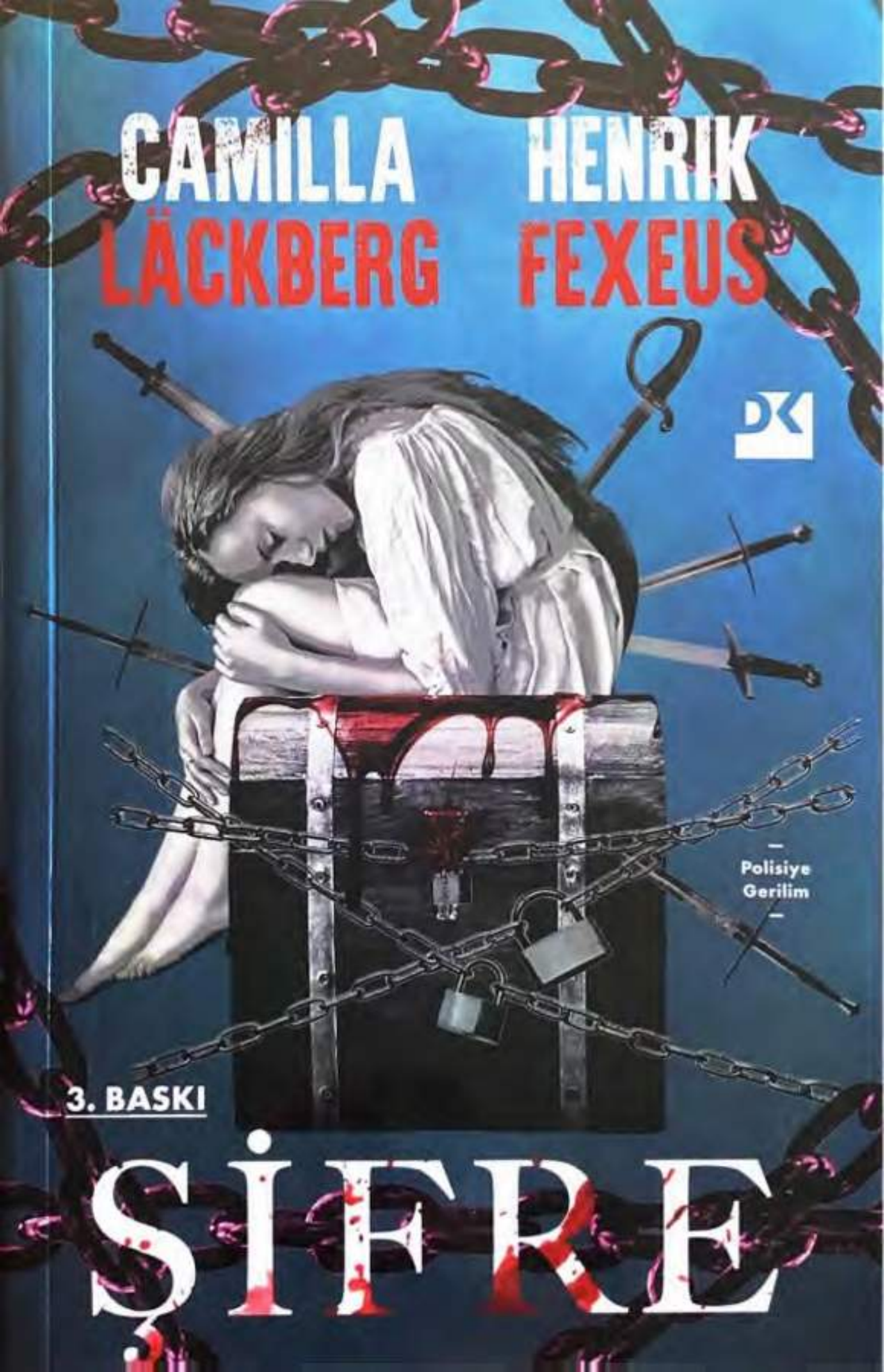
CAMILLA LÄCKBERG

HENRIK FEXEUS

Polisiye Gerilim

3. BASKI

ŞİFRE

Korkunç bir cinayet...

Dedektif Mina Dabiri daha önce böyle bir vakayla hiç karşılaşmamıştır. Bir parkın hemen dışında kılıçlarla delinmiş bir sihirbaz kutusu ve içinde çıplak bir kadın bulunmuştur. Ancak bu sefer bir sihirbazlık numarası değil, cinayet işlenmiştir.

Şaşırtıcı bir kovalamaca...

Soğukkanlı bir katili yakalaması gerektiğini bilen Mina, ünlü mentalist Vincent Walter'ın yardımına başvurur. Sihir ve illüzyon dünyasının sır perdesini ancak o aralayabilir.

Çözülmesi gereken bir şifre...

Mina ve Vincent maktulün bacağında roma rakamıyla III yazıldığını, kutunun içine kırık bir kol saati bırakıldığını ve katilin tek bir cinayetle yetinmeyeceğini anlar. Tüm ipuçları katilin onlara bir şifre verdiğini ve cinayet işlemeye devam edeceğini söylemektedir. Tek yapmaları gereken şifreyi çözmektir.

İsveç polisiyesinin kraliçesi Camilla Läckberg ve mentalist Henrik Fexeus yepyeni bir serinin ilk kitabıyla karşınızda.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Camilla Läckberg, 1974 yılında Fjällbacka'da doğdu. Göteborg Ekonomi Üniversitesi'ni bitirdi. Stockholm'de birkaç yıl ekonomist olarak çalıştı. Katıldığı yaratıcı yazarlık kursunda ilk romanı *Buz Prenses*'i (Doğan Kitap, 2012) yazdı. Parlak bir yazarlık kariyerinin başlangıcını oluşturan bu kitabı, dokuz polisiye roman, iki yemek kitabı ve bir de çocuk kitabı izledi. Läckberg'in polisiyeleri sadece ülkesi İsveç'te değil, Danimarka, Fransa ve İspanya'da çok satanlar listelerinde 1 numaraya çıktı. 2008 yılında Fransa'nın en saygın polisiye yazarlarına verilen "Grand Prix de Littérature Policière" ödülünü alan yazarın *Vaiz, Taş Ustası, Yabancı, Saklı Çocuk, Deniz Kızı, Hayalet Adası* ve *Melek Koleksiyoncusu* romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Henrik Fexeus, 1971 yılında Örebro'da doğdu. Stockholm Üniversitesi'nde felsefe eğitimi aldı. 2005 yılından beri beden dili ve sözsüz iletişim üzerine uzmanlık yapmaktadır. Psikoloji, beden dili, telkin ve zihin okuma üzerine kitaplar yazmıştır. Kitapları otuzdan fazla dile çevrilmiş ve dünya çapında bir milyondan fazla satmıştır. Kurgu eserler de yazan Fexeus İsveç televizyon kanallarında sıklıkla yer almaktadır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Buz Prenses
Vaiz
Taş Ustası
Yabancı
Saklı Çocuk
Denizkızı
Hayalet Adası
Melek Koleksiyoncusu
Tarikat

ŞİFRE

Orijinal adı: Box
© 2021, Camilla Läckberg, Henrik Fexeus
Yazan: Camilla Läckberg & Henrik Fexeus
İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel
Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / Ocak 2023
3. baskı / Aralık 2024 / ISBN 978-625-8215-87-8
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ninova

Şifre

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Doğan Kitap

Ninova

1

Şubat

*Kendini gergin hisseden Tuva parmaklarını kafenin tezgâhına vuruyordu. Orada olmaması gerektiği halde hâlâ Hornstull'daki kafede iş başındaydı. Az önce köşeye oturan bir müşteri asık bir suratla ona baktı ve Tuva ona hiddet dolu bir bakışla karşılık verdi. Adamın yüzünü ezberlerken, bir dahaki sefere o müşterinin kapuçinosuna bir kalp şekli kondurmamayı aklının bir köşesine yazdı. Belki onun yerine orta parmağını göstermeyi tercih ederdi.

Dakik olmamak her zaman keyfini kaçırırdı. Ve bu sefer gerçekten de çok gecikmişti. Sarı saçlarını düşünmeden kulağının arkasına attı. Linus'un yarım saat önce kreşten alınmış olması gerekiyordu. Tuva çalışanların kınayan yüz ifadelerine karşı bağışıklık kazanmıştı; o bakışları o kadar çok görmüştü ki, artık üzerinde bir etkileri kalmamıştı. Ama iki yaşındaki oğlu üzülecekti. Ve Tuva çocukları üzecek biri değildi. Özellikle de Linus'u. Kaç kez onun için canım verebileceğini söylediğini bilmiyordu ama aslında bu her zaman o kadar da kolay değildi. Gerçi Tanrı biliyordu ya, çabalıyordu. Hem de fazlasıyla. Tuva önlüğünü çıkardı, temizlik dolabının kapağını açtı ve devrilecekmiş gibi duran kirli yığının üzerine fırlattı. Yardım gelene kadar çıkamazdı. Hangi cehennemdeydi bu adam?

Linus'un babası Martin, oğlu doğduğu gün ortadan kaybolmuştu. Tuva bunun için onu suçlamıyordu; doğum yapması gereken tarihten iki hafta önce ambulansla doğumhaneye yetiştirilmişti. Öte yandan, hastanede kaldığı sonraki günlerde Martin'in ziyaretine

Ninova

gelmemesinin tuhaf olduğunu düşünmüştü. Doğum sorunsuz olmamıştı. Tuva her şeyi hafızasında tutamayacak kadar sersemlemişti; aklında kalan tek silik anı, doktorların her şeyin yolunda gittiğini açıklamadan önce gelip kendisinin ve bebeğin yaşamsal bulgularını tekrar tekrar kontrol etmeleriydi. Tıpkı hastanede kaldığı süre boyunca Martin'in ona gönderdiği kısa mesajlarda yaptığı gibi. Martin geleceğini söylemişti. Önce birkaç şeyi halletmesi gerekiyordu, o kadar. Ancak doğumhanedeki günleri bulanık olsa da Tuva eve döndüklerinde kendisini ve Linus'u bekleyen boş daireyi tüm açıklığıyla hatırlıyordu. Tuva oğullarını doğururken ve onun için mücadele ederken, Martin dairedeki eşyalarını toplamış ve gitmişti. Anlaşılan "halletmesi" gereken buydu. O zamandan beri o alçak domuzu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Belki de böylesi daha iyiydi; tekrar ortaya çıksaydı Tuva muhtemelen onu öldürürdü.

Bunun yerine, Tuva ile Linus hayatı birlikte göğüslemişlerdi. Hayatın çoğunlukla aralarına girdiği zamanlar dışında. Şu anda olduğu gibi. Öğleden sonra vardiyasında çalışması gereken Daniel bir saat önce burada olmalıydı. Ama hâlâ ortaya çıkmamıştı. Tuva onu arayıp uyandırmak zorunda kalmıştı. Üstelik öğlen bir buçukta. Acaba Tuva da yirmi bir yaşındayken bu kadar sorumsuz muydu? Muhtemelen. İlişkilerinin yürümemesine şaşmamalıydı. Tuva kol saatini kontrol etti.

La-net olsun!

Tuva kapitone ceketini giyip şapkasını taktıktan sonra iki tane duble espresso hazırladı. Birini porselen fincanda, diğerini kâğıt bardakta.

Matti muhtemelen bir kez daha geç saate kadar kreşte kalıp onu beklemişti. Matti, oğlunun baba demeye başladığı personeldi. Her seferinde Tuva'ya o bakışı atıyordu. İşyerinde kalmaktansa oğluyla daha çok zaman geçirmesi gerektiğini anlatan bakışı. Pekâlâ, vicdan azabı için çok teşekkürler. Sanki annesinin bu sefer de ne zaman geleceğini bilmeyen Linus'un gözyaşlarıyla uğraşmak yeterince kötü değildi.

Daniel diken diken olmuş saçlarıyla aylak aylak kapıdan içeri girdiği anda espresso hazırdı. Keskin **şubat** soğuğu peşi sıra içeri-

ye sızdı ve müşterilerden bazıları manalı bir biçimde dişlerini takırdattılar ama Daniel onları fark etmiş gibi görünmüyordu. Veya belki de umursamıyordu. Yüce Tanrım, nasıl olmuştu da Tuva onu bir parça çekici bulmuştu?

Dört harfin içerebileceği tüm soğuklukla "İşte" diyerek, porselen fincanı ona doğru itti. "Muhtemelen ihtiyacın olacak. Ben çıkıyorum."

Tuva onun cevap vermesini beklemeden karton bardağı kaptı ve henüz hiçbir erime belirtisi göstermeyen karların içine daldı. Yeteri kadar dikkatli olmadığı için doğruca elden ayaktan düşmüş gibi görünen yaşlı bir çifte çarptı.

Onlara bakmadan, "Affedersiniz, geç kaldım; çocuğumu kreşten almam gerekiyor" diye alelacele bir şeyler geveledi.

"Ah şey, çocuklar insanı şaşırtabilirler. Kendi kendilerini gayet güzel oyalayabilirler."

Ses sitemkârdan ziyade nazikti.

Tuva cevap vermedi ama sakarlığı yüzünden bir tartışma çıkmadığı için rahatladı. İnsanlar çok huysuz olabiliyordu. Birkaç kez, üzerlerine yanlışlıkla azıcık kahve döktükten sonra müşteriler sadece kuru temizleme giderlerinin karşılanmasını değil, yüklü bir telafi ödemesi yapılmasını da talep etmişlerdi. Tuva çifte özür dilercesine gülümsedi. Bardağındaki kahvenin çalkalandığını duydu ve bunun için zamanı olmadığını fark etti. Araya bir özür daha sıkıştırdı ve metro istasyonuna doğru koştururken, espressosunu bir dikişte içti. Sıcak kahve önce dilini, sonra midesini yaktı. Kimyevi bir tadı vardı. Neredeyse ilaç gibiydi. Kahve makinesini temizlemesi gerekiyordu. Kahve, dışarıdaki soğuk yüzünden olduğundan da sıcakmış gibi geldi.

Tuva, Linus'u aldıktan sonra onu kafeye geri getirecekti. Daniel ona istediği kadar çörek ve kek verebilirdi. Hiç sorun değildi. O günün yemek planındaki makarnanın ve köftelerin cehenneme kadar yolu vardı. Tuva ertesi gün gidecekti fakat o gece Linus'la baş başa olacaklardı.

Metro istasyonuna inen merdivenlere ulaştığı sırada birdenbire dizlerinin bağı çözüldü. Tuva çığlık attı ve yere düşmemek için

son anda tırabzanı yakaladı. Herhalde ayağı takılmıştı. O kadar da telaşlı değildi. Kreşe morluklar içinde gitmesine gerek yoktu.

Yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ancak sanki bacak kemikleri yok olmuştu. Ayakları birbirine dolandı. Başı dönüyordu. Midesi bulanıyordu. Neredeyse bayılacak gibiydi. Hastanede ona bütün o ilaçları verdikleri zaman da aynı hisse kapılmıştı. Doğum sırasında.

Linus.

Geliyorum.

Tırabzana tutunup ayağa kalkmaya çalıştı ama kolları birkaç kilometre uzunluğundaydı. Tırabzan başının üstünde dalgalanınca, Tuva bu olan bitene akıl erdiremedi. Görüş alanında koyu lekeler dans ediyordu. Birdenbire dünya birkaç kez döndü ve kafasının içindeki küçük bir ses, merdivenlerden düştüğünü söyledi. Tuva hiçbir şey hissedemiyordu.

Kendine geldiğinde fark ettiği ilk şey eklemlerinin ağrısıydı. Rahatsız bir pozisyonda yatıyordu. Dudaklarını şaplattı ve boğazını temizledi. Ağzı kupkuruydu. Ağzında alışılmadık fakat yavan bir tat kalmıştı. Birkaç saniye içinde kendine gelince boylu boyunca yatmadığını fark etti. Dizlerinin üstündeydi, hafifçe öne eğilmişti. Duvarlar onu her taraftan sıkıştırıyordu. Yukarıdan bile – boynu baskı altındaydı.

Sanki daracık bir kutunun içindeydi.

Canı rüyada olamayacak kadar çok yanıyordu. Ama bu gerçek de olamazdı. Olamazdı. Ama yine de... Ahşap kokusu fazlasıyla gerçekti. Kısa, dar çatlakların arasından süzülen ışık çıplak kollarında ve bacaklarında dikdörtgenler oluşturuyordu. *Çıplak* mı? Giysileri neredeydi? Kaybolan sadece paltosu değildi, kapüşonlu kazağı da yoktu. Kot pantolonu da. Biri onu soymuştu. Üstünde sadece atleti ve külotuyla oturuyordu; bu gerçek olamazdı.

Yeniden dudaklarını şaplattı. Kimyevi tat hâlâ oradaydı. Herhalde kahvede farklı bir şey vardı. Birisi ona fark ettirmeden kahvesine bir şey koymuştu. Ve Tuva bunu fark edemeyecek kadar stresliydi. Hepsini içmişti.

Adrenalin hızla vücudunda dolaştıkça derisi karıncalanmaya başladı. Dışarı çıkmalıydı. Çığlık attı ve kutunun duvarlarını tüm gücüyle ittirdi. Ahşap esnekti fakat çatlamasına ya da kutunun açılmasına yetecek kadar pay yoktu. Tuva dizlerinin üstünde durduğu için tekme atamıyordu; avuçlarını duvarlara vurmakla yetinmek zorundaydı ancak duvarlar güçlü darbeler savuramayacağı kadar yakındı. Bir tarafından süzülen ışık aniden kesildi. Kutunun dışında biri vardı.

Tuva, "Beni dışarı çıkar!" diye bağırdı. "Neyin peşindesin?"

Kimse cevap vermedi. Ama Tuva onun varlığını hissedebiliyordu. Nefesini duyabiliyordu. Tekrar bağırdı fakat sessizlik az önceki gibi yoğun ve tehditkârdı. Karıncalanma hissi bütün derisine yayıldı. Tuva yeniden kuvvetini toplayarak ahşap duvarlara vurdu fakat bu daracık alan, ihtiyacı olan gücü uygulamasına izin vermiyordu.

"Ne istiyorsun?" diye haykırarak yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırdı. "Çıkar beni buradan! Lütfen! Böylece konuşabiliriz. Linus'u almam gerek!"

Koluna baktı. Saatinin camı paramparça olmuş ve akrep ile yelkovan tam olarak üçün üstünde durmuşlardı. Matti şimdiye kadar aramış ve ona ulaşmaya çalışmış olmalıydı. Belki nereye gittiğini merak etmeye başlamıştı, belki onu aramaya koyulmuştu ve kutunun içinde bulması an meselesiydi... Belki de Tuva'nın kreşe daha geç saatte bile gittiği oluyordu.

Kimse onu aramıyordu.

Çünkü henüz kimse onu özlememişti.

Kimse kaçırıldığını bilmiyordu.

Kaçırılmıştı. Bu sözcüğün anlamını kavrayınca nefes alması zorlaştı. Kutunun yakınından gelen metalik bir ses, ürpermesine neden oldu.

"Merhaba?" diye seslendi.

Sol tarafının alt kısmındaki çatlaklardan birine keskin ve gümüş renkli bir şey saplandı. Bir kılıcın ucuna benziyordu. Metal uç yavaş yavaş kutuya girmeye devam ediyordu. Tuva kalçasını kenara çekmeye çalıştı ama içerisi çok sıkışıktı. Gidebileceği hiçbir

yer yoktu. Kılıcın ucu kalçasına ulaştı ve derisine dayandı. Canını yaktı ama göründüğü kadar keskin değildi.

Tuva, "Ah, ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Kes şunu!"

Kılıcın namlusu kalçasına dayanmaya devam etti, ta ki derisini delene ve bir damla kan belirene kadar. Hareket deneyseldi. Sanki dışarıdaki kişi deneme yanılma yöntemiyle ilerliyordu. Tuva tekrar çığlık attı ama kendi sözlerini zar zor duyabiliyordu. Sonra, birdenbire baskı durdu ve kılıcın ucu bir iki santimetre geri çekildi.

Bir motorun çalışma sesi duyuldu. Kılıcın namlusu titremeye başladı, tekrar ileriye doğru hareket etti ve bu sefer Tuva'nın bacağına ulaşınca durmadı. Kılıç kalça kasını keserken Tuva çığlık attı. Kılıç dokunun içinde ilerlemeye devam ettikçe attığı çığlıkları motorun sesi bastırdı. Hissettiği acı akıl almazdı. Renk patlamaları görüş alanını kaplarken, sinir uçları alev aldı. Dünya yok oluyordu; var olan tek şey acıydı. Kılıç uyluk kemiğine ulaştı ve ucundan yayılan titreşimler iskeletinin her yanına dağılarak bütün vücudunun titremesine neden oldu. Tuva istemsizce kusunca hem kendisini hem de kanlı kılıcı kusmuğa buladı. Kılıç sonunda bacağının içindeki kemiği sıyırdı ve diğer taraftaki kasa doğru ilerlemeye devam etti. Kılıcın ucu derinin altından çıkıntı yaptıkça müstehcenliğin sınırında geziniyordu. Yeni delikten derhal kan fışkırmaya başladı. Kan bacağının yuvarlak hatlarını izledi ve aşağıya damlayarak bir birikinti oluşturdu. Kılıç durmadı. Kalçasının içinde yol almaya devam ederek diğer bacağına doğru ilerledi. Tuva hâlâ kıpırdayamıyordu.

Gözyaşları içinde, "Lütfen dur. Lütfen" diye yalvardı. "Linus'u almam gerekiyor. Geciktim. O yalnız."

Kılıç diğer bacağına girdiğinde, Tuva kendini acıya hazırladı. Ama hazır olmak imkânsızdı. Yüksek sesle feryat etti ve bilincini kaybetmeyi, delirmeyi diledi; artık bir şey hissetmemek için ne olsa razıydı. Birkaç saniye sürdü. Sonsuzluk gibiydi. Artık göremiyordu. Kılıcın ucu sonunda iki bacağını da delip geçti ve kutunun diğer tarafındaki bir delikten dışarı çıktı. Kılıcın titremesi durdu.

Fakat motorun sesi hâlâ duyuluyordu.

Omuzunun arkasına bir şey battı ve Tuva mantığından geri kalan her şeyi yitirdi. Beyninin bir kısmının nasıl iflas ettiğini fiziksel olarak hissedebiliyordu. Çünkü kutunun arka duvarında da çatlaklar vardı. Tabii ki. Omuzundaki kılıçtan kaçmak için öne eğilmeye çalıştı ama bu hareket kalçalarının daha da acımasına neden oldu. Tuva artık orada değildi. Doğumhanedeydi, oğlu için mücadele ediyordu. Tamamen şans eseri iş bulduğu kafedeydi; Daniel'ı **öpüyordu;** Martin'leydi ve Martin onu sevdiğini söylüyordu. Tuva sırtındaki kıkırdak dokusunun yırtıldığını duydu ve Linus'un Matti'ye her zaman baba dediğini hatırladı.

Sonra aşağıya baktı ve köprücük kemiğinin altındaki derinin dışa doğru çıkıntı yaptığını gördü; derken derisi yarıldı ve kılıç ön tarafından dışarıya çıktı. Tıpkı bir sihirbazlık numarası gibi. Tuva sihirbazın asistanıydı ve az sonra alkışları kabul edecekti. Bunu televizyonda görmüştü. Göğsünden akan kanlar atletini kırmızıya boyadı ve kılıç duvardaki çatlaklardan birine doğru ilerlemeye devam etti. Demir kokusu dayanılmazdı.

Linus'un mavi gözleri karşısındaydı.

Sen de mi beni terk ediyorsun anne?

Tuva konuşmaya çalışınca boğazından tiz bir ses çıktı.

"Lütfen. Geç kaldım."

Kutunun dışında biri hareket ediyordu. Yüzünün önündeki çatlaklardan biri karardı. Üçüncü bir kılıç belirdi. Tuva'nın başıyla arasındaki mesafe sadece birkaç santimetreydi. Vücuduna saplanmış olan iki kılıç onu yerinde tutuyordu.

"Yeter artık" diye fısıldadı.

Kılıç yavaşça hareket etti ama mesafe çok azdı. Tuva ışıldayan ucu görebiliyordu; derken kılıç odaklanamayacağı kadar yaklaştı.

Linus. Üzgünüm. Annen seni seviyor.

Kılıcın ucu sağ gözüyle burun kökü arasındaki noktaya gelince Tuva ürperdi; sonra kılıç ilerlemeye devam ederek gözünü deldi. Yanağından nemli bir şey aktı ve sağ gözü kör oldu. Ama cam yanmadı. En azından artık canı yanmıyordu.

Tuva'mn son düşüncesi, neden yanık kokusu aldığını merak etmekti.

Sonra kılıç beynine saplandı.

2

Mart

Vincent tüm gücüyle önündeki masaya avucunu vurdu. Tiyatrodaki seyirciler sesli bir şekilde iç geçirdiler. Vincent kaşlarını çattı, dramatik bir etki yaratmak için duraksadı ve sonra elini kaldırarak seyircilere baktı. Elinin altında buruşuk, beyaz bir kesekâğıdı göze çarpıyordu. Vincent kesekâğıdından kalanları yere atarken tiyatro salonunda gergin gülüşmeler yayılmaya başladı.

"Beş numaralı torbanın altında da yok" dedi.

Sahne tek bir spot ışığının aydınlattığı bölge haricinde karanlıktı. Ona doğrultulmuştu; masa ve kadın onun yanındaydı. Işık, Vincent'ın gösterisindeki son numaranın ciddiyetini vurguluyordu. Sessizlik mutlaktı. Vincent'ın son numarasında müzik bile yoktu. Bu, durumu daha da tatsız kılıyordu. İlk başta beş tane ters çevrilmiş, numaralanmış kesekâğıdı vardı. Vincent artık iki tanesini eliyle ezmişti.

Kadına bakarak, "*Üç* tane kaldı" dedi. "Magdalena, bu *üç* kesekâğıdına bakma – bu göz hareketlerini takip edebileceğim anlamına geliyor. Fakat büyük çivinin hangi torbanın altında olduğunu unutma. Bunu sadece sen biliyorsun. Seyirciler çiviyi nereye sakladığını görmediler; ben de görmedim. *Üç*. Çiviye dokunduğunda ne kadar sivri olduğunu hatırla. Sadece bunu aklında tut."

Kadm terden sırılsıklam olmuştu. Spot ışığı sıcaktı ama o da seyircilerin geri kalanı kadar gergindi. Muhtemelen daha da fazla. Vincent onu yakından inceledi.

"*Üç* sayısını üç kez söylediğim halde tepki vermedin" dedi. "Bu yüzden muhtemelen orada değil."

Kadın, seyircilerin tepki vermesine fırsat tanımadan Vincent'ın elini alıp sertçe üç numaralı kesekâğıdına vurdu. Bu ses tiyatro salonundaki birinin çığlık atmasına sebep oldu.

Geriye iki kesekâğıdı kalmıştı. Vincent'ın kendini ciddi şekilde yaralama olasılığı yüzde elliydi. Vincent bu numarayı neden hâlâ yaptığını gerçekten anlamıyordu. Bunu yapan herkes er ya da geç kendilerine zarar veriyordu. Numarayı yeteri kadar yapınca bu kaçınılmazdı. Fakat seyirciler gerçekten endişeli olduğunu görmemeliydi. Numaranın büyük bir bölümü, olduğundan daha kontrollü görünmekti.

Kadına, "Geriye iki ve dört sayısı kaldı" dedi. "Çiviyi gözünde canlandır – yirmi santimetrenin tamamını."

Kadın gözlerini kapadı ve hoşnutsuzca başıyla onayladı.

"Çiviyi diklemesine koyarken nasıl parladığını hatırlıyor musun? Bu ikisinden birinin, patlatmamı *istemediğimiz* torbanın altında."

Kadın, "Ama kesin olarak hatırladığımdan emin değilim" diye sızlandı.

Vincent tek kaşını kaldırdı. Tiyatro salonundaki atmosfer o kadar yoğundu ki, neredeyse bıçakla kesilebilirdi. İki kesekâğıdı. Vincent elini kaldırarak bir tanesinin üzerinde tuttu. Sonra diğerine geçti. Torbalardan biri gösterinin alkışlarla sona ermesine sebep olacaktı. Diğeriyse delici bir yaraya ve bir ambulans yolculuğuna yol açacaktı.

"Gözlerini aç" dedi Vincent.

Kadın isteksizce açtığı gözlerini kısarak torbalara çevirdi. Vincent ona baktı. Sonra torbalardan birine vurmak üzere elini kaldırdığında, avucu havadayken kadının gözlerinin panikle açıldığını gördü. Yarı yolda fikrini değiştirdi ve tüm gücüyle diğer torbaya vurdu. Eli masaya çarptığında kadın haykırdı. Vincent birkaç saniye boyunca başını öne eğip bekledi. Sonra zafer kazanmışçasına buruşuk, boş torbayı yere attıktan sonra sonuncuyu havaya kaldırdı. Altındaki çivi tıpkı bir roket gibi dimdik duruyor

ve donuk ışıkta ölümcül bir ışıltı saçıyordu. Seyirciler gürlediler ve müzik başlarken ayağa kalktılar. Vincent çiviyi bir keçeli kalemle imzaladı, torbaya koydu ve kadına verdi. Sahneden inmesine yardım edilen kadın gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

Sahnenin en önüne geldi ve kollarını iki yana açtı. Rahatladığını gizlemeye gerek yoktu.

Alkışlar kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi. Gävle Tiyatrosu'ndaki gösteri sona ermişti. Vincent coşkuyla eğilerek selam verdikten sonra gözlerini salondaki uzak bir noktaya dikti. Alkışlar sırasında salonda dolaşan ışık huzmesi gözlerini kamaştırdığından seyircilerini görememiş, ancak görüyormuş gibi davranmıştı. İşin sırrı doğruca karşıya bakmak ve biriyle göz teması kuruyormuş gibi görünmekti. O anda ayakta duran ve Usta Mentalist[1] Vincent Walder'a övgülerini sunan 415 kişinin bulunduğunu bildiği karanlığa doğru güldü.

Alkış seline doğru, "Geldiğiniz için teşekkürler" diye bağırdı.

Alkışların şiddeti ve ıslıklar çoğaldı. Tüm biletler satılmıştı. Güzel bir gece olmuştu. Hatta çok güzel bir gece olmuştu. O gelmemişti. Endişe kaynağı olan kadın. Onun gelmediği geceler, Vincent'ın kendisine itiraf etmek istemediği kadar büyük bir rahatlama sebebiydi.

Vincent kendisini ayakta alkışlayanları görmek için elini gözlerine siper etmenin cazibesine direndi. Bunun için çok çalışmıştı; bu ânın tadını çıkarmak hakkıydı. Aynı zamanda, onu dimdik ayakta tutan tek şey saf adrenalindi. 415 koltuk. 41 artı 5 eşittir 46. Bu sayı yaşıyla aynıydı. En azından birkaç hafta daha.

Dur.

Bugün o lanet olası çividen ucuz kurtulmuştu. Ve bu iki saatlik bir gösterinin son numarasıydı. Sırtından terler akıyordu ve beyni kabından taşar gibiydi.

Elbette büyük sır seyircilerin davranışlarını tahmin edebilmek ya da düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi görünmek değildi. Hilesi, beyni aşırı yüklenmişken yaptığı işi kolaymış gibi göster-

1. Zihinsel yeteneklerini kullanarak telkin uygulayan, düşünce ve davranışları yönlendiren kişi. (ç.n.)

mekti. Girişteki poster onun "Usta Mentalist" olduğunu söylüyordu ama Vincent bu ismi önerdiklerinde razı geldiği için hayıflanıyordu. Fazla... sıradandı. Bayağıydı. Gerçi ardına saklanmak işine yarıyordu. Bu isim, soyunma odasında uzanıp on dakika boyunca soluklanmayı her şeyden çok isteyen birinden ziyade, uydurma bir karakter olduğu izlenimini uyandırıyordu. Ve şimdi, gösteri sona erince, düşünceleri raydan çıkmadan önce onların kontrolünü yeniden ele geçirmesi gerekiyordu. Fakat bu gece, her zamankinden daha uzun sürüyordu bu.

Sakinlik. Sekiz harfli bir sözcük. Balkonlarda da aynı sayıda koltuk sırası olduğunu biliyordu.

Dur.

Vincent bakışlarını birinci balkona çevirdi; ilk bölümde buradaki dört kişiye telkin yoluyla adlarını unutturmuştu. Balkondaki her sırada 23 koltuk vardı. 184 koltuk.

Balkondaki biri ıslık çaldı.

Derin bir nefes al. O düşünceyi izleme.

184 koltuk. 18 Nisan aynı zamanda turnenin sona ereceği tarihti.

Ve sıra başına 23 koltuk, 8 sıra; 2 artı 3 artı 8, 13 ederdi, bu da o tarihe kadar geriye kalan gösteri sayısıydı.

Dur dur dur.

Vincent dilini sertçe ısırdı. Sonra sahneden ayrıldı. Sahne arkasına bakan kadife perdenin arkasında durdu ve içinden sessizce saymaya başladı. Bir. Eğer ona kadar geldiğinde alkışlar devam ederse, son bir selam vermek için yeniden sahneye koşacaktı. İki. Sahne arkasının karanlığında bir gölge belirdi. Otuzlu yaşlarında bir kadındı. Üç. Vincent buz kesti. Demek ki gelmişti. Dört. Ama bu sefer sahneye koşmak için gösterinin bitmesini bile beklememişti. Beş. Sahne arkasına girmeyi nasıl başarmıştı? Vincent gösterisini yaparken kimsenin oraya girmesine izni verilmezdi. Onu içeriye alan kişinin Vincent'a hesap vermesi gerekecekti. Vincent gözlerini ondan ayırmamalarını rica etmişti. Fakat ona yardımcı olmak için değil, yaklaşmasını önlemek için. Altı. Şimdi en azından neye benzediğini görecekti. Atkuyruğu yapılmış koyu renk saçlar. Polo yaka kazak. Siyah ceket. Yedi. Konuşmaya hazırlanır-

ken hafifçe açılan gözler. Onun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sekiz. Vincent ona sessiz olmasını işaret etti ve başparmağıyla sahneyi göstererek işinin henüz bitmediğini bildirdi. Belki de selam verdikten sonra sahneden inmenin başka bir yolunu bulurdu. Dokuz. Onu düşünmemeye çalış. Derin bir nefes al ve gülümsemeni takın. On. Vincent tekrar sahne ışığına koştu.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim! Çok naziksiniz!" diye bağırdı. "Burada kalmayı tercih ettiğinizi çok iyi anlıyorum ama korkarım ki gerçeklik sizi bekliyor. Ona geri dönme vakti. Eğer bu gece burada gördüğünüz bir şeyi kafanızda evirip çevirdiğinizi fark ederseniz, o zaman şunu hatırlayın: Bu gösteri sadece bir eğlence."

Vincent duraksadı.

"Kim bilir..."

Seyirciler yüksek sesle ve biraz da tedirgince güldüler. Vincent kendini gülümsemekten alıkoyamadı. Bu taktik her seferinde işe yarıyordu. Vincent seyirciler ayağa kalmaya başlamadan önce aceleyle sahneyi terk etti; hem de yapmak istediği en son şey bu olduğu halde. Seyirciler gitmeye başladıklarında sanatçının hâlâ sahnede olması hiçbir zaman iyi görünmezdi. Eğer vestiyer odasından paltolarını alacaklarsa –tıpkı bugün yapacakları gibi– kaçınılmaz olan sıranın önüne geçebilmek üzere naif bir girişimde bulunarak her zaman erkenden ayağa kalkmaya başlarlardı. Geri döndüğünde kadm hâlâ sahne arkasında dikiliyordu.

Vincent mikrofonuna sessizce, "O burada" dedi. "Güvenlik görevlisini buraya gönderin. Hemen."

Şansını deniyordu ama talih ondan yanaysa ses ekibindekiler mikrofonu kıssalar bile hâlâ onu dinliyor olabilirlerdi. Onu arayıp bulan çoğu hayranı iyi insanlardı fakat Vincent bir gösteri sırasında herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyordu. Özellikle de gösterisi bittiğinde sahneye koşmasıyla tanınan bir kadınla. Bu tür davranışlar kabul edilemezdi. Yine de Vincent onunla karşılaşmaktan kaçınmayı başarmıştı. Şimdiye kadar.

Sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Gösteriden sonra gevşemek ve beynini normal ısısına döndürmek için zamana ihtiyacı vardı.

Durumu gerektiği kadar iyi değerlendiremiyordu. Fakat güvenlik görevlisinin çıkagelmesini beklerken sevimli görünmekten ve mesafesini korumaktan başka seçeneği yoktu.

Zaman kazanmak için kulise inen küçük merdivenleri işaret etti. Kadın önden yürüdü. Yedi tane basamak vardı. Tüh! Vincent sırf son adımı çift sayıyla bitsin diye sonuncu basamaktan iki kez indi. Önden giden kadın bunu fark etmişe benzemiyordu.

Vincent ve kadın, salon gibi döşenmiş bir odaya girdiler. Şu güvenlik görevlisi hangi cehennemdeydi? Sehpanın üstünde açılmamış dört şişe maden suyu duruyordu. Vincent ceketini çıkarıp bir kanepeye fırlattı. Şişelerden birini, hepsinin etiketleri aynı yöne bakacak şekilde ayarladı. Kadın ceketini çıkarmadı. Vincent makyajını çıkarmak için yüzünü ıslak mendille sildi. Kadın belli belirsiz bir şekilde yüzünü buruşturdu. Güzel. Onu uzaklaştıracak her türlü şey Vincent'ın lehineydi. Ter koktuğunu da ümit etti.

"Bakın, kabalık etmek istemem ama aslında kimsenin buraya girmesine izin verilmez" dedi.

Şişelerden birini açtı ve bir bardağa boşalttı. Baloncuklara şüpheyle baktı.

"Böyle devam edemezsiniz" dedi. "Sahne ve sahne arkasına kimse giremez; yapım ekibindekiler hariç, bir de..."

Kadın kendini tanıtmak için onun sözünü kesti.

"Mina" dedi. "Mina Dabiri. Polis teşkilatındanım."

Sonra Vincent şişesini alırken hafifçe oynayan şişeyi tüm etiketler yeniden aynı yöne bakacak şekilde hızlıca düzelttikten sonra elini ona uzattı. Vincent sessizliğe büründü ve kadının elini sıktı. Usta Mentalist konuşmaya nasıl devam edeceğini bilemedi.

3

Mina küçük, koyu kahverengi masada karşısında oturan adama baktı. Vincent Walder. Şık fakat gösterişsiz, mavi bir takım elbise ile siyah bir gömlekten oluşan sahne kostümünü çıkarırken onu beklemesi gerekmişti. Vincent şimdi kesinlikle daha sıradan giyinmişti; üstünde beyaz bir tişört ve siyah bir kot pantolon vardı. Hâlâ mart ayında oldukları ve kış mevsimi Gävle'de etkisini gösterdiği halde Vincent palto giymemişti.

Mina onun dış görünüşünü çekici bulmasma şaşırdı. Bu nadiren olurdu. Üstelik aklma gelen ilk sözcük "yakışıklı" idi. Vincent'ın gizemli bir havası, üstünde kot pantolon ve tişört varken bile biraz eski moda bir zarafeti vardı. Mina onu daha önce takım elbiseyle gördüğünde bu daha da barizdi.

Onunla özel olarak konuşmak istemişti fakat Vincent bir şeyler yemesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Bir planı değiştirmek hiçbir zaman hoşuna gitmezdi ama Mina bu sefer onun karar vermesine göz yumdu. Ne de olsa Vincent'ın yanına gelen kendisiydi. Bu yüzden hassas polis meselelerini Harrys pub zincirinin bir şubesinde, Gävle'de saat ondan sonra yemek servisi yapılan birkaç yerden birinde ele almaya mecburdu.

Gösterisinden sonra Vincent, Mina'nın tahmininden daha bitkin görünüyordu. Mina yemeğin işe yaramasını ümit ediyordu. Vincent'ın zinde olması şarttı. Zaten yakındaki barda dikilen bir grup müşteri yüzünden dikkati dağılmıştı. Yayvan Skanya[2] aksanıyla konuşuyorlardı ve boyunlarına beyaz, dikdörtgen kâğıtlar

2. İsveç'in en güneyindeki bölge. (ç.n.)

asılıydı. Herhalde çevredeki otellerden birindeki bir konferanstan çıkmışlardı. Mina onların ev anahtarları boyunlarında asılı duran azman okul çocukları gibi göründüklerini düşündü.

Bira kokusu ve havada gezinen umut yüklü feromonlar yüzünden maske takmayı her şeyden çok istiyordu fakat bu hissi bastırarak Vincent'a odaklandı. Polis kayıtlarında onunla ilgili hiçbir şey olmadığından, onun hakkındaki bilgileri elinden geldiğince başka yöntemlerle bulması gerekmişti. Vikipedi ve uzun bir Google araştırması Vincent'ın birkaç ay içinde 47 yaşına basacağını, Walder'ın takma bir isim olduğunu ve mesleğinin "mentalizm" olduğunu göstermişti.

İnternet sitesine göre, bir mentalist psişik yeteneklere veya zihin okuma yetisine sahip olduğu izlenimini yaratmak için psikolojiden, kişisel ikna yeteneğinden ve gizli numaralardan faydalanan biriydi. Mina'nın bulduğu röportajlara bakılırsa, Vincent geleneksel sihir konusunda da oldukça bilgili görünüyordu. Mina onun insan davranışlarına dair bilgisi nedeniyle orada bulunmasına rağmen, dosyasındaki fotoğraflar dikkate alındığında sihir hakkında biraz bilgi edinmenin zararı dokunmazdı. Vincent'ın daha önce ne yaptığı ya da nerede doğduğu hakkında hiçbir bilgi bulamamıştı. Vikipedi'ye göre Vincent on beş yıldır profesyonel olarak çalışıyordu fakat halkın ilgisini henüz yakın zamanda, TV4'te çok izlenen bir dizi sayesinde çekmişti.

Programlardan birinde gizli kameralar kullanarak psikolojik bir deney gerçekleştirmişti. Rastgele bir adam seçmiş ve zavallı katılımcı ne olduğunu bile anlamadan, onun günlük hayatını gizli telkinlerle ve hipnotik komutlarla doldurmuştu. Sonunda adam bir gece bir sanayi bölgesinin yolunu tutarak duvarlara sprey boyayla VINCENT WALDER yazmıştı. Hem de yüz kez. Bu saatlerini almıştı.

Sanayi bölgesindeki güvenlik ekibi önceden bilgilendirilmemişti. Adamı yakaladıkları ve neyin peşinde olduğunu sorduklarında, adam neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Son birkaç saattir ne yaptığından habersizdi. Ellerindeki ve giysilerindeki boya lekelerini görünce gerçekten şaşırmıştı.

Mina programı izlememişti ama herkesin bundan bahsettiğini hatırlıyordu. Program epeyce şamataya yol açmıştı. Pek çok kişi bunun etik olup olmadığını sorgulamıştı. Vincent bunun fanatizmle ilgili olduğunu, en saçma fikirlerin dahi bilinçaltımızı nasıl ele geçirebileceğini ve biz farkına varmadan davranışlarımıza hükmedebileceğini göstermek istediğini açıklamıştı. Görünüşe bakılırsa duvarları boyama fikri *Monty Python* filmine yapılan bir göndermeydi ve adama sprey boyayla ne tür bir mesaj vermek istediği sorulduğunda, adam aklına gelen en zararsız şeyin bu olduğunu söylemişti. Dahası, bir sanatçı her zaman eserlerini imzalar, diye eklemişti. Bu alıntı Instagram'da hızla özlü bir söze dönüşmüş, ardından birkaç ay sonra unutulup gitmişti.

Kızartma yağı ve ızgara et kokusu Mina'nın burun deliklerine ulaştıktan saniyeler sonra, bir garson Vincent'ın önüne bir hamburger koydu. Üstü açık mayonez ve ketçap kâseleri vardı. Mina şaşırıp kaldı. Mutfaktan gelene kadar hemen hemen herkes onlara el sürmüş olabilirdi. Bu hiç de hijyenik değildi. Mina cebinden yakın zamanda aldığı el dezenfektanını çıkardı ve avucuna bir parça dökerek ellerini ovuşturdu.

"Bir gösterinin ardından karbonhidrata ihtiyaç duyarım" dedi mentalist özür dilercesine. "Aksi halde net düşünemiyorum."

Tabaktan bir patates kızartması aldı, mayoneze batırdı ve ağzına attı. Mina onu dikkatle izliyordu. Eğer bir kez daha mayoneze patates kızartması batıracak olursa, onu asla muhatap olmak istemeyeceği insanlar sınıfına koyması gerekecekti. Neyse ki Vincent bunu sadece bir kez yapmıştı. Demek umut vardı.

"Daha önceki davranışım için gerçekten çok özür dilerim" dedi Vincent. "Sizi başka biri zannettim. Biraz... fazla coşkulu bir... hayranla birtakım sorunlar yaşadık da. Sizin o kadın olduğunuzu sandım. Kabalık etmek istememiştim."

Mina elini sorun yok dercesine salladı. Garson Vincent'ın önüne bir bira ve Mina'nın önüne bir Cola Zero koydu. Mina cebinden tek kullanımlık bir pipet çıkardı, kâğıt ambalajından çıkardı ve bardağa koydu. Vincent pipete baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Mina konuşmaya başlamadan önce garsonun duyma mesafesinden çıkmasını bekledi.

"Sizinle konuşmam önerildi" dedi alçak sesle. "Anladığım kadarıyla insan ruhu konusunda uzmansınız. Fakat geleneksel sihir hakkında da pek çok şey biliyor gibisiniz. Ve bizim her ikisinden de anlayan birine ihtiyacımız var."

Vincent onayladı ve birasını yudumladı.

"Gençken bol bol sihir yapardım" dedi. "Ama yirmi yaşıma geldiğimde kart numaraları yapmanın kadınları tavlamanın en iyi yolu olmadığını fark ettim. Bu yüzden bıraktım."

"Peki yardımı oldu mu?" dedi Mina.

"Kararı size bırakıyorum. Bir ay sonra ilk karımla tanıştım. O zamandan beri sihre yalnızca bir hobi olarak ilgi duyuyorum. Ama polis neden sihirle ilgileniyor?"

Mina cevap veremeden Vincent saatini kontrol etti.

"Yüce Tanrım, izninizle" dedi. "Karım demişken... Saat çeyrek var. Eve telefon etmeliyim. Hep bu saatlerde konuşuruz. Sadece bir dakika sürer."

Mina sabırsızlanmaya başlıyordu ve sadede gelmek istiyordu. Zaten Vincent'ı beklemesi gerekmişti. İş arkadaşları genellikle fazla ısrarcı olduğunu, başkalarının kendisine daha ılımlı yaklaşmalarını istiyorsa daha sosyal olmayı öğrenmesi gerektiğini söylerdi. Mina bundan kuşku duyardı. Neredeyse on yıldır polis memuruydu ve aklına gelen hiçbir soruşturmanın sonucu, kendisinin ne kadar cana yakın davrandığına bağlı olmamıştı. Her neyse.

"Sorun değil" dedi ve belli etmeden sert sandalyedeki pozisyonunu değiştirdi.

Kolasına bakarak, karısıyla konuşan Vincent'ın sesine kulaklarını tıkadı. Onu dinlemek yerine, sadece bir hafta önce buldukları kutuyu zihninde canlandırdı. Simlerle kaplanması ve Las Vegas'taki bir sihir gösterisinde sahneye çıkarılması gerekiyormuş gibi görünen kutuyu. Gözünün önüne pullarla süslenmiş, kıvırılıp bükülerek kutuya giren bir asistan (kendisi elbette bir kadındı; sihir numaralarında küçük düşürülenler her zaman kadınlardı) ve seyircilerin ooo, aaa nidaları eşliğinde kutudaki

deliklerden uzun kılıçlar sokan bir sihirbaz (kendisi elbette bir erkekti) getirdi. Bunu Google'da araştırmıştı. Bu kadın düşmanı sahne numarası, kılıçlı kutu illüzyonu veya bazen kılıçlı dolap, kılıçlı sandık ya da kılıçlı sepet olarak biliniyordu. Anlaşılan bir sürü isimle anılıyordu. Orijinal versiyonunda ortada bir kutu bile yoktu; sadece küçük bir sepet vardı. İçinde de bir çocuk. Korkunçtu. Anlaşılan bu illüzyon klasikler arasındaydı. Kadınlar ve çocuklar. Her zaman kurbanlardı.

Fakat buz gibi bir akşamda, Gävle'deki bir Harrys şubesinde oturup Vincent Walder'ı beklemesinin sebebi iş arkadaşlarının bazı amatör sihir gereçleri bulmaları değildi. Kutunun içinde buldukları ceset nedeniyle oradaydı. Hâlâ kimliğini tespit edemedikleri bir ceset. Ayrıca tıkanıp kaldıkları için oradaydı. Soruşturmanın her aşamasını standart prosedürü uygulayarak sürdürünce hiçbir sonuç alamamışlardı. Sonunda, Mina ile patronu Julia çözüme biraz olsun yaklaşmak istiyorlarsa geriye kalan tek şeyin daha az yaygın yöntemler olduğu sonucuna varmışlardı.

Mina gazlı içeceğinden pipetiyle uzun bir yudum çekti ve bakışlarını bardaki konferans grubuna dikti; zihninde canlanan görüntüleri durdurmak için her şeyi yapardı. Onları yeniden hatırlamayı hiç istemiyordu. Ama oradalardı; tıpkı ilk seferki kadar net bir şekilde. Mina nadiren bu kadar kötü etkilenirdi ama bu vakada oldukça dikkat çekici bir şey vardı. Kutunun iki yanında çıkıntı yapan bir dizi kılıç sapı vardı. Kılıçların uçları diğer yanlardan dışarı fırlamıştı. Kutunun içinde ve kılıçların üzerinde çarpık bir kukla gibi asılı duran genç bir kadın vardı. Mina gözlerini sımsıkı yumdu. Artık çok geçti. Hep çok geç kalıyorlardı.

Kadının kim olduğunu tespit edememişlerdi ve ortada bir şüpheli de yoktu. Kutu ve ceset, UAK olarak bilinen Ulusal Adli Tıp Kurulu'ndan Milda Hjort'a gönderilmişti. Ancak Mina bir şey bulacaklarını sanmıyordu. En azından anlamlı bir şey. Bu suçun anahtarı yöntemdi; Mina buna ikna olmuştu.

Birdenbire Vincent'ın kendisine baktığını fark etti. Anlaşılan karısıyla konuşmasını bitirmişti. Mina boğazını temizledi ve görüntüleri kafasından attı.

"Üzgünüm" dedi Vincent. "Ama artık bütünüyle sizinleyim. Buralı olmadığınız anlaşılıyor. Herhalde Stockholm'de çalışıyorsunuz, değil mi? Ancak yine de burada, Gävle'desiniz. Bir perşembe gecesi, geç bir saatte. Ve bir mentalistle sihirden, insan psikolojisinden söz etmek istiyorsunuz. Birinin benimle konuşmanızı önerdiğini mi söylemiştiniz? Bunun ne anlama geldiğini çok merak ediyorum."

Vincent ilgisini göstermek istercesine öne eğildi. Mina onu bekletmeye karar verdi. Tüm dikkatini çekmesi gerekiyordu.

Elinden geldiği kadar samimi bir şekilde gülümseyerek, "Gösterinin sonunda size özel numaranızı yaptığınızı gördüm" dedi. "Görünen o ki bir sanatçı tüm eserlerini imzalıyor."

Vincent kafası karışmış gibi göründü, sonra güldü.

"Çiviyi mi kastediyorsunuz? Biliyorum, çok klişe. Ama ne diyebilirim ki? Seyirciler imzalamamı bekliyorlar; o televizyon programından beri. Ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemem. Ne de olsa bu geceye hem zamanlarını hem de paralarını yatırmışlardı."

Vincent rahatlarken omuzları düştü. Eğer öncesinde gardını aldıysa, artık indirmişti. Şimdilik.

"Bu arada, haklıydınız" dedi Mina. "Önemli olmasaydı burada olmazdım. Şimdi, elimizde anlam veremediğimiz bir vaka var. Şimdiye kadar basından uzak tutmaya çalıştık ama herhalde gazetelere düşmesi an meselesidir."

Vincent hamburgerinden bir parça kesti. Mina onun çatal ve bıçakla yemek yediğini görünce tarifsiz bir sevinç duydu. Eğer Vincent o yağlı burgeri eline alsaydı, Mina kalkıp giderdi.

Vincent çatalındaki hamburger parçasını sallayarak, "Affedersiniz ama bunun benimle ne ilgisi var?" dedi.

Mina cevap vermek yerine bir dosyadan çektiği manila zarfındaki fotoğrafları çıkardı. Delik deşik cesedi değil, yalnızca içinde bulunduğu kutuyu ve kılıçları gösteren fotoğrafı bulana dek fotoğrafları hızlıca karıştırmaya başladı. Fotoğrafı en üste koydu ve demetin etrafına bir paket lastiği geçirdi. Vincent'ın diğer fotoğrafları görmesine hiç gerek yoktu.

Fotoğrafı işaret ederek, "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Vincent'ın çatalı ağzına bir santimetre kala havada durdu.

"Kılıçlı sandık" dedi. "Bazen kılıçlı kutu da denir. Ama ne... nasıl... anlamıyorum."

Hamburger lokması ağzına girdi.

"Ben de öyle" dedi. "Şey, daha doğrusu çözemediğim bir failimiz var. Ama belki siz anlayabilirsiniz. Özellikle de... şey, özel becerileriniz dikkate alındığında. Bu yüzden yardımınızı istiyorum. Şöyle ifade edeyim: Kutuyu bulduğumuzda içi boş değildi. Kadını kılıçlardan kurtarmak zaman aldı."

Vincent çiğnemeyi bıraktı ve gözle görülür bir şekilde rengi soldu.

Mina, "Kurban konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedik" diye ekledi. "Bence bunu yapan kişiyi bulmanın tek yolu, nasıl çalıştığını bilmek. Keşke parçalanmış cesetlere nadiren rastlandığını söyleyebilseydim ama korkarım ki bu doğru değil. En azından istediğim kadar nadir değiller. Fakat bir sihirbazlık kutusunda bulunması... İşte bu yeni. Bu fikir kimin aklına gelir ki? Ve neden? İşte siz burada devreye giriyorsunuz. Gösterinizi izledim. İnsanların nasıl düşündüklerini biliyorsunuz. Hem de çoğu insandan daha iyi. Bunu kimin yaptığını anlamama yardımcı olun."

Arkasına yaslanan Vincent şaşırmış görünüyordu.

"Ama herhalde bu tip şeyler için kendi kriminal psikologlarınız vardır" dedi. "Size onlardan farklı ne sunabileceğimi düşünüyorsunuz? Suçluların profillerini çıkarmak benim işim değil ki."

Birkaç patates kızartmasını mayoneze batırdıktan sonra ağzına attı.

"Dediğim gibi, insan ruhundan ve sihirden anlıyorsunuz. Bizim kriminal psikoloğumuz anlamıyor. Üstelik..."

Mina etrafına baktıktan sonra alçak sesle devam etti.

"Üstelik, kriminal psikoloğumuz tarafından yakın zamanda çıkarılan en son profil, 'yüksek sosyeteden, orta yaşlı bir Yunan erkeği'ydi. Ancak suçlunun bir depoda çalışan genç bir İsveçli kadın olduğu ortaya çıktı."

Vincent ağzındaki patates kızartmalarını püskürtmeden önce ağzını bir peçeteyle kapatmayı başardı.

"Yine de kulağa tuhaf bir planmış gibi geliyor" dedi. "Bildiğim kadarıyla polisler genellikle sivillerin işlerine karışmasına pek de sıcak bakmazlar. Ve benim de profil çıkarma konusunda hiç eğitimim yok. İnsanların nasıl davrandıkları konusunda çok şey öğrendim ama çıkarımlarımı tamamen temel psikolojiye, kendi gözlemlerime ve genel istatistiksel olasılıklara dayandırıyorum."

"Peki sizce kriminal psikologlar ne yapıyor?"

"Ama ben bir şovmenim. Bir gösteri sırasında hata yaparsam kimsenin canı yanmaz."

"Sizin dışınızda" dedi Mina. "Başkalarını okuma becerinize o kadar güveniyorsunuz ki, kendi elinize bir çivi saplama riskini göze alıyorsunuz."

Vincent hafifçe gülümsedi.

"Aslında güvenmemeliyim" dedi. "Pekâlâ. Gerçi rolümün ne olacağını ve neden bana geldiğinizi tam olarak anlamış değilim."

"Biz..." Mina duraksadı. "Ekibimiz polis teşkilatında biraz sıra dışı bir konumda. Kadrolu organizasyon yapısının dışındayız."

"Neden?"

"Şey, patronumuz Julia emniyet müdürünün kızı ve..."

"Torpilli mi?"

Mina, Vincent'ın bunu fark etmesine çok öfkelendi.

"Kesinlikle hayır! Julia inanılmaz yetenekli, doğuştan lider ve bir gün kendisi de emniyet müdürü olursa hiç şaşırmam. Ancak sahip olduğumuz bu katı ve hantal organizasyondan tıpkı geri kalanımız kadar şikâyetçi. Aslında daha ziyade emniyet müdürünün kızı olmasına rağmen şeflerini bizzat liderlik ve hizmet ettiği daha... bağımsız bir ekip kurmaya ikna etti."

"Bu ekipte en iyiler mi var?"

"Hımm" dedi Mina umursamazca. "Bu biraz abartılı olur. Elimizdekine razı oluyoruz desek daha doğru."

Vincent bir parça şaşırarak, "Uzmanlık bilgisi olmayan bir uzmanlar takımı ha?" dedi.

Mina onun ne demek istediğini anlayabiliyordu ama durumu nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Bir girişimde bulundu.

"Herkesin bir yeteneği vardır. Ama insanların sağı solu belli olmaz ve bir polis teşkilatının personelini geçici göreve göndermeye memnuniyetle razı gelmesinin binlerce sebebi olabilir."

"Peki neden geçici görevdesiniz?" dedi Vincent, ağzının kenarları seğirerek.

"Gerçekten bilmiyorum. Bir polis memuru olarak vasıflarımın farkındayım. İnatçıyım, azimliyim ve kalıpların dışında düşünecek cesaretim var."

Vincent bir patates kızartması daha alarak, "Ama?" dedi.

"Ama daha önce dahil olduğum ekip benimle baş etmekte zorlanıyor gibiydi. Nedeni hakkında hiçbir fikrim yok. Onlarla bir sorunum yoktu. Hiçbir ekiple bir sorunum yok. Benimle sorunu olanlar ekipler."

Mina devam etmeden önce boğazını temizledi.

"Her neyse, patronum bu vakada dışarıdan danışmanlık almamıza onay verdi. Korkarım yalnızca mütevazı bir ücret ödeyebiliriz. Ama fark yaratabilecek bir şeye dahil olacaksınız."

Vincent, "Yani sahnede bulunmaktan farklı olarak mı?" diyerek fotoğrafları Mina'ya doğru itti. "Herhalde 'Usta Mentalist'i gerçek sandınız. Boşu boşuna yolculuk ettiğiniz için üzgünüm. Fakat anlamanız gereken bir şey var. Dediğim gibi, ben bir şovmenim. İnsanları eğlendiririm. 'Usta Mentalist' bir karakter, daha fazlası değil. Sahnede yaptıklarım... orada kalır. Gerçek değildir. Eşsiz ya da özel yeteneklerim varmış gibi görünebilir ama işin doğrusu, herkes bunları öğrenebilir. Siz ise psikolojik profiller derlemekten bahsediyorsunuz. Üstelik katillerin profillerini. Katiller hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Son olarak, bunu iş edinmiş insanlar var. Ne demiştiniz? 'Fark yaratmak' isteyen insanlar."

Vincent göz teması kurmaktan kaçındı. Mina bunu beklemiyordu. Vincent'ın zamanı olmadığını veya yapacak daha önemli işleri olduğunu söyleyeceğini sanmıştı. Onun egosunu okşamaya hazırlanmıştı. Ama Vincent'ın kendisine yalan söyleyeceği aklına gelmemişti.

"Anlıyorum" diyerek ayağa kalktı.

Yeni bir strateji bulmanın zamanı gelmişti.

"Yanılmış olmalıyım. Sahnede çok inandırıcısınız. Üzgünüm. Yalnızca bir fikirdi. Hesabı ödeyeceğim ve bir daha bu konudan bahsetmeyeceğiz. Galiba adisyonu şu Skanyalıların olduğu barda bıraktım."

Vincent bıkkınlıkla, "Helsingborg" diyerek hamburgerini tırtıklamaya devam etti. "Onlar Helsingborglu. Elektrik güvenliği hakkında bir konferans için buradalar. İsimliklerindeki logoyu görebilirsiniz. Ve yerinizde olsaydım onları rahatsız etmezdim. Sırtı bize dönük olan uzun boylu kadın az önce bir adamla konuşmaya başladı; bu gece ilk defa, sohbet ettiği adam yanında kalmaya cesaret edebilsin diye kamburlaşarak küçülmek zorunda kalmadı. Ne yazık ki adam evli. Sırf yüzüklerini çıkardıkları için bekâr göründüklerini zanneden erkekleri anlamıyorum. Sanki evli oldukları bir kilometre öteden anlaşılmıyormuş gibi. Konudan uzaklaşıyorum. O ikisinin rahatsız edilmek istediklerini sanmıyorum ve kadının buna ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Mina gülümsemesinin fark edilmemesi için çabaladı. Vincent az önce ne söylediğinin farkında değil gibiydi.

"Hem adisyonu almanıza da gerek yok" dedi Vincent. "Ben zaten hesabı ödedim."

Mina pat diye, "Gävle Tiyatrosu'nun sahnesinden kulise inen kaç tane basamak var?" diye sordu.

Vincent şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Sekiz" dedi. "Ama neden sordunuz?"

"Aslında yedi tane var. Eğer çift sayıyla bitirmek için fazladan bir adım atmazsanız."

Vincent'ın ağzı açık kaldı. Mina onun dikkatini çekmişti. Vincent muhtemelen tercihlerini başka insanların fark etmelerine alışkın değildi. Mina tekrar arkasına yaslandı ve bu sefer açıkça gülümsedi.

"Ee" dedi fotoğrafları yeniden Vincent'a doğru iterek. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

"Pekâlâ" dedi Vincent. "Siz kazandınız. En azından şimdilik."

En üstteki fotoğraf biraz yana kaymış, altındaki fotoğraf ortaya çıkmıştı. Mina yeterince çabuk davranamayınca Vincent'ın fotoğrafı çekip almasına engel olamadı.

Vincent yüzünü buruşturarak, "Yüce Tanrım" dedi.

"Evet. Bu tamamen uygun bir tepki."

Vincent gözlerini kısarak fotoğrafa baktı; sanki yavaş yavaş ne kadar korkunç olduğunu görmeye alışıyordu.

Cesedin yanındaki naylon poşette duran bir nesneyi işaret ederek, "Bu nedir?" dedi.

"Kurbanın kol saati. Akrep üçü gösterirken kadran paramparça olmuş ve görünüşe bakılırsa bu da ölüm saatiyle örtüşüyor. Yani öğleden sonra saat üçte ölmüş."

"Hayır, saati kastetmedim. *Şu.*"

Kadının kalçasına, kılıcın girdiği deliğin hemen altına oyulmuş çizgileri işaret etti. İki tane uzunca çizgi, birbirine eşit mesafede üç tane daha kısa çizgiyle birbirine bağlanıyordu. Mina bunun bir merdivene benzediğini düşündü.

"Kesikler" dedi. "Bir bıçakla veya onun gibi bir şeyle yapılmış. Muhtemelen kurbanı korkutmak için. Başına geleceklerin ön gösterimi."

"Çok büyük titizlikle yapılmışlar" dedi Vincent. "Ve kılıçların bedene ne kadar vahşice saplandığıyla taban tabana zıt bir şekilde. Bunun işkence olduğunu sanmıyorum. Bence bu 'merdiven' bir sembol."

"Neyin sembolü?"

"Hımm, şey, pek çok dinde merdiven kavramı var. İncil'de Yakup'un merdiveni cennete uzanır. Freud merdivenin cinsel birleşmeyle bağlantılı olduğunu düşünüyordu. Neden diye sormayın. Ama bence bu daha dolambaçsız bir şey."

Vincent fotoğrafı doksan derece döndürdü ve şimdi yan yatmış gibi görünen merdiveni gösterdi.

Mina artık bir merdivene bakmadığını fark etti.

Roma rakamıyla üçe bakıyordu.

İkisi de uzun süre sessiz kaldılar. Bardaki grubun uğultusu kendi düşüncelerini bastırdı.

Bir süre sonra Vincent konuştu: "Aslında hiç sormak istemiyorum ama..."

Mina başıyla onayladı.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum" dedi. "Eğer bu üç numaraysa, o zaman bir ve iki nerede?"

4

Vincent sabahları kendine gelmekte her zaman zorlanırdı. Uyku ile uyanıklık arasındaki o saniyelerde yalnızca tenine değen çarşafın, gözlerini kamaştıran güneş ışığı huzmesinin, uyku hapının ağzında bıraktığı bayat tadın farkına varırdı. Hangi odada, hangi mekânda, hangi zamanda ya da evrenin hangi köşesinde olabileceğine dair hiçbir fikri olmazdı. O birkaç saniyelik kutsanmış boşlukta, basitçe var olabilirdi.

Sonra gerçeklik yavaş yavaş kendini hissettirmeye başladı. Çanak çömlek tıkırtıları. Bir kuş, Maria'nın yaptığı kuş yemliğinde cıvıldayarak kışa meydan okuyordu. Oğlu Aston'un sesi yükselip alçalıyor, sevinç tınıları birkaç saniyelik zaman dilimi içinde yerini öfkeye bırakıyordu.

Vincent doğruldu ve yorganı açtı. Ayaklarını yere koydu. Önce sol ayak. Pantolonunu ve dünkü gömleğini giydi; gömleği sadece akşam kullanmıştı ve sonra kirliye atacaktı. En üstteki düğmeyi yokmuş gibi atladı ve diğer altısını ilikledi. Tıpkı olması gerektiği gibi. Gömleklere neden yedi tane düğme diktiklerini anlamıyordu. Herhalde gömlekler psikopatlar tarafından tasarlanıyordu.

Mutfağa girdiğinde herkes masanın etrafında oturuyordu. Rebecka dışında herkes.

"Git ve ergen kızına kahvaltı vaktinin geldiğini söyle" dedi Maria, ona bakmadan.

Vincent aralarında geçen sözlerin dile getirilmemiş yorumlarla ve gizli anlamlarla dolu olmadığı bir zaman dilimi hatırlamaya çalıştı. Başaramadı. Hayat, günlük koşuşturma, kavgalar ve şüphe yavaş yavaş ve sessizce ilişkilerini yıpratmıştı. Bunun tam olarak ne zaman gerçekleştiğini saptamak imkânsızdı.

Maria kaşığını yoğurdunda çevirip duran Aston için elma dilimleri kesti. Yanında duran kupadaki yeşil çay muhtemelen uzun zaman önce soğumuştu. Benjamin yavaşça iki yumurtasını soyarken, hâlâ uyuyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu. Küçük tabaklardan biri yumurta kabukları için, diğeri yumurtalar içindi. Vincent gidip Rebecka'nın kapısını çaldı.

Kapıda durup, "Rebecka? Dışarı çık ve ye!" diye bağırdı.

Cevabın ne olacağını zaten biliyordu.

Rebecka kapının ardından, "Aç değilim!" dedi.

"Yemen gerek. Hemen dışarı çık."

Vincent cevap beklemeden mutfağa geri döndü. Mutfak masasında yerini alırken, kapının ardından açıldığını duydu. Sonra da bam diye kapandığını. Benjamin öfkeyle Rebecka'ya baktı ama hiçbir şey demedi.

Aston birdenbire, "Aaanneeee!" diye bağırdı. "Dilimler çok büyük! Bunları çok büyük kesmişsin!"

Aston kâseyi Maria'ya o kadar sertçe itti ki, masaya bir miktar yoğurt sıçradı.

"Hayır tatlım, her zamanki gibiler. İşte, bak."

Maria yoğurtla kaplanmış dilimlerden birini parmak uçlarıyla tuttu. Kızgın görünüyordu fakat Aston kahkahayı bastı.

"Anne, parmaklarınla yoğurt yiyemezsin!" dedi. "Bu yüz yıl sürer!"

"Gerçekten de biraz daha büyükler" dedi Vincent kâseye uzanarak.

Bir bıçak aldı ve yoğurtlu elma dilimlerini daha küçük parçalara bölmeye başladı. Vincent karısına baktı. Maria parmaklarını yalarken hâlâ kızgın görünüyordu. Vincent bir şey söyleyip söylememeyi kafasında tarttı. Maria söz konusu olduğunda, sonuç her zaman o sırada eleştiriye açık olup olmamasına bağlıydı. Mesele vericisinin mi yoksa alıcısının mı devrede olduğunu bilmekti. Bazen Vincent doğru tahminde bulunurdu. Bazen bulunamazdı.

"Önemsiz şeylere takılma" dedi sonunda. "Çayın soğuyor."

Karşılığında Maria'nın yıkıcı bakışlarına maruz kaldı. Anlaşılan yanlış tahminde bulunmuştu.

"Annemin kesmesini istiyorum" dedi Aston avucunu masaya vurarak. "O daha güzel parçalar kesiyor."

"Belki de artık kendi elmalarını kesecek kadar büyümüşsündür" dedi Vincent. "Böylece istediğin gibi olurlar. Eğer onları biz kesersek bizim istediğimiz gibi olurlar."

"Ama kahvaltı hazırlamak sizin göreviniz" dedi Aston.

Rebecka erkek kardeşine, "Tam bir bebeksin" diyerek homurdandı.

Kollarını abartılı bir biçimde kavuşturarak masadaki yerini aldı.

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Aston, "Hiç de değil!" diye bağırdı. "Sensin bebek!"

"Ben on beş yaşındayım, sen sekiz. Yaşım neredeyse seninkinin iki katı. Demek ki bebek olan sensin."

"Haayırr!"

Aston ayağa kalkmaya yeltendi ama Maria elini omuzuna koydu.

"Rebecka gerçekten de senden büyük" dedi. "Ama bu sadece kendi elmasını kesmesi gerektiği anlamına geliyor. Hatta her şeyi kendi başına yapmak zorunda. Ama sen değilsin."

Maria ona göz kırpınca Aston'un ağzı kulaklarına vardı. Vincent oğlunun annesine taptığını biliyordu ve hiçbir şey Aston'u annesinin büyük kardeşlerine karşı kendisinin tarafında olduğunu hissetmekten daha mutlu edemezdi.

"Kim kahvaltıda elma yer ki?" dedi Rebecka. "Düpedüz saçmalık."

Vincent elmaya odaklandı. On dokuz parça vardı; o halde hepsini ikiye bölerse otuz sekiz parça olacaktı. Tek sayıdan çift sayıya. İçi rahatladı. Simgecilik hoşuna gidiyordu. Tuhaf olan şeylerin düzene girme fırsatı bulmasını seviyordu. Demek ki umut vardı. Ailesini seviyordu ama yarattıkları kaosla başa çıkmakta zorlanıyordu. Düzeni severdi, yapılanmayı, çift sayıları.

"Al bakalım yumurcak."

Vincent kâseyi Aston'a doğru itti; Aston bir an için elma dilimleri hakkında söyleyecek bir şeyi olup olmadığını düşündü. Fakat

yumurcağın ne anlama geldiğinden pek emin olmadığı için babasına meydan okuyan bir bakış atarak yemeye başladı.

Maria, Rebecka'yı sıkboğaz edercesine, "Bir sandviç yesene. Veya yoğurt. Herhangi bir şey. Ama bir şey ye" dedi.

Kolları hâlâ bağlı oturan Rebecka, "Annemin evindeyken kahvaltı etmek zorunda kalmıyorum" dedi. "Annem de öğleden önce bir şey yemiyor. Aralıklı oruç tutuyor. Bu sindirim sistemini dinlendirdiğinden beden için yararlı; bedenlerimiz sürekli yemek yemeye programlı değil. Çok sık yiyoruz. Taş Devri'nde sadece ara sıra yiyorlarmış; bazen günlerce bir şey yemedikleri oluyormuş."

"Bunlar annenin sözleri, senin değil. Taş Devri'nde de değiliz. Vincent, kızına söylesene."

Vincent, "Aslında doğru söylüyor" diyerek kendine bir kahve koydu. "Bedenlerimiz modern diyetler için tasarlanmamış ve yakın zamandaki çalışmalar gösteriyor ki..."

Maria aniden ayağa kalktı ve çavdarlı ekmekle yapılmış yarım avokadolu sandviçin bulunduğu tabağını aldı. Sandviçin üstüne her zamanki gibi organik hindistancevizi serpmişti. Hindistancevizinin kilosunun fiyatı altınınkine yakındı ama Maria'nın hayat iksiri olarak gördüğü bir iltihap önleyiciydi.

"Yüce Tanrım, arada bir yardım etsen hiç fena olmaz" dedi. "Elbette Rebecka'nın yemesi gerekiyor! O büyüme çağındaki bir ergen, bedeninde gelişmekte olan pek çok şey var; kızlar yemezlerse âdetleri kesilebilir..."

Benjamin, "Lanet olsun" diyerek araya girdi. "Gerçekten âdetlerden söz etmek zorunda mısınız? Yemek yiyorum."

"On dokuz yaşındasın Benjamin" dedi Vincent. "Vücut sıvıları hakkında hâlâ bu kadar hassas olamazsın."

Benjamin babasına baktı. Derken son yumurtasını eline alıp ayağa kalktı ve başını iki yana sallayarak odasına gitti.

"Baba, tam bir aspergersin" dedi Rebecka alaycı bir şekilde.

"Artık öyle denmiyor Rebecka" dedi Vincent sertçe. "Sanırım bugünlerde ASB[3] deniyor."

---

3. Asperger Sendromu Bozukluğu. (ç.n.)

Maria onlara kulak asmadı ve kendi bildiğini okumaya devam etti.

"Sürekli annenin yaptıklarından bahsedip duruyorsun" dedi. "Rebecka, bu evde ve bu ailede kendi kurallarımız ve rutinlerimiz olduğunu anlamak zorundasın. Ulrika'nın evinde ne yaptığın bizim ailemizi hiç ilgilendirmiyor."

"Pekâlâ, Maria Teyze."

Rebecka ayağa kalkarak sepetten bir dilim ekmek aldı. Ekmeği manidar bir şekilde Maria'ya gösterdikten sonra odasına dönerek kapısını çarptı.

"Bitti! Teşekkürler anne! Şimdi hayvanları besleyeceğim."

Aston sandalyesini geriye iterek masadan kalktı ve salondaki akvaryumun yanına koştu.

Vincent arkasından, "*Balıklar*" diye seslendi. "Onlara çamur golyanı[4] deniyor."

Aston suyun yüzeyini balık yemiyle kaplarken, "Biliyorum" diye cevap verdi. "Hadi hepiniz yiyin!"

Sonra mutfağa geri döndü, tezgâhın üzerinde şarjda duran iPad'ini aldı ve odasına koştu.

Vincent arkasından, "Beş dakikan var Aston!" diye bağırdı. "Sonra giyinip okula gitmemiz gerek. Beş dakika!"

Maria mutfak tezgâhına yaslandı ve Rebecka'yı taklit ettiğinin farkına varmadan kollarını kavuşturdu.

"Şu 'Maria Teyze' lafı var ya... Sırf beni kışkırtmak için böyle diyor."

Vincent şaşkınlıkla karısına baktı.

"Ama sen *gerçekten* onun teyzesisin" dedi. "Siz kardeşsiniz – sen ve annesi. Bunu hatırlattığı için Rebecka'ya nasıl kızabilirsin ki? Bu doğru..."

Maria'mn nesnel bir gerçeği sorgulamak için neden enerji harcadığını anlamakta zorlanıyordu. Uzanıp bir dilim çavdar ekmeği aldı ve bir tarafına dikkatlice tereyağı sürmeye başladı. Tereyağı kenarlara kadar ulaşmalı, hiçbir topak kalmamalıydı.

---

4. Umbra limi cinsinden küçük bir balık türü. (ç.n.)

"Tabii ki mesele bu değil" dedi Maria. "Gerçekten anlamıyor musun? Yüce Tanrım, ne tür bir robotla evliyim ben? Bunu sırf beni sinir etmek için söylüyor."

Vincent kaşlarını çattı. Gerçekten anlamıyordu. Fakat Maria'nın tepkisinin ardındaki mantığa akıl sır ermiyordu. Gerçekler ortadaydı. Kişinin bu gerçekler hakkında ne hissettiğiyse bambaşka bir meseleydi. Ama gerçeğin kendisi görmezden gelinemezdi.

"Bu arada, önceki gece kimi yemeğe çıkardın?" diye sordu Maria farklı bir ses tonuyla. "Ulrika'yı mı?"

Vincent şaşkınlıkla ona baktı. Sandviçinden daha yeni bir lokma almıştı ve cevap vermeden önce lokmasını çiğnemek zorunda kaldı. On kez. Neredeyse on birinci kez çiğneyecekti ama son anda kendini yakaladı.

"Neden eski karımla akşam yemeği yiyeyim ki?" dedi.

"Faturayı bankacılık uygulamamda gördüm. Sonra da cüzdanındaki makbuzu kontrol ettim. Gävle'de birini akşam yemeğine çıkarmışsın. Kadın otel odanda mı uyudu? Onu becerdin mi?"

Maria'nın sesi giderek tizleşmişti. Vincent içinden küfretti. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Bu daha önce pek çok kez sergiledikleri bir danstı. Maria'nın yersiz kıskançlığı her an ortaya çıkabilirdi ve bu son zamanlarda giderek daha sık yaşanmaya başlamıştı. Bu da sözde evliliklerini yavaş yavaş tüketen pek çok şeyden biriydi.

"İzimi süren bir polis memuruydu" dedi. "Üzerinde çalıştığı bir cinayet vakası hakkında konuşmak istemiş."

Maria yüksek sesle ve zoraki bir biçimde gülerek, "Bir *polis memuru* mu? Üstelik bir kadın. Ne kadar hoş. Yapma Vincent, sence ne kadar aptal olabilirim? Gerçekten bir *polis memurundan* daha iyi bir bahane düşünemiyor musun? Kim *seninle* bir vaka hakkında konuşmak istedi? Neden bir polis cinayet vakası için sana gelsin ki?"

"Çünkü bu konu..."

Maria elini kaldırarak sözünü kesti.

"Aslında ne olduğunu sonra itiraf edebilirsin ama şimdi Aston'u okula götürmen gerekiyor."

"Ama..."

Vincent, Maria'nın çoktan Aston'un odasına doğru gittiğini görünce konuşmayı kesti.

Maria, "Aston!" diye bağırdı. "Acele etmen gerek! O iPad'i hemen bırak! Beş dakika içinde çıkıyorsun."

Sonra evde gezinmeye devam ederek yatak odasının yolunu tuttu.

Vincent sandviçine baktı. Kadm polis memuru. Mina. Tanıştıklarından beri aklındaydı. Bir yanı tekrar temas kuracaklarını umuyordu. Dişlerini sandviçine geçirince, ısırığın etrafında küçük tereyağı birikintileri oluştu. Vincent tereyağı bıçağını aldı, tereyağını yaydı ve sandviçin altıda birine denk gelen bir ısırık daha aldı. Altı parça iyiydi. Gerçi şimdi geriye sadece beş parça kalmıştı. Bu o kadar da iyi değildi.

Birlikte geçirdikleri saatler süresince Mina onun zihnini okuma konusunda tekinsiz denebilecek bir yetenek sergilemişti. Vincent her zamanki gibi davranmış ve Görgülü Sanatçı rolünü oynamaya çalışmıştı. Bu iyi prova edilmiş bir roldü; gazetecilerle ve başkalarıyla buluşurken iyi bir kalkandı. Bu yöntem çoğunlukla insanları mutlu ederdi. Karşılaşacaklarını düşündükleri kişiyle tanışınca durumu hiç sorgulamıyorlardı. Fakat Mina basamakları saydığını görmüştü. Kulisteki şişelerin etiketlerinin aynı yöne baktığım fark etmiş ve onları hizalamıştı. Ve onu kandırarak bardaki müşterileri analiz etmesini sağlamıştı.

Muhtemelen onu Maria'nın ya da Ulrika'nın anladığından çok daha iyi anlamıştı; üstelik Vincent o ikisiyle yıllarını geçirmişti.

Sandviçin her bir parçasını sayarak geri kalanını yedi. Üçüncü ve birinci parçaları daha da hızlı mideye indirdi.

Mina çok yetenekli bir dedektif olmalıydı. Fakat mesele sadece dikkatli olması değildi; hem gururlandırıcı hem de endişe verici olsa da Vincent'ın ustalıkla gizlediğini zannettiği şeyleri bu kadar kolayca görmesiydi. Vincent da onu anlamıştı. Bu hiç de sıradan bir durum değildi; Maria da sıradan olmadığına şahitlik edebilirdi. Sahnedeyken insanları okumak ve kontrol etmek başkaydı. O ortamda tüm parametreler Vincent'm kontrolündeydi. Ama ger-

çek hayatta, diğer insanlar hâlâ birer sır küpüydü. Bazen, sosyal kaynaşmayla ilgili dersin verildiği gün hasta olup okula gidememiş gibi hissediyordu. İşte bu yüzden mümkün olduğu kadar sıklıkla Görgülü Sanatçı rolünü oynuyordu. Diğer insanlarla nasıl baş edeceğini bilen sanatçıyı. Şahsen, hiçbir fikri yoktu.

"Aston!" diye bağırdı.

Oğlu biraz korkmuş bir yüz ifadesiyle, elinde iPad'iyle odasından çıktı. Muhtemelen okula gideceğini unutmuştu.

"Çıkıyoruz. Paltonu ve ayakkabılarını giy."

Vincent açık gri renkli, örme kapüşonlu ceket giyerken Aston sırt çantasını telaşla hole getiren annesine sıkıca sarıldı ve karşılığında bir öpücük aldı.

Gerçi Mina gizemli biri değildi. En azından diğer insanlar kadar. Vincent onun alışkanlıklarını görmüştü. Yüzüne düşen saçlarını her zaman sağ eliyle geriye attığını. Kesinlikle gerekli olmadığı sürece yüzeylere dokunmaktan kaçındığını. Ve paltosunun cebindeki Rubik küpü gözüne ilişmişti. Üstelik herhangi bir tane de değildi; bir hız küpüydü. Bunlar önceden yağlanıyordu ve döndürülmeleri daha kolaydı.

Dolayısıyla, onunla yeniden bir araya gelmek kesinlikle ilginç olacaktı. Aynı zamanda, Vincent onun bir daha temasa *geçmemesini* umuyordu. Kendisine kâbuslar yaşatacağına kesin gözüyle baktığı bir işe karışmaya o kadar da hevesli değildi. Dünyası şimdiki haliyle yeterince kırılgandı. Bir de delik deşik cesetlerle doldurulmasına hiç gerek yoktu.

5

Duş başlığından akan su her zamanki gibi kaynar olduğundan, az kalsın haşlanacaktı. Mina'nın bedeni kızgın bir alev kırmızısına bürünerek tepki verdi ama sıcak su kendisini temiz ve lekesiz hissetmesini sağlıyordu. Sıcak suyla bütün mikroorganizmaları öldürüyormuş gibi hissediyordu. Kendisini pisliklerden ve kusurlardan arınmış, boş bir tuvale dönüştürüyordu. Bu harikaydı.

Duştayken kendini güçlü hissediyordu. İzin günlerinde saatlerce, derisi kıpkırmızı bir kuru üzüme benzeyene kadar duşun altında durabilirdi. Ama bugün on dakikadan fazla zamanı yoktu. Düşünceleri bir türlü yatışmıyordu.

Vincent Walder. Mina hâlâ onun uzmanlığına ihtiyaç duyup duymadığını, kurum içi kriminal psikologdan daha iyi olup olmadığını bilmiyordu. Bu Mina için riskli ve alışılmadık bir girişimdi ve sadece zaman kaybına ve polis kaynaklarının israfına yol açıp açmayacağından emin değildi. Ayrıca ekibin geri kalanı tarafından ahmak olarak damgalanabilirdi. Fakat kaygılanmanın yararı yoktu; Vincent'ın faydalı olup olmayacağını zaman gösterecekti. Üstelik Vincent tam bir kapalı kutuydu; Mina tanıştığı Vincent'ın bütünüyle kendisini yansıtmadığını sezebiliyordu. Çok şey saklıyordu. Ancak emin olduğu tek bir şey vardı; Vincent'ın küçümseyici tavrına hiç ihtiyacı yoktu. Vincent onun pipetini gözden kaçırmamıştı. Acaba başka neleri fark etmişti? Öte yandan, Vincent hiçbir şey dememişti; Mina onun zihninin nasıl çalıştığını bildiğini varsayamazdı. Ama Vincent ona acımaya veya empati duymaya başlarsa – tıpkı diğer bütün insanlar gibi– o zaman Mina onun yardımını isteyemezdi. O zaman Julia'nın başka birini bulması gerekirdi.

Ninova

Mina suyu kapattı, temkinli bir biçimde küvetten çıktı ve temiz bir havluyla iyice kurulandı. Havlu doksan derecede, hem deterjanla hem de leke çıkarıcıyla yıkanmıştı ve derisi kadar temiz kokuyordu. Fakat Mina temizlik hissinin geçici olduğunu biliyordu. Eğer dairesinde kalırsa, yirmi dört saate kadar sürebilirdi. Kapıdan dışarıya adım attığı anda ise dış dünya onu kirli bağrına basıyordu.

Duşa girmeden önce yatağın üstüne serdiği giysileri giydi. Külotunu, beyaz sporcu sutyenini, kot pantolonunu ve siyah çoraplarını. Külot yepyeniydi; üstünden çıkardığı çoktan çöpü boylamıştı. Külotları yıkamaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Dünya üzerindeki hiçbir leke çıkarıcı, üstünde kullanılmış bir külot varken kendisini temiz hissetmesini sağlayamazdı. Tanesine sadece on kron ödeyerek toptan pamuklu iç çamaşırı satın alabileceği bir yer bulmuştu; dolayısıyla bunu bir ihtiyaç ve üstesinden gelinebilir bir gider olarak görüyordu.

Erken kalkmıştı ve işe gitmeden önce tam bir saati vardı. Midesi gurulduyordu. Mutfak çekmecelerinden birini açtı ve içindeki tek kullanımlık ince eldivenlerin bulunduğu kutuya baktı. O eldivenlere ihtiyacı olmadığını biliyordu. Hiç kimse bir yoğurt kabına dokunduğu için ölümün eşiğine gelmezdi. Bunu *biliyordu*. Fakat yemeklerle arasında hiçbir koruma olmadan buzdolabının kapağını açtığını düşününce bile midesi düğümleniyordu.

Mina içini çekerek bir çift eldiven aldı ve yırtılmamaları için özen göstererek onları ellerine geçirdi. Polis merkezindeki iş arkadaşları, aptalca alışkanlıklar olduğunu düşündükleri bu hareketlere gülerlerdi. Ama Noel tatilinde hepsi norovirüse yakalandığında, sağlığını koruyan tek kişi Mina olmuştu. O zaman kimse gülmemişti.

Mina buzdolabının kapağını açtı, hızlıca seçeneklerine göz attı ve vanilyalı quark'ı yemeye karar verdi. Ağzının sımsıkı kapalı olduğundan emin olmak için ambalajı inceledi ve sonra dikkatle açtı. Kutuyu masaya koyduktan sonra temiz bir tatlı kaşığı çıkarıp yıkadı, tezgâhtan bir şişe el dezenfektanı alıp kaşığa bir damla sıktı ve her milimetresini kapladığından emin oldu. Dezenfektanın

her şeyi öldürdüğünü hayal etti. Bakterileri. Virüsleri. Bedenine sızabilecek iğrenç parçacıkları.

Buna gerek yok. Kaşık temiz. Az önce yıkadın.

Muhtemelen. Ama kaşığı dezenfekte etmezse bütün bakterileri öldürüp öldürmediğini nasıl bilebilirdi? Ne de olsa kaşığı ağzına sokacaktı. Bu düşünce ikinci kez dezenfektana uzanmasına neden oldu.

Şişeyi bırak. Sen delisin. Bu. Kaşık. Temiz. Bırak. Şunu.

Ama bırakamadı. Dezenfektan şişesinin küçük plastik kapağını açıp bir damla daha sıkarken, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Bunu yapmak istemiyordu. Ama yapmak zorundaydı. Yeni sıktığı jel damlasıyla kaşığı aşındırıp delecek gibi ovaladı.

Mutfak masasının kenarına oturduktan sonra uzun süre küçük, plastik quark kutusuna baktı. Ambalaja, plastik kutunun içindeki malzemelere dokunan onca insanı – o insanların ellerinde dolanıp duran milyarlarca mikrobu düşünmemeye gayret etti ve fabrikanın temizlik söz konusu olduğunda en az onun kadar titiz olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Gerçi bundan hiç emin değildi ama bir şeyler yemek zorundaydı. Şimdilik bu kadarı fazlasıyla yeterdi.

Kaşığı tiksintiyle quark'a batırdı ve ağzına götürdü. Birkaç kaşık yedikten sonra alkolün tadı kayboldu ve quark'ın tadını alabildi. Hepsini bitirdiğinde halinden memnun oldu. Her yemek saati, yemek yediği her öğün bir zaferdi. Quark paketini ve plastik eldivenleri attıktan sonra biraz kahve yaptı. Nedenini bilmese de bu her zaman daha kolaydı. Yine de kahve kupasını kullanmadan önce dezenfekte etti.

Evden çıkmasına yarım saat kalmıştı. Biraz temizlik yapmalıydı. Bu bir hastalık değildi; yalnızca sağduyulu davranıyordu. Dünden beri temizlik yapmamıştı. Lavabonun altındaki dolaptan temizlik deterjanları ve malzemeleriyle dolu büyük bir kova çıkardı. İçinde her şey vardı. Cam cilası, sıvı sabun, kostik soda, genel temizleyici, mutfak temizleyici, bulaşık deterjanı, daha çok dezenfektan, tuvalet jeli, tel yumak, bulaşık bezleri, mikro fiber bezler, fırçalar, süngerler... Kumaş ve fırça gibi şeyler elbette yalnızca bir

kez kullanıldıktan sonra çöpe atılıyordu. Mina tüm bunları da toptan fiyatına, yüklü miktarda alabileceği bir yer bulmuştu. Aslında çalışma odası olması gereken ancak depo olarak işlev gören küçük odada yeni malzemelerle dolu bir yığın kutu vardı.

Temizlik bittiğinde yeniden sıcakladığını ve terlediğini hissedebiliyordu. Koltukaltlarını kokladığı an derhal pişman oldu. On dakika içinde çıkması gerekiyordu. Julia, Vincent'ı bir an önce ekibin diğer üyeleriyle tanıştırmasını istemişti. Mina, Vincent'a bir iki gün daha verecekti. Fakat Vincent elini çabuk tutmalı ve bu işe dahil olup olmadığma karar vermeliydi. Vincent'ın ona yardım etmek istediğini umuyordu. Yani onlara. Mentalist az konuşmasına rağmen ilgisini çekmişti. Mina saati kontrol etti. Hızlı bir duş daha yapmak ve temiz giysiler giymek için hâlâ yeterince zaman vardı.

6

Steffo Törnqvist önündeki objeleri göstererek, "Ne istersem seçebilir miyim?" diye sordu.

Vincent başıyla onayladı. TV4'ün *Sabah Haberleri* adlı kahvaltı programı için kullanılan parlak stüdyo ışıkları yüzünden kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Şimdiye kadar ışıklara alışmış olması gerekirdi; sete ilk gelişi değildi. Ama spot ışıklarını her zaman gözünün içine sokmayı başarıyorlardı.

Vincent kanepede arkasına yaslandı ve rahat görünmeye gayret etti. Polis memuru Mina'nın ona bir hafta önce gösterdiği fotoğrafları unutmaya çalıştı. O zamandan beri iletişime geçmemişlerdi. Belki de Mina onu çoktan gözden çıkarmıştı. Vincent onlara yardım etmek için uygun olmadığını açıklamak için elinden geleni yapmıştı. Bu çok büyük bir sorumluluktu. Aynı zamanda, Mina'nın küpünü çözmek için genellikle hangi yöntemi kullandığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Odaklan, Vincent.

Burada olması gerekiyordu. Şimdi. Ne de olsa program canlı yayınlanıyordu.

"Hangisini istersen – çok fazla düşünmemek şartıyla. Önemli olan seni iyi *hissettirmesi*."

Steffo masanın üstündeki objelere baktı. Önünde Jenny Strömstedt'in araba anahtarı, Vincent'ın kulisteki kahvaltı büfesinden ödünç aldığı bir çörek, Steffo'nun cep telefonu ve üstünde Che Guevara'nın resminin bulunduğu yıpranmış bir deri cüzdan vardı. Sonuncusu Vincent tarafından eklenmişti.

"Bunu alacağım" dedi Steffo cüzdana uzanarak. "Bu... Her nasılsa beni mutlu ediyor."

"Demek cüzdanı seçtin" dedi Vincent. "Kendi özgür iradenle hareket ettiğini söyleyebilir misin?"

"Kesinlikle" dedi Steffo gülerek. "Herhangi birini seçebilirdim."

Jenny, "Örneğin şu çörek leziz görünüyor" diye araya girerek kamera merceğinden izleyicilere göz kırptı.

Vincent alaycı bir gülümsemeyle, "Herhangi birini – elbette" dedi ve başıyla masadaki kâğıt parçasını işaret etti.

Kâğıdı deney başlamadan önce Steffo'ya vermişti. Steffo notu açıp baktı. Sonra kaşlarını çattı ve boğazını temizledi. Mikrofonuna dokununca cızırtılı bir ses çıktı.

"Yüksek sesle okusana" dedi Jenny.

Ama Steffo notu okuyacağına Jenny'ye verdi. Jenny en berrak televizyon sunucusu ses tonuyla mesajı okudu.

"Eylemlerim her zaman iki şey tarafından yönetilecektir: kendi tercihlerim ve değerlerim ve başkalarının etkisi. Bunların kombinasyonu, nedenini bilmesem de cüzdanı seçme olasılığımın %90 olduğu anlamına geliyor."

Jenny çok sıkıntılı görünen Steffo'ya baktı. Vincent bir yudum su içti. Jenny kameraya döndü; ardında başını iki yana sallayan, kafası karışmış bir kameraman vardı.

"Bizi yeni izlemeye başlayanlar varsa, Vincent Walder kanepemizdeki yerini aldı; kendisi bize beyinlerimizi anlatmak için burada veya belki de beyinlerimiz hakkında kafalarımızı daha çok karıştırmak için."

Vincent kameranın yanındaki ekranda kendini gördü. Alt kısımda geriye doğru giden sayılar vardı. Ekranda 04.14 yazdı. Vincent'ın az önce neler olduğunu anlatmak için yaklaşık dört dakikası vardı. 414. Alfabenin dördüncü, birinci ve dördüncü harfleri D-A-D[5] idi. Vincent bir baba olarak muhtemelen Aston'u stüdyoya getirmeliydi ama sekiz yaşındaki oğlu kulisteki çöreklerden ve portakal suyundan oldukça memnun görünüyordu. Okula fazla geç kalmayacaklarını umdu.

5. İngilizcede "baba" anlamına gelir. (ç.n.)

Ninova

"O halde eylemlerimizin farkında olmadığımız şeyler tarafından kontrol edilebildiğini söylüyorsun" dedi Steffo. "Kendi tercihlerime ve değerlerime aşina olmamam nasıl mümkün olabilir?"

Steffo telaşa kapılmak üzereydi. Vincent anlık bir kafa karışıklığı hissettikten sonra düşünceleri bir kez daha stüdyoya döndü.

"İlle de *bütün* değerlerine aşina olman gerekmez" diye açıkladı. "Örneğin, insanın çocukluğunda bir travma olabilir ve bu da yetişkinlikte kaçınılmaz olarak belirli bir şekilde davranacağı anlamına gelir. Bu insanlar belli bir kalıba uyacak şekilde davrandıklarını bilmezler ama eğer koşullardan haberdarsan, aslında bu oldukça öngörülebilirdir."

Jenny, "Gerçekten bu kadar basit mi?" diye araya girdi. "Eğer bisikletimden düşersem herhalde bisikletlerden sonsuza dek nefret etmem, değil mi?"

Steffo, "Hayır, umarım etmezsin" diye kıkırdadı. "Özellikle stüdyodaki eşyalar yüzünden kendini nasıl yaraladığın düşünülürse. Hatta bir keresinde stüdyoyu tamamen yakıp küle çevirmene ramak kalmıştı!"

Jenny ona buz gibi bir bakış attı. Steffo, Jenny'nin canlı yayında peynir kroketleri kızartması gereken ancak kroketlerin alev aldığı olaydan söz ediyordu. Video dünyanın her yerine hızla yayılmıştı.

"Ama biri mavi bir Audi'yle seni ezerse, daha sonrasında uzun bir süre boyunca ne zaman mavi bir araba görsen yüksek düzeyde stres yaşaman olası" dedi Vincent. "Tabii ki bu kadar dramatik olması gerekmiyor. Güçlü hisler uyandırılması yeterli."

Bir dakika kalmıştı. Vincent acele etmeliydi.

Odaklan.

"Mesela *Strictly*'ye[6] katıldığım zamanki gibi" dedi Steffo. "Vay canına, çok eğlenceliydi. Gerçekten de güçlü hislerdi. Özellikle de final gösterisi. Dün gibi hatırlıyorum."

Jenny gözlerini devirerek, "Yine mi!" dedi.

Vincent Steffo'yu istediği kıvama getirdiğini fark etti.

"Şimdi meselenin özüne iniyoruz" dedi. "Güçlü ve olumlu hisler, deneyiminin anısıyla ilgili detaylarla bağlantı kurarlar. O

6. Ünlülerin profesyonel dansçılarla eşleştikleri bir dans yarışması. (ç.n.)

mutlu hisleri hâlâ uyandırabilen ve seni kendilerine çeken detaylar. Steffo, o dans gösterisinde ne giydiğini hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle. Beyaz bir tişört ve..."

Steffo sessizliğe büründü ve gözleri sonuna kadar açıldı.

"Şaka yapıyorsun."

"Ne?" dedi Jenny. "Sorun nedir?"

Ekranın altındaki saat 00.10'u gösteriyordu. Reklam arası vermelerine on saniye vardı. Vincent kusursuz bir zamanlama yapmıştı.

Steffo, "Üzerinde Che Guevara olan beyaz bir tişört" derken, kameranın son çekimi için Küba devrimcisinin çıkartmasına yakınlaşmasını sağlamak için cüzdanı havaya kaldırdı.

"Gerçekten bu kadar kolay mı?" dedi Jenny hayretle.

Vincent gülümsedi.

"Bazen."

Bakışlarını kameraya dikmesinden bir saniye sonra reklam arası verdiler. İstediklerini söyleyebilirlerdi ama Vincent televizyonda ne yapacağını biliyordu.

Gülümseyerek, "Teşekkürler arkadaşlar" deyip elini Steffo'nun omzuna koydu. "Cüzdan sende kalabilir."

Gülen sunucuları geride bıraktı. Aston'un diğer konuk için en azından yarım bir çörek bıraktığını umdu. Kulise dönerken sesini açmak için cep telefonunu çıkardı. Ekranda bir bildirim vardı. Üç cevapsız çağrı. Hepsi de Mina'dandı.

7

Mina dar bir merdivenden inerek kısa bir koridora çıktı. Bir duvar boyunca, önlerinde küçük makyaj masaları olan aynalar vardı. Bu geçit daha büyük bir odaya açılıyordu; üstünde meyve ve şekerleme kâselerinin bulunduğu bir masanın etrafındaki iki kanepe, odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Cam kapaklı bir buzdolabı maden suyu şişeleriyle dolup taşıyordu.

"Geçen sefer sahne arkasına girmek yasak dememiş miydin?" dedi.

"Evet, tanımadığım insanlara yasak" dedi Vincent. "Adaletin uzun kolu ise başka bir mesele."

Mina odaya göz attı.

"Samimi bir yer" dedi. "Kulislerin çok daha eski püskü olduğunu zannederdim; duvarlarda yazılar olmasını ve bayat bira kokusu almayı bekliyordum."

Aslında Vincent, Stockholm'de gösteri yapacağı Rival Oteli'nin tiyatrosundaki giyinme odasında buluşmalarını önerdiğinde Mina ilk başta onu reddetmeyi düşünmüştü. Yanında her an çantasından çıkarmaya hazır olduğu plastik eldivenler ve bir koltuk örtüsü vardı.

"Şey, o tarz kulisler de var" dedi Vincent. "Ama ben bunu tercih edersiniz diye düşündüm. Rival Oteli şehirdeki en iyi kulislerden birine sahiptir. Ve resmen sahnenin *altında* olduğumuz için birilerinin bize kulak misafiri olma riski söz konusu değil."

Vincent haklıydı. Kulis hem pırıl pırıl temizlenmiş hem de yakın zamanda yenilenmiş gibi görünüyordu. Mina derin bir oh çekti ve kanepelerden birine oturdu. Kanepenin yayları, orada

oturan ilk insanlardan biri olduğunu ele verdi. Henüz hiçbir genç hayran olduğu grubun davulcusuyla bu kanepede öpüşüp koklaşmamıştı. Koltuk örtüsüne ihtiyacı yoktu.

"Benimle buluşabilmeniz harika" dedi. "Bize yardım edip etmeyeceğinize karar verdiniz mi? Sizi bir an önce ekibin diğer üyeleriyle tanıştırmak istiyorum; tercihen yarın. Onlara kesiklerin bir sayıyı temsil ettiğini fark ettiğinizi söylersiniz diye düşündüm."

Vincent şaşkınlıkla ona baktı.

"Ama bunu siz de fark ettiniz, öyle değil mi?"

"Biz... başka şeylere odaklandık. Her şeyden önce, faile ulaşabilmek için kurbanın kimliğini tespit etmeye çalıştık. Ama Gävle'de söylediğim gibi, bu konuda hiçbir ilerleme kaydedemedik. Kurbanın üzerinde bir tür... sembol bulunması bizim için biraz bilimkurgu sayılır."

Vincent içini çekti, yüzüne bir gölge düştü. Kabuğuna çekilir gibiydi.

"Muhtemelen gerekli uzmanlığa sahip olmadığımı söylemiştim" dedi. "Bilimkurgu. Hımm. Galiba haklısınız. Bu da bana ihtiyacınız olmadığı anlamına geliyor. Şekerleme ister misiniz?"

Vincent kâselerden birini Mina'ya doğru itti. Mina bütün şekerlemelerin kâğıtlara sarılı olduğunu fark etti. Bir yabancının hijyenik olmayan elleri kâseye batıp çıkmış olsa bile şekerler hâlâ korunuyordu. Vincent'in bu tür şekerleri özellikle isteyip istemediğini merak etti. Onu bu kadar yakından inceleyip incelemediğini ve zaaflarını bilip bilmediğini. Vincent da çoğu insan gibiyse, o zaman muhtemelen ilk kırıcı yorumu yapmasına dakikalar kalmıştı. Anlaşılan bu insanlar kendilerine engel olamıyorlardı. Mina onun çoğunluk gibi olmadığını umdu. Aynı zamanda, bir yabancının kendisini açık bir kitap gibi okuyabilmesi ona büyük bir rahatsızlık veriyordu.

Kâsenin dibinde duran bir Dumle şekerlemesi vardı. Mina'nın en sevdiğiydi. Ama çok aşağıdaydı. Ona ulaşana kadar başkalarının dokunmuş olabileceği pek çok şekerlemeye eli değecekti. Mina özlemle ambalajındaki Dumle'ye baktı. Sonra Vincent'ın teklifine cevap olarak başını iki yana salladı.

"Bence kesikler konusunda yanılmıyorsunuz" dedi. "Bu yüzden diğerleriyle tanışmanızı istiyorum. Çünkü bence haklısınız. Belki de o rakamı kendi başımıza tespit etmeliydik. Ama etmedik. Size ihtiyacımız var."

Vincent sessizce ona baktı. Seyirciler yukarıdaki salonu doldurmaya başladıkça onların uğultularını duyabiliyordu. Yirmi dakika içinde perde kalkacaktı. Sonra Vincent, Usta Mentalist rolüne bürünerek sekiz yüz kişiyi şoke edecekti. Düşüncelerini yönlendirecek, davranışlarına büyük bir hünerle hükmedecek ve kontrol tamamen kendisindeymiş gibi görünecekti. Karşısında oturan adamın aynı kişi olduğuna inanmak zordu. Vincent kanepede otururken neredeyse gergin görünüyordu.

"Elimden gelirse deneyip size yardım etmek isterim" dedi sonunda. "Ama gruplar konusunda pek iyi değilim. Bilin diye söylüyorum."

Öyle mi? Lanet olsun, kim iyiydi ki? İş başındaki bir grup, sadece aynı işyerinde çalıştığınız için sizi tanıdıklarını zanneden bir grup yabancıydı. Mina insanların hafta sonlarında neler yaptıkları veya çocuklarının kaç tane dişleri olduğu hakkında konuşmakta neden ısrar ettiklerini hiç anlamıyordu. Sanki bunlar ilginçmiş gibi...

"Toplantı yarın sabah dokuzda, polis merkezinde" dedi ayağa kalkarak. "Ana girişte buluşuruz. Sizi seyircilerinizle baş başa bırakayım; kulağa biraz sabırsızlanıyorlarmış gibi geliyor."

"Ben onları yola koyarım" dedi Vincent. "Ah, bu arada. İşte."

Buzdolabının üstünde duran bir şeyi alıp Mina'ya uzattı. Bu açılmamış bir Dumle paketiydi.

"Yarın görüşürüz" dedi.

8

Polis merkezi Kungsholmen bölgesindeki Polhemsgatan üzerindeydi ve girişi, işlevini açıkça belirten büyük tabelalarla donatılmıştı. Hava ayazdı ve gökyüzü griydi; sanki yağış tehdidi vardı. Sulu kar toprağa düşmeden önce yağmura dönüşecekti. Mart Vincent'ın en sevdiği ay değildi. Isınmak için kendisine sarılırken, ana kapıdan girip çıkan insanları inceliyordu. Mina'yı göremediği her seferinde hayal kırıklığına uğruyordu. Midesindeki kelebekler bir türlü yatışmıyordu. Bu grubun bir parçası olarak ne kadar istendiğini bilmiyordu. Ya da istenip istenmediğini. Daha en başından dışlanma riski, kelebeklerin kalınbağırsaklarında bir tür savaş dansı yapmalarına neden oluyordu.

Sonunda Mina cam kapılardan geçti. Bugün kırmızı, polo yaka bir kazak giymişti. Vincent ister istemez bu rengin ona ne kadar yakıştığını düşündü. Çarpıcı olduğu kadar, bir şekilde ölçülüydü. Elbette hissettiklerinin kısmen kırmızı rengin otomatik olarak içindeki adrenalini körüklemesinden kaynaklandığını anlıyordu; tıpkı yüz binlerce yıldır tüm insanlığa etki ettiği gibi. Kan kırmızıydı. Kızgın yüzler de kırmızıydı. Bedende daha fazla adrenalin olması, bunun gibi durumlardan kaçmayı kolaylaştırmıştı.

"Ben de nerede kaldığınızı merak etmeye başlamıştım" dedi. "Neden burada duruyorsunuz? Kaçmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Aklımdan geçen pek çok şeyden biri de bu."

Mina ona muzip bir bakış attı. Vincent bu bakışın bedeninde bir miktar stres hormonu kortizol ve "iyi hissetme sıvısı" dopamin salgılanmasını tetiklediğini, ayrıca serotonin düzeyini yükselttiğini fark etti. Bu da beyninin yoğun bir faaliyet içinde olduğu ve testosteron düzeyinin yüzde kırk oranında arttığı anlamına geli-

Ninova

yordu. Bu iki kişi tarafından deneyimlendiğinde "kimyaların uyuşması" olarak bilinen hormonal bir kokteyldi. Keşke insanlar bu tanımın ne kadar yerinde olduğunu bilselerdi. Araştırmacılar bunun neden gerçekleştiğini bilmiyorlardı ama hepsi var olduğu konusunda hemfikirdi. Vincent, Mina'nın da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti. Çünkü işin aslı, kaçmak hiç aklından geçmemişti. Mina bunun için fazlasıyla ilginçti.

"Yabancıların önünde binlerce kez konuştunuz" dedi Mina. "Bu da aynı şey. Hadi."

Mina polis merkezinin koridorlarında ona eşlik ederken, Vincent merakla etrafına baktı. Burası aşağı yukarı beklediği gibiydi. Kamu sektörü. Kâğıt ve klasör yığınlarının sıra sıra dizildiği küçük ofisler, masaların arasında bölmeler bulunan büyük bir açık ofis ve orada burada göze çarpan, üstünde Polis yazan kupalar.

Büyük, içeriye bakan tarafında perde bulunan bir cam kapıya geldiklerinde Mina durdu. Tereddüt etti.

"Ee, ne diyorsunuz? Aslanın inine girmeye hazır mısınız?"

Tıpkı bir ders gibi olacaktı. Endişelenecek bir şey yoktu. Eğer gerilirse, suçu Mina'nın kazağına atma niyetindeydi. Ve artan kortizol düzeyine.

Vincent birdenbire Mina'nın da gergin olduğunu fark etti. Tahminine göre hâlâ ne gibi bir rol oynayacağından ya da nasıl bir katkı sağlayacağından yüzde yüz emin değildi ve bu yüzden iş arkadaşlarına ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bu son derece makul bir endişeydi. Ama her ikisinin de gergin olmasına gerek yoktu. Vincent onu yatıştıracak bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Bunun da herhangi bir konuşmadan farksız olduğu konusunda haklısınız" dedi. "Ama mesele daha ziyade grup dinamikleri. Yerleşik gruplar yeni bir unsura her zaman tepki gösterirler. Freud, grup kavramının incelenmesine çokça vakit ayıran kişilerden biriydi. 'Grup ruhu' diye adlandırdığı kavramı –bir grupta bulunan bir tür kolektif bilinci– tanımlamıştı. Bir grubun, üyelerinin bireysel davranışlarından ayrışma eğiliminde olduğunu savunan teori bu."

Mina ona baktı.

"Peki, bunu bana neden anlatıyorsunuz?" dedi.

"Şey, gösterilerimi yaparken grup psikolojisinden oldukça sık yararlanıyorum" dedi Vincent. "Büyük bir seyirci topluluğu tek bir kişiden farklı davranır ve bu seyircileri kontrol etmek, onları istediğim noktaya getirmek için kullanabileceğim bir unsur. Çoğunlukla Kurt Lewin'in alan teorisine güveniyorum. Bu teori üç temel değişkene dayanıyor. Enerji: eylemlerin nedeni ve güdüleyicisi olan erke. Gerginlik: birinin hedefleri ile mevcut konumu arasındaki fark gibi. Ve içsel gerilimi uyandıran fiziksel ya da psikolojik ihtiyaç."

Mina hâlâ ona bakarak başım iki yana sallıyordu. Ama Vincent onun artık gergin görünmediğini fark etti. Birinin dikkatini başka bir şeye çekmek, cephaneliğindeki en basit araçtı. Ama genellikle işe yarardı. Vincent bu rahatlamanın iki yönlü olduğunu fark etti. Kendi gerginliği de yok olmuştu. Tamamen değilse bile yeterince.

"Grup üyelerinin pozisyonları nedir?"

"Bu konumuzun dışında" dedi Mina tersleyerek. "Polis teşkilatının örgütsel yapısı çetrefillidir ve bunu size açıklamam yıllar sürer; zaten bu grubun kurulma amaçlarından biri de alışılagelmiş hiyerarşileri pas geçebilmek. Amirimiz Julia, tüm bilmeniz gereken bu."

Mina kapıyı açtı ve içeri girdiler. Üç çift göz onlara döndü. Aslında üç yerine dört çift olmalıydı fakat odadakilerden biri uyuyordu.

"Herkese selam. Bu Vincent Walder. Bildiğim kadarıyla Julia size Vincent'ın soruşturmanın bazı yönleri hakkında bize danışmanlık yapacağını söyledi."

Uzun bir sessizlik oldu. Uyuyan adam hafifçe horladı. Vincent bir işyerinin ortasında uyumanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü ve kafasında olası gerekçeleri gözden geçirdi. Tahminine göre adam ya uyku hastalığından mustaripti ya da yeni baba olmuştu. İkincisi istatistiksel bakımdan çok daha olasıydı. Adamın omuzundaki kusmuk lekesi son ipucu yerine geçti.

"Merhaba" dedi Vincent çekinerek.

Göz ucuyla Mina'nın ağırlığını bir ayaktan diğerine verdiğini gördü. Kendisi ise artık tamamen rahatlamıştı. Çalışma havasındaydı. Bu onun alanıydı. Tek yapması gereken masanın etrafında oturan her bir kişinin kilit noktasını bulmanın yanı sıra, grup dinamiği içindeki yerini de bulmaktı. O zaman her şey yoluna girecekti.

"Mina'nın da söylediği gibi adım Vincent. Ben bir mentalistim. Bu da insan ruhunu ve davranışlarını nasıl yönlendirebileceğimi bulmayı iş edindiğim anlamına geliyor. Elbette bu her şeyden önce insanların nasıl davrandıklarına dair gerçekten iyi bir kavrayışa sahipseniz mümkün olabilir. Ancak ben bir psikolog ya da terapist değilim; becerilerimi bir şovmen olarak kullanıyorum."

Saçında dikkat çekmeyen beyazlar olan, fazlaca bronzlaşmış bir adam tıksırdı. İyi görünüyordu fakat yaşlanmak konusunda çaresizlik içinde olduğunu ima eden bir hali vardı. Ayrıca kendisiyle ilgili çok yüksek bir beklenti içindeydi. Düğmelerini aşağıya kadar açık bıraktığı gömleği de bunu doğruluyordu. Göğsünün görünen yerindeki kızarıklık, yakın zamanda ağda yaptırdığını ele veriyordu. Ancak Vincent, adamın fazla şişirilmiş benlik algısını çok sayıda kadına onaylatmakta hiç zorluk çekmediğini tahmin etti. Adamda istediğini yapmak için izin alma gereği duymayan birinin özgüveni vardı. Büyük olasılıkla, iyi gelişmiş pectoralis majör kaslarının buna katkısı oluyordu. Büyük göğüs kasları. Aslında her iki cinsiyetin de karşı cinste büyük göğüsleri çekici bulması biraz gülünçtü. Her ne kadar sebepleri bambaşka olsa da. Bir kadının büyük memeli olması, çocuklarını iyi besleme yeteneğinin göstergesiydi. Bir erkeğin biçimli göğüslere sahip olması ise gücün ve koruma sağlama yeteneğinin göstergesiydi. Tabii gereğinden fazla büyük erkek memeleri olmadıkları sürece. O zaman konu bambaşka bir boyut kazanıyordu.

Mina onun düşüncelerini bölerek, "Affedersiniz" dedi. "Herkesi takdim etmedim.

Eliyle işaret ederek, egosu aşırı şişirilmiş olan adamla başladı.

"Bu Ruben Höök. Burada da koca yaşlı adamımız Christer Bengtsson var."

Christer, "O kadar da yaşlı değilim" diye mırıldandı.

Vincent gülümsemesini gizledi. Belli ki Christer bardağın boş yarısını gören türde bir adamdı. Vincent daha yaşlı polisin hayat görüşünü ne gibi hayal kırıklıklarının şekillendirdiğini bilmiyordu ama bunun kendini gerçekleştiren bir kehanet olduğunu tahmin ediyordu. Parmağında yüzük yoktu. Muhtemelen yalnız yaşıyordu. Geniş bir bel çevresi ve biraz güçlükle nefes alması,

çokça hızlı yemek tükettiğini ve az egzersiz yaptığını gösteriyordu. O halde evde yürüyüşe çıkarılması gereken bir evcil hayvan da yoktu. Parmaklarına gazete mürekkebi bulaşmıştı; demek ki haberleri internetten değil, gazetelerden okuyordu. Vincent, Christer'ın evinde hâlâ modası geçmiş, çevirmeli bir bakalit telefon olduğuna dair bahse girebilirdi.

"Sakıncası yoksa birisi Peder'i uyandırabilir mi?"

Mina sesinde hiçbir negatiflik olmadan söylemişti bu cümleyi. Belli ki Peder sevilen bir iş arkadaşıydı; bu da muhtemelen cana yakın biri olduğu anlamına geliyordu. Aksi halde toplantı sırasında uyumasına göz yummazlardı; evde kaç çocuğu olursa olsun.

"Peder! Uyan!"

Ruben, Peder'i kabaca sarstı ve Peder sersemlemiş bir halde doğruldu.

"Ne? Kim?"

Mina onun önüne bir Red Bull koyarak, "Al bakalım" dedi.

Peder ona minnettar bir bakış attı.

"Ve bu da Peder Jensen."

Mina onu işaret ederken ister istemez gülümsedi.

Peder şaşılacak kadar ayık bir sesle, "İsmim kulağa bir Danimarkalınınki gibi gelse de aslında Danimarkalı değilim" dedi. "Babam oralı ama ben Bromma'da doğdum ve büyüdüm."

Peder Jensen dost canlısı ve samimi biri olduğu izlenimini uyandırıyordu; bu da Vincent'ın analizini doğruluyordu. En önemlisi, üstünden yorgunluk akıyordu.

"Peder ile karısının üç ay önce üçüzleri oldu" dedi Mina.

Vincent ıslık çaldı. Üçüzler. Adamın görev başında uyumasına şaşmamak gerekirdi.

Masanın başında oturan kadın, "Bir de ben varım" dedi. "Julia Hammarsten. Baş müfettiş olarak bu karmakarışık ekipten sorumluyum ama sahada da aktifim. Hepimiz öyleyiz. Burada unvanlara takıntılı değiliz."

Julia iş arkadaşlarını işaret etti.

"Farklı emniyet birimlerinden geliyoruz ve bu ekip bir tür deney; bunu inkâr edecek değilim. Belki Mina size söylemiştir; babam Stockholm emniyet müdürü ve polis teşkilatındaki çeşitli

birimler arasında daha fazla esneklik sağlama ihtiyacını karşılamak için bu grubun kurulmasını kabul etti. Bu durum göz önüne alındığında, eğer bu vaadi yerine getiremezsek kaybedecek çok şeyimiz var. Bu grubun bize sağladığı fırsatlar çabucak yok olabilir. Hatta soruşturmada ilerleme kaydedemezsek bu deneyin yakında sona erebileceğini söylersem yanlış olmaz."

Julia son cümleyi teslim olurcasına söyledi ve sonra yere baktı. Kontrollü beden dili en mahrem, en gizli yanlarını kalın duvarlarla gizlediğini gösteriyordu. Ayrıca genel anlamda hüzünlü bir havası vardı. Sürekli aklında olan bir şey onu aşağıya çekiyordu. Vincent bunun kişisel olduğundan ve bu deneysel ekiple hiçbir ilgisi bulunmadığından oldukça emindi. Çoğu insan mimiklerini kontrol etmeye çalışırken yüzünün üst kısmını önemsemezdi; bu yüzden gerçek yüz ifadelerini alında, kaşlarda ve hatta göz kapaklarında aramak her zaman en kolayıydı. Ama Julia yüzünün tamamını kontrol edebiliyordu, bu yüzden Vincent'ın onun hakkındaki tahmini, hayatına kimseyi almamayı tercih ettiğine dair belli belirsiz bir histen öteye gidemiyordu.

Vincent odaya bir sessizlik çöktüğünü fark etti; diğerleri bir şey söylemesini bekler gibiydi. Boğazını temizledi.

"Sanırım ben de burada devreye giriyorum" dedi. "Uzmanlık becerilerimin bu davaya katkı sağlayabileceğini düşünüyorum. Başlangıçta emin değildim ama Mina'yla birlikte çalışarak şimdiden birtakım... gözlemler yaptık."

Bakışlarını Mina'ya çevirdi ve Mina başıyla onayladı.

"Devam etmeden önce, bacaklarımızı esnetmeyi öneriyorum" dedi Julia. "Herkesin uyanık olmasını istiyorum. Peder, sen bir tane daha Red Bull içsen iyi olur.

Christer ayağa kalkarken eklemleri çatırdadı. Koridorda gölge boksu yapmaya başlayan Ruben oldukça gülünç görünürken, Peder içmesi salık verilen ikinci Red Bull kutusunu aldı ve kapağını açarken tıss diye bir ses çıktı. Kurt Lewin'in alan teorisi şaşılacak kadar doğruydu. Mina'nın dikkatini çekme isteği bir gerilime yol açmış, bu da Vincent'ı harekete geçmeye teşvik etmişti. İşin aslı, Mina'nın beğenisini kazanmak istiyordu.

9

Kısa mola sona ermiş ve herkes yerlerine geri dönmüştü. Ruben sabırsızca parmaklarını masaya vuruyordu. Julia'nın son girişiminden pek etkilenmemişti. Anlaşılır bir unvanı bile olmayan, dışardan bir danışman. Ne kadar gülünçtü! Şimdi de bu mentalist, Mina ile tahtanın yanında bir tür sunum yapacaktı. Sanki içlerinden biriymiş gibi.

Şefleri haklıydı. Bu örgütsel deneye son verseler muhtemelen çok daha iyiydi; hele hokkabazlıktan medet ummaya başladıkları düşünülürse. Ama kadınlarla çalışınca böyle oluyordu. Acaba sırada ne vardı? Yoksa Julia ve Mina merkeze bir medyum mu getireceklerdi? Gizli güçleri olan şarlatanın teki Tarot kartları açıp onlara katilin kim olduğunu mu söyleyecekti? Saçmalık.

"Sizi televizyonda izlemiştim" dedi Peder neşeyle. "Yaptıklarınız... etkileyiciydi."

Christer, "Ben de çalışmalarınıza aşinayım" dedi fakat çok daha şüpheci bir tavrı vardı. "Yanlış anlamayın ama sadece bir sihirbaz değil misiniz? Ve bizim kendi kriminal psikoloğumuz yok mu?"

Vincent, "Mentalistim" diyerek onu düzeltti. "Psikoloğunuza gelince, Yunan erkekleriyle ilgili bir şeyler duydum."

Julia öksürdü ve Peder gülmeye başladı.

Başını iki yana sallayarak, "Aman Tanrım, evet. Jan o vakada gerçekten saçma sapan..."

Vincent sözünü keserek, "Sihirbaz olmadığımı belirtmek isterim" dedi. "Gerçi çeşitli illüzyonlar kullanıyorum. Gençliğimde standart sihir numaraları yaptığım için elbette konu hakkında belirli bir düzeyde bilgim var. Ama bugün, en iyi ihtimalle bir kart

destesini karıştırırken hile yapabilirim. Daha çok insanların zihinlerinde neler olduğuyla ilgileniyorum."

"Vincent yalnızca insan davranışları konusunda bilgi sahibi değil" dedi Mina iş arkadaşlarına bakarak. "Ayrıca kalıpları tespit etmekte de başarılı."

Kollarını kavuşturarak, Vincent'ı ve yeteneklerini savunmak üzere çatışmaya girmeye hazırlanmıyormuş gibi göründü. Her nedense bu Ruben'i rahatsız etti. Mina hâlâ birçok yönden, anlam veremediği bir şekilde canını sıkıyordu. Bunda diğer kadınların yenik düştükleri cazibesine bu kadar duyarsız kalmasına neden olan kayıtsızlığının da payı vardı. Ruben daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı. Onun süper gücü, kadınlara hitap etmekti. Yaşları, görünüşleri, geçmişleri, politik görüşleri ya da kültürleri ne olursa olsun, bütün kadınlar ona bayılırdı. Ruben'in hayatında baştan çıkarmayı başaramadığı bir kadın yoktu. Mina dışında. Mina onu sevmediğinden değil. O sadece... kayıtsızdı. Bu da Ruben'in dünyasında daha da beterdi.

İlk başta onu baştan çıkarmaya çalışmıştı. Onu kendisine âşık etmek için her türlü numaraya başvurmuştu. Aslında ondan bir parça bile etkilenmemişti; Mina hiç tipi değildi. Sırf bunu yapıp yapamayacağını görmek istemişti. Bu Ruben'in temel itici gücüydü. Birinin peşinden koşmak. Onu cezbetmek. Seksin kendisi genellikle hiç de ilginç gelmezdi; kadınlardan çabucak sıkılır ve bir sonraki avına geçerdi. Ona kalsa balık etli sarışınlarla yatmayı tercih ederdi. Ama eğer avını tuzağa düşürdüyse, her zaman işin sonunu getirirdi. Bu bir onur meselesiydi. Balıklarını yakaladıktan sonra onları denize atan balıkçılara akıl erdiremiyordu. Doğanın avla ilgili beklentisi bu değildi.

Fakat Mina şimdiye kadar bütün taktiklerine tamamen kayıtsız kalmıştı.

Bugün Ruben ona özellikle kızgındı. Mina şu anda beyaz tahtanın yanında dikiliyor, bir şeyler yazıyor ve tahtaya mıknatıslarla fotoğraflar iliştiriyordu. Lacivert bir kot pantolon ve altından sutyen izi görünmeyen kırmızı bir polo yaka kazak giymiş, saçlarını tek bir tel bile dışarıda kalmayacak şekilde atkuyruğu

yapmıştı; yüzü her zamanki gibi temiz ve tamamen makyajsızdı. Kusursuz olmayan tek şey, muhtemelen her zaman masasında bulundurduğu litrelerce el dezenfektanıyla temizlenmekten kızaran ve çatlayan elleriydi. Ruben bu derli toplu dış kabuğun altında ne olduğunu merak ediyordu. Kadın iç çamaşırlarını tahmin etme konusunda uzmandı. Hangi türden olduklarını her zaman bir çırpıda söyleyebilirdi. La Perla'dan sedef tonunda pahalı ipekli çamaşırlar mı? Victoria's Secret'tan ucuz ve seksi kırmızı dantelli çamaşırlar mı? Ya da fahişelerin giydiği türden siyah bir tanga veya bir porno sitesinden sipariş edilen, ağında açıklığı olan bir külot mu?

Ruben içini çekti. Mina muhtemelen pratik, pamuklu bir külot giymişti.

"Bulguları Vincent'a gösterdiğimde birtakım gözlemler yaptı" dedi. "Bizim gözden kaçırdığımız şeyleri fark etti."

Mina sessizleşerek Vincent'a döndü ve Vincent bir adım öne çıktı.

"Fotoğraflara bakacak olursak, bana göre kurbanın üzerinde bulunan kesikler rastgele değil, hesaplanarak yapılmış. Kesiklerin bir Roma rakamına benzetilmeye çalışıldığına inanıyorum. Tam olarak üç rakamına."

"Rakamlar mı?" dedi Christer şaşırarak.

Ruben yüksek sesle tıksırdı. Mina kaşlarını kaldırarak ona döndü.

Buz gibi bir ses tonuyla, "Ruben?" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Şu tavra bak be! Ruben onun ne demek istediğini anlamamış gibi davrandı.

"Ne hakkında?"

Ses tonu niyet ettiğinden daha agresifti. Julia sitem edercesine ona baktı. Peder ilgiyle öne eğildi ve Christer anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak, dökülmekte olan kır saçlarının arasından görünen kafasını kaşıdı.

"Vincent'ın az önce kesiklerin kasten yapıldığına – bunların bir rakamı temsil edebileceğine dair söyledikleri hakkında. Bu konuyla ilgili profesyonel görüşün nedir?"

Ruben omuz silkti. Bu birinci sınıf bir saçmalıktı. Vincent içini çekti.

"İhtimal dışı görünüyor" dedi. "Eğer toynak sesleri duyarsanız bu atları çağrıştırır. Zebraları değil. Daha önce de anlık bir heyecana kapılarak fazladan çizikler atan failler gördük. Yeni bir şey değil."

Vincent öne eğildi ve parmak uçlarını birleştirdi. Ruben bundan daha kibirli görünmenin mümkün olup olmadığını merak etti. Sinirden vücudunun her yeri kaşınıyordu. Mina gerçekten de bunu yutuyor muydu? Kadınlar... Onları hiç anlamıyordu.

"Eh, mesele de bu değil mi zaten?" dedi Mina. "Diğer her şey büyük bir titizlikle yapılmış. Birisi bir sihirbaz tarafından kullanılacak bir şeyin bire bir kopyasını inşa etme zahmetine girmiş. Ve bilinçli olarak, klasik bir sihirbazlık numarası sahnelemiş – mutlu son dışında. Burada zamandan söz ediyoruz. Planlamadan. Sabırdan. Bu 'anlık bir heyecana kapılarak fazladan çizikler atan' birine benziyor mu?"

Ruben omuz silkti.

"Evet, hayır, hmmm, belki de benzemiyor..."

"Bence bunlar gelişigüzel atılmış çiziklere benzemiyor" diyen Julia ayağa kalktı ve beyaz tahtanın yanına gitti.

Ruben içinden, beyaz La Perla, diye düşündü. Ama bu sefer tahmin yürütmüyordu. Julia'nın iç çamaşırını ve içindekileri, beş yıl önce bir Baltık gemi gezisi sırasında verilen polis Noel partisinden beri gayet iyi biliyordu. Julia zil zurna sarhoş olmuş ve Ruben'i kamarasında bir hayvan gibi becermişti. Bu o can sıkıcı kocası Torkel ile tanışmasından önceydi. Kesin, sadece misyoner pozisyonunu tercih ediyorlardı. Julia gezi sırasında regl dönemindeydi; bu yüzden Ruben ertesi sabah uyandığında ve Julia çoktan sıvıştığında ortalık bir mezbahaya benziyordu. Her neyse, partilerde yaşanan türden bir olaydı bu. Julia'nın patronu olması sorun yaratabilirdi ama olup biten hakkında hiç konuşmamışlardı. Torkel de kesinlikle bir tehdit değildi. Ruben, Julia'ya birazcık bile ilgi duymuyordu ama yine de o yoldan geçtiğini bilmek her zaman güzel bir histi.

Mina kenara çekilerek Julia'ya tahtanın yanında yer açtı. Julia geçerken Mina'nın dirseğine sürtündü ve Ruben, Mina'nın elektrik çarpmış gibi sıçradığını gördü.

"Kesikler kusursuz bir simetri içinde" dedi Julia. "Kesinlikle kasıtlı görünüyorlar. Diğer yandan, ille de bir sayıyı temsil etmeleri gerekmez. Bununla ilgili bir bağlam yok."

Julia, Peder ile Christer'a döndü. Peder yine yorgun görünüyordu ve uyuklamaya başlamıştı.

"Kadının bulunduğu yer hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Julia.

Sessizlik. Ruben'in fırlattığı tükenmezkalem masaya, Peder'in tam önüne düşünce Peder irkildi.

Uykulu bir halde etrafına bakarak, "Ne?" dedi.

"Cesedin bulunduğu yer" dedi Mina, Julia'nın sorusunu tekrarlayarak. "Orası hakkında ne biliyoruz? Adli tıpçılar ne diyorlar?"

Peder ayılmak için ıslak bir köpek gibi silkelendikten sonra önündeki masada duran kâğıda uzandı.

"Kadın Gröna Lund'daki eğlence parkının ana girişinin dışında bulunmuş. Ama burası büyük ihtimalle ikincil olay yeri. Kadının orada öldürüldüğünü gösterecek kadar kan yoktu. Kutu oraya taşınmış ve bırakılmış."

Vincent, "Tanıklar var mı?" diye sordu.

"Tam olarak orada yaşayan hiç kimse yok. Ama Abba Müzesi'nde ve bitişiğindeki restoranda çalışanlarla görüştük. Hiç kimse bir şey görmemiş ya da duymamış."

"Peki kurbanın kim olduğunu biliyor musunuz?"

Christer kasvetli bir biçimde başını iki yana salladı. Bunun başlı başına bir anlamı olması gerekmiyordu; Christer her şeyi kasvetli bir tavırla yapardı.

"Henüz bilmiyoruz" dedi. "Aynı yaşlarda görünen ve kayıp ilanı verilen kadınları tarama sürecindeyiz ama şimdiye kadar kimse bu eşkale uymadı. Ancak kadın için kayıp ilanı verilmemiş olabilir. Bu bir sorun. Eğer kimse onun hakkında kayıp bildiriminde bulunmazsa, kimliğini tespit etmek neredeyse imkânsız olacak. Otuzlu yaşlarında sarışın bir kadın. Etrafta onlardan epeyce var."

"Yine de aramaya devam edeceğiz" dedi Julia, sesindeki kinayeyi saklama gereği duymadan. "Sırf kadının çenesinde ayırt edici bir ben yok diye kimlik tespitine dair bütün umutları yitirmek biraz yersiz görünüyor."

Christer boyun eğercesine omuz silkti ve Julia gruba arkasını döndü. Mina'ya doğru ilerledi ve Ruben, Julia'nın kendisine yine dokunmasını önlemek isteyen Mina'nın kenara çekildiğini fark etti. Mina birini becerirken işlerin nasıl yürüdüğünü merak etti. Acaba Mina başka birine gerek kalmasın diye her şeyi tek başına halledenlerden biri miydi? Pille çalışan steril bir alet mi kullanıyordu? Yoksa adamı önce kostik sodayla yıkanmaya mı zorluyordu? Belki de adam hastanelerde kullanılan ve tüm bedeni kaplayan, ön tarafında penisi için küçük bir delik bulunan hışırtılı plastik tulumlardan giymek zorundaydı... Ruben kıkırdayınca Julia ona ters ters baktı. Ruben hızla yüzünü toparladı ama Mina'nın tüm bedeni plastik tulumla kaplı bir adam tarafından becerildiği görüntüyü aklından çıkaramadı. Her nedense tulumlu adam Vincent'ın yüzüne sahipti.

"Christer, sen kurbanın kimliğini bulmak için çalışmaya devam et. Peder, sen de adli tıpçıların bulgularını ince eleyip sık dokuyu; ufacık bir detay bile önemli olabilir. Bunu zaten biliyorsun." Julia açıklamak üzere Vincent'a döndü. "Peder analiz yapma konusunda ustadır. Geri kalanımızın haftalar boyunca, sıkıntıdan patlayarak incelediği listeleri hiçbir detayı kaçırmadan, çok daha kısa sürede gözden geçirebilir."

Peder biraz kızardı ama bu iltifat hoşuna gitmiş gibiydi.

Julia, "Ruben..." diye devam etti.

Ruben sözünü kesti.

"Ben kutuyu araştırırım" dedi.

"Tamam. Üreticiyi, kullanılan materyalleri, yapısını – bize kutuyu kimin yaptığı ya da satın aldığı hakkında bir ipucu verebilecek her türlü şeyi araştır. O kılıçların nereden geldiğini kontrol et. Ve dik dik bakmayı bırak."

Ruben bakışlarını yukarıya çevirdi ve Julia'yı hayal ederek, serserice gülümsedi. La Perla.

"Mina, sen de adli tabiple konuşup kesikler ve ortaya çıkan diğer şeyler hakkında neler bulabileceğine bir bak. Ben adli tıpçılardan biriyle kol saatinin hasar görmüş camının analiz edilmesi hakkında konuştum. Ve Vincent, sen de bir profil çıkarmayı denersen yararlı olur."

"Denemek yerinde bir söz. Daha önce söylediğim gibi, eğitimli bir profil uzmanı değilim; sadece insanlar hakkında oldukça isabetli gözlemler yapmama olanak sağlayan birtakım becerilerim var."

"Yine de şansımı denersen sevinirim."

Julia mentalisti ciddi ciddi işe dahil edecekti. Gizli polis dosyalarına erişmesine izin verecekti. Bu bardağı taşıran son damlaydı. Ruben kendini daha fazla frenleyemedi.

"Bu kadar yeter" dedi. "Bu adam bir şovmen. İnsanları eğlendiren bir soytarı. Bizler polisiz. Herhalde onu gerçekten dinlemeyeceksiniz, değil mi?"

Diğerleri sessizliğe büründüler ve Ruben'e baktılar. Ortam son derece gergindi.

"Bu vaka basına sızmadan önce hâlâ biraz zamanımız var ve bunu sonuna kadar kullanmalıyız" dedi Julia dişlerini sıkarak. "Mümkün olan her şekilde."

Ruben ellerini havaya kaldırdı. Pes etti. Sorumluluk kadınlara bırakıldığında işte böyle oluyordu.

Ayağa kalkarak, "Ben adli tıbba gidiyorum" dedi. "Önce bir kristal küre talep edeceğim."

Peder, Christer ve Ruben hep birlikte odadan çıkınca Vincent'ın da gitmesi gerekti. Julia, Mina'nın arkasında kaldı. Beyaz tahtanın başında, fotoğrafların karşısında duruyorlardı. Mina fotoğraflara baktığı için bile kendini kirlenmiş hissetti ve el dezenfektanını masasında bırakmamış olmayı diledi.

Julia, "Sence nasıl gitti?" diye sordu.

Mina fotoğraflara bakarak, "Bilmiyorum" dedi. "Ekibin bizi ayakta alkışladığı söylenemez."

Günün bu saatinde biriktiğini bildiği ölü derilerin üst tabakasını gidermek için kollarının ön kısımlarını ovaladı.

"Peki sence Vincent bir profil çıkarabilir mi?" dedi Julia. "Kendine pek inanıyormuş gibi konuşmadı."

Mina omuz silkti.

"Bence henüz tanık olmadığımız şeyleri yapma yeteneği var. Ve elimizde başka biri de yok; tabii daha fazla Yunan erkeğinin peşinden koşmak istemiyorsak. Ben Vincent'la çalışmaya devam etmek ve ona bir şans vermek istiyorum. Tutunacak bir dala ihtiyacımız var. O da bizim dalımız."

"Eğer yola onunla devam edeceksek kendin de bütünüyle ikna olmalısın" dedi Julia. "Çünkü senin de fark etmiş olabileceğin gibi, ikna etmen gereken bir oda dolusu şüpheci var. Şey, belki Peder hariç. Ama Ruben ve Christer bizimle aynı trende değiller. Ruben henüz platforma bile çıkmadı."

Julia onu orada tek başına bıraktı. Mina derin bir çekti. Toplantı tam bir felaketti; durum başka bir şekilde değerlendirilemezdi. Vincent bir profil çıkarmakla görevlendirilirken, Mina onun söyleyeceklerini önemseyeceklerini düşünmemişti. Ondan bu kadar kolay vazgeçmeye hazır değildi. Vincent toplantı sırasında kendinden bekleneni yaptığı için onu suçlayamazdı; meselenin grup dinamikleriyle, uyum sağlamaya çalışmakla ilgili olduğunu zaten söylemişti. İşe yaramamış olması üzücüydü. Kahrolası Ruben. Ne kadar önyargılıydı! Mina, Rival Otel'de Vincent'ı gördükten sonra onunla çalışmak istediğini hemen anlamıştı. Ama anlaşılan bu emniyet müdürlüğünün tutucu duvarlarının dışında gerçekleşmek zorundaydı.

Mina'nın bakışları tahtadaki fotoğraflarda gezindi. Kanlı ceset kutuyu delip geçen kılıçların üstünde asılı duruyordu. Üzerinde beyaz bir külot ve atletten başka bir şey yoktu. Mina bakmak istemiyordu. Ama bakmak zorundaydı. Kılıçlardan biri kadının gözüne girmiş ve başının arkasından dışarıya çıkmıştı. Bu *klasik bir illüzyondu*. Sadece hasta insanlar sihir numaralarını sevebilirdi.

10

Kvibille 1982

Jane ayakkabılarındaki çamuru bir kayaya sürttü. Bundan nefret ediyordu. *Tiksiniyordu*. Kırsala taşınmak onun fikri değildi. Ama bunun sonucunda sıkıntı çeken kendisiydi.

Çimlerdeki erkek kardeşi, "Acele et Jane!" diye bağırdı. "Sen buraya gelmeden pastayı yemeye başlayamayız!"

Anneleri çoktan pastanın başına geçmişti; her zamanki gibi kendi elbiselerinden birini giymişti. Elbette anneleri bir gün giysilerini kendi başına dikmek yerine dışarı çıkıp birkaç giysi alabilirdi, değil mi? Hiç olmazsa en güzel görüneni –leopar desenli olanı– giymişti. Leopar desenli kumaşın onun eline nasıl ele geçtiği bir sırdı ama konu tekstil olunca annelerinin olağanüstü bir yeteneği vardı. Elbise elde dikildiği halde onu daha sofistike göstermişti. Keşke ayakları çıplak olmasaydı. Annesi Jane'in doğum günü şerefine çiçeklerden bir taç da takmıştı. Jane içini çekti ve erkek kardeşini duymamış gibi yaptı.

Yakında on altı yaşına basacaktı ve hayatının yarısını bu çiftlikte geçirmişti. O ve annesi buraya ilk gelen kişilerdi. 1974 yazında annesi Stockholm'deki işini bırakmıştı. Şehir merkezindeki daireden ve Jane'in bütün arkadaşlarından uzağa taşınmışlardı, çünkü hippi annesi Kvibille dışındaki bir çiftlikte ahbaplarıyla bir komün kuracaktı. Burası Halland bölgesinde yer alan o kadar küçük bir köydü ki, eğer büyük peynir fabrikası olmasaydı kimse adını bile duymazdı. İnsanların köye dair farkındalıkları peynirle sınırlıydı.

Ninova

Jane, Kvibille'de bile yaşamıyordu. Burarın *dışında* yaşıyordu. Her yer çamurla kaplı olduğu için asla güzel bir şey giyemeyeceğiniz bir yerde.

Jane ayakkabılarını inceledi. Beyaz tabanları artık kurtarılamaz haldeydi. Bu durumdan nefret etti. Bir kez daha.

Eve gitti, ayakkabılarını çıkardı ve içini çekerek ayaklarına bir çift çizme geçirdi. Sırf annesi burada kalmayı seçti diye *Jane* buna mecbur değildi. Annesiyle erkek kardeşinin bekledikleri çayıra gitti.

Her zaman yaptığı gibi örtünün üstüne otururken, "Anne, ne zaman taşınıyoruz?" diye sordu.

"Sana da merhaba" dedi annesi.

Jane, "Erik başardı" diye mırıldandı. "Biz neden başarmayalım?"

Annesinin tanıdıkları içinde çiftlikte fiilen boy gösteren tek kişi Erik olmuştu. Ama sadece altı ay dayanabilmişti. Annesi hamile kaldığında, belli ki doğayla iç içe olmak o kadar da cazip gelmemişti. Böylece Erik kayıplara karışmıştı. Bir bankada çalıştığı ve yalnızca birkaç aylığına izin aldığı kulaklarına çalınmıştı. Bir başka sefer de spor malzemelerinin satıldığı bir dükkân için çalışan bir seyyar satıcı olduğunu duymuşlardı. Neye inanacaklarını bilmiyorlardı. Annesi artık onun nerede olduğunu bile bilmiyordu.

"Nedenini biliyorsun" dedi annesi. "Kırsal kesimde iş bulmak zor. Hiç olmazsa bu çiftlikte giderlerimiz az. Ayrıca tatlım, burada yaşadığın süre Stockholm'de yaşadığımız süreyle aynı. Stockholm muhtemelen senin hatırladığın gibi bile değil; orada bizi nasıl bir hayatın beklediğine dair hayaller kurmuşsun. O kadar da iyi değildi. Burada çok daha iyiyiz. Söz veriyorum. Bu konu hakkında bu kadar konuşmak yeter. Şimdi pasta yeme zamanı – erkek kardeşin bizim için sihir numarasını yaptıktan sonra."

Annesi yorgun görünüyordu. Öylesi günlerden biriydi. Daha fazla sorun çıkarmanın anlamı yoktu. Onu kendi haline bırakıp mutlu olmasına izin vermek en iyisiydi.

Erkek kardeşi yaklaşan sihir gösterisine açıklık getirircesine, "Bu bir doğum günü hediyesi" dedi.

Geçen doğum gününde Jane'in onun için yaptığı pelerini giy-mişti. Hatta pelerin küçülmeye başlamıştı.

Jane, "Benim de bir hediyem var" diyerek annesine küçük bir paket uzattı. "Ama paketi yalnızca kartı okuyabilirsen açabilir-sin."

Paketin altına Jane'in çizgiler çektiği bir kâğıt iliştirilmişti. Bazıları kesik kesikti, bazıları düzdü. Orada burada göze çarpan harfler, çizgilerle kesiştikleri yerlerde sekteye uğruyorlardı. Annesi kâğıdı evirip çevirdi.

Kafası karışmış bir halde, "Bunu nasıl okuyayım ki?.." diye mırıldandı.

Jane içini çekti. İnsanların denemeye bile kalkışmaması sinir bozucuydu.

Bir ipucu vererek, "Origami gibi düşün" dedi.

Annesi anlamaz gözlerle ona baktı.

"Yüce Tanrım. Bu bir kâğıttan uçak."

"Yani bunu katlamam mı gerekiyor?" dedi annesi gülerek. "Eğlenceliymiş!"

Annesi dilinin ucunu ağzının köşesinden dışarı çıkarıp, çizgile-ri takip ederek kâğıdı katladı. Örtünün altında kalan bir dal Jane'in kalçasına battı. Daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı ama başaramadı. Jane ve bu çiftlik hiç geçinemiyordu.

"Bitti" dedi annesi endişeli bir ses tonuyla. "Ama yanlış yap-mış olabilirim."

Elinde buruşuk bir kâğıt topu tutuyordu ve üst kısmında F harfine benzer bir şey göze çarpıyordu. Jane, erkek kardeşi ve anneleri aynı anda kahkahalarla gülmeye başladılar.

Erkek kardeşi, "Tıpkı bir kedi yumağına benzemiş" dedi ve annesinin leopar desenli elbisesini manalı bir biçimde çekiştirdi.

Jane daha da çok güldü.

"Jane kâğıt uçak yapmanı söyledi" dedi oğlan. "Kesik çizgileri içe, düz çizgileri dışa doğru katlayacaksın."

Anneleri kâğıdı açtı ve oğlunun talimatlarına göre yeniden katladı. Bittiği zaman, üstünde net bir mesaj bulunan kusursuz bir altıgen ortaya çıktı.

Anneleri mesajı okudu: *"İyi ki doğdun! Kvibille'deki son doğum günün!"*

Annesi ters ters bakınca Jane, "Her zaman umutlu olmalıyız" dedi.

"Hadi abla" dedi erkek kardeşi. "Şimdi sıra bende."

Bir kart destesi çıkardı ve canlı bir varlıkmış gibi, teatral bir biçimde salladı.

"Bugünü hatırlayın: On sekiz Temmuz, öğleden sonra saat üç" dedi dramatik bir şekilde. "Çünkü bunu torunlarınıza anlatacaksınız."

Jane gözlerini devirerek, "Sen torunların nereden geldiklerini biliyor musun?" dedi ama yine de gülümsedi.

Erkek kardeşi onu duymamış gibi, "Bu kâğıt destesini al" diye devam etti. "Kes, karıştır ve bir kâğıt seç. Kâğıda bak ama hangisi olduğunu bize söyleme."

Erkek kardeşi her zaman mutlu olmak gibi adaletsiz bir yeteneğe sahipti. Bazen deliliğin sınırında gezinirdi. Ama yaşamının yedi yılını bu çiftlikte geçirmişti ve başka hiçbir şey bilmiyordu. Ahırda ahşap işleri yapmasına ve sihir numaraları çalışmasına izin verildiği sürece mutluydu. Hatta sihir konusunda gerçekten ustalaşmaya başlamıştı. Jane'in neredeyse her numarasını çözebilmesi onun suçu değildi. Küçüklüğünden beri mantıksal sonuçları takip etmek Jane'e kolay gelirdi. Numara sona erdiğinde geriye dönüp neler olduğunu anlamakta zorlanmazdı. Elbette şaşırmış gibi yapardı.

Jane kartları alıp karıştırdı. Bir tanesine baktı ve sonra destenin arasına koydu. Sinek sekizlisi. Elinde olmadan, kartın ters duran destede on birinci ya da on ikinci sıraya denk geldiğini fark etti.

Erkek kardeşine sataşırcasına, "Hangi kâğıt olduğunu hatırlamam gerekiyor muydu?" dedi.

Karşılığında kötü bir bakış aldı. Sihir erkek kardeşi için ciddi bir konuydu.

"Anne, şimdi sıra sende" diyen erkek kardeşi desteyi Jane'den alarak annesine verdi. "Kâğıtları karıştır ve bir tane seç – herhangi birini."

Annesi desteyi karıştırırken konsantre oldu ve bir tane kâğıt seçti.

Erkek kardeşi ciddi bir ses tonuyla, "Bir kâğıt seçebildin mi?" diye sordu.

Annesi de onun kadar ciddi bir şekilde, "Evet" diye cevap verdi.

Tek kaşını kaldırdı ve ağırbaşlı görünmeye çalıştı. Jane ister istemez güldü.

Erkek kardeşi ona sırtını dönerek, "Ve şimdi, ilk olarak, lütfen bize aklınızdaki kâğıdı söyler misiniz, küçükhanım?"

"Sana küçükhanımı gösteririm" dedi Jane. "Ama tamam, sinek sekizlisiydi. Bunu bilmene imkân yok."

"Peki sizin elinizde ne var hanımefendi?"

Erkek kardeşi annesini işaret ederek, desteden aldığı kâğıdı göstermesi gerektiğini ima etti. Kâğıt sinek sekizlisiydi.

Jane, "Vay anasını!" diyerek kahkahayı bastı.

"Jane!" diye uyardı annesi.

Erkek kardeşi gözünü boyamıştı. Bu sıra dışı olduğu kadar harika bir hisli. Jane onun bunu nasıl başardığını çözebilirdi ama buna dair hiçbir arzusu yoktu. En azından bugün. Erkek kardeşi selam verdi ve anneleri coşkuyla alkışladı. Her zaman yaptıkları gibi.

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Ama bu durum fazla uzun sürmeyecekti; Jane bunu biliyordu. O yaz her şey değişecekti. Annesine tatil bittikten sonra çiftlikte kalmayacağını, hayatının yeni bir yön kazanacağını söylemesi gerekiyordu. Ona çok yakında söyleyecekti. Çok yakında.

11

Vincent eğildi ve sağ ayakkabısının bağcıklarını düzeltti. Sağdaki ilmekler soldakinden daha büyük olmuştu. Vincent genellikle bu kadar dikkatsiz değildi. Ama kafası istediği kadar yerinde sayılmazdı. Ayağa kalktı ve paltosunu askıdan aldı.

Mutfaktaki Maria onun arkasından seslenerek, "Oraya gerçekten yalnız gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" dedi.

Önünde açık duran bir araştırma metodolojileri kitabı vardı. Bir sosyal hizmet uzmanı olmak üzere eğitim alıyordu fakat bu işin neler gerektirdiğini tam olarak kavramış gibi görünmüyordu ve ne zaman teorik açıdan daha zorlu dersleri almak zorunda kalsa sürekli, "Tanrım, bunun *insanlar* hakkında olacağını sanmıştım" diye söyleniyordu. Ama şimdi gündemde başka bir şey daha vardı. Vincent midesindeki düğümün büyüdüğünü hissedebiliyordu.

"Babamın yetmiş yaşına basacağını aylardır biliyorsun. 'Usta Mentalist' olduğun düşünülürse, bazen planlama konusunda işe yaramazsın. Ajanstan Umberto'yu arayıp gösterini iptal etmelerini istemen gerekecek. Bir aydan daha fazla zaman var, bu yüzden sorun olmamalı."

Vincent arkasına döndü ve masanın başında oturan karısına baktı. Maria kupasını o kadar sıkı tutuyordu ki, parmak eklemleri beyazlamıştı. Kapıdan dışarı çıkmaya çok yaklaşmıştı. Ayakkabılarını çıkarmak istemiyordu; düğümleri bir daha bu kadar simetrik atabileceğinden şüpheliydi. Vincent seramik kupanın üstündeki sözlere baktı. *Parlak pisicik*. Şu anda Maria pek de ışıldamıyordu. Daha ziyade kara bulutlarla çevriliydi. Ve fırtına hızla yaklaşıyordu.

Ninova

"Gösterilerin planının bana bağlı olmadığını biliyorsun" diyerek Maria'nın basit açıklamaları kabul ettiği günlerden birinde olduklarını ve fırtınanın herhangi bir şimşek çakmadan geçip gideceğini umdu.

Maria'nın üstünde Parlak pisicik yazan fincanı daha da sıkıca tutması bu umudu çabucak yerle bir etti.

"Yani diyorsun ki..." Maria araya dramatik bir es koydu. "Geçtiğimiz sonbaharda turne planlanırken menajerine babamın *yaklaşık altı aydır haberdar olduğun* partisini vereceği tarihe bir gösteri ayarlamamaları gerektiğini söyleseydin buna hiç aldırış etmezlerdi, öyle mi?"

Vincent düşünürken kapı çerçevesinin omuzuna dayandığını hissetti. Ne tuhaftı! Başkalarıyla girdiği tartışmaları retorik hilelere başvurarak akıllıca kazanabiliyordu. Bu sportmence olmasa da. Ama Maria, oldukça basit analitik becerileriyle onu zor duruma düşürmeyi her zaman başarıyordu. Vincent'in alışılagelmiş taktiklerinin hiçbiri Maria'da işe yaramıyordu. Zaten Ulrika'da da işe yaramamışlardı. Belki bu genetik bir şeydi. Ayrıca Maria haklıydı. Vincent bu konuda şu anda bir şey yapamıyor olsa bile, bu daha önceden yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Bir şey diyecek misin?"

Maria'nın etrafındaki kara bulutlarda şimşekler yanıp sönmeye başlıyordu. Vincent düşünme süresini gereğinden fazla uzattığını anladı.

"Bundan bahsetmeyi unutmuş olabilirim" dedi. "Ama oldu bir kere."

Vincent ses tonunun fazla kayıtsız olduğunu fark etti. Bu büyük bir hataydı. İçini çekti, eğildi, kusursuz görünen bağcıklarını çözdü ve ayakkabılarını çıkardı.

Karısı, *"Oldu bir kere mi?"* diye haykırdı. "Oldu bir kere mi? Nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsun?"

Maria'nın sesi giderek tizleşti ve Vincent onun gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark etti. Şimşek çakmasını tercih ederdi. Maria'nın gözyaşları karşısında savunmasız kalıyordu. Mutfağa girdi ve Maria'nın karşısına oturdu. Ahşap masanın üstündeki

küçük girdaplar ona parmak izlerini çağrıştırıyordu. İşaret parmağıyla dalgaların ve kıvrımların izini sürmeye başladı.

Maria'nın elini tutup tutmayacağına karar vermeye çalıştı. Karısının eli tam önündeydi, alyansı yüzük parmağında ışıldıyordu. Ama tam Vincent elini onunkinin üstüne koymak üzereyken Maria elini geri çekerek kucağına koydu. Vincent onun ışıltılı yaşlarla dolan gözlerini ve titreyen alt dudağını göreceğini bildiğinden, onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Gözlerini masaya dikerek, "Niyetim duyarsız olmak değildi" dedi. "Ama bir şey söylememem ne kadar aptalca olursa olsun –ve aptalca olduğunu kabul ediyorum– şu anda hiçbir şeyi değiştiremez. Elbette Leif'ın yetmişinci doğum gününü geçen sonbaharda ajandama kaydetmeliydim ama bir hata yaptım. Ve şimdi mevcut koşullara uyum sağlamalıyız; onları ne kadar saçma bulursak bulalım."

Maria hıçkırarak ağlamaya başladı. Yeşil çayından büyük bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Vincent onun hoşuna bile gitmeyen bir şeyden neden litrelerce içmeye devam ettiğini hiç anlamıyordu. Ama yeşil çay ve sağlığa olan faydaları Maria'nın en sevdiği konulardan biriydi. Maria bir süre için Vincent'ı ve çocukları da bu saçmalığı içmeleri için zorlamaya çalışmıştı ama bu girişimi düpedüz savaşa dönüşünce birkaç gün sonra pes etmek zorunda kalmıştı.

Vincent ayağa kalktı, damlalığın üstündeki dolabı açtı ve bir kupa aldı. Fincan Maria'nınkiyle takımdı; tek farkı üzerinde *Kızışmış kamış* yazmasıydı. Vincent başını iki yana salladı. K sesinin tekrarlanması hoşuna gidiyordu ve sessiz harflerin ağızdan çıkışlarının esprili bir yanı vardı fakat harflerin bu kadar düzensiz bir şekilde dizilmesi onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Tek bir çizgide kalmak ne kadar zor olabilirdi?

Bu deyişin anlamı oldukça şaibeliydi ve gençler haklı olarak Maria'nın espri anlayışından utanıyorlardı ancak tüm itirazlar cinselliğin kirli olmadığına ve herkesin cinsel terimler hakkında daha rahat olabilmeyi öğrenmesi gerektiğine dair uzun bir konferansla savuşturulmuştu. Aslında bu konu açıldığında Maria'nın

ne kadar rahatsız olduğu düşünülürse bu epey ironikti. Maria artık sadece ışıklar sönükse, perdeler kapalıysa ve ikisi de konuşmazsa seks yapabiliyordu. Her zaman böyle olmamıştı; dolayısıyla Vincent, Maria'nın kendisiyle seks yapmak zorunda olduğu için böyle davrandığından şüpheleniyordu. Kupanın üstündeki sözlerin anlamı sorulsa, onları yüksek sesle söylemeye cesaret edebileceğini bile sanmıyordu.

Açık olma gayesi elbette prensip olarak doğruydu; Vincent bu kadarının farkındaydı. Karısının kendi verdiği öğüdü uygulamasını da talep etmiyordu. Ama Maria'nın böyle yaptığını düşünmesi sinir bozucu olabiliyordu. Bir zamanlar her şey başkaydı. Maria da öyle. Vincent'ın zihninde ona dair bir anı canlandı: Maria vahşi ve terli bir halde altındaydı, mutfak masasının – Vincent'ın işaret parmağıyla damarlarının izini sürdüğü tahta masanın üstündelerdi.

Düşünceleri Mina'ya kaydı. Dedektifin şu kılıçlı kutunun üstünde hiç parmak izi bulup bulmadığını merak etti. Muhtemelen bulamamıştı. Onu bir daha gördüğünde bu tür işleri nasıl yaptıklarını sormalıydı.

"Peki sence ne yapmalıyız?" dedi Maria. "Parti konusunda."

Vincent ayağa kalktı, kupasını kahveyle doldurdu ve yeniden oturdu. Dikkatle Maria'nın yüzüne baktı. Tartışmaya devam etmeden önce Maria'nın adrenalin hücumunun biraz yatışacağını ummuştu fakat Maria hâlâ öfkeyle kıpkırmızıydı ve kirpiklerinde gözyaşları vardı.

"Umberto'nun ne yapabileceğinden emin değilim. Yedi yüz kişi gösteri için bilet aldı. Gösteriyi erteleyemem, iptal edemem. Parti konusunda ne yapacağın, yani oraya gidip gitmeyeceğin sana kalmış."

Vincent bir yudum kahve içti. Fazla demlenmişti.

Maria, "Oraya gidip gitmeyeceğim mi?" diyerek koca bir yudum yeşil çayı kafasına dikti. "Sen nasıl bir adamsın? Neden kendi babamın yetmişinci doğum günü partisine gitmeyeyim ki?"

Maria'nın sesi çatallaştı. Vincent ne diyeceğini bilemedi. Sonunda her zaman bu noktaya geliyorlardı. İşin mantığı son derece açıktı. Partiye gidemezdi. Maria çocukları tek başına götür-

mek zorunda kalacaktı. Belki de bu partiyi kendine ayıracağı bir zaman dilimi olarak görebilirdi. Ne de olsa Aston büyükbabasına bayılıyordu. Veya Maria evde kalmayı seçebilirdi. Ama Maria'nın içini gördüğünü biliyordu.

"Ben gelince genellikle nasıl olduğunu biliyorsun" diyerek onu geçiştirmeye çalıştı.

Masanın altında ayak parmaklarını kıpırdattı. Bu konu onu her zaman huzursuz ediyordu. O bu konuyu geride bırakmıştı; herkesin inatla bunun üzerinde durmakta ısrar etmesi onun sorunu değildi. Her aile yemeğinde bunu hâlâ yüzüne vuruyorlardı.

"Sorunlarımız olduğunu düşünmelerini istemiyorum" dedi Maria.

İşte buydu. Bütün bu tartışmanın esas nedeni. İmaj Maria için önemliydi. Özellikle de ailesinin önünde. Karısını ondan sekiz yaş daha genç olan kız kardeşi Maria için terk etmesi benzersiz bir skandala yol açmıştı. Bunun iyi karşılanmaması tamamen anlaşılabilirdi. Ama süresiz olarak değil. Ne de olsa üzerinden neredeyse on yıl geçmişti; ailenin sakinleşmek için yeteri kadar zamanı olmuştu. On yıl sonra bu konu hakkında hâlâ bu kadar çok fikir sahibi olmaları rasyonel değildi. Hem de üstlerine vazife olmayan konular hakkında. Tavırları mantıksız ve akıl almazdı; Vincent bunu anlamakta zorlanıyordu. Bu yüzden menajerine o tarih hakkında bir şey söylememişti. Bazen yapılacak en mantıklı şey, mantıksız ve karmaşık bir durumdan kaçınmaktı.

"Ah, Ulrika sorunlar yaşadığımızı düşünseydi mutlu olmaz mıydı?" dedi Maria. "Bunca yıldır bunu umut ediyor. Ayrılmamızı, senin beni terk etmeni, tercihen bir başkası için. Ya da ona geri dönmeni. Hatta bunu açıkça söyledi..."

Vincent bu konuşmayı defalarca dinlemişti. Maria sürekli geçmişe takılıp kalıyordu.

"Ne olmuş yani?" dedi Maria'mn sözünü keserek. "Ulrika senin üzerinde ancak senin izin verdiğin kadar güç sahibi olabilir."

"Yani senin üzerinde gücü olmadığını mı söylüyorsun? Ayda birkaç kez iletişim kuruyorsunuz."

"Maria, ablanla benim çocuklarımız var. Ama ben seninle yaşıyorum."

"Senin ve benim de bir çocuğumuz var" dedi Maria.

"Evet, bazen Aston'un bir babası olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum" dedi Vincent. "Sanırım mümkün olsaydı Aston seninle evlenirdi."

Maria'nın dudağının köşesinde ufacık bir gülümseme belirdi ama hemen kayboldu ve yerini az önceki dargın ifade tekrar aldı. Başka bir şey söylemek üzere ağzını açtı.

Vincent'ın içinden dinlemek gelmiyordu; gözlerini önündeki kupaya dikti. Kızışmış kamış on üç harften oluşuyordu. Sekiz sessiz harf ve beş sesli harf. On üç, sekiz, beş. Vincent masanın altında cep telefonunu çıkardı ve Vikipedi'den 1385 yılına baktı. 1385'te Norveçli Kral Olof kendisini İsveç Kralı ilan etmişti. İşte burada. Üstelik Olof oğlu Benjamin'in göbek adıydı. Vincent – kupa – kızışmış kamış – 1385 – Kral Olof – Benjamin – Vincent. Kapalı bir daire. Vincent, Maria'nın Benjamin hakkında bir şey söylediğini çok geç fark etti.

"Bir de ergen çocuklarına söyle, bana partide teyze demeleri kesinlikle yasak. Ulrika böyle demelerine bayılıyor."

Maria'nın gözyaşları kurumuştu ve Vincent onun artık üzgünden çok kızgın olduğunu görebiliyordu. Bununla baş etmek pek çok açıdan daha kolaydı.

"Onlarla konuşacağıma söz veriyorum" dedi Vincent.

Telefonu cebine koydu ve ayağa kalktı.

"Beni terk etmenden söz açılmışken, şu polis hakkında ne zaman bir şey söyleyeceksin?" dedi Maria.

Vincent tekrar oturdu. Maria'nın üslubu, Vincent gardını düşürene kadar bilinçli olarak beklediğini ele veriyordu.

Vincent, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Rival'da onunla görüştüğünü biliyorum" dedi Maria.

Vincent araya girdi: "Evet, bir toplantım olduğunu söylemiştim."

Maria, "Sözümü kesme!" diye tısladı.

Anlaşılan bu yeni konu da onu az sinirlendirmiyordu.

"Burada olsan da aklın başka yerde. Ne düşünüyorsun Vincent? O kadını bir daha ne zaman becereceğini mi? Geçen seferkinin ne kadar iyi olduğunu mu? Yoksa Rival'daki kanepeler onu arkadan becermen için yeterince yüksek değil miydi? Herhalde kadını henüz buraya getirmediğin için minnettar olmam gerekir."

Vincent sakinleşmek için yüzünü ellerinin arasına aldı. Maria'nın kıskançlığını göstermeye başladığı ilk birkaç sefer Vincent büyük bir öfkeye kapılmıştı. Kıskançlık ilk başlarda yoktu fakat ilişkileri kötüleştikçe ortaya çıkmıştı. Vincent çok geçmeden tepkilerini dizginlemeyi öğrenmişti ama bu durum yine de içinde güçlü tepkiler uyandırıyordu. Elinde değildi. İhanetle suçlanmak ilkel, derinlerde bir şeyi tetikliyordu. Vincent elbette kıskançlığın kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu. Bu Maria'yla ilgiliydi. Diğer her şey gibi.

Kontrolü ele geçirmek isteyen adrenalini bastırmak için nefesini düzenleyerek, "Hayatım, eğer böyle düşünüyorsan o zaman yirmi beş yaşındakilerle okula gittiğin için şanslısın. Tek yapman gereken özenle seçmek. Mina'yı en son emniyet müdürlüğünde gördüm. Ona yardım edeceğim. Onlara. Polis ekibine. Eğer her seferinde bu hale geleceksen, bu işi yapmam mümkün olmayacak. Sence onlara ne söylemeliyim?"

Maria ona baktı ve yine hıçkırarak ağladı.

"Bu ekibin telefon numarasını istiyorum" dedi.

"Yüce Tan... Kesinlikle. Telefon numarası. Tabii ki. Pekâlâ, gerçekten gitmem gerekiyor. Parti konusunda çuvalladığım için üzgünüm. Bunu bir şekilde telafi edeceğim."

Vincent ayağa kalktı ve Maria'nın yanağını beceriksizce okşadı. Maria ona izin verdi. Vincent hole gitti, yeniden ayakkabılarını giydi ve bağcıklarını bağlamak için eğildi. Haklı çıkmıştı. Bağcıklar doğal olarak geçen seferki kadar kusursuz değildi. Ama idare etmek zorundaydı. Dışarı çıktı ve evin dışındaki çimleri örten karların içinden neredeyse yolun sonuna kadar gittikten sonra bağcıklarını çözüp yeniden bağlamak için durdu. Bazı şeylerin düzgün yapılması gerekirdi.

12

Mina, Solna'da bulunan ve UAK olarak bilinen Ulusal Adli Tıp Kurulu'na giden bir taksideydi. Ofisten çıktığı gibi oraya gitmemişti; daha özel bir başka toplantıya uğramıştı. İş arkadaşlarından hiçbiri haftada bir kez ya da ne zaman ihtiyaç duyarsa AA'ya – Adsız Alkolikler'e– gittiğini bilmiyordu. Bunu bilmelerine hiç gerek yoktu, özellikle de alkolik olmadığı için. Bunun Mina için başka bir anlamı vardı. Bir dönem boyunca. Ona çok pahalıya mal olan uzun bir dönem. Hâlâ her geçen gün hatasının bedelini ödüyordu. Ama bu onun meselesiydi.

Toplantı yeri Kungsholmen'deydi, emniyet müdürlüğünden sadece birkaç yüz metre uzakta ve Mina bu yüzden diğer mekân yerine AA'ya gitmeyi tercih ediyordu. Diğeri bu kadar yakında değildi ve Mina için aynı amaca hizmet ediyorlardı. İdeolojileri aynıydı. Hem yolda bir iş arkadaşına rastlayacak olursa sadece işten eve döndüğünü söyleyebilirdi.

Taksiden inince soğuktan korunmak için paltosuna daha da sıkıca sarındı. İş arkadaşlarının onun hakkında herhangi bir şey bilmeleri için hiçbir sebep yoktu. Mina insanların sırf birlikte çalıştıkları için kişisel hayatlarından çekinmeden kesitler paylaşmalarını kavramakta inanılmaz zorlanıyordu. İş arkadaşları da ilk birkaç denemeden sonra ona iş dışında sorular sormaya değmeyeceğini öğrenmişlerdi.

Adli tıp binasına girdi, koruyucu önlüğünü giyip maskesini taktı ve beklentiyle otopsi odasının dışında durdu. Dikkatlice kapıyı çaldı ve "girin" cevabını duydu.

Mina kapıdan girince Milda Hjort ona bakmadı; Mina'nın yanına geleceğini biliyordu ve tüm dikkatini önündeki cesede vermişti. Mina gidip yanında durdu. Cesedin yanı başında, parlak ve steril masanın üzerinde duran kutuyu uzun uzun, ilgiyle seyretti.

Ninova

Ancak kutunun kendisi steril olmaktan çok uzaktı. Solgun tahtanın çeşitli yerlerine kan, saç öbekleri, beyin parçaları ve bir dizi başka insan dokusu saçılmıştı. Mina'nın adli tıp uzmanı olduğunu varsaydığı ellili yaşlarında bir adam derin bir konsantrasyonla kutunun üzerinde çalışıyordu. Adam kutuyu inceleyip detayları belgelerken, Mina da ceset üzerine yoğunlaşmıştı. Kutunun ilk uğrak yeri ancak Adli Tıp Kurulu olabilirdi ve Mina burada olduğunu tahmin etmişti, çünkü cesedi kanıtlara zarar vermeden kutudan ayırmak zor olmalıydı. Aslında kutu polis aracılığıyla, doğrudan Linköping'deki Ulusal Adli Tıp Merkezi UAM'ye gitmeliydi. Adam Mina'nın aklından geçenleri duymuş gibi başıyla onayladı ve geriye doğru bir adım atarak kutudan uzaklaştı.

"Benim işim bitti. Kutunun buradan alınıp Linköping'e gönderilmesini sağlayacağım."

Milda gözlerini cesetten ayırmadan, "Teşekkürler" dedi.

Adam odadan çıktı ve iki kadını Milda'nın asistanı Loke ile baş başa bıraktı. Loke son derece çekingen, Mina'nın otopsi birimini yıllardır ziyaret ettiği halde tek bir kelime bile konuşmadığı genç bir adamdı.

"Bu lanet bir iş" dedi Milda. "Onu kutudan çıkarmak hiç de kolay olmadı. Ceset kutudaki pozisyonda katılaşmıştı. Kadının kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Henüz bilmiyoruz. Ama bunun üzerinde çalışıyoruz. En kötü ihtimalle basına bir çağrıda bulunuruz ama o hengamenin fitilini ateşlemekten olabildiğince uzun süre kaçınmayı tercih ederim."

"Anlaşıldı."

Milda gözlerini kutuya çevirdi. Mina yavaşça kutunun çevresinde yürüyerek onu her açından inceledi.

"Daha önce bunun gibi bir şey gördün mü?" dedi.

"Bu zamana kadar pek çok şey gördüm" dedi Milda. "Ama itiraf etmeliyim ki bu yeni. İş arkadaşın Ruben de uğradı."

"Adli tıpçılar kutunun kendisi hakkında ne diyorlar?"

"Pek bir şey demiyorlar. Kontrplaktan yapılmış. Çivi ve yapıştırıcı kullanılarak küp şekli verilmiş. Yapısıyla ilgili birkaç tuhaf detay var, sanki özellikle farklı yapılmış gibi. Bana hiçbir şey ifade

etmiyor. Yanlardaki küçük delikler kılıçların genişliği ve kalınlığıyla uyumlu. İşte kılıçlar da burada."

Milda başıyla farklı bir masayı işaret etti; masanın üzerinde her birinin içinde bir kılıç bulunan bir dizi saydam kutu sıralanmıştı. Mina masanın yanına gitti ve dehşetle karışık bir şaşkınlıkla kılıçlara baktı. Tüm kılıçlar tıpatıp aynıydı. Tamamen metalden yapılmışlardı, uzun namluları ve elin namluya doğru kaymasını önlemek için balçakları vardı. Kanla ve kurbana ait çeşitli maddelerle kaplanmışlardı. Mina telefonunu çıkarıp kılıçların fotoğraflarını çekti. Onları hem bütün olarak hem de plastik kutuların elverdiği ölçüde, olabildiğince fazla tekil detaya yer vererek görüntülemeye çalıştı. Sonra cesedin yanına geri döndü ve onu da her açıdan fotoğrafladı.

"Bir bedene kılıç saplamak çok fazla güç gerektirir mi?"

Milda başıyla onayladı.

"Kılıçların yeterince keskin olduğunu varsayarsak. Ama yine de onları kutunun diğer tarafındaki delikten çıkacak kadar hassas bir biçimde bedene saplamak... Şey, bu hem güç hem de hassasiyet gerektirir."

"Sıra dışı hiçbir şey yok mu? Yani bariz olanlar dışında? Kutunun ya da kılıçların üstünde yararlı bulabileceğim hiçbir detay mevcut değil mi?"

"Benim alanım cansız bedenler" dedi Milda. "UAM kutuya göz atınca adli tıpçılara sorman gerekecek. Ama dikkatli olursan şimdi de göz atabilirsin – kutu götürülene kadar burada kalacak."

Mina başıyla onayladı ve odada etrafına baktı. Ortamın sterilliği ve her yerin tertemiz olması karşısında sevinçten ürperdi. Kutu dışında hiçbir dağınıklık, hiçbir pislik, hiçbir bakteri yoktu. Dezenfektan kokusu keskin ve hoş bir şekilde burun deliklerini dolduruyordu. Mina büyük bir memnuniyetle bu odada yaşayabilirdi. Göğsünde hep var olan sıkıntı kayboldu ve yerini bütün bedenine yayılan, rahatlatıcı bir sıcaklık aldı. Acaba normal insanlar dış dünyadaki kirin içinde dolaşırken böyle mi hissediyorlardı?

Mina az önce telefonuyla çektiği kılıç fotoğraflarını açıp onlara baktı. Bu kılıçların durduğu kutularla baş etmekten daha kolaydı. Bir detay, fotoğrafı yakınlaştırmasına neden oldu.

"Bu izler nasıl olmuş?" diye sordu.

"Efendim?"

"İzler" diye tekrarladı. "Kılıçların kabzalarında izler var. Yani kılıçların tutulduğu yerlerde."

Milda kutuların yanına gitti ve kabzalara yakından bakmak için öne eğildi. Mina otopsi masasındaki cesedi yok saymayı tercih etmişti fakat göz ucuyla sık sık Loke'yi izlemeyi ihmal etmiyordu.

"Haklısın" dedi Milda. "Görünüşe bakılırsa kılıçlar bir yere tutturulmuş. Bunun ne olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bir teorin yok mu?"

"Hayır, dediğim gibi... Benim alanım cansız bedenler, cansız objeler değil. Linköping'den gelecek olan raporu beklemen gerekecek."

Mina kutunun son birkaç fotoğrafını çekti.

"Yararlı bir şey bulurlarsa beni arar mısın?" dedi.

"Elbette."

"Sence kutu daha ne kadar burada kalır?"

"Birkaç saat. Onu arabayla götürecek birini bulmaları gerek."

Mina başıyla onayladı.

Milda işinde iyiydi. Mina istemese de kutu hakkında bilgi toplamakla görevlendirilen Ruben'in bile işinde iyi olduğunu kendine itiraf etti. Ruben fotografik sayılabilecek bir belleğe sahipti ve bu çoğu zaman paha biçilmez bir yetenek olmuştu. Bu ekibe atanmasının beceriksizlikle hiçbir ilgisi yoktu. Tek sebebi #MeToo hareketiydi. Fakat hem Ruben hem de Milda önemli bir referans çerçevesinden yoksunlardı. Onlara göre kutu yalnızca bir cinayet silahıydı. Vincent onlara kutunun sihirle bağlantısı hakkında önemli bir şey söyleyebilirdi. Vincent toplantıya katılmıştı ve ona hiçbir şey sormamışlardı. Fakat Mina bu aşamada Vincent'ın uzmanlığına Ruben'in ileri sürebileceği herhangi bir şeyden daha çok güveniyordu. Ruben istediğini söyleyebilirdi – kutu UAM'ye götürülmek üzere ortadan kaybolmadan önce Vincent'ı bu odaya sokmalıydı.

Derin bir nefes alarak kapı kolunu tuttu ve yavaşça kapıyı açtı. Bir yanı bu güzel, steril ortamdan ayrılmak ve kirin içine dalmak istemiyordu. Ama başka seçeneğinin olmadığım biliyordu. Bu pislikten kaçış yoktu.

13

Taksimetre 437 kronda durdu.

Vincent taksi şoförüyle konuşmak için öne eğilerek, "Affedersiniz" dedi. "Acaba sakıncası yoksa birkaç metre daha ileri gidebilir misiniz?"

"Ama girişin tam önünde durdum" dedi taksici suratını asarak.

"Evet, bu harika. Ama birkaç metre daha gitmenizi istiyorum."

Ön cama iliştirilen resmi kimliğe göre adı Yusuf olan şoför başını iki yana salladı ve Vincent'ın dediğini yaptı. Birkaç metre ileriye gitti. Taksimetre 444 krona gelince Vincent ona durmasını söyledi. Yusuf omuz silkip başını iki yana salladı ama durdu.

"Müşteri sizsiniz. İstediğiniz gibi olsun. Böyle daha iyi mi?"

Vincent, "Mükemmel" dedikten sonra parayı ödedi.

Dışarı çıktı ve taksinin içinde durduğu sulu kar birikintisinden kaçmak için büyük bir adım attı.

Ulusal Adli Tıp Kurulu'nun camekânlı girişinden Mina'yı görebiliyordu. Mina onu başıyla selamladı. El sıkışmadılar. Herhalde yanında ıslak mendil yoktu.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler" dedi Mina.

"Sorun değil" dedi Vincent kibarca. Etrafına bakarak, "Kutu nerede?" diye sordu. Daha önce hiç buraya gelmemişti. "Hem kutuyu Ruben'in kontrol etmesi gerekmiyor muydu?"

"Ruben işini bitirmiş. Şu anda kutu ön adli incelemenin ardından adli tabibimiz Milda'nın yanında. Daha detaylı biz analiz için kılıçlarla Linköping'e gönderilecek ama yola çıkmadan önce biraz zamanımız var. Kutuyu görmeni istedim çünkü onu farklı bir

perspektiften değerlendirebileceğini düşündüm. Belki bu kutu, Julia'nın oluşturmanı istediği profil için sana biraz bilgi verebilir.

"Julia'nın o konuda ciddi olduğundan emin değildim" dedi Vincent.

Merdivenlerden birkaç kat çıktılar ve Vincent göz ucuyla Mina'ya baktı. Mina uzun zamandır karşılaştığı en ilginç insandı; işin içinde parçalanmış bedenler olsa da olmasa da.

Mina, "Bu taraftan" dedi.

Uzun bir koridora girdiler. Mina önden gitti ve Vincent neredeyse onu hipnotize etmek istercesine bir o yana bir bu yana salınan koyu renk atkuyruğunu izlemeye koyuldu. Bir soyunma odasına girip koruyucu önlükler giydiler ve sonra Mina bir kapıyı açarak içeride metal otopsi masalarının bulunduğu büyük, steril bir odaya girdi. İçerisi temizdi, boştu ve tıpkı televizyondakiler gibi görünüyordu. Kutu odanın en dibindeydi.

Vincent yarı yolda durdu. Gerçek hayatta bir ceset görmeyeli uzun zaman olmuştu. Cesedi Mina'nın fotoğraflarında görmekten tamamen farklıydı bu. Vincent'ın uzun zaman önce geçmişe gömüldüğünü zannettiği anıları canlanmıştı. Gerçi pratikte böyle bir şeyin olamayacağını biliyordu. Beynin bilgi depolama kapasitesini ondan daha iyi bilen yoktu. Hiçbir şey, hiçbir yere kaybolmazdı. Her şey beynin kıvrımlarında durmaya devam eder, en umulmadık anda gün yüzüne çıkmayı beklerdi. Vincent sadece bu anıların yeniden gün yüzüne çıkmaya gerek duyacağını düşünmemişti.

"Fotoğraflarda daha küçük görünüyordu" dedi düşünceli bir şekilde. "Ama bu da illüzyonun bir parçası. Amaç kutunun gerçekte olduğundan daha küçük görünmesi çünkü asistanın kılıçlardan sakınmasının daha imkânsız gelmesi gerekiyor. Bu sefer hiçbir şeyi değiştirmemiş olsa da..."

Vincent epey alçak bir metal masada duran kutunun önünde çömeldi.

"Ona dokunabilir miyim? Yoksa dokunursam kanıtları bozar mıyım?"

"Kutu incelenirken parmak izlerini bulmamızı isteyip istemediğine bağlı" dedi Mina.

Vincent bir adım geri giderek, "İyi düşündün" dedi. "Birileri zaten gereken araştırmayı yapmış. Kılıçlı kutu, bilinen en eski sahne illüzyonlarından biri kabul edilir. Albay Storade 1865'te Londra'daki Mısır Tiyatrosu'nda bir tanesiyle gösteri yapmış ve bir yıl sonra çalışma prensibiyle ilgili detayları yayımlamıştır. Gerçi onun versiyonunda kutunun yerinde bir sepet varmış. Kutu sonradan devreye girmiş. Ama yüce Tanrım, bunun gibi bir şeyin içine girdiğini düşünsene."

"Kapalı alanları sevmez misin?"

"Öyle de denebilir. Annemden miras kalmış bana. Düşüncesi bile kâbus gibi."

Vincent başını kutunun içine soktu ve maskenin altında derin nefes almadan kılıç deliklerini inceledi. Delikler tamamen yanlış yerdeydi. En azından asistanın yaşaması isteniyorsa.

"Bazıları kutunun boş olduğunu göstererek illüzyonu bitirir" dedi. "Ve sonra asistan birdenbire seyircilerin arasında ortaya çıkar. Şahsen, nedenini hiçbir zaman anlamadım."

Vincent vücut sıvıları yüzünden kutunun kötü kokacağından korkmuştu. Kan, ter, hatta belki idrar. Fakat ham tahtayı kalıcı olarak damgalayan büyük kan lekelerine rağmen kutu tamamen kokusuzdu.

"Anlamadım, bu daha da iyi bir numara değil mi?" dedi Mina.

"Düşünsene. İllüzyon asistanın kılıçlarla delik deşik edilmesine ve hayatta kalmasına dayanıyor. Ama eğer asistan başka bir yerde olduğu için kutunun boş olduğu ortaya çıkarsa, bu ilk etkiyi bertaraf eder. Asistan kutuya hiç girmemiştir. Dolayısıyla kılıçlar gereksizdir. Belli ki bu numarayı bu kutuyla yapmak imkânsızmış" diyerek normalde gizli bir kapının bulunması gereken arka kısmı işaret etti. "Bu kutunun hiçbir çıkışı yok."

Vincent ayağa kalkıp bacaklarını esnetti.

"Bu kadar düşünmeye gerçekten gerek var mı?" dedi Mina. "Bu sadece sihir."

"Kesinlikle. Zaten düşünmediğin zaman 'sadece sihir' haline geliyor. Seyretmesi hoş ama neler olup bittiğini anladığından emin olamazsın. Kılıçlar nerede?"

"Oradalar." Mina kutunun yanındaki masada duran saydam kutuları işaret etti. "Kan kuruyabilsin diye kılıçlar kutuların içinde

duruyorlar. Ayrıca birinin onlara dokunup bir yerini kesmesi aptalca olurdu. DNA kontrolleri ve parmak izi araması için UAM'ye gidecekler. Fakat cevap almak uzun sürebilir."

Vincent, "UAM mi?" diye sordu.

Mina, "Ulusal Adli Tıp Merkezi. Linköping'de" diye açıkladı.

Vincent silindirlerden birini eline alarak, "Bunun bize profil çıkarma açısından fazla yardımı dokunacağını sanmıyorum" dedi. Kutunun içindeki kılıcı her açıdan, dikkatle inceledi. "Bu bir Condor Grosse Messer. Önce bir Falchion olduğunu sandım –onların oldukça küçük namluları vardır– ama Messer'in kabzası pullu bir yapıdadır. Bir göz atsana."

Mina daha iyi görebilsin diye Vincent silindiri havaya kaldırdı. Mina öne eğildi, kılıcı pürdikkat inceledi ve başıyla onayladı. Sonra Vincent'a baktı.

"Bunu nereden bildiğini sorabilir miyim? İllüzyonları anlıyorum, bu büyük ölçüde senin dünyan. Ama bu?"

Vincent güldü.

"Gençliğimde bir süre CARYO ile ilgilendim."

"CARYO mu?"

"Canlı aksiyon rol yapma oyunu. Birkaç kişi bir araya gelip Ortaçağ'da geçen bir CARYO oynardık."

"Vay canına, o zamanlar pek ilgi çektiğini sanmıyorum."

Vincent bu şaşırtıcı yoruma güldü. Kahkahası steril odanın duvarları arasında rahatsız edici bir şekilde yankılandı.

"Köpük kılıçlı adamlardan daha çok ilgi çekiyordum. Zaten hangi kadın cesur bir şövalyeyi sevmez ki?"

Mina, "Doğru. Ne kadar cesur olduğunu görebiliyorum" deyince Vincent yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. "Pekâlâ. Demek bu bir...?"

"Condor Grosser Messer. Yaklaşık iki kilo ağırlığında. Namlusu 1075 karbon çelik denen özel bir çelikten ve Ekvador'da üretilmiş. Kabzası hikori ve ceviz ağacından."

"Pekâlâ, CARYO'dan bahsederken şimdi de ayaklı Vikipedi oldun. Konuyu kapatacağım... ama neden bunun önemli olduğunu düşünüyorsun?"

Vincent silindiri eliyle tarttı. Kılıcın ağırlığını hissetti. Sonra onu silindirlerinde duran diğer benzerlerinin yanına koydu.

"Bu hiçbir açıdan sıra dışı bir kılıç değil. Piyasada bundan bir sürü var. Yenilerine ek olarak büyük bir ikinci el pazarı da var; kullanılmış kılıçlar satın alınmış olabilir. Dolayısıyla izlerini sürerek belirli bir alıcı veya satıcıya ulaşmak muhtemelen zor olacak. Bu kadar ince iş yapan biri kendi kazdığı kuyuya düşmez."

"Harika! Bunu söylemek için ne zamandır bekliyorsun?" dedi Mina gülen gözlerle.

"Sanırım çok uzun zamandır."

"Peki ya kutu? Onun hakkında ne diyebilirsin? Bunun gibi bir şey inşa etmek için uzmanlık bilgisi gerekir mi?"

Vincent yeniden kutunun önünde çömeldi ve başını içeri soktu.

"Bana kalırsa kutu daha iyi bir kanıt. Bunun ne olduğunu bilen kaç kişi var ki?"

"Sence ev yapımı mı? Ya da bunlar nereden sipariş edilir?"

Vincent ayağa kalkarken dizleri çatırdadı.

"Her ikisi de olabilir" dedi. "Eğer bir üreticiden sipariş verirsen kutu içine sığacak kişiye göre uyarlanmak zorunda. Kendi kutunu inşa etmek istersen satın alabileceğin tasarımlar da var. Sadece nereye bakacağını bilmen gerek."

"Bu tasarımların neye benzediğini görmek ilginç olurdu" dedi Mina.

"Zaten bu kutuyu her kim yaptıysa en azından kendisine yol gösterecek bir şey kullanmıştır; bu da demek oluyor ki, sektörden biriyle temas kurmuş olmalı. Kutu sipariş üzerine üretilmiş de olabilir. İstersen tanıdığım üreticileri kontrol ederek başlayabilirim. Liste uzun değil. Buradan çıkınca menajerimi görmeye gideceğim ama ondan sonra işe koyulabilirim."

Mina, "Lütfen" deyip başıyla onaylarken, atkuyruğu sağa sola savruldu. "Her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Kapıya doğru yürümeye başladılar.

"Umarım haklı çıkmışımdır – yani kutuyu görmek profilin için biraz daha malzeme sağlamıştır" dedi Mina.

Vincent durup ona baktı.

"Bir kutu inşa etmek zaman alır" dedi. "Dolayısıyla bunu planlayan kişi tamamen soğukkanlılıkla hareket etmiş. Aynı zamanda, bu tutkuyla işlenemeyecek kadar agresif bir suç. Bu suçun işlenme biçimiyle ilgili kafamı karıştıran bir çelişki var. Katilin ruh hali hakkında üstünkörü bir tahminde bulunursam diye henüz bir şey söylemeye cesaret edemiyorum. Olan biteni biraz hazmetmeye ihtiyacım var. Bu arada, çizgiler konusunda bir gelişme var mı? Cesetteki sayıyı kastediyorum."

"Hayır. Henüz yok. Ama buna benzer vakalar olup olmadığını görmek için adli tabipten kayıtlarını kontrol etmesini istedim. Gerçi o şeklin bir sayı olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Bu yalnızca bir hipotez. Senin hipotezin."

"Muhtemelen kontrol etmeye değer. Bu konuya biraz kafa yordum ve bana göre hâlâ en olası açıklama, o çizgilerin bir sayı oluşturması. Julia aynı fikirde olmasa da. Belki de katili bulmak için ihtiyacınız olan şey benim çıkaracağım profilden ziyade o sayının sırrıdır."

Odanın diğer ucuna varana kadar kapı açıldı ve kapı yüzlerine çarpmasın diye hemen geri adım atmak zorunda kaldılar. Vincent ile Mina'yı görünce karşılarında duran Ruben'in yüzü bir fırtına bulutu gibi kararadı.

Vincent'a ters ters bakarak, "Onun burada ne işi var?" diye çıkıştı.

Mina, "Julia'nın emri var. Sadece söyleneni yapıyorum" dedi ve olabildiğince kayıtsız bir şekilde omuz silkti. "Nerelerdeydin?"

Ruben, "Burada her zaman bir kahve içtiğim bazı... hoş kadın patologlar var" diyerek yanlarından geçip gitti.

Vincent ve Mina koridora çıktıklarında Vincent onun profilini inceledi.

"Neden içeride bir miktar gerginlik sezdim?" dedi.

"Şöyle açıklayayım" dedi Mina. "Julia senden bir profil çıkarmanı istedi ama bu standart soruşturmanın dışında bir istek olduğundan, ekip içinde çatışma ve huzursuzluk çıkarmaktan kaçınıyoruz. Benden tam olarak 'seninle ilgilenmemi' istedi. Ayrıca kriminal psikoloğumuz Jan Bergsvik'i de devreye sokacağız. Er ya da geç."

Mina devam etmeden önce yüzünü ekşitti.

"Julia seni ekibe dahil etmem için onay verdi ama hâlâ tamamen ikna olmadı. Ve diğerleri... Onlara kalırsa, sen ekibin bir parçası değilsin. Vincent, gerçekten yardımını istiyorum ama bizi dinlemeyeceklerinden endişe ediyorum. En azından Ruben'in. Bu meseleyi kendi başımıza halletmemiz gerekecek."

"Belki de onları parlak kişiliğimle etkilemeye çalışmalıyım, ne dersin?" dedi Vincent.

"Sanki bu geçen sefer çok işe yaramış gibi" dedi Mina soğuk bir şekilde.

Vincent alınmadı. Sosyal becerileri başkaları kadar doğal bir şekilde kazanmamıştı. Onları bilinçli olarak öğrenmek zorunda kalmıştı; sahnede insanları kontrol etme konusunda bu kadar iyi olmasının sebebi buydu. Karşısındakinin tam olarak ne yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. Yine de bu genellikle sadece orada işe yarıyordu – sahnede. Darmadağın ailesi bunun güzel bir örneğiydi.

Bir bakıma, Mina'nın bunu bilmesi iyiydi. İşleri biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Şu profil" dedi Mina. "Nasıl gidiyor?"

"Henüz analizimi tamamlamadım; hâlâ çok fazla değişken var. Daha önce de söylediğim gibi, hem düzen hem de düzensizlik unsurları mevcut. Hem de aynı kişide. Bu sıra dışı. İmkânsız değil ama sıra dışı."

Mina kaşlarını çattı.

Vincent, "Üzgünüm" dedi. "Daha iyi açıklamaya çalışacağım. Sadece biraz kafamı toplamam gerek. Ama kutuyu bana gösterdiğin için teşekkürler. Bu bana pek çok fikir verdi. Analiz demişken, Ruben'in seninle yatmak istediğini biliyorsun değil mi? Sana doğru eğildiği sıradaki beden dili ve göz bebeklerinin irileşmesi..."

Mina sözünü kesti.

"Yüce Tanrım, Vincent. Bunu anlamak için mentalist olmaya gerek yok. Ruben herkesle yatmak ister."

"Ve eğer bir Ortaçağ CARYOcu olsaydı istediğini elde ederdi. Köpük kılıçlı adamlardan biri olmadığı sürece. Yoksa öyle biri mi?"

Mina'nın kahkahası koridorda yankılandı. Bu hoş, herkesi mutlu edecek bir sesti. Vincent kahkahaları saymaya gerek bile duymadı.

14

Neredeyse imkânsızdı. Bunu biliyordu. Christer Bengtsson bilgisayarın karşısında otururken içini çekti. Bütün kayıp raporlarını taramak yavaş ve monoton bir işti. İnsanlar İsveç'te her yıl kaç kişinin ortadan kaybolduğunu bilseler şaşırırlardı. Her ne kadar çoğunluğu bunu muhtemelen kendi iradesiyle yapsa da.

Kurbanın yaşının yirmi ile otuz arasında olduğunu tahmin etmişlerdi. Fakat insanlar hayattayken yaşlarını tahmin etmek zordu; ölüyken daha da zordu. Christer patoloğun kayıp insanların fotoğraflarıyla karşılaştırmaları için verdiği fotoğrafa baktı. Kadın sarışındı, omuz hizasında saçları, mavi gözleri vardı. Hayattayken muhtemelen ortalama bir güzelliğe sahipti. Christer'ın bakışları yeniden ekrana kaydı ve sayfayı kaydırmaya devam etti. Üstünkörü tarife uyan bazı kişiler vardı – İsveç'te pek çok sarışın, mavi gözlü kız bulunuyordu. Ama Christer masasındaki fotoğrafla eşleşen hiç kimse olmadığını hissediyordu.

Ona gelince, hep koyu renk saçlı kadınlarla ilişki yaşamıştı. Yalnızca birkaç tane. Bunun şüphesiz Freudyen bir açıklaması, rahmetli annesinin kuzgun siyahı saçlarıyla bir bağlantısı vardı. Ama Christer hâlâ yalnız yaşıyordu. Birlikte yaşamaya çalıştığı kadınların hiçbiri yanında kalmamıştı. Tabii ki bu onu hiç şaşırtmamıştı. Bir ilişkinin en başından beri, her zaman er ya da geç bitmesini beklerdi. Bu ona asla doğru gelmezdi. Aşk sonsuz değildi. Hiçbir şey sonsuz değildi. Sadece hava sonsuzdu. Şey, aslında insan şu kahrolası Greta Thunberg'e inanacak olursa hava bile sonsuz değildi.

Christer ekrana döndü. Kahve fincanına uzandı ve ağız dolusu bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşiterek fincana tükürdü.

Tanrım, soğuk kahveden beteri yoktu. Ekranından ardı ardına yüzler geçiyordu. Genç ve umutlu görünüyorlardı. Ama herkeste olduğu gibi, hayatın umutlarını söküp alması sadece an meselesiydi. Annesi hayatın düş kırıklığından ve umutsuzluktan başka bir şey sunmadığını daha küçük bir çocukken öğrettiği için memnundu. Eğer bunu daha çok kişi erkenden fark ederse, hayat onlar için daha kolay olurdu. Etrafında tükenmişlik sendromu yaşayan bunca mutsuz insan varken, Christer'a göre tüm bunlar hayatın sunabileceklerine dair abartılı umutlardan ve ardından gelen hayal kırıklığından kaynaklanıyordu.

Ekranından yüzler geçmeye devam etti. Kahve fincanını düşünmeden dudaklarına götürdü, bir yudum daha içti ve bir kez daha kahvenin soğuk olduğunu fark edince küfretti. Kahveyi tükürdü ve somurtarak fincana baktı. Hayat. Kahrolası hayat.

15

Vincent tabaktaki bisküvileri iki sırada dörder tane olacak şekilde düzenledi. Kendisini temsil eden ShowLife prodüksiyon ajansının Strandvägen'deki ofisini ziyarete gelmişti. UAT'ye uğradığından beri gözünün önünden gitmeyen kutuya dair görüntüleri zihninden atmaya çalışıyordu. Kutuda ürkütücü delikler vardı. Ve Mina kutunun yanında ayakta duruyordu. Parlak atkuyruğuyla.

Topla kendini Vincent.

ShowLife ile ortaklığının ilk zamanlarında, her toplantıda süslü pastalar, fıstıklı bisküviler ve kare şeklinde bitter çikolatalar ikram ederlerdi. Fakat daha uzun süre çalıştıkça, menajerinin en azından böyle yüzeysel yollarla Vincent'ı etkileme ihtiyacı da ortadan kalkmıştı. Önündeki tabağın Tösse pastanesinden alınan yeni pişmiş bisküvilerle dolu olması felaket habercisiydi. Tösse'nin dudak bükülecek bisküvileri olduğundan değil ama bu Umberto'nun aklında bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Umberto on beş yıl önce İsveç'e gelmişti ama İtalyan aksanı hâlâ belirgindi. Vincent'in hiçbir dayanağı olmayan şüphesine göre, Umberto aksanının kendisini sofistike kıldığını düşünüyordu. Aslında ille de bisküvi yemeleri gerekiyorsa, Umberto'nun süpermarketten normal bir paket Ballerina almasını tercih ederdi. El yapımı bisküviler elbette daha lezzetliydi ama Ballerinalar bir fabrikada yapıldığından, hepsi tam olarak aynı boyuttaydı. Hiçbiri diğerinden farklı değildi, hiçbiri öne çıkmıyordu, hepsi tıpatıp aynıydı. Ayrıca onları sıraya dizmek de daha kolaydı.

"Kadın yine mi ortaya çıktı?"

Vincent başını iki yana salladı. "Hayır, iki gösteridir ortada yok. Ama kendini göstermesi an meselesidir."

Ninova

"Ne dediğimi biliyorsun; birkaç güvenlik görevlisi tutma konusunu düşünmeliyiz."

"Hayır, hayır. Bu gereksiz bir masraf. Bence bunu tiyatro salonları halledebilir. Muhtemelen sorun olmaz."

Umberto, "Herhalde John Lennon da Mark Chapman için böyle demişti" diye mırıldandı.

Vincent onu ciddiye almadan, "Bu kadar yeter" dedi. Bir bisküvi aldı. Beyaz çikolatalı ve cevizliydi. Asimetrik olduğu halde gerçekten lezzetliydi.

Umberto endişeli bir ses tonuyla, "Vincent, bazı şikâyetler aldık" diyerek özenle kesilmiş sakalını sıvazladı. "Geçen hafta Linköping'deki Konser ve Kongre Merkezi'nde ve Malmö'deki Slagthuset'teydin."

Vincent başıyla onaylayarak, "Sırasıyla 1.196 ve 900 koltuk vardı" dedi. "Hepsi satılmıştı. Ayakta alkışlandım. Birinin gösteri hakkında bir şikâyeti mi olmuş?"

Umberto iç çekti.

"Hayır, gösteri hakkında değil. Ama Vincent... Gösterilerden sonra kuliste sere serpe yere yatamazsın. Temizlikçi neredeyse kalp krizi geçirecekmiş. Her iki gösteri merkezinde de."

Vincent bir bisküvi daha aldı. Sıraları eşitlemek için.

Umberto tabağa daha fazla bisküvi koymak için elini bir kesekâğıdına soktu. Vincent bir bakışıyla onu durdurdu. Sıralar bozulacaktı.

"Umberto, ne zamandır birlikte çalışıyoruz?" dedi. "On yıl mı? Bu gösteriler için bir bedel ödüyorum. Dışarıya yansıttığım kadar basit değil. Sonrasında beynimin kendini toplaması gerekiyor. Ve bunu yapmanın en iyi yolu uzanmak. Bunu zaten biliyorsun."

"Peki, bir saat boyunca mı? Ayrıca Karlstad'daki teknisyenler de kabloları renklerine göre ayırdığın için çok öfkelenmişler."

"Pekâlâ" dedi Vincent. "Onlara üzgün olduğumu söyle. Daha düşünceli olmaya çalışacağım. Karlstad'da çivinin numarasıyla ilgili bazı sorunlar yaşadım. Elimi çiviye saplamama ramak kalmıştı. Bu yüzden sonrasında dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyaç duydum."

Umberto gözlerini sımsıkı yumarak başını iki yana salladı. Sonra gözlerini açtı ve pencereden dışarıya baktı. Vincent onun bakışlarını takip etti. Henüz Paskalya gelmemişti –daha bir hafta vardı– ve buna rağmen güneş Nybroviken Körfezi'nin sularını yaz mevsimindeki gibi ışıldatıyordu.

Umberto, Vincent'a bakmadan, "Böyle numaralar yapmamanı tercih ederim" dedi. "Kendini yaralarsan turnenin sonu ne olur? Maria ne der?"

"Bunun olabilecek en iyi şey olduğunu söyler" dedi Vincent. "Çünkü o zaman onunla partiye gidebilirim."

Onu üstünkörü dinleyen Umberto, "Parti mi?" dedi.

Caddenin karşısında beliren ve denizi işaret eden kısa, sarı etekli iki genç kadına bakıyordu. Herhalde bunlar Stockholm'deki bahar havasını biraz abartan turistlerdi.

"Ne diyeceğim biliyor musun? Sana katılmıyorum. Ve aklına estiği gibi davranmana izin vermeyeceğim. Bundan sonraki gösterinde sana bir koruma tahsis edeceğim."

"Bu bana çok saçma geliyor" dedi Vincent. "Benjamin Ingrosso falan değilim ki. Ya da John Lennon. Ama seninle tartışmaya değmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden teşekkürler."

Umberto dönüp Vincent'a baktı.

"Bu arada, hâlâ çiviyi imzalıyor musun?" dedi.

Vincent, "Çiviyi, insanların getirdikleri fotoğrafları, tişörtlerini..." diyerek yüzünü sıvazladı. "İnsanların neler imzalamamı istediklerini bir bilsen."

"Bir sanatçı her zaman eserlerini imzalar" dedi Umberto gülerek. "Bu işe kendi isteğinle bulaştın."

"Evet, evet. Gösteriden söz açılmışken, kulislere maden suyu koymaya son vermelerini söyler misin?"

Bakışları yeniden pencereye çevrilen Umberto, "Muhtemelen hoş karşılandığını hissetmeni istiyorlar" dedi. "Talimatlarına gelince, kuliste neler olması gerektiğine dair bir sözleşme maddesi yok. Eğer meyve, şekerleme ya da su varsa, bu tiyatronun inisiyatifidir. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Evet ama bir gösteriden önce maden suyu içmenin imkânsız

olduğunu bilmeleri gerek. Sesimi duyurmak için diyaframımı kullanıyorum. Midemdeki gazlı su beni geğirtiyor. Çeşme suyu daha iyi."

Caddenin karşısındaki kadınlar ilerlediler ve Umberto biraz bitkin bir ifadeyle Vincent'a baktı.

"Vincent. Bu onların bir jesti. Bırak yapsınlar. Maden suyunu gösteriden sonra da içebilirsin."

"Ama her şeyin üstesinden..."

Umberto sabırsızlanarak elini kaldırdı.

"Bunu tartıştığımıza bile inanamıyorum" diyerek elini salladı. "*Adesso basta!*[7] Bazen çocuk gibi davranıyorsun. Suyu iç. Ya da içme. Kimsenin umurunda değil. Tamam mı?"

Vincent omuzlarını silkti. Gösteri merkezlerinin parayı israf etmelerini gereksiz buluyordu, o kadar. Ayrıca daha çok şişe, sıraya sokması gereken daha çok etiket demekti.

"Eskiden çalıştığın şu sihirbazı hatırlıyor musun?" dedi konuyu değiştirerek. "Bütün o kutular. Ortadan ikiye kesilmiş kadın. Zikzak kız. Su işkencesi hücresi. Tüm o çok eski numaralar. Onun aksesuarlarına ne olduğunu biliyor musun?"

Umberto bir bisküvi alarak düşündü.

"Tom Presto'yu mu kastediyorsun? Evet, yorucu bir yapımdı. Sekiz dansçı, donanım için üç kamyon, devasa bir ego. Pek ekonomik sayılmazdı. Neden sordun?"

"Sadece malzemelerinin hâlâ ulaşılabilir olup olmadığını merak ettim. Diyelim ki birisi ondan bir kutu satın almak istedi. Örneğin bir kılıçlı sandık."

Umberto bisküvinin geri kalanını ağzına attı, sakalındaki kırıntıları temizledi ve başını iki yana salladı.

"Gösteri bitince bütün malzemeleri sattık" dedi. "Fransız bir koleksiyoncuya. Sanırım hepsi Nice'te bulunan bir depoda kilit altında. Az önce sözünü ettiğin su zımbırtısı hariç. Koleksiyoner ona dokunmayı reddetmişti. Tom Presto'nun gösterisini hiç izledin mi bilmiyorum ama kendisi risk almayı severdi."

"Daha çok kontrolü ele almaya yönelik büyük bir ihtiyacı olduğunu zannederdim."

---

7. (İtal.) Bu kadar yeter! (ç.n.)

"O da var. Koleksiyoner açıklamıştı; sihir hakkında hiçbir şey bilmem. Ama Tom'un içine girdiği ve kilitlendiği türden devasa bir balık tankı..."

Vincent, "Houdini buna su işkencesi hücresi derdi" diye araya girdi ama Umberto elini sallayarak onu susturdu.

"...anlaşılan dışarıda gizli bir kol varmış. Bir panik kolu. Eğer işler ters giderse ve sihirbaz dışarı çıkamazsa, asistan sihirbazın boğulmamasını sağlamak için bu kolu çekerek bütün suyu birkaç saniye içinde boşaltabilirmiş."

"Akıllıca bir eklemeye benziyor."

"Sen öyle san. Tom Presto'nun su tankında panik kolu yoktu. Sanırım bunu bir zayıflık göstergesi olarak görüyordu. Her neyse, Fransız adam koleksiyonunda bu kadar tehlikeli bir şey istemedi. Kendi deyimiyle, *Bu çok aşırıydı.* O su tankının şu anda nerede toz topladığını bilmiyorum; eğer öğrenmemi istersen haberim olsun."

Umberto birdenbire alnına bir şaplak attı.

"Toz toplamaktan söz açılmışken, sana bir Noel hediyesi geldi!" dedi. "Bir saniye."

Vincent'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıkıp gitti. Otuz saniye kadar sonra kollarında büyük bir nesneyle geri döndü.

"Noel aylar önceydi" dedi Vincent. "Neredeyse Paskalya gelecek, fark etmediysen haberin olsun."

Umberto nesneyi Vincent'a uzattı. Bu kalın bir kitaptı; çevresinde ustaca bağlanmış kırmızı bir kurdele vardı. Kurdeleden bir kart sarkıyordu.

Kartta, *Sevgili Vincent yazıyordu. Belki senin alanın sayılmaz ama düşündüğünden daha ilginç olabilir. Bir hayranından.* Eski moda, süslü bir el yazısıydı. Güzeldi. Kesinlikle kadınsı görünüyordu. Vincent bu stili tanır gibi oldu ama tam olarak çıkaramadı. Belki de bu hayal gücünün eseriydi.

Adı *Meksika Memelileri* olan ve kapakta dişlerini gösteren bir leopar fotoğrafı bulunan kitap en az bin sayfa kalınlığında görünüyordu.

"Teşekkürler" dedi Vincent. "Tam da bütün gün yanımda sürüklemek isteyeceğim bir şey."

Umberto güldü.

"Bunlar senin çılgın hayranların" dedi. "Benim değil. O halde gösteri konusunda ne yapacağız? Ekibe kalp krizi geçirtmeye devam edemezsin."

"Endişelenmene gerek yok" dedi Vincent. "Turnenin geri kalanında hiçbir eleştiri yapılmayacak. Söz veriyorum. Sen de temizlikçileri her gece bir saat boyunca uzak tutmaya söz verirsen."

Umberto güldü ve elini uzattı.

"Anlaştık, *amico mio*."[8]

Vincent da onun elini sıkarak "Anlaştık" dedi.

Sonra ayağa kalktı, ağır kitabı kolunun altına sıkıştırdı ve odadan çıkarken bisküvi paketini de aldı.

8. (İtal.) Dostum. (ç.n.)

16

Mina iş telefonunu kulağına bastırmıştı. Neyse ki ahizeyi eline almadan hemen önce dezenfektanla iyice temizlemişti. Sessizce dinlerken, masasında bulabildiği en yakındaki faturanın arkasına hararetle not aldı. Birkaç kısa soru sordu. Otuz saniye sonra saati kontrol etti ve telaşla kantine gitti.

Ruben sırtı ona dönük olarak oturmuş, köftesini ve salatasını büyük bir iştahla mideye indiriyordu. Göbeğinin çevresinde birikmeye başlayan kiloların ilk sinyallerini aldığından beri karbonhidratları kesmişti. Bunu öğle yemeğinde sık sık anlatıyordu.

Mina arkasında durarak, "İki buçuk ay önce bir intihar vakasıyla ilgilenmişsin" dedi. "13 Ocak'ta. Agnes Ceci. Yirmi bir yaşındaymış."

Ruben'in çatalı havada kaldı.

"Ee, evet. Tanıdık geldi. Ne olmuş?"

Mina bir sandalye çekip karşısına oturunca Ruben kaşlarını kaldırdı. Gözlerini devirdi ve çatalını bıraktı. Mina kantindeki sandalyenin ne kadar kirli olduğunu düşünmemeye çalıştı. Şu anda pantolonunun üstünde kıvrılıp duran onca şeyi. İşyerindeyken çalışabilmek için kendisine hâkim olması gerekiyordu ama bu o kadar fazla çaba gerektiriyordu ki, eve gelince genellikle yorgunluktan yığılıp kalıyordu. Ruben'e doğru eğilip gözlerini ona dikerken derisi masaya sürtünmesin diye manşetlerini gizlice aşağıya çekmekten kendini alamadı.

"Anlat hadi."

"Şeyy... anlatacak fazla bir şey yok. Ben ve genç polislerden Lindgren olay yerine ilk gidenlerdik ve daha ilk bakışta intihar olduğu çok açıktı."

"Neden?"

Ruben yeniden içini çekti. Yavaşça soğuyan ve üzerinde jelatinimsi bir tabaka oluşan köftelerine özlemle baktı. Mina onun açlığını göz ardı etti. Ruben o köfteleri yememeliydi. Mina polis kantinindeki yiyeceklerin hijyen prosedürleri konusunda epey şüpheliydi. Aslında Ruben'e iyilik yapıyordu.

"Ağzına tek el ateş edilmişti. Silah yanı başındaydı. Üstünde parmak izleri vardı. Mevsim kış olduğu halde üstünde paltosu yoktu. Aklının başında olmadığını gösteren her türlü işaret mevcuttu."

"Bir not var mıydı?"

"Hayır, not yoktu. Ama Agnes'in uzun bir depresyon ve akıl hastalığı geçmişi vardı. Birkaç kez St. Göran Hastanesi'ne yatmıştı ve konuştuğumuz insanların hiçbiri o kadar da şaşırmadılar. Dairesini paylaştığı arkadaşı bile."

"Ona yönelik şüpheler yok muydu?"

"Ev arkadaşına mı? Sanırım ilk başta vardı; ortada intihar notu olmadığı için. Kendilerini vuracak kadar velveleci olan insanlar genellikle bir mesaj bırakırlar. Ayrıca ihbarda bulunan arkadaşıydı; bu da her zaman belli belirsiz bir alarm zili çalar. Sorgu sırasında onu biraz sıkıştırdık fakat koşullar hesaba katıldığında bunun bir intihar olduğu gayet açıktı. Parktaki bir bankta olduğu düşünülürse, muhtemelen anlık bir karardı. Tüm bunları neden soruyorsun?"

"Elinde hiç fotoğraf var mı? Otopsiden? Olay yerinden?"

"Olay yeri mi? Dediğim gibi, bu bir intihardı."

Mina ona aldırmadı. Açıklayacaktı. Ama o anda fotoğrafları görmek istiyordu.

Ruben iç çekerek, "Hadi" dedi.

Mina onun tepsisini geri götürmediğini fark etti. Annesinin orada çalışıp çalışmadığını sormayı düşündü ama vazgeçti. Erkekler bu yoruma nadiren değer verirlerdi ve Ruben ortalama bir adamdan daha kolay öfkeleniyordu. Dahası, Ruben'in yardımına ihtiyacı vardı. Ruben asansöre doğru yürüdü ve Mina peşinden gitti. Az önce öğrendikleri çok yararlı olmuştu ama fotoğraflar ona daha fazla malzeme sunacaktı. Eğer haklı çıkarsa, bu her şeyi değiştirirdi.

17

"Bu kadar acil olan nedir?"

Julia kolunda bir paltoyla içeri girdi.

"Mina aradığında çıkmak üzereydim ama ne hakkında olduğunu söylemedi."

Bir elinde kahve fincanı, diğerinde kocaman bir çörek tutan Christer somurtarak, "Bana da söylemedi" dedi.

Ruben istekli bir ses tonuyla, "Başka çörek getirmedin değil mi?" dedi.

Mina onlara kulak asmadı ve dosyadaki her şeyi mıknatıslar yardımıyla beyaz tahtada asılı duranların yanına iliştirmeye koyuldu.

Arkasına dönünce, "Peder nerede?" diye sordu. "Herkesin burada olmasını istiyorum."

Ruben omuz silkti. Meyve kâsesinden aldığı elmayı gürültülü bir şekilde ısırdı. Ruben elmayı yerken Mina ona bakamadı. O elma üç gündür orada duruyordu. Mina elmanın üzerinde gezinen, her yanını sarıp sarmalayan ve şimdi de doğruca Ruben'in ağzına girip ortadan kaybolan bütün o mikropları gözünün önüne getirdi. Ruben'in ağzının da nereye değdiğini düşünmek istemiyordu. Ya da kime. O ağız da muhtemelen devasa oranlarda bakteri topluyordu. Mina mide bulantısını bastırmaya çalışarak yutkundu. Ne olursa olsun her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmalıydı.

Ruben elmadan gürültülü bir ısırık daha alarak, "Telefonunu açmadı" dedi.

Mina öfkesini gizlemekte zorlanarak, "Masasını kontrol ettin mi?" diye sordu.

Ruben omuz silkti.

Mina boşalan dosyayı masaya koydu. Toplantı odasından çıktı ve Peder'i masasının başında, derin uykuda buldu. Peder başını geriye doğru, koltuğun dayanağına yaslamıştı ve hafifçe horluyordu. Şakacı iş arkadaşlarından biri yüzüne bir bıyık çizmişti.

"Peder!"

Mina onu kuvvetlice sarstı. Peder sıçradı ve uykulu bir şekilde etrafına baktı.

Mina, "Hadi, bir toplantımız var" dedi.

Onu beklemeden toplantı odasına giderken, Peder'in ayaklarını sürüyerek peşinden geldiğini duydu. Ekibin yanına döndüğünde hepsinin tahtaya astıklarını dikkatle incelediklerini gördü. Tespit ettiği şeyi yardımı olmadan göremeyeceklerini biliyordu. Bunu adli tabip Milda'dan gelen telefon ve Vincent'ın verdiği ipucu sayesinde fark etmişti. Ekibin Vincent konusunda hâlâ şüpheleri olduğunu biliyordu. Ama bunun fazla uzun sürmeyeceğini umuyordu. Vincent şimdiden paha biçilmez olduğunu göstermişti.

Peder içeri girdi ve bitkin bir halde bir sandalyeye çöktü. Gözlerini ovuşturdu ama daha çok gözlerinin etrafındaki torbaları çekiştirir gibiydi. İş arkadaşları yüzüne çizilen bıyığı görünce kıkırdadılar ama kimse ona bundan söz etmedi.

Mina onlara döndü. Sırayla her biriyle göz göze geldi. Hepsini kendi inandığı şeye ikna etmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. Sonra tahtayı işaret etti.

"Bence Vincent haklıydı. Bir seri katille karşı karşıyayız."

Sessizlik. İş arkadaşları kuşkuluydu. Ama Mina bunu bekliyordu.

"Bildiğiniz gibi, kurbanımızın bedenine üç sayısının oyulduğuna epey ikna olmuştum" diye devam etti. "Dolayısıyla, daha önce bulunan cesetlerde gözden kaçırmış olabileceğimiz başka sayılar bulunup bulunmadığını düşünmek doğaldı. Bugün kutudaki cesedin otopsisi hakkında konuşmak üzere UAT'ye uğradığımda Milda'ya bunu sordum. İlk anda böyle bir şey hatırlayamadı. Ama az önce Agnes'ten söz etmek için beni aradı. Agnes Ceci'den."

Mina az önce tahtaya astığı fotoğrafları işaret etti. Gösterdiği fotoğrafta genç, kızıl saçlı bir kadın parktaki bir bankta geriye doğru kaykılmış, ayaklarının dibindeki karların üstünde kırmızı bir gölge oluşmuştu. Kışın ortası olduğu halde kadının üstünde paltosu yoktu. Sağında elinden düşmüş gibi duran bir silah vardı.

"Bu fotoğraf Çin Tiyatrosu'nun hemen dışındaki Berzelii Parkı'nda çekilmiş" dedi Mina.

Christer alaycı bir tonla, "Pek de müzikal gibi görünmüyor" dedi.

Diğer iş arkadaşları şaşkınlıkla ona baktılar ama Christer omuz silkmekle yetindi.

Mina parmağını başka bir fotoğrafa kaydırarak otopsi masasının steril, gri yüzeyini gösterdi. Tiyatronun dışında oturan kadın şimdi de çıplak olarak otopsi masasında yatıyordu. Kalçasının sağında üç tane belirgin çizgi vardı. Bir tanesi düzdü, diğer ikisi V harfini oluşturacak şekilde birbirine yaslanmıştı, üstte ve altta iki yatay çizgi vardı.

Bu Roma rakamıyla dörttü.

"Bir Roma rakamı. Tıpkı Vincent'ın dediği gibi" dedi Mina. "Sizin inanmadığınız ve bizim gözden kaçırdığımız şey."

İş arkadaşları öne eğildiler. Meraklanmışlardı. Ama hâlâ tamamen ikna olmamışlardı. Ruben'in havaya kalkan kaşı ne kadar şüphelendiğini açıkça gösteriyordu. Peder gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı. Mina onların dikkatini yeniden Agnes'in otopsi masasındaki fotoğrafına çekti.

"Bu çizgiler otopsi raporunda belirtilmiş ve rapora girmiş fakat Agnes'in kötü akıl sağlığı nedeniyle kendini yaralama izleri olarak değerlendirilmiş. Agnes'in kendine verdiği bir zarar olarak."

Ruben kuşkuyla, "Ve bu hâlâ olası bir açıklama" diyerek yeniden arkasına yaslandı.

Bir bacağını diğerinin üzerine attı ve hafifçe sallandı.

"Kesinlikle. Öyle de olabilirdi. Bundan daha tuhaf şeyler de oldu" dedi Mina sakince. "Karşımızdaki bir seri katil olmayabilirdi. Eğer bunlar olmasaydı."

Başka bir fotoğrafı işaret etti. Ve sonra da beyaz tahtanın en ucundaki, ilk kurbanın fotoğraflarının asılı durduğu yerdeki

fotoğraflardan birini. Başka bir şey söylemedi; fotoğraflar her şeyi anlatıyordu. Julia ayağa kalktı. Tahtanın yanına gitti. Mina'nın gösterdiği fotoğrafları dikkatle inceledi.

"Paramparça olmuş kol saatleri."

Mina başıyla onayladı.

"Evet, aynen. Her iki kurbanın da tam olay anında paramparça edilen kol saatleri varmış. İlk kurbanımızınki saat 15.00'te durmuş. Ve Agnes'in saati 14.00'te durmuş. Bir rastlantıyı kabul ederim ama iki tanesini edemem."

Odaya sessizlik çöktü. Herkes Mina'nın az önce onlara gösterdiği şeyi sindirmeye çalışır gibiydi.

"Sence bunu yapan aynı kişi mi?" dedi Ruben.

Şimdi de Vincent'ın teorisini kabullenmekte zorlanıyordu.

Mina, *"Sence değil mi?"* diye karşı çıktı.

Ruben bir şey diyecek oldu ama sonra ağzını kapadı. Julia, Mina'nın tahtaya astığı her şeyi sindirirken yüzü allak bullaktı.

"Her şeyi en başından gözden geçirmeliyiz" dedi. "Her bir detayı. Uzun süre buradayız. Gerekirse evlerinizi arayıp bugün erken gelemeyeceğinizi haber verin. İyi iş çıkardın Mina."

Herkes başıyla onayladı. Peder boğazını temizledi.

Uyku mahmurluğundan çatallaşan sesiyle, "Eğer üç ve dört sayısıyla işaretlenmiş birer kurban varsa... Bu seri katil biz farkına varmadan bir süredir iş üstünde miymiş?" dedi.

"Ben de tam olarak bunu merak ediyorum" dedi Mina.

Dosyayı kurcaladı. Bu vakayla ilgili rahatsız olduğu bir şeyler vardı. Gördüğü ama kavramaya çalıştığında gözden kaçırdığı bir şey. Başını iki yana salladı. Er ya da geç fark edecekti.

Cebinden bir paket ıslak mendil çıkardı. İçinden birkaç tane alıp Peder'e uzattı.

"Al. Kendini temizle. Ağzının etrafında bir şey var" dedi.

18

Vincent güçlükle gözlerini açtı. Neredeyse bütün gece ayakta kalarak hem kutunun hem de içine saplanan kılıçların üretimi ve satışı hakkında araştırma yapmıştı. Bunun üstesinden gelemeyeceğini hissediyordu. Ucubelerin dünyasına girmeyenlerin bilemeyeceği kadar büyük bir çeşitlilik mevcuttu. Vincent, Mina'nın beklentilerini bir şekilde karşılama ve yeni bir şey bulma gereksiniminin baskısını hissediyordu. Onu ayakta tutan da bu olmuştu.

Şimdi, birkaç saatlik uykunun ardından bir ses onu uyandırmıştı. Sesi teşhis etmek imkânsızdı. Uzaktan geliyordu. Tam bir ahenksizlik örneğiydi. Biri şarkı söylüyordu. Ama farklı perdelerde. O kadar detoneydi ki, Vincent keşke ton sağırı olsaydım, diye düşündü. Bu tabir gerçek bir olguyken, şaka yollu kullanılması sinirine dokunuyordu. Ton sağırlığı, ses frekanslarının arasındaki farkları saptayamamayı ifade ediyordu. Bunun tam karşıtı ise, bir referans noktası olmadan müzik perdesini algılama ve tanımlama becerisi olan mutlak işitmeydi. Bunun bir başka şekli ise göreceli işitmeydi; yani perdeler arasındaki farkı algılayabilme becerisine sahip olmak ama mutlak işitmenin aksine, bir kıyas noktası olmadan belirli bir perdeyi tanıyamamaktı. Vincent o anda işitme duyusunun kesin olarak az gelişmiş olmasından büyük bir memnuniyet duydu.

"...saaaanaaaaaaa..."

Şarkı nihayet sona erdi. Vincent doğruldu ve gözlerini kıstı. Bütün aile yatağının ayak ucunda duruyordu. Maria ve Aston'un yüzlerinde aynı beklenti dolu ifade vardı; Benjamin ve Rebecka ise idama gider gibi görünüyorlardı. Vincent iki büyük çocuğuna içten gelen bir sempati duydu. Doğum günlerinden nefret ederdi.

Ninova

Şey... Aslında hepsinden değil. Çocuklarınki yeterince eğlenceliydi. Vincent kendi doğum günlerinden nefret ederdi.

"Haydi üç kere! Yuppi-yuppi... *ay!*"

Aston bağırdı ve bacağını tuttu. Benjamin'e dönüp ters ters baktı; Benjamin ise omuz silkti ve Rebecka'yı işaret etti. Aston, Rebecka'ya olabildiğince öfkeyle baktı ama sonunda pes etti. Aile hiyerarşisi Vincent'ın küçük oğlu için yeterince açıktı. Rebecka, Benjamin'den daha zalimdi; Aston istediği gibi davranmazsa hem fiziksel olarak canını yakabiliyor hem de bunu tercih ediyordu.

"Mutlu yıllar hayatım!"

Maria yatağın üstüne, gümüş bir tabakta, ev yapımı bir pasta koydu. Vincent midesinin bulandığını hissetti. Sabahları krema yemeyi pek sevmezdi. Ama bu Maria'nın ailesinde bir gelenekti. Ulrika ile geçirdiği yıllar boyunca da sindirimi güç olan bu pastalardan kaçamamıştı. Pastanın bir sevgi gösterisi olduğunu ve sindirim sistemine saldırı amacı taşımadığını fark edince, kendini zorlayarak kocaman gülümsedi.

"Aston! Paketler!"

Maria usulca yatağa otururken gözleri ışıldıyordu. Doğum günlerine bayılırdı. Özellikle kendininkine ama başkalarınınkine de. Aston kollarının altında iki paketle pat diye yorganın üzerine atlayınca pastanın devrilmesine ramak kaldı.

"Annem ve ben pastayı dün gece yaptık" dedi oğlu büyük bir gururla. "Tıpkı profesyoneller gibiydik. Biiiiirrr sürü krema yedim!"

Aston "profesyoneller" sözcüğünü tıpkı Amerikalılar gibi telaffuz etmişti. Herhalde bunu da YouTube'dan kapmıştı. Vincent pastaya baktı. Bir an için tabaktan kayarak yere düşmesini ve erken bir ölümle karşılaşmasını diledi. Fakat böyle bir olayın bedelinin, getireceği zevkten daha büyük olacağını biliyordu. Maria bunu bir alamet olarak görürdü ve günün geri kalanına da uğursuz gözüyle bakardı; bu da kendini gerçekleştiren bir kehanet olarak felaketler zincirini tetiklerdi.

Aston neşeyle, "Alsana baba" diyerek paketleri uzattı ve heyecan içinde zıplamaya devam etti.

Sevinçle annesine bakıp duruyordu.

İlk paket gelişigüzel bir biçimde, yerinden çıkacakmış gibi duran selobantlarla ve buruş kırış bir ambalaj kâğıdıyla sarmalanmıştı; sanki içindeki her neyse kazara pakete girmişti. Canavar Kamyonlar. Bu Aston'un geçen şubat ayındaki doğum gününden kalan ambalaj kâğıdıydı. Vincent sırıttı ve oğluna sarıldı. Kim Canavar Kamyonlar'ı sevmezdi ki?

Paketteki kravatı çıkararak, "Ah, teşekkürler!" dedi.

Maria gururla Aston'un saçlarını karıştırdı. Vincent aynı kravatın kendisine üçüncü kez hediye olarak verildiğini fark etti. Çocuklara muhtemelen kendisine hediye almaları için para verilmişti ve çocuk mantığı dümdüz olabiliyordu. Eğer babaları geçen seneki hediyeyi beğendiyse, o zaman mutlaka bu sene de beğenirdi. Bu fikrin Vincent'ın hoşuna giden, sevgi dolu bir yanı vardı. Dahası, kusursuz bir karşı atak planlıyordu. Çocukları yirmi yaşına bastıklarında, her birine bir kravat verecekti.

"Sonraki! Hadi sonrakini aç!"

Aston yine zıplayınca, pastanın üst katındaki krema kenardan akmaya başladı.

Maria oğlunu sıkıca tutarak, "Sakin ol tatlım" dedi.

Hâlâ beklentiyle Vincent'a bakıyordu. Bu seferki ince, düz bir paketti. Daha özenli paketlendiği için, Vincent bunu Maria'nın yaptığını düşündü. Paketin üstündeki kalp şeklindeki simli barış sembolü de bunu doğruluyordu. Ambalajı açtı.

"Bir gemiye biniyoruz baba! Hepimiz!"

Vincent karta baktı. En kötü kâbusu gerçek olmuştu. Finlandiya'ya bir Baltık gezisi. Elli bin tonluk endişenin üstüne bir de bira kokusu. Vincent başını kaldırıp Benjamin ile Rebecka'ya baktı. Yüzünden okunan acının aynısı muhtemelen onların yüzlerine de yansımıştı. Birbirlerini anlarcasına bakıştılar. Üçü de biliyordu ki, Maria bir şeyi "ailece yapmanın harika olacağına" karar verdiyse, bunun geri dönüşü yoktu. Yakın gelecekte, emniyetsiz bir pruva kapısı olan çelik bir geminin içinde yirmi dört saat mahsur kalacaklardı. Vincent dosyanın arkasını kontrol etti. Hediye kartı bir yıl boyunca geçerliydi. Ülkeden kaçmak için on iki ayı vardı.

Maria sıcak bir şekilde, "Biraz pasta yesene hayatım" diyerek az önce kestiği kocaman dilimi koyduğu tatlı tabağını uzattı.

"Aston haklı. Pasta konusunda tam birer profesyoneliz. İçinde bir sürü krema var."

Vincent yutkundu ve gülümsedi. Tüm bunların sevgiyle yapıldığını biliyordu. Ve iyi niyetle. Elinden geldiğince uyumlu davranmaya çalıştı.

"Teşekkür ederim hayatım. Acaba pastalarımızı hep birlikte mutfak masasında mı yesek?"

Hediyeleri, ambalaj kâğıtlarını ve pastayı toplayarak mutfağın yolunu tuttular. Vincent yol üzerinde, kendisine aldığı doğum günü hediyesini çıkardı. Alva Noto'nun iki plaklık *Xerrox 4* albümünü. Kendi bağladığı kırmızı kurdeleyi çözdü, şeffaf korumayı tırnağını kullanarak özenle açtı ve vinil plaklardan ilkini hafif bir statik ses eşliğinde kılıfından çıkardı. Kendisini neyin beklediğine dair bir fikir edinmek için olukları dikkatle inceledikten sonra plağı salondaki pikaba yerleştirdi. İyiye benziyordu.

Balık yemi kutusunu aldı, avucuna biraz yem döküp akvaryumunun yanına gitti. Sonra sağ elini suyun üzerinde tutup bekledi. Çamur golyanlarını özellikle seçmişti. Bunlar dünyanın en güzel balıkları değildi. Ancak Vincent'in bildiği kadarıyla, elden yemek yiyen tek balık türüydü. Dört balığın elindeki yem tanelerini neşeyle kapmaları için fazla beklemesi gerekmedi.

"Bugün biraz gürültü kopabilir" dedi balıklara usulca. "Şimdiden özür dilerim. Nasıldır bilirsiniz."

Sonra sesi ideal seviyeye yükseltti ve mutfağa girdi.

Notalar kulağına ulaştığında biraz rahatladı. Öte yandan, Maria müziğe tam aksi şekilde tepki verir gibiydi; Vincent omuzlarının gerildiğini görebiliyordu. Bu onun tarzı değildi. Spotify'da Ed Sheeran dinlemek varken, Vincent'ın anlaşılmaz vinil plaklar dinleme konusundaki ısrarı yüzünden Maria hep homurdanırdı. Üstelik dijital albümler daha az yer kaplıyordu. Ama Maria kırmızı kurdeleyi görmüştü; bu Vincent'ındı. Onun ânıydı. Şimdilik.

Vincent oturdu ve bir dilim pasta yerken kafasından hızlıca bir hesap yaptı. Saat tam sekizi gösteriyordu. On altı saat. Dokuz yüz altmış dakika. Elli yedi bin altı yüz saniye. Sonra doğum günü bitecekti.

19

"Bugün bir şeyler anlattın mı?"

Mina başını iki yana salladı.

"Bugün anlatmak için iyi bir gün değildi" dedi. "Ama dinledim. Ben genellikle anlatmam. Bunu biliyorsun. Hem daha ne kadar oldu ki?"

"Şey, evet, haklısın. Doğru. Çoğu zaman anlatmamak daha iyi. Ben de az önce geldim; ikinci yarıya da katılırım diye düşündüm. O zaman kendimi nasıl hissettiğime karar verebilirim. Anlatmak için uygun bir gün olup olmadığına da. Kahve?"

Mina'nın daha ilk başlarda "köpekli adam" adını koyduğu kişi ona bir karton bardak uzattı. Aslında adamın gerçek adını biliyordu ama ona yaptığı ilk yakıştırma aklına takılıp kalmıştı. Her zamanki kadroya "mor şallı kadın, "Skanyalı" ve "yunuslu kız" da dahildi. Onların da gerçek adlarını biliyordu ama isimsiz ve kişiliksiz kalmalarını tercih ediyordu. Zaten grubun adı da *Adsız* Alkolikler'di. Her neyse, zaten Mina alkolik bile değildi; bu da ona aksi takdirde gayet kolayca ortaya çıkan grup psikolojisi hissinden uzak kalmak için yıllar boyunca iyi bir mazeret sunmuştu.

Mina köpekli adamın uzattığı karton bardağa bakarak başını iki yana salladı. Bardağın ve masada duran, herkesin dokunduğu pompalı termosun üstünde neler gezinebileceğini düşünmemeye çalıştı. Köpekli adam omuz silkti ve kendine bir bardak kahve doldurmak için düğmeye bastı. Kahvenin üzerinde yağlı bir tabaka vardı ve çok sulu görünüyordu. Kahve steril olsaydı bile Mina onu içmek istemezdi.

"Nasıl oldu da geç kaldın?" diye sorar sormaz dilini ısırma isteği duydu.

Ninova

Kısmen konuyla ilgilenmediği, kısmen de bunu sormak kabalık olabileceği için. Böyle durumlarda hep arada kalıyordu.

"Partnerimi bir doktor randevusuna götürmem gerekti. Ameliyatının ardından gitmesi gereken birkaç kontrol var. İleri derecede skolyozu var ve son birkaç yıldır tekerlekli sandalyede."

Mina başıyla onayladı ama hiçbir şey demedi. Sorduğu için çok pişman olmuştu. Çok fazla kişisel bilgi söz konusuydu. Neyse ki köpekli adam partneri hakkında daha fazla bilgi vermeye devam etmedi. Bunun yerine eğildi ve golden retriever'ına bir tas su verip kulaklarının arkasını kaşıdı.

"Köpeğin adı ne?"

İşte yine aynı şeyi yapmıştı – aslında cevapla ilgilenmiyordu. Mina bugün neden sessizliği bozma ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu. Aslında havadan sudan konuşmayı sevmezdi. Ama adamın yüzü aydınlandı.

"Bosse" dedi gururla. "Dört yaşında."

Mina cevap vermedi. Hayvanlara bir türlü ısınamamıştı. Belirli sebeplerden. Bosse'nin patileri dışarıdaki yapışkan karlarda yürümekten kirlenmişti.

"Selam! Seni görmek ne güzel!"

Yunuslu kız kahve masasına doğru yürüdü ve Mina'ya kocaman gülümsedi. Yunuslu kız her zaman fazlasıyla mutluydu. Nerede oldukları düşünülürse bu biraz tuhaf sayılırdı. Mina toplantılarda pek çok ruh haline bürünürdü ama nadiren taşkınlık derecesinde mutlu olurdu. Yunuslu kızın gerçek adı Anna'ydı fakat lakabını baldırında bulunan ve ilk tanıştıkları zaman Mina'ya gösterdiği yunus dövmesine borçluydu. Mina genç kadının bedeninde yunusun başka arkadaşları olup olmadığını sormamıştı; Anna'nın hemen oracıkta soyunmaya başlamasından korkmuştu. İşin aslı, Mina yunusun varlığını bilmese de olurdu. Ama yunuslu kız beklenmedik derecede yardımsever çıkmıştı. Mina ona gülümsedi ve başıyla selam verdi.

"Vincent Walder hakkındaki ipucu için teşekkürler" dedi. "Patronum hemen kabul etti."

Kızın yüzü parladı.

"İşe yaradı mı?"

"Sanırım" dedi Mina. "Umarım."

Yunuslu kızın yüzü daha da parladı. Mina ona heyecandan bir şey olacak diye korktu.

"Demek ona ulaşabildin, öyle mi? Vincent Walder'a? Vay be! Bu harika! Aklıma aniden parlak bir fikir gelmişti. Onu tanımıyorum ama o *çok* havalı. Kulak misafiri olduğum için tekrar özür dilerim."

Mina kutudaki cesedi bulmalarının hemen ardından, toplantıya mola verdikleri sırada Julia'yla telefonda konuşuyordu. Moladan sonra yunuslu kız yanına gelmişti. Mina ilk başta tereddüt etmişti fakat Anna'nın Vincent'ı önermesi inkâr edilemeyecek kadar zekice bir hamleydi. Sadece soruşturma açısından da değil; bu ele avuca sığmaz mentalist son zamanlarda Mina'nın bütün hayatını daha ilginç kılmıştı. Daha zor ama daha ilginç. Mina iç dünyasına kimseyi almayan, yanına kimseyi yaklaştırmayan biriydi. Birdenbire kapıyı ardına kadar açmıştı; üstelik bir yabancıya. Ama bunu sadece zihninde yaptığı sürece mutluydu. Duruma hâkimdi. Tek yapması gereken, telefondayken alçak sesle konuşmayı öğrenmekti.

Köpek Bosse suyunu içmeyi bırakmış, dilini sarkıtarak yanına gelmişti. Mina yumruklarını sıkarak geri çekilme arzusunu dizginlemeye çalıştı. Bunu üç dört saniyeliğine başardı ama ıslak bir burnun eline dokunduğunu hissedince içgüdülerine engel olamayıp geriye doğru birkaç hızlı adım attı.

Adam Bosse'nin kulaklarının arkasını kaşıyarak, "Çok sevimlidir" dedi.

Mina köpeğin ağzının kenarından akan salyayı gördü. Köpek onun bakışlarını yanlış yorumlayıp kendisiyle ilgilendiğini zannederek neşeyle kuyruğunu salladı.

Mina gözlerini Bosse'den ve kirli patilerinden ayırmadan, "Hımm" dedi.

Yine sessizlik oldu. Köpek umut dolu bir adım daha attı.

Yunuslu kız, "Bir dahaki sefere bir kurt dövmesi yaptırmayı düşünüyorum" dedi.

Mina onun hâlâ orada olduğunu unutmuştu.

"Ve havalı bir şeyler de yazdıracağım – henüz karar vermedim. *Carpe diem* olabilir. Yoksa bu biraz klişe mi? Gerçi kulağa hoş geliyor, değil mi? Günü yakala – anlamı bu. Hayatın sırrı bu değil mi? Günü yakalamalı, şimdide yaşamalıyız, mutlaka *burada* olmalıyız."

Yunuslu kız kazağının kolunu sıyırarak konuşurken, kolunun üst kısmı ortaya çıktı.

Mina kibarca ona bakarak, "Dövmeler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun" dedi. "İğnenin tam anlamıyla sterilize edildiğinin garantisi yok ve mürekkebin de ne kadar temiz olduğunu bilemezsin..."

"Biliyorum, çok havalı değil mi?" dedi yunuslu kız. "Sana canlı olduğunu hissettirmiyor mu? Ne olacağım bilmemek... Ya iğne mikropluysa? Ve o ölümcül bakterilerden biri içine girerse. Et yiyenlerden biri. Ve bütün kolunu yavaş yavaş yemeye başlarsa..."

Mina duygusuzca, "Uçlarda yaşa" dedi.

"Evet! Güzel öneri! Teşekkürler! Elbette, 'Uçlarda yaşa!' yazdırmalıyım. Vay be, sen bir tanesin."

Mina aslında öneri olarak söylemediği bu söz karşısında bu denli heyecanlanan yunuslu kıza baktı ve en hafif tabirle, konuşmaya nasıl devam edeceğini bilemedi. Söyleyeceği herhangi bir şey yunuslu kızın kolunda boktan, mikroplu bir yazıya dönüşebilirmiş gibi hissediyordu.

Bir erkek sesi kapının ağzından koridora doğru, "İçeri girme vakti!" diye bağırdı.

Mina onu kurtardığı için sessizce adama teşekkür etti, aceleyle gülümsedi ve hemen içeri girdi.

20

Kvibille 1982

Arkasından bir ses, "Nasıl gidiyor?" diye bağırdı. "Ne inşa ediyorsun?"

Ses sıçramasına neden oldu; ahıra birinin girdiğini duymamıştı. Bütün dikkatini bir kalası çatlatmadan ikiye kesmeye vermişti. Kalasın yarısı yerinden ayrıldı ve yakalamasına fırsat kalmadan yere düştü. Kalasın ikiye ayrıldığı yerden çirkin bir parça fırlamıştı. Parçayı çabucak yerden aldı ve diğerlerinin bulunduğu yığına ekleyerek üstlerine bir örtü attı. Örtü elle boyanmış yıldızlarla ve gizemli sembollerle kaplıydı. Çoğunu kendisi uydurmuştu. Sonra arkasına dönüp annesine baktı.

Annesi ahırın kapı eşiğinde dikiliyordu; akşam güneşi siluetini altın rengi bir ışıkla kuşatmıştı. Onu görebilmek için gözlerini kıstı.

"Ne yaptığımı sana söyleyemem" dedi. "Eğer söylersem, illüzyonun nasıl işlediğini anlarsın. Bittiği zaman gösteririm."

Annesi kapı eşiğinden içeri girerken, ahşap işleme tezgâhına bir ışık huzmesi düştü. Havadaki toz parçacıkları ağır ağır hareket etti. Güneş üstlerine vurduğunda sim taneleri gibi ışıldadılar. Sihirli sim taneleri gibi. Annesi tezgâhta duran fırçalardan birini alarak havada salladı.

"En azından boyamana yardım edebilir miyim?" diyerek arkasına bakmaya yeltendi. "Bunları tek başına yapabilmeni hâlâ inanılmaz buluyorum. Ne de olsa sadece yedi yaşındasın. Yaşıtlarından kaç tanesi böyle şeyler yapabilir ki?"

"O kadar da zor değil" dedi. "Çizimler yapmaya başladım. Ve dikkatliyim. Zaten yapacak başka bir işim de yok. Ve başlangıçtaki haline kıyasla daha iyi gidiyor. Ama yardım etmek istiyorsan, işim bitene kadar gözetlemek yok. Ve bu sefer burç sembolleri yok."

Manidar bir şekilde örtüyü gösterdi.

"Şey gibi görünmesini istedim..."

"Biliyorum. Les Vargas gibi" dedi annesi. "İspanyol sanatçı."

Annesi dramatik bir dans hareketi yaptı ama oğlu buna hiçbir anlam veremedi.

"Las Vegas, anne" dedi.

Sonra durup annesine baktı. Annesinin gözleri ışıl ışıldı ve ona gülümsüyordu. Bedenindeki gerginlik yok oldu. Bugün güzel bir gündü. Ama aynı zamanda kendini bir tuzağa düşürdüğünü fark etti.

"Anne, sen... şaka mı yapıyordun? Les Vargas diye biri yok, değil mi?"

Keşke annesi bunu yapmasaydı. Başka insanların ne zaman şaka yaptıklarını anlamakta zorlanıyordu. Okuldaki gibi. Tam bir kâbustu. Yaz tatili sonsuza kadar sürse ve çiftlikten hiç ayrılmak zorunda kalmasa ne olurdu sanki? Annesi ve Jane onun için fazlasıyla yeterliydi.

Annesi ona göz kırptı.

"Haklısın" dedi. "Vargas bir şakaydı. Pekâlâ, Las Vegas'a bir sipariş var!"

Sonra onu uyarırcasına fırçayı kaldırdı.

"Eğer bana bir kâğıt numarası öğretirsen. Aksi halde İspanyolcasını söylemeye devam ederim."

Oğlan güldü. Sihri annesi kadar seven hiç kimse yoktu. Annesinin sihir tutkusu neredeyse onunkinden bile fazlaydı. Ama annesini anlıyordu. Sihir yaparken sorunlar yok olurdu. Para ikiye katlanırdı. Dünya farklılaşırdı; en azından bir süreliğine.

Her şey yeniden mümkün olurdu.

Arkasına döndü ve tahta yığınına baktı. Yalnızca kendisinin anlayabileceği şekilde bir araya geldiklerini gözünde canlandırdı. İşi bitince, bu bir kutu olacaktı. Ve bu kutudan her şeyi çıkarabilecekti.

Annesinin mutlu olmasını sağlayacak her şeyi.

21

Vincent parkta yürürken sulu kar botlarının altında eziliyordu. Mina arayıp konuşmaları gerektiğini söyleyince Vincent, Rålambshov Parkı'nda bir öğle arası yürüyüşüne çıkmayı önermişti. Büyük park emniyet müdürlüğüne makul bir yürüme mesafesinde olduğundan, Mina'nın gelmesi fazla uzun sürmezdi. Aynı zamanda, birilerinin onları parkta fark etme riski çok düşüktü.

Aklındaki fikir buydu. Ama şimdi, yolun on metre kadar ilerisinde kendisine bakan, açık mavi kapitone ceketli, genç bir kadın vardı. Herhalde Vincent'ı televizyondan tanımış ve ona selam verip vermeme konusunda kararsız kalmıştı. Vincent el sallayarak ona yardımcı oldu. Genç kadın ise birdenbire arkasını dönüp giderek karşılık verdi. Herkesin kalbini kazanmak mümkün değildi.

Hiç olmazsa hava Vincent'tan yanaydı. Güneş parlıyordu ve geniş çimenlik alanda sahipleriyle oynayan köpekler vardı. Sokaklardaki karın büyük bir kısmı erimişti fakat parkta hâlâ öbekler vardı. Beş köpek, beş sahip. Beş artı beş, on ederdi. Bir tek sayı çift sayıya dönüşmüştü.

"İyi ki doğdun" dedi arkasındaki ses. "Nice mutlu yıllara."

Vincent arkasına döndü ve Mina'yı gördü. Doğum günü. Kahrolası Vikipedi. Mina'nın ona bir de hediye almadığım umdu. Ya da ona sarılmayı planlamadığını.

"Doğum günlerinden söz etmek yok" dedi sertçe.

Mina'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ama sadece bir saniye sürdü; sonra yine her zamanki mesafeli haline büründü.

"Elimizde yeni bir vaka var. Şey, aslında eski bir vaka. Eski bir kurban."

Vincent'a iki fotoğraf uzattı. Üstteki bir Instagram selfisinin çıktısıydı. Yaşama sevinciyle dolu genç bir kız, kameraya kadeh kaldırıyordu. Arkasındaki masada arkadaşları ve bir yığın hediye vardı. Kahrolası doğum günleri.

"Adı Agnes Ceci'ymiş" dedi Mina. "Yirmili yaşlarındaymış. Bir arkadaşıyla şehirde bir daire paylaşıyormuş. Babası Arvika'da yaşıyormuş, annesi ölmüş. Vaka intihar olarak kapanmış."

Vincent bir sonraki fotoğrafa baktı. Sıçradı. Paslanmaz çelik bir masada çıplak bir beden vardı. Fotoğraf, çıplak bedenin başı görünmeyecek şekilde çekilmişti.

"Yine aynı kız. Kalçasına baksana."

Vincent düzgün kesikleri açıkça görebiliyordu. Fotoğrafa gereğinden daha uzun süre bakmak istemiyordu.

"Gördüğün gibi, bu kız da bir rakamla işaretlenmiş. Ama kutudaki ceset üç rakamıyla işaretlendiğine göre, daha önceki bir kurbanın iki rakamıyla işaretleneceğini düşünüyordum. Katil saymaya devam ediyormuş gibi. Ama gördüğün gibi, Agnes dördü temsil eden Roma rakamıyla işaretlenmiş. Sanki katil şimdiden dört kişiyi öldürmüş gibi."

Vincent donakaldı.

"Bu kız daha eski bir kurban mı dedin? Yani onun kılıçlı kadından daha önce mi öldüğünü söylüyorsun?"

Mina başıyla onayladı ve o da yürümeyi bırakıp kollarını kavuşturdu. Kırmızı paltosu soğuğu kesmekte yeterli değil gibi görünüyordu; güneş ışığına rağmen soğuk içine işliyordu. Vincent bir an için düşündü. Bir dört ve bir üç. Sıralı rakamlar. Geriye doğru giden sayılar. Şimdilik üzerinde çalışabileceği sınırlı bir istatistiksel dayanak vardı; daha çok sayı, daha geniş bir çeşitlilik ve olasılık demekti. Ama iç sesi haklı olduğunu söylüyordu.

Vincent fotoğrafları geri verirken nazikçe, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Hayır. Soğuğa bayılırım" dedi Mina duygusuzca.

Vincent onun ciddi olduğunu anladı.

"Yanılıyor olabilirim" dedi. "Ama bir ve iki rakamıyla işaretlenmiş cesetler bulacağınızı sanmıyorum. Henüz değil."

Mina ona baktı ama hiçbir şey demedi.

Vincent, "Bence bu bir geri sayım" diye açıkladı. "Bir ve iki numaralı cinayetler henüz gerçekleşmedi. Anlıyor musun? Dört, üç, iki, bir – belki bir tane de sıfır."

Mina dehşet içinde ona bakarak, "Neden böyle düşünüyorsun?" dedi. "Yani üç cinayet daha olabileceğini mi söylüyorsun?"

Vincent yeniden yürümeye başlayarak, "Eğer katili durdurmazsak" dedi. "Tersine sayısal sıra için geriye sayımdan başka bir sebep bulamıyorum. Buna daha iyi uyum sağlayacak bir kalıp ya da kombinasyon göremiyorum. Ama kendinize sormanız gereken eşit derecede önemli başka bir soru daha var."

"Sanırım *sormamız* gereken, demek istedin. Peki neymiş o soru?"

"Bu neyin geri sayımı? Sıfıra ulaşınca ne olacak?"

Mina bir süre sessiz kaldı.

"Bu düpedüz delilik."

Vincent başıyla onayladı.

"Açık konuşayım, emin değilim. Elimizde sadece iki kurban varken, şimdilik bu sadece bir tahmin."

"Bu arada, Agnes'in de kırık bir kol saati varmış ve tamı tamına ikiyi gösteriyormuş" dedi Mina.

Vincent homurdandı ve sessizce yürümeye devam ettiler. Norr Mälarstrand üzerindeki kafelerden birine gidip ısınmayı teklif etmek istedi fakat Mina soğuk havaya rağmen parkta olmaktan mutlu görünüyordu. Vincent eldivenli ellerini birbirine sürttü ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Havanın soğuk olması hoşuma gidiyor" dedi Mina. "İçimde... temizlik hissi uyanıyor. Tehlikeli olan hiçbir şey hayatta kalamazmış gibi."

"Ortada gezinen bir katil olduğunu saymazsak" dedi Vincent. "Bu da oldukça tehlikeli. Yeni kurban nasıl ölmüş? Daha doğrusu bir önceki kurban. Yani banktaki kız."

Mina, "Yüzünden vurulmuş" deyince Vincent istemsizce yüzünü buruşturdu. "Merak etme, başka fotoğraf getirmedim. Ama katil cinayetlerin gerçekleştiği saati neden bildirmek istiyor, anla-

mıyorum. Paramparça olan saatleri kastediyorum. Saatler birebir aynı değillerdi ama benziyorlardı."

Vincent'ın cevap vermesine fırsat kalmadan havada süzülen bir frizbi bir metre ötelerine düştü ve onu yakından takip eden siyah bir Doberman çıkageldi. Köpek sıçrayıp frizbiyi dişlerinin arasına aldı ve Mina ile Vincent'ın ayaklarının dibinde durdu. Mutlulukla onlara baktı. Sonra geldiği yöne doğru koştu.

"Köpekleri sevmem" dedi Mina.

Vincent köpeğin avıyla gözden kayboluşunu izledi. Onu dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Mermi yakalama" dedi.

"Ne?"

"Vurulan kız. Bu da başka bir klasik sihir illüzyonu, tıpkı kılıçlı kutu gibi. Şey, aslında bir illüzyondan daha fazlası. Çok uzun zamandır, muhtemelen 16. yüzyılın sonundan beri yapılıyor. İlk detaylı anlatım, Reverend Thomas Beard'ın 1631 tarihli kitabında yer almış. Seyircilerin arasından biri mermiyi işaretliyor. Mermi bir tabancaya yerleştiriliyor ve sihirbaza ya da asistanına ateş ediliyor. Ateş edilen kişi irkiliyor ve mermiyi dişleriyle yakaladığını gösteriyor. Daha önceki versiyonlarda ise kurşunu elleriyle yakalıyorlarmış."

"Bu ne biçim bir sihir numarası? Kulağa korkunç geliyor."

"Çünkü bir mermiyi dişlerinle yakalamanın imkânsız olduğunu herkes bilir ve aklı başında olan hiç kimse, bir sahne sanatçısına dolu bir silah doğrultmaz. Bu da akla şu soruyu getiriyor: Gerçek olmadığını biliyorsak, bu numara nasıl işliyor? Cevap bunun sihir oluşunda saklı. Bugünlerde bu numarayı yapmak büyük bir densizlik olarak görülüyor. Ayrıca ölümcül olabilir; bu yüzden kayda geçen on iki tane ölüm var. Bunlardan en eskisi, numarayı yapan ilk sihirbaz olarak bilinen Lorraine sakini Bay de Couleu imiş. 1613'te ölmüş. Silahı ateşleyen seyirci öfkelenmiş ve onu döverek öldürmüş. Bu da yetmezmiş gibi, onu döverken numarada kullanılan silahın ta kendisini kullanmış."

Mina küçük bir kar birikintisini tekmeledi.

"Bütün sihir numaraları birini öldürüyormuş gibi görünmek üzerine mi kurulu?" dedi.

"Aslında büyük bir kısmı öyle."

Vincent boğazını temizledi.

"Klasik sahne illüzyonları esasında bir kadını öldürmekten ya da sakatlamaktan ibarettir. Örneğin kadın parçalara ayrılır, vücut parçalarının yerleri değiştirilir, bedeninden kılıçlar geçirilir, sonunda da kadının aslında zarar görmediği gösterilir. Sihrin neredeyse her zaman kadınlar üzerinde yapılması rastlantı değil. Açıklaması, kadınların genellikle erkeklerden daha zayıf ve kıvrak oldukları, bu sayede kutuların içine daha kolayca sığabildikleri şeklinde. Ama öyle olmayabilir de."

Mina suratını asarak, "Kadınlar çoğunlukla gerçek hayatta da kurban konumundalar" diye homurdandı.

Eğildi ve eldivenli elleriyle bir miktar ıslak kar alarak bir top yapmaya koyuldu.

Vincent yine durarak, "Bence bu konu esasen mistisizme uzanıyor" dedi. "Bir kadın hayat verebilir. Bu da demek oluyor ki, bir hikâyede kurbanın kadın olması daha trajik. Tamamen sembolik açıdan bakıldığında yalnızca kadın öldürülmüyor, kadının temsil ettiği insanlığın devamı da son buluyor. Bilinçaltımızda bunu fark ettiğimize inanıyorum. Erkeklerin yeri... daha kolay doldurulabilir. Gerçek hayattaki kurbanlara gelince, eh... sahip olamadığın bir şeyle başa çıkmanın bir yolu da onu incitmektir."

"Gerçi birini öldürüyormuş gibi davranmak benim sihir anlayışıma pek uygun değil" dedi Mina. "Şovenizmi tümüyle bir kenara bırakırsak, birine bir kılıç saplarsam ve hemen ardından o kişinin incinmediğini gösterirsem, o zaman tek yaptığım kılıcın sahte olduğunu kanıtlamak olur. Bundan kimse etkilenmez, değil mi?"

Mina elindeki yusyuvarlak kar topuyla ayağa kalktı. Tabii ki kartopunu yarım yamalak yapmamıştı.

Gözünü kartopundan ayırmayan Vincent temkinli bir şekilde geri adım atarak, "Bir kez daha işin sembolik unsurunu kaçırıyorsun" dedi. "Eğer birini ikiye bölersem, o zaman onu öldürürüm, değil mi? Sonra da o kişinin sağ salim olduğunu gösterirsem, onu diriltmiş olurum. Klasik illüzyonların gösterdikleri sihir işte

budur – her ne kadar bugün onları aptalca bulsak da. Yaşam ve ölüm üzerindeki güç. Ve işin içinde dişi bir asistan da olunca, bu aynı zamanda ilahi olanın üzerinde hüküm sağlamak demek."

Vincent gizlice saati kontrol etti. Mina'nın öğle arası çoktan sonra ermişti. Vincent, Mina'nın bunu fark etmeyeceğini umdu. Yürümeye devam ettiler ve çok geçmeden suyun kıyısındaki çalılıklara vardılar. Genellikle dalgakıranların yanına bağlanan tekneler henüz sezonda kullanılmak üzere çıkarılmamıştı ve su kesintisiz bir şekilde ışıldıyordu. Vincent elini çalıların yapraklarına sürttü. Eldivenine erimiş kar tanecikleri yapıştı.

"O halde Tanrı kompleksi olan birini mi arıyoruz?" diye sordu Mina. "Sihrini biraz fazla ileriye taşıyan ve kurbanlarını gerçekten öldüren birini mi? Aradığımız kişi hakkındaki profesyonel görüşün bu mu? O güç açlığı çeken ve Tanrı rolüne soyunan biri mi?"

"Hiç de bile. Bulduğunuz iki kurban, amacından sapan illüzyonlar değil. Son adım –diriliş– bilerek atlanmış. Bana kalırsa aradığımız kişi tam bir deli. Ama aynı zamanda da değil."

Mina kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu konuya daha önce değinmiştim. Bu öyle biri ki, bir yandan kişiliği kutular inşa etmesine, kaçırma operasyonları planlamasına ve gizli mesajlar bırakmasına yetecek kadar rasyonel davranmasına imkân tanıyor" dedi. "Diğer yandan, şiddetli dürtüsellikle hareket edecek kadar dengesiz. Cinayetlerin ikisi de cerrahi bir hassasiyetle işlenmiş gibi görünmüyor. Bu hassasiyet hazırlıklar için geçerli. Ama eylemlerin kendisi için değil."

"Buna rağmen kutudaki cinayet belirli bir hassasiyetle işlenmiş olmalı, değil mi?"

"Evet, kesinlikle. Ama bu da katilin yetenekliden ziyade titiz biri olduğu izlenimini uyandırıyor. Ayrıca bir miktar ayrışma eksikliği de seziyorum. Burada güçlü duygular devrede ve – üzgünüm ama sormam gerek. Kartopu ne için?"

Mina koca topu elinde tartarak, "Köpek geri gelirse diye" dedi.

Vincent etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. Ancak Mina'nın sözleri istenmedik düşünceleri canlandırmıştı. Sihir ve ölüm hakkındaki düşünceleri. Avuçları terliyordu.

Kendini toparlamalıydı.

Eldivenlerini yanaklarına götürdü ve çalılardan bulaşan serin damlaları tenine bastırdı. Ne yaptığını Mina'nın fark etmemesini umdu. Ama net bir şekilde düşünebilmesi gerekiyordu.

"Şu anda yapabileceğimiz tek şey sonraki iki ya da üç cinayeti önlemeye çalışmak" dedi. "İş arkadaşların benim hakkımda ne düşünürlerse düşünsünler. Katilin bize geriye sayım yoluyla tekrar saldıracağını haber vermesi hoşuma gitmiyor. Tabii işaretlerin anlamı buysa. Ama elimizde başka hiçbir şey yok. Artık beni duygusal olarak bu işe bulaştırdın. Bulduğunuz iki ceset arasında sadece bir aylık süre olduğu düşünülürse, fazla vaktimizin olduğunu sanmıyorum. Ve..."

Vincent duraksadı.

"Kutunun bulunduğu yeri görmek istiyorum" dedi.

"Mekân zaten adli tıpçılar tarafından incelendi. Polis kordonu kaldırıldı. Geriye kayda geçirilmemiş herhangi bir şey kalması epey olanaksız."

"Yine de orayı görmek istiyorum. Daha önce bunun gibi bir profil oluşturmadım fakat katilin ayak izlerinden gitme fikrine inanıyorum. Sadece nasıl ya da neden harekete geçtiğini değil, aynı zamanda mekânı da anlamaya çalışıyorum. Sen olay yerine gittin mi?"

"Hayır, cesedi bulduklarında Peder gitti. Ama... ama sanırım bizi oraya götürmesini isteyebilirim. Herhalde sorun olmaz. Peder biraz Labrador gibidir – herkesi sever. Mentalistler dahil."

Vincent, "Teşekkürler" dedi.

Kapitone ceketli genç kadın birdenbire geri döndü. Mina'nın kısa bir mesafe arkasında duruyordu ama yine de Vincent'ın onu tanıyamayacağı kadar uzaktaydı. Bu sefer Vincent'a el salladı. Vincent onu görmemiş gibi yaptı. Belki kabalık ediyordu ama Mina'ya odaklanmak istiyordu.

"Demek seni duygusal olarak bu işe bulaştırdım, öyle mi?" Mina hızlıca gülümseyerek ıslak kartopunu Vincent'a fırlattı. "Güzel."

Kartopu şap diye Vincent'ın koluna çarpıp yere düştü.

Vincent, "Ben de öyle düşünüyorum" dedi. "Şey, demek istediğim... bu soruşturma..."

Mina'nın gözlerine bakınca sözcükler boğazına dizildi. Onun özel hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onunla sadece birkaç kez görüşmüştü. Yine de varlığı o kadar doğal, o kadar olağan geliyordu ki... Yan yana olmadıklarında bile Mina'mn varlığı arka planda onunlaydı; tıpkı düşünmeden içine çektiği oksijen veya damarlarında dolaşan kan gibi. Vincent genellikle yeni tanıştığı insanlarla bu şekilde ilişki kurmazdı. Aksine, insanları benimsemesi yıllar sürebilirdi ve anlaşılan Mina da onun gibiydi. Ama Mina'yla durum gerçekten farklıydı. Vincent onun yanında şimdiden çok rahattı.

Mina...

Damarlarında dolaşan kan.

Bunu nasıl düşünememişti? İşte kendisiyle gerçek bir polis arasındaki fark buydu.

"Bu arada, intihar ettiği söylenen kız..." dedi.

"Agnes mi? Agnes Ceci."

"Evet, aynen. Agnes. Vücudunda herhangi bir maddenin kalıntıları var mıydı?"

Mina ona baktı.

"Agnes'in soruşturma dosyasıyla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. Artık ne olduğunu biliyorum" dedi.

22

O gün hava güzeldi. Güneş parlıyordu ve karlar erimeye başlamıştı. Güzel havalara bayılırdı. Aslında yağmura da bayılırdı. Ve yağmurun hemen ardından hava mis gibi kokardı. Tıpkı annesi ile babasının pijamalarını yeni yıkadıkları zaman koktuğu gibi. Yeni yıkanan pijamaları severdi. Annesi ile babasını severdi. Sevmeyi severdi, çünkü bir şeyleri sevince içinde hoşuna giden, mutlu bir his belirirdi.

Bazen karnı ağrırdı. Bunu sevmezdi. Çok sık olmazdı. Ama ağrıdığında canı çok ama çok yanardı. Annesi ve babası karın ağrısının olmadık şeyler çiğnemesinden kaynaklandığını söylerdi. Deneyimlerine dayanarak haklı olduklarını biliyordu ama bir şeyler çiğnemeyi seviyordu. Ağzında yeni tatlar ve hisler deneyimlemeyi, onları diliyle hissetmeyi, daha önce denemediği yeni şeyleri ağzında gevelemeyi. Kendine hâkim olamıyordu. Yeni şeyler çiğnemeyi neredeyse sapanını kullanmayı sevdiği kadar seviyordu. Ama sadece neredeyse.

"Selam Billy!" dedi neşeyle.

Eğildi ve etrafta gezinirken neredeyse her gün karşılaştığı küçük cocker spaniel'ı selamladı. Köpek hevesle sıçradı ve yüzünü yalamak istedi. Buna izin verdi. Köpek çok şirindi. Bir süre Billy'nin kulaklarının arkasını kaşıdıktan sonra, her zaman yaptığı gibi sahibine teşekkür etti ve ormanın kıyısına doğru yürümeye devam etti. Teşekkür etmek önemliydi. Annesi sık sık hatırlatırdı ama bu iyi bir şeydi, çünkü kendisi çoğunlukla unuturdu.

Ormanın kıyısına ulaştığında eliyle büyük ağaç kütüğünün arkasını yokladı. Plastik şişeleri hâlâ oradaydı. Bazen ortadan kay-

bolurlardı. Bu birisinin onları çaldığı anlamına gelirdi. İnsanların plastik şişelerini çalmalarından hoşlanmazdı ama onları odasına götürmesine izin verilmediği için ağacın arkasına saklamaktan başka çaresi yoktu.

Şişeleri dikkatli ve düzenli bir şekilde kütüğün üstüne dizdi. Her sırada üç tane olacak şekilde. Eşit aralıklarla. Sonra işaretlediği noktayı bulana kadar geriye gitti. Elli adım öteye. İşaretlediği nokta çamur olmuştu. İyi ki botlarını giymişti. Tamı tamına aynı yerden ve aynı mesafeden alıştırma yapmak önemliydi. Başka türlü iyiye gittiğini nasıl bilecekti?

Cephane olarak kullandığı taşlar özenle seçilmişti. Evin önündeki çakıl taşlı patikada doğru taşları arayarak saatlerini geçirebilirdi. Onları ağzına da atardı. Onları emmeye, taşın sertliğini dilinde hissetmeye bayılırdı. Elindeki taşlar şimdiye kadarki en iyileriydi. Gözdeleriydi. Onları eliyle tarttı. Bir tanesini eline aldı; içinde güneşte parlayan ufak bir ışıltı vardı.

Arka cebinden sapanı çıkardı. Sapan epey kullanılmıştı; tahtası iyice yıpranmıştı ama o böyle olmasını istiyordu. Şekli tam eline göreydi. Sapanı eline alır almaz, o ve sapan sanki bir bütün olmuşlardı. Taşı dikkatle kayışa yerleştirdi. Bir gözünü kapattı, nişan aldı... ve atışını yaptı. Taş tam isabetle şişeye çarptı ve şişe zarifçe devrildi.

"Bravo! Aferin sana!"

Sıçradı. Birinin geldiğini görmemişti. Ama bir seyircisi olduğu için sevindi. Biri izlerken atış yapmak daha eğlenceliydi.

"O zaman bir de bunu izle!" dedi ve bir sonraki taşı kayışa yerleştirirken sevinçle kolunu gerdi. "Bu sefer kapağa nişan alacağım!"

Tekrar bir gözünü kapattı ve nişan aldı. Atışını yaptı. Taş parlak yeşil kapağa çarparak şişenin düşmesine sebep oldu.

"Vay be! Gerçekten çok iyisin!"

Seyircisi onu alkışladı. Alkışlara bayılırdı. Bütün bedeni karıncalanırdı. Üçüncü bir taş çıkardı. Aceleyle nişan aldı ve atışını yaptı. Hazır birisi onu izlemeye gönüllüyken bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek istiyordu; yakında yine tek başına alıştırma

yapmak zorunda kalacaktı. Hiç kimse o kadar uzun süre kalmazdı. Üçüncü şişe de ilk ikisi kadar düzgünce geriye devrildi.

"Vay be, sen bir ödülü hak ediyorsun! Bu konuda dünya şampiyonu olmalısın! Benimle gel! Arabam hemen şurada. Galiba senin için bir ödülüm var!"

Sevinçten bütün bedenine ılık bir his yayıldı. Ödüllere bayılırdı. Fakat hayatı boyunca hiç ödül kazanmamıştı. Bunu çok isterdi. Ama kimse onun gibilere ödül vermezdi.

Memnuniyetle seyircisinin peşinden gitti. Araba büyüktü. Güzeldi. O zaman ödülü de büyük olabilirdi. Gröna Lund'da asla kazanamadığı o kocaman pelüş oyuncaklar gibi. Ya o kadar kocamansa!

"İçeri gir, arkaya geç. Ödülü orada göreceksin. Gördüğünde anlayacaksın."

Arabaya binerken kalbi hızla çarpıyordu. Sonunda. Bir ödül. Gerçekten ama gerçekten büyük bir ödül.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

23

Milda Hjort yüreğinin cız ettiğini hissetti. Planladığı aramayı yapmak üzere telefonu birkaç kez eline almış ama elinde telefonla, masasının başında oturmaya devam etmişti. Yirmi beş yıldan uzun bir süredir meslekteydi. Ve çok az hata yaptığından oldukça emindi. Titizdi. İşini ciddiye alıyordu. Hem kurbanlara hem de ailelerine karşı bir sorumluluk hissediyor, hak ettikleri cevapları aldıklarından emin olmak istiyordu. Ayrıca polise ve adalet sistemine ihtiyaç duydukları araçları sağlama sorumluluğu da vardı; böylece sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kaldığı eylemlerin failleri cezalandırabilirlerdi.

Ama her şey bir süredir allak bullaktı. İşyerinde değil. Hayatını sarsan gelişmeler evde yaşanıyordu. Milda bunların işini etkileyeceğini düşünmemişti. Ancak artık evdeki karmaşanın dışarıya taştığı gün gibi ortadaydı. Bir hata yapmıştı. Büyük bir hata.

Milda masasında duran fotoğrafa uzandı. Bu fotoğraf, ofisinde bulunan birkaç kişisel eşyadan biriydi. Tertipli ve düzenli olmak gerektiğine inanırdı. Evinde Marie Kondo felsefesini bütünüyle benimsemiş ve gerekli olmayan veya "eline aldığında neşe vermeyen" her şeyden kurtulmuştu. Boşandıktan sonra on beş yıldan uzun bir süre çocuklarına tek başına bakmıştı; dolayısıyla eski kocası yürürlükteki katı düzene itiraz edemezdi.

Fotoğraf birkaç yıl önce, Falkenberg'deki bir plajda çekilmişti. Vera ile Conrad mutlulardı, bronzlaşmışlardı, saçları biraz fazla uzamıştı ve her yaz olduğu gibi çillerle kaplanmışlardı. Çocuklar küçükken Milda çillere isimler takardı. Her gün yeni isimler bulurdu. Çocuklar buna bayılırdı. İşinde büyük bir enerji ve tut-

Ninova

kuyla çalışırken, aynı zamanda çocukların tüm sorumluluğunu üstlenmek elbette hiç kolay olmamıştı.

Babaları elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Uygun gördüğü şekilde. Ama Milda onun hiçbir şey yapmamasını tercih ederdi. Conrad'ın sorunlu kişiliğini kimden aldığı çok açıktı. Milda onun Gran Canaria'daki Las Playas'ta bulunan o köhne İsveç barında müzisyenlik yaptığından beri çalışmayan babası gibi olmamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmaya niyetliydi.

Bir şekilde halletmişti. En azından öyle sanıyordu. Çocuklarla iyi bir hayatları olmuştu. İhtiyaçlan olan her şeye sahiplerdi.

Geçmişe bakıldığında, belki de yeteri kadar iyi bir anne olamamıştı. Ya da her şey sadece şansa bağlıydı. Genetik piyangoya. Kolay olmamıştı. Ve zaman almıştı. Dikkati bölünmüştü. Pek çok gece gözüne uyku girmemiş, Conrad'ı aramaya çıkmıştı. Endişe içinde ve uykusuz geçen bütün o gecelerin yüküyle işe gittiğinde, her zaman gurur duyduğu o keskin gözünden eser kalmazdı.

Hiçbir mazereti olamazdı. Hata onundu.

Sadece onun.

Numarayı tuşlamak için telefonu tekrar eline aldı fakat o sırada kapısı çalındı. Boğazını temizledi.

"Girin."

Kapı açıldı; Mina karşısında duruyordu. Elinde her iki kurbanın da dosyaları vardı. Milda o yıpranmış karton kapakları o kadar çok görmüştü ki, dosyaları görür görmez tanıdı. Başıyla onayladı ve ahizeyi bıraktı. En azından telefon etmesine gerek kalmamıştı.

24

Peder az önce yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Mina ondan "büyük bir iyilik" yapmasını, olay yerini Vincent Walder'a göstermesini istemişti.

Başka bir durumda tereddüt ederdi. Vincent'ın hâlâ danışman sıfatıyla ekipte olduğunu duymamıştı. Ama Mina iyi biriydi. Peder onu severdi. Dahası, Mina'nın ricası evden daha uzun süre ayrı kalmasını gerektiriyordu. Elbette böyle düşünerek üçüzlere tek başına bakmak zorunda kalacak olan karısına haksızlık ediyordu. Ama bebeklerden yorgun düşen zihni sevinç taklaları atıyordu.

"Ben işe gidiyorum" diyerek karısını yanağından öptü. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Karısı da en az onun kadar yorgun görünüyordu. Her ikisi de üçüzler üç ay önce doğduklarından beri tek seferde bir saatten fazla uyumamıştı. Üçüzler Noel arifesinden önceki gün doğmuşlardı. Peder gelecek Noellerde yaşayacakları hediye karmaşasını düşünmek bile istemiyordu. Molly, Anette'in kollarında mızırdanıyordu ve Peder biberonun emziğinin ağzından çıktığını Anette'ten önce fark etti. Biberonu dikkatle yeniden kızının ağzına götürdü ve Molly iştahla emmeye devam etti.

"En azından diğer ikisi uyuyorlar. Umarım bir süre uyumaya devam ederler."

Yerde duran pusetlerinde yatan Meja ile Majken'e sevgiyle baktı.

Anette sinirli bir şekilde, "Bütün gece uyanık oldukları düşünülürse şimdi uyumalarına şaşmamalı" dedi.

Peder onun yanağını okşadı.

"Hey, bu işte beraberiz. Üstesinden geleceğiz. Zaman pırr diye uçup gidecek ve bu dönemleri düşünüp güleceğiz."

"Pırr diye mi? Hayır, işe yaramadı. Beni güldüremedin."

"Birkaç saatliğine dişini sıkarsan, elimden geldiğince erken eve dönüp seni rahatlatırım. Hem önümüzdeki hafta annen de yardıma gelecek. Bir çift yardım eli mucizeler yaratacak."

"Annemin gelmesini dört gözle bekleyeceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama sanırım hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim."

"Aslında çok şanslıyız hayatım. Sadece minnet duyamayacak kadar yorgunuz. Ben çıkıyorum. Ama bir şey olursa alo dersin."

"Alo."

"Ha ha... Bir komedyenle evlendiğimi bilmiyordum..."

Peder arabaya binerken gözlerini kırpıştırdı. Direksiyonda uyumaktan ödü kopuyordu. Buzdolabından çıkardığı Nocco[9] kutusunu çat diye açtı. Bu aralar muhtemelen Nocco'nun en büyük müşterisiydi. Şu anda onu ayakta tutabilecek tek şey enerji içecekleriydi; etkileri her ne kadar kısa sürse de. Peder sadece kutulara iki kat fazla kafein koymalarını diliyordu. Üçüz çocukları olanlar için 180 miligram yeterli olmuyordu.

Radyoda, suç araştırma departmanındaki iş arkadaşlarının yoğun çaba harcayarak bulmaya çalıştıkları kayıp oğlan için yardım çağrısı yapılıyordu. Robert. Bobby. Çocukta öğrenme güçlüğü vardı ve kendi evinden kaybolmuştu. Peder'in deneyimleri, muhtemelen ortada bir suç olmadığını söylüyordu. Şansları yaver giderse, oğlan yakında ormanda ya da şehirde dolaşırken bulunabilirdi. Bir seferinde, büyükannesini ziyaret etmek için Kopenhag'a giden trene bindiği ortaya çıkan beş yaşındaki bir çocuğu arayarak birkaç gün geçirmişlerdi. Kimse çocuğu durdurmamıştı. Hatta Danimarka polisi onu tren istasyonundan büyükannesinin evine kadar bırakmıştı. Oğlan kapısına gelir gelmez yaşlı kadın İsveç polisini aramıştı.

---

9. İsveç'te üretilen kafeinli bir içecek. (ç.n.)

Peder radyo kanalını değiştirerek Sakin Favoriler'i açtı. Kendi çocukları olduğundan beri küçükler hakkındaki haberler konusunda çok duyarlı hale gelmişti. Gröna Lund'un karşısındaki otoparka girerken Mina ile Vincent'ın ayakta beklediklerini gördü. Elinde olmadan Vincent Walder'ı merak ediyordu. Üç yıl önce Anette'le Walder'ın gösterilerinden birine gitmişlerdi. Gösteri hem etkileyici hem de sinir bozucuydu ve Peder mentalistin yaptıklarını nasıl yapabildiğini hâlâ anlayamamıştı.

Vincent'ın siyah paltosu rüzgârda dalgalanıyordu. Vincent'ı gördüğünde aklına gelen ilk sözcük klasikti. Siyah-beyaz bir filmdeki gibi. Emniyet müdürlüğündeyken de böyle düşünmüştü; kendisi de böyle görünse hiç fena olmazdı. Diğer yandan, Vincent'ın evinde üç tane gürültücü bebek yoktu.

25

Peder arabasını park etti ve hızlıca onlara doğru yürüdü. Keskin rüzgâr yüzüne vurunca Vincent onun ürperdiğini gördü.

"Selam Vincent" diyerek onu coşkuyla selamladı ve elini sıktı.

Vincent onun el sıkışını tartmak için bir süre durdu. Peder'in diğer zamanlarda ne kadar yorgun göründüğüne bakılırsa, şaşılacak derecede güçlüydü.

Mina, "Üstünden silindir geçmiş gibi görünüyorsun" deyince Peder onaylarcasına başını salladı.

"Dün gece dönüşümlü olarak uyanıktık" dedi.

Vincent'ın gözleri istemsizce, sonuna kadar açıldı. Yüce Tanrım. Üç çocuk babası olmanın zor iş olduğunu düşünürdü ama en azından en büyüğüyle en küçüğü arasında on yıl vardı. Üçüne aynı anda sahip olmayı hayal bile edemiyordu. Muhtemelen ayakta bile duramazdı.

"O halde burada olman bile etkileyici" dedi. "Uyku o kadar ilginç ki... Örneğin, uykuya dalmamıza neyin neden olduğunu yakın zamana kadar bulamadığımızı biliyor muydun?"

"Hayır... hayır bilmiyordum."

Peder, Gröna Lund'un ana girişine doğru yürümeye başladı. Mina ile Vincent peşinden gittiler.

"Ama artık araştırma ekipleri uyku düğmesi dedikleri olguyu buldular" diye devam etti. "Buna Nemuri diyorlar, uykunun Japoncadaki karşılığı."

"Ah tamam, ben..."

"On iki bin tane meyve sineğini ve uyku düzenlerini inceleyince, bu uyku düğmesini kontrol eden bir gen keşfetmişler."

Peder, "Meyve sinekleri ha..." diyerek girişi işaret etti.

Peder dinlemeye pek de istekli görünmüyordu. İşte bu tuhaftı. Şu anda uykuyla herkesten çok ilgilenmesi gerekirdi. Ama ne kadar yorgun olduğu düşünülürse, muhtemelen bilgileri işlemede her zamankinden daha fazla zorlanıyordu.

Mina arkasından alçak sesle, "Vincent" dedi. "Bunu bir Vikipedi uyarısı olarak kabul et."

Vincent başıyla onayladı ve sustu.

Eğlence parkı kapalı sezonda son derece ıssızdı. Serbest atlayış kulesinden çığlıklar gelmiyordu. Büyük sahneden müzik yükselmiyordu. Oyuncaklardan gelen gıcırtılar ya da binlerce kişinin şamatası da yoktu.

"Kutu buradaydı."

Peder ana kapının önündeki bir noktayı işaret etti. Olay yeri polislerinin çektiği fotoğrafları bile getirmişti. Onları Vincent'a uzattı. Vincent sessizce fotoğrafları inceledi.

"Peki... adli tıpçılar herhangi bir ipucu buldular mı?" diye sordu. "Cinayetle ilgili olabilecek herhangi bir şey?"

Peder, "Bildiğimiz kadarıyla hayır" diyerek gözüne kaçan tozu çıkarmaya çalıştı. "Tabii ki bir sürü örnek toplamışlar ama korkarım kesin sonuçları hemen alamıyoruz. Bu aşamada ve böyle bir yerde nelerin kutuyla bağlantılı olabileceğini ve kutu geldiğinde burada neler bulunduğunu kestirmek çok zor."

Gözlerini yerden ayırmadan etrafta dolaşan Vincent dalgın dalgın, "Elbette" dedi. "Uzun süre uykunu alamazsan bunun ciddi yan etkileri olduğunu biliyorsundur. Çeşitli hastalıklara yakalanma riski artar, hafızan kötüleşir ve bağışıklık sistemin zayıflar."

Peder öksürerek, "Evet" dedi. "Ben..."

"Ayrıca Alzheimer, alkolizm ve obezite riski de yükselir. Yeterince uyumazsak beyne aşırı yüklenme riski de ortaya çıkar – uyku gereksiz şeyleri unutmamıza yardımcı olur."

"Evet, şu anda pek verimli olmadığımın farkındayım" dedi Peder. "Ve bu sadece benim için geçerli değil gibi görünüyor."

Son kısmı sessizce, Mina'ya bakarak söyledi ama Vincent onu duydu. Bu kadar yararlı bilgi paylaşımı yeterliydi. "Doğru" sevi-

yeyi belirlemek için daima mücadele etmişti. Bazı şeyleri gereğinden fazla tekrarlamış olması mümkündü.

Çömeldi ve kutunun bulunduğu zemini inceledi. Geride kalan küçük bir polis kordonu parçası rüzgâra kapılıp gitmek istercesine dalgalanıyordu. Mina, Vincent'ın yanında duruyordu; kollarını kavuşturmuştu ve dişleri hafifçe takırdıyordu. Hâlâ kırmızı olan dudakları hariç soğuktan bembeyaz kesilmişti. Vincent onun makyaj yapmadığını biliyordu. Ama dudakları yine de kıpkırmızı görünüyordu. Dudaklarının verdiği hissi bildiğinden değil ama... Vincent boğazını temizledi ve zemine odaklandı.

Çömelmeye devam ederek, "Eskiden insanlar yatarak değil, oturarak uyurlarmış" dedi.

Eldivenli elini taşlı zeminde gezdirdi. Kutu bulunduğunda burası karla kaplıydı. Adli tıpçıların anlamlı bir kanıt peşinde koşarken alıp götürmedikleri herhangi bir şey muhtemelen kış mevsimiyle ortadan kaybolmuştu. Vincent umduğunu bulamamıştı. Henüz fark etmediği bir şeyi yakalaması için beynine güvenmek zorundaydı.

"Bu yüzden müzelerde çok kısa yataklar bulunur. 17. yüzyılda doktorlar yatarak uyumanın zararlı olduğunu düşünüyorlarmış. Yiyeceklerin mideden nefes borusuna ve oradan da beyne kadar gidebileceğini iddia ediyorlarmış. Tanrım, bugün hava ne kadar rüzgârlı."

Vincent ayağa kalkarken dizleri yüksek sesle çatırdadı.

"Ama senin şu sıralar deneyimlediğin, çift fazlı olarak bilinen uykunun uç bir versiyonu. Bölünmüş uyku. Eskiden akşam sekizde yatmak, gece yarısı kalkmak, iki saat boyunca uyanık kaldıktan sonra yatağa girip birkaç saat daha uyumak yaygındı."

Vincent manidar bir şekilde Peder'e baktı; adam bir soru işaretinin insan suretine bürünmüş hali gibiydi.

Mina, "Uykusuzluk seni çıldırtır ve şişmanlatır" diye tercüme etti.

"Ah, doğru. Haber verdiğin için teşekkürler. Mutlaka karıma söyleyeceğim" dedi Peder gülerek.

Vincent tekrar yere bakarak, "Kutunun bulunması ne kadar sürmüş?" diye sordu.

"Sabah erken saatlerde bulunmuş. Södermalm'dan gelen feribotun yolcuları tam buradan geçiyorlar."

"Herhalde amaç buydu" dedi Vincent. "Kadının çabucak bulunması. Herhalde burada öldürülmemiştir, değil mi?"

"Doğru; eğer cinayet burada işlenmiş olsaydı daha çok kan bulmamız gerekirdi" dedi Peder. "Kadın öldükten sonra kutu buraya taşınmış; adli tabip bundan emindi."

Mekân seçimi de kutunun kendisi kadar şaşırtıcıydı. Gelip geçenlerin olduğu, açık bir alandı. Katil kutunun görünür olmasını istemişti. Ve cesedin hemen bulunmasını. Esas soru bunun nedeniydi. Bu rastlantı olamayacak kadar hesaplı bir hareketti.

Vincent, Mina'ya dönerek, "Bu her kimse işini şansa bırakmıyor" dedi. "Yine de kutuyu buraya taşıma riskini göze alıyor. Bunun nedenini anlamamız gerek."

Bahar rüzgârı doğrudan içine işliyordu. Mina daha da çok üşüyormuş gibi görünüyordu. Paltosunu memnuniyetle ona verirdi ama Mina'nın bunu kabul etmeyeceğini biliyordu; paltosu basınçlı buharla temizlenip kostik sodaya batırılmadığı sürece. En iyisi onu daha sıcak bir yere götürmekti. Burada işleri bitmişti.

"Göreceğimi gördüm" dedi. "Teşekkürler Peder."

Peder'e aniden yorgunluk çökmüş gibiydi. Durduğu yerde sallanıyordu.

Vincent elini Peder'in omuzuna koyarak, "Eve gitmeden önce arabada biraz uyu" dedi. "Kaza yapma riskine girme. Hem bilişsel yeteneklerin hem de tepkilerin yorgunluk yüzünden yüzde seksene kadar azalabilir."

"Hımm, eve geri dönmeliyim..." dedi Peder.

"Bir saatliğine uyu. Yanlarına dönmen gereken çocukların var. Babaları olmadan büyümelerine gerek yok. Sürücünün direksiyon başındayken uyuyakaldığı kazaların istatistiklerine göre..."

Peder elini kaldırarak onu susturdu.

"Beni ikna ettin. Bir saatliğine kestireceğim. Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim" dedi Vincent neşeyle.

"Ama karıma söyleme."

Peder rüzgârdan etkilenmemek için eğilerek arabasına doğru yürüdü. Yürüyüşü pek dengeli sayılmazdı.

26

Mina ile Vincent, Mina'nın arabasına doğru yürüdüler. Mina arabasının kilidini açtı ama kilit sisteminden yükselen tiz alarm sesini duyar duymaz aklına bir fikir geldi ve Vincent'a döndü.

"Acelen var mı?" dedi. "Yoksa bir kahve içecek vakit bulabilir miyiz?"

Nefesini tuttu. Belki de bu aptalca bir öneriydi. Ama henüz ayrılmak istemiyordu. Vincent'ın gözlerinde bir sevinç ışıltısı gördüğünü sandı ama kendini göstermeye başlayan sabah güneşi, etraftaki arabaların metal yüzeyine yansımış da olabilirdi. Vincent'ın saçları güneşte daha da solgun, neredeyse beyaz görünüyordu. Acaba saçlarını boyamış mıydı yoksa doğal rengi bu kadar açık mıydı? Ne olursa olsun, saçları hoşuna gidiyordu.

"Tabii. Sanırım Hasselbacken açıktır."

Vincent otoparkın hemen üstündeki tepenin biraz yukarısında bulunan güzel bir binaya doğru başını salladı. Mina başıyla onayladı, arabasını yine tiz bir alarm sesi eşliğinde kilitledi ve anahtarını paltosunun cebine koydu.

"Hiç çanta taşımaz mısın?" dedi Vincent.

Mina, "Tuhaf mı geldi?" diye sorarken, bunun bir kadın için muhtemelen alışılmadık olduğunu fark etti.

Otele doğru yürümeye başladılar.

Mina omuz silkerek, "Çantaları hijyenik bulmuyorum" diye devam etti. "İçine her türlü eşya konuyor ve çok uzun süre orada kalıp bakteri topluyorlar."

Vincent, "Cepler de bakteri toplamıyor mu?" dedi.

Mina ürperdi.

"Şşt" diyerek hemen ellerini ceplerinden çıkardı. "Aklıma yeni fikirler sokma. Zaten zihnim yeterince dolu."

Vincent güldü.

Mina'nın hayatını kontrol eden bu durum hakkında bu kadar rahatça konuşabilmesi hoşuna gidiyordu. Onu anladığını hissediyordu. Elbette Mina bu konu hakkında etraflıca konuşamıyordu; sadece şaka yollu sözünü ederek durumun o kadar da kötü olmadığını ima ediyordu. Sanki biraz tuhaf biriymiş ama kontrol tamamen ondaymış gibi. Her neyse... Yine de bu başka birinin yanında değinebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Vincent haklı çıkmıştı. Otel açıktı. Lobinin bir köşesinde oturdular ve birer fincan filtre kahve sipariş ettiler. Fincanlar gelince, Mina Vincent'ın kendisini yakından gözlemlediğini ve fincanın kenarını peçeteyle hızlıca, belli etmeden sildiğini – alışkanlık haline getirdiği bu hareketi fark ettiğini anladı. Emniyet müdürlüğündeki iş arkadaşlarının bunu fark etmeleri çok daha uzun sürmüştü ama Vincent'ın dikkatinden hiçbir şey kaçmıyordu. Mina işyerinde sıklıkla duyduğu taşlamalardan birini duymak için kendini hazırladı.

Vincent bir peçete aldı ve fincanını aynı şekilde sildi.

Özür dilercesine, "Bunların daha önce nerelerde durduğu hiç belli olmaz" diyerek sıcak kahveye üfledi.

Mina onun gözlerinde deli olduğunu düşündüğünü gösteren bir iz aradı ama hiçbir şey bulamadı. Aksine, Vincent ona masum bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Mina kendi kahvesinden birkaç yudum içti. Sert bahar havasında dışarıda olmanın ardından kahve içini ısıttı. Vincent ona doğru yerde olduğunu hissettiriyordu. Veya Mina kendini soyutluyorsa, Vincent da ona katılıyordu. Bu... alışılmadık bir durumdu. Ama yine de güzeldi.

"Bu ziyaretten bir fayda sağladm mı?" diye sordu.

"Hem evet hem de hayır. Dediğin gibi, geride kalan olası bir ipucu yok, çünkü oradan her gün pek çok kişi geçiyor. Ama evet, bu ziyaret bana ne tür bir katille karşı karşıya olduğumuz hakkında bir izlenim kazandırdı. En önemlisi, dikkatimi çeken iki şey oldu. Cesedi bunun gibi açık bir alana koyma cesareti ve kimsenin

sıra dışı bir şey fark etmemesi. Bu da bana aradığımız kişinin göze batmayan biri olduğunu düşündürüyor.

Mina düşünceli bir şekilde, "Hımm" dedi.

Vincent kahvesini yudumlayarak, "Gröna Lund'un tarihçesine ne kadar aşinasın?" diye sordu.

"O eski yer mi? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum" dedi ve masalarına yaklaşan garson kıza bakarak başını iki yana salladı.

"Burası İsveç'in en eski eğlence parkı" dedi Vincent. "1883'te açılmış. Fakat 1924'te Nöjet adında gezgin bir çift caddenin hemen karşısında faaliyete geçince rekabet başlamış."

"Hatırlıyorum! Bunu duymuştum. İçinde bir tür aşk hikâyesi yok muydu?"

"Evet, doğru. Nöjet'in sahibi olan ailenin oğluyla, Gröna Lund'un sahibi olan ailenin kızı âşık olmuşlar. Evlenmişler ve önce Nöjet'i, daha sonra Gröna Lund'u işletmişler. Kızları Nadia 2001'e kadar Gröna Lund'un park yöneticisiymiş."

Mina, "Ne kadar romantik" dedi ama vurgusunun ne kadar yapmacık olduğunu fark etti.

İroni yapmak istememişti. Sadece romantizm ona göre değildi. Düzeni bozuyordu. Zaten işler er ya da geç, her zaman karışıyordu.

Vincent, "En ilginç bulduğum şey ise 1920'lerde sahneledikleri insan gösterileri" diyerek pencereden dışarıya, eğlence parkının siluetine doğru baktı.

"İnsan gösterileri mi? Ucube gösterisi gibi mi?"

Mina kaşlarını çattı. İnsanları sırf diğerlerinden farklı oldukları için ücret karşılığında sergileme düşüncesi onu öfkelendirdi. Acaba ona ne derlerdi? *Mina: Bakterisiz kadın! Bakın nasıl yıkanıyor! El dezenfektanını koklayın!*

Vincent, "Gröna Lund'da bir Afrika kabilesi bile görmek mümkünmüş" diyerek tekrar ona döndü. "Ve Lilliput köyünden bir grup Alman cüce. Ayrıca belli ki striptiz de yapılıyormuş."

"Ah, tam ailelere göre!" dedi Mina sertçe.

Vincent gözlerini kısarak ona baktı.

"İnsanlar alışkın olmadıkları şeyleri ilginç bulurlar" dedi ve kahve fincanını dikkatle masanın üstüne koydu. "Kendi normlarının diğer herkes için geçerli olduğuna inanırlar ve kurallarına

uymayan herhangi bir şeyden endişe duyarlar. Kalabalığın arasından sıyrılmak hem hayranlık uyandırabilir hem de hedef gösterilmeye yol açabilir. Bazen her ikisi de eşzamanlı olarak gerçekleşir. Farkındaysan insanlar bana bakmak için de para ödüyorlar. Herhalde beni normal biri gibi gördüklerine inanmıyorsun, değil mi? Sence Noel arifesinde sıradan bir içki partisine davet edilecek bir adam mıyım? Biz farklıyız Mina; bunun için de bir bedel ödüyoruz. Ama şunu hep hatırla: Başkaları hayatın üzerinde sadece senin verdiğin kadar güce sahipler. İsterlerse baksınlar. Madem gönüllüler, neden eğlenmek için para ödemesinler? Bırak konuşsunlar. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Mina onunla göz göze gelmemek için yeniden tepenin aşağısındaki eğlence parkına baktı. Gözlerini üç kez kırptı. Vincent her şey çok kolaymış gibi konuşuyordu. Ama öyle değildi. Zordu. Ona Adsız Alkolikler'den söz etmeyi düşündü ama birbirlerini o kadar da iyi tanımıyorlardı. Birbirlerini *hiçbir zaman* o kadar iyi tanıyamayacaklardı.

Vincent alaycı bir biçimde gülümseyerek, "Bizim gibi dâhiler her zaman yanlış anlaşılırlar" diye ekledi.

Mina da ona gülümseyerek, "Bu kadar mütevazı olmanı takdir ettim" dedi. "Bu arada, bu dâhi bugün erkenden Milda Hjort'la konuştu."

Kafası karışmış gibi görünen Vincent, "Hangi Milda?" dedi.

"Patolog. Agnes Ceci'nin otopsisini yapan kişi. Cesetteki izler hakkında benimle temas kuran oydu. Bana cesette madde kalıntıları olup olmadığını sorduğunu hatırlıyor musun?"

Vincent öne eğilerek, "Sırada bir 'ama' olduğunu seziyorum" dedi.

Mina da öne eğilerek, "Milda bir şeyi gözden kaçırmış" dedi. "Kurban üzerinde toksin taraması yapmamış. Hiç örnek almamış. Herhangi bir test talep etmemiş. Bu rutin bir uygulama olduğu halde."

Vincent, "Aman Tanrım" dedi.

Mina başıyla onayladı. Milda derin ve apaçık bir umutsuzluk içindeydi. Hakkında soruşturma açılacaktı. Ve bunun birtakım sonuçları olabilirdi.

"İnsan faktörü" dedi Mina. "Milda... çok zor bir dönemden geçti."

Vincent parmaklarını masaya vurdu. Defalarca aynı ritmi tekrarladı. Mina onun ayağını da parmaklarının ritmine uyacak şekilde sallamaya başladığını fark etti. Kıpırdamamak için kendini zorladı. Vincent'in bu bilgiyi özümsemesini bekledi.

Vincent parmaklarını vurmayı bırakarak, "Peki şimdi ne olacak?" dedi usulca.

"Milda savcıyla temas kurmuş ve ben de Julia'ya olanlar hakkında bilgi verdim. İlk fırsatta cesedin mezardan çıkarılmasını talep edeceğiz ve koşullar göz önüne alınırsa, kararın hemen çıkacağını düşünüyorum. Hatta şansımız yaver giderse izni bugün bile alabiliriz. Cesetler çabucak çürürler. Örneklerin alınması için ne kadar beklersek, kanıtların yok olma riski de o kadar artar. Ancak halletmemiz gereken bazı işler var. Kazı makineleri. Kilise personeli. Kazıyı yapacak olan personel. Olay yerine gelecek olan adli tıpçılar. Sorun şu ki, insanların müsait olmaları için haftalarca beklememiz gerekebilir."

Vincent ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı.

"Sanırım iki konuda sana yardımcı olabilirim" dedi. "Eğer kadının gömüldüğü kiliseyle konuşursan ve adli tıp çalışanlarını ayarlarsan, ben de kepçeler ve malzemeler konusunda neler yapabileceğime bakarım."

"Bu işler öyle yürümüyor. Bunun gibi hizmetler ihaleye çıkar. Zaman alır."

"Senin için öyle olabilir. Ama ben polis teşkilatı için çalışmıyorum. Sadece kimi aradığımı bilmiyormuş gibi davranman gerekecek. Senin bazı izinler çıkarmak için başvuru yapman gerekmiyor muydu?"

İkisi konuşurken lobideki masalar insanlarla dolduğu için Vincent telefon konuşmasını rahatça yapabilmek için resepsiyon bölgesine doğru yürüdü.

Mina arkasından seslenerek, "Tanıdıkların arasında kepçe operatörleri de olduğunu hiç tahmin etmezdim" dedi muzipçe.

Vincent kısmen arkasına dönerek, "Hakkımda bilmediğin pek çok şey var" dedi.

Çok haklıydı. Vincent hâlâ kapalı bir kutuydu. Paketinde bir hediyeydi. Mina düşüncelerine gem vurmayı başardı. Vincent onu mutlu ediyordu. Herhangi bir şey ya da biri onu mutlu etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Başını sağa ve sola çevirince omuzlarının gergin olmadığını fark etti. Gün içinde sıklıkla o kadar gergin oluyordu ki, gece yatağa girdiğinde migreni tutuyordu. Fakat şimdi, çok uzun zamandır ilk defa bütün bedeni gevşekti. Memnuniyetle nefesini verdi ve Vincent'ın geri dönmesini beklerken biraz daha kahve içti.

Garson kız fincanını yeniden doldurmak için kahve demliğiyle yanından geçerken, Mina ona evet dedi. Fincanı ağzına götürmeden önce kenarını yeni bir peçeteyle sildi. Bu sefer bu yaptığını gizleme gereği duymadı. Vincent'ın resepsiyondan gelen sesini duyabiliyordu ama ne dediğini çıkaramıyordu. Gülümsedi. Midesindeki sıcaklığın kahveden kaynaklandığına kendini inandırdı.

27

Nisan

Polis merkezinin girişinde duraksadılar. Gunnar usulca Märta'nın koluna girdi. Yılın bu zamanı için epey kalın kaçan kahverengi yünlü paltosunun içinde titrediğini hissedebiliyordu. Bahar havası şakaya gelmezdi. İkisi de ne giydiklerine hiç önem vermemişlerdi. İçlerini kemiren endişeden ve ters giden bir şeyler olduğu hissinden başka bir şey düşünemiyorlardı.

"Şu işi bir an önce halledelim" dedi Gunnar usulca.

Märta hâlâ tereddüt ediyordu ama Gunnar onu nazikçe içeriye çekti. Märta'nın zihninin nasıl çalıştığını biliyordu. Altmış yıllık evliliğin ardından, onun en derindeki düşüncelerini biliyordu ve şimdi de kafasını kuma gömme içgüdüsüyle mücadele ettiğinin farkındaydı; bir şey olduğunu bilmedikleri sürece, hiçbir şey olmamış demekti. Ama Gunnar öyle olmadığını biliyordu. Telefonlarının başında nöbet tutmuşlardı, sağa sola telefon etmişlerdi, etrafı arayıp taramışlardı, tanımadıkları arkadaşlarını ve bir noktada bahsi geçen birini hatırlayabilmek için hafızalarını zorlamışlardı. O zaman önemli olarak görmedikleri fakat şimdi ezberlemiş olmayı diledikleri bir ismi. Organizasyondan birisi. Kimse bir şey bilmiyordu. Sanki yer yarılmış da içine girmişti. Üstelik her zaman birlikte kutladıkları Paskalya'ya sadece birkaç gün kalmıştı.

Gunnar kırk yıldan uzun bir süredir rahipti fakat yaşlanınca Tanrı'yla neredeyse hiç konuşmaz olmuştu. Artık inanmadığından değil; inancı gençliğine, yeni atanmış hevesli bir rahip olduğu zamanlara kıyasla daha güçlüydü. Hayır, O'nu kanıksamaya baş-

lamıştı; yanında olduğunu, adımlarını izlediğini, onu gözettiğini ve karşılığında hiçbir şey yapmasına gerek olmadığını farz etmişti. Belki de bu kibrinin cezasını çekiyordu. Bilmiyordu. Tek bildiği, tekne onsuz geri geldiğinden beri dua etmeyi bırakmadığıydı. Buna rağmen, onu yitirdiklerini biliyordu.

Çekimser adımlarla pencereye yaklaşıp, "Affedersiniz" dedi.

Camın ardında genç, nazik bakışlı bir kadın oturuyordu. Başka zaman olsaydı gülümsemesi Gunnar'ın yüreğini ısıtırdı; başka insanların mutluluğu ona güç verirdi ve etrafına elinden geldiği kadar fazla umut ve neşe saçmaya çalışırdı. Hem profesyonel hem de özel yaşamında. Ama bugün yüreğinde neşeye hiç yer yoktu. Ya da umuda. Märta'nın hâlâ umut beslediğini biliyordu; onun haklı çıkmasını ve yanılmayı her şeyden çok istiyordu. Ancak çaresizliğini haykırarak dua edip yardım istediğinde, sessizlikle karşılaştığını hissetmişti. Tanrı ilk defa dualarına cevap vermemişti. Ne kadar dua ederse etsin, artık Tanrı'nın varlığını hissedemiyordu. Sadece boşluk hissediyordu.

Resepsiyonistin Märta'yı da görebilmesi için onu yanına çekerek, "Kayıp bildiriminde bulunmak istiyoruz" dedi.

Dostça gülümsemesi yerini içten bir anlayışa bırakan kadın, "Kim için kayıp bildiriminde bulunmak istiyorsunuz?" diye sordu.

Gunnar kendi kendine, böyle vakalara alışkın olsa gerek, diye düşündü. Acaba işyerinde günlük olarak görmediği ya da duymadığı bir dert kalmış mıydı? Umutsuzluklarının ne kadar derin olduğunu anlamazdı. Ya onları ciddiye almazsa ne olacaktı?

Märta elini çantasına soktu ve bir fotoğraf çıkarıp tek kelime bile etmeden pencerenin altındaki boşluktan içeriye attı. Fotoğrafı birlikte seçmişlerdi. Gunnar bunu Upplands Väsby'deki teraslı evlerinin yakınındaki parkta çekmişti. Kız devasa bir yayın üstünde ileri geri sallanan şu tahta atlardan birinin üstünde, kollarında bir oğlan çocuğuyla oturuyordu. O gün çok mutluydu.

Gözleri parlıyordu; hem güneşten hem de Gunnar'm her zaman Tanrı'nın ışığı olarak nitelendirdiği iç güzelliğinden. O da Tanrı'ya inanırdı. Kendisinin ve Märta'nın inandığı şekilde değil. Belki de sadece bir Noel ayinine ve birlikte geçirdikleri Paskalya

kutlamalarına indirgenmiş, çocuksu bir inancı vardı. Ama yine de Gunnar'ın bunu söylemesi hoşuna giderdi; küçükken bile. Tanrı'nın ışığını içinde taşıdığını. Gunnar camın ardındaki kadının da bunu görebilmesini umdu. İçinde böyle bir ışık ve kollarında böyle bir oğlan bulunan hiç kimsenin kendi özgür iradesiyle ortadan kaybolamayacağını anlamasını.

"Bu bizim torunumuz ve bu da torunumuzun çocuğu. Torunumuz birkaç haftalığına bir tekne gezisine gidecekti ama geziden geri dönmedi. Şimdi de geziye çıkmadığını öğrendik. Bu da bir ay önce ortadan kaybolduğu anlamına geliyor. Oğlu Linus o zamandan beri yanımızda kalıyor. Ama annesine ihtiyacı var."

"Peki, kendi isteğiyle ortadan kaybolabileceğini akla getirecek bir sebep yok mu?" dedi kadın.

Kaşları çatılmıştı ve gözlerinde Gunnar'ın empati olabileceğini düşündüğü yumuşak bir ifade belirmişti. Tanrı'ya şükür. Kadın onları ciddiye alıyordu.

Märta kırılgan bir sesle, "Biriyle konuşmamız gerek. Polisten biriyle" dedi ve sendeledi.

Gunnar içgüdüsel olarak kolunu uzattı ve onu yakaladı. Nükseler son yirmi dört saat içinde kötüleşmişti. Endişe ve MS uyumlu bir çift değildi. Kadın fotoğrafa bakarken beklediler. Sonra kadın başıyla onayladı.

"Memurlarımızdan biriyle konuşabilirsiniz. Kendisini arayacağım. Acaba... torununuzun adı ne?"

"Tuva" dedi Gunnar. "Adı Tuva."

28

En azından iri yarı olmayan bir güvenlik görevlisi seçmişlerdi. Bununla yetinmeliydi. Gösterisinin başarılı olması için seyircinin gevşemesi gerekiyordu. Daha da önemlisi, esnek bir seyirciye ihtiyacı vardı. Rahat ve keyifli. Sahnenin yanında kollarını kavuşturmuş bir kas yığını tam aksi etkiyi yaratırdı. Fakat Umberto başka çareleri olmadığını düşünüyordu.

Ola adındaki korumayı karşıladı.

"Kadın her zaman ben sahneye çıktıktan sonra geliyor" dedi Vincent. "Bu yüzden tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ama anlaşılan perde iner inmez sahneye çıkarak sahne arkasını ve beni bulmaya çalışıyor."

Ola, "Peki ne istiyor?" dedi.

Vincent omuz silkti. Sahneye çıktı ve o akşamki gösteride kullanacağı aksesuarları inceledi.

"Onunla hiç karşılaşmadım" dedi. "Sahne görevlileri onu hep sahneyi boydan boya geçmeye çalıştığında yakalıyorlar. Onlara karşı tehditkâr davranmamış ama bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Fazlasıyla odaklanmış durumda. Geçen haftaki tiyatro salonunda bir demir perde vardı. Kenardan sıvışıp onu da geçmeyi başardı. En çok da bir şeyi kırmasından korkuyorum. Ya da kendini yaralamasından."

Vincent bir sıra Rubik küpünü ve arkalarında ünlülerin fotoğraflarının bulunduğu birkaç kâğıt destesini düzeltti.

Koruma, "Hiç mantıklı gelmiyor" dedi.

"Bu yüzden buradasın."

"Ama anlamıyorum" dedi Ola kollarını kavuşturarak. "Demek istediğim, turnenin geri kalanı boyunca memnuniyetle burada durup izni olmayan kimsenin buraya girmemesini sağlarım. Hem

Ninova

gösteri sırasında hem de sonrasında. Bu benim işim, öyle değil mi? Eğer kadın seninle tanışmaya bu kadar hevesliyse neden doğrudan sahne kapısına gidip seni orada beklemiyor? Er ya da geç dışarı çıkmak zorundasın."

Vincent, Ola'nın kollarını kavuşturmamış olmasını diledi. Korumalarla bu kadar özdeşleşen başka hiçbir hareket yoktu. Dahası, insanların kollarını kavuşturdukları zaman dış dünyadan bilgi almakta, örneğin başkalarının ne dediğini anlamakta daha başarısız olduklarını gösteren çalışmalar vardı. Bu hareket düşünce sistemiyle o kadar yakından bağlantılıydı ki, kollar ne zaman kavuşturulsa beyin otomatik olarak içe dönüyordu. Ve Ola'nın anlaması gerekiyordu.

"Şunu bir saniye tutabilir misin?" diyerek ünlülerin fotoğraflarının bulunduğu kart destesini ona uzattı.

Ola'nın kollarını açması için bu kadarı yeterliydi.

"Ben de aynı şeyi düşündüm" dedi Vincent. "Neden doğruca sanatçı girişine gitmiyor? Aklıma gelen tek sebep, planlı olarak hareket etmediği. Bunu tekrarladığı halde. Gösteriyi baştan sona izliyor –bu gece belki de onuncu seferi olacak– ve bitince sahneye çıkmak için o kadar güçlü bir duygusal dürtüye kapılıyor ki, ona tamamen teslim oluyor. Kendine hâkim olamıyor. Aslında başından beri bunu yapmayı planlamıyor. Ama birdenbire, *bu sefer* işe yarayabileceğine ikna oluyor."

Vincent büyük bir ciddiyetle Ola'ya baktı.

"Deliliğin tanımı, aynı şeyi tekrar tekrar yapmak fakat geçen seferkinden farklı sonuçlar alacağını düşünmektir. Bu kadının bazı zihinsel... zorluklar yaşamasından başka bir açıklama bulamıyorum. Bir de böyle bir mektup aldım."

Vincent ceketinin cebinden buruşuk bir zarf çıkardı.

"Bir mektup mu?" dedi Ola şaşırarak. "İnsanlar hâlâ mektup gönderiyor mu?"

"Genellikle daha yaşlı insanlar gönderiyor" dedi Vincent. "Bu kez hariç."

Ola'nın okuyabilmesi için mektubun ilk yarısını açtı. Mektup tutkuyla yazılmış olmasına rağmen kalemi tutan el hiç titrememişti. Aksine, el yazısı soğukkanlı bile sayılabilirdi.

Seni Sabah Haberleri'nde izledim, diyordu. *Yanında Jenny ve Steffo vardı. Ve her zamanki gibi, sinyallerin çok açıktı. Keşke onları daha önce anlayabilseydim. Haklısın; sen ve ben birbirimize aitiz.*

Koruma, "Vay be" diyerek başını iki yana salladı.

"Şimdiye kadar sadece kafası karışık biri ihtiyaçlarını televizyonda gördüğü birine yansıtıyordu" dedi Vincent. "Bu oldukça bilinen bir psikolojik olgu. İnsanların televizyonda izlediği kişilerin, hatta televizyon dizilerindeki kurgusal karakterlerin gerçek hayattaki arkadaşları olduklarına inanmaları alışılmadık bir durum değil. Üstelik bütün sezonu tek seferde tüketmeyi mümkün kılan yayın kuruluşları olduğu düşünülürse, bu giderek daha da yaygınlaşıyor. Beyin gerçek ve uydurma ilişkileri ayırt edebilecek yapıda değil. Eğer biraz da depresyondaysan, bunun gibi tek taraflı bir ilişki hayati olabilir. Mektubu yazanın da dediği gibi, çift yönlü olarak bile algılanabilir."

"Peki sence bu mektup gösterilerine gelen kadından mı?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Sadece bununla kalsaydı endişe etmezdim. Fakat bu aynı kişiden aldığım ikinci mektup. Tek bir mektup geçici bir kafa karışıklığı içindeyken gönderilebilir. Ama iki mektup, ortada bir plan olduğu hissini uyandırıyor. Henüz tamamını okumadın. Bundan sonrası bazı geceler uykuya dalmamı güçleştiriyor."

Vincent mektubun alt kısmını açtı. Ola'nın **gözleri açıldı.**

Ama o zamandan sonra bir daha Sabah Haberleri'ne çıkmadın. Bunun kasıtlı olmaması için çok uzun zaman geçti. Tam birbirimize ait olduğumuzu fark ettiğim anda bana sırtını dönüyorsun. Buna göz yummayacağım.

"Son kısımda ne demek istediğine dair hiçbir açıklama yok" dedi. "Ya da tehdidinin ne kadar ciddi olduğuna dair. İnsanlara tepeden bakan kibirli bir sanatçı gibi konuştuğumun farkındayım ve bu kadının gerçekten tehlikeli olup olmadığını bilmiyorum. Ama tanışmak isteyeceğim biri değil. Ayrıca, ben sahnede değilken hiç kimse oradaki aksesuarların yanına yaklaşamaz."

Ola kâğıt destesini geri verdi.

"Durumu abartıyormuş gibi konuşma konusunda endişelenme" dedi. "İnsanlar çok tuhaflar. Sannex gösterilerinde de güvenliği sağladım. Hayranları görmelisin. Senin küçük takipçin onlara kıyasla oldukça şirin."

29

Julia başını Ruben'in ofisine uzattı.

"Her ne yapıyorsan bırak ve toplantı odasına gel" dedi ve Ruben tepki veremeden ortadan kayboldu.

Ruben ustalıkla yazmakta olduğu mesaja baktı.

Sofie, dün seninle buluşmak harikaydı. Korkarım ki az önce yurtdışında gizli bir göreve çağrıldım ve altı ay boyunca burada olmayacağım. Ama tekrar eve döndüğümde seninle temas kurmayı çok isterim yazmıştı. Öncelikle, müsait olmamak önemliydi. Kadınları biraz uğraştırınca, her zaman koşa koşa gelirlerdi. Bu taktik her seferinde işe yarardı. Sadece mesajı iç gıcıklayıcı bir şekilde bitirmesi gerekiyordu. Acaba nasıl hayatta kalacağından emin olmadığını mı yazsaydı?

"Ruben!" Julia sertçe koridordan seslendi.

Ruben iç çekti ve mesaj yok olana kadar sil tuşunu basılı tuttu. Hiç cevap vermemek de etkili bir stratejiydi.

Mina, Christer ve Julia toplantı odasında bekliyorlardı. Peder muhtemelen bir köşede uyukluyordu. Julia'nın yanakları sanki koşturmuş gibi hafifçe kızarmıştı. Aslında gerçekten de koşturmuştu. Fakat Ruben yine de yanakların başka sebeplerden ötürü pembeleştiği hayalini kurmaktan kendini alamadı. Yanaklarının kızardığını daha önce de görmüştü. Julia'nın üstünde daha az giysi varken ve Ruben onun altında, elleri kalçalarında yatarken... Ruben oturdu ve kendini beğenmiş bir tavırla Julia'ya gülümsedi.

Toplantının konusunu ve neden bu kadar acil olduğunu merak ediyordu. Ne de olsa daha bir saat önce, Mina'nın Agnes Ceci'nin mezarından çıkarılması hakkında bilgi verdiği sırada kısa bir görüşme yapmışlardı.

Julia masanın başında durarak, "Kılıçlı kutudaki kadının kim olduğunu biliyoruz" dedi. "Adı Tuva Bengtsson, yirmi beş yaşında ve Hägersten'de yaşıyor. En yakın akrabaları büyükannesi, büyükbabası ve üç yaşındaki oğlu Linus." Christer'ın soru dolu bakışları üzerine Julia, "Tuva'nın annesiyle babası hayatında yoklar ve uzun zamandır da olmamışlar" dedi. "Büyükannesi ile büyükbabası az önce buraya geldiler ve Linus'un babasının –Tuva'nın eski erkek arkadaşının– son üç yıldır Londra'da olduğunu da teyit ettiler. Elbette, bunu yine de kontrol edeceğiz. Arkadaşlarının iletişim bilgilerini vermediler ama Tuva, Hornstull'da Fab Fika adında bir kafede çalışıyormuş. En yakın iş arkadaşı Daniel'mış. Soyadını bilmiyoruz."

Ruben ağzını açmaya fırsat bulamadan Mina, "Ben hemen kafeye gideyim" dedi.

Julia kuşkulu görünüyordu. Ellerini masaya yasladı ve Ruben elinde olmadan, Julia öne eğildiğinde popo kavisinin ne kadar güzel göründüğünü düşündü. Kot pantolonun altından iç çamaşırının izini yakalamaya çalıştı ama hiçbir şey göremedi. Julia bugün muhtemelen tanga giymişti. Bunu onun için yaptıysa Ruben hiç şaşırmazdı.

Julia, Mina'ya, "Emin misin?" dedi. "Pek çok konuda harikasın ama belki de yeni insanlarla tanışmak en güçlü olduğun nokta değil, ne dersin? Tuva'nın öldüğünü bilmeyen insanlarla konuşman gerekecek ve onlara öldüğünü de söylemezsin."

Ruben ellerini başının arkasına koyup geriye doğru yaslanarak, "Böyle yapma Julia" dedi. "Mina çok sıcakkanlı ve yumuşaktır. Ama onun yerine ben giderim. Her türlü insanın açılmasını sağlayabilirim. Senin de bildiğin gibi."

Ruben manidar bir şekilde patronuna baktı.

"İşte şimdi beni ikna ettin Ruben" dedi Julia. "Mina gidiyor."

Mina başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Hızla odadan çıktı.

Christer ve Ruben de ayağa kalktılar. Julia, "Siz ikiniz de Tuva Bengtsson hakkında başka neler bulabileceğimize bakın" dedi. "Tuva'nın sosyal güvenlik numarasını ve diğer detayları her zamanki gibi DurTvå sisteminde bulabilirsiniz.

Ruben gitmeye yeltendi ama Julia kolunu tutarak onu durdurdu. Christer koridora çıkana kadar bekledi.

Alçak sesle, "Ruben" dedi. "Biliyorum, Tanrı'nın kadınlara hediyesi olduğunu düşünüyorsun ama bir kez daha böyle bir yorum yaparsan, 'evden çalışma' benim için bambaşka bir anlam kazanacak. Tabii hâlâ bir işin olursa. Zaten sana çok fazla şans verdim. Bu ekip son şansın olabilir. İsveç Polis Teşkilatı'nın sana sunabileceği başka bir eşitlik kursu olduğunu sanmıyorum."

Julia onun kolunu bıraktı ve öne geçerek koridorda yürüdü. Ruben onun uzaklaşmakta olan poposuna baktı. Birdenbire onun kıçına bakma arzusu tükendi. Agresif kadınlar hiç de seksi değillerdi.

30

Emniyet müdürlüğünden Hornstull'a gitmek için Mina'nın sadece Västerbron Köprüsü'nden geçmesi gerekiyordu. Hornstull yürüme mesafesinde sayılırdı. Ama yine de arabayı aldı. Oraya vardığında sağında Fab Fika'yı gördü. Camlara vuran güneş ışığı yüzünden içeridekileri görmek imkânsızdı. Mina yoluna devam ederek kafeden uzaklaştı ve Vincent'ı alacağı Gullmarsplan'a doğru ilerledi. Toplantı biter bitmez onu aramıştı. Daniel'le tanışmaya giderken onu da yanına almak istemişti. Diğerleri istediklerini söyleyebilirlerdi. Ama Daniel'ın davranışlarında gözden kaçırabileceği bazı şeyleri Vincent tespit edebilirdi. Her türlü görüşmede bir gözlemcinin de bulunması her zaman akıllıca bir hamleydi. Ruben'in bu role uygun olduğunu pek sanmıyordu. Hem Vincent yanındayken iş çok daha eğlenceliydi.

Mina, Gullmarsplan Meydanı'nda yolun kenarına yanaşır yanaşmaz onu gördü. Vincent siyah ceketini ve siyah boğazlı yaka kazağını giymişti. Ayakkabıları kahverengiydi. Mina kendi kendine gülümsedi. Denese bile bir mentaliste daha fazla benzeyemezdi. Veya bir sivil polise. En azından televizyonda. Ona kanal değiştirmesini önermek zorunda kalacaktı. Vincent, Mina'yı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

Arabaya binerken, "Tanışacağımız bu adam bir şüpheli mi?" diye sordu.

Mina ona manidar bir bakış atarak, "Sana da merhaba" dedi. "Nasılsın? Arabayı benim kullanmam konusunda rahat mısın?"

Vincent ilk önce afalladı. Sonra kaşlarını çattı.

"Affedersin" dedi. "Tabii ki nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Telefonda sesin çok hevesli geliyordu. Hevesin bana da bulaştı. Ama merhaba. Merhaba Mina."

"Merhaba Vincent."

Mina meydandan ayrıldı ve geri dönerek Södermalm'a doğru ilerledi. Vincent koltuğunda kıpırdanınca altında bir şey hışırdadı.

"Burada... koltukta plastik kılıf mı var?" dedi.

"Arabada iz kalmadan insanları öldürebilmem için. Neden orada oturuyorsun bil bakalım."

Vincent kahkahayı basarken Mina trafiğe odaklandı.

"Affedersin" dedi. "Ee, Tuva'nın iş arkadaşından ne öğreneceğimizi düşünüyorsun?"

"Korkarım ki Tuva hakkında fazla bir şey öğrenemeyeceğiz. Arkadaşları ve tanıdıkları sorguladığımızda, yakınlarındaki insanların yaşamları hakkında ne kadar az şey bildiklerine şaşırırız. Ya da geçmiş yaşamları hakkında. Anlattıkları, kurbanın evini incelediğimizde bulduklarımızla nadiren bağdaşır."

Mina hızla şerit değiştirirken Vincent koltuğunun kenarına tutunarak, "Evlerde ne ararsınız?" diye sordu.

"Şey, buzdolabında fazla bir şey yoksa sık sık dışarıda yiyorlar demektir. Bu da öngörülebilir bir şablon ve yabancılarla karşılaşmak için bir fırsat doğurur; mesela katille. Buzdolabında eksik olan şeylere bakınca da dışarıda yedikleri öğünün kahvaltı mı yoksa akşam yemeği mi olduğuna dair fikir ediniriz. Hislerine kulak vermen gerekir. Müzik aletleri ve yarım kalmış resimler de bir hobileri olduğunu akla getirebilir. Tuva ile Agnes aynı kulübe üye olmuş veya aynı kursa gitmiş ve katille orada tanışmış olabilirler. Seks oyuncakları da iyi bir göstergedir."

"Seks oyuncakları mı?" dedi Vincent şaşırarak.

Mina omuz silkti. Başka insanların evlerinde buldukları yüzünden şaşırmayı bırakalı uzun zaman olmuştu. Yatağın altına veya yatak başlığındaki boşluklara bakmadan önce hazır olmak gerekiyordu. En kötüsü de bir tuvalet kâğıdı rulosu dışında hiçbir şey bulamamalarıydı. Bu ustaca gizlenmiş başka şeylerin olduğunu gösterirdi.

"Tuva'nın bekâr olduğunu biliyoruz" dedi. "Agnes'in bir ilişkisi olduğu da söylenmedi. Eğer fem-dom temalı oyuncaklar bulursak, bu belirli kulüplerde takılan bir yaşam tarzına işaret edebilir. Buralarda hem birbirleriyle hem de katille tanışmış olabilirler."

Vincent düşünceli bir şekilde başıyla onayladı.

"Evet, Sherlock Holmes'un becerileri biraz abartılmış olabilir" dedi. "Ama işin aslı şu ki 1956'da Brunswick evlerimizde bulundurmayı seçtiklerimizin, başkalarının bizi nasıl gördükleri üzerindeki etkisi hakkında bir model geliştirmiş. Hem Baumeister hem de Swann o zamandan beri dekorasyon yaparken semboller aracılığıyla nasıl iletişim kurduğumuz hakkında çokça yazmışlar ve 1997'de Sam Gosling farklı kişilikler ve insanların yatak odalarındaki belirli nesneler arasındaki doğrudan bağlantıyı haritalandırmaya başlamış. İlginç bir konu."

Mina hızlıca ona baktı.

"Sanırım bu noktada gençken neden fazla ilişkiye girmediğimin sebeplerini açıklamalıyım" diyerek Ringvägen'e saptı.

Saatte 30 km. hızla giden sürücü adayı plakalı bir Volvo'nun arkasında takılıp kaldı. Buna hiç şaşırmadı.

"Ne bulursak bulalım, iki kurbanın benzer yaşam tarzları olduğunu gösteren başka bir yapboz parçası daha var" dedi Vincent. "Cinayetler aşağı yukarı aynı saatlerde gerçekleşmiş: 14.00'te ve 15.00'te. Bana kalırsa bu ayrıca aynı yere gittiklerini gösteriyor. Tuva ve Agnes sadece aynı restoranda öğle yemeği yemiş bile olabilirler."

Mina başıyla onayladı. Vincent siyah giysilerine rağmen oldukça iyi bir polis olurdu.

"Bu benim de aklıma geldi" dedi Mina. "Peder mutfaklarında bulunan paket servis menülerini kontrol edecek. Şanslıysak, her ikisinde de aynısını bulabiliriz."

Göz ucuyla Vincent'ın çantasını açtığını ve iş arkadaşlarının haberi olmadan kendisine verdiği dosyaları çıkardığını gördü. Vincent, Milda'nın raporlarını okumaya başladı.

Düşünceli bir şekilde, "Bu profili bir türlü kafamda oturtamıyorum" dedi. "Çok çelişkili."

"Evde bunu nasıl karşılıyorlar?" dedi Mina. "Yani polise gizlice yardım etmeni."

Vincent dosyaları kapattı ve bir süre ona baktı. Mina Horngatan'a saptı. Volvo diğer yöne gitti. Sonunda. Bir-iki dakika içinde Fab Fika'da olacaklardı.

"Öncelikle, polise yardım etmiyorum" dedi. "Teşkilattaki iş arkadaşların bu konuda son derece netler. Ben sana yardım ediyorum. Bunu da memnuniyetle yapıyorum. Ama ailem... Şöyle açıklayayım. Benjamin bunun gerçekten heyecan verici olduğunu düşünüyor. Rebecka ne yaparsam yapayım utanç kaynağı olduğumu düşünüyor. Aston Lego dışındaki hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Ve Maria... her zamanki Maria."

"Bir tahminde bulunabilir miyim? Beni yakınlarda kahve içmeye davet etmeyecek."

Mina park yeri aramaya başladı. Bir devriye arabası aldığı için istediği her yerde durabilirdi. Ancak böyle durumlarda sivil bir araba daha iyiydi. Daniel'ı boş yere korkutmak istemiyordu. Bir yer buldu ve kontağı kapattı. Fab Fika yalnızca yüz metre kadar ilerideydi.

Vincent, "Öyle de denebilir" diye cevap verdi. "Şu Daniel denen adam... Onunla ilgili stratejimiz nedir?"

"Ben konuşacağım. Sen izleyeceksin. Ama her şeye hazır ol."

31

Daniel gözlerini kısarak Hornstull'daki kafenin camlarından dışarıya baktı. Bahar güneşi şimdi olduğu gibi doğrudan içeriye süzülürken, camların ne kadar kirli oldukları belli oluyordu. Tuva para kazanmak için gelen bütün cam temizleyicileri reddetmeyi âdet edinmişti; camları kendisi silmeyi tercih ediyordu. Daniel'ın buna hiçbir itirazı yoktu, bunu kendisi yapmak zorunda kalmadığı sürece. Ama Tuva çok uzun zamandır camları silmemişti. Bir süredir orada olmadığından hiçbir şey yapamamıştı. Daniel içini çekti. Müşterilerin camlara kınarcasına baktıklarını görmüştü. İş ona kalacaktı, bunun farkındaydı. Dışarıda bahar yüzünü gösterdikçe camların kiri daha da görünür olacaktı. İyice eskimiş bir bulaşık bezini ıslattı ve onu müşterilerden ayıran yığındaki tabakları sıyırmaya başladı. Cam tezgâhta rengi açılmış saçlarının yansımasını gördü ve memnuniyetle gülümsedi. Saçlarının bu halini seviyordu.

Kapı açıldı ve içeriye bir adamla kadın girdi. Daniel onların sıradan müşteriler olmadıklarını hemen anladı. Adamı bir yerden tanıyordu ama çıkaramadı. Kesinlikle müdavimlerden biri değildi. Acaba onu televizyonda mı görmüştü? Yoksa internette mi?

Kadın doğrudan yanına gelirken, adam geri planda kaldı.

"Daniel siz misiniz?" diye sordu Mina.

Daniel başıyla onayladı. Kadın güzeldi; biraz mesafeliydi. Daniel'ın vücut hatlarını belli eden siyah tişörtü onu hiç etkilememiş gibiydi. Mina, Daniel'ın elindeki bulaşık bezine baktı. Yutkunmakta güçlük çeker gibiydi.

"Ben Mina Dabiri. Polis teşkilatındanım" diyerek elini uzattı. "Tuva'nın iş arkadaşı mısınız?"

Lanet olsun. Siktir. Kahretsin. Polis. Bu hiçbir şekilde iyiye işaret olamazdı. Kadının elini sıkmak için bulaşık bezini bıraktı ama kadın elini ışık hızıyla, sanki yanacakmış gibi geri çekti. Tuhaf bir fıstıktı. Daniel diğer müşterilere baktı. Sonra çekici polise kendisini tezgâhın sonuna kadar izlemesini işaret etti ve sesini alçalttı. Adam peşlerinden geldi. Tüh.

Daniel olabildiğince tarafsız bir şekilde, "Tuva'nın başı dertte mi?" diye sordu.

Yanlış bir şey söylememesi çok önemliydi. Her bir sözcük doğru etkiyi bırakmalıydı. Tamı tamına. Ses tonuna da dikkat etmeliydi.

Kadın hızlıca adama baktı. Bir şeyler biliyorlardı.

Elini diğer adama uzatarak, "Bu arada selam" dedi. "Ben Daniel."

Adam elini sıkarak, "Vincent" dedi.

El sıkışının ölçülü bir yanı vardı; birbirlerini selamlama biçimlerine çok dikkat ediyormuş gibiydi. Daniel'ın bunu düşünecek zamanı yoktu. Ne bildiklerini öğrenmeliydi. Yoksa başka bir şansı olmayacaktı.

Çekici polis, "Tuva'nın kayıp olduğu bildirildi" dedi. "Tuva'nın yakınındaki herkesle konuşuyorum. Büyükannesi ile büyükbabası burada çalıştığını söylediler ve bize adınızı verdiler. Size bundan daha fazlasını söyleyemem. Neler duydunuz?"

Daniel, "Kayıp mı?" diyerek nefes verirken, bunun fark edilmediğini umdu. "Sadece Gunnar ve Märta birkaç gün önce burayı aradılar. Kahve ister misiniz?"

Polis başını iki yana salladı fakat adam memnuniyetle bir espressoyu kabul etti.

"Demek Gunnar ile Märta'yı tanıyorsunuz?" dedi polis.

Mina şaşırmış görünüyordu.

Daniel, "Bazen Linus ile buraya kahve içmeye gelirler" diye açıkladı. "Tuva, Linus'u almak için kreşe gitmemiş ve kimse ona ulaşamamış. Sonunda Märta'yı aramışlar, –kendisi Tuva'nın büyükannesi– o da gidip Linus'u almış. Galiba Tuva bir Greenpeace gösterisine gidecekmiş. Märta, Gunnar'la günleri karıştırmış ola-

bileceklerini ve Linus'u alma sıralarının kendilerinde olduğunu düşünmüş. Tuva hiç bahsetmedi ama daha önce de böyle olmuştu. Her neyse, o zamandan beri kahve içmek için her hafta Linus ile buraya geliyorlar. Ben de kafeyi tek başıma çekip çevirmek zorunda kaldım. Çok yorucu. Kız arkadaşım da hiç memnun değil; Tuva gittiğinden beri bütün akşam mesaileri bana kaldı. Ayrıca bu durum Paskalya seyahati planlarımızı da altüst etti. Ama... Tuva kayıp mı? Bu pek onun yapacağı bir şey değil."

Daniel, Vincent denen adamın geri planda kalmasından ve hiçbir şey demeden kendini izlemesinden hoşlanmamıştı. Sanki üzerine bir projektör doğrultulmuştu ve ışığından hiçbir şey kaçamazdı.

Polis, "Peki, Tuva'nın başına ne gelmiş olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu. Belli ki Tuva'nın yerine çalıştığı bütün o geceleri Evelyn'le geçirememiş olmasıyla ilgilenmiyordu.

"Linus'u asla kendi isteğiyle terk etmezdi" dedi. "Herhalde hastaneleri kontrol etmişsinizdir, değil mi?"

Polis bir an için duraksadı. İşte Daniel'm ihtiyacı olan fırsat buydu. En çekici ve masum gülümsemesini takındı. Polisi kendi tarafına çekmeli, neler olduğunu öğrenmeliydi. En son sorgulandığında işler gerçekten de çok ters gitmişti. Aynı şeyin tekrarlanmasını istemiyordu. Ama yakaladığı fırsatı çabucak kaçırdı.

Mina, "Şimdiye kadar bir şey duymadık" diyerek ona kartvizitini uzattı. "Eğer bir şey duyarsanız ya da aklınıza bir şey gelirse, lütfen istediğiniz zaman beni arayın. Santralle uğraşmayın. Bu benim şahsi cep numaram."

Şahsi cep numarası. Kadın kendisiyle flört mü ediyordu? Daniel yarım ağız gülümseyerek karşılık alıp alamayacağını görmek istedi. Mina ona ters ters baktı.

"Bu arada, güvenlik kameranız var mı? Tuva'nın kaybolduğu saatten öncesini gösteren görüntüler mevcut mu?"

Daniel başını iki yana salladı. Güvenlik kamerası mı? Böyle boktan bir kafede mi? Kadın polis bir an için ona düş kırıklığıyla baktı. Sonra vedalaştılar, adam onun için kapıyı tuttu ve dışa-

rı çıktılar. Daniel kirli camların ardından uzaklaşmalarını izledi. Gözden kaybolmalarını bekledi. Sonra ceketini kaptığı gibi kapıdan fırladı ve aksi yöne doğru koştu. Şu an dert edeceği en son şey kafeydi.

Mina arabaya bindikleri gibi, "Ee?" dedi.

Motoru çalıştıracağına Vincent'a döndü.

"Bir şeyler yakaladığını seziyorum. Paylaşmak ister misin?"

Vincent hemen cevap vermedi ama çantasını aramaya başladı.

"Yalan söylemiyor" dedi. "Ama bu her şeyi söylediği anlamına gelmez. Tuva hakkında konuşurken hiç "ben" demediğini fark ettin mi? Sadece bir kez ağzından çıktı; o da ne kadar çok çalıştığını anlattığı bir cümle içindeydi. Kendini konuşmadan soyutlamak bir uzaklaşma tekniğidir; çoğunlukla konu çok duygusallaştığında veya yalan söylediğinde ortaya çıkar."

İki dosyayı tekrar çıkardı.

"O halde soru şu" dedi, "Neden Tuva hakkındaki bir konuşma onu duygusal açıdan bu kadar rahatsız etsin? Daniel onun hakkında ne öğreneceğimizden korkuyor?"

Vincent dosyaları Mina'ya uzattı.

"Hatırlarsan hem Tuva hem de Agnes bekârmış" diye ekledi. "Düzenli partnerleri yokmuş. Tuva oğlu Linus'la yalnız yaşıyormuş; eski sevgilisini üç yıldır gören olmamış ve annesi ile babası da birkaç yıldır yurtdışındaymış. Agnes ise birkaç ay önce sorgulanan bir erkek arkadaşıyla aynı daireyi paylaşıyormuş."

Mina başıyla onayladı. Vincent'ın ona verdiği belgeleri en az yüz kez okumuştu.

"Yanılmış olabilirim diye kafede bir şey söylemedim" dedi. "Ama yanılmamışım. Mina, bana Agnes'in birlikte yaşadığı arkadaşını tarif edebilir misin?"

Dosyadaki tarifi hatırlamak için hafızasını çok fazla zorlaması gerekmedi.

"Kahverengi saçlı" dedi. "Kabarık ve dağınık saçlı, yirmilerinin başında, zayıf ama atletik yapılı ve Agnes'in bir arkadaşıyla yaşadığını duyduğumuzda varsaydığımız gibi kadın değil, erkek. Ama bildiğimiz kadarıyla aralarında romantik bir bağ yokmuş. Agnes'i o bulmuş. Ve adı..."

Mina durumun farkına varınca gözleri sonuna kadar açıldı.

Vincent başıyla onayladı. "Saçlar kesilebilir ve rengi de açılabilir" dedi.

Mina, "Agnes'in ev arkadaşının adı Daniel Bargabriel'miş" dedi. "Ve biz az önce onunla konuştuk."

Kendini arabadan dışarıya attı ve kafeye doğru koşmaya başladı.

32

Vincent büyük oğlunun odasının kapısını tıklattı.

"Benjamin?"

Cevap gelmedi. Muhtemelen yine kulaklıklarını takmıştı. Vincent davet beklemeden, izinsiz içeri girdiğinin bilincinde olarak kapıyı açtı. Benjamin tahmin ettiği gibi kulaklıklarını takmıştı ve üstünde sabahlığından başka bir şey yoktu. Babasını görünce kulaklıklarını çıkardı ve oyunu duraklattı. Ekranda *Path of Exile* yazan bir logo belirdi. Benjamin soran gözlerle babasına baktı. Sözcüklerden olabildiğince kaçınmak en iyisiydi.

Vincent sabahlığı görünce, "Hadi ama" dedi.

Benjamin'in on dokuzunda ve ilkokulda bir sınıf atlayacak kadar zeki olmasına rağmen Vincent'ın baba rolü ağır bastı. Benjamin kendi hayatına yön verme hakkına sahipti. Neredeyse. Evde yaşadığı sürece uyması gereken bazı kurallar vardı.

"Saat neredeyse akşamın altısı" dedi Vincent. "Ve henüz giyinmemişsin. Tam olarak ne zaman uyandın?"

Benjamin, "Bilmiyorum" dedi. "Galiba iki saat önce."

"Saat dörde kadar uyudun mu?! Bu on yedi saat eder! Peki ya okul?"

Benjamin babasına kendini daha sağduyulu kabul eden bir oğul gibi baktı. Vincent hiç böyle bakamamıştı; hiç böyle bir babası olmamıştı ama yine de bu bakışın anlamını biliyordu.

"Ben *üniversiteliyim*, baba. Bütün dersleri internete koydukları halde Kista'ya kadar gitmek para ve zaman kaybı olur. Bugünün dersini çok önceden izledim ve ezberledim."

Vincent, Benjamin'e odasını en son ne zaman havalandırdığını

Ninova

sormak istedi, çünkü içerisi hayvan leşi gibi kokuyordu. Ama Benjamin'in yardımını istiyordu ve şimdiden odadan dışarıya atılma riskiyle karşı karşıyaydı.

Vincent'ın iki cinayet kurbanı arasındaki bağlantıyı bulması gerekiyordu. Daha önce göremedikleri bir kalıbı. Kendisinin yapamadığı ve Benjamin'den istediği, genç insanların yaşam biçimlerini anlamasına yardımcı olmasıydı. Hem Tuva hem de Agnes, oğlu Benjamin'den birkaç yaş büyük olsalar bile Vincent'ın tahminine göre onların dünyaları kendininkine kıyasla Benjamin'inkine daha yakındı.

Cesetlerin numaralandırılması ve paramparça olan saatler, onu keşfedecek daha çok şey olduğuna ikna etmişti. Mesela cinayetlerin gerçekleştiği mekânlara gizlenmiş bir mesaj. Vincent bu tür konularda iyiydi ama Benjamin uzmandı. İkili kodları hiç zorlanmadan okuyabilen ve her şeyi çözüme kavuşturmak için ihtiyaç duyabilecekleri bilgisayar programlarını yazabilen Benjamin'di. Vincent, Mina'dan öğrendiklerini çoktan Benjamin'e anlatmıştı ve bu işin en iyi şekilde sonuçlanmasını umuyordu.

Benjamin başıyla duraklattığı oyunu işaret ederek, "Bir şey mi istemiştin?" dedi.

Vincent kapıyı kapattı. Ailenin geri kalanının onları duymasına gerek yoktu.

"Nasıl olduğunu merak ettim" diyerek bir sandalyenin üstünde duran kalın Java kitabını ve *Warhammer 40.000* hakkındaki kurallar kitapçığını alıp oturdu.

Niyetini hemen anlayan Benjamin, "Fazla bir yenilik yok" dedi. "Bana verebileceğin başka bir bilgi olmadığından emin misin?"

Vincent başını iki yana sallayarak, "Korkarım ki yok" dedi. "İsimlerini öğrendik. Tuva Bengtsson ve Agnes Ceci. Nasıl göründüklerini, neler yaptıklarını ve nerede yaşadıklarını biliyoruz. Paramparça olan saatleri sayesinde ne zaman öldüklerini de biliyoruz. Bunun önemli olduğunu tahmin ediyoruz. Ama hepsi bu."

Yere saçılmış giysiler vardı –temiz olup olmadıkları belirsizdi– ve Vincent'ın üstlerine basmaktan başka çaresi yoktu.

"Ayrıca, cesetler 3 ve 4'ü temsil eden Roma rakamlarıyla işaretlenmişti" diye ekledi.

"Veya onlar sadece kesikler."

Benjamin Vincent'ın alıp rafa koyduğu kitapları aldı. Belli ki giysilerinden çok kitapları için endişeliydi.

"Kesinlikle" dedi Vincent. "Polis teşkilatındakiler de bunların rakam olduklarına ikna olmadılar. Ama bu kesiklerin bir rastlantı olmadığını varsayalım."

Benjamin kafasını kaşıdı. Vincent hâlâ oğlunun saçlarına bir tarak değdiğini göreceği günü bekliyordu.

Benjamin, "Kurbanların katili tanıyıp tanımadıklarını bilmek iyi olurdu" dedi.

Vincent güldü.

"Evet, bu pek çok şeyi çözerdi. Ama şimdilik hiçbir fikrimiz yok. Şey, aslında her ikisini de tanıyan bir delikanlı var."

"Ne güzel!"

"Ben de öyle düşündüm. Ama oradaydım; çalıştığı kafede onunla tanıştım. Keşke psikopat gibi davransaydı ama içime öyle bir his doğmadı. Tuhaf biri ama bence bunun ardında başka bir şey var. Gerçi bildiklerimiz bu kadarla sınırlıyken tabii ki her şey mümkün. Hâlâ çok fazla seçenek ve yapılacak varsayımlar var; hem de çok az veriye dayanarak.

"Baba, Occam'ın usturası[10] ne der bilirsin."

"Bir bilinmeyen için birden çok açıklama varsa, en basit olanı seçmelisin."

"Ee...?"

"O delikanlı en basit açıklama değil. Sadece öyle görünüyor. Muhtemelen açıklamanın bir kısmı ama tamamı değil. Şimdilik Occam'ı unut ve bu adam hakkında hiçbir şey söylemediğimi farz et."

"Pekâlâ. Hadi konuya sistematik bir şekilde bakalım."

Benjamin, Excel'i andıran fakat merkezinde öldürülen iki kadının fotoğraflarının bulunduğu bir program açtı. Bunlar Tuva ile

10. 1280-1349 yılları arasında yaşamış bir İngiliz filozof tarafından ileri sürülen, Occam'ın Usturası olarak bilinen ve basitlik ilkesi diye adlandırılabilecek yaklaşım: Bir olgunun açıklanması, mümkün olan en az varsayıma dayanmalıdır. Gereksiz olan ayrıntılar elenirse doğru yaklaşımı bulmak mümkün olur. (ç.n.)

Agnes'ti. Benjamin yüzlere tıkladı ve her ikisini de ekranı doldurana kadar büyüttü.

"Dış görünüş açısından tamamen farklılar" dedi. "O halde bu fikri hemen eleyebiliriz. Onları birleştiren bir şey bulmamız gerek. Tabii ortak bir erkek arkadaşları olması şeklindeki son derece bariz gerçeğin dışında. Cinayetlerden önceki aylardaki hareketlerini kontrol ettiniz mi?"

"Telefonlarındaki GPS hareketlerini mi kastediyorsun? Sanırım bu polis için standart bir uygulama. Mina bana böyle şeyler için ihtiyaç duymuyor."

Oğlu ona tuhaf bir bakış attı.

"Güzel. Çünkü kurbanlar aynı yerde bulunmasalar bile benzer yerlere gitmiş olabilirler. Bu da bize bir ipucu verebilir. Aynı yere gitmemiş olsalar bile, bugünlerde hep açık duran şu fitness uygulamasıyla GPS hareketlerinin sağlamasını yapabilirsiniz. Belki spora gitmişlerdir. Bu da öngörülebilir hareket kalıpları olduğu anlamına gelir."

Vincent dalgın dalgın, "Fitness uygulaması mı?" dedi.

Bu aklına gelmemişti. Nesiller arasındaki farklılıkların açık bir göstergesi de Benjamin'in yaşındakilerin cep telefonlarının yaptıkları her şeyi izlediğine dair otomatik bir anlayışa sahip olmalarıydı; telefon sadece cepte durduğunda bile. Belki bunu polis teşkilatındakiler de düşünememişti. Vincent, Mina'ya kısa bir mesaj gönderdi. Telefon cebine geri dönmeden, daha elindeyken cevap bildirimi çınladı.

"Mina ne diyor?"

Vincent kime mesaj attığını Benjamin'e söylememişti. Demek ki sırf ayakları kirli çamaşırlara gömüldü diye oğlu kalın kafalı değildi. Mesajı yüksek sesle okudu ve güldü.

"Elbette bu tür şeyleri kontrol ettiklerini söylüyor. 'Koşmaya giden insanların yolunu kesmek her zamankinden daha kolay, çünkü bugünlerde herkes podcast dinliyor.' Sonra, Tuva'nın cep telefonu ellerinde olsaydı bunun yararının dokunabileceğini yazmış. Sanırım sondaki şu gülen surat da kinaye yaptığını gösteriyor."

Benjamin şaşkınlıkla ona baktı.

"Tuva'nın telefonu üstünde değil miymiş?"

"Hayır. Üzerinde sadece iç çamaşırları kalacak şekilde soyulmuş."

Oğlu başını iki yana salladı. Cep telefonunu kaybetmeyi, soyulmuş ve sakatlanmış halde bulunmaktan çok daha kötü bir şeymiş gibi düşünmesi son derece olasıydı. Aston'un sesi aniden içeriye sızdı.

"İçinde üç kaşık kakao tozu olsun istiyorum!" diye öfkeyle bağırıyordu. *"İki değil!"*

Vincent gülümsedi. Aileden biri bu gece istediğini elde edecekti. Benjamin'in ekranından kendisini izleyen iki yüze baktı. Bu iki genç kadın artık yoktu. Korkunç eylemlere maruz kalmışlardı. Kendisi ise burada oturmuş, nereye koşuya gittiklerini merak ediyordu. Bu düpedüz saçmalıktı. Bakışlarını Benjamin'in birkaç yıl önce büyük bir özenle boyadığı Warhammer figürlerinin durduğu rafa çevirdi. Ekrandaki gözlerde saklı olan dile getirilmemiş soruyu görmeye dayanamıyordu. Kapı açıldı ve ağzının her yerine çikolatalı süt bulaşan Aston içeriye daldı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye neşeyle bağırdı. "Annem ve ben az önce bir şeyler atıştırdık ve siz fırsatı kaçırdınız."

Benjamin, "Kapıyı çalsana!" diye bağırdı.

Aston kendini ekranın önüne attı. Agnes ve Tuva öldüklerinden habersiz bir şekilde ona bakıyorlardı.

Aston, "Bunlar kim?" diye sordu. "Senin arkadaşların mı baba?"

Maria kapı ağzında belirdi.

"Babanın arkadaşları kimmiş?" dedi ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Vincent! Tanrım bana güç ver! Bu ikisi otuzlarında bile olamazlar!"

Benjamin, "Maria!" diye bağırdı. Sabahlığa daha sıkı sarınırken yüzü kıpkırmızıydı. "Bir şeyler yapıyoruz!"

Vincent sırtını sandalyeye yasladı ve gözlerini kapadı. Bugün herhangi bir ilerleme kaydedemeyeceklerdi.

"Her neyse, akşam yemeği hazır" dedi Maria sertçe. "Flört sitesinde işiniz bitince gelin."

Vincent manidar bir şekilde, "Demek akşam yemeğinden hemen önce bir şeyler atıştırdınız, öyle mi?" dedi.

Maria hiçbir şey söylemeden, ters ters ona baktı. Her ikisi de Aston'un annesini parmağında oynattığını biliyordu. Ama bu yakınlık karşılıklıydı; Vincent muhtemelen Benjamin ve Rebecka'yla hiçbir zaman, karısının Aston'la kurduğu kadar yakın bir ilişki kuramamıştı.

Maria gidince Benjamin, "Daha önce de böyle miydi?" diye sordu. "Yani tanıştığınızda?"

"Farkında olduğunu sanmıyorum" dedi Vincent. "Sanırım sevgi dolu ve anlayışlı olmak istiyor. Ama galiba elinden bu kadarı geliyor."

Benjamin, "Sarkacıyla tarot kartları seçerek çok fazla zaman geçiriyor" diyerek tıksırdı. "Annem bunu ona her söylediğimde hâlâ gülüyor."

"Kibar olmaya çalış. Kötü bir niyeti yok."

Benjamin başıyla onayladı ve bilgisayara dönerek ellerini klavyeye koydu. Vincent gitmek üzere ayağa kalktı.

"Bir şey daha var, baba. Cinayetlerin tarihleri. Saatleri. Onları başka bir şeye çevirmeyi denedin mi? Mesela harflere?"

Vincent başıyla onayladı. Bunu zaten düşünmüştü. İlk cinayetin –Agnes'inkinin– 13 Ocak'ta, saat 14:00'te gerçekleştiğini fark ettiğinde bir şey yakaladığını sanmıştı. Alfabenin on üçüncü, birinci ve on dördüncü harfleri M-A-N[11] sözcüğünü oluşturmuştu. Agnes bir kadın olduğuna göre bu tuhaftı. Vincent katilin cinsiyeti hakkında bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etmişti. Ama bu uzak bir ihtimaldi ve Tuva'nın 20 Şubat'ta, saat 15:00'te öldürülmesiyle ortadan kalkmıştı: 20-2-15 sayıları T-B-O harflerinin karşılığıydı. Vincent'ın aklına sadece şunlar gelmişti: *To Be Ordered.*[12] *Turbo. To Be Honest.*[13] Hiçbirinin kayda değer bir anlamı yoktu.

"Evet ama bir şey çıkmadı" dedi.

---

11. (İng.) Adam. (ç.n.)

12. (İng.) Sipariş edilecek. (ç.n.)

13. (İng.) Dürüst olmak. (ç.n.)

"Pekâlâ, denemeye devam edeceğim. Sayıları ikili kodlama sistemine çevirince ne olacağına bakacağım. Bütün sayılar palindromiktir ama farklı sayım sistemlerinde. Kim bilir, 13-1-14-20-2-15 sayılarının dahil olduğu bir sayı dizisi olabilir ve bu da bize bir bilgi verebilir. Bu sayılar bir yerin koordinatları da olabilirler. Belki de harita üstünde bir yeri gösterirler."

"Bu kulağa mantıklı geliyor" dedi Vincent. Bu seçenekleri zaten denediğini söyleyerek oğlunun hevesini kırmaya cesaret edemiyordu. Bunların üstüne yaklaşık bir milyon tane daha denemişti.

"Bunun için ücret alacak mıyım?"

Vincent alaycı bir gülümsemeyle, "Haritalardan söz açılmışken, Bence *Ulusal Hazine*'yi izlemek için geç saatlere kadar ayakta kalmaya son vermelisin" diyerek ayağa kalktı. "Ama elbette denemeye devam et. Önce akşam yemeği yiyelim. Yoksa Maria büyük hayal kırıklığına uğrayacak."

"Tabii. Ama dediğim gibi. Occam'ın usturası."

"Ne demek istediğini gayet açıkça ifade ettin" dedi Vincent. "Ama kafede Daniel'ı görmedin. Tezgâhı bile zar zor siliyordu. Onun bir şüpheli olmadığını söylemiyorum. Şu anda bu meselenin tam ortasında duruyor ama konuşmayacak. Bu da cinayetlerin ardında daha fazlası olduğunu gösterir. Bulmamız gereken şey bu."

Vincent oğlunun saçlarını karıştırma isteğini bastırdı. Kapıdan çıkana kadar Benjamin çoktan kulaklıklarını takmış ve *Path of Exile* oynamaya devam etmişti. Ona akşam yemeğini hatırlatmanın anlamı yoktu.

33

Kvibille 1982

Jane mutfağın eşiğinde durdu. Erkek kardeşi pijamalarıyla mutfak masasının başına oturmuş, kahvaltıda yoğurt yiyordu. Jane çileklerin kokusunu kapı girişinden alabiliyordu ve masanın üstündeki turuncu muşambanın üzerine düşen reçel miktarı, kardeşinin kendi kahvaltısını hazırladığını gösteriyordu. Kardeşi lokmalarını yerken, yıpranmış bir kâğıt destesini karıştırmaya kaptırmıştı kendini. Destenin yarısı yere dökülmüştü. Jane elinde olmadan gülümsedi. Herhalde bu da henüz istediği gibi gitmeyen yeni bir sihir numarasıydı.

Anneleri onun yanına oturmuştu; üstünde hâlâ geceliği vardı ve başını masaya dayadığı kollarının arasına gömmüştü. Jane'in gülümsemesi kayboldu. Anlaşılan bugün annesinin iyi günlerinden biri değildi.

Serin sabah rüzgârı bacaklarına değince titredi ve kalçalarını örtmek için tişörtünün eteğini çekiştirdi. Pencere bütün gece boyunca açık kalmış olmalıydı. Esas soru, annesinin bütün gece mutfak masasının başında uyuyup uyumadığıydı. Eğer uyuduysa bu ilk kez olmayacaktı.

Jane kısık sesle, "Hadi" diyerek erkek kardeşine yanına gelmesini işaret etti.

Annesi o âna kadar sessiz kalmıştı ama her zamanki konuşmanın başlaması an meselesiydi. Onun artık yaşamak istemediğine, hiçbir işe yaramadığına ve bir ilişkiyi bile yürütemediğine ya da kahrolası bir iş bile bulamadığına dair konuşmaları erkek kardeşi-

nin duymasına gerek yoktu. Yetişkin dünyasının bu kısmı, henüz dahil olması gereken bir şey değildi. Annesi hâlâ en iyi arkadaşıydı. Bazen Jane bunun için ona gıpta ediyordu ama neredeyse on altı yaşında olmak ile hâlâ çocuk olmak arasındaki fark buydu. Bunu hiçbir zaman istemiş olmasa da Jane'in bir sorumluluğu vardı. En azından bir ya da iki hafta kadar daha.

Erkek kardeşi mutsuzca, "Annemin üçgen tostlarından yapmaya çalıştım ama koptular" dedi.

"Sorun değil. Hadi. Annemizin biraz dinlenmesi gerek. Bazen ne kadar yorulduğunu biliyorsun."

Kardeşi yoğurt kâsesinin dibini sıyırarak, "Onu uyandırmak istemedim" dedi.

Sonra kâseyi lavaboya, bulaşıkların geri kalanının yanına koydu ve Jane'in yanına gitti.

Anneleri bir santim bile kıpırdamadı.

Jane onu mutfaktan çıkararak, "Yeni bir kâğıt numarası mı deniyorsun?" diye sordu.

Kardeşi, "Evet ama henüz hazır değil" dedi.

"Kızlar Üçlüsü'nü arayıp bir şey yapmak isteyip istemediklerini sormaya ne dersin?"

Erkek kardeşi homurdandı.

"Aslında adları Malla, Sickan ve Lotta" dedi. "Onlardan bir hikâyedeki aptal çete üyeleriymiş gibi söz ediyorsun. Hem bugün evde yoklar."

"Ben de bugün tek başımayım" dedi Jane. "Gerçi her zaman öyleyim. En azından senin burada arkadaşların var. Büyük şehirdeki üç T'mi özlüyorum."

Kardeşinin yemi yutmadığını fark etti.

"Tiyatro, Tivoli ve trafik" diye devam etti. "Şehirdeki üç arkadaşım. Burada hiçbiri yok."

Erkek kardeşi, "Aaaaahhh tabii" diye homurdandı. "Sadece yetişkinler gibi konuşmaya çalışıyorsun. Sen ve annem buraya taşındığınızda benden sadece biraz daha büyükmüşsün. Daha önce ne sıklıkla tiyatroya gidiyordun ki? Hem trafik istiyorsan mandıranın önünde bir sürü kamyon var. Üç T. Ha ha. Bunu bir kitapta okudun, değil mi?"

"Olabilir" dedi Jane. "Ama yine de özlüyorum."

Duraksadı ve cebinden plastik bir nesne çıkardı.

"Madem bugün baş başayız, senin için zorlu bir görevim var, kardeşim."

Erkek kardeşinin gözleri ışıldadı. Ablasının zorlu görevlerine bayılırdı.

Jane kare şeklindeki küçük plastik çerçeveyi kardeşine uzattı. İçinde 1'den 15'e kadar numaralandırılmış on beş tane daha küçük plastik kare vardı. On altıncı karenin olması gereken yer boştu. Bu sayede çerçevenin içindeki diğer parçalar, sayıların sırasını değiştirecek şekilde hareket ettirilebiliyordu.

Erkek kardeşi sayı bilmecesini görünce, "Çok basit" dedi. "Bugünlerde bunları hemen çözüyorum."

"Henüz görevin ne olduğunu söylemedim" dedi Jane. "Bütün sayıları sıraya koymalısın; son iki sayı olan on dört ve on beş hariç. Onlar birbirleriyle yer değiştirmeliler."

Erkek kardeşi bilmeceyi Jane'in elinden aldı ve inceledi.

"Kolay" diyerek yukarı kattaki odasına koştu.

Jane onun gidişini izlerken bir parça vicdan azabı duydu. Biraz sinsice davranmıştı. Ama annesiyle tek başına konuşması gerekiyordu. Bir saat içinde gidip kardeşine bakacaktı. Kardeşi yukarıya çıkarken merdivenler şiddetle gıcırdamıştı ama artık anneleri uyansa da önemli değildi. Hatta uyansa çok daha iyi olurdu.

Jane mutfağa geri döndü. Annesi doğrulmuştu ama yüzü hâlâ ellerinin arasındaydı. Saçları düz ve yıkanmamıştı; geceliğinin yakası açılmıştı. Jane aynı anda hem empati hem de nefret hissetti. Hiç durmadan dönen bir atlıkarınca gibi inişli çıkışlı duygulara sahip olması annesinin suçu değildi. Yani tam olarak. Jane ortadan kaldırılamayan genetik risk faktörleri diye bir şey olduğunu ve bunların annesinde açıkça mevcut olduğunu biliyordu.

Okul hemşiresi Barbro'dan bir okul projesinde kullanma bahanesiyle psikiyatri hakkında bir kitap ödünç almıştı. Kitap tıbbi tedaviler hakkında bilgiler de içeriyordu. Lityum gibi. Ama annesi haplarını içmiyordu. Hasta olduğunu bile bilmiyordu. Bu da Jane'i ister istemez bir tutsağa dönüştürmüştü. Her zaman yardı-

ma hazır olması gerekiyordu; ister erkek kardeşini korumak için, ister annesine bakmak için. Sanki kendine ait bir hayatı yokmuş gibi.

Ama Jane yakında kendi hayatını kurmaya niyetliydi.

Reçel öbeklerine değmemeye çalışarak mutfak masasının başına oturdu.

"Anne, kahvaltı ister misin?"

Gerçekten konuşmaları gerekiyordu. Ama Jane çoktan bugün konuşamayacaklarını anlamıştı.

34

Emniyet müdürlüğünün girişi okul çocuklarıyla doluydu. Lise öğrencileri gibi görünüyorlardı. Mina bunun bir okul gezisi olduğunu tahmin etti; on yedisindeki otuz kişi sırf dışarısı soğuk diye buraya gelecek değildi. Genellikle bir blok ötedeki 7-Eleven'da toplanmayı tercih ederlerdi. Mina'nın memnuniyetle karşıladığı bu durum muhtemelen dükkân sahibi için can sıkıcıydı. Ama bugün, tam da Mina'nın en istemediği anda buradaydılar. Bir öğretmen öğrencilere ziyaretçi kartları dağıtıyordu ve onları göğüs hizasına takmaları için boşu boşuna uğraşıyordu.

Sınıfın havalı çocuğu olduğu anlaşılan biri, "Gel bakalım aynasız, işte buradayım" diye bağırdı. Beklendiği gibi, sınıf arkadaşlarının kahkahalarıyla ödüllendirildi.

Mina, Vincent'ın bu hormonlu ergen sürüsünün arasından geçmek zorunda kalınca nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Öğrenciler onu tanırlarsa Vincent'ın bundan hoşlanacağının garantisi yoktu. Fakat yan kapıdan içeri girmesini isteyemezdi. Ayrıca Vincent'ın kalabalığı aşmasına yardım etmesine de imkân yoktu. Mina gençlere bakarken bile kirlenmiş hissediyordu. Eldiven takarsa belki. Ve bir de siperlik. Gerçi o zaman bile başaramazdı.

Ergenlerin ter kokusunu bariyerlerin bu tarafında durduğu güvenli mesafeden alabildiğini ve bu kokunun kendisini sarıp sarmaladığını hayal etti. Vincent başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı. Hem polis teşkilatı ünlü cazibesinin bir faydasını görürdü. Bu fayda kırk yedi yaşındaki bir mentalist tarafından sağlansa bile.

Vincent öğrenci kalabalığının ötesinde belirdi. Ergenleri görünce gözleri açıldı. Sonra başını eğdi ve kalabalığın arasına daldı.

Biri, "Hey, Vincent!" diye bağırdı.

Mina etkilenmişti. Tiktok'ta ünlü olmayan birini tanıyıp tanımayacaklarından emin değildi.

Havalı çocuk, "Vay canına Vincent! Şimdi de zihin polisiyle mi çalışıyorsun?" diye bağırdı. "O zaman hiç şansımız yok demektir!"

Vincent durdu ve havalı çocukla göz göze geldi.

Yüksek sesle, "Kesinlikle" dedi ve kurnazca gülümsedi. "Bu sabah annenle bir seans yaptım bile."

Havalı çocuk afalladı. Sonra kahkahalara boğuldu ve Vincent'la yumruğunu tokuşturdu. Mina kendi kendine gülümsedi. Sivil vatandaş Vincent Walder'ın bariz sosyal sorunları vardı. Hatta sosyal açıdan özürlüydü. Ama Usta Mentalist rolünü oynarken kesinlikle öyle değildi.

Vincent sonunda kalabalığın kenarına ve bariyerlere ulaştı. Mina'ya el salladı ve Mina onu içeri aldı.

Okul grubu onu çoktan unutmuşa benziyordu. Öğretmen sesini yükselterek öğrencilerinin dikkatini çekmeye çalıştı ve çabası bir kez daha boşa gitti.

"Görüyorum ki yeni polisler giderek gençleşiyorlar" dedi Vincent.

"Hem de şaşılacak kadar" dedi Mina. "Az önce konuştuğun sert çocuk muhtemelen liseyi bitirir bitirmez polis akademisine başvuracak."

Vincent gülümseyerek başıyla onayladı ve asansöre doğru yürümeye başladılar.

"Nasıl oldu da emniyet müdürlüğünde buluşmak istedin?" dedi Vincent. "Buradaki varlığımın hoş karşılanmadığını sanıyordum."

"Öğle aramda istediğim kişiyle buluşamaz mıyım?" dedi. "Her neyse, ekibin geri kalanı henüz burada değil. Fab Fika ziyaretimizden sonra Daniel Bargabriel için bir arama başlattık. Kafeden tüydükten sonra hiç eve gitmemiş; dolayısıyla Ruben, bir çilingirle oraya gitmekle görevlendirildi. Kendisi ona ısrarla Gargamel diyor."

Önünde bekleyenlerin bulunduğu asansöre ulaştılar. Mina hiç düşünmeden yolunu değiştirerek merdivenlere yöneldi. Hiçbir koşulda bu kadar çok insanla o bakteri kutusuna girmeyecekti. Sınırları vardı.

Vincent, "Bargabriel, Gabriel'in oğlu anlamına geliyor" dedi ve asansörün önünde durmak üzereyken Mina'ya yetişti ve onu izlemeye devam etti. "Ruben ise esasen oğul demek. Kendisine bu bilgiyi verdiğimi iletebilirsin. Bu arada, nereye gidiyoruz?"

Mina, "Sadece ofisimden cüzdanımı alacağım; belki öğle yemeği yeriz diye düşünmüştüm" dedi.

Konuşurken büyük adımlarla merdivenleri çıktı.

"Ruben katilimizin Daniel olduğuna ve ortada bir tür aşk üçgeni bulunduğuna ikna olmuş durumda. Veya kendisinin zarifçe ifade ettiği gibi, 'Seri katiller, Roma saatleri ve bütün bu saçmalıklar buraya kadarmış. Daniel ikisini de beceriyormuş. Bu kadar basit.' Onun gibi bir mesleki deneyime sahip olunca, hangi çözümlerin doğru olduğunu bildiğini de ekledi."

Vincent, "Ne kadarlık bir deneyimden bahsediyoruz?" dedi. Biraz nefes nefese kalmıştı ama her gün emniyet müdürlüğünün merdivenlerini çıkmıyordu ki.

"Polis akademisinde bir üst sınıfımdaydı."

Vincent o kadar çok güldü ki, sesi merdiven boşluğunda yankılandı.

"Başka bir deyişle her şey hakkında çok yanılmışım. Diğerleri ne diyor? Bir de her adımda iki basamak çıkmak zorunda mısın?"

"Affedersin. Bastona ihtiyacın var mı?"

"Unutma ki seni etkileyen beynim" dedi Vincent. "Elit fiziğim değil. Kaç kat kaldı?"

"İki. Galiba dinlensen iyi olur, büyükbaba."

Vincent durdu ve duvara yaslandı.

Mina birkaç basamak indi ve o da sırtını duvara yaslayarak yanında durdu.

"Diğerleri de ikna olmadılar" dedi. "Her gün tuhaf olmaktan öteye gitmeyen pek çok şeyle karşılaşıyoruz. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar."

"Katılmıyorum. Bunun bir geriye sayım olduğundan giderek daha çok emin oluyorum. Daniel'dan bir şeyler çıkabilir. Ama bana katılmış gibi gelmedi. Bu iş daha yeni başlıyor."

Vincent basamağa oturunca Mina da yanına yerleşti.

"Tuva'nın en son görüldüğü kafede güvenlik kamerası olmaması çok yazık. Onu başka bir yerde gören herhangi bir tanık da ortaya çıkmadı. Onun ortadan kaybolduğu gün ve birkaç gün öncesinde gelip gidenleri görmek isterdim. Tanrım."

"Kafede kamera olmayabilir ama..." Vincent kaşlarını çattı. "Kafenin çevresini hatırlıyor musun? Aklına hangi detaylar geliyor?"

Bakışları orada olmayan bir şeye odaklanmıştı. Konuşmaya devam ederken, gözleri etrafa bakıyormuşçasına hareket etti.

"7-Eleven, binanın köşesindeki çıkış. Bir ağaç gövdesinin etrafındaki yuvarlak bank. Ağzına kadar dolu bisiklet park yeri. İki restoran. Birinde daha çok kişi var; diğeri neredeyse boş. Hotdog standı. Sırada beş kişi var. Ve sokağın karşısında... Evet. Karşıda bir banka vardı. Sanırım Nordea Bankası'nın şubelerinden biri olduğundan eminim. Genellikle yüksek güvenlik seviyeleri vardır. Biraz şansımız varsa..."

Mina neşelenerek, "Sen bir dâhisin" dedi. "Julia, Christer'dan Nordea'nın kamera görüntülerine erişmesini isteyebilir. Christer bu konularda doğuştan yetenekli."

Vincent şaşırarak, "Christer mı?" dedi.

Mina gülümsedi.

"Sana söylemeye çalıştım. Ekibimizin keskin bir özel ekip havasına sahip olmadığının farkındayım" dedi. "Ama herkesin güçlü yanları var. Christer'ın başka kimsenin göremediği kalıpları tespit etme konusunda esrarengiz bir yeteneği var."

Vincent, "Onu anlayabiliyorum" diye mırıldandı.

Mina, "Dolayısıyla Christer'ın sıra dışı bir detayı fark edeceğini umuyorum" diye devam etti. "Mesela orada çok sık bulunan birini. Düzenli olarak gelen, sonra gelmeyen birini. Şey, bilmiyorum. Ama bu tam olarak Christer'ın uzmanlık alanı. Çoğu kişinin mürekkep lekesine benzettiği şekilde bir kelebek görür."

Vincent başıyla onayladı.

Derken, "İki kat mı kaldı demiştin?" diyerek sataşırcasına gülümsedi. "Çoktan yenildin."

Ayağa fırladı ve koşarak merdivenleri çıkmaya başladı. Köşeyi döner dönmez gözden kayboldu. Mina onun basamakları ikişer ikişer çıktığını duydu. Kondisyonunda hiçbir sorun yoktu. Mina'yı bilerek oturtmuştu. Ve Mina da ona uymuştu.

"Vincent?"

Cevap gelmedi. Vincent epey yukarıya çıkmıştı. Mina ellerini ceplerine soktu ve bir tanesinde kare şeklinde bir nesne hissetti. Bu cüzdanıydı. Onu yanına aldığını tamamen unutmuştu. Merdiven boşluğundan yukarıya baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sadece Vincent'ın geri dönmesini beklemesi gerekecekti.

35

Väsby Yaylası'ndaki küçük, teraslı ev Christer'a annesinin evini hatırlatmıştı. Evin düzenli oluşu, her yerdeki küçük süslemeler, güzelce ütülenmiş perdeler, derinlemesine temizlenmiş yerler. Salonda yüksek sesle tik-tak eden bir saat. Çöken yerleri gözle görünen iki koltuk ve hiç ziyaretçisi olmamış gibi duran bir kanepe. Gösterişli bir kanepe. Kullanılmayacak kadar gösterişli. Annesinin kanepesi yeşil zemin üstüne mor çiçekliydi. Güneşli günlerde annesi döşemenin solmasını önlemek için üstüne bir örtü sererdi.

"Kahve ister misiniz memur bey?"

Kurbanın büyükannesi Märta yalvaran gözlerle Christer'a baktı. Christer kahveye hiç düşkün değildi. Kahve dayanılmaz derecede tetikte olmasına yol açıyordu. Ve kahvenin ona kazandırdığı düşünce netliğinden hoşlanmıyordu; durgun bir sisle kuşatılmak çok daha rahattı. Ama aym zamanda, işinin bazen kahve içmesini gerektirdiğini biliyordu. Akrabalar her zamanki fincanlarında taze demlenmiş kahve ikram ederek teselli buluyorlardı. Bu daha rahat konuşmalarını sağlıyordu. Ve Christer her zaman kahvesini yudumlamaya yoğunlaşabiliyordu. Eğer şanslıysa, kahvenin yanında tatlı bir şeyler de olabilirdi.

"Çok isterim, teşekkürler" diyerek mutfağa göz attı.

Gunnar çoktan masanın başına oturmuştu. Bakışlarını masanın yüzeyine dikmişti. Sanki orada değildi; Christer kurbanların akrabalarını pek çok kez bu durumda görmüştü. Olan bitenin henüz hazmedilemediği, hâlâ gerçeklik ve gerçekdışılık arasında gidip gelinen o ilk aşama. Zaman içinde durumu kabullenecekti.

Mutfak çok samimiydi. Ortamı tarif etmek için en uygun sözcük buydu. Kırmızı yaban mersini baskılı perdeler. Perdelere uygun muşamba masa örtüsü. Pencerede mor begonyalar. Masadaki vazoda Paskalya'yı simgeleyen ağaç dalları. Dolmakalemle çizilmiş, güzelce çerçevelenmiş bir kuş resmi. Christer bunun bir şahin olduğunu tahmin etti.

"Şahane."

Resmi işaret etti. Mutfaktaki sessizlikten rahatsızlık duymaya başlıyordu ama Märta kahve ikramını bitirip oturana kadar onları sorgulamaya başlamak istemiyordu.

Gunnar boğuk bir sesle, "Gökdoğan şahini" diyerek başını kaldırıp resme baktı. "Halland topraklarının kuşu. Şahin bira fabrikalarını bilirsiniz. Dünyanın en hızlı hayvanlarından biridir; pike yaparken hızı saatte 320 km.'ye kadar çıkabilir. İnanılmaz bir avcıdır. Bir güvercini seksen kilometre uzaktan seçebilir."

Christer isteksizce, "Kuşları iyi bilir misiniz?" dedi.

Kuşlara ilgi duymakta zorlanıyordu. Aslında hiçbir hayvandan hoşlanmıyordu. Tek yaptıkları ortadan kaybolmak ya da ölüp gitmekti. Küçükken amcası ona bir yavru kedi hediye etmişti. Christer o yavru kediyi çok severdi. Ama bir gün okuldan eve geldiğinde kedi ortadan kaybolmuştu. Annesi Christer'ın kapıyı açık bıraktığını ve kedinin kaçtığını söylemişti. Christer haftalarca ağlamıştı. Birkaç yıl sonra annesinin erkek arkadaşlarından biri Christer'a bir tavşan almıştı. Ve ne tuhaf ki tavşanın başına da aynı şey gelmişti. Christer o zamandan beri kapıları kapatmaya özellikle dikkat ederdi. Ayrıca bir hayvana ya da insana bağlanmaya değmediğini biliyordu.

Gunnar biraz enerji toplayarak, "Boş zamanlarımda yarı-profesyonel bir kuş gözlemcisiyim" dedi. "Uzun yıllardan beri. İsveç'e ait 432 tane kuş türü gördüm. Skanyalı Bertil Svensson'u geçmeye çok yaklaştım. Kendisi 459 tane görmüş."

Christer şaşkınlıkla, "Kaç tane var ki?" diye sordu.

Ormanlarda ve kırsal alanlarda bata çıka yürüyerek dürbünle kuşların izini sürmekten ne zevk aldıklarını bir türlü anlayamıyordu.

Gunnar "507" dedi ve yine sustu.

Christer kuşlar hakkındaki bu yüzeysel sohbeti daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Neyse ki Märta kahve ve bir tabak yulaflı kurabiyeyle yanlarına geldi. Kocasının yanındaki sandalyeye oturdu.

Christer elinden geldiği kadar nazikçe, "Size Tuva hakkında bazı sorular sormam gerekiyor" dedi. "Yaşamı hakkında. Ama öncelikle, neden annesi ile babasından ziyade sizlerin kayıp bildiriminde bulunduğunuzu öğrenmek istiyorum."

Märta, Gunnar'a kederli bir bakış attı.

"Tuva'nın annesi ve babası –yani kızımız Malin ve kocası Carl– Tuva on altı yaşındayken Fransa'da küçük bir eve taşındılar. İkinci baharlarını yaşadıklarını söylediler" diyerek tıksırdı. "Gençler böyleler işte. O zamandan beri geri dönmediler. Tuva tek başına kaldı. Ve Linus'un babası, aşağı yukarı oğlunun doğduğu dönemde ortadan kayboldu. Tanrı biliyor ya, Tuva ailesinden yana pek şanslı olmadı. Neyse ki Linus vardı. Harika Linus. Biz de vardık. Her zaman Tuva ile Linus'un yanındaydık. İnsan elinden gelenin en iyisini yapmalı."

Marta dalların üstündeki tomurcuklarla oynarken Christer başıyla onayladı ve sessizce defterine notlar aldı.

"Lütfen bana Linus'un babasından bahsedin; ayrıca Tuva'nın annesi ile babasının iletişim bilgilerini de almak isterim. Ama önce kayıp bildiriminde bulunmak için neden bu kadar uzun süre beklediğinizi bilmem gerekiyor. Bir yolculuk yüzünden mi?"

Bakışlarına yeni bir kuvvet gelen Gunnar, Märta'ya baktı.

"Tuva çevreci bir aktivist" dedi.

Christer, "Peki bu ne anlama geliyor? Kavşaklarda oturma eylemleri mi yapıyor?" diye sordu.

Ne kadar kayıtsız olduğunu gizleyemedi.

Märta biraz daha keskin bir ses tonuyla, "Greenpeace" dedi.

"Aman Tanrım. Gelenekçi." Christer şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ o kuruluşla ilgilenenler olduğunu bilmiyordum. İnsanların balinaları yakalamasını falan mı engelliyorlar?"

"Falan filan. Tuva çok aktifti. O – şey... bu özelliğini muhtemelen bizden almış."

Märta, Gunnar'ın kolunu sıvazladı.

"Yetmişli yıllardaki faaliyetlerde çok aktiftik. İyice yaşlanmadan önce."

Christer yaşlı çifti fırtınalı bir denizde, Norveç'e ait bir petrol kuyusu platformunu kuşatma altına alırken hayal etmeye çalıştı. Dallar ve gökdoğan şahinleri ilgi alanlarına girmeden elli yıl önce. Christer bunu yapabildiğini fark edince şaşırdı. Gunnar ve Märta şimdi kuvvetten düşmüş bir yaşlı çiftti ama belli ki içlerinde ateşli bir tutku vardı. Bu tür bir aktivizm herhangi bir fark yarattığından değil... Nasılsa sonunda hepsi ölecekti. Buzullar eriyecekti. Ozon tabakası ortadan kalkacaktı. Çin'deki kahrolası bir pazardan ölümcül bir virüs yayılacaktı. Dünya yok olacaktı. Bu değiştirilemezdi.

"Tuva'nın bir gösteriye gitmesi gerekiyordu" dedi Gunnar. "Genellikle iki üç haftalığına gider ve bu süre boyunca sürekli temas kuramayız; çünkü operasyonları gizli olabilir veya denizin ortasında gerçekleşebilir. Bu yüzden ilk başta kaybolduğunu düşünmedik."

"Peki ya Linus?" dedi Christer.

"Linus bu duruma alışkın. Burada kendi odası var. Tuva başka zamanlarda hep onun yanında olan bir ebeveyndir ama çevre çalışmalarını Linus'a bir gelecek sağlamanın yolu olarak görüyor. Bu yüzden kreşten arayıp da Tuva'nın Linus'u almaya gelmediğini söyledikleri zaman günleri karıştırdığımızı ve Tuva'nın çoktan yola çıktığını, Linus'u bizim almamız gerektiğini zannettik. Dolayısıyla tekne geri dönene kadar Tuva'nın yokluğunu fark etmedik. Sonra da o tekneye hiç binmediğini öğrendik."

Sesi çatlayan Märta, Gunnar'ın elini sımsıkı tuttu.

Christer elinden geldiği kadar özenli bir biçimde, "Tuva'nın herhangi bir düşmanı olup olmadığını biliyor musunuz?" dedi. "Ayrıca hiç Daniel Bargabriel diye birinden söz etti mi?"

Märta ve Gunnar yine birbirlerine baktılar. Sonra Gunnar dikleşti. Halland topraklarının gökdoğan şahini başının hemen yukarısındaydı ve kafasına konmuş gibi görünüyordu.

"Tuva erkekler konusunda şanslı değildi" dedi sesi titreyerek. "Daniel'ı biliyorduk ama Tuva ondan bahsetmek istemezdi. Birkaç kez Daniel'ın onu inciteceğini söylemişti."

Märta, Gunnar'ın elini tuttu.

"Onu ne kadar incitmiş?" dedi.

Christer cevap vermemek için yulaflı kurabiyeden bir ısırık aldı.

36

Daniel kapalı duran jaluzileri ayarladı. Sonra açtı. Sonra yine kapadı. En doğrusunun ne olduğuna bir türlü karar veremiyordu; insanların içeriyi görmelerini engellemek mi yoksa polisin geldiğini çabucak fark etmeleri mi daha iyiydi? Tetikte olmakta fayda vardı. Jaluzileri yarıya kadar açtı ve karşıdaki otoparka baktı. Märsta'daki daire aslında Josef'indi ama Daniel burayı bir süreliğine ödünç almıştı. Josef'in buraya ihtiyacı yoktu ve Daniel polisin Hornstull'daki daireyi izleme ihtimaline karşı oraya geri dönmeye cesaret edemiyordu. Ama Josef'in tek odalı dairesini bilmelerine imkân yoktu.

Daire en hafif tabirle basitçe döşenmişti – bir yatak bile yoktu, sadece yerde bir şilte vardı. Şu anda uyku konforu bir öncelik değildi. İşin aslı, Daniel bir daha ne zaman uyumaya cesaret edebileceğini bilmiyordu. Tabii uyuyabilirse.

Agnes ile paylaştığı daireden ayrıldığından beri arkadaşlarının evlerinde gezinmişti. Uzun süre Evelyn'de kalmıştı. Agnes'in soruşturmasını yürüten polisler yeni adresini bile istememişlerdi. Elbette bir gözleri üstündeydi; bu kesindi. Kabul, İsveç polisinin memleketi Suriye'dekiler gibi olmadığını duymuştu. Ama bu polisler, bu İsveç polisleri, onu az kalsın cinayetten hapse atacaklardı.

İlk başta Agnes'in ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına inanmamışlardı. Daniel en sevimli, en masum haline bürünmeye çalışmıştı ama polis onun bu olaya karıştığından emindi. İçlerinden en az bir tanesi Agnes'i öldüren silahın tetiğini Daniel'ın çektiğini düşünüyordu. Sonunda onu bırakmak zorunda kalmışlardı, çünkü ellerinde hiçbir kanıt yoktu. Ve sonuçta Agnes depresyondaydı...

Daniel kendine hayatının geri kalanı boyunca polisten olabildiğince uzak duracağına söz vermişti; nerede olursa olsun. Polise güven olmazdı. Ama yine düşüncesizce davranmıştı. Hem de çok düşüncesizce.

Agnes'in ölü bulunması ile Tuva'nın ortadan kaybolması arasında sadece bir ay vardı. Tuva için polisi arayan onun büyükannesi ile büyükbabası değil, kendisi olmalıydı. Böylece şüphe oklarını kendisine çevrilmezdi. Artık çok geçti. Kafede ziyaretine gelen iki polis halihazırda kim olduğunu bilmese de aradaki bağlantıyı bulmaları fazla uzun sürmezdi. Çekici polis bir şey anlamış gibi görünmüyordu ama adam Daniel'ı hemen tanımış gibiydi. Daha önce gördüğü ama çıkaramadığı adam.

Acaba Evelyn'i aramalı mıydı? Ona neler olduğunu anlatmalı mıydı? Evelyn nereye gittiğini merak ediyor olmalıydı. Daniel onu o kadar özlüyordu ki midesi ağrıyordu. Evelyn'in mutfağında oturup şarap içmekten, onun bir sigara yaktığını görmekten, havadan sudan konuşmaktan başka bir şey istemiyordu. Ya da konuşmaktan daha eğlenceli bir şey yapmak. Onu gözünün önüne getirdi ve Evelyn kendisini öperken ağzının içine kışkırtıcı bir şekilde duman üflediğini düşündü.

Ama Evelyn'i bu işe bulaştırmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Daniel bunu tek başına halletmeliydi. Bir an için Samir'i aramayı düşünmüştü. Samir kendisinden çok daha kötüsünü yaşamıştı; gerçekten hapsi boylamıştı. Yapmadığını söylediği bir şey için. Daniel neye inanacağını bilmiyordu ama Samir işe yarar birkaç öneride bulunabilirdi.

Gerçi polis onun telefonunu kontrol ederse, bu arama hiç de iyi görünmezdi. Hayır, bu meseleyi kendi başına halletmeliydi.

Daniel cebindeki kartviziti yokladı. Eğer polis tahmin ettiği gibi onu arıyorsa, kaçmaya devam etmesi gerçekten de kötü görünecekti. Şimdilik korktuğunu söyleyerek ortadan kayboluşunu açıklaması mümkün olabilirdi. Masum bir kişi polisi aramak için çok uzun süre beklemezdi. Tuva onun iş arkadaşıydı. Tabii ki onun için endişelenmeliydi. Tabii ki yardım etmek istiyordu. Hapisten kurtulmanın en iyi yolu onlardan önce davranmak ve bizzat polise gitmek olabilirdi.

Suriye'de polisten kaçmanın tek yolu acele etmek ve motosikletleri olmadığını ummaktı. Ama İsveç'te belki de polisten kaçmanın en iyi yolu yanlarına gitmekti. Masum birinin yapacağı gibi.

Daniel jaluzileri açtı.

Sonra kapattı.

Cebindeki kartviziti tekrar yokladı.

Belki.

Ninova

37

Okul çocukları bahçeye akın ediyorlardı. Mina kimseye görünmemek için tam olarak nerede durması gerektiğini biliyordu. Kıyafetleri o kadar benzerdi ki, sanki üniforma giymişlerdi. Göze batan birkaç çocuk vardı. Onlar da herkesten çok dikkat çekiyordu. Paskalya tatilinden sonraki ilk okul günü olduğu için bağıran ve gülen çocukların enerji düzeyleri her zamankinden çok daha yüksekti.

Kız kalabalığa iyi uyum sağlıyordu ama Mina çocukların arasında onu bulmakta zorlanmadı. Tabii o yaştakilere çocuk denirse. Yarı çocuk, yarı yetişkinlerdi. Kızın koyu renk saçları atkuyruğu yapılmıştı. Kot pantolon. İnce bir kamuflaj ceketi ve beyaz spor ayakkabılar. Fjällräven Kånken marka lacivert bir sırt çantası. Güzeldi. İnanılmaz güzeldi.

Kız önünü dönünce Mina sıçradı. Drottning Blankas Lisesi'nin girişine bakan Blåsut metro istasyonundaki platformda dururken, görünmez olduğunu biliyordu. Ama yine de birbirlerine baktıklarını hayal etmek istedi. Birbirlerini *görebildiklerini*. Kız bir şey arıyormuş gibi etrafına baktı, sonra yine başını çevirdi.

O ortadan kaybolmadan önce Mina'nın sadece birkaç dakikası vardı. Kız kapıdan içeri girerek binanın içindeki sınıflardan birine doğru ilerledi. İsveççe, İspanyolca, Matematik ve Ekonomi dersleri için. Ya da hangi dersleri alıyorsa.

Mina'nın arkasındaki metro treni yaklaşıyordu. Tren istasyona girerken Mina arkasına döndü. İnsanlar trene binerken kayıtsızca yere bakıyorlar, birbirleriyle göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. Mina istasyonun çıkışına doğru yürümeye başladı. Arabasını yakı-

Ninova

na park etmişti. Metroya binmeyi asla düşünmezdi. O vagonları tıka basa dolduran insanların etrafında gezinen bakteri bulutu o kadar kalındı ki, Mina neredeyse çıplak gözle görülebildiğini düşündü.

Tren uzaklaşarak onu platformda yalnız bıraktı. Mina bir kez daha arkasına dönüp okul binasına bakmamak için büyük bir çaba sarf etti. Aralarındaki aşılmaz duvarı hatırlamak için okulun kapalı duran kapısını görmesi gerekmiyordu. Kaybın sızısını bütün bedeninde hissediyordu.

Çıkışta akşam gazetelerinin panolara asıldığı bir bayinin yanından geçti. Hâlâ kaybolan Robert'ın trajedisini sömüren gazeteler satıyorlardı. Yeni keşifler, umut vaat eden izler. Öyle mi? Buna yeni bir alaycılık düzeyi demek daha doğruydu. Ama Mina şaşırmıyordu. Sarı panoların yanından geçerken küçük oğlanın mutlu, davetkâr bakışlarıyla buluşmaya bile cesareti yoktu. Dünya kesinlikle korkunç bir yer olabiliyordu.

Cebindeki telefonu çaldı. İlk önce cevap vermemeyi düşündü; sonra okula son bir kez baktıktan sonra cebinden çıkardı. Kısa ama yararlı bir konuşmaydı. Yarın Agnes Ceci'nin cesedini mezardan çıkaracaklardı.

38

Vincent dalgın dalgın önündeki uçak koltuğunun cebindeki güvenlik kartını okuyordu. Karta göre Sundsvall uçuşu 72 yolcu taşıyabilen bir ATR 72-500 tarafından gerçekleştiriliyordu. Vincent uçağa bindiğinde sadece 30 yolcu saymıştı; dolayısıyla istatistiksel olarak pek çoğunun yanında sinir bozucu komşulardan arınmış, boş bir koltuk olmalıydı. Ama tabii ki birisi Vincent'ın yanındaki boş koltuğa oturmuştu. Dinlediği müziğin sesini sonuna kadar açan ve kulaklıklarından mekanik bir ritim sızan birisi.

Yanındaki adam, *"All that she wants"* diye şarkı söyleyerek müziğe eşlik ediyordu.

Vincent küçük uçakları sevmiyordu. Bu tıpkı kocaman bir tabutta yolculuk etmek gibiydi. Kontrollü bir şekilde nefes almaya başladı. Klostrofobiyi önlemenin püf noktası, beynin rasyonel bölümüne bir görev vermekti. Tercihen zor bir görev. Böylece hipokampüs –beynin duyguları kontrol eden bölümü– onu paniğe sevk etmek için ihtiyacı olan kaynaklardan mahrum kalıyordu. Vincent güvenlik kartını yeniden inceledi.

72 koltuk artı 30 yolcu 102 ederdi. 1 sayısı A harfini, 2 sayısı B harfini, 0 ise O harfini temsil ederse, 102'nin karşılığı AOB olurdu. Ace of Base – yani 1992'de liste başı olan "All that she wants" şarkısını kaydeden grup. Vincent düş kırıklığı içinde pencereden dışarıya baktı. Bazen bu beyin jimnastikleri çok kolay oluyordu. Ama klostrofobiyi uzak tutuyordu.

Vincent İsveç'in en başta gelen illüzyon ve sihir aksesuarları üreticisiyle buluşmak üzere Sundsvall'a gidiyordu. Yanında Mina'nın onun için temin ettiği fotoğraflar vardı. Muhtemelen

Vincent resmî olarak vakanın dışında olduğu için Mina'nın ona fotoğrafları verme yetkisi yoktu ama kılıçlı kutuyu anlamalarına yardımcı olabilecek biri varsa o da Sains'ti. Vincent onu yaklaşık on yıldır tanıyordu. Sains'in illüzyon kurguları hakkında bilmediği bir şey varsa, bilmeye değer olmadığı içindi.

Vincent bir saat sonra Midlanda Havaalanı'nın gelen yolcu salonuna ayak bastı ve etrafına baktı. Ayakta dikilerek yolcuları bekleyen dört kişi vardı. Bir tanesi mütevazı giysiler içinde, orta yaşlı bir adamdı. Biri onu fark etse bile, belediye meclisinde çalıştığını düşünürdü. Vincent, Sains Bergander'in tam da bu şekilde görünmek istediğini biliyordu. Yanına gidip elini uzattı.

"Merhaba eski dostum. Seni yeniden görmek güzel" dedi.

Sains, Vincent'ın elini iki eliyle birden kavradı. Bir illüzyonistin en iyi numarası, kendisini görünmez kılmaktı. Bırakın Sains'in gerçekte ne iş yaptığını, kendi ailesi dışında varlığından haberdar olan çok az kişi vardı. Sundsvall küçük bir şehirdi ve Sains Bergander insanların dikkatini çekmediği için son derece memnundu.

Sains'in Subaru arazi aracına bindiler ve otoparktan çıktılar.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" dedi. "Telefonda tam bir sır küpüydün."

"Aslında az sonra göstereceğim şeyi sana göstermem yasak" dedi Vincent. "Muhtemelen bu konu hakkında konuşmam bile yasak. Ama bir sırra karşı koyamayacağını biliyorum. Her neyse, görüşmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Bu konuda haklısın. Ziyaretlere karşı değilim; bugünlerde birinin uğrayıp da kapımı çalması pek sık rastlanan bir şey değil."

Sains yolun kenarına yanaştı ve atölye olarak kullandığı evin önüne park etti.

Eşikte durduklarında, "Sihrin kalbine hoş geldin" dedi.

Vincent hem Noel Baba'nın atölyesini hem de bir marangozluk sınıfını andıran bir odaya girdi. Kullanım alanlarını ancak tahmin edebildiği makineler duvar boyunca dizilmişti. Vincent'a tanıdık gelenler sadece iki dairesel testere ve endüstriyel ölçekte bir üç boyutlu yazıcıydı. Makinelerden çıkan kalın borular muhtemelen tozu ve talaşı emmek içindi, ancak bu yine de odanın tahta parça-

larıyla, menteşelerle, boya kutularıyla ve ince mıknatıs öbekleriyle dolup taşmasına engel olamamıştı. Tüm bunlar kaderi henüz belli olmayan bitmiş kutuların ve çerçevelerin ortasında duruyordu. Vincent tavandan sarkan bir halatın ucundaki ahşap levhanın önünde durdu. Yatay olarak asılı duran levha baş hizasına geliyordu ve her iki ucuna da fazlaca kalın iki cıvata monte edilmişti.

Vincent "Bu ne?" diye sordu.

"Üzerinde çalıştığım kişisel bir proje" dedi Sains gururla. "Bu arada açıklamış olayım, sipariş kabul etmiyorum."

Levhanın önünde durdu, kollarını kaldırdı ve elleri cıvatalarla aynı hizaya gelecek şekilde iki yana açtı.

"Bu bir çarmıh" dedi. "Cıvatalar ellerin tam içinden geçiyor. İnanılmaz gerçekçi. Her bir yaradan iki yüz mililitre kan akıyor. Cellat rolünü oynayan kişi için bir keşiş pelerini bile diktim. Çok heyecanlı. Görmek ister misin?"

Vincent başını iki yana salladı. Mina'nın buna ne anlam yükleyeceğini merak etti. İllüzyon olsun ya da olmasın, şu anda hayatında yeterince kan ve yara vardı. Vincent basılı fotoğrafların bulunduğu plastik dosyayı çıkardı, bir çalışma tezgâhının üzerindeki metal kelepçe yığınını kenara itti ve fotoğrafları dizdi.

"Bunun hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

Sains fotoğrafların üzerine eğildi.

"Bu bir kılıçlı sandık" dedi. "Ya da kılıçlı kutu; kime sorduğuna bağlı. Ama herhalde bunu sana söylememe gerek yok, değil mi?"

Vincent başını iki yana salladı.

"Daha önce böylesini gördün mü?" dedi.

"Hayır, pek sayılmaz. Bunu kim yapmış?"

"Bunu senin söylemeni umuyordum. Biri senden bir kutunun parçalarını sipariş etti mi? Ya da sektörden birinin yakın zamanda böyle bir şey satıp satmadığını biliyor musun? Belki sadece tasarımını."

Sains tıksırdı ve fotoğrafları işaret etti.

"Sence bu kadar özensiz bir işe izin verir miyim? Utanmalısın, Vincent. Benim sadece en iyisini yaptığımı biliyorsun. Ve tanıdığım diğer üreticilerin hiçbiri bu kadar acemice yapılan bir şeyin satılmasına izin vermez."

"O halde bu kesinlikle ev-yapımı bir iş mi?"

"Hımm, bu kadar basit olamaz. Tasarım açısından bakıldığında, bunu yapmak düşündüğün kadar kolay değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Sains bir kitaplığın yanına gitti ve bir şeyler aramaya başladı. Bir süre sonra üç cilt spiralli kitapla geri döndü.

"Bunlar Paul Osbourne'un 1981 tarihli *İllüzyon Sistemleri*" diyerek kitapları Vincent'ın önüne koydu. "Muhtemelen modern illüzyon tasarımlarının en önemli kaynağı. Bir göz at. Bunu inşa edebilir misin?"

Vincent ciltlerden birini açtı ve çizimlerin bulunduğu sayfaları karıştırdı. "Muhtemelen denerdim" dedi.

"Ve beceremezdin. Çizimleri satın alanlar sihirbazlar olabilir, ancak bunları inşa etmek için bir marangoz tutmak daha iyi. Gerekli makinelere sahip olmak yetmez; malzemeleri de tanımak gerekir. Aksi halde illüzyon kutusu fazla ağır olur. Veya kontrplağa uygun olmayan vidalar takmaya çalışırsın. Ya da başka bir aptallık yaparsın. Dahası, klasik tasarımların pek çoğu kasten yanlış çizilmiştir."

Vincent anlamıyordu.

"İnsan neden işe yaramaz çizimler satar ki?" dedi.

"Çünkü bu bir illüzyonun tanıtımını yapmanı ve telif hakkı talep etmeni sağlarken, aynı zamanda başka kimsenin aynısını başaramamasını garantiler. Başka insanların buluşları üzerinde hak iddia eden sihirbazlar arasında büyük anlaşmazlıklar var. Bir buluşu sahiplenmenin geleneksel yolu, onu yayımlamaktır. Ama aynı zamanda, başkalarının onu kopyalamasını ve keşfettiğin numaranın aynısını yapmasını da istemezsin. Bütün sihirbazlar emsalsiz olmak ister. Bu yüzden buluşlarını yayımlarsın ama birkaç ufak hatayla."

"Peki bu hatalı çizimlere uymaya çalışırsan ne olur?"

"İşe yaramaz. Tuzak kapısı açılmaz. Duvarlar bir arada durmaz. İllüzyon her neyse gerektiği gibi çalışmaz. Anlatmak istediğim şu: Eğer bir illüzyon inşa edeceksen, çizimi işe yarayacak şekilde değiştirmenin yöntemini de kavramalısın. Ama bunun

Ninova

olumlu bir etkisi de var, çünkü illüzyona kendi damganı vurmuş olursun. Ve başka biri de onu farklı bir şekilde değiştirir."

Aksi halde tuzak kapısı açılmaz. Vincent'ın zihninde bir anı canlandı ama Vincent onu derhal bastırdı. Parmaklarını düş kırıklığı içinde fotoğraflara vurdu.

"Pekâlâ, o halde bu kutu bir profesyonel tarafından yapılmamış" dedi. "Bana başka ne söyleyebilirsin? İstersen bir daha bak."

Sains gözlerini kısarak fotoğraflara daha yakından baktı.

"Hımm. Bu eski bir fotoğraf mı? Çünkü model öyle. Yani eski. Yapısı yıllar içinde epey değişti; bu bana 1960'larda yapılanları hatırlatıyor. Ama..."

Sains fotoğraflardan birini eline alıp kaşlarını çattı. Sonra fotoğrafı bıraktı ve elini ağzına götürdü.

Parmaklarının arasından çıkan cılız bir sesle, "Vincent, bunu kim yapmış?" diye sordu.

"Ben de sana bunu soruyorum ya."

"Ama herhalde kullanılmamış, değil mi?"

Sains tezgâha yaslandı. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

Vincent endişeyle, "Ne oldu?" dedi.

Sains biraz kendini toparlamış gibi görünüyordu. Uzanıp kitaplardan birini aldı.

"Aslında kılıçlı kutuların ve sandıkların güzel çizimleri de var" dedi ve aradığını bulana kadar sayfaları çevirdi. "Ayrıca yapımları da kolay. Bir baksana."

Sains kitaptaki bir tasarımı işaret etti.

"Sihirbazın asistanı kutudaki kılıç deliklerine göre ayarlanan, çok hassas bir pozisyonda oturuyor. Delikler dış yüzeyin tamamını kaplıyormuş gibi görünecek şekilde dağıtılmış fakat aslında kılıçlar tam da kutudaki kadının sığacağı bir boşluk yaratacak şekilde konumlandırılmış; kadın yerinden hiç kıpırdamadığı sürece. Bunu uç noktaya taşıyanlar da var; Almanya'da bir sihirbaz birkaç yıl önceki gösterisinde asistanının yedi kaburgasını ve çenesini kırmış. Program YouTube'da var. Kutuda asistan için daima *bir miktar* boşluk olur. Ama Vincent..."

Sains, Vincent'ın getirdiği fotoğraflardan birini aldı ve bariz olanı işaret etti.

"Bu kutuda hiç boşluk yok. Eğer biri bu kutuda otursaydı, kılıçlar onu delip geçerdi. Kaçacak hiçbir yer yok. Yine de... bunun gerçek bir çizime dayandığını görebiliyorum; eski de olsa. Sadece... illüzyonun kendisini ortadan kaldırmışlar."

Sains ona bakakaldı.

"Vincent. Bu *nedir* böyle?"

"İşte bulmamız gereken de bu, eski dostum."

Ninova

39

Güvenlik kamerası görüntülerini izlemek boyanın kurumasını izlemek kadar sıkıcıydı. Christer gözlerini kırpıştırdı. Dışarıda gün batıyordu ve ofis boşalıyordu. Asla tamamen boşalmazdı, her zaman çalışanlar olurdu ama akşam ve gece boyunca işgücü önemli ölçüde azalırdı. İnsanlar eve, ailelerinin yanına gitmek isterlerdi. Christer'ın böyle bir gerekçesi yoktu ama yine de bir an önce eve gitmek istiyordu. Yalnızlığa alışmıştı. Durumu kabullenmişti.

Tuva'nın ortadan kaybolmasından önceki üç günün görüntülerini almıştı. Bu gerçekten tuhaftı, çünkü bu tür verilerin sadece yirmi dört saat boyunca saklanmasına izin veriliyordu ve bankayla iletişim kurduğunda onların da ısrarla ifade ettiği gibi, eski görüntülerin çoktan silinmiş olması gerekirdi. Ama Christer bankaya görüntüleri ne için istediğini söylediğinde ne ilginçtir ki, bir bilgi teknolojileri uzmanının dikkatsizlik ettiğini ve görüntülerin hâlâ bir sunucuda durduğunu keşfetmişlerdi. İstedikleri bahaneyi bulabilirlerdi. Görüntüler hâlâ durduğu için kimse Christer'dan daha çok sevinemezdi.

En azından bu monoton sahneleri izlemeye başlamadan önce. Kamera elbette bankanın kendi girişine doğru çevrilmişti ama Christer caddenin karşısındaki kafeyi görebiliyordu. Ne yazık ki kafenin kapısı görüş alanının dışında kaldığı için görünmüyordu. Ama Christer kaldırımı, yolu ve kafenin büyük pencereleri sayesinde bir parça da içerisini görebiliyordu. Görüntülerde oradan geçip giden insanların çoğu yalnız değildi. Gülen çiftler vardı. Bir sebepten tartışıyormuş gibi görünen iki arkadaş. Bir köpek gezdi-

nicisi ve büyük köpeği. Yaşlı bir kadın ve bir çocuk; herhalde bir büyükanne ve torunuydu.

Her ikisinde de küçük birer şivava bulunan iki kadın. Şu kahrolası küçük köpek modasını hiç anlamıyordu. Ona kalırsa tasmalı sıçanlara benziyorlardı.

Christer gözlerini kırpıştırdı ve kahveden birkaç yudum daha içti. Yüzünü buruşturdu. Kahve soğuktu. Elbette öyleydi. Hayat ona nadiren sıcak kahve sunardı.

Christer izlemeye devam etti. Pencereden kahve içerken gördüğü yalnız bir adam kaldırımda belirdi. Belli ki kafeden yeni çıkmıştı. Christer öne eğildi. Adamın tanıdık gelen bir yanı vardı. Görüntü karlı olduğundan çok fazla detay görünmüyordu ama yüz hatlarını seçmek gayet mümkündü. Adamın hafifçe topallaması Christer'da bir şeyleri tetikledi. Ama beyninin kıvrımlarını zorlasa da bir türlü daha fazlasını hatırlayamadı. Adamın yürüyüş biçimi çok tanıdıktı fakat aradığı bilgiye ulaşmaya çalıştıkça, ondan daha da uzaklaştı.

Bazen bir şeyi hemen bulamadığında veya bildiği ya da bilmesi gereken bir sözcüğü hatırlayamadığında endişelenirdi. Annesi demans yüzünden ölmüştü ve neredeyse on yıl süren uzun bir gerileme dönemi geçirmişti. Christer annesiyle aynı kaderi paylaşmak istemiyordu. En büyük korkusu sakız çiğneyen yirmi yaşındaki birinin bezlerini değiştirmesi ve kıçını silmesiydi. Christer her ihtimale karşı annesinin değerli mücevherlerini koyduğu kutuya küçük bir kapsül saklamıştı. Kapsül orada öylece duruyor, işe yarayacağı günü bekliyordu. Bu hızlı ve onurlu bir ölüm olacaktı.

Christer görüntüyü geriye aldı ve hafifçe topallayan adamı tekrar izledi. Hayır. Hafızasının artık hiçbir yardımı dokunmayacaktı. Christer içini çekti, dosyayı kapattı, ayağa kalktı ve paltosunu giydi. Bu gecelik bu kadar yeterdi.

40

Mina işe gitmeden önce toplantıya uğradı. Aslında işe çoğunlukla erken giderdi ama kızı gördüğü günlerin ertesinde asla doğrudan işyerindeki gerçekliğe geri dönemiyordu. Öncelikle bir ara durağa ihtiyacı oluyordu. Yumuşak bir geçiş yapmak için. Vincent'ı aramayı düşünmüştü ama kız açıklamakta zorlanacağı başka bir sırdı. En iyisi kayıp hissini başka bir sırrı kullanarak uyuşturmaktı.

Geldiğinde herkes çoktan oturmuştu. Mina usulca içeri süzüldü ve boş sandalyelerden birine oturdu. Her zaman çok sayıda sandalye oluyordu. Hiç kimse kendisi için yer olmadığını ve hoş karşılanmadığını hissetmesin diye. Zaten pek çoğu uyum sağlayamadıkları, hoş karşılanmadıkları için oradaydı. Skanyalıyı ve mor şallı kadını başıyla selamladı.

Yunuslu kız manşetini sıvamış ve koluna streç film sarmıştı. Streç filmin altında Uçlarda yaşa yazan bir dövme göze çarpıyordu ve etrafındaki deri kıpkırmızıydı. Mina şu anda derisinin altında çoğalan, etini yiyerek kemiğe doğru ilerleyen, bütün canlı dokuları mahveden katil bakterileri gözünde canlandırmaktan kendini alamadı. Bu düşünce silsilesini durdurmak için ellerini pantolonuna sürttü, sonra kalçasını sertçe çimdirdi. Yunuslu kız elini kaldırarak onu selamladı ve gülümsedi. Mina da ona gülümsemeye çalıştı ama dudakları kaskatı kesildi ve yapmacık olduğunu hissetti.

Köpekli adam, Bosse ile karşısında oturuyordu. Aslında ona köpekli adam demeyi bırakmalı ve Bosse'nin sahibi demeliydi. Mina adamın yanında oturan tekerlekli sandalyeli kadının, sözünü ettiği partneri olduğuna dair makul bir tahminde bulundu.

Mina'yı görünce Bosse'nin kulakları havaya dikildi ve sahibi tasma kayışını tutamadan ona doğru koştu, zıplayarak ön patilerini kucağına koydu ve hararetle yüzünü yalamaya çalıştı. Mina panik içinde ayağa kalktı ve telaşla pantolonunu silkelemeye başladı. En azından dışarısı kuru olduğundan Bosse'nin patileri ıslak değildi ama Mina yine de pantolonunu atmak zorunda kalacaktı. Şimdi mikroplar ellerine de bulaşmıştı. Köpekli adam yanına koştu ve tasma kayışını yakaladı.

"Affedersin, onu sandalyenin bacağına bağladığımı sanıyordum."

"Özür dilemene gerek yok" dedi Mina sertçe. "Sorun bende... köpeklerden biraz korkuyorum."

"Çok iyi anlıyorum; o tam bir koca oğlan. Ama seni temin ederim ki çok tatlıdır. Ve belli ki sana âşık. Olumlu tarafını görmeye çalışalım."

Mina kendini hafifçe gülümsemeye zorlayarak, "Bunu hatırlamaya çalışacağım" dedi. "Olumlu tarafını."

Mina tekrar sandalyeye otururken adam Bosse'yi uzaklaştırdı. Mina'nın nabzı yavaşça sakinleşmeye başladı. Herkes ona bakıyordu. Mina gözlerini yere çevirdi. Görünmez olmayı tercih ederdi. Görünmek, yer kaplamak istemiyordu. Özellikle orada. Dinlemek, izlemek, öğrenmek istiyordu. Üç yıldır toplantılara geldiği halde bir kez bile bir şeyler paylaşmayı tercih etmemişti.

Tekerlekli sandalyedeki kadın anlayışlı bir şekilde ona gülümsedi. Mina onu görmemiş gibi yaptı. Bosse sahibinin sandalyesinin altına uzanmış, koca kafasını patilerinin arasına koymuş ve nemli gözlerini Mina'ya dikmişti. Üzgündü, reddedilmişti, ihanete uğramıştı.

Mina mola sırasında gruptan uzaklaştı. Diğerlerinin pek çoğu küçük öbekler halinde ayakta durarak ya da otururak kahve içiyorlar, bisküvi yiyorlar ve sohbet ediyorlardı. Mina ise bir köşede oturdu ve telefonunu çıkardı. Hiç mesaj yoktu. Candy Crush'ı açtı; yirminci seviyedeydi. Bu seviyeye ulaşmak saatlerini almıştı, fakat rahatlamak için mükemmel bir yoldu. Hareket eden, silinen ve yeniden doldurulan renkli şekerlere bakarken tüm beyni rahatlıyordu. Bir başlangıç vardı ama son yoktu.

"Bosse'nin adına özür dilemek istiyorum."

Solundan gelen bu ses Mina'nın sıçramasına neden oldu.

"Evimize geldiğinde yetişkindi; o bir kurtarma köpeği. Korkarım onu istediğimiz gibi eğitme konusunda pek başarılı olamadık."

Tekerlekli sandalyedeki kadın özür dilercesine Mina'ya gülümsedi. Mina sessizce içini çekti ve telefonunu cebine koydu. Ne kadar çabalarsa çabalasın, bir türlü havadan sudan konuşmalardan kaçınamıyordu. İnsanlar beden dilini okuma konusunda çok kötüydü. Bazen Mina insanların ellerini iyice yıkamayı öğrendikleri, plastik eldivenler ve yüz maskeleri kullandıkları, her yere "mesafenizi koruyun" yazan tabelaların yerleştirildiği bir dünyanın hayalini kuruyordu.

Kadını başından savmak için, "Gerçekten sorun değil" dedi.

Kadının sandalyesinin tekerleklerini döndürerek çekip gitmesini istiyordu. Ama kadın sakince olduğu yerde kaldı. Mina'ya nazikçe gülümsüyordu. Köpekli adam ellerinde iki fincan kahveyle onlara doğru geldi. Fincanlardan birini tekerlekli sandalyedeki kadına uzattı ve Mina'ya özür dilercesine gülümsedi.

"Sana da bir fincan getirmediğim için kusura bakma. Ama genellikle içmiyorsun..."

"Hayır, hayır, sorun değil."

Bosse itaatkâr bir şekilde ayağının dibinde oturuyordu ama her an Mina'nın üstüne atılıp yüzünü yalamak ister gibi bir hali vardı. Mina temkinlice geriye doğru adım attı.

Adam, "Merak etme, kayışını tutuyorum" diyerek Mina'nın karşısına oturdu.

Mina kalkıp gitme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı. Bu insanlar hakkında daha fazlasını bilmek istemiyordu. Adlarını ve soyadlarını bilmek istemiyordu. Nerede yaşadıklarını da. Şu anda veya eskiden hangi işleri yaptıklarını da. Hiçbir şey bilmek istemiyordu. İşte. Hepsi de tehlikeli bir biçimde alanını ihlal ediyorlardı. Onlar yabancıydı. Mina yabancılarla konuşmak istemiyordu. Bunu sadece iş için yapıyordu. Ama işini yapmadığı zamanlarda, tanımadığı insanlarla konuşmaya gerek görmüyordu. Dürüst

olması gerekirse, tanıdığı insanlarla da konuşmaya gerek görmüyordu. Tanıdığı insanların listesi zaten epey kısaydı ve insanlar Mina'nın asla temas kurmamasından yoruldukları için giderek kısalıyordu.

"Kenneth bana polis memuru olduğunuzu söyledi" dedi kadın.

"Evet" dedi Mina kısaca.

Lanet olsun. İsimler. Mina paylaşım seansları sayesinde adamın adını duymuştu ama isimler fazlasıyla kişiseldi. Fazla samimiydi. Yabancılarla işi hakkında konuşmak da istemiyordu. Kenneth'ın – lanet olsun, şimdi de adamı adıyla anıyordu– ve diğerlerinin Julia'nın soruşturma hakkında konuştuğunu duymaları bir kazaydı. Bir daha olmamıştı. Bir daha olmayacaktı. Yaşamının farklı bölümleri arasında kalın yangın kapıları vardı. Bildiği tek yol buydu. Hayatla ancak bu şekilde başa çıkabiliyordu.

Mina odaya göz attı. Yeniden başlama zamanı gelmemiş miydi? Aslında toplantının ikinci yarısına katılmasına gerek yoktu. Bu kısım isteğe bağlıydı. Her an çıkıp gidebilirdi. Ama sessizlik çok bunaltıcı gelmeye başladı. Mina kendine engel olamayıp tekerlekli sandalyeyi işaret etti.

"Neden tekerlekli sandalyedesiniz?" diye sordu.

"Skolyoz yüzünden" dedi kadın duygusuzca.

"Ah evet, doğru. O... Kenneth bahsetmişti."

Yine sessizlik oldu. Mina dişlerini sıktı. Bosse daha yakınındaymış gibi geliyordu. Sanki santim santim ona sokulmaya çalışıyordu. Mina sandalyesini biraz geriye doğru itti. Köpekten yayılan pisliğin üstüne sıçramasını önleyecek kadar. Sessizlik ıslak bir örtü gibi onları sardı ve Mina bir kez daha gitmeyi düşündü. Ya da en azından yerini değiştirmeyi. Belki de bahanesi, yunuslu kıza dövmesi hakkında bir soru sormak olabilirdi. Ama o koldan olabildiğince uzak durmayı tercih ederdi.

Telefonu vızıldayınca onu memnuniyetle cebinden çıkardı. Mesajı okudu, düşündü, sonra hızlıca bir cevap yazdı ve gönderdi. Başını kaldırdığında Kenneth ile karısının meraklı yüz ifadeleriyle kendisini izlediklerini gördü. Ayağa kalktı ve sandalyenin arkasında asılı duran paltosunu aldı.

"Üzgünüm. Görev beni çağırıyor. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tekerlekli sandalyedeki kadını başıyla selamladı. Aceleyle yanlarından geçerken, Bosse hayal kırıklığına uğramış gözlerle onu takip etti. Mina binadan çıkarken tuvaletlerin önünden geçti ama ellerini yıkamak üzere içeri girmekten kaçındı. Sadece üzerindekinden daha fazla bakteri kapacaktı. Arabada ıslak mendiller ve el dezenfektanı vardı. Onlarla yetinecekti.

41

Christer içini çekti. Nordea'nın güvenlik kamerası görüntülerini izleyerek birkaç saatini daha boşa harcamıştı. Yetmiş iki saatlik görüntülerin sonuna gelmek üzereydi; Tuva'nın kapıdan çıktığını ve ortadan kaybolduğu ve ölüme doğru gittiğini bildikleri o âna. Ama kameraya Tuva'nın kaçırılmış olabileceği tekinsiz bir siyah minivan ya da arkasından koşan maskeli saldırganlar takılmamıştı. Tekrarlayan bir şablon ya da dikkat çeken bir şey yoktu.

Christer kayda değer bir şey bulamamıştı. Topallayan adamda tanıdık gelen ve hâlâ içini kemiren bir şey vardı ama bu fikrin olgunlaşmasını beklemek dışında yapabileceği bir şey yoktu. Hatırlayamıyordu işte. Bu kadar basitti. O kahrolası bir sihirbaz değildi. Eğer ihtiyaçları olan buysa Vincent'ı el altında tutmaları gerekirdi.

Christer güvenlik kamerası dosyasını kapattı ve tekrar iç çekti. Bir sonraki görevi de bundan daha cazip değildi. Agnes bariz bir intihar sonucu ölü bulunduğunda, Jesper Ceci'yi aramakla görevlendirilen Christer olmuştu. Agnes'in babasını. Agnes'in annesi Charlotte Ceci, Agnes küçükken ölmüştü. Agnes tek başına yaşayabilecek kadar büyüdüğünde, Jesper yeni bir aile kurmak üzere Arvika'ya taşınmıştı.

Ekipte ailelerle konuşma konusunda en deneyimli kişi Christer olduğundan, ailelerle her zaman kendisi ilgileniyordu. İş arkadaşları bu işten en az onlar kadar nefret ettiğini anlamamışa benziyorlardı. Christer bu işte muhtemelen diğerlerinden daha kötüydü. Gerektiği zaman sakinleştirici olabiliyordu, fakat insanları avutmak onun güçlü tarafı değildi.

Agnes'in babasıyla yaptığı konuşmayı çok net hatırlıyordu. Her zaman cinayet vakalarını araştırmadığı için kariyeri boyunca her türlü konuşmayı yapmıştı. Bazı aile bireyleri polis teşkilatından olduğunu söylediği anda ağlamaya başlardı. Kaybolduğu bildirilen bir kedinin ölü bulunduğunu söylemek için aradığında bile. Evcil hayvan sahiplerinin durumu bir türlü kabullenememesi onu hiç şaşırtmıyordu. Bunun olacağını bilmeleri gerekirdi; Christer'ın öğrendiği bir şey varsa, o da hayvanların her zaman ortadan kaybolduklarıydı. Bazıları ise telefonda öfkeye kapılır ve onu mesleki ihmalkârlıkla suçlardı. Tıpkı Michael Kors çantası mükemmel durumda bulunan fakat cep telefonu çalınan şu ellili yaşlarındaki kadın gibi. Sonunda Christer dayanamamış ve kadına onunla konuşmak için hangi cep telefonunu kullandığını sormuştu... Ah bu insanlar. Sorunları neydi?

Eğer vereceği daha ciddi haberler varsa, şoke olmaları doğaldı. Böylesi daha zordu. O sırada birinin desteğine ihtiyaç duyarlardı ve Christer telefonun diğer ucunda çaresiz kalırdı. Sorun insanların tepkilerini tahmin etmenin mümkün olmamasıydı; bu yüzden böyle durumları önlemek de zordu.

Ancak Jesper Ceci başka bir kategoriye aitti. Sesi neredeyse... nazik geliyordu. Belki bu da onun şoke olmak biçimiydi; akrabaların kötü haberlerle baş edebilmek için kendilerini duygusal olarak uzaklaştırmaları alışılmadık bir durum değildi. Ama Christer bunun Jesper Ceci için geçerli olduğunu düşünmüyordu. Jesper'ın Arvika'da yeni bir karısı ve beş yaşında bir oğlu vardı. Oraya taşındığından beri Stockholm'deki kızıyla çok az temas kurmuştu. Christer aradığında Jesper, Agnes'ten uzak bir akrabaymış gibi bahsetmişti. Birkaç yıl önce bir akşam yemeğinde tanıştığı biriymiş gibi. Christer buz kesmişti.

Şimdi Jesper'ı tekrar araması gerekiyordu. Ona bir kızı olduğunu hatırlatmalı, kızın belki de intihar etmediğini söylemeliydi. Christer, Jesper'ın yanıtlamakla hiç ilgilenmediği bir sürü soru sormak zorunda kalacaktı. Yüce Tanrım. Ama en iyisi bu işi bir an önce aradan çıkarmak ve günü sonlandırmaktı. Yarın başka bir gün olacaktı. Sanki daha iyi olacakmış gibi...

Christer masasından kalktı ve koridora bakan kapıyı açtı.

Bazı insanlar zor bir konuşma yaparken kapıyı kapatmak isterlerdi. Christer tam aksini tercih ediyordu. Koridorun görüntüsü ve oradan gelen sesler, gerçeklikle o çok ihtiyaç duyduğu bağlantıyı sağlıyordu. *Gerçekliğin* de övülecek bir yanı yoktu ya, her neyse. Küçük ofisinden daha iyiydi. Hiç olmazsa daha büyüktü.

Yeni veri koruma yönetmeliği nedeniyle, herhangi bir suç şüphesi ortadan kalkar kalkmaz Agnes'in akrabalarıyla ilgili tüm detaylar silinmişti. Polisin yalnızca suçu önleme çabası kapsamında kişisel bilgilere ulaşma izni vardı ve Agnes'in intiharı bu kategoriye girmiyordu. Şimdiye kadar. Christer'a fikrini soran olsaydı, ki asla sormazlardı, veri koruma yönetmeliğinin tam bir saçmalık olduğunu söylerdi. İnsanlar hakkındaki gerekli bilgileri saklamanın kime ne zararı vardı? Herkesin neden birdenbire bu kadar gizemli olmaya gerek duyduğunu anlayamıyordu. Eğer biri sosyal güvenlik numarasının son dört rakamını bilmek isterse, Christer bu bilgiyi memnuniyetle verirdi. Neyse ki Google sayesinde Jesper'ın işvereninin telefonunu bulabilmişti.

Araştırma yaparken telefon numarasının yanı sıra, Arvika Nyheter internet sitesinde yakın tarihli bir makale de bulmuştu. Jesper Norveç'teki İlerleme Partisi'nden fazlasıyla etkilenen ama daha da sağ eğilimli olan İsveç'in Geleceği siyasi partisinde aktifti. Vergi ödemeyen kişilerin hizmet almaması gerektiği gibi konuları gündeme getirdiklerinde popülerlik kazanmaya başlamışlardı. Bunu doğrudan "göçmenlik sorunu" olarak tanımlamışlardı.

Christer makaleyi ön plana çıkarmak için kullanılan Jesper'm fotoğrafına baktı. Agnes'in babası seyrelmiş ve geriye taranmış saçlarıyla, boynundaki kırmızı fuların renklendirdiği mavi ceketiyle, soğuk bir biçimde ona gülümsüyordu. Denize açılıyormuş gibi bir hali vardı. Jesper, Arvika belediye meclisi üyesiydi ve makale gelecek yıl için öngördüğü yerel değişiklikler hakkındaydı. Christer, Jesper'ın elinden gelse seve seve kol bantları dağıtacağını hayal etmekte hiç zorlanmadı.

Daha fazla okuyamadı. Arvika belediyesinin numarasını tuşladı ve santralden birine ulaştı. Üç denemeden sonra telefonu bağladılar. Jesper ilk çalışta telefonu açtı.

"Yeter artık" dedi. "Sana burayı aramamanı söylemiştim, hoş görünmüyor."

"Ee, merhaba. Ben Stockholm polis teşkilatından Christer Bengtsson."

Jesper tamamen farklı bir ses tonuyla, "Ah! Affedersiniz" dedi "Çok özür dilerim. Sizi karım zannettim."

"Hayır, dediğim gibi ben Christer Bengtsson. Daha önce bir kez konuşmuştuk, kızınız..."

Jesper, "Hatırlıyorum" diye araya girdi. "Çabuk unutulacak bir konuşma değildi."

Christer onun Värmland aksanıyla konuşmamasına şaşırdı; hem de onunla daha önce konuştuğu, bunu hatırlaması gerektiği ve az önce okuduğu makalede Jesper'ın Halmstad'da doğup büyüdüğünü öğrendiği halde. İnsanın hafızası bazen gelgitli olabiliyordu. Kulağındaki sese bariz bir Halland şivesi hâkimdi. "Çabuk unutulacak bir konuşma değildi." Hı hı. Christer, Jesper gibi bir adamın o zamandan beri tam da bunu yapmaya çalıştığına yemin edebilirdi.

"Sizi tekrar aradığım için kusura bakmayın" dedi. "Ama Agnes'in intiharıyla ilgili yeni bilgiler açığa çıktı. İşin aslı şu ki, artık bunun bir intihar olduğundan emin değiliz. Soruşturma yeniden açıldı."

Jesper sustu.

Nihayet, "Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu. Sesi bu sefer kesinlikle daha cılızdı.

"Kızınızın öldürülmüş olabileceğini düşünüyoruz" dedi Christer. "Size Agnes'in arkadaşları ve düşmanları hakkında bir şey bilip bilmediğinizi, birine borcu olup olmadığını, suç eylemlerine karışıp karışmadığını sormam gerekiyor..."

"Ne cüretle kızımın bir suçlu olduğunu ima edersiniz!" Jesper o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Christer'ın kulakları çınladı. "Tek bir asılsız söz daha ederseniz size ve bütün Stockholm polis teşkilatına iftira davası açarım! Bu bir skandal! Onu bir parkta bulduklarını biliyor musunuz? Kahrolası bir tiyatronun önünde. Sanki bir tiyatro piyesinden fırlamış gibi! İntihar ettiğine hiç inanmadım."

Jesper'ın ses tonunda bir yapmacıklık vardı. Christer ahizeyi hayal kırıklığı içinde alnına dayadı. Jesper'ı belediye meclisinden aramıştı. Eğer bu konuşmayı duyan biri varsa, Jesper itibarını korumak zorundaydı. İsveç'in Geleceği partisindeki bir politikacının kanunlara uymayan bir kızı olması kötü görünürdü. Christer onun bu meseleyi söylediği kadar önemsediğine bir an bile inanmadı. Sadece iş arkadaşlarının konuşmayı duyma ihtimaline karşı bağırıp çağırıyordu.

"Niyetim düşüncesizlik etmek değildi" dedi Christer sabırla. "Kızınızın Stockholm'deki hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğinizi anlıyorum; özellikle aradaki mesafe ve onu ne kadar uzun zamandır görmediğiniz düşünülürse. Arvika'daki kariyeriniz nedeniyle çok meşgul olduğunuzu anlıyorum. Bu arada, yeni bir aile kurduğunuz için tebrikler. Ne de olsa Agnes kendi hayatını yaşayan, yetişkin bir kadındı."

Jesper buz gibi bir ses tonuyla, "İmalarınıza dikkat edin" dedi.

Yumuşak Halland aksanı, soğuk ses tonuyla tam bir tezat içindeydi. Christer'ın bilinçaltında bir şeyler kıpırdanıyordu. Fark etmesi gereken bir şablon, dikkatini çekmek için haykırıyordu. Ama Christer onu yakalamaya çalıştığı an elinden uçup gitti. Jesper'a sakince cevap verdi.

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Esas amacım sadece soruşturmanın yeniden açıldığını size bildirmek."

Jesper yine sessizliğe büründü. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla hareket ediyordu; belki başka bir odaya gidiyordu.

"O... terörist" dedi Jesper kısık sesle. "Yerinizde olsaydım, onunla başlardım."

Birdenbire Christer'ın gün boyunca içtiği bütün kahveler aynı anda idrar torbasını doldurdu.

Christer hevesle, "Kimden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Agnes'in birlikte yaşadığı kişiyle. İranlı mı, Suriyeli mi, her neyse işte. Zar zor geçiniyordu. Agnes ona acımasaydı yaşayacak bir yeri olmayacaktı. Muhtemelen o dairede tek başına yaşamak istiyordu."

"Terörist olduğunu düşünmenizin sebebi nedir?"

Christer not almak için telaşla bir kalem aramaya koyuldu.

"O şahsen terörist olmayabilir ama onun gibiler öyle. Kahrolası halı tüccarları. İstediklerini elde etmek için her şeyi yaparlar. Ucunda kızını öldürmek olsa bile."

Christer kalem aramaktan vazgeçerek, "İyi arkadaş oldukları izlenimine kapıldım" dedi.

Bu konuşmanın not etmeye değer olduğundan emin değildi.

"Agnes onun gibi biriyle arkadaş olabilir mi?" dedi Jesper. "Asla. Ülke tam da bu naif bakış açısı yüzünden bugün içinde bulunduğu durumda. Düzensiz. Savunmasız. Bunu en iyi polisin bilmesi gerektiğini düşünürdüm. Ama siz İsveç'in gerçek yüzünü görmemişsiniz, o kadarı anlaşılıyor. Kendinizden utanmalısınız. Onu yakaladığınızda beni arayın."

Jesper telefonu kapattı. Christer içini çekti ve *Arvika Nyheter* makalesindeki fotoğrafa tekrar baktı. Normalde, on sekizinci yaş gününde kızını terk eden bir babayı hoş görmezdi. Ama belki de Jesper'in Agnes için yaptığı en büyük iyilik buydu. Hiç olmazsa Agnes her gün onu dinlemek zorunda kalmadan birkaç yıl yaşamıştı.

Ve sonra da ölmüştü.

Daniel Bargabriel sorgulanmış ve serbest bırakılmıştı. Suçlu gibi görünmüyordu. En azından o zaman. Fakat Mina, Daniel'ın kafeden kaçtığını ve ortadan kaybolduğunu söylemişti. Bu pek iyi değildi. Hem de hiç. Üstelik Tuva'nın büyükannesi ve büyükbabasının dediklerine göre Tuva, Daniel'ın kendisini inciteceğinden korkuyordu. Lanet olsun.

Oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Uzun bir gün olmuştu. Üstelik pek de iyi geçmemişti. Agnes'in ve Tuva'nın başına gelen korkunç şeyleri küçümsemek istemiyordu ama aynı zamanda, herkes er ya da geç ölecekti. Sıranın kime geldiğini ya da neler olabileceğini kimse bilemezdi. Ölümün doğası buydu. Bazen Christer siyah pelerinli, tırpanlı bir figürün kapısına gölge düşürdüğünü hayal ederdi. Aslında ölmek istediği için değil. Bunu istemediğinden oldukça emindi. Ama bir parça değişiklik iyi olabilirdi. Ölüm. Hayat. Kahretsin.

Christer içini çekerek bilgisayarındaki güvenlik kamerası görüntülerini başlattı. Tekrar izlemek istediği için değil. Ama video ekranda oynarsa çalışıyormuş gibi görünecekti. Ellerini karnının üstünde kavuşturdu, sırt dayanağına yaslandı ve gözlerini kapadı. Christer suçlunun Daniel olmasını, Jesper'ın ekmeğine yağ sürmesini istemiyordu. Ama şu anda her şey Daniel'ı işaret ediyordu. Christer içini çekti. Ne yazık ki ırkçılar da ara sıra haklı çıkabilirdi.

42

Srebrenitsa'dayken marangozdu. Elleriyle bir şeyler yapardı. Mesleğini babasından ve babasının babasından devralmıştı ve sanki hepsinin birikmiş bilgileri onda toplanmıştı. En azından büyükannesi her zaman böyle derdi. Bir tahta parçasına bakıp onun özünü, ne istediğini ve hangi şekli alması gerektiğini görebilirdi. Elleriyle pek çok güzel şey yaratmıştı. Her bakımdan gerektiği gibi olmayan hiçbir şeyi boşlamazdı.

Artık bir yaratıcı değildi. Savaş yaratma arzusunu ortadan kaldırmıştı. Ölüm güzellikleri görme yeteneğini köreltmişti. Daha önce neşenin olduğu yerde, şimdi yalnızca savaşın kolektif ağırlığından oluşan kara bir kitle vardı. Savaşın bütün hüzünleri içinde mevcuttu. Bütün acılar eklemlerinde toplanmış, bir şeyler yaratmayı düşündükçe elleri kenetlenmişti.

Ama savaş ona farklı bir yetenek kazandırmıştı. Kazmak. Ölüleri gömmek için. Gömdüğü insanların sayısını hatırlamıyordu. Şimdi de tabutlar için delikler açıyordu. İnsanlar birer birer gömülüyordu. Kilisenin himayesi altında.

Eskiden.

Eskiden insanları resmen üst üste yığmışlardı. Çoğunlukla erkekler vardı. Ve oğlanlar. İnsanların hayvan leşi gibi içine yuvarlandıkları derin mezarlar. Ete çarpan etin sesi. Üstündeki birkaç parça değerli eşyadan yoksun kalan cesetler. Çoğunun üstünde çalmaya değecek bir şey yoktu. Fakirlerdi. Önemsizlerdi.

Bazen merak ediyordu; acaba Mladić hücresinden cesetlerin gümbürtüsünü duyabiliyor muydu? Muhtemelen duyamıyordu. Sekiz bin Bosnalı Müslüman'ın mezarlara itilişi hücre duvarları

arasında yankılanmalıydı, fakat Mladić muhtemelen oturduğu yerden güzel yiyeceklerin, ısıtma sisteminin ve televizyonun tadını çıkarıyordu. Sekiz bin kişiyi ancak özel bir tür canavar öldürebilirdi.

"Pekâlâ dostum. Ben Ove. Kepçeyle geldim. Bana nasıl kazacağımı söylemelisin."

Nikola kendisine uzatılan eli sıktı. Adam ellili yaşlarındaydı. Tıknazdı, keldi ve kafasını kaplayan dövmeleri vardı. Küçük kepçenin üstünde, *Ove'nin Mini Kazıcısı* yazan bir şirket çıkartması vardı. Nikola şüpheyle ona baktı. Srebrenitsa'da bu dövmeler adamın hapiste en az on yıl geçiren bir suçlu olduğunu gösterirdi. Nikola dövmelerin burada ne anlama geldiklerini bilmiyordu ama adama bir an bile sırtını dönmemeye karar verdi.

"Eğer üst tabakayı dikkatli bir biçimde kazmaya başlarsanız, tabuta yaklaştıkça görevi Emil ve ben devralırız" dedi Nikola. "Genellikle iki ya da üç metre aşağıda olurlar. Bu yüzden tedbir olarak bir buçuk metreyi geçme."

Dövmeli adam başıyla onayladı ve kepçesine doğru yürümeye başladı. Nikola onu kuşkulu gözlerle izledi.

Bir adam ve kadın yaklaşıyorlardı; biraz arkalarında başka bir adam ve kadın vardı. Arkadaki iki kişi koruyucu giysiler giymişlerdi.

Kadınlardan ilki, "Ben Mina Dabiri. Polis teşkilatındanım" diyerek elini uzattı. "Bu da Vincent Walder."

Kadın polisin yanındaki adam, "Ove'yi ben getirdim" dedi. "İşinde iyidir. Ve komşumdur. Yani en yakınımızdaki evde yaşıyor. Herhalde sizi aramıştır, değil mi?"

Nikola, "O bir suçlu mu?" diye sordu.

En iyisi dobra olmaktı. İnsan kimlere mesafe koyacağını bilmeliydi. Adam ona bakakaldı.

"Bir suçlu mu? Hiç sanmıyorum. Neden... neden sordunuz?"

Nikola cevap olarak sertçe başını salladı.

"İyi" dedi. "İyi birine benziyor."

Mina başıyla arkalarında duran çifti işaret ederek, "Adli tıpçılar da burada" dedi. "Tabut çıkarılır çıkarılmaz görevi onlar devralacaklar ve gerekeni yapacaklar."

Nikola yeniden başıyla onayladı. Sözcüklerle pek arası yoktu ve sadece işini yapmak üzere oradaydı. İsveçliler bazen fazlasıyla konuşkan oluyorlardı. Sanki sessizliğe dayanamıyorlardı ve daima onu doldurmaya çalışıyorlardı. Şahsen sessizliğe bayılırdı.

Nikola ve Emil kepçeye engel olmamak için birkaç adım geriye gittiler. Birbirleriyle konuşmalarına gerek yoktu. Onlar kardeşti. Kan bağıyla değil ama Srebrenitsa'daki mezarları kazdıklarından beri birbirlerini bırakmamışlardı. İkisi de her şeyini kaybetmişti. Aileleri o isimsiz toplu mezarlardaydı. Hiç bulunamadılar. Hiç teşhis edilemediler.

İsveç'e birlikte gelmişler ve Rinkeby'de küçük, iki odalı bir daireyi paylaşmışlardı. Nikola yemekleri pişirmişti. Emil bulaşıkları yıkamıştı. Varlıklarını sürdürüyorlardı. Yaşadıklarını söylemek abartı olurdu.

Kepçe dövmeli kafalı adam tarafından ustalıkla kullanılıyor ve toprağın üst tabakası dikkatle soyuluyordu. Nikola gözlerini kısarak kadın polisle gelen ve kepçenin hareketlerini pür dikkat izleyen adama baktı. Her nasılsa adam Nikola'ya gerçek erkek kardeşini hatırlatmıştı. Nermin zeki olandı. Nikola elleriyle, Nermin de beyniyle yaratırdı.

Savaştan önce erkek kardeşi üniversitede matematik eğitmeniydi. Nikola onu hep özlüyordu. Nermin on yıllar sonra bir kemik yığınına dönüşürken, kendi canının neden bağışlandığını anlamıyordu.

Adam kadına, "Adli tıpçılara benim hakkımda ne söyledin?" diye sordu.

Belli ki Nikola'nın orada olduğunu unutmuştu.

"Hiçbir şey" dedi kadın. "Muhtemelen Julia'nın ekibindekileri yakından tanımıyorlar. Dolayısıyla bugün bizden birisin. Uyumlu davran, yeter."

Nikola başını iki yana salladı. Burada bile herkesin sırları vardı. Çok fazla sırrı olmak kötü bir şeydi. Kimseye güvenmeyince işler tepetaklak olabilirdi. Kepçe geriye geldi ve durdu. Aracın kapısı açıldı.

"Bu kadar yeter mi? Yoksa kazmaya devam edeyim mi?"

Nikola küreğini aldı ve mezarın başına gitti. Emil de hemen arkasından geldi. Aşağıya baktılar. Nikola yüzeyle toprağın kazıldığı yere kadar olan mesafeyi değerlendirdi. Emil'e baktı, o da başıyla onayladı.

"Artık biz devralıyoruz" dedi.

Çukura girdiler ve kürekleriyle kazmaya başladılar. Nikola'nın göğsünde çok uzun zaman önceki bir başka toprağın, bir başka ölümün anısı sızladı.

Ama Nikola bu acıyı tazeymiş gibi hissediyordu.

Daima.

43

İlk önce telefonun çaldığını duymadı. Maria ayağını tekmeleyene kadar.

"Cevap verecek misin?" dedi.

Vincent davranış kalıpları ve yaşa bağlı krizler hakkındaki bir kitaba gömülmüştü. Yazar yaşamın çeşitli dönemlerinde hangi görüşlerin, değerlerin ve eylemlerin yaygın olduğunu ana hatlarıyla anlatıyordu. İnsanlar düşündüğü kadar farklı değildi. Başlangıçta kitabı ailesini anlamasına yardımcı olması için almıştı. Dokuz yaşındaki, on beş yaşındaki ve kırk yaşındaki birinin aynı şekilde düşündüğüne inanma hatasını yapmak istememişti. Ama kitabın temelini oluşturan verilerin ailesini kapsamadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Bu sefer kitabı katili anlamak için okudu. Farkında oldukları eylemler sayesinde yaş, cinsiyet ve yaşam geçmişi gibi şeyleri çözmeyi deneyebilirdi. Hiç yoktan iyiydi. Fakat katilin eylemlerinin çok çelişkili olması kafasını kurcalıyordu.

Maria öfkeli bir ses tonuyla, "Vincent?" dedi. "Telefonun çalıyor! Yoksa ben burada oturuyorum ve zili duyabiliyorum diye açmaya zahmet etmiyor musun?"

Vincent kitabı kapattı ve sehpada duran cep telefonuna baktı. Ekranda Mina'nın adı yanıp sönüyordu. Telefonu açmak için hızlıca eline alırken Maria inadına televizyonun sesini açtı.

"Sevgiline selamlarımı söyle" dedi. "Aston'u uyandırma yeter. Okulda zor bir gün geçirmiş."

Vincent çalışma odasına girdi. Ya buraya sığınacaktı ya da TV4'teki *Let's Dance*[14] programının sesiyle rekabet edecekti.

14. (İng.) Hadi dans edelim. (ç.n.)

Ninova

Kapıyı çekerek, "Selam Mina" dedi.

"Christer, Tuva'nın büyükannesi ve büyükbabasıyla konuşmuş; raporu az önce okudum" dedi.

"Ah, sahi mi? Buna rağmen hâlâ vitesin boşta mı?"

Neyse ki bu görüntülü bir konuşma değildi. Yoksa Vincent kendi yorumundan duyduğu memnuniyetin yüzünden okunacağından emindi.

"Çok komik. Ben de burada senin seviyene inerek bir şey anlatmaya çalışıyorum."

"Sessiz olacağıma söz veriyorum."

Vincent çalışma masasının başına oturdu ve sandalyesinde yavaşça döndü. Mina'nın sesi kulaklıklarla konuşuyormuş gibi geliyordu. Tabii ki. Mina masanın üstünde ya da cebinde duran bir telefonu kulağına dayayacak değildi ya. Telefonu öncelikle bir güzel temizlemesi gerekirdi. Acaba kulaklıklar ne kadar dayanıyordu? Mina elbette onları da temizliyordu. Vincent ona bir Noel hediyesi alacak olursa, bu fazladan bir çift Airpod olacaktı.

Mina, "Christer da Agnes'in babası Jesper ile konuştu" diye devam etti. "Bil bakalım üçü de kimden bahsetti?"

"Daniel Bargabriel'den mi?"

Bu bir kumardı ama Vincent'ın aklına gelen tek isim buydu.

"Aferin sana, Usta Mentalist. Elbette bunlar dolaylı kanıtlar. Märta ve Gunnar'ın dediklerine göre Tuva, Daniel'ın kendisini incitmesinden korktuğu için onun hakkında konuşmamış. Jesper ise Daniel'ın Agnes'in dairesini istediğini iddia etmiş. Bunu ırkçı olduğu için de söylemiş olabilir ama..."

"Ama Daniel kafeden boşuna kaçmadı."

Mina sustu. Vincent arka plandan gelen sesler duydu. Sesler önce yükseldi, sonra yine alçaldı. Belli ki Mina işyerindeydi ve kimse onu aradığını bilmiyordu. Vincent, Mina'nın konuşmaya devam etmesini bekledi. Onu dinlemeyi seviyordu.

Mina arka plandaki sesler gidince, "Peki profilin bize ne söylüyor?" dedi. "Ruben haklı mı? Katil Daniel olabilir mi?"

Vincent Fab Fika'ya yaptıkları kısa ziyaret sırasında, Daniel'ı gözlemlediğinde gördüklerini düşündü. Salon duvarından, Tony

Irving'in kusursuz bir yavaş foxtrotla ilgili bir şeyler söylediğini duyabiliyordu. Geri dönmeyince Maria televizyonun sesini daha da açmış olmalıydı. Herhalde yanına gidince Maria kafasını koparacaktı ya da en azından Vincent sağır olacaktı. Ama bunu sırası geldiğinde düşünecekti.

"Daniel ile karşılaştığımızda hem tedirgin olduğuna hem de bir şeyler gizlediğine dair belirtiler gösterdi" dedi. "Ama hepsi bu kadar. Daha fazla sıkıştırılırsa şiddete başvurması mümkün. O sırada bastırılmış öfkeye dair izler görmedim. Eğer olsaydı, konuşma boyunca içini çekerek daha alaycı ve küçümser bir tavır takınırdı; *orbicularis oculi* kaslarını kullanmazdı..."

Mina araya girerek, "Orbi ne?" dedi.

"Gülerken gözleri kısılmazdı. Ve onu maruz bıraktığımız stres, yüzünde veya ellerinde bir çeşit tike neden olurdu. Bunların hiçbiri olmadı. Öte yandan, tek bir karşılaşmaya dayanarak genelleme yapmak tehlikelidir. Daniel'ın sırf bize karşı öfkeli olmaması başka durumlarda olamayacağı anlamına gelmez. Ama katilin çift kişilikliymiş gibi göründüğünü de söylemiştim. Bunlardan biri patlamaya hazır ve öfkeli bir kişilik fakat sakin ve plan yapabilen bir yanı da var. Daniel'ın her ikisine de sahip olup olmadığını göreceğiz."

Mina küfretti.

"Önceliğimiz Daniel'ı bir an önce bulmak gibi görünüyor" dedi. "Ya cinayetlerden suçlu ya da masum; bu durumda İsveç'in Geleceği destekçilerinden korunması gerekebilir. Agnes'in babası üst düzey bir parti üyesi ve çok öfkeli. Fazlasıyla göz önünde olan biri; asla başına dert açacak bir şey yapmaz. Ama birinden Daniel'ın adını ve fotoğrafını partinin Facebook sayfasında 'doğru olanı yapmaya' teşvik ederek paylaşmasını istemek çok da zor değil. Bu daha önce de oldu."

Vincent homurdandı ve sandalyesiyle bir tur döndü.

"İsveç'in Geleceği. Tanrım, cüceler gibiler" dedi. "Bir de onlarla mı uğraşmamız gerekecek?"

"Cüceler mi?" dedi Mina. "Sanırım Noel'ini onları izleyerek geçirmişsin.[15] Ama teşekkürler. Yakında görüşürüz."

---

15. İskandinav ve İsveç folklorunda yer alan mitolojik varlıklar. Cüccelere iyi davranmanın şans getirdiğine inanılır ve Noel süslemelerinde figürleri kullanılır. (ç.n.)

Mina telefonu kapattı.

Telefonu bir süre elinde tutarak olduğu yerde kalırken, Maria'nın yanına gitmek için güç toplamaya çalıştı. En azından *Let's Dance* bitmek üzereydi; Vincent sunucuların akşamı özetlediklerini duyabiliyordu. Cep telefonunun ekranına baktı ve Mina'nın adını görmek için yeniden aydınlanmasını bekledi. Ekran siyah kaldı. Derin bir nefes aldı, kapıyı açtı ve salona geri döndü.

Maria, "Burada oturduğum halde her şeyi duyabiliyorum" diye bağırdı. "Ve sen yan odada telefon seksi yapıyorsun. Ne kadar iğrenç! Kendinden utanmalısın!"

Vincent karısına baktı. Zihninden yüzlerce kırıcı cevap geçti; her biri bir öncekinden daha iyiydi. Her biri ilişkileri için bir öncekinden daha kötüydü. Sonunda hiçbir şey söylemedi.

44

Daniel, Märsta'daki daireden ayrılmak için yeteri kadar beklemişti; artık daha fazla bekleyemezdi. Yiyecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Tuvalet kâğıdına. Biraz dışarıda olmaya. Banyo aynasındaki yansımasını inceledi. Dağınık sakalı acınacak haldeydi; işte bu yüzden daima tıraş olmaya özen gösterirdi. Hiçbir zaman Zac Efron'unki gibi kirli bir sakalı olmayacaktı. Ancak şimdi her yerden bir kıl öbeği fışkırıyordu. Doğal görünmesi için özenle şekil verdiği saçları haftalardır yıkanmamıştı ve kafasına yapışıp kalmıştı. Boyalı saçları uzamış, kahverengi dipleri ortaya çıkmıştı. Kısacası korkunç görünüyordu.

İyi ki Evelyn orada değildi; Daniel'a kanserli bir evsize benzediğini söylerdi. Herhangi bir anda insanları en çok sarsacak şeyi söylemekte üstüne yoktu. Daniel onu her zamankinden daha fazla özlüyordu. Ama Evelyn şu anda onu görecek olsaydı, muhtemelen hemen ondan ayrılırdı. Daniel muhtemelen kötü de kokuyordu.

Esas mesele bilip bilmedikleriydi. Polisin nerede olduğunu bilip bilmediği. Düşüncesizce davranarak büyük bir aptallık etmişti. Ve Tuva hakkında yalan söylemek zorunda kalmıştı. Belki de düpedüz yalan söylememişti ama onlara her şeyi anlatmamıştı. Bu başına dert açabilirdi. İkinci kez kıl payı kurtulmuştu. Başka hata yapmayı göze alamazdı.

Daniel tekrar aynaya baktı. Öncelikle uzun zamandır üstünden çıkarmadığı tişörtünün ve iç çamaşırının üstüne başka bir şey giymeli, sonra da kapıdan dışarı çıkmalıydı. Her şey berbat olmadan önce. Fakat daireden dışarı çıkar çıkmaz polisin onu ensele-

yeceği hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Onu bir güzel pataklayacaklardı. Veya birisi onu görecek ve nerede olduğuna dair bir ipucu verecekti. Yüzü muhtemelen daireden süpermarkete kadar bütün sokak lambası direklerindeki aranıyor posterlerine basılmıştı. Üstelik haksız da sayılmazlardı.

Yüksek sesle, "Kendine gel" dedi. "Senden başka uğraşmaları gereken insanlar var."

Ama işin aslı, başına dert açmış olsun ya da olmasın, dışarı çıkmaya korkuyordu. Bekledikçe korkusu daha da artacaktı. Aynadaki yansımasına üçüncü kez baktı. Elini dağınık sakallarının üzerinde gezdirdi. Lekeli tişörtünü inceledi. Belki de Samir'i arayabilirdi. Samir muhtemelen yiyecek ve giysilerle ziyaretine gelebilirdi. Ama Samir bir sürü başka soruna yol açardı. Küçük poşetlerini satabileceği bir mekân bulduğu için havalara uçardı. Ve dairenin sahibi Josef bundan hiç hoşlanmazdı. Hayır, Samir hâlâ bir seçenek değildi. Daniel kaçtığından beri Evelyn'le konuşmamıştı. Ama onu kaybetmek istemiyordu; hiçbir şey buna değmezdi.

En önemlisi Evelyn'di.

Artık av olamazdı; saldırgan olması gerekiyordu. Canavardan kurtulmanın tek yolu onu öldürmekti. Kontrolü kaybetmemek için polis onu bulmadan önce polise gitmesi gerekecekti. Ve o kadar inandırıcı olmalıydı ki, uzunca bir süre akıllarına bile gelmemeliydi. Mümkünse sonsuza kadar. Aynanın kenarına sıkıştırdığı kartviziti aldı, telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı.

Hattın diğer ucundaki biri telefonu açtı ama Daniel onun ne dediğini tam olarak anlayamadı. Zihindeki düşünce karmaşası fazla gürültülüydü.

"Merhaba" dedi. "Bu hafta başında işyerime gelip konuşmak istemiştiniz. Konu Tuva'yla ilgili. Tuva Bengtsson."

45

Kvibille 1982

Yerde duran çizimi açtı. Ahırın zemini çizimin kirlenmemesi için özenle süpürülmüştü. Çizmek, ölçümleri yapmak, değiştirmek ve yeniden yapmak birkaç gün sürmüştü ama sonunda hazırdı. Yere, çizimin yanına uzandı ve hiçbir hata yapmadığından emin olmak için onu en ince detayma kadar, parça parça inceledi. Ahırda hayvan beslemeyeli uzun zaman olmuştu, fakat yerde yatarken içerisi hâlâ inek ve gübre kokuyordu. Jane bu kokunun düpedüz iğrenç olduğunu düşünüyor ve binaya ayak basmayı reddediyordu. O ise bu koku sayesinde kendini güvende hissediyordu.

Burası ona aitti, başka kimseye değil. Ahırda projeleriyle geçirdiği zaman muhtemelen evde geçirdiği zamandan fazlaydı.

Kapı çalındı ve açıldı. Jane kapı ağzında duruyordu, eli hâlâ tokmağın üstündeydi.

"Girebilir miyim?" diye sordu.

Doğrularak, "Evet ama burada olmayı sevmediğini sanıyordum" diye cevap verdi.

"Biliyorum ama sebebin sadece kötü koku molekülleri olduğunu anladım. Onları yeniden yorumlamaya çalışıyorum. Bunun nasıl yapılabileceğini okudum. Sayı bilmecesinde ne aşamaya geldiğini de öğrenmek istedim. Daha önce sormayı unuttum."

İçinde sayıların bulunduğu plastik çerçeveyi arka cebinden çıkardı, ayağa kalktı ve ablasının yanına gitti. Birkaç gündür onun verdiği zorlu görevi yerine getirmeye çalışıyordu.

Bilmeceyi ona vererek, "Anlamıyorum" dedi. "Sanki bu... çözülmemek için yapılmış."

"Tam isabet" dedi Jane. "Bu çözümsüz."

Kaşlarını çattı. Bir sayı dizisi mümkünken bir başkası nasıl olmazdı? Bu mantıklı değildi.

"Bak" dedi Jane. "Yer değiştirmeleri gereken 14 ve 15 dışındaki bütün sayıların sırada olması gerekiyor. Eğer diğer sayılardan biriyle başlarsak, onları başladıkları noktaya getirmek için en az bir hamle yapmak zorunda olsaydın, yapabileceğin en küçük hamle sayısı ne olurdu?"

"İki hamle. İlki herhangi bir yöne doğru, sonra yine geriye."

"Güzel. Çift sayılı hamle. Bu da demek oluyor ki, kaç hamle yaparsan yap, bir sayının aynı yere geri dönebilmesi için her zaman çift sayıda hamleyle bitmesi gerekiyor. Bana öyle bakma; bu sadece matematiksel mantık. Ama 14'ün 15'in yerine geçmesi için kaç hamle gerekiyor?"

"Bir" dedi. "Ah! Tek sayılı hamle."

"Tam üstüne bastın. Senin kadar küçük birine göre çok iyisin. 14 ile 15'in yer değiştirmeleri için her zaman tek sayılı hamle gerekecek. Ama diğer sayıları yerinde tutmak için de çift sayılı hamle gerekiyor. Ve aynı anda tek ve çift sayılı hamle yapamazsın. Bu yüzden bilmece çözümsüz."

Başını iki yana salladı. Jane'in söylediği her şeyi anlamıyordu. Ama her nasılsa kulağa doğru geliyordu.

"Çift sayıları severim" dedi. "Senin gibi insanlara göre bir kulüp falan yok mu?"

"Yani fazla zeki insanlara göre mi?"

"Hayır, sinir bozucu ablalara göre." Sonra usulca ekledi: "Bu arada, burnunu eğittiğin şu moleküller var ya. Onların *kaka molekülleri* olduğunun farkındasın değil mi?"

Jane'in yüzü yemyeşil oldu.

"Iyyk!" diye bağırdı. "Tanrım, iğrençsin!"

Ablasının koşarak ahırdan çıkmasını izlerken gülmekten iki büklüm oldu. Burnundaki görünmez moleküllerden kurtulmak için giysisinin koluna sümkürmeye çalıştığını görünce daha da çok güldü.

Sonra çiziminin başına döndü ve üstüne düşen birkaç parça samanı silkeledi. Bu ilk çizimi değildi. Duvarda irili ufaklı birtakım düzenekler vardı ve hepsini o yapmıştı. Bunlar sihir numaralarıydı. Bazıları işe yarıyordu, bazıları yaramıyordu. Kereste deposunun sahibi Allan onun bu tutkusunu biliyordu ve yapım işlerinde bu kadar ilerlemesinden etkilenmişti. Dolayısıyla ne zaman ihtiyaç duysa elinin altında her zaman arta kalan kereste parçaları, birkaç kalas ya da bir parça kumaş olurdu. Olmadığında ise eski tahıl gevreği kutularını kullanırdı.

Ancak en son çizimi bambaşkaydı. Duvarın önüne dizdiği illüzyonları televizyondaki sihirbazları izleyerek ve ne yaptıklarını anlamaya çalışarak icat etmişti. Tahmininin doğru olup olmadığını asla bilemezdi. Ama yerdeki çizim; o *gerçekti*.

Annesinin yardımıyla, Kvibille'deki kütüphane aracılığıyla sahne illüzyonları hakkında bazı kitaplar sipariş etmişti. Kitapların gelmesi bir aydan daha uzun sürmüştü. Çoğu çeşitli Las Vegas gösterilerindeki sihirbazların ışıltılı fotoğraflarının bulunduğu biyografilerdi. O ise kitapların illüzyonlarını nasıl inşa ettiklerini anlatacaklarını ummuştu. Ama anlaşılan hiç kimse bu bilgiyi paylaşmaya gönüllü değildi. Ta ki sıra *Hobi Serisi 12: Kendi Sihrinizi Yaratın!* gibi sıradan bir başlığı olan kitaba gelene kadar. Az kalsın o kitabı sipariş etmekten vazgeçecekti. Ama kitabın büyük bir bölümü, en iyi bilinen illüzyonların çizimlerinden oluşuyordu. Bunun gibi bir kitabın var olduğuna inanamamıştı. Bütün sırları içeren bir kitap.

Özensizce hazırlanmıştı; açıklamalar özellikle kitap için hazırlanmamış, fotoğraflanmış çizimlerden oluşuyordu. Çizimler bir Amerikalıya ait olmalıydı, çünkü yazar her fotoğrafın yanındaki boşluğa, inçle verilen ölçülerin santimetre cinsindeki karşılıklarını yazmıştı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kitap en sevdiği illüzyon olan *Yedek Gövde* illüzyonunu içeriyordu.

Gördüğü diğer illüzyonların çoğu asistanlarını bir kutunun içine sıkıştırmalarına ve sonra da kutuya bir şeyler yapmalarına dayanıyordu. Kutuyu ikiye kesmek, ateşe vermek, içinden kılıçlar geçirmek gibi. Sonra asistan kutudan giysilerini değiştirmiş ola-

rak çıkardı. Bunu her zaman biraz tuhaf bulmuştu. Sihir numaraları birine zarar vermek üzere kuruluydu. O kişi üstünü değiştirirken. Muhtemelen bu da yetişkinlere yönelik bir şeydi.

Yedek Gövde'yi diğer illüzyonlardan ayıran şey ise, sihirbazın ve asistanın aynı deneyimi yaşamak zorunda olmalarıydı. Her ikisi de sihirbazdı. Her ikisi de asistandı. Sihirbaz asistan *oluyordu*.

Bir başkasıyla yer değiştirebiliyordu. Başka biri oluyordu. Bu daha iyi bir hikâyeydi.

Gözlerini kısarak yerdeki çizimin yanında dik ve açık olarak duran kitaptaki çizime baktı. İki kişi gülümsüyorlar ve alkışları kabul ediyorlardı. Bir asistan bulmalıydı. Jane söz konusu bile olamazdı. Ama çizim üstünde yaptığı yeni hesaplara göre, annesi kolaylıkla kutuya sığardı. Annesi o kadar şaşıracak, onunla o kadar gurur duyacaktı ki... Nihayet kendi sihrini yapacaktı. Emin olmak için ölçüleri bir kez daha kontrol etti.

Bu gelmiş geçmiş en iyi numarası olacaktı.

46

"Yetmişinci doğum günü partisi uzun sürdü mü?"

Vincent kısık bir ses tonuyla konuşuyordu. Maria'nın bu konuyu geçiştireceğini umuyordu. Gerçi olasılıklar pek yüksek değildi. Açıkçası, eğer böyle bir şey olursa gidip ilk kazı-kazan kartını alacaktı.

Kazı-kazan kartlarında bir milyon kron kazanma şansı 250.000'de birdi ama *bir şey* kazanma şansı aslında beşte birdi. Altı sayıyı tutturma ve büyük çekilişte ikramiyeyi kazanma olasılığı 490.860'ta birdi. Herhangi bir şey kazanma şansı da ellide birdi. En iyisi kazı-kazan kartıydı. Öte yandan, televizyondaki Bingoloto oyununa eşlik edince Süper Şansı ya da Beşli Rengi yakalama şansı 166.000'de birdi. Herhangi bir şekilde kazanma olasılığı 7,7 bilette birdi, bu yüzden belki de...

Maria, "Vincent! Acaba sana söylediklerimi dinliyor musun?" diye tısladı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Vincent gözlerini kırpıştırdı ve gerçekliğe geri döndü. Maria ne zaman ailesiyle zaman geçirse zıvanadan çıkıyordu. Kardeşlerinin ve ebeveyninin ısrarla sarf ettiği zehirli sözlerle dolup taşıyordu.

Yine de Vincent o gün bir kazı-kazan kartı alamayacağını fark edince bir parça içi burkuldu. Tam tersi. Tanrı'nın yardımıyla çatışmayı yönetmesi gerekecekti. Vincent ayağa kalktı ve üstünde *Kızışmış kamış* yazan fincanı kahveyle doldurup Maria'nın karşısına oturdu. Güneş yaza hazırlanıyormuş gibi, masaya altın renkli ışıltılar saçıyordu.

"Herkes partiye gelmemenin çok tuhaf olduğunu düşündü" dedi Maria. "Aynı akşam bir gösterin olduğunu söyledim ama hem annem hem de babam bunu çok kötü karşıladılar."

Ninova

Vincent, "Çok yazık" der demez, Maria'nın beden diline bakarak büsbütün yanlış bir cevap verdiğini fark etti.

Sekiz yüz kişilik bir seyirci topluluğunu, en ufak duygu dalgalanmalarını ve nüanslarını okuyabiliyor ve onları bir orkestra gibi yönetebiliyordu. Ama her nedense mayın tarlası gibi her an patlamaya hazır olan karısıyla iletişim kuramıyordu. Özellikle de o mayınlar ebeveyni tarafından işlemden geçirilmişse. Ve Ulrika tarafından.

"Çok mu yazık?"

Maria'nın sesi giderek tizleşti. Elinde en sevdiği, *Parlak pisicik* yazan kupa vardı ve Vincent bir kez daha, bu tabirin ona ne kadar uzak olduğunu düşündü. Karısını daha iyi betimleyen pek çok başka sözcük vardı. Hatta bütün diğer sözcükler.

"Elbette öyle demek istemedim..."

Vincent ayağını masanın altında ritmik bir şekilde yere vururken kendini durmaya zorladı. Gergin görünürse Maria daha da sinirlenirdi. Bazen Vincent kendisinde tam olarak ne bulduğunu merak ediyordu. Neden kendisine âşık olduğunu. Vincent onun için hiç uygun değildi. Veya tersten bakıldığında, belki Maria da onun için hiç uygun değildi. Durum kimin kimi seçtiğine göre değişirdi. Hangisi başlatmış olursa olsun, bu ilişki aile açısından öyle büyük bir ihanet olarak algılanmıştı ki, akrabalar hâlâ yaralarına tuz basıyorlardı.

Vincent ilk adımı Maria'nın attığını iddia ediyordu. Maria ise ilk adımı Vincent'ın attığında ısrar ediyordu. Belki de gerçek ortada bir yerdeydi. Maria hep Ulrika'yla rekabet halindeydi ve Ulrika'nın her şeyi kusursuz yaptığı düşünülürse, bu her zaman kolay bir iş değildi. Maria bir türlü arkasını toplayamayan küçük kız kardeşti. Aynı zamanda, belki de Vincent'ı Maria'ya çeken, Ulrika'nın mükemmelliğiydi. Ulrika'nın standartlarına uyum sağlamaya çalışmak çok yorucuydu. Maria'nın standartları yoktu. En azından Ulrika gibi. Anda yaşıyordu, şimdiki zamanda. Açıktı. Dolaysızdı. En azından Vincent o zaman böyle düşünmüştü. Tabii ki Maria'nın dünyaya gösterdiği halinin gerçek kişiliğinden biraz farklı olduğu ortaya çıkmıştı. Ama Vincent bunu fark ettiğinde

artık çok geçti. İhanetleri çoktan ortaya çıkmıştı ve savaş alanında yan yana çarpışırken, kendi yarattıkları yıkımın ortasında kalmışlardı. Dürüst olması gerekirse, Vincent muhtemelen Maria'nın beklentilerini karşılayamamıştı.

Ancak yasaklı sınırı geçmelerine önayak olan Maria olmuştu. Vincent bu konuda çok netti. Maria aynı fikirde olmasa da. Aralarındaki çekim aylardır büyüyordu. Bakışlar. Hareketler. Geçerken birbirine sürtünen bedenler. Maria ve Ulrika'nın ebeveyninin yazlık evindelerdi. Diğerleri yüzmeye gitmişti. Vincent çalışması gerektiğini bahane ederek evde kalmıştı. Maria'nın hangi bahaneyi öne sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama ilk defa o eski püskü kır evinin mutfağında sevişmişlerdi. Maria yanına gelmişti. Kollarını Vincent'a dolamıştı, onu öpmüştü, sonra hiç vakit kaybetmeden elini şortunun içine sokmuş ve sertleşen penisini kavramıştı. Vincent, Maria'yı kucaklamış ve genellikle Ulrika'yla ziyarete geldiklerinde kaldıkları misafir odasına taşımıştı. Sonra Maria'nın içine girmişti.

O sırada her ikisi de sadece ileriye doğru gidebilecekleri bir yol seçtiklerini biliyorlardı. Büyük bir azimle bu kararın arkasında durarak aileyi dehşete düşürmüşlerdi. Vincent sadece bir hafta sonra Ulrika'ya boşanma davası açmıştı.

İlk yıl çoğunlukla Maria'nın önayak olmasıyla, deliler gibi sevişmişlerdi. Vincent'ın bedenini fethetmek, eskiden kız kardeşinin kumandam olduğu bir kaleymiş gibi işgal etmek isteyen oydu. Vincent'ın buna hiçbir itirazı yoktu. Maria'yla seks yapmayı seviyordu. Ulrika'yla seks çoğunlukla bir performans gösterisiydi. Ama Maria'yla daha... sahici geliyordu.

Ama aralarındaki her neyse, çabucak tükenmişti. Son yıllarda, ayda bir kez sevişmeleri bile nadir rastlanan bir durumdu. Vincent, Maria'nın ona en son ne zaman dokunduğunu bile hatırlayamıyordu. Maria yanına yaklaşmasına izin verdiğinde ise namuslu kadın rolüne bürünüyor ve ışıkların söndürülmesini talep ediyordu. Vincent içine girdiğinde Maria'nın onunla göz göze gelmek istemesi artık uzak bir hayal gibi geliyordu.

Maria, "Yüce Tanrım. Aloooo? Neredesin sen? En azından söylediklerimi dinliyormuş gibi yapabilirsin, değil mi?" diye tısladı.

Vincent onun söylediklerine odaklanmakta neden bu kadar zorlandığını anlayamıyordu. Belki de ne söyleyeceğini önceden bildiği içindi; bazen Maria yüksek sesle konuşurken, Vincent içinden onun sözlerini mırıldanıyordu.

"Sadece annemi ve babamı arayıp özür dilemen gerektiğini söyledim" dedi Maria. "Yetmiş sıradan bir yaş değil. Ne zaman ailene öncelik vermeye başlayacaksın? Aklına estiği gibi davrandığını biliyorum ama geri kalanımız –yani gerçeklerde yaşayanlar– bu lükse sahip değiliz!"

Vincent yorgun bir ses tonuyla, "Aklıma estiği gibi davranmıyorum" dedi. "Akşamları ve hafta sonlarında çok fazla seyahat etmemi gerektiren bir işim var. Ama bu bir iş."

"Peki sır gibi sakladığın bu yeni meseleye ne demeli? Hani şu kadın polisle ilgili olan. Bu da işinin bir parçası mı?"

Vincent söylediklerinin bir anlamı olmadığını biliyordu. Maria onunla diyalog kurmuyordu; her zamanki gibi sadece monolog şeklinde konuşuyordu. Ama Vincent sadece seyirci rolünü oynamaktan, onu can kulağıyla dinlediğini belirten sesler çıkarmaya mahkûm olmaktan bıkmıştı. Bu sefer bunu yapmayacaktı.

"Acaba ne sanıyorsun?" diye devam etti. "Sırf işimi yaparken üzerimde bir spot ışığı var diye her gecemi piliçlerle, kokain çekerek ve partileyerek geçirdiğimi mi? Bak ne diyeceğim. Tam üstüne bastın. Hayatım tam olarak böyle. Çıplak mankenlerin dümdüz karınlarından kokain çektikten sonra otel pencerelerinden kaç tane televizyon attım bir bilsen. Özellikle de Vara ve Kalmar'da – yani daha küçük yerlerde– o kadar çok eğleniyorum ki! Bingo Rimér[16] adres defterini ifşa etti – ayaklarıma kapanan azgın yirmi iki yaşındaki kızlara zor zaman ayırabiliyorum!"

Maria ona bakakaldı.

"İşte şimdi saçmaladın" dedi.

"Beni seçerken işimin neler gerektirdiğini biliyordun" dedi Vincent. "Bu yorucu bir iş, çok seyahat ediyorum ve evet, göz önündeyim. Ama aileme öncelik vermediğimi nereden çıkardın?

16. İsveçli fotoğrafçı ve magazin editörü. (ç.n.)

Turnede olmadığım günlerde ailemle çoğu insandan daha fazla zaman geçiriyorum. Haftanın beş gününden dördünde Aston'u hangimiz getirip götürüyor? Rebecka ile Benjamin'i her gün, herkesten iki saat önce okuldan alıp yürüyerek eve getiren kimdi? Ben *buradayım*, Maria. Aston'un uzaktan kumandalı arabasını en son ne zaman kurcaladın? Ya da Benjamin'le figürler boyadın? Ya da Rebecka'yla gerçek bir sohbet ettin? Elinde çay kupasıyla oturup Facebook'a göz atmak ailenin yanında olduğun anlamına gelmez. Aynı çatı altında yaşamak, yanımızda olduğunu göstermez. Bu arada, üstünde komik şakalar bulunan el yapımı kupalarının parasını kim ödüyor sanıyorsun?"

Vincent durup soluklandı. Niyeti bu kadar ileri gitmek değildi ama aynı zamanda... söylediği her şey doğruydu.

Maria *Parlak pisicik* kupasını eline alarak ayağa kalktı.

"Bir terapistle görüşmemizi istiyorum" dedi. "Dahası, Aston'la ne kadar ilgilendiğim konusunda hiçbir fikrin yok. Sence okumalarını neden seninle yapmıyor?"

Maria onu ilk defa şaşırtmayı başarmıştı.

Vincent çekinerek, "Terapi mi?" dedi. "Ne tür bir terapi?"

Tehlikeli sulardaydı. İnsan ruhu hakkında muhtemelen kendisinden daha az bilgi sahibi olan birine danışarak para ve zaman kaybetmekten daha anlamsız bir şey düşünemiyordu. Bu bir beyin cerrahının bir sonraki ameliyatından önce tavsiye için bir jinekoloğa gitmesi gibiydi. Resmen delilikti. Ama Vincent şu anda Maria'ya söylenecek en isabetli şeyin bu olmadığını biliyordu.

"Sen seç" diye burnundan soluyarak hole yöneldi. "Ben yogaya geç kaldım."

Vincent o gidene kadar bekledi. Ardından, son üç dakikadır cebinde titremekte olan telefonunu çıkardı. Mina'dan iki cevapsız çağrı vardı. Bir de mesaj.

"Acilen emniyet müdürlüğüne gelebilir misin? Daniel geliyor. Görüşmede senin de bulunmanı istiyorum."

47

Onu emniyet müdürlüğünde küçük bir odaya soktular. Tıpkı filmlerde gördüklerine benzediğinden, buranın bir sorgu odası olduğunu varsaydı. İçeride bir masa, her yanda iki sandalye vardı. Duvar kenarlarına birkaç sandalye dizilmişti. Odada başka eşya yoktu. Sadece masa açık kahverengi ahşaptan yapılmıştı ve doksanlı yılların ofis mobilyalarına benziyordu. Ayrıca kelepçeleri takmak için bağlantı noktaları da yoktu. Daniel Suriye'de hiç sorgu odasına girmemişti ama orada mobilyaların IKEA'dan olmadığını tahmin ediyordu.

Kapı açıldı ve kafeye gelen çekici polis içeri girdi. Yanında geçen seferki adam vardı.

"Beklettiğimiz için üzgünüm" dedi. "Geldiğinde ikimiz birden burada değildik."

Adam başıyla onayladı ve duvar kenarındaki sandalyelerden birine oturdu. Bu adamın adı neydi? Galiba Willy gibi bir şeydi. Daniel geçen sefer onu tanımıştı ve şimdi bu his daha da kuvvetliydi ama onu nereden tanıdığını çıkaramıyordu.

Adam Daniel'ın aklından geçen soruya, "Beni televizyonda görmüş olabilirsin" dedi. "Adım Vincent."

Belli ki adam açık bir kitap gibiydi. Bu görüşme o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Vincent Walder soruşturmada bize yardım ediyor" dedi Mina. "Kendisi bir polis değil ama... başka katkılar sağlıyor."

Daniel, Mina'nın Vincent'tan bahsederken gülümsediğini bilip bilmediğini merak etti.

"Bugün Vincent sadece burada oturup dinleyecek" diye devam etti. "Hatırlıyor musun bilmiyorum ama adım Mina Dabiri."

Kadın elini uzattı. Daniel'ın sıktığı el kuruydu ve biraz çatlamıştı. Kadın belli belirsiz dezenfektan kokuyordu.

"Evet, kartvizitinizde öyle yazıyordu" dedi Daniel.

"Bizimle konuşmak istemişsin."

Mina onun karşısına oturdu ve bir dizüstü bilgisayar açtı.

"Ceketini çıkarmak ister misin?"

Daniel neler söyleyeceğini ve her şeyden önemlisi ses tonunu nasıl kullanacağını prova etmişti. Eğer fazla iyi hazırlanmış gibi görünürse konuşmasının dürüstçe olmadığı düşünülürdü. Ama fazla gergin görünürse o zaman da suçlu olduğu düşünülürdü. İşin sırrı orta yolu bulabilmekti. Yeteri kadar duraksamalıydı ama çok fazla değil. Ara sıra ne diyeceğini bilemezmiş gibi, sözünü yarıda kesmeliydi. Ama kendi iyiliği için kararsız da olmamalıydı. Bu yüzden konuşmasını özenle prova etmişti. Ama şu Vincent denen adam sanki aklını okuyordu. Hazırladığı konuşmayı yapmaya cesaret edemezdi. Başka bir şey düşünmeliydi.

"Kafeden kaçtığım için üzgünüm" dedi. "Ama panikledim. Bu arada ceketim ince. Hava ılık. Üstümde kalmasını tercih ederim."

"Neden panikledin?" dedi Mina. "Bilmemiz gereken bir şey mi oldu?"

Daniel, "Polis kapısına gelince kim paniklemez ki?" dedi ve gülümsemeye çalıştı ama Vincent'a bakınca hemen vazgeçti.

"Geçen seferki görüşmemizde beni cinayetten içeri atmak istemiştiniz" dedi. "Biliyorsunuz ki Agnes Ceci'yle aynı evde yaşıyordum. Bu yüzden... geldiğiniz zaman aşırı tepki verdim."

"Peki ya şimdi?" dedi Mina. "Neden seni içeri atmak isteyelim?"

Kadın zekiydi. Onu konuşturmaya çalışıyordu. Daniel omuzlarını silkerek doğal göründüğünü umdu. Ellerini ceketinin ceplerine soktu. Bu giysi iyi bir koruyucuydu; ceket üstündeyken hareketlerini okumanın o kadar da kolay olmamasını ümit etti. Sanki kendini Vincent'ın gözlerinden izliyordu. Yaptığı her şey şüpheli görünüyordu. Aynısı yapmadığı her şey için de geçerliydi. Sinirleri bozuldu ve gözlerini birkaç kez hızla kırpıştırdı. Kahretsin. Gözleri kırpıştırmak muhtemelen kötüye işaretti.

"Herhalde Tuva hâlâ kayıp" dedi. "Yoksa benimle konuşmak istemezdiniz. Ama gerçek şu ki ben hiçbir şey bilmiyorum. Onu doğru dürüst tanıdığım söylenemez. Esas Agnes ve Tuva birbirlerini tanıyorlardı."

Mina kaskatı kesildi ve duvar kenarında oturan Vincent da tepki verir gibi oldu.

"Birbirlerini *tanıyorlar mıydı?*" dedi Mina. "Bunu yeni öğreniyoruz. Agnes'i tanıyanlarla, Tuva'nın büyükannesi ve büyükbabasıyla konuştuğumuzda hiç böyle bir şey duymamıştık. İkisinin ortak paydası olduğunu biliyorduk ama aralarında doğrudan bir bağlantı mı var? Bunu mu söylüyorsun?"

Daniel sandalyesinde huzursuzlandı. Polisin bunu bildiğini varsaymıştı. Keşke şu Vincent denen adam kendisine bakmayı bıraksaydı.

"Şey, sanırım tanımak doğru sözcük değil" dedi Daniel. "Daha çok *tanışıklıkları* vardı. Agnes, Tuva işe başlamadan önce kafede çalışıyordu. Ben işe bu şekilde girdim. Agnes bana Tuva'nın telefon numarasını verdi. Ama geri kalanını kendim hallettim."

Mina klavyede hararetli bir şeyler yazarak, "Demek ikisi de seni tanıyordu" dedi.

Sonra başını kaldırdı, bilgisayarın üzerine eğildi ve gözlerinin içine baktı.

"Önce birlikte yaşadığın kişi ölüyor" dedi. "Yüzünden vurularak. Ve sadece bir ay sonra iş arkadaşın... ortadan kayboluyor. Herhalde bunun seni ne duruma soktuğunun farkındasın, değil mi? Eğer söyleyeceğin bir şey varsa şimdi söyle. Böylece işler daha da kötüye gitmez."

Daniel'ın ağzı kurudu. İşte zamanı gelmişti. Eğer az sonra söyleyeceklerini batırırsa işi biterdi. Onu çiğ çiğ yerlerdi.

"Nasıl göründüğünün farkındayım" dedi. "Gerçekten."

İlgili ama endişeli değilmiş gibi görünmeye gayret etti.

"Ne söylemem gerekiyor ki?" diye devam etti. "Stockholm o kadar da büyük değil. Daha önce de söylediğim gibi, Tuva ile çalışma sebebim sadece Agnes'le aym evde yaşamamdı."

"Peki bu seni nasıl temize çıkarıyor?"

Mina bir türlü göz temasını kesmiyordu.

"Ama konuya yanlış açıdan bakıyorsunuz!" dedi Daniel biraz daha çaresizce. "Agnes ile Tuva'nın ortak paydası ben değilim; o kişi Agnes. Eğer Agnes ile aynı evi paylaşan bir başkası olsaydı, Tuva'nın iş arkadaşı da o olacaktı. Ben tamamen şans eseri burada oturuyorum. Konuyla hiçbir alakam yok. Herhalde anlıyorsunuz, değil mi?"

"O halde neden Tuva'nın büyükannesi ve büyükbabası torunlarının senin hakkında konuşmak istemediğini, onu inciteceğinden korktuğunu söylediler? Neden Agnes'in babası seni şüpheli olarak tanımladı?"

Daniel bunu beklemiyordu. Yutkundu. Onlara söylememeyi tercih ederdi. Evelyn öğrenirse çıldırırdı. Ama başka seçeneği yoktu.

"Agnes'in babası bir ırkçı, bilmiyorsanız söylemiş olayım. İsveç ormanlarının derinliklerinden gelmeyen herkesten şüphelenir. Ve Tuva'ya gelince... Tuva benim hakkımda konuşmak istemezdi, çünkü aramızda bir şey vardı."

"Bir şey mi?"

Daniel huzursuzlanarak, "Birlikteydik" dedi. "Bir süreliğine. Ama Evelyn'le de birlikteydim. Tuva onun için Evelyn'i terk etmeyeceğimi biliyordu. Kastettiği böyle bir incinme. Yani duygusal. Fiziksel olarak. Ben asla..."

O âna kadar sessiz kalan Vincent, "Daniel" dedi. "Benim için çifte hamleyi[17] tarif eder misin?"

"Çifte... ne? Yoksa bu... ah, hayır hayır hayır. Tuva ve Evelyn'le hiç üçlü seks yapmadım. Asla yürümezdi."

Vincent ona anlaşılmaz bir bakış attı. Daniel çaresizce bir şeyler hakkında espri yapmak istiyordu ama çenesinin kapalı tutmanın en iyisi olduğunu fark etti.

"Küçük bir oyun oynayacağız" dedi Vincent. "Düşünmeden cevap vermeye çalış. "Acaba... İllüzyon sözcüğünü duyunca aklına gelen ilk şey nedir?"

---

17. Double lift: Sihirbazların kâğıt numaralarında kullandıkları bir el çabukluğu numarası. En üstteki iki kâğıt tekmiş gibi kaldırılır, sadece üstteki kâğıt alınmış gibi gösterilerek üstteki kâğıdın hangisi olduğu gizli tutulur. (ç.n.)

"Ee, Harry Potter."

"Desenler?" dedi Vincent.

"Gömlek."

"Şiddet?"

"Ah!"

"Şifre?"

Daniel kızardı ve masaya baktı.

"Evelyn" dedi.

Vincent'ın bakışlarındaki şaşkınlığı gördü.

"Affedersiniz, şehvet dediğinizi sandım."

Vincent alaycı bir biçimde gülümsedi. Sonra Mina'ya dönerek hızlıca başını salladı. Anlaşılan Vincent istediği cevabı almıştı. Mina'nın yüz ifadesi öncesine kıyasla yumuşadı ve sandalyesinin arkalığına yaslandı.

"Demek sadece koşulların kurbanısın" dedi. "Pekâlâ. Şimdilik öyle olduğunu varsayalım. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunman olanaksız değil. Agnes hakkındaki eski ifadene eklemek istediğin bir şey var mı? Onun canına kimin kıymış olabileceğine dair?"

Daniel kafası karışarak, "Canına kıymak mı?"

Mina, "Öldürmek" diye açıkladı.

Daniel başını iki yana salladı.

"O halde, Tuva'yı incitmek isteyebilecek birini tanıyor musun? Kafede tehditkârca davranan herhangi biri oldu mu? Düzenli olarak gelip Tuva'yla konuşan biri var mıydı?"

Daniel nefesini verdi ve çok hızlı nefes almamak için kendini zorladı. Belki de sorun çıkmayacaktı. Ama vücudu hâlâ adrenalin pompalıyordu.

"Her zaman kafası güzel ya da tuhaf insanlar gelir" dedi. "Elbette aralarında düzenli olarak gelen birkaç kişi var. Ama düzenli olarak gelenlerin çoğu kafeyi ofisleri veya salonları gibi kullanır."

"Bununla ne kastediyorsun?"

"Medyacılar her zaman dizüstü bilgisayarlarıyla ve iPhone'larıyla gelirler. Düzenli olarak gelenlerden biri sürekli bir dosyadaki çizimlere bakar. Kazak ören birkaç genç kız da var. Akşamları

masaüstü oyunlar oynayanlar gelir. Ama Luva'ya tuhaf davranan biri aklıma gelmiyor; buna normaller ve... daha tuhaf olanlar da dahil."

Mina düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "Lütfen biraz daha düşün" dedi. "Bakalım neler hatırlayacaksın. Kafeye aniden gelmeyi bırakan biraz daha... garip birileri olup olmadığını hesaba kat. Biraz da Agnes'i düşün."

Mina dizüstü bilgisayarı Daniel'a doğru çevirdi.

Ekrandaki formu işaret ederek, "İşyerin dışında sana ulaşabilmemiz için detayları doldurmanı istiyorum" dedi. "Daha fazla sorularımızın olması durumunda sana ulaşabilmemiz için bir adres ve telefon numarası gerekiyor. Ayrıca sen gitmeden önce bu bilgilerin doğruluğunu kontrol edeceğiz."

Daniel'ın bunu anlamlandırması birkaç saniye sürdü.

Hızlıca formu doldurarak, "O halde işimiz bitti mi?" dedi.

Birdenbire çok daha hafiflemiş hissediyordu, neredeyse kıkır kıkır gülecekti. Onu orada tutmak için hiçbir sebepleri yoktu. İsteseler bile. Belki de İsveçli polisler iyi insanlardı.

Mina duvar kenarında oturan Vincent'a dönerek, "Neredeyse" dedi. "Vincent, sen ne diyorsun? Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Vincent boğazını kaşıdı.

"Daniel, bana bir iyilik yap" dedi. "Dairendeki beş nesneyi tarif et ama bir tanesini uydur."

Daniel, "Ne?" dedi ve acilen işemesi gerektiğini fark etti. "Ama ben... tamam. Şey, ee, jaluziler, su ısıtıcı, banyo aynası, tavan vantilatörü ve bir çalışma masası. Neden?"

Vincent, "Sadece merak ettim" dedi.

Mina yüksek sesle öksürdü.

"Pekâlâ, işimiz bitti" diyerek ayağa kalktı. "Gidebilirsin. Geldiğin için teşekkürler. Daha fazlasını öğrenince seni ararım."

Tekrar el sıkıştılar ve Daniel, Vincent'ı başıyla selamladı.

"Eğer bana ihtiyacınız olursa kız arkadaşım Evelyn'de olacağım" dedi. "Onun numarasını da yazdım. Ona yapmam gereken bazı açıklamalar var."

48

"İlginçti" dedi Vincent.

Daniel'ın sorgusuna dahil olma deneyimi onu şaşılacak derecede heyecanlandırmıştı. Aslında sahnede insanlara binlerce kez yaptığından çok da farklı değildi. Ama bunun gerçek olması insanı mest ediyordu.

"Neden asansöre binmiyoruz? Çıkmamız gereken kat sayısı epey fazla."

Çelik asansör kapılarını işaret ederken Mina'nın isteksizliğini güçlü ve elle tutulur bir şekilde hissetti. Şahsen o da bir asansörde hapsolma hissinden nefret ediyordu. Asansör hareketli bir mezar gibiydi. Ama Vincent en azından çok kısıtlı bir dünyası olmasın diye klostrofobisini yenmeye çalışıyordu. Mina'nın bunun için çaba harcadığından şüpheliydi. Üstelik daha büyük bir dünyayı hak eden biri varsa, o da Mina'ydı.

Vincent, "Bu arada, nasıl oldu da sorguya katılmama izin verildi?" diye sorarak, Mina'nın bakteri kutusu olarak bahsettiğini duyduğu asansör konusundaki tedirginliği fazla büyümeden önce dikkatini dağıtmaya çalıştı.

Mina ona dönerek, "Julia'ya telefonda Daniel hakkında söylediklerini anlattım" dedi. "İlk önce senden istediği profil hakkında herhangi bir haber almadığından, hâlâ temasta olmamıza biraz şaşırdı. Ama değerlendirmenle ilgilendi ve bugünkü sorguya katılıp katılamayacağını sorduğumda onay verdi."

Mina'nın arkasında kalan duvar panelindeki sayılar asansörün bulundukları kata yaklaştığını gösteriyordu. Ona baskı yapmaması gerekiyordu. Fazla üstüne gitmemeliydi. Onu doğru yöne

doğru yavaşça itmeliydi ki, Mina kendi yaşam alanını parça parça yeniden kazanabilsin. Şimdilik iyi gidiyordu. En azından Mina merdivenlere yönelmiyordu.

Vincent asansörün kapıları açılırken, "Teşekkürler" dedi. "Bu arada profil hazır sayılır; eğer hâlâ istiyorsa. Ama zaten Jan denen adam size ihtiyacınız olan bilgiyi vermedi mi?"

Vincent merakla başını sallayarak açık duran asansör kapılarını işaret etti. Mina duraksadı. Sonra umursamıyormuş gibi yaparak omuz silkti.

"İyi, tamam" dedi. "Ama sırf sen yine yanlış kata koşma diye bineceğim. Ve Jan'ın bize pek çok bilgi vereceğinden eminim. Muhtemelen çoğu yanlış olacak."

Asansöre önce Vincent bindi ve koluyla kapıyı açık tuttu. Mina isteksizce, ayaklarını sürüyerek peşinden geldi. Tiksinerek etrafına baktı ve hiçbir yere sürtünmemek için asansörün tam ortasında durdu.

"Sorgu hakkında bir soru sorabilir miyim?" dedi. "Sondaki o sorular neyin nesiydi?"

"Sadece yalan söylediği sıradaki davranış değişikliklerini kontrol etmek istedim. Daniel'ın bir tavan vantilatörü yok."

Vincent B düğmesine bastı ve kapılar kapandı. Asansör aşağıya inmeye başlayınca Vincent kapalı kalma hissine teslim olmamak için sohbete odaklanmaya çalıştı.

"Madem öyle, o soruları başta sormak daha iyi olmaz mıydı?" dedi Mina. "Böylece sorgunun geri kalanı boyunca yalan söyleyip söylemediğini anlardık."

"Yalan söyleyip söylemediğini geriye dönüp bakarak da anlayabilirim. Daniel'ın davranışlarını baştan sona yakından izledim. Eğer soruları başta sorsaydım Daniel şüphelenirdi ve kendi davranışlarını daha yakından izlerdi; bu da onun doğal davranış kalıplarını gözlemleme şansımızı mahvederdi."

Mina artık onu dinlemiyor gibiydi. İki yanında duran ellerini o kadar sıkmıştı ki, eklemleri beyazlamıştı. Aynadaki yağ lekesine bakıyordu. Saçlarına bolca şekillendirici süren biri aynaya yaslanmış olmalıydı.

Vincent, "Ben..." diye söze girdi.

Asansör birdenbire sarsılarak durdu. Ama kapı açılmadı. İki kat arasında kalmışlardı. Vincent kapıyı açmak için düğmeye basmayı denedi. Hiçbir şey olmadı. Düğmeye tekrar tekrar bastı. Çaresizce.

Mina, "Takılmış olmalı" dedi.

Vincent hararetle düğmeye basmaya devam etti. Muhtemelen sadece temassızlık yapıyordu. Öyle olmalıydı. Vincent soluklarını kontrol etmeye çalıştı ama bu hiç kolay olmayınca çok şaşırdı. Nefes nefese kalmanın sırası değildi; beynine giden oksijen miktarını kontrol etmeliydi. Etrafına bakınıp dikkatini dağıtacak bir şey aradı ama bulamadı. Buraya hapsolmuştu.

"Hey, bunun işe yarayacağını sanmıyorum" dedi Mina.

Kendi sesini duyabiliyordu fakat ayakta durduğunun farkında bile değildi. Kapı açılmıyordu. Metal bir kutuda mahsur kalmışlardı ve dışarı çıkamıyorlardı.

Duvarlar yavaşça üzerlerine gelmeye başladı.

Vincent'ın boğazı kurudu ve hava nefes alınamayacak kadar ağırlaştı. Kapıya doğru geri giderken gözleri kararda; artık tek görebildiği karanlıkla çevrelenmiş, dar bir tüneldi. Duvarlar giderek yaklaşıyordu. Sanki asansörden boşalan havayı görebiliyordu.

Hava.

İçeride hava yoktu.

Gözlerinin önünde yıldızlar ve desenler uçuşuyordu. Mina tünelin en sonundaki ufacık bir nokta kadardı. Sesi uzaktan geliyor gibiydi ama Vincent onun sesine odaklanamıyordu. Duvarlar üzerine yıkılmak üzereyken bu mümkün değildi.

Derken birisi ellerini omuzlarına koydu.

"Vincent. Beni dinle."

Bu dokunuş onu dengeleyerek odaklanmaya zorladı.

"Bir panik atak geçiriyorsun."

Sözcükler yavaşça ama emin adımlarla beynindeki kaosu delip geçmeye başladı.

"Şu anda hissettiğin korkunç ama gerçek değil" dedi ses. "Hormonlar, adrenalin ve kortizol bedeninde kol geziyor; bu yüzden böyle hissediyorsun."

Vincent derin bir nefes almaya çalıştı. Alamadı. Ellerini omuzlarındaki ellerin üzerine koydu. Yeniden nefes aldı. Bu seferki daha iyiydi.

"Ölmüyorsun" dedi Mina. "Tehlike yok. Sadece kimyasal reaksiyonlar beynini ele geçiriyor. Şu anda her ne düşünüyorsan gerçek değil."

Vincent yine cevap veremedi. Mina'nın ellerinin hissettirdiklerine odaklandı. Onun ılık tenine. Vincent Mina'nın olduğu yerde kalmak için büyük çaba harcadığını fark etti. Mina ona dokunmasını beklememişti. Ama ellerini çekmedi.

"Az sonra buradan çıkacağız. Acil durum düğmesine bastım" dedi Mina. "Asansör bazen takılıyor; merdivenleri tercih etmemin nedenlerinden biri de bu. Ama asla uzun süre takılmıyor. Bu yüzden benimle uzun, derin nefesler al. Birlikte nefes alacağız, Vincent... Nefes al."

Mina arkasında duruyordu. Vincent ona yaslandı ve dediğini yaptı. Bedeninden yayılan sıcaklık bir sakinlik dalgası gibi her yerini sardı. Duvarlar hâlâ yerli yerindeydi ve hâlâ çok yakınlardı ama artık üstüne gelmiyorlardı. Mina onları durdurmuştu. Kendisini güvende hissetmesini sağlamıştı. Biri ona böyle hissettirmeyeli uzun bir zaman geçmişti. Çok ama çok uzun bir zaman.

Asansör aniden sarsıldı ve kapılar açıldı. Vincent ciğerlerini büyük bir memnuniyetle karşıladığı taze havayla doldurdu. Mina artık yanında duruyordu. Vincent ona doğdu döndü.

"Affedersin. İtibarım... sarsıldı."

Mina omuz silkti.

"Neden bir dahaki sefere merdivenleri kullanmıyoruz? Bilişsel davramşçı terapini üzerimde denerken emniyet müdürlüğünün boktan asansörü dışındaki yerleri de kullanabilirsin. Tamam mı?"

Vincent derin bir nefes aldı. Sonra hafifçe gülümsedi.

"Ah, yakalandım. Pekâlâ. Anlaştık."

49

Vincent kızına baktı. Kızı her zamanki gibi kahvaltısına dokunmamıştı. Vincent onun nasıl hayatta kaldığını anlayamıyordu. Kendisi sabahları her zaman kurt gibi açtı; bu hem Benjamin'in hem de Aston'un miras olarak aldıkları bir özellikti. Rebecka'nın annesi Ulrika'nın daha mızmız olduğu düşünülürse, Vincent bazen kızının yeme bozukluğunun bundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordu. Gerçi Ulrika'ya hakkını teslim etmek gerekirse, yemek yemenin önemli olduğunu düşünürdü. Sadece insanın her aklına estiğinde, her istediğini yemesine karşıydı. Zindelik ve incelik onun mantrasıydı. Herhalde Rebecka çocukluğu boyunca bu mantrayı çok sık duymuştu.

Kızının yanından duran cep telefonu, WhatsApp ve Snapchat bildirimleri geldikçe durmadan yanıp sönüyordu. Anlaşılan Rebecka'nın arkadaş grubundakiler birbirleriyle sürekli iletişim halinde olma ihtiyacı duyuyorlardı; kahvaltı ederken bile. Vincent içini çekti. Bunu asla anlamıyordu. İnsanın kendine düşüncelerini toparlamak veya fikirlerini şekillendirmek için kasıtlı olarak zaman tanımamasını. Görüşlerini yalnızca diğerlerinin son on saniyede düşündüklerine dayandırmayı. Ama kızının yaşındayken muhtemelen kendisi de böyle davranıyordu. Şey, hayır... aslında böyle davranmadığını kesin olarak biliyordu. Ama o farklı bir dönemdi. Koşullar farklıydı.

Maria, "Aston, banyoda senin için temiz giysiler var" diye oğluna seslendi. "Çoraplarını giyerken yardım istersen haber ver."

Aston banyodan çıkarak, "Anne, ben sekiz yaşımdayım" dedi. "Kendi başıma giyinebilirim."

Ninova

Bu sabah gri bir eşofman altıyla, üzerinde Vespa'ya binen bir kedi deseni olan bir tişört giymişti. Bunu ona Maria almıştı ve hemen en sevdiği tişört haline gelmişti.

"Ama ayakların hâlâ çıplak" dedi Maria.

Aston çoraplarını utana sıkıla annesine verdi ve bir ayağını uzattı. Vincent, Aston'un giyinirken kendisinden yardım istediğini hiç hatırlamıyordu. Maria işi bitince Aston'a iki dilim ekmek ve üstlerine sürmesi için tereyağı verdi. Birkaç hafta önce ortaklaşa karar alarak elma dilimleri yemekten vazgeçmişlerdi.

Maria, "Giysilerden söz açılmışken, bu sana sıcak gelmiyor mu?" diyerek Rebecka'nın kolunu çekiştirdi. "Nisan'ın sonuna geldik ama sen hâlâ uzun kollu giyiyorsun."

Rebecka kolunu geri çekti.

"Beni rahat bırak" diye çıkışarak ayağa kalktı. "İstediğimi giyerim!"

Rebecka telefonunu masadan alarak fırtına gibi odasına daldı.

Benjamin yoğurt kâsesinden başını kaldırarak, "Ben de uzun kollu giyiyorum" dedi. "Bana da yasak mı?"

Maria kızardı. Vincent onun ne düşündüğünü tamı tamına biliyordu. Benjamin hiçbir zaman toplumsal özgüven sahibi olmamıştı; diğer herkes mayolarla gezinirken Benjamin'in bedenini gizlemek istemesi olağandışı bir durum değildi. Benjamin diğer herkes plaj voleybolu oynarken kitap okumak için bir ağacın gölgesinde –ya da tercihen jaluzileri kapatıp odalarında– oturan o solgun, siyahlara bürünmüş gençlerin canlı bir örneğiydi. Ama Rebecka sosyal ortamların gözdesiydi ve genellikle kendi çevresindeki akımların belirleyicisiydi.

Benjamin, "Belki de kollarını göstermek istememesinin bir sebebi vardır" diyerek kâsesini bulaşık makinesine götürdü ve dünkü şarap kadehlerinin arasına sıkıştırdı. "Bir ara sorsanız iyi olur."

Vincent kahve fincanını doldurdu ve Rebecka'nın kapalı kapısının önünde durdu.

Benjamin banyoya giderken, "Hadi ama! Hemen şimdi konuşun demedim ki" dedi. "Hiç belli etmiyorsun."

Vincent kapıyı çaldı ve içeri girdi. Kızı yatağında oturmuş, cep telefonuna dalmıştı.

"Rebecka, acaba bana yardım edebilir misin?" dedi.

Rebecka başım telefonundan kaldırmadan, "Bir şey yemeyeceğim, eğer lafı oraya getireceksen haberin olsun" diyerek Vincent'ı tersledi.

Vincent başını iki yana salladı ve onun yanına oturdu. Rebecka derhal telefonu ters çevirip kucağına koydu ve kaşlarını kaldırıp Vincent'a baktı.

"Bildiğin gibi, bir soruşturmada polise yardım ediyorum. Dün baş şüpheliyi sorguladılar. Bir şeyi yorumlamak için yardımına ihtiyacım var."

"Benim yardımıma mı? Sen 'eğer sola bakarlarsa yalan söylüyorlar demektir' diyen adam değil misin?"

"Öncelikle, bu bir efsane. Otomatik olarak yalan söylediğini gösteren gelen göz hareketleri yoktur. Ama evet, gözlem yapmak üzere oradaydım. Senden istediğim şey dinlemen."

Vincent cep telefonunu çıkardı.

"Benden çok daha geniş bir sosyal çevren var" diye ekleyerek cep telefonundaki ses kaydını aramaya başladı. "Ve sen iletişimlerindeki küçük değişimleri fark edecek kadar hassas olduğun bir yaştasın. Ne de olsa senin yaşında tek bir yanlış adım yıl sonuna kadar aforoz edilmene sebep olabilir."

Rebecka babasına dik dik baktı.

"Acaba hangi gezegendensin?"

Vincent kızına baktı. Bir zamanlar onun hakkındaki her şeyi biliyordu. Şimdiyse en çok neli dondurma sevdiğini bile bilmiyordu. Ya da dondurma sevip sevmediğini. Ama Rebecka'nın endişeli yüz ifadesinde neyin gizli olduğunu apaçık görebiliyordu.

"Kolay olmadığını biliyorum" dedi. "Eğer biraz olsun bana benzediysen, diğer herkesin davranışları öngörülemez olduğu için diken üstünde olursun. Cevap vermek zorunda değilsin; dışarıdan bakıldığında sosyal bir dâhi olduğunu biliyorum. Ama arkadaşlarımın yanındayken neler hissettiğimi hatırlıyorum. Umarım senin hislerin biraz daha iyidir. Öte yandan, o kadar da harika değillerse şaşırmam."

Rebecka uzun süre sessiz kaldı. En kötü ihtimalle Vincent sınırı aşmıştı ve Rebecka'nın odasından atılmasına saniyeler kalmıştı.

Rebecka başıyla Vincent'ın telefonunu işaret ederek, "Şu sorgu" dedi. "Bunu bana izletmek için iznin var mı?"

Vincent bunu bağışlandığı şeklinde yorumladı.

"Muhtemelen yok. Aslında orada bulunmama izin vermelerine bile şaşırdım. Ama şunu dinlesene. Sadece on dakika sürecek. Sonra bana bu adam hakkında neler düşündüğünü söyle."

Vincent oynat tuşuna bastı ve Rebecka'ya sorgunun tamamını dinletti. Sonra videoyu durdurdu ve dosyayı sildi.

"Muhtemelen bu yüzden bana dava açabilirler ama bilmem gerekiyor... Ne düşünüyorsun?"

Rebecka yere baktı; belli ki odaklanıyordu.

"Adam korkmuş gibi konuşuyordu" dedi. "Gergindi. Ama en azından arkadaşlarımın sonradan hesap sorulabilecek bir konuda yalan söyledikleri zaman nasıl konuştuklarını biliyorum. Bu adamda öyle bir şey sezmedim. Belki gizlediği bir şey vardır ama paylaştıkları muhtemelen doğru."

Vincent başıyla onaylayarak, "Aslında ben de böyle düşünüyorum" dedi. Sonra Rebecka'yı dirseğiyle dürttü. "Adam sorgu süresince yukarıya ve sola baktığı halde."

Vincent kolunu Rebecka'ya dolamayı düşündü ama vazgeçti. İkisi de bu şekilde rahat edemezdi. Üstelik insanın çocuklarına sevgi göstermesinin başka yolları da vardı. Yine de Rebecka ödül niteliğinde gülümsedi.

"Ama baba" dedi. "Soruları soran şu kadın polis var ya... Birlikte çalıştığın kişi o mu? Nasıl biri?"

"Mina'yı mı kastediyorsun?"

"Her neyse. Senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi? Bu gün gibi ortadaydı. Kadın senden bahsetmeye başladığı an sesi mide bulandıracak kadar tatlılaştı."

Vincent yanaklarının ısınmaya başladığını hissedebiliyordu. Okul çağında bir delikanlı gibi kızardığım fark etti.

Hemen, "Aramızda hiçbir şey yok" diye cevap verdi.

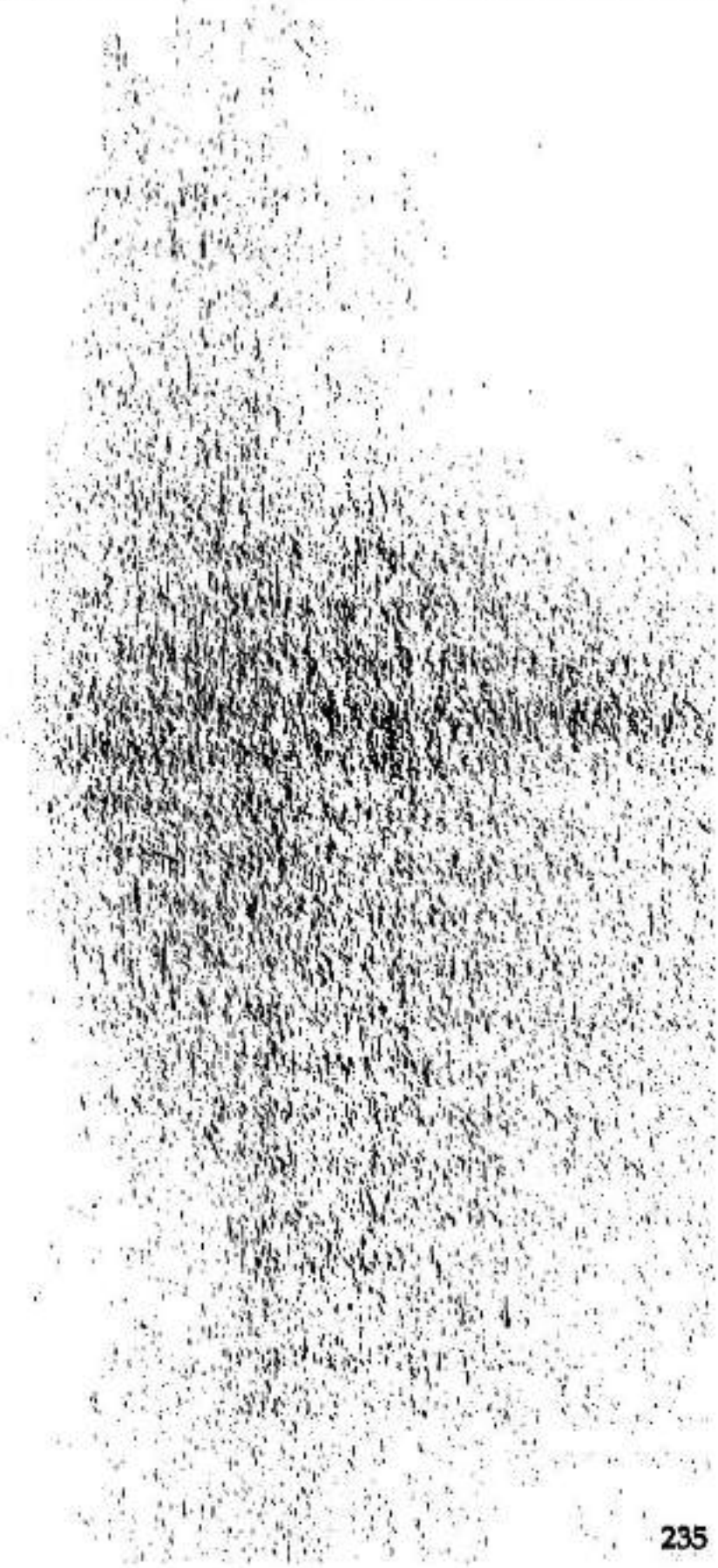
"Evet, biliyorum. Biri kocaman bir pankarta yazıp gözünün önünde tutsa bile o kişinin seninle flört ettiğini anlamazsın. Gerçi

durum burada çoook bariz. Ama Maria Teyze'ye tek kelime bile söylemeyeceğim."

"Söylenecek bir şey yok."

"Tabii, kesinlikle. Pekâlâ, artık okula gitmeliyim."

Rebecka odadan çıkarak Vincent'ı yatakta tek başına bıraktı. Vincent öylece oturup yüzünün kızarmasının durmasını bekledi.

Ninova

50

Dışarısı hâlâ aydınlıktı. Kış aylarında pencereden içerisini görmek daha kolaydı; mutfağın tamamını ve salonu görebiliyordu. Akşamları karanlıkken göze batmamak da onun için daha kolaydı. Şimdi daha dikkatli olmalıydı.

Gerçi tanınıp tanınmayacağını bile bilmiyordu. Aradan uzun yıllar geçmişti. Mina artık aynı kişi değildi. O başka bir zamandı. Başka bir hayattı.

Sabırla beklediği kız nihayet pencerede belirdi. Mutfak masasındaki bir şeyin üzerine eğilince koyu renkli saçları yüzüne düştü. Arkasından vuran ışık onu aydınlatınca, kız dördüncü katta olduğu halde Mina onu açıkça görebildi. Kız Mina'nın sık sık üstünde gördüğü gri kapüşonlu ceketi giymişti. Bu ceket en sevdiklerinden biri olmalıydı. Mina onun kapüşon bağcıklarından birini dalgın dalgın kemirmesini izledi ama kız epey uzakta olduğundan, yüzünde başka bir ifade göremedi.

Mina hemen arkasında bir köpek havlayınca sıçradı. Köpek öfkeli, kızgın bir şivavaydı; tasmasını pahalı görünen bir palto ve Gucci logolu ayakkabılar giyen bir kadın tutuyordu.

Kadın, "Yolun ortasında duruyorsunuz!" diye çıkıştı ve kendine zorla yer açarak hızla yanından geçti.

Mina cevap vermekten kaçındı. Östermalm'da başka türlüsünü beklemiyordu. Köpek, sahibi gibi çıkışmaya devam etti – olduğu yerde kalarak Mina'ya havlamaya ve hırlamaya devam etti.

"Hadi, Chloe!"

Sonunda köpek gönülsüzce itaat etti ama önce Linnégatan'daki kaldırımda olduğu yerde duran Mina'ya öfkeyle bakmayı ihmal etmedi.

Mina bakışlarını tekrar apartman dairesine çevirdi. Kızı göremeyince yüreğinde o tanıdık sızıyı hissetti. Özlem. Suçluluk. Hüzün. Kendini tanıyamıyordu. Muhtemelen bu hislerin hepsinin ve daha fazlasının bir karışımıydı. Bir türlü meselenin özüne inememişti. Bunu yapmaya da hiç niyeti yoktu. Pandora'nın kutusu açılmamalıydı.

Dairenin içinin ve kızın odasının nasıl göründüğünü merak etti. Elbette hiçbir zaman içeriye girmemişti. Ama başka bir daireyi hatırlıyordu. Başka bir odayı. Bundan çok daha küçüktü. Vasastan'da, üçüncü katta yer alan tek odalı bir yerdi. Cadde üstünde bir Yunan restoranı vardı. Şehrin en iyisiydi. Ama Mina bir türlü o restorana gidememişti. Anılar çok canını yakıyordu. Sanki fiziksel olarak acı çekiyordu.

Birdenbire kız tekrar ortaya çıktı – bu sefer salondaydı. El kol hareketleri yapıyordu. Biriyle konuşuyordu. Volta atıyordu. Kavga ediyor gibiydi ama ne olduğunu kestirmek zordu. Vincent orada olsaydı muhtemelen kızın beden dilini daha detaylı olarak yorumlayabilirdi. Mina parmak uçlarında yükseldiğini fark etti; sanki bu hareketin dört kat yukarıdaki birini görmeye yardımı olacakmış gibi. Yine de yukarıya doğru uzanmaya devam etti.

Bir süre sonra artık gri kapüşonlu ceketi görememeye başladı. Topuklarını yavaşça yere indirdi ve hevesi kırılmış bir şekilde arabasına doğru yürüdü.

51

Walpurgis'e[18] sadece birkaç gün kaldığı halde, hava tıpkı yazın ortasındaki kadar sıcaktı. Vincent'ın şaşırtıcı yaz sıcağına hiçbir itirazı yoktu; özellikle de yürüyüşünü biraz daha uzatacağı için. Planladığı telefon görüşmesini yakınındaki insanlarda merak uyandırmadan nerede yapabileceğini düşünüyordu. En kolay çözüm evden telefon etmekti ama Mina'yla her konuştuğunda Maria'ya açıklama yapmak istemiyordu.

İlk başta arabaya binmeyi düşünmüştü ama sağlıklı düşünebilmesi için hareket etmeye ihtiyacı vardı. Ve uyaranlara maruz kalmak istiyordu. Bir sürü uyarana. Beynine ne kadar kan ve serotonin gönderebilirse o kadar iyiydi. Sonunda Södermalm'a yürümeye karar vermişti. Yürürken insanlar onu duyabilecekleri halde hiç kimse bölük pörçük birkaç sözden fazlasını yakalayamazdı.

Vincent kablosuz kulaklıklarını taktı ve Skanstull'daki Götgatan'dan gelen trafik sesini kesmek için gürültü engelleme özelliğini etkinleştirdi. Sonra emniyet müdürlüğünün santralini arayarak Mina'yla konuşmak istediğini söyledi. Telefon iki kez çaldıktan sonra Mina cevap verdi. Tıpkı Vincent'ın tahmin ettiği gibi. Mina böyleydi. Görevine bağlıydı.

"Katilin psikolojik profili hakkında düşünüp duruyorum" dedi Vincent. "Özellikle Daniel'ı sorguladığımızdan beri. Biraz vaktin var mı?"

---

18. Walpurgis / Valborg gecesi: 30 Nisan'ı 1 Mayıs'a bağlayan gece Kuzey Avrupa ve İskandinavya'da kutlanan geleneksel bir tatil. Bu gecede ateşler yakılıp şarkılar söylenir, cadı kostümleri giyilip muziplikler yapılır, kötü ruhları uzaklaştırmak için gürültü çıkarılır. (ç.n.)

Yaya geçidine gelince yanında altmışlı yaşlarda, atkuyruklu ve keçi sakallı bir adam belirdi. Adam Vincent'ı görünce gözlerini sonuna kadar açtı ama sonra kendini toparladı. Vincent bu tepkiyi yüzlerce kez görmüştü. Onu televizyondan veya sahneden tanıyan ama bunu belli etmemeye karar veren insanlar böyle davranıyorlardı.

Mina, "Tamamen seninim" dedi.

Vincent kızardığını hissetti.

"Bekle, eğer sakıncası yoksa konuşmayı kaydetmek istiyorum" diyerek bilgisayarındaki bir tuşa bastı. "Seni doğru tanıdıysam, söyleyeceklerini not etmeye tek bir kalem yetmez. Hatta beş tanesi bile yetmez."

Vincent, "Pekâlâ. Bana yetişmeye çalış" dedi. Bildiğin gibi, katilin hem plan yapabilmesi hem de duygusal açıdan gördüğümüz kadar saldırgan olması kafamı karıştırıyordu. Bu da narsistik kişilik bozukluğu olan birini aradığınızı düşündüğüm anlamına geliyordu. Bu bozukluğa sahip olanlar kendilerini başka insanlardan üstün görürler. Başkaları değersizdir. Onlar istedikleri şekilde kullanabilecekleri araçlardır sadece."

Yaya geçidindeki trafik ışığı yeşile döndü. Atkuyruklu adam Vincent'ın yanından geçti ve şansını denemeye karar verip gardını düşürmüş olacak ki, onu başparmağıyla selamladı. Göz göze geldiklerinde Vincent da teşekkürler anlamında gülümsedi. Bir insanı övmek o kadar kolaydı. Bir başparmak işareti bile yeterliydi. Yine de insanlar bu konuda çok cimriydi. Vincent da kendine bu konuda gelişmesi gerektiğini hatırlattı.

"Bu türde bir narsistik bozukluk, cinayetlerin dört dörtlük bir biçimde planlanmasını açıklayabilir" diye devam etti. "İllüzyonların oluşturulması, kurbanların kaçırılması, bedenlerin numaralandırılması, paramparça olan saatlerin yerleştirilmesi ve kurbanların belirli mekânlara bırakılması. Bir narsist bunları yapmakta hiç zorlanmaz, çünkü cinayet kurbanları 'meşru kişiler' değildir. Bir narsistin dünyasında meşru olan sadece bir kişi vardır, o da kendisidir."

Vincent caddenin diğer yanındaki güneşli bölüme ulaşınca güneş gözlüğünü taktı. Elektrikli kaykaya binen orta yaşlı bir

kadının yolundan çekilmek için yana doğru salınmak zorunda kaldı.

İnsanlar... Haklarında her türlü şey söylenebilirdi ama hayat onlar olmadan çok sıkıcı olurdu. Vincent Götgatan boyunca, Medborgarplatsen'e doğru yürümeye başladı.

"Bu açıklama gerçekten de yeterli mi?" dedi Mina.

"Muhtemelen empati eksikliği bozukluğunu da ekleyebiliriz" dedi Vincent. "Küçülmüş bir amigdala veya korteks ile hipokampüs arasındaki hasarlı bağlantı gibi fizyolojik bir kusur yüzünden ortaya çıkmış olabilir ve bu da şiddet içerikli eylemlerde bulunmayı kolaylaştırır. Ayrıca katil cinayetlerin çevresinde kendi gerçekliğini de kurmuş olabilir. Şoko Asahara –Tokyo metrosuna sarin gazı veren ve bir sürü insanı öldüren adam– birinin canını alarak günahlarını üstlendiğine ve onları aydınlanmaya yönlendirdiğine inanıyordu. Dolayısıyla onun dünya görüşüne göre cinayet işlemiyordu; insanlara yardım ediyordu. Bu da elbette öldürmeyi kolaylaştırıyordu."

Mina uzun süre sessiz kaldı.

"Bu çok uç bir noktaymış" dedi sonunda.

Vincent, Medborgarplatsen'deki metro istasyonuna varmıştı ve yolunu değiştirip Danvikstull'a doğru gitmekle Slussen'e doğru devam etmek arasında kalmıştı. Belki Mosebacke'de müzik dükkânlarından birini ziyaret edebilirdi. Eve daha fazla vinil plakla dönerse Maria derin derin içini çekecekti ama Vincent'm evde sürekli gevezelik eden ticari radyo kanallarını dengelemek için biraz malzemeye ihtiyacı vardı. Hem sırf o istedi diye New Jersey'nin Umutsuz Ev Kadınları ve benzeri programlardan başka bir şey yayınlamayan bir televizyon kanalına daha yeni abone olmuştu. Slussen'de karar kıldı.

"Kesinlikle haklısın" dedi Vincent. "Bu sık rastlanan bir durum değil. İyi tespit. Her zamanki gibi zekisin."

Sözlerinde samimiydi; aksi halde böyle konuşmazdı. Övgüsü istenen etkiyi yaratmıştı; Vincent Mina'nın telefonun diğer ucunda gülümsediğini fark etti. İşte bu kadar basitti. Ama kaldırımda yanında duran ve peşinde iki tane altı yaşlarında çocuk olan

adam gülümsemiyordu. Çocuklardan biri endişeli görünüyordu ve diğeri ağlıyordu. Vincent telefonda konuşurken onlarla yan yana yürüdüğünü fark etti.

Ağlayan çocuk, "Baba, ben eve metroyla gitmek istemiyorum" diye itiraz etti. "Orada sarin gazı var."

Adam Vincent'a tokat atmak üzereymiş gibi baktı. Vincent hemen hızlandı.

Etrafta başka çocuk bulunmadığından emin olmak için etrafına baktı ve daha alçak sesle, "Böyle bir kişilik yapısı hâlâ mevcut olduğunu düşündüğüm duygusal bileşeni açıklamıyor" dedi. "Eğer bu bir film olsaydı, katil çift kişilikli olurdu. Ama bu gerçek hayatta hiç de olası değil. Her neyse, şimdilik aşağı yukarı böyle düşünüyorum."

"Pekâlâ, oldukça... fazla katkı yaptın" dedi Mina. "Ama sence Daniel bu profile uyuyor mu?"

Vincent kaldırımda durdu. Az kalsın kitapçıdan çıkan bir çiftle çarpışacaktı. Özür dileyen bir yüz ifadesi takındı ve çift gülümsedi.

"Hayır hayır, hiç uymuyor. Tam tersi" dedi. "Onunla görüştün. Daniel kafede ya da polis merkezinde onunla görüştüğümüzde böyle belirtiler göstermedi. Bahsettiğim seviyede bir narsisizm kendini belli ederdi; örneğin konuşurken kullandığı sözcükler açısından. Ve Daniel "ben"den çok "biz" sözcüğünü kullandı. Bencil biri olabilir ama adam yirmili yaşlarında. O yaşlarda kim bencil olmaz ki?"

Vincent ilk müzik dükkânına varmak üzereydi. Beyninin bir kısmı evdeki koleksiyonunda herhangi bir eksik olup olmadığını düşünmeye başlamıştı; sonunda Vincent hiçbir eksik olmadığına karar verdi. Tamamen keyfi bir alışveriş yapacaktı. Zaten esas eğlenceli olan da buydu.

"Ama empati eksikliği bozukluğundan bahsettin" dedi Mina. "Psikopatlarda olduğu gibi. Psikopatlar empati kuruyormuş gibi numara yapma konusunda iyidir, değil mi?"

Vincent, "Mecbur kalınca hisleri taklit etmek mümkün" derken, telefonda hareketleri görünmediği halde başıyla onayladı. "Daniel da neler söylediği ve nasıl davrandığı konusunda çok

dikkatliydi. Ama kız arkadaşından bahsederken gözbebeklerinin büyümesi bilinçli olarak kontrol edebileceği bir şey değil. Zaten şu âna kadarki davranışlarını baz alacak olursak, akşam yemeğinde ne yiyeceğine karar vermekten daha karmaşık planlar yapabileceğine inanmıyorum."

"O halde Ruben'e katılmıyor musun? Sence katil Daniel değil mi?"

"Bildiğin gibi suçlu profilleri çıkarmak esas uzmanlığım değil. Bunu ekip de biliyor. Tamamen yanılıyor olabilirim. Ama bana sorarsan, Daniel olası bir katil değil."

Vincent elini dükkânın kapı koluna koydu ve basamakta duraksadı.

"Daniel'ın üzerinde bir baskı var" dedi. "Kendini büyük bir dikkatle kontrol ediyor ve polisle bağlantıya geçmekten hoşlanmıyor. Nedenini bilmeyi çok isterdim."

"Biliyor musun? Ben de. Profil için teşekkürler. Söylediklerini ilk fırsatta Julia'ya ileteceğim."

Vincent dükkândaki vinil plaklara baktı.

"Mina" dedi. "Ne tür müzik seversin?

"Ee... müzik mi? Neden sordun?"

"Ah, hiç. Sadece sesli düşünüyordum. Haberleşiriz."

Vincent telefonu kapattı ve dükkâna girdi. Neyse ki Rebecka yanında değildi ve konuşmanın sonunu duymamıştı. Yoksa katılarak gülerdi.

52

Rüyasında eski bir arkadaşını görüyordu. Bu ara sıra başına geliyordu. Rüyasında Lasse'yi görüyordu. Nedenini bilmiyordu. Lasse hayatına girip çıkan biriydi. Uzun zaman önce. Hayatına girip çıkan başka insanlar da olmuştu. Rüyasında onları görmüyordu. Annesi bir kez bile rüyalarına girmemişti. Ama belki de bunun nedeni onu hâlâ yanında hissetmesiydi. Annesinin bütün eşyaları hâlâ evde, etrafındaydı. Gözleri duvarlardaki fotoğraflardan kendisine bakıyordu. Rüyalarında annesine yer yoktu.

Lasse rüyasında bir şey söylemek üzereyken başka bir ses sandalyesinde doğrulmasına ve uykulu gözlerle etrafına bakınmasına neden oldu.

"Ne?"

Ruben kollarını kavuşturmuş, sırıtarak yanı başında dikiliyordu.

"Şekerleme mi yapıyorsun?"

"Hayır, hayır... Ben sadece... Biraz gözlerimi dinlendiriyordum. Saatlerdir şu kahrolası güvenlik kamerası görüntülerini izlemekten yanıyorlar."

"Sen uyumana bak. Peder de zamanının yarısını uyuyarak geçiriyor..."

Ruben sırıtmaya devam etse de ciddi görünüyordu.

"Her neyse, Julia'ya kafeye kimin geldiğini söyledin mi?"

Ruben ekranda oynayan güvenlik kamerası görüntülerini işaret etti ve Christer kafası karışmış bir halde Ruben'e baktı.

"Ne? Kim?"

Ruben öne eğildi, fareyi aldı ve filmi biraz geriye sarmak için tıkladı. Tekrar oynat tuşuna tıkladı ve ekranı işaret etti.

"İşte."

Topallayan adamı gösterince Christer'ın yüreği cız etti. Bu adamda dikkatini çekmesi gereken bir şeyler olduğunu tahmin etmişti.

Ruben omuzunu sıvazlayarak, "Vicdan azabı duymana gerek yok" dedi. "Ama yüzleri asla unutmam. Buraya sık geliyor muymuş?"

"Her gün. Her gün birkaç saatliğine."

Düşünceleri labirentte kısılıp kalan bir sıçan gibi zihninde dönüp dururken, Christer oralarda bir yerlerde olduğunu bildiği cevapları arıyordu. Derken sıçan aniden durdu. Zihni sonunda aradığını bulmuştu. Christer o adamın kim olduğunu biliyordu. Beti benzi atmış bir şekilde Ruben'e döndü.

"Lanet olsun."

53

Mayıs

Vedran soğuğu bertaraf etmek için ellerini ovuşturdu. Eldivenleri hâlâ arabadaydı. Aptal. Sabahları havanın serin olduğunu biliyordu; mayıs ayında bile. Güneşin ilk ışıkları Stockholm'ün hemen güneyinde yer alan Årsta toptancı pazarındaki bahçecilik mağazasının oluklu çatısına daha yeni düşmeye başlamıştı. Bileğindeki dijital saat 04.45'i gösteriyordu. Meteoroloji enstitüsüne göre güneş tam da bu saatte doğacaktı. Güne iyi bir başlangıç yapacaktı.

Bahçecilik mağazası saat beşe kadar açılmıyordu ama Jodranka Teyze ona küçükken dakik olmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmişti. Üstelik Vedran gibi çiçeklerle uğraşanlar için bu çok kritikti. Vedran kan dolaşımını hızlandırmak için olduğu yerde koşturdu. Günün ilerleyen saatlerinde kendini belli eden yaz sıcağına rağmen buz gibi soğuk bir sabahtı. İyi ki kalın su geçirmez çoraplarını giymişti. İtiraf etmeliydi ki Haninge'deki çiçekçi dükkânı fazla rekabet gören bir yer değildi ama kendisinden alışveriş yapanların memnun olmalarını istiyordu. Hatta memnun olmaları yetmezdi. Geri gelmeleri gerekirdi. İşte bu yüzden bahçecilik mağazasının kapısında bekliyordu; en iyi çiçekleri seçebilmek için.

Neredeyse kırk yıldır çiçeklerle uğraşıyordu. Bahçecilik mağazasında çalışanların çoğu daha doğmadan bu işe başlamıştı. Belgrad'dayken, galibiyet buketlerine ihtiyaç duyan Crvene Zvezda futbol takımına bile çiçek temin etmişti. Elbette bu Maksimir'deki isyanlardan önceydi. Tarihin utanç verici bir bölümüydü. Ancak isyanlar başladığında Vedran çoktan oradan uzaklaşmıştı.

Ninova

Monica'yla tanışmıştı ve aşk sınır tanımamıştı. Onunla İsveç'te yaşayacağı kesinleşmişti.

Vedran hâlâ mağazanın önünde tek başınaydı. Başını iki yana salladı. Kırk yıldır tek bir gün bile yan gelip yatmamıştı. Bunu ancak tembeller yapardı. Kan dolaşımını sürdürmek için ön cephede biraz yürümeyi göze aldı. Diğer erkenciler onu tanırdı. Sıradaki ilk müşterinin Vedran olduğunu bilirlerdi.

Vedran binanın bitimindeki otoparka vardığında etraf pek de boş değildi. Otoparkın ortasında siyah bir dolap vardı. Birkaç gündür orada duruyordu; otoparkın tadilat nedeniyle güvenlik çemberine alındığı gece gelmişti. Otoparka bir boru döşenmesi gerekiyordu. Her sabah gördüğü dolabı merak etmeye başlamıştı. Ama bugün otopark yine açılmıştı. Herhalde kazı çalışmasını yapanlar işlerini bitirmişlerdi.

Vedran asfaltı geçti ve dolaba yaklaştı. Sabah güneşinin altında, dolabın etrafındaki çiğ tanecikleri ışıldıyordu. Vedran kaşlarını çattı. Dolabı burada bırakmaları anlaşılır gibi değildi. Herhalde onu nakletmekle görevlendirilen bir Y kuşağı genci bulduğu ilk uygun yere bırakıp gitmişti. Vedran otuz yaşından küçük kimseden yardım almazdı. İşten kaytaran, sümüklü veletler cep telefonları sağ ellerine yapışmış geziyorlardı. Ellerinde asla güzel çiçekler olmuyordu.

Vedran dolaba yaklaştı ve çevresinde bir tur atmaya başladı. Dolap neredeyse kendisiyle aynı boyda ve genişlikteydi. Küçük bir gardırop gibiydi. İşlenmemiş kontrplak kullanılarak özensizce yapılmış ve aynı özensizlikle boyanmıştı. Dışında metal bir çerçeve vardı. Vedran kıymıklardan sakınarak elini ahşap yüzeyde gezdirdi. Dolabı her kim yaptıysa kızgınmış gibi görünüyordu. Ahşap testereyle kesilmemiş de parçalanmış gibiydi. Bazı çiviler yarıya kadar dışarı fırlamışlardı ve bazıları da eğriydi. Ne kadar utanç vericiydi. Görünüşe bakılırsa etrafta artık işini düzgün yapmayı önemseyen kimse kalmamıştı. İsveç pek çok açıdan harika bir ülkeydi ama savrukluğa çok fazla göz yumuluyordu. Bu dolap Sırbistan'da geçer not alamazdı.

Dolabın önüne ulaşınca kapısının üç bölümden oluştuğunu gördü. Tek bir dolap zannettiği şey aslında metal bir çerçevenin

içinde üst üste koyulmuş, her birinin ayrı kapağı olan üç büyük kutuydu. Görünüşe bakılırsa ortadaki kutu yana doğru ittirilerek, metal çerçeveye tutturulan diğer iki kutudan ayrılabiliyordu. Vedran kutuyu dürttü ama sıkışmıştı.

Belki de bu dolap hiçbir yere gitmeyecekti. Buraya bırakılmış olabilirdi. Herhalde sersemin teki onu bu otoparka atmıştı. Muhtemelen rezil kalitesinden utanan biri. Ama burada kalamazdı. Yolu kapatırdı. Vedran bileğine baktı. Dijital saati 04.50'yi gösteriyordu. Dolabı otoparkın kenarına kadar sürükleyecek vakti vardı. Biraz hareket etmekten zarar gelmezdi.

Gerçi dolabı taşırken belini kaydırmak aptallık olurdu. Eğer içi eşya doluysa, o zaman olduğu yerde bırakırdı. Yardımseverliğinin de bir sınırı vardı. Vedran parmak uçlarını ortadaki dolap kapağının altına soktu ve kendine doğru çekti. Ahşap levha yapışmış gibi bir ses çıkardı ama yerinden oynamadı. Vedran bu sesin ne anlama geldiğini biliyordu. Dolabı boyayan geri zekâlı, kurumasını beklemeden kapağı kapatmıştı. Y kuşağı...

Bahçecilik mağazasının girişinde daha çok insan boy göstermeye başlamıştı. Toptancı yakında açılacaktı. Ama Vedran bir dolap kapağına yenilmeyecekti. Boyanın yapışkanlığından kurtulmak için dolap kapağına daha sertçe asıldı. Kapak aniden açılınca, yüzüne keskin bir demir ve çürük kokusu çarptı. Hemen eliyle burnunu kapatarak bir adım geriye gitti.

Kutunun içinde ne olduğu ilk bakışta belli olmuyordu. Hayvan kutuya sığsın diye kesilmişti ama parçaları sağa sola saçılmıştı. En büyük parça bir domuza aitmiş gibi görünüyordu. Tüylü olmadığı kesindi. Daha küçük iki parça domuz bacaklarını andırıyordu. Ama Vedran sadece tahmin yürütüyordu. O bir çiçekçiydi. Hayvan uzuvlarını nasıl tespit edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama kesin olan bir şey vardı; kapının sıkışmasına neden olan boya değildi. Kandı. Hem et parçaları hem de kutunun içi kanla kaplıydı. Bu kırmızı yapışkanlık her yere bulaşmıştı. Sanki fırçayla sürülmüştü. Kim böyle bir şey yapardı ki? Her neyse, bildiği kadarıyla bu toptancı mağazasında et satılmıyordu. Sadece balık ve sebzeler vardı. Ve onun çiçekleri.

Geri dönmeliydi; mağaza her an açılabilirdi. Yine de dolaba doğru bir adım attı. Eli hâlâ burnundaydı. Hayvan cesedinin yanındaki kan gölünde duran bir nesne vardı. Vedran ilk başta onu görmemişti ama birisi açıklanamaz bir şekilde, kırık kol saatini buraya bırakmıştı. Vedran iri et parçalarına daha yakından baktı. Bir terslik vardı. Domuzlarm teni bu kadar pürüzsüz olmazdı. Midesi ağzına geldi ama emin olmalıydı. Keşke eldivenleri yanında olsaydı. Gönülsüzce üstteki kutunun kapağına asıldı ve kapak aynı korkunç, yapışkan sesi çıkararak açıldı.

Bilmek zorundaydı.

Üstteki kutuda da kan vardı; hatta biraz daha fazlaydı ama Vedran bunun farkına bile varmadı. Tek gördüğü, kendisine bakan gözlerdi. Bir çift kestane renginde insan gözü.

"Jodranka, bana yardım et" diye fısıldayarak geriye doğru sendeledi.

Mide bulantısı düşünme yetisini devre dışı bıraktı.

Oğlanın saçları, yüzünü ve gövdesini de kaplayan kan yüzünden keçeleşmişti. Ceset meme uçlarının hizasından kesilmişti. Kutuya ucu ucuna sığmıştı. Vedran ortadaki kutuda bulduğu parçaların, gövdenin geri kalanı ve kollar olduğunu anladı. Aşağıda bir kutu daha vardı.

Dehşete kapıldı.

Hızla geri çekilirken, bakışlarını kendisine bakan sitemkâr gözlerden kaçıramadı. Gözler ona neden diye soruyordu. Sonra büyü bozuldu. Vedran arkasma döndü ve daha önce hiş koşmadığı kadar hızlı bir şekilde bahçecilik mağazasına doğru koştu. Oraya vardığı an çığlık atmaya başladı.

54

Kapı zili dört kez hızla çalındı. Zili böyle agresif bir biçimde çalan tek bir kişi vardı. Vincent kapıyı açtı ve tahmin ettiği gibi, karşısında Ulrika'yı buldu. Eski karısını. Maria'nın kardeşini. Sanki hayat yeterince karmaşık değilmiş gibi. Ama konuşmaları gerekiyordu.

Vincent, "Gelsene" diyerek onu içeri aldı.

Ulrika güneş gözlüğünü çıkararak, "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" dedi.

Her zamanki gibi doğrudan konuya girmişti. Formalitelere ayıracak zamanı yoktu. Ulrika için önemli olan tek şey sonuçlardı. Bunu daha da vurgulamak istercesine, her zamanki egzersiz kıyafetlerini giymişti. Hukuk firmasındayken her zaman pahalı, şık takımlar giyerdi. Ama şu anda pembe bir atlet ve şort takım giymiş, beline birkaç küçük su şişesi taşımasını sağlayan bir kemer takmıştı. Vincent onun ayakkabılarına bakmadan da bir çift Philipp Pleins giydiğini tahmin edebiliyordu. Üstündeki her şey yeni ve pahalı görünüyordu. Ulrika biraz olsun bile değişmemişti.

Vincent, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Ulrika saç bandını çıkarınca platin renkli saçları omuzlarına düştü.

"Kahve içmediğimi biliyorsun."

Vincent, "Sadece değişen herhangi bir şey olup olmadığını görmek istedim" dedi.

Ulrika ona aldırış etmeden mutfağa gitti. Vincent belindeki kemerde altı su şişesi için yer olduğunu gördü. Şişelerden biri eksikti. Vincent, Ulrika'nın o şişeyi bilerek çıkardığından emindi. Dengesini bozacak bir tek sayı oluşturmak için. Altıncı şişenin olması

gereken boşluktan başka bir şey düşünmeye gayret edecekti. Bu tamamen paranoyakça bir düşünceydi ve Vincent bunun farkındaydı. Aynı zamanda, başkalarını bu kadar arsızca yönetmekte Ulrika kadar başarılı başka birini tanımıyordu. Vincent'ın damarına basmayı çok iyi biliyordu.

Ulrika bir bardağı musluk suyuyla doldurarak, "Kardeşim nerede?" diye sordu.

Vincent onun suyu bitirmesini bekledi.

"Maria evde yok" dedi. "Baş başa konuşmamız daha iyi olur diye düşündüm."

Ulrika bardağı damlalığın üstüne koydu ve soran gözlerle Vincent'a baktı.

Bu şekilde karşılaştıklarında, ilişkilerinin bir zamanlar ne kadar toksik bir hale geldiğini unutmak kolaylaşıyordu. Aradan geçen zaman çoğu şeyin daha az tehlikeliymiş gibi görünmesine katkıda bulunuyordu; en azından olup bitenlerin üzerinden on yıl geçtikten sonra.

Her şeyin Ulrika'nın suçu olduğunu düşünmek kolaydı. Çocukların performanslarına, ev ekonomilerinin ne kadar iyi olması gerektiğine, misafir gelmesi ihtimaline karşı evin her zaman temiz ve pırıl pırıl olmasına yönelik ulaşılmaz talepleri vardı. Ulrika sürekli bir şeylerin yeteri kadar iyi olmadığından yakınırdı. Ama işin gerçeği, Vincent ve Ulrika birbirlerine uygun değillerdi. Vincent onun ihtiyaç duyduğu adam değildi. Ulrika da Vincent'ın ihtiyacı olan kadın değildi.

Vincent onun yerine Maria'yı seçince, her şey birdenbire sona ermişti. Bu Vincent'ı kötü adam gibi göstermişti. Ama aslında Vincent ile Ulrika'nın bundan yıllar önce de zehirli bir ilişkileri vardı. Bunu her ikisi de biliyordu.

"Konu kızınla ilgili" dedi Vincent. "Kızımızla. Kendine zarar veriyor olabilir. Ama benimle konuşmak istemiyor. ÇERSAM'a gitmesini istiyorum."

Ulrika hiçbir şey anlamamış gibi kaşlarını çattı.

Vincent, "Çocuk ve Ergen Ruh Sağlığı Merkezi" diye açıkladı.

Ulrika kollarını kavuşturup tıksırarak, "Söz konusu bile olamaz" dedi. "Kızımızı sosyal açıdan damgalamak mı istiyorsun?"

Vincent onun bu şekilde tepki vereceğini tahmin etmeliydi. Her şey başkalarının ne gördüğünden ve ne düşündüğünden ibaretti. Bir insanın içinde olup bitenler hiçbir zaman eski karısının ilgisini çekmemişti. Önemli olan tek şey vitrinde sergilenendi ve Ulrika kendini sergileme konusunda çok iyiydi. Vincent çok uzun zaman önce onun psikopatça eğilimleri olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. En azından bir tür empati bozukluğu vardı. Belki de bu hukuk firmasındaki işi açısından olumlu bir özellikti ve muhtemelen kariyer basamaklarını tırmanmasına yardımcı olmuştu. Ama annelik rolü açısından o kadar da iyi değildi.

"Amaç onu damgalamak değil" dedi Vincent. "Amaç kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmak. Bunu artık sen ve ben yapamayız. Bu konularda uzman başka insanlar var."

Ulrika, "ÇERSAM mı?" derken bu kısaltmanın ağzında bıraktığı tadı dener gibiydi. "Bunun nasıl görüneceğinin farkında mısın? Onun için? Benim için? Herkes öğrenir!"

Vincent gerideki mutfak masasına yaslanarak, "Evet, kızının kusursuz olmadığının ortaya çıkması korkunç bir durum" dedi. "Herhalde ülkeyi terk etmek zorunda kalırsın."

Ulrika'nın huzursuzluğu yüzünden Vincent da rahatça oturamıyordu. Ulrika elini sallayarak Vincent'ın yorumunu geçiştirdi. Vincent tırnaklarını yeni boyattığını gördü. Fransız manikürü yaptırmıştı. Asla kırmızı gibi çarpıcı renkler kullanmazdı. Ya da Rebecka'nın en sevdiği oje rengi olan siyah gibi.

"Bu tartışma bitmiştir" dedi Ulrika. "Herhalde beni buraya sırf Rebecka hakkında konuşmak için çağırmadın, değil mi?"

Saçlarını yeniden atkuyruğu yapmak için kollarını kaldırdı.

Vincent ne kastettiğini anlamayınca, "Hadi ama" dedi. "Buraya herhangi bir saatte gelebilirdim ama şimdi gelmemi istedin. Çocuklar yokken. Maria da yokken. Bu arada, Maria kahvaltıda hâlâ reçelli ekmek mi yiyor? Sağlıklı yaşıyormuş gibi görünmek için o tuhaf avokadolu sandviçini de yiyor mu bari?"

Kollarını kaldırınca gerilen pembe atleti, göğüslerini iyice ortaya çıkardı. Vincent bu hareketin kasti olduğunu fark etti ve baktığı için kendine sövdü.

Onun geçici kafa karışıklığını fark eden Ulrika, "Kardeşim" dedi. "Senin karın."

Ulrika ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılarak hafifçe gülümserken büyük bir tatmin yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Maria dış görünüşüne önem veren biri değil" diyerek Vincent'a doğru bir adım attı. "Aklından ne geçiyordu bilmiyorum."

Vincent geriye gitmeye çalışarak, "Âşık olduk" dedi. "Ve ikimizin arasındaki aşk uzun zaman önce bitmişti."

"Olabilir. Ama bunu telafi edebilecek başka şeyler vardı Vincent" dedi Ulrika.

Fazlasıyla yakında duruyordu.

"Yüce Tanrım, aradan on yıl geçti Ulrika. Daha ne kadar geçmişe kafa yoracağız?"

Ulrika cevap gerektirmeyen bu soruyu duymazlıktan geldi.

"Benimle bir tur atmak ister misin?" diye sordu.

Nefesinde enerji içeceği içmiş gibi tatlımsı bir koku vardı.

"Benim evimde bitirebiliriz. Tabii enerjin varsa."

Vincent bir mayın tarlasındaydı. Ne derse desin doğru olmayacaktı. Bu yüzden sessiz kaldı. Ulrika birdenbire pantolonunun üstünden penisini kavradı.

"Belki de yaşlandın" diye devam etti. "Belki de burada kalıp karınla reçelli sandviç yersin."

Ulrika eliyle masaj yaptıkça Vincent elinde olmadan sertleştiğini hissetti. Geri adım atmalıydı. Hemen. Ama ayakları bir türlü kıpırdamıyordu. Ulrika elini alıp kısa şortunun bittiği yere, bacağının içine götürdü. Parmakları Ulrika'nın ılık tenine değince Vincent birdenbire elektriğe kapılmış gibi olan biteni kavradı. Elini arı sokmuş gibi geri çekti ve geriye doğru sendeleyerek mutfak masasına çarptı.

Ulrika, "Tıpkı düşündüğüm gibi" diye homurdanarak mutfaktan çıktı. "Yaşlanmışsın."

55

Mina yatağının köşesinde oturuyordu. Çarşaf temizdi; plastik ambalajından yeni çıkmıştı. Çarşafı esneterek hiç kat yeri olmayacak şekilde yatağa geçirmek beş dakikasını almıştı. Mina kucağındaki küçük kutuyu ters çevirdi. Kutunun üstünde Doyum Ustası 2 yazıyordu. Bir de genç, cesur görünümlü, bayrak sallayan bir kadının fotoğrafı vardı. Yeni Cinsel Devrim. Ve Basınç Dalgası Teknolojisi hakkında bir şeyler.

İçinde cılız bir ses, bu fikrin bir hata, sosyal beceri eksikliğinin bir yansıması olduğunu söylüyordu. Bir insanın yerine pille çalışan bir nesne koymanın sağlıklı olmadığını. Başka bir ses ise bu düşüncenin önyargılı olduğunu söylüyordu. Devir değişmişti. Bir kadın kendi cinselliği üzerinde kontrol sahibiydi; bunun farkındaydı ve utanılacak bir şey olmadığını biliyordu. Bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Paketin üstündeki genç kız bunu açıkça gösteriyordu. Bu gerçekten de bir devrimdi.

Paketin üzerindeki emniyet bandını açtı. Kutunun içindeki nesne altın rengindeydi ve hoş bir şekilde kavranabilen plastik bir kapı koluna benziyordu. USB ile şarj ediliyordu. O plastiğin temizlenmeden eline değmesi söz konusu bile olamazdı. Mina komodinin üstünde duran dezenfektan şişesine uzanırken, çarşafı kırıştırmamaya özen gösterdi. Doyum Ustası 2'nin yumuşak kısmını spreyledikten sonra, başparmağını üstünde gezdirdi. Galiba fazla kuruydu. Buna hazırlıklıydı. Vibratörle aynı anda sipariş ettiği masaj yağını aldı ve lastiğe sürdü. Bir damla yeterliydi. Vıcık vıcık olursa devam edemezdi.

Mesele bir erkeğin ilgisini çekememesi değildi. Onunla içli dışlı olmak istememesiydi. Terli, kokuşmuş bir erkek bedeniyle – hatta

bu da yetmezmiş gibi organın kendisiyle boğuştuğunu düşündükçe... Mina ürperdi ve bu görüntüyü daha fazla somutlaşmadan aklından çıkardı.

Bunu istememek doğal değil miydi? En azından daha önce deneyimlediği gibi. Kutunun üstündeki kadına bir kez daha baktı ve gözlerinde bir cevap aradı. Ama kadın bayrağını sallamakla meşguldü. Mina kadının haklı olduğunu fark etti. Steril, hoş görünümlü bir altın kapı kolu haftanın herhangi bir gününde bu mücadeleyi kazanırdı.

Mina'nın özlediği tek şey, birinin gözlerinin içine bakmaktı. İnsanlar onu yanlış anlıyorlardı. Mina sırf bakteri yuvası elleriyle kendisine dokunmalarını istemediği için onun samimiyetten kaçındığını sanıyorlardı. Ama göz teması her türlü dokunuştan daha samimiydi. Şükürler olsun ki gözlerini kapadığında istediği kişinin gözlerine bakabiliyordu.

Cep telefonunu sessize aldı ve komodinin üstüne koydu. Sonra pantolonunu ve külotunu çıkardı, yatağa uzandı ve altın kapı kolunun açma düğmesini aramaya başladı.

Basınç Dalgası Teknolojisi. Her ne haltsa. Bu alete yarım saatlik bir süre tanıyacaktı; daha fazla oyalanırsa işe geç kalırdı.

Ne de olsa bu ilk buluşmalarıydı.

56

"Hâlâ burada olup olmadığını bilmiyordum."

"Soruşturma süresince çalışmaya devam etmeme izin verdiler" dedi Milda. "Tanrı'ya şükür. Zaten gözden kaçırdığım detay yüzünden yeterince kötü hissediyordum; bir de evde oturmak zorunda kalıp kara kara düşünseydim..."

Başını iki yana salladı. Mina sadece başıyla onayladı. Patoloğu yargılamak ya da temize çıkarmak ona düşmezdi. İç soruşturmanın amacı buydu. İnsanlar hata yapabilirdi. Kusursuz değillerdi. Mina'nın yalnız yaşamayı tercih etmesinin başlıca sebeplerinden biri de buydu. Bir de kişisel hijyen anlayışlarının fazlasıyla yetersiz olması.

Mina, Julia'nın birkaç kez kendisine ulaşmaya çalıştığını fark etti ve onu hemen araması gerekip gerekmediğini merak etti ama önce Milda'yla konuşmaya karar verdi. Telefonunu cebine koydu.

"Onu arama çalışmalarını takip etmiştim" dedi Milda.

Robert'ın açık duran gözlerini kapadı ve plastik eldivenlerini çıkardı.

Kurbanın cesedinin parçalarının durduğu parlak masadan uzaklaştı.

Mina masaya yaklaşarak, "İsveç'in geri kalanı da takip etmişti" dedi.

Kurbanın yüzünü bir aydan uzun bir süre boyunca gazetelerin ilan panolarında gördükten sonra burada, önünde görmek tuhaf bir histi.

"İsveç'te her yıl binlerce kişi kayıplara karışıyor. Robert sadece istatistiklerin bir parçasıydı. Ama herkesin biraz daha ilgisini çeken bir özelliği vardı. Özellikle de medyanın."

Mina, Robert'ın yüzüne eğilerek, "Savunmasızlığı" dedi.

Robert gözleri kapalıyken uyuyormuş gibi görünüyordu. Yüzünde bedeninin diğer kısımlarının maruz kaldığı vahşetten hiçbir iz yoktu.

"Aciz olarak gördüğümüz kişilerden her zaman daha fazla etkileniriz" diye devam etti. "Robert yirmi iki yaşındaydı ama bir çocuğun zekâ yaşına sahipti."

Milda kullandığı gereçleri toplarken, "Ebeveyninin çaresizliği insanın yüreğini sızlatıyordu" dedi.

Patolog yeni bir çift eldiven giymişti. Mina başıyla eldiven kutusunu işaret edince Milda kutuyu ona uzattı. İnce plastik tenine değince zevkten ürperdi. Elinde olsa sürekli plastik eldivenler giyerdi ama görgü kuralları denen saçmalık onu bu alışkanlıktan alıkoyuyordu. Japonya'da doğmuş olsaydı hiçbir kaygı duymadan maskesiyle ve eldivenleriyle ortalıkta dolanabilirdi ama bu durum İsveç'te tuhaf karşılanıyordu. Şahsen Mina bunu tek mantıklı yaklaşım olarak görüyordu. Ama böyle bir şey işyerinde asla kabul edilmezdi. Ruben'in ve Christer'ın yorumlarını şimdiden duyar gibi oluyordu.

Milda, "Ebeveynine haber verildi mi?" diye sorarak eldiven kutusunu Mina'dan aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

Her şey düzgün sıralar halinde dizilmişti. Milda kendine ait olan bu steril alanda askerî disiplin uyguluyordu.

"Evet."

Mina'nın cevabı kısa ve özdü. İşinin en çok zorlandığı kısmı buydu. Her kurbanın arkasında yas tutan insanlar bırakması. Bu haberi vermek de onların işiydi.

Mina masada, cesedin yanında duran iki nesneden birini işaret etti. "Yoksa şu..."

"Evet. Arka cebindeydi. Giysileri alttaki kutudaydı."

Mina'nın işaret ettiği nesne bir sapandı. Büyüktü, ahşaptan yapılmıştı ve elastik bir kayışı vardı. Bu sapan Robert'ın magazin gazetelerinde yer alan tarifinin bir parçasıydı. Robert sık sık bir sapan taşırken görülüyor, onu yabancılara göstermeyi ve ne kadar iyi atış yaptığını kamtlamayı seviyordu. Anlaşılan bir kartpostalı on metre uzaktan vurabiliyordu.

Mina bakışlarını sapandan kaçırdı. Sapanın kişisel bir yanı olması onu rahatsız etmişti ve herhangi bir şeyin ya da birinin onu böyle etkilemesinden hoşlanmıyordu. Genellikle insanları, kaderlerini ve kişisel yanlarını kendisinden uzak tutma konusunda başarılıydı. Ama Robert Badger'ın zorla kabuğunu kıran bir yanı vardı. Şimdi bile, bedeni parçalanmışken, yüzü huzurlu ve dostaneydi. Hatta belli belirsiz gülümsüyordu.

Gazetelerdeki bütün fotoğraflarda içtenlikle gülerken, gözleri mutlulukla ve yaşama sevinciyle ışıldarken yer almıştı. Aftonbladet'te yayımlanan bir makaleye göre ebeveyni ona Bobby diyordu ve Mina cesedin takma adının ne olduğunu bilmekten nefret ediyordu. Bu yakınlık çok fazlaydı.

Kendini Milda'nın söylediklerine odaklanmaya zorladı. Polisliğe. Her zaman polisliğe odaklanmak zorundaydı. Prosedürler. Kurallar. Süreçler. Düzen. Temizlik. Klinik.

"Gördüğün gibi üç parçaya bölünmüş" dedi Milda. "Tabii ki kolları ve elleri de sayarsan daha çok parça var. Kesikler temiz ve düzgün; kullanılan bıçak çok keskinmiş."

"Kesilirken yaşıyor muymuş?"

Milda, "Evet" diyerek bedenin bölündüğü yerleri işaret etti. "Çok fazla kan kaybetmiş. Herhalde kesilirken kalbi hâlâ atıyordu. Bir de şu var. Seni arama sebebim."

Milda, Robert'ın alnına düşen saçları geriye itti. İki sayısının Roma rakamı karşılığı pürüzsüz tenine açıkça görülecek şekilde oyulmuş ve derin kesiklerin çevresi kabarmıştı.

Milda cesedin yanındaki diğer kutuyu işaret ederek, "Saat kutulardan birindeydi." dedi. "Gördüğün gibi 2'yi gösteriyor. Pilleri çıkarılmış ama kadranı yine de paramparça edilmiş."

Mina nefesini tuttu.

Saat. Alındaki iki rakamı. Vincent başından beri haklıydı. Bu bir geriye sayımdı. Ruben çileden çıkacaktı.

"Bunun birincil ya da ikincil olay yeri olması konusunda ne düşünüyorsun?" dedi.

"Buna olay yerini inceleyen adli tıp ekibinin cevap vermesi daha yerinde olacaktır. Ama bir tahminde bulunmamı istersen,

gördüklerime dayanarak bunun ikincil olay yeri olduğunu söyleyebilirim."

Mina, "Neden?" diye sordu.

"Kutu Robert'ın oluk oluk kaybetmiş olması gereken kanın içinde beklemiş gibi görünmüyor. Alt yüzü fazla temiz. Dolayısıyla Robert muhtemelen onu buldukları noktaya taşınmış."

Mina nefes aldı.

Milda'nın kendisinden nefret etmeyeceğini umarak, "Toksin testi yapıldı mı?" diye sordu.

"Otopsi sırasında yapacağım. Cesette ne kadar az kan kaldığı göz önüne alınırsa safra kullanmam gerekebilir. Ama güven bana, bir daha aynı hatayı yapmam. Ayrıca hem Robert'ın hem de Agnes'in testlerini hızlandırmalarını talep ettim."

Mina hiçbir yargılama taşımayan bir ses tonuyla, "Bunu yapabilir misin?" diye sordu.

"Hayır ama bana iyilik borcu olan birkaç kişi vardı. İşleri yoluna koymak için elimden bu kadarı geliyor."

"Peki bu testlerin yapılması ne kadar sürer?"

Mina gözlerini Robert'ın huzurlu yüzünden alamıyordu.

"Sanırım birkaç gün. Şansımız yaver giderse daha çabuk biter. Ama hiçbir söz veremem. Ayrıca hâlâ Robert'ın otopsisini yapmam gerekiyor. Onu buraya yeni getirdiler. Kalmak ister misin? Dilersen gözlem yapabilirsin."

Mina yeni bir çift eldiven çıkardı ve cesedin yanındaki masada düzgünce dizili duran gereçleri hazırlamaya başladı. Hazırda bir de tartı vardı; Mina bunun organları tartmak için kullanılacağını biliyordu. Kalp, beyin, hatta mideden çıkanlara varana kadar her şey tartıya yerleştirilecekti. Mina daha önce otopsilere katılmıştı.

"Hayır teşekkürler" dedi. "Bugün kendimi o zevkten mahrum edeceğim. Ama kutuya göz atacağım."

"Tabii ki. Bu odanın hemen dışında, UAM'ye götürülmeyi bekliyor."

Mina'nın derhal Julia'ya ve Vincent'a ulaşması gerekiyordu.

Milda ona bakmadan başıyla onayladı ve kullanacağı gereçleri seçmeye koyuldu. Mina onu rahatça çalışması için yalnız bıraka-

rak kapıya yöneldi. Kapıdan çıkarken, Milda'nın usulca Robert'ın yanağını okşadığını gördü. Samimi bir andı ama aynı zamanda hüzünle doluydu.

Ninova

57

Milda yalnız başına çalışmayı tercih ettiğinden Mina gidince rahatladı. Arka planda çalan neşeli schlager müziği[19] zihnindeki düşünceleri bastırmamak için tam kararında bir ses seviyesindeydi. Bir patoloğun otopsileri sırasında belli bir müzik türü dinlemesinin bir popüler kültür klişesi olduğunu biliyordu. Çoğunlukla da opera. Ama bütün klişeler, içlerinde bir parça doğruluk payı olduğu için ortaya çıkıyordu. Arka planda müziğin olması sakinleşmesini ve odaklanmasını sağlıyordu. Ayrıca, önündeki masada yatan insanları daha iyi ağırladığını hissediyordu. Dahası, ölümün ağır varlığına karşı koymak için neşeli müzikleri –schlager ya da halk ezgilerini– tercih ediyordu. Onun sesli notlarını dinleyenler ve yazıya dökenler, bağıra bağıra şarkı söylemesine çoktan alışmışlardı.

Arvingarna'nın "Eloise" adlı şarkısına eşlik ediyordu. Melodi Festivali yarışmasındaki şarkıların kalbinde özel bir yeri vardı ve onları televizyonda izleyecek kadar büyüdüğünden beri hiçbir bölümü kaçırmamıştı.

"Tek başıma toplarım kafamı, çıkmadan önce dışarı" sözlerine eşlik ederken, bıçağın içinden geçtiği kesik yüzeyleri dikkatle inceliyordu.

Temiz. Düzgün. Bunu yapabilmek için keskin bir alet gerekirdi. Burada kullanılan kör bir bıçak değildi. Ama kesiğin dikkat çeken başka bir yanı yoktu. Milda kemik kalıntılarını temizledi ve başka bir paslanmaz çelik tezgâha götürdü. Onları daha önceden hazır-

19. Genellikle basit, neşeli ve bir enstrümanın eşlik ettiği bir Avrupa pop müziği tarzıdır. (ç.n.)

Ninova

lanmış temizleme suyu ve Alconox karışımına koydu. Eğer bir DNA bulunacaksa, ona zarar vermemenin en iyi yolu bu solüsyonu kullanmaktı. Termometre suyun 55 santigrat derece olduğunu gösteriyordu. Mükemmel. Devam etmeden önce yumuşak dokuyu çıkarması gerekiyordu.

"Kendimi akıllı sandım, son verdiğimde."

Milda, Robert'ın yanına geri döndü. Masadaki bu genç adamla ilgili aklına takılan düşünceleri inatla geri plana itti. Sadece birkaç yıl sonra Conrad da aynı sonu paylaşabilirdi. Eğer hiçbir şey değişmezse. Eğer değiştirmeyi başaramazsa. Dikkatle Robert'ın yanağını okşadı. Ona odaklanmalıydı. Bu onun sorumluluğuydu. Göreviydi.

"Seni özlüyorum ve kapının önünde dikiliyorum."

Milda hâlâ Agnes'in toksin testi konusundaki hatasından utanç duyuyordu. Hata yapma lüksü yoktu. Bu sadece akrabalarına değil, her şeyden önce kurbana ihanet etmekti. Bir sorumluluğu vardı. Kusursuzca hareket etmeli, hiçbir şeyi gözden kaçırmamalı, bütün değerlendirmeleri doğru yapmalı ve bütün süreçleri doğru yürütmeliydi. Anneliğinde bu standartları yakalayamamış olabilirdi ama işinde yakalayamaması için hiçbir mazereti yoktu. Masada yatan Conrad'ın görüntüsünü geri plana iterek çalışmaya devam etti.

"Zili çaldığımda kapıyı açacak mısın?"

Mutlu şarkı sözleri boş yüzeylere çarparak yankılandı. Milda'nın sesi pek güzel değildi ama seyircisi buna aldırmıyordu. Odanın akustiği de fena değildi; hatta Milda'yı desteklediği söylenebilirdi.

"Hadi gel yanıma."

Milda kendine anlık bir mola verdi. İzlenmesi gereken prosedürler vardı ama cesedin birkaç parçaya ayrılmış olması durumu karmaşıklaştırıyordu. Milda'nın masasına gelen cesetlerin çoğu nispeten iyi durumda ve tek parça olurdu. Parçalanma sık rastlanan bir durum değildi.

"Eloise! Arkadaştan öte miyiz?"

Milda koroyla feryat ederken makasa uzandı. Genellikle ona yardım eden bir asistanı olurdu ama bunu tek başına yapmak is-

temişti. Ancak ceset üzerinde çalışırken kaydettiği sözlü notlara ek olarak, her şey bir video kamera yardımıyla özenle belgeleniyordu.

"Öyleyse göster hislerini, duyguların versin kararı."

Milda'nın bağırtıları Casper Janebrick'in sesine ve makas Robert'ın göğüs kafesinin etrafındaki yumuşak kıkırdağı keserken çıkan kıtırtıya karıştı. Milda göğüs kafesini dikkatle kaldırarak Robert'ın bedeninin orta kısmını açığa çıkardı. Bunun yerine kaburgaları daha derinlemesine kesmeyi tercih eden iş arkadaşları vardı ama Milda sivri kemik parçalarıyla bir yerini kesmek istemiyordu. Zaten Robert'ın cesedinde yeteri kadar doğranmış kemik vardı.

"Eloise!"

Cesette neredeyse hiç kan yoktu ve geriye kalanı da pıhtılaşmıştı. Kan miktarının bu kadar az olması Milda'nın haklı olduğunu gösteriyordu; Robert hâlâ hayattayken parçalara ayrılmıştı. Anlaşılan dünya canavarlarla dolu bir yerdi.

Kanın yokluğu cesede açık gri bir renk vermişti ve ölüm lekesinin olmayışı, Robert'ın ne zaman öldüğünü belirlemeyi zorlaştırıyordu. Gözden sıvı almanın hiçbir anlamı yoktu. Ölümden sonraki saatlerde artan potasyum düzeyi bir gösterge olabilirdi ama Robert günlerdir ölüydü.

"Rüzgârlar bile esebilir tersten; benim için teksin sen."

Milda ellerini Robert'ın açıkta duran göğüs boşluğuna soktu. Bağırsaklarının nasıl göründüğüne baktı ve birkaç fotoğraf çekti. Toplanan belgelerin gereğinden fazla olması, yetersiz olmasından iyiydi. Down sendromu olan kişilerde ne yazık ki yaygın olan hafifçe büyümüş kalp dışında her şey normal görünüyordu.

"Aşk daha büyük bir bedel ödemeye değer, Eloise."

Milda ayağıyla usulca tempo tutuyordu. Bu hareket tuhaf bir şekilde, organları büyük bir dikkatle ortaya çıkarmaya çalışırken el hareketlerini dengelemesine yardımcı oluyordu. Her organın çıkarılması, ölçülmesi ve tartılması gerekiyordu. Milda ancak otopsiyi tamamen bitirdikten sonra organları ait oldukları yerlere koyacak ve cesedi elinden geldiği kadar düzgünce dikerek bir cenaze organizatörüne teslim edilmek üzere hazırlayacaktı.

"Hatalarını fark edememek zordur."

Kalp, böbrek, karaciğer, akciğerler – hepsi tartıldı. Her şey normaldi. Kalp dışında.

"Bir tilt makinesindeki top gibiyim."

Mide biraz daha uğraşmasını gerektirdi. Ama biraz şansı varsa, Robert'ın son yemeği, hayatının son saatlerini nerede geçirdiği hakkında bir ipucu verebilirdi.

"Seni özlüyorum ve kapının önünde dikiliyorum."

Bir sonraki şarkının çalması gerekirken aynı şarkı başa sarmıştı ama Milda müdahale etmedi. "Eloise"i seviyordu. Şarkı ilk defa piyasaya çıktığında Casper'ın hayranı olmuştu. Şarkıcıyı ne zaman televizyonda görse, hâlâ içinde bir sıcaklık hissediyordu. Dahası, adam hiç yaşlanmıyor gibiydi. Belki de tavan arasında bir Dorian Gray portresi vardı. Milda bu portrelerin nerede satıldığını bilseydi, o da bir tane alırdı. Acaba Wish'te ya da eBay'de bulabilir miydi?

Midenin içindekileri dikkatle metal bir kâseye boşalttı. Koku keskin ve nahoştu ama Milda bundan rahatsız olmayı bırakalı çok uzun zaman geçmişti. Ölü bir bedenden yayılan kokularla baş edebilmek için burunlarının altına mentollü krem süren adli tabiplerden değildi. Onların bir şeyleri kaçırma riski çok yüksekti. Örneğin arsenik zehirlenmesi mide açıldığında ortaya çıkan belli belirsiz badem kokusu sayesinde oraya çıkarılabilirdi.

"Zili çaldığımda kapıyı açacak mısın? Yoksa gitmemi mi istersin?"

Milda mideden çıkanları dikkatle dürttü. Her şey analiz edilmek üzere Linköping'e **gönderilecekti.** Milda mide içeriklerini incelemeye çok hevesli olmadıklarını biliyordu fakat başka çare yoktu. Ancak organları adli tıpçılara göndermeden önce her zaman kendi envanterini çıkarırdı. Milda kaşlarını çattı.

"Bu yüzden diyorum ki hadi gel yanıma."

Robert'ın midesinden koyu renkli bir topak çıkarırken, sessizce şarkının sözlerini mırıldanıyordu.

"Arkadaştan öte miyiz? Öyleyse göster hislerini..."

Sonra Milda sessizliğe büründü.

Robert'ın midesi kıllarla doluydu.

58

Haklı olmaktan nefret ediyordu. Haklı olmak istemiyordu. Yanılmış olsaydı, Robert hâlâ hayatta olurdu. Geriye sayımda ısrar ederek Robert'ın cinayetini mecbur kılmış gibi hissediyordu. Bu fikrin yanlış olduğunu biliyordu; bu çirkin yüzünü gösteren spot ışığı etkisinden başka bir şey değildi. Yabancıların davranışlarından kendisi sorumlu değildi. Ama elinden bir şey gelmiyordu; beyni böyle düşünmek istiyordu ve düşünüyordu da. Bu karşı koyamadığı, bin yıl kadar geriye giden bir kodlamaydı. Varlığını koruyordu çünkü bazen insanların hayatta kalmalarına yardımcı oluyordu. Ama bugün, Vincent'ı utandırıyordu.

Vincent, Mina ile merdivenleri çıktı.

Mina istedikleri kata varıp kapıyı açarken, "Bu seferki ne tür bir kutuydu?" diye sordu.

"Kendin görsen daha iyi."

Robert Berger'i buldukları haberi Vincent'ı çok sarsmıştı. Trizomi 21 olarak bilinen kromozom bozukluğu onu profesyonel anlamda büyülüyordu. Bambaşka bir kişilik türü yaratmak için gereken tek şey fazladan bir kromozomdu. Down sendromlu insanlarla pek fazla deneyimi yoktu ama tanıştığı kişilerin hepsi de ortak bazı özellikleri paylaşıyordu. Bilişsel becerileri yetersiz olduğundan amigdala devreye giriyor ve onları inanılmaz duygusal hale getiriyordu. Ama bu aynı zamanda çoğu kişiden daha dürüst oldukları anlamına geliyordu. Bütün duyguları abartılıydı. Bütün duyguları önemliydi. Bunun güzel, samimi bir yanı vardı. Vincent durumu fazla romantikleştirdiğini biliyordu ama yine de...

Kendi yetersizliği tam aksi yöndeydi. Duygularını ifade etmekte zorlanıyordu. Ancak bildiği bir şey vardı: Robert kadar açık ve samimi biri saygı duyulacak ve ders alınacak bir kişiydi. Parçalara ayrılacak biri değildi. Böyle bir şey yapabilen biri umutsuz vakaydı.

Mina aşağı yukarı Vincent'la aynı boyda olan bir dolabın önünde durarak, "İşte" dedi.

Vincent bunun ne olduğunu ilk bakışta anladı.

Gözlerini kaçırarak, "Ah, lanet olsun" dedi.

Neyse ki kapaklar kapalıydı ama içeride neler olduğunu gözünün önüne getirmekte hiç zorlanmadı. Üç kapak. İki bıçak. Bir dolap. Üç iki bir. Robert başlı başına bir geriye sayımdı.

"Kutudaki bıçaklar burada" dedi Mina.

Vincent, "Biraz kafamı toplamama izin ver" dedi. "Zaten bu Zikzak Kız; o kadarı belli. Bu illüzyonu yaratacak şekilde tasarlanmış..."

Durup soluklandı ve cep telefonunu çıkardı.

"Bunu Sains Bergander'e göstermem gerek. Herhalde fotoğraf çekebilirim değil mi?"

Mina omuz silkti.

"İstediğin kadar çek. Bundan böyle resmî olarak soruşturmaya dahilsin. Julia selamlarını gönderdi."

"Öyle mi? Ruben ne diyor?"

"Onu hayatım boyunca bu kadar kararlı gördüğümü sanmıyorum."

Vincent kamera uygulamasını açtı ve fotoğraf çekmeye başladı. Karşısındaki çirkinliğe bir ekrandan bakmak daha kolaydı. Böylece resmin bütününe değil, detaylara odaklanabiliyordu. Sains'in görmesini istediği detayları yakaladığından emin olmaya çalışıyordu. Tek bir sorun vardı. Dolabın içini de fotoğraflaması gerekecekti.

59

Vincent plastik dosyayı açtı ve içindekileri muhtemelen onuncu kez masaya yaydı. Bütün gece emniyet müdürlüğündeki ekibi ikna etmenin en iyi yolunu düşünmüştü ve önünde duran fotoğrafları kullanmaya karar vermişti.

Geçen sefer işler pek yolunda gitmemişti. Ama o zaman onları ikna etmesi gerektiğini fark etmemişti. Artık grubun konsantrasyon seviyelerinin her zaman çok iyi olmadığını biliyordu; bu yüzden merak uyandıran renkli, net görüntülere odaklanmıştı. Hitabet tekniği olarak Marcus Antonius'un eski hilesine başvuracaktı: Başlangıçta kendisiyle ilgili görüşleriyle hemfikir olacak, sonra da bunu kaldıraç olarak kullanarak görüşlerini tersine çevirecekti. Ayrıca kendine bu seferki koşulların farklı olduğunu hatırlattı. Haklı çıkmıştı ve bunu biliyorlardı.

Fotoğrafları yeniden dosyaya koydu. Çift sayıda on tane fotoğraf olmasını sağlamak için araya birkaç aile karesi eklemesi gerekecekti. Sadece yanlış fotoğrafları seçmemeye dikkat etmeliydi. Baştan sona mide gribi geçirdiği ve Aston'un fotoğrafını çekmekte ısrar ettiği Las Vegas tatilinden bir kare paylaşırsa, kötü bir izlenim bırakabilirdi. Las Vegas. L alfabenin on ikinci harfiydi. V ise yirmi ikinci. 1222. 12:22 Hıristiyan numerolojisinin daha araştırmacı türlerinde üçlü ayna saati olarak biliniyordu. Bu ona bir saat önce öğle yemeği yemeyi unuttuğunu hatırlattı. Saatini kontrol etti. Yemek için zaman yoktu. Yetişebilmesi için yola çıkması gerekiyordu.

Dosyadaki on fotoğrafın değeri 1 + 0, yani 1'di. Bir fotoğraf. İçlerinden biri en önemlisiydi. Kafalarının içinde yaratması gereken imaj da buydu.

Julia onu emniyet müdürlüğünün resepsiyonunda bekliyordu.

Gülümseyerek, "Selam Vincent" dedi ve onu bariyerlerden geçirdi.

Vincent onun peşinden üçüncü kata çıkarak geçen sefer geldiğine benzeyen bir odaya girdi. Hatta belki de burası aynı odaydı. Diğerleri çoktan yerlerini almışlardı. Peder. Christer. Ruben. Ve Mina. Kendisini beklediklerini fark etti. Ruben gözlerinin içine bakmıyordu.

"Biraz geciktiğim için özür dilerim" dedi Vincent. "Son âna kadar sunumumu hazırladım."

Julia daha önce görmediği bir adamın yanına oturdu. Adam çelik çerçeveli bir gözlük takmıştı, şakaklarındaki saçlar seyrelmişti, yosun yeşili örme yeleğinin bütün düğmelerini iliklemişti, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Eğer psikologların dış görünüşlerine dair bir prototip varsa, bu adam bütün kriterleri karşılıyordu. Mina'nın bahsettiği profil uzmanı bu olmalıydı. Jan.

Julia ciddi bir yüz ifadesiyle, "Toplantıyı iki bölüme ayıracağız" dedi. "Son olarak Vincent'ın değerlendirmesini dinleyeceğiz. Ama önce Christer ile Jan'a kulak verelim. Vakada bir gelişme oldu. Christer?"

Julia onu yüreklendirmek istercesine başıyla onayladı ve Christer'ın cevap vermeden önce güçlükle yutkunduğunu gördü.

"Evet, güvenlik kamerası görüntülerini inceliyordum. Kafenin karşısındaki bankadan aldığımız görüntüleri."

Christer duraksadı. Julia başıyla onaylayarak onu bir kez daha yüreklendirdi. Christer her zamanki gibi derince içini çekti ve devam etti.

"Evet, dediğim gibi. Güvenlik kamerası görüntülerini inceledim. Etraf çok kalabalıktı. Erkekler, kadınlar, oğlanlar, kızlar, yaşlılar, gençler, köpekler, bebekler, hatta sansarlı bir delikanlı bile vardı. İlk başta göze batan bir şey bulamadım; halbuki görüntüleri pürdikkat ve yakından, tetikte ve dikkatle izliyordum ve..."

Julia sabırsızlanarak, "Sadede gel" dedi.

İşkence çekiyormuş gibi görünen Christer yine derin derin içini geçti.

"Şey, tanıdık gelen biri vardı. İnsanların yüzlerini görmek mümkün değildi fakat adam topallıyordu ve bir şey... bir şey tanıdık gelmişti."

Ruben, "Sonra ben işi çözdüm" diyerek ellerini ensesinde bağladı.

"Evet, evet Ruben. Biliyorum. Ama Christer'ın devam etmesini istiyorum."

Julia ters ters Ruben'e baktı.

"Şey, ilk başta söz konusu şahsı çıkaramadım ama Ruben'in de söylediği gibi, onu tanıdık."

Ruben hevesle öne eğildi. Christer'a yeterince sabır göstermişti.

"Adam Jonas Rask'tı" dedi.

"Ne diyorsun? Jonas Rask mı? O hapisten çıktı mı?"

Peder birdenbire dikleşti.

Vincent, Mina'ya dönerek, "Jonas Rask kim?" diye sordu.

Ruben, "Tecavüzcü ve katil" diye cevap verdi. "Yirmi yılının dolmasma bir ay kala dışarı çıkana kadar Skogome Hapishanesi'ndeydi. Geçen yılın ekim ayında serbest bırakıldı. Islah olduğu varsayıldı."

Ruben ıslah sözcüğünü söylerken havaya hayali tırnak işaretleri çizdi.

Vincent başıyla onayladı.

"Elbette, Skogome'de ulusal sağaltım modelini kullanıyorlar" dedi.

Peder, Vincent'a Yunanca konuşuyormuş gibi baktı.

"Ulusal sağaltım modelinin ne olduğunu bilen var mı?" diye sorarak diğerlerinden destek bekledi. "Kimse? Sözünü ettiğim, cinsel suçlardan hüküm giymiş erkeklere yönelik gönüllü bir program olan ılımlı ulusal sağaltım modeli. Bu yöntem kişilerin grup çalışmalarına katılmalarını ve bir psikologla birebir görüşmelerini kapsıyor. Beş tane hapishanede uygulanıyor ve bu programa katılan kişilerin yeniden suç işleme oranlarının gerçekten de daha düşük olduğu anlaşılmış. Tabii ki yüzde sekiz-on gibi küçük bir farkla. Öte yandan, bu oranın istatistiksel açıdan kayda değer olduğuna dair yeteri kadar veri..."

Örme yeşil yelekli adam sözünü kesti.

"Merhaba. Affedersiniz. Benim adım Jan Bergsvik" diyerek elini uzattı. "Ancak şimdi benim uzmanlık alanıma girmiş bulunuyoruz. Ben bir psikoloğum ve polise kriminal profilleri sunarak soruşturmalarında yardımcı olma konusunda büyük deneyim sahibiyim. Üst yönetim buraya gelip yardım etmemi istedi. Anlaşılan bir profile ihtiyacınız var. Eğer doğru anladıysam bu birimdeki soruşturma bir duraklama evresine girmiş."

Vincent, Mina'ya baktıktan sonra adamın elini sıktı. Jan'ın eli ölü bir balık gibiydi. Kendilerini başkalarından üstün gören kişilerin klasik el sıkışma biçimiydi. Böyleleri karşısındakini düzgünce selamlamaya bile zahmet etmezdi.

Jan, "Ben Jonas Rask vakasında görevliydim" diye ekledi. "Duymamanıza şaşırdım. '90'lı yıllarda medyada genişçe yer almıştı. Jonas büyük nakliye şirketlerinden birinde kamyon şoförüydü. İsveç'in her yerine, hatta Norveç'e bile gidiyordu.

Vincent'm zihninde bir anı su yüzüne çıkmaya başladı.

"Otostop yapan genç kızları kaçıran ve onlara tecavüz eden bu adam mıydı? Ve iki tanesini öldüren?"

Christer, "Tess Bergström'ü ve Nina Richter'i" diye mırıldandı.

"Onlara tecavüz etmiş, onları boğmuş, sonra onlara yeniden tecavüz etmişti" dedi Jan. "Cesetleri çöp torbaları içinde yol kenarına atılmıştı. Parçalar halinde. Onları kamyonunda doğramış. Kimse kanı fark etmemiş. Çünkü adam şans eseri mezbahalar için nakliye işleri yapıyormuş."

Ruben sabırsızlanarak, "Hadi ama fazla düşünmeye gerek yok" dedi. "Kahrolası Jonas Rask, Tuva'nın çalıştığı kafenin çevresinde geziniyormuş. Bu Agnes'i de bulmuş olabileceği anlamına geliyor. Aradığımız kişi tabii ki o!"

Julia ikaz eden bir ses tonuyla, "Sonuca varmakta acele etmeyelim" dedi.

Vincent temkinli bir şekilde parmağını kaldırdı.

"Jonas Rask'ın çalışma tarzı bunlarla uyuşmuyor. Nasıl söylesem? Bizim katilimizle hiç uyuşmuyor."

Örme yeşil yelekli Jan usulca güldü ve Vincent komik bir şey söyleyen bir çocukmuş gibi başını iki yana salladı.

"Affedersiniz ama siz kimsiniz?"

Julia araya girerek, "Vincent danışman olarak vakaya atandı" dedi. "Deneme kapsamında."

Belli ki Julia, Vincent'ın orada ne işi olduğuna dair daha fazla detaya girerek Jan ile atışmak istemiyordu.

Jan gözlüğünün üzerinden Vincent'a bakarak, "O halde en iyisi insanların nasıl davrandıklarını açıklayayım; özellikle de katillerin" dedi. "Bütün failler zaman içinde yöntemlerini geliştirirler. Ama temel yapıları aynı kalır. Jonas Rask birinci sınıf bir saldırgandı. Elinizde üç tane insanlık dışı cinayet var. Kadınlar Rask'ın daha önce saldırdıklarıyla aynı yaştalar. Bedenleri tıpkı Rask'ın yaptığı gibi fena halde hırpalanmış. Ayrıca Jonas Rask'ın kendisi de konuyla bağlantılı. Bu vakalara karışmama olasılığı çok düşük."

"Elbette uzman sizsiniz" dedi Vincent. "Sadece Robert'ın bir kadın olmaması ve hiçbirinin cinsel olarak istismar edilmemesi aklıma takıldı, çünkü anlaşılan bunlar Rask'ın imza hareketleri. Hatta parçalara ayrılan sadece Robert. Buna ne diyorsunuz?"

Jan bir saniye boyunca sessiz kaldı. Bir elini bilinçsizce, aşağıdan yukarıya doğru yeleğinin düğmelerinde gezdirdi. Bu rahatlamaya çalıştığım gösteren bariz bir hareketti. Jan stresliydi. Vincent'm sorusu bir doz kortizol salgılamasını tetiklemiş gibi görünüyordu.

"Belli ki Rask'm artık cinsel dürtüleri yok" dedi. "Kim bilir birkaç yıl hapishanede kalmak onu nasıl etkilemiştir. Ama cinsel boyutun eksik olması genç bir adamı neden öldürdüğünü de açıklıyor."

Vincent, "Yani Rask'ın daha önceki itici gücünün cinsellik olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

Jan kendini beğenmiş bir şekilde, "Kesinlikle" dedi. "Şiddetinin bile cinsel bir işlevi vardı. Öldürme eylemi ise ikincildi; kurbanların konuşmalarını önlemek için bir gereklilikti. Gerçi o kısımdan da keyif aldığını varsayabiliriz."

"Madem cinselliği ortadan kalktı, size göre kendisine birdenbire karmaşık şiddet eylemleri işlemeye zorlayan yeni bir itici güç mü buldu? Böyle bir kişinin psikolojik profiline ilişkin tarifinizi çok merak ettim doğrusu. Özellikle de ilk başta onu harekete geçiren sebebin hâlâ aynı olduğunu söylediğiniz için. Elbette bu benim alanım değil ama konuyu bir türlü kafamda oturtamıyorum."

Vincent, Jan'a olabildiğince masumca baktı. Psikolog diğer polis memurlarına bakıp duruyordu. Mina bir defterin arkasına saklandı.

Jan dudaklarını bükerek, "Uzmanlığıma burada değer verilmediğini açıkça görebiliyorum" dedi. "Soruşturmayı tek başınıza yürütme konusunda iyi şanslar. Üst yönetim bundan haberdar olacak."

Jan elini yine yeleğinin düğmelerinde gezdirdi ve ayağa kalktı.

"Bir dahaki sefere danışmanlarımıza biraz terbiye verseniz iyi olur" deyip odadan çıktı.

Mutlak bir sessizlik oldu. Vincent göz ucuyla Mina'nın gülmemeye çalıştığını fark etti.

Psikolog duyma mesafesinden çıkınca, "Lanet olsun Vincent. Bizim hoşgörümüz sayesinde burada olduğunu unutma" dedi.

Ruben kollarını kavuşturarak, "Hayır, ben de Vincent'la aynı fikirdeyim" dedi.

Vincent ona baktı. Ruben ne zamandan beri onun tarafındaydı? Bu yeni bir gelişmeydi.

"Vincent katilin Rask olmadığını hiç söylemedi ki" dedi. "Tek sorduğu Rask'ın yeni düşünce biçiminin ne olduğuydu. Bunu ben de öğrenmek isterim. Onu yakalamamızı kolaylaştırır."

"Bir konuda haklısın" dedi Vincent. "Basit bir olasılık hesabı, Rask'ın büyük ihtimalle bu işe karıştığını gösterecektir. En azından karışma olasılığı şimdilik herkesten daha fazla. Sadece nedenini anlayamıyorum."

Julia başıyla onaylayarak, "Jonas Rask'ı bir an önce bulup sorgulamalıyız" dedi. "Arama zaten tüm hızıyla devam ediyor. O halde şimdilik Jonas Rask'ı bir kenara bırakalım ve Vincent'a kulak verelim."

Julia, Vincent'ın elindeki pembe dosyaya merakla baktı.

Vincent, Julia'ya döndü. En iyisi tavrıyla gruba ne düşünmeleri gerektiğini belirten kişiye yönelmekti. Ruben'in bakışlarının kendi bakışlarını takip ettiğini ama sonra refleksle Julia'nın poposuna yöneldiğini fark etti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; Mina çok önceden Ruben'in herkesle yatmak istediğini söylemişti. Ama yine de... Her şeyin bir yeri ve zamanı... Pekâlâ. Odaklanma zamanıydı.

Vincent duvardaki beyaz tahtayı işaret ederek, "Kullanabilir miyim?" dedi.

Julia elini sallayarak, "Tabii ki" dedi.

Vincent plastik dosyayı açtı, birkaç fotoğraf çıkardı ve tahtanın köşesinde bulduğu mıknatısları kullanarak onları astı. Mina'nın yaptığını gördüğü şeyin tıpatıp aynısını yapması rastlantı değildi. Mina fotoğrafları bu şekilde asarak iş arkadaşlarının kafalarında olayla polislik mesleği arasında bir bağlantı yaratmıştı. Şimdi Vincent da aynı şekilde davranarak memurlarda bilinçsiz bir çağrışım uyandıracağını ve onlara bu konunun da aynı derecede ciddi olduğunu hissettireceğini umuyordu. Sunmayı planladığı fikri kabul etmeleri ve kafasındaki resmi görebilmeleri için onlarda iyi bir izlemin bırakması gerekiyordu. Bu son şansıydı.

Uyku mahmuru gözlerini pembe dosyadan ayırmayan Peder, "Pamuk şekeri gibi" diye mırıldandı.

Parmaklarına yapışan şeker kalıntılarını yaladı ve uzanıp bir çörek daha aldı.

Christer tabağı ona uzattı.

Alçak sesle, "Bence beynin durmuş" dedi. "Çöreğin yarısını bana bırak."

Vincent dosyaya vurarak, "Oğlumun" dedi. "Bende yoktu... Her neyse..."

Boğazını temizledi ve sunumuna başladı.

"Size göstermek istediğim iki şey var. Birincisi bu fotoğraflar. Ne gösterdiklerini görebiliyor musunuz?"

Fotoğraflarda ışıl ışıl payetli kostümler giymiş, gülümseyen adamlar vardı. Bazıları bir Mısır tapınağını veya başka bir "egzo-

tik" yeri tasvir eden pahalı bir dekorun önünde dururken, bazıları da dumanlı bir lazer gösterisinin ortasındaydı. Hepsi çeşitli türlerde büyük kutuların yanında poz vermişti ve hepsinin yanında en az bir tane açık giyimli kadın vardı.

"Sihirbaz arkadaşlarını gösteriyorlar" dedi Ruben. "Ne olmuş?"

Ruben sonunda bakışlarını Julia'nın poposundan ayırmıştı.

"Doğru. Ama tekrar bak" dedi Vincent.

Ruben gözlerini kısarak fotoğraflara baktı ve Peder masanın üzerine eğildi.

Ruben birkaç saniye sonra, "O da ne?" dedi.

"Yoksa bunlar..." dedi Peder.

"Kesinlikle" dedi Vincent. "Baktığınız fotoğraflar mermi yakalama, kılıçlı kutu ve Zikzak Kız numaralarının sergilendiği çeşitli gösterilerden. Gelmiş geçmiş en bilindik sahne illüzyonlarından üçü. Ama aynı zamanda..."

Julia araya girerek, "Agnes, Tuva ve Robert'm ölüm biçimleri" dedi.

Fotoğrafların yanına gitti ve merakla onlara baktı.

"Tuva'nın kılıçlı kutusu kesinlikle bir sihirbazlık numarası taklidiydi" dedi Vincent. "Bunu başından beri biliyorsunuz. Agnes'in ölümü de muhtemelen aynı şekilde oldu. Belki de olmadı. Ama Robert'm ortaya çıkmasıyla artık hiçbir şüphe kalmadı. Saldırganınız kendi illüzyonlarını inşa edecek kadar klasik sahne numaralarını bilen biri. Bu da şüphelilerin sayısını yüzde 99,9 oranında düşürmeli."

Julia başını iki yana sallayarak, "O halde cani bir sihirbazın peşinde miyiz?" dedi. "Daniel'ın ya da Rask'ın kart numaraları yapıp yapamadıklarını bilen var mı?"

"Dediğim gibi, size göstermek istediklerimin ilki buydu" dedi Vincent. "Kimseye sürpriz olduğunu sanmıyorum. Ama ikincisi de bu."

Siyah bir kalem çıkarıp Agnes'in, Tuva'nın ve Robert'm isimlerini beyaz tahtaya yazdı. Agnes'in altına 14, Tuva'nın altına 15, Robert'ın altına 14 sayılarını ekledi.

"Paramparça kol saatlerindeki zamanlar" dedi Ruben. "Muhtemelen cinayetler bu zamanlarda işlendi. Katili yakalamak için tek ihtiyacımız olan veri. Başından beri bunu söyleyip duruyorum."

"Öyle mi?" dedi Peder. "Ben de cevabı Daniel'ın Agnes ve Tuva ile üçlü seks yapmasında aradığını sanıyordum."

Ruben onu duymamış gibi davrandı. Payetli sihirbazların fotoğraflarına baktı.

"Ne kadar homolar" dedi.

Hem Peder'in hem de Christer'ın ağızları şaşkınlıktan bir karış açıldı. Julia bir kahkaha patlattı.

"Yüce Tanrım Ruben, günümüzde kim homo diyor ki? Yüz yaşında falan mısın? Her neyse, kendinden utanmalısın."

Vincent ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Dikkatleri dağılıyordu. Tam da önemli kısım başlamak üzereyken. Vincent işte bu yüzden liselilere konuşma yapma tekliflerini her zaman geri çeviriyordu. Hatta onların odaklanma becerileri bu polis memurlarınınkinden daha iyi sayılırdı.

"Nereye varmaya çalışıyorsun Ruben? Yani saatler konusunda. Tabii ki... payetleri kastetmiyorum." Peder arada esnerken eliyle ağzını kapattı.

"Bence şaşaalı görünüyorlar" dedi Christer.

Son çörek de bittikten sonra Peder parmak ucunu yaladı ve tabaktaki şeker tanelerini toplamaya başladı. Vincent'ın onu son görüşünden beri uyumuş gibi görünmüyordu.

Ruben hoşnut bir ses tonuyla, "Zamanlara bakın" dedi. "Neredeyse her seferinde aynı. İki özdeş zaman rastlantı olabilirdi ama üçü birden olamazdı. Katilin ya da kurbanın günün belirli bir zamanında aynı şeyi yaptığı bir rutini var. Veya büyük olasılıkla her ikisinin de. Artık elimizde üç tane zaman olduğuna göre, tek yapmamız gereken kurbanlarımızın öğleden sonra iki veya üç civarında nereye gittiklerini kontrol etmek. Katilimizi de buralarda bulacağız."

Ruben kollarını bir zafer edasıyla, vakayı tek başına çözmüş gibi başının arkasında bağladı.

Vincent, "Ruben haklı olarak en bariz çözümü anlattı; bunu bu kadar çabuk akıl ettiği için aferini hak ediyor" diye lafa girdi.

Ruben gerinirken kendinden daha da memnun görünüyordu.

"Ve muhtemelen tamamen yanılıyor."

Ruben'in kibirli gülümsemesi yıldırım hızıyla kayboldu. Belki de Vincent acımasızlık etmişti. Ama kendine hâkim olamamıştı. Ne de olsa geçen sefer gruptan atılmasının en büyük sebeplerinden biri Ruben'di. Tek yapması gereken Ruben'in eline bir kürek verip nereyi kazabileceğini göstermek olmuştu; sonra Ruben kendi çukurunu kazmış ve içine atlamıştı.

"Pekâlâ Bay Her Şeyi Bilen Mentalist" dedi Ruben kaşlarını çatarak. "O halde daha iyi bir açıklama getir. Ama benimkinden çok daha iyi olsa iyi olur."

Vincent cevap vermedi. Kırmızı bir kalem çıkardı ve Agnes ile Tuva'nın beyaz tahtadaki isimlerinin altına iki tarih yazdı. Agnes'in altına 13 Ocak, Tuva'nın altına 20 Şubat. Robert'ın altına ise iki soru işareti koydu. Bir tanesi gün, bir tanesi ay için. Sonra zamanları gösteren siyah sayıları sildi ve kırmızıyla tekrar yazdı.

"Katil cinayetlerin zamanlarını bilmemizi istiyor" dedi. "Kol saatleri bu yüzden var. Ama sadece cinayetin gerçekleştiği saatten daha fazlasını – hangi günde gerçekleştiğini de bilmemizi istiyor. Cesetler çabuk bulunması garanti olan yerlere bırakılmıştı. Katil cesetleri oralara taşıyarak büyük bir risk almış. Keşfedilmekten kaçınabilirdi. Dolayısıyla cinayetlerin tam olarak hangi gün işlendiğini tespit edebilmemiz için cesetlerin çürümeye başlamadan önce hızlıca bulunmaları önemliymiş gibi görünüyor."

"Tamam, dur biraz" dedi Christer. "Katil tam olarak ne zaman saldırdığını bilmemizi istiyor. Ama neden? Yakalanmak mı istiyor?"

"İşte esas mesele bu" dedi Vincent. "Bir daha ne zaman saldıracağım belirten belirgin bir kalıp yok. Cinayetler arasındaki hafta sayıları da değişken. Ve gördüğünüz gibi zamanlar da birebir aynı değil. Bu yüzden başka bir şey anlatmaya çalıştığına inanıyorum."

"Bu tarihlerde ve zamanlarda tarihsel anlamda herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ettim" dedi Mina. "Ama hiçbir şey

bulamadım. Elbette bu tarihlerde katilin kendi hayatında da bir şey yaşanmış olabilir; onun için önemli olan bir şey. Ama eğer öyleyse, farkında olmayacağımız halde neden bize anlatma zahmetine girsin ki?"

"Mina'ya katılıyorum" dedi Vincent. "İşte bu yüzden çözümün farklı olduğuna inanıyorum."

Durup herkesin dikkatini çekip çekmediğini kontrol etti. Mina geçen sefer haklıydı. Bu her şeye rağmen bir şovdu ve Vincent bugün tam formundaydı.

"Bence tarihler ve zamanlar bir mesajın parçaları" dedi.

"Parçaları mı? Yani... birbirlerini mi tamamlıyorlar?" dedi Peder yavaşça. "Yapboz parçaları gibi mi?"

Vincent başıyla onayladı.

"O halde bu mesaj kime?" diye sordu Julia.

"Bize. Size. Ama henüz anlayamıyorum çünkü mesaj tamamlanmadı. Cinayetler bir geriye sayım, öyle değil mi? Cesetlere Roma rakamları kazınmış. Dört, üç ve iki numaralı cinayetler gerçekleşti. Mesajın tamamı elimize geçmeden önce en az bir tane daha gerçekleşecek."

Dehşete kapılan Christer, "En az bir tane mi?" dedi.

"Bir numaralı cinayet. Sıfıra gelince ne olacağını bilmiyoruz. Ama..."

Vincent yine duraksadı. Sırayla gözlerinin içine baktı. Ana fikrini paylaşmasına az kalmıştı.

"Bir sonraki cinayeti beklemeniz gerekmiyor" dedi. "Hatta mesajın anlamını bilmeniz bile gerekmiyor. Çünkü katil bir hata yaptı."

Odadaki herkesin nefesini tuttuğunu hissedebiliyordu. Ruben bile odaklanmıştı. Eli ağzına gitmeden havada kalan Peder, parmağından masaya düşen şeker tanesini çoktan unutmuştu.

"Son kurban Robert birkaç gün boyunca güvenlik çemberine alınan bir yere bırakılmıştı. Cesedi hangi tarihte öldüğü kesin olarak belirlenemeyecek kadar uzun bir süre orada kaldı. İşin aslı şu ki, hangi ayda öldüğünü dahi bilmiyoruz. Mayısın beşinde bulunduğuna göre en geç dördünde öldürülmüş olabilir. Ama cinayet birkaç

gün önce, yani nisan ayında da gerçekleşmiş olabilir. Peder'in de dediği gibi, eğer katil bize bir araya getireceğimiz yapboz parçaları vermek istiyorsa, bu sefer başarılı olamadı. Tarih eksik. Ve ne kadar uğraştığı düşünülürse, bunu düzeltmek isteyeceğini sanıyorum."

Julia'nın gözleri aniden farkındalıkla açıldı. Julia zeki bir kadındı. En az Mina kadar hazırcevaptı.

"Bir basın toplantısı düzenleyeceğiz" dedi. "Katili ortaya çıkarmak için. Robert'ın annesi ve babasıyla konuşur konuşmaz radikal bir şey yapmalıyız. Kurum içi politikalarla canını sıkmak istememiştim ama şu kadarını söyleyebilirim – zamanımız tükeniyor. Üst yönetimin sabrı taşmak üzere. Yakında büyük bir gelişme kaydetmezsek hepimiz normal görevlerimize geri döneceğiz ve çok geçmeden bu ekibin dağılmasına tanıklık edeceğiz. Bence bir basın toplantısı kısa yoldan sonuç almamızı sağlayabilir. Halk denen büyük dedektif her zaman bir sürü yeni bilgi edinme fırsatı sunar ve ihtiyacımız olan tam da bu."

Christer, "Bu bir sürü yanlış bilgiye de yol açacak; sen de biliyorsun" diye mırıldandı. "Adeta bok çukurunda debeleneceğiz."

Vincent başıyla onaylayarak, "Medyaya gidin" derken Christer'ın söylediklerini duymamış gibi davrandı.

Bir yandan Christer haklıydı. Halka başvurmak iki tarafı keskin bir kılıçtı ama şu anda kör bir mutfak bıçağıyla yetinmek zorunda kaldıkları düşünülürse, seçim yapmak kolaydı.

"Årsta'daki toptancı pazarına ne zaman siyah bir kutu bırakılmış olabileceği hakkında bilgi edinmek istediğinizi açıklayın. Hiçbir şey bilmediğinizi söyleyin. Hatta televizyonda yaptıkları gibi, bir seri katilin peşinde olduğunuzu açıklayabilirsiniz. Eğer psikolojik profilim doğruysa, bu katilin gururunu okşayacaktır. Katil en iyisi olduğunu duymak isteyen bir narsist, çünkü bu kendi dünya görüşüne uyuyor. Bu yöntem, bulmacanın eksik parçasını sunmak üzere sizinle bağlantı kurma olasılığını artıracaktır. İşin aslı şu ki, karşı koyabileceğini sanmıyorum."

Peder kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Ama az önce söylediğine göre mesaj yine de tamamlanmış olmayacak" dedi ve eliyle ağzını kapatarak esnedi. "Bulmaca dört

parçadan oluşuyor. Katil dördüncü kez cinayet işlemeden onu nasıl bulacağız?"

"Bir ihbar hattı kuracağız ve mecburen katilin bir açık vermesini umacağız" dedi Julia. "Vincent onun sesini dinleyebilir ve herhangi bir şey yakalayabilir miyiz diye bakarız. Ses kaydını Rask'ınkilerle karşılaştırarak, aradığımız kişinin o olup olmadığını anlayabiliriz. Ayrıca arka plandaki sesleri analiz edebilir ve nereden aradığını bulabiliriz. Şansımız yaver giderse aramanın izini bile sürebiliriz. Eğer cep telefonundan ararsa GPS konumunu öğrenebiliriz. Hemen hazırlıklara başlayalım."

Mina, Vincent'a bakıp başıyla onayladı ve gülümsedi. Vincent kendini aşmıştı. Julia onun yanına gitti ve elini iki elinin arasına aldı.

"Katkın çok değerliydi" dedi. "Basın toplantısında Jonas Rask ile ilgili bilgiyi şimdilik kendimize saklamayı tercih ederim. Ayrıca senin katılımını da bir süre daha gizli tutmak istiyorum. Eğer biri soracak olursa, Vincent Walder'ı sadece televizyonda gördüm. Tamam mı?"

Vincent başıyla onaylayarak cevap verdi. Muhtemelen bu seyirciden alabileceği, ayakta alkışlanmaya en yakın beğeni buydu.

Julia yeniden gruba dönerek, "Hepiniz işlerinize dalmadan önce söylemek istediğim bir şey daha var" dedi.

Ayağa kalkmaya yeltenen Peder bocaladı. Tekrar oturmalı mıydı yoksa tamamen ayağa mı kalkmalıydı?

Julia içini çekerek, "Otursana" dedi. "Eğer içinizde Robert'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili dosyayı okumayan varsa bir an önce okusun. O vakaya baştan başlamamız gerekecek. Robert'm ebeveyni ve koruma evindeki çalışanlar birkaç kez sorgulandı. Ama bizim tarafımızdan değil. Ve... Robert bulunduktan sonra onlarla konuşmadık. Şimdi sorulması gereken başka sorular var. Christer ve ben yarından sonraki gün mutlaka Robert'ın ebeveyniyle görüşeceğiz. Ve basın toplantısından sonra bir an önce koruma evinin yolunu tutacağız. Pekâlâ, hadi işe koyulalım."

Christer başıyla onayladı ama hiçbir şey demedi. Diğerleri ayağa kalktılar. Julia yeniden Vincent'a döndü ve ona küçük bir plastik parçası verdi.

"İşte kendi geçiş kartın. Artık bizden birisin" dedi.

60

Julia derin bir nefes aldıktan sonra kapı ziline bastı. Merdiven boşluğu güzeldi. Yüksek tavanlar. Yerde siyah-beyaz kare seramikler. Pütürlü dış cephe sıvası.

Christer'ın kasvetli varlığını arkasında hissetti. Christer Vasastan'daki mülke varıncaya kadar yol boyunca neden onunla geldiğini sorgulamıştı. Tıpkı bir çocuk gibiydi. Julia açıklama yapmaya niyetlenmiş, sonra vazgeçmişti. Patron oydu ve bunun getirdiği birtakım yükümlülükler vardı. Birisi kapıyı açmadan önce hızlıca telefonunu kontrol etti. Jonas Rask'ı arama çalışmaları devam ediyordu. Julia onun önceden bilinen tüm adreslerine memurlar göndermişti ve her an onu bulduklarını bildiren bir mesaj almayı bekliyordu. Rask'ı çabucak bulurlarsa, basın toplantısı düzenlemelerine bile gerek kalmayabilirdi.

Julia yaklaşan ayak sesleri duydu. Kapıyı zarif bir kadm açtı.

Alçak sesle, "İçeri gelin" diyerek kenara çekildi. Bekleniyorlardı.

İçeri girdiler. Julia daireye gıptayla bakmaktan kendini alamadı. Tamı tamına böyle bir yerde yaşamayı çok isterdi. Ama o ve Torkel bir aile kuracakları için bahçesi olan, teraslı bir evde daha rahat edeceklerine karar vermişlerdi. On dokuzuncu yüzyılın sonuna ait olan holde dururken, bunun doğru karar olup olmadığını merak etti. Özellikle de Enebyberg'deki terasta neredeyse beş yıl boyunca, arka bahçede oynayacak kimse olmadan yaşadıkları için.

"Kahve ister misiniz?"

Robert'ın annesinin sesi sakindi ve hiçbir duygu taşımıyordu ama gözlerinin kenarındaki kırmızılıklar kederini belli ediyordu.

Mutfakta kot pantolonlu ve beyaz tişörtlü, kır saçlı bir adam vardı; o da zarif biriydi ve kadından birkaç yaş büyüktü. Adamın gözlerinin etrafındaki koyu halkalara rağmen güzel bir çift olmuşlardı.

Julia, "Ben kahve alırım" dedi ve Christer da başıyla onayladı.

"Thomas."

Adam sağ elini uzattı ve Julia ile Christer sırayla elini sıktılar.

Kadın, "Affedersiniz. Ben de Jessica" dedi. Baristaların kullandıklarına benzeyen, puflayarak buhar çıkaran büyük bir espresso makinası kullanarak ustaca kahve yapmaya girişmişti. "İnsan en temel şeyleri unutuyor. Yapılması gerekenleri. Nezaket göstermeyi. Günlük rutinleri. Daha önce çok önemliymiş gibi görünen fasa fisoları..."

Thomas pencerenin yanında duran büyük ahşap masanın kenarındaki sandalyelerden birine yavaşça oturdu ve eliyle onlara da oturmalarını işaret etti.

Yüzünde biraz şaşkın bir ifade vardı. Sanki bir rüyanın ortasındaydı. Etrafında neler olup bittiğinden emin değildi. Altüst olmuştu. Julia yıllar boyunca konuştuğu kurban yakınlarının pek çoğunda gördüğü bu ifadeyi tanıyordu.

Christer, Jessica'nın uzattığı kahve fincanını alarak, "Teşekkürler" dedi.

Fincanın üst kısmındaki kremanın üzerine bir çınar yaprağı çizilmişti. Christer hayretle Julia'ya baktı. Elindeki, bu tür ziyaretlerde görmeye alıştıkları, gün boyunca içilmek üzere demlenmiş bir kahve değildi.

Jessica Julia'nın kahvesini yaparken, "Zemin katta bir büfe işletiyoruz" dedi. "Herhalde gelirken görmüşsünüzdür."

Julia başıyla onayladı. Hatta vitrinin önünde durmuştu. İçeriye alıcı gözüyle bakmıştı. Vitrine büyük, kurutulmuş jambonlar asılmıştı. Pata negra. Prosciutto. Bresaola. Her türlü keçi, brie ve rokfor peynirinin üstünde kocaman bir parmesan tekerleği tüm haşmetiyle sallanıyordu. Julia çoğunun adını bilmiyordu ama bu manzara karşısında ağzı sulanmıştı.

Jessica, Julia'ya kahvesini uzattıktan sonra kocasına soran gözlerle bakınca, Thomas başını iki yana sallayarak, "Bu bir aile geleneği" dedi.

Julia'nın kremasında bir kalp şekli vardı.

Jessica da sandalyelerden birine oturarak, "Thomas'ın ailesi üç kuşaktır peynir işinde" diye açıkladı.

Ne Jessica ne de Thomas kahve içiyorlardı. Julia çökük yanaklarına bakarak, günlerdir bir şey yiyip içmediklerini tahmin etti.

"Evet, bu ailede mavi kan yerine mavi küflü peynir olduğunu her zaman söylemişimdir" dedi Jessica.

Kimse gülümsemedi. Jessica'nın esprisi bir süre havada asılı kaldıktan sonra dağılıp gitti. Bu evde hiç kahkaha kalmamıştı.

Thomas, "Cantucci alır mısınız?" diyerek kâseyi onlara doğru itti.

Julia bademli İtalyan bisküvilerinin kokusuna bayılırdı. Fakat kıtır bisküvi yerken anlamlı bir konuşma yapmak mümkün olmadığından, Thomas'ın ikramını geri çevirdi. Ancak Christer tek seferde üç tanesini ağzına attı ve kıtır kıtır çiğnemeye başladı. Julia'nın kendisine yönelen öfke dolu bakışlarına ise kayıtsızlığıyla cevap verdi.

Thomas sesi titreyerek, "Doğru mu?" dedi.

Soruyu sorarken gözlerini masaya dikmişti. Masanın ahşap yüzeyi daha mutlu zamanlara tanıklık etmişti. Kırmızı şarap kadehlerinin bıraktığı yuvarlak izlere. Hint yemeklerinden arta kalan parlak zerdeçal ve köri lekelerine. Akşam yemeklerine. Aile ve arkadaş buluşmalarına. Kahkahalara.

Julia, Thomas'ın ne soracağını bildiği halde, "Ne demek istiyorsunuz?" dedi.

Kendini hazırladı. Son haftalarda her dükkânın, benzin istasyonunun ve gazete büfesinin önünde görülen koca gülümsemeli oğlandan başka bir şey düşünmek için kendini zorladı.

"Onu bulduklarında... tek parça olmadığı."

Julia evinin bahçesinde açmak üzere olan çiçekleri düşünmeye çalıştı. Torkel'in kendi elleriyle yaptığı ve hâlâ boş duran yatağı. Karnının yumuşak kısmına batan iğnelerin verdiği hissi. Hormon tedavisi östrojen seviyesini düşürünce hiç sektirmeden kendini gösteren depresyonu.

Christer hâlâ bisküvilerden yiyordu ve açık duran pencerenin dışında, iç avludaki büyük ağaçlardan birinde bir karga ötüyordu. Julia kendini cevap vermeye zorladı.

"Doğru" deyince Jessica'nın kahrolduğunu gördü.

"Ve şimdi de bunu bütün dünyaya duyurmak istiyorsunuz."

"Eğer izin verirseniz. Ama elbette istemezseniz kararınıza saygı..."

Jessica kaskatı bir sesle, "O hasta insanı yakalamak için ne gerekiyorsa yapın" dedi.

Julia bu ani değişim karşısında şaşırdı ve sessizliğe büründü.

Birdenbire, "Biraz Robert'tan bahsedin" dedi.

Jessica'nın yüzü aydınlandı. Hızlıca kocasına baktı. Karşılıklı gülümsediler. Bakışlarında mutlu, neşeli anılar saklıydı.

"Genç yaşta evlendik ama Robert birkaç sene sonra doğdu. Yirmi beş yaşımdaydım. O bizim küçük mucizemizdi."

Jessica elini kocasına uzattı ve Thomas onun elini tuttu. Thomas karısının elini o kadar çok sıktı ki, Julia canını yaktığını düşündü. Dışarıdaki karga yine ötmeye başladı.

"Bobby bu dünyadaki en kibar, en dost canlısı, en sevgi dolu kişiydi."

Thomas'ın sesi çatallaştı. Kendini topladı ve devam etti.

"Oğlumuz bize her gün neşe katardı. Ama... büyüdüğü zaman onunla eskisi gibi ilgilenemedik. Ona yedi yirmi dört göz kulak olamadık; ihtiyacı olan buydu. Birçok kez –bazen gecenin ortasında– alıp başını gittiği olmuştu. Şey, eminim Bobby'nin daha önce de kaybolduğunu biliyorsunuzdur. Bu yüzden ilk başta fazla endişelenmedik. Yani her zamankinden daha fazla. Ama sonra... aradan günler geçti..."

Christer kâseye uzandı ve bir avuç cantucci daha aldı. Julia masanın altında Christer'ın kaval kemiğini usulca tekmeledi. Görünüşe bakılırsa Robert'ın ebeveyni bunu fark etmedi.

"Oğlunuzun yaşadığı kurumdan memnun muydunuz?"

Soruyu soran Christer'di. Julia ona şaşkınlıkla baktı. Halbuki konuşulanlardan çok atıştırmalıklarıyla ilgileniyormuş gibiydi.

"Çok memnunduk" dedi Jessica. "Kendisi beş... hayır durun, yedi yıldır oradaydı. Zaman ne çabuk geçiyor! Oradaki çalışanlar inanılmaz kişiler. Her gün ziyaretine giderdik ve Bobby hafta sonlarında eve gelirdi. Güvendeydi. Seviliyordu..."

Jessica hıçkırıklara boğulunca Thomas yine elini sıktı. Jessica elini hareket ettirdikçe bileğindeki ince gümüş zincir tıngırdıyordu. Julia zincirin üstünde Robert yazan bir künye olduğunu gördü. Jessica onun bileğine baktığını fark etti. Thomas'ın elini bıraktı ve zincirin bulunduğu kolunu kaldırdı.

"Robert'ın geçen seneki anneler günü hediyesi. Cep harçlığını biriktirmiş ve Thomas'tan kendisini alışverişe götürmesini istemiş."

"Çok güzelmiş" dedi Julia.

Aklına takılan düşünceye engel olamadı. Acaba anneler gününü kutlayan olacak mıydı? Bu düşünceyi gelir gelmez kovaladı. Kendi dertleri Jessica'nınkine kıyasla önemsizdi.

"Robert'a düşmanlık besleyen herhangi birini tanıyor musunuz?"

Thomas başını kararlı bir şekilde iki yana sallayarak, "Hayır, hayır, hayır" dedi. "Herkes Bobby'yi severdi. Bobby de herkesi severdi. Ondan etkilenmeyen tek bir kişiyle bile karşılaşmadım."

"Sapanıyla camını kırmayı başardığı kadını hatırlıyor musun?" dedi Jessica gülerek. "Avlunun karşısındaki. Sonunda kadın Bobby'yi çörek yiyip meyve suyu içmeye davet etmişti."

"Hatırlıyorum."

Thomas güldü ve başıyla onayladı. Başını kaldırınca Julia'yla göz göze geldi.

"Robert hakkında bunun gibi binlerce hikâye var. O bizim ışığımızdı. Neşemizdi. Elbette bir engelle doğmuştu ya da daha doğrusu tüm dünyanın bir engel olarak nitelendirmekte ısrar ettiği bir özellikle. Ama inanın bana, herkes Robert gibi olsaydı dünya çok daha iyi bir yer olurdu. O mükemmeldi."

Julia göz ucuyla Robert'ın büfede duran çerçeveli bir fotoğrafını gördü. Bu haberlerde kullanılan fotoğrafın aynısıydı. Julia Down sendromlu bir çocuğu olsaydı nasıl tepki vereceğini düşündü. Şu anda kırk iki yaşındaydı. Bu ihtimal dışı değildi. Ve olasılık her geçen yıl daha da artıyordu. Torkel'in ne diyeceğini merak etti...

Christer, Julia'nın bu ani sessizliği üzerine soran gözlerle ona bakarak, "Robert'm konakladığı yerdeki kişilerle de konuşacağız. Eklemek istediğiniz bir şey var mı?" dedi.

"O çok toydu" dedi Thomas. "Herkesle memnuniyetle her yere giderdi."

Devam etmeden önce bocaladı.

"Şüphelendiğiniz biri var mı?"

Julia başıyla onayladı.

"Vahşi, yeniden faaliyete geçen bir hükümlü. Şu anda onu arıyoruz."

"Onu... onu yakalayacağınıza söz vermelisiniz" dedi Thomas alçak sesle. "Yoksa biz... biz nasıl yaşarız?"

Julia ayağa kalktı. Ne diyeceğini düşündü. Bilmesi gerekirdi. Aynı talebi daha önce defalarca duymuştu. Olayın son bulması için yapılan talebi. Kurtuluş talebini. Cezanın her şeyi yoluna koyacağını. Ama tutamayacağı sözler veremeyeceğini biliyordu. Tam fincanını lavaboya koyup ağzını açmak üzereyken, Christer kendisinden önce davrandı.

"Korkarım ki böyle bir söz veremeyiz" dedi. "Ama elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza söz verebiliriz. Robert çok tatlı bir çocuğa benziyor. Güzel anılarla avunmaya çalışın. Harika anılarınızla. Bunların elinizden kayıp gitmesine izin vermeyin."

Julia şaşkınlıkla ona baktı. Yaşamanın çoğu zaman işkence, ölümün ise kurtuluş olduğunu düşünen Christer... Buradan çıkar çıkmaz Christer'ın nefesini gizlice koklaması gerekecekti.

Çıkarlarken Thomas ve Jessica hâlâ mutfak masasının başındalardı. Kapı kapanmadan önce Julia'nın gördüğü son şey hâlâ birbirlerinin ellerini tuttuklarıydı.

61

Kvibille 1982

Jane annesini çimenlerin ormanla birleştiği yerde buldu. Annesi ağaçların gölgesinde oturmuş, ot ayıklıyordu. Jane ormanın kenarında büyüyen hindibaları yolmanın ne faydası olacağını sormayı düşündü ama bu konuşmanın hiçbir yere varmayacağını biliyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sorarak annesinin yanına çömeldi.

Annesi hindibaları düz bir çizgiyi takip ederek ayıklamıştı.

"Doğrusu büyük bir fark yarattığını söyleyemem."

Annesi sırtını dikleştirirken bir gıcırtı duyuldu.

"Ahh. Ama yapacak bir işinin olması güzel. Bu arada, erkek kardeşini gördün mü?"

Jane, "Sınıfından üç kızla bisiklete binip gitti" diyerek hindibalardan birinin yapraklarını kopardı. "Herhalde bir köşede sarılıp öpüşüyorlardır."

Annesi şoke olmuş bir ses tonuyla, "Jane!" dedi. "Onlar daha yedi yaşındalar! Hem o 'üç kızın' adları Malla, Sickan ve Lotta. Kardeşinin arkadaşları olduğu için onun adına sevinmelisin."

"Daha ziyade şaşırdım."

Jane hindiba yaprağını inceledi ve dikkatlice ısırdı.

"Bunların yenilebilir olduğunu biliyorsun değil mi?" diye sordu. "Hindiba yapraklarının. Tabii onlardan kurtulmak istemiyorsan."

Elinin tersiyle alnındaki teri silerken kaşlarına toprak bulaştıran annesi, "Neden hindiba yemek isteyeyim ki?" dedi.

Jane omuz silkti.

"Bolca demir, potasyum ve magnezyum içerdikleri için."

"Peki bunu nereden biliyorsun? Sen ormandan pek hoşlanmazsın."

"Peki sen neden bilmiyorsun? Hiç olmazsa hindibanın Fransızcasının piss-en-lits olduğunu ve yatağı ıslatmak anlamına geldiğini biliyor musun? Güçlü idrar söktürücü etkileri yüzünden."

Annesi kibirli bir ses tonuyla Jane'in taklidini yaptı. "Güçlü idrar söktürücü etkiler mi? Bazen kimin kızı olduğunu merak ediyorum. Sen burası için fazla zekisin."

İşte. Konuya girmek için beklediği an gelmişti. Annesi bir sonraki hindibanın dibine metal bir alet sapladı ve onu topraktan sökmeye koyuldu. Jane derin bir nefes aldı. Şimdi. Şimdi söylemeliydi.

"Benden ve buradan söz açılmışken" dedi. "Sekiz gün sonra gideceğimi biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

Annesi hindibayı ve köklerini çıkardı.

"Ylva'yı ziyaret etmek üzere Dalarna'ya gideceksin. Bunu konuşmuştuk. Ylva'nın annesi iyi birine benziyor. Hiç endişeli değilim. İki haftalığına gideceksin."

"Sadece o kadar değil" dedi Jane.

Şimdi söyle, şimdi söyle, şimdi söyle.

"Eve eşyalarımı toplamak üzere döneceğim" dedi ve nefesini tuttu.

Annesi işini yarım bıraktı ve başını otlardan kaldırdı.

Jane devam etmeli ve hazır cesaretini toplamışken her şeyi tek seferde söylemeliydi.

"Ben taşınıyorum" dedi. "Burada, bu çiftlikte daha fazla yaşayamam. Yapmak istediklerim var. Bir şehirde yaşamak. Yeni arkadaşlar bulmak. Okula gitmek gibi. Ben... Ben artık burada olmaya katlanamıyorum. Burada olmak beni delirtiyor."

Annesi hiçbir şey söylemeden ona baktı. Jane gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kırpıştırmaya başladı. Ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı. Eğer ağlarsa, asla gidemezdi. Eğer ağlarsa, annesi

kazanırdı. Masmavi gökyüzüne baktı ve gözlerini biraz daha kırpıştırdı. Gökyüzü bomboştu. Görünürde tek bir bulut ya da uçak bile yoktu. Jane'in boşluğa değil, tam tersine ihtiyacı vardı. Ve istediğini bu çiftlikte asla elde edemeyecekti.

"Merak etme" dedi. "Neredeyse on altı yaşımdayım. Başımın çaresine bakarım. Yaşayacak bir yer buldum bile."

"Senin için endişelenmiyorum" dedi annesi sessizce. "Kendim için endişeleniyorum. Güçlü olan hep sendin. Zeki olan da. Hindibaların insanı işettiğine ve sorunların çözümüne dair her şeyi biliyorsun ve... ve... ben masaya bir yemek bile koyamıyorum. Burada sen olmazsan... Erkek kardeşinin kendine özgü durumları var... Üstesinden gelemem."

Annesi tekrar otlara baktı.

"Eğer gidersen kendimi öldürürüm" dedi.

Jane nefessiz kaldı. Sanki biri göğsüne yumruk atmıştı. Annesinin kızacağını, ona engel olacağını, ağlamaya başlayacağını ve depresif bir ruh haline bürüneceğini düşünmüştü. Ne olsa razıydı. Ama bu aklına gelmemişti. Birdenbire öfkeyle dolup taştı.

"Ehh, canın cehenneme" dedi. "Sen kendine anne mi diyorsun? Buna şantaj denir. Senin hayatını yaşayamam. Kendi hayatımı yaşamam gerek. Ve yalnız olmayacaksın. Erkek kardeşim sandığın kadar kırılgan değil. Hem madem tek başına üstesinden gelemiyorsun, belki de seninle burada kalacak birini bulmanın vakti gelmiştir. Çünkü ben kalmak istemiyorum."

Jane ayağa kalktı ve başını çimenlerden kaldırmadan, otları yolarak oluşturduğu düz çizgiyi seyreden annesine baktı. Çok ufak tefek görünüyordu. Çok omurgasız. Jane ona söylemekle doğru olanı yapmıştı. Buradan uzaklaşmalıydı. Yoksa aklını kaçıracaktı. Tıpkı annesi gibi.

62

Peder banyo kapısının önünde endişeyle bekliyordu. Karısı içeride ölmek üzereymiş gibi sesler çıkarıyordu.

Kulağını beyaz boyalı tahtaya bastırarak, "Kendini nasıl hissediyorsun hayatım?" diye sordu.

Karşılığında acı dolu bir mırıltı işitti. Bir iki dakika sonra Anette kapının kilidini açtı. Yüzü kâğıt kadar beyazdı.

"Geri çekil" dedi ve Peder'in mesafesini korumasını sağlamak için kollarını savurdu. "Kış kusmasına yakalandım. Veya belki de yaz kusmasıdır. Her neyse, sen ve üçüzler yakınıma gelemezsiniz."

Saçları uzun ve düzdü. Banyodan gelen koku, Peder'in kapıyı çabucak kapatmasına neden oldu.

"Sorun değil hayatım" dedi. "Seni streç filmle sarmalarız. Üçüzleri emzirirken öğünlerinin güzelce paketlenmiş olması iyi olur."

Anette gözlerini devirdi ve banyodan bir şişe dezenfektan aldı. Peder nefesini tuttu. Keşke karısı banyo kapısını tekrar açmasaydı. Anette kapı kolunun her iki tarafını dezenfektanla ovaladı.

"Ben ciddiyim" dedi. "Bu tuvalet artık yasak bölge. Sadece bana ait. Acilen sıçman ya da kusman gerekmediği sürece."

Peder yapmacık bir şok ifadesiyle geri çekildi.

"Vücut sıvıları mı? Bu ailede onlardan var mı? Üçüzler o kadar steriller ki..."

Peder karısını kendine çekti ve dağınık saçlarını okşadı. Anette karşı çıkamayacak kadar yorgundu.

"Kendini buraya kapatmanı öneriyorum" diyerek onu yatak odasına götürdü. "Ben iPad'ini getireyim. Kendini daha iyi hisse-

dene kadar ya da Netflix'teki her şeyi izleyene kadar dışarı çıkma. Hangisi önce olursa. Üçüzler ve ben salonda kalırız. Bir sığmak kurabiliriz. Eğer annelerini özlerlerse bizi terk ettiğini söylerim."

Anette bitkince gülümsedi.

"Sonrasında bir miktar teşekkür seksi bekleyebilirsin" dedi ve özlemle yatağa baktı. "Bir iki yıl sonra."

Peder, "O halde müsait olduğumu teyit etmek için ajandamı kontrol etmem gerekecek" dedi ve fazladan birkaç yastık aldı. "Sadece karakolu arayıp birkaç gün boyunca çocuklara bakacağımı haber vermeliyim."

Cep telefonunu çıkarırken Anette yatağın kenarına oturdu. Gerçekten iyi görünmüyordu. Belki de Mina'dan birkaç litre el dezenfektanı istemeliydi. Karısı gibi hasta olmak istemiyordu.

"Peder" dedi Anette. "Tabii ki çocukları elimden geldiğince emzirmeye çalışacağım ama yemek işini ne yapacaksın?"

Peder dilini ısırdı. Bunu yapmamalıydı. Anette onu asla affetmezdi. Ama boş kaleye gol atma fırsatı yakalamıştı.

Her bir sözcüğü uzatarak, "Vıcık vıcık hamburgerlerden yeriz" dedi. "Üstünde parlak bir yağ tabakası olanlardan. Ya da kaz sakatatı çorbası içeriz. Kanlı ve tuzlu. İçinde yumrular olan."

Anette ona baktı. Sonra yatak odasından koşarak çıktı ve banyoya daldı.

Ninova

63

Julia konferans odasındaki arkadaşlarına, "Biraz önce Peder aradı" dedi. "Telefonları cevaplamaya yardımcı olamayacak. Anette hastaymış ve Peder çocuklara bakmak zorunda."

Ruben şaşırmamıştı. Hem de hiç. Peder'in bu şekilde devam edemeyeceğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. "Anette hastaymış." Her neyse! Dinlenmeye ihtiyacı olan büyük olasılıkla Peder'di. Şu anda muhtemelen Stureplan'daki Riche'de, erken öğle yemeğinin tadını çıkarıyordu. Ahh... Orada her nedense öğleden sonra ofise dönmek zorunda olmayan ve saatin ikisinde köpüklü İspanyol şarabı yudumlayan birçok kadın bulunurdu. Ve böyle kadınlar Peder'in polis olmasından fazlasıyla tahrik olurlardı. Ruben'in de böyle deneyimleri olmuştu. En iyisi üniforma giymekti ama o da şehirde dolaşırken pek hoş görünmüyordu. Sade kıyafetler de giyilebilirdi fakat işin püf noktası ceketin altından kelepçeleri göstermekti. İşte bu kadınları çıldırtıyordu. Bu aşamada parmaklarında yüzük olup olmaması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Peder'i kıskanmıyordu. Aksine. Anette muhtemelen bir süreliğine yatakta faaliyet gösteremeyecekti. Belki de uzunca bir süre.

Christer başını iki yana sallayarak, "Üçüzlere tek başına mı bakacakmış?" dedi. "Zavallı adam. Geri döndüğünde hayalet gibi olacak. Aslında şimdiden öyle. Ortalıkta hayalet gibi geziniyor..."

Christer arkasına yaslanırken sandalyesini gıcırdattı ve derince içini çekti.

"Belki de biri oraya gidip yardım etse fena olmaz" diye mırıldandı.

Ninova

Madem Christer çocuklara bu kadar düşkündü, o zaman bu işi kendisi yapabilirdi. Ruben'in hayatına sokacağı son şey bebek bezleriydi.

Julia, "Her neyse, bir kişi eksildik" diye devam etti.

Bir ceket ve geniş paçalı bir pantolon giymişti. Ruben bu giysilerin onu daha çok patron gibi gösterdiğini düşündü. Şahsen, Julia'nın kısa bir etek giymesini tercih ederdi. Ya da dar bir kot pantolon. Ama insan her zaman her şeyi birden elde edemezdi.

"Ruben, kendi vardiyanda Vincent'la çalışman gerekecek" dedi Julia.

Ruben, "Ben ve sihirbaz ha?" diye tıksırdı. "Muhteşem bir ikili."

"Vincent ona böyle hitap ettiğini duyarsa muhtemelen kapıdan içeri bile girmeden kaçıp gider" dedi Mina. "Yani sihirbaz dediğini."

Ruben umut dolu bir ses tonuyla, "Sahi mi?" dedi. "Bunu mutlaka aklımda tutacağım."

Mina yüzüne bile bakmadı. Tanrım, onunla flört etmek zordu.

Julia, "Peki o zaman" diyerek kâğıtlarını topladı. "Hâlâ Jonas Rask'ı bulamadık; bu yüzden iki saat sonra bir basın toplantısı düzenleyeceğim. Vincent'ın bu vakaya dahil olduğundan ya da Jonas Rask'ı aradığımızdan bahsetmeyeceğim. Ne de olsa elimizde ona karşı hiç kanıt yok; sadece tesadüfi şeyler var. Hatta bu konuda kimseye bir şey söylemezseniz sevinirim; gizlice ya da açıkça. Basın toplantısı bütün sosyal medya kanallarımız üzerinden canlı olarak yayınlanacak ve ulaşabildiğimiz diğer medya kuruluşları tarafından duyurulacak. Sonrasında telefonun başında bekleyeceğiz; ne kadar sürerse sürsün. İlk vardiya Ruben ile Vincent'ın olacak."

Ruben ağzını açacak oldu ama Julia işaretparmağını kaldırarak onu susturdu.

"Senin de dediğin gibi, muhteşem bir ikilisiniz" dedi. "Benim de dediğim gibi, Vincent artık bizden biri."

64

Fjällgatan'daki taş duvarın üstünde ayakta duruyorlardı. Bulundukları yerden Stockholm'deki Eski Şehri, Skeppsholmen Adası'nı ve Djurgården'in bazı bölümlerini görebiliyorlardı. Manzara inanılmazdı. İnsan şehre uzaktan bakınca bütün pisliği, kirliliği ve aşağılık insanları da yok sayabiliyordu. Şehir uzaktan parıldıyordu. Tuva'nın bulunduğu Gröna Lund eğlence parkını da rahatça görebiliyorlardı. Ama Mina bu düşünceyi bir kenara itmeye ve parkı olduğu gibi görmeye çalıştı.

Vaka üzerinde konuşmak için buraya kadar yürümeyi Vincent teklif etmişti; ekibin geri kalanı olmadan. Zaten bir saattir konuşuyorlardı; bildikleri ya da bildiklerini düşündükleri her türlü detayı evirip çevirmişlerdi.

Vincent durup dururken, gözlerini manzaradan ayırmadan, "Yaz için bir planın var mı?" diye sordu.

Mina ona baktı.

"Plan mı? Bir soruşturmanın ortasında olduğumuzun farkındasın değil mi?"

"Evet ama haziran gelmek üzere diye düşündüm ve..."

Boğazını temizledi ve artık ne diyeceğini bilmiyormuş gibi sessizliğe büründü.

"Vincent, havadan sudan konuşmaya mı çalışıyordun?"

Mina gülümsememek için kendini tuttu.

"Olabilir. Soruşturma hakkında çok fazla konuştuğumuzu fark ettim."

"Alıştırma yapman güzel."

Mina manzaraya arkasını döndü ve taş duvara yaslanmadan önce süpermarketten aldığı naylon torbayı sırtı ile duvarın arasına

koydu. Güneş yüzünü ısıttı. Yeni aldığı güneş gözlüğü değerlenmiş oluyordu.

Tanıdığı birini görür gibi oldu ama Mina kendisini görünce kadın arkasına döndü ve aksi yöne doğru yürümeye başladı. Herhalde yanılmıştı.

"Soruşturmadan söz açılmışken" dedi. "Basın toplantısına katılmanın o kadar da iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Ya bir gazeteci seni tanır da neden orada olduğuna dair sorular sormaya başlarsa? Bu dikkatleri vermek istediğimiz mesajdan uzaklaştırabilir. Julia bize yardım ettiğini söylemek istemiyor; bu konuda netti."

"Sadece böyle bir basın toplantısının gerçek hayatta nasıl gerçekleştiğini merak ediyorum" dedi Vincent.

Mina güneş gözlüğünün ardında gözlerini kapadı.

"Bazı detayları paylaşacağız ve bazılarını kendimize saklayacağız. Sadece katilin bildiği şeyleri. Böylece yanlış itiraflan gerçeğinden ayırt edebileceğiz. İnsanların arayıp yapmadıkları türlü şeyleri itiraf etmeleri sandığından daha yaygın. Örneğin, Palme cinayetini üstlenen altmıştan fazla kişi var."

Mina güneş gözlüğünü çıkardı ve güneşin her yerini ısıtmasına izin verdi. Soğuk havayı temizliği çağrıştırdığı için seviyordu. Ama sıcaklık... canlı olduğunu hissettiriyordu. Terlemediği sürece. Şu anda hava tam kararındaydı; serin bir esinti yüzünü serinletiyordu.

Tekrar yürümeye başladılar.

"Öyleyse, konu Peder'in deyimiyle 'yapbozun parçalarına' gelince aptalı oynamanızı öneriyorum" dedi Vincent. Cinayet tarihleri ve zamanları mutlaka bir şifre oluşturuyor; başka bir şey olduklarını hiç sanmıyorum. Ama bunu fark ettiğinizi açığa vurmanıza gerek yok."

"Haklısın, bu doğru."

Mina bir an için sessizliğe büründü. Sonra yan gözle Vincent'a baktı.

"Rask hakkında ne düşünüyorsun?"

Vincent, "Belli etmedim mi?" dedi ve bir çakıl taşını tekmeleyerek, önlerinde uzanan yolda sektirdi. "Bence berbat bir durum.

Açıkçası bana doğru gelmiyor. Rask cinsellikle güdümlenen bir fail; bizim cinayet kurbanlarımızın herhangi bir cinsel dürtüye alet oldukları hissine kapılmıyorum."

"Tabii ki bu cinsel dürtülerinin var olmadığı anlamına gelmiyor. Seks sadece açık cinsel eylemlerle ilgili değildir. Görevimin bir parçası olarak tanıştığım pek çok adam şiddetten, güçten, üstünlük taslamaktan, acıdan, terörden ve korkudan besleniyor."

"Irk olarak dünyaya yaptıklarımızdan utanmalıyız."

"Kadınlar da mutsuzluğa neden olabilirler. Onlardan da yeterince payımı aldım. Ama erkekler şiddeti bambaşka bir ölçekte uyguluyorlar. Demek istediğim, bu cinayetlerin ardındaki gerekçelerin cinsel bir yanı olmadığını kesin bir dille söyleyemeyiz."

Vincent başıyla onayladı.

"Kesinlikle haklısın. Hiçbir olasılığı reddetmiyorum. Bunu göze alamayız. Ama şunu da söylemeliyim ki, Jonas Rask bana yeterince... düzeyli biriymiş gibi gelmiyor. Sanırım aradığım sözcük bu. Dolayısıyla, çabalarımızı onun üzerinde yoğunlaştırmaya gerek olup olmadığı konusunda beni şüpheye düşüren birkaç etken var."

Mina cevap vermedi. Seks hakkındaki bu konuşma, bastırmaya çalıştığı düşünceleri canlandırmıştı. Seksi üstünlük taslamak için kullanmak. Seksi güç gösterisi olarak kullanmak. Mina bunlardan fazlasıyla payını almıştı. Ama bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Asla. Kıyaslama yapmak gerekirse, Doyum Ustası 2 şimdiye kadar sahip olduğu en iyi erkek arkadaştı.

Bir süre sessizce yürüdüler. Şaşılacak kadar huzurlu bir sessizlikti. Sonra Vincent elini kaldırdı ve güneşin altında gözlerini kısarak bir yeri işaret etti.

"Bak, işte Maria'yla şurada evlendik."

Mina arkasına döndü ve Vincent'ın nereyi işaret ettiğini görmeye çalıştı.

"Gröna Lund'da mı?"

"Hayır. Onun yanındaki şu küçük adayı görüyor musun? Kastellholmen. Maria'nın ailesinin tamamı gelmeyi reddetmişti."

Vincent güldü.

"Ne kadar inişli çıkışlı bir evlilik olduğu düşünülürse, Gröna Lund daha uygun bir yer olabilirmiş."

Mina aşağıda kalan küçük adada kırmızı, dikdörtgen biçiminde bir bina gördü. Herhalde Vincent burayı işaret etmişti. Çok güzel görünüyordu. Ama Vincent haklıydı; Gröna Lund daha eğlenceli bir yere benziyordu.

Mina ona biraz daha yaklaşarak, "Vincent, havadan sudan konuşmayı geliştirmekten bahsetmişken, normal sohbetlerde de kesinlikle çok iyisin" dedi.

"Sadece bazı insanların yanında."

Mina gülümsedi ve tekrar şehre baktı. Aşağıda bir yerlerde, bir sonraki fırsatını kollayan bir katil vardı. Mina ile Vincent'ın başka seçenekleri yoktu. Katilden önce davranmaları gerekiyordu.

65

Vincent duvara yaslandı ve önce bacaklarını çaprazladı, sonra kollarını kavuşturdu. Mina'ya geri planda kalacağına söz vermişti.

Odanın en arkasında, yanında duran Ruben, "Kahrolası sırtlanlar" diye söylendi.

"Görevlerini yapıyorlar" dedi Vincent sakince.

Ruben onun ekipte olmasını kabullenmiş gibi görünüyordu; en azından şimdilik.

"Senin için söylemesi kolay. Bizim için çoğu zaman fazlasıyla can sıkıcı bir durum. Kurduğumuz ihbar hattından bir sonuç çıkacağını da hiç sanmıyorum."

"Durumunuzu anlıyorum ama aynı zamanda dördüncü kuvvet olan gazetecilik teşkilatı, devleti ve parlamentoyu dengelemek için gerekli. Aksi halde aşırı baskın bir polis devletiyle karşı karşıya kalabiliriz..."

Öfkelenen Ruben, Vincent'a ters ters bakarak, "Evet, evet ama İsveç bir muz cumhuriyeti değil ki" dedi.

Vincent gözlerini podyumdan ayırmadan, "Elbette, bu garip olurdu" dedi. "Muz cumhuriyeti tabiri aslen muz ihracatına bağımlı olan Honduras içinmiş; bu da Amerika'daki United Fruit Company'nin siyasi açıdan nüfuz kazanmasının sebebiymiş. Bu tabir sonradan sadece birkaç ihraç ürününe bağımlı, yozlaşmış bir devlete veya askerî bir cunta yönetimine sahip olan, yabancı devletlerin ve şirketlerin büyük bir nüfuz sahibi olduğu Latin Amerika ülkeleri için kullanılır hale gelmiş. Bu yüzden..."

Vincent başını çevirdi ama Ruben artık yanında değildi. Vincent omuz silkti. Bazı insanlar kendilerini eğitmekle ilgilenmiyorlardı.

Emniyet müdürlüğünün büyük salonundakiler mırıldanmaya başladılar. Basın toplantısı başlamak üzereydi ve basın mensupları çok kalabalıktı. Vincent başlıca iki akşam gazetesinin, diğer önemli günlük gazetelerin, TT haber ajansının, yerel basından birkaç kuruluşun ve isimlerini bilmediği çeşitli yeni medya kuruluşlarının logolarını görebiliyordu. Her yerde mikrofonlar, kameralar, kayıt cihazları, cep telefonları, eski usul not defterleri ve kalemler vardı.

Julia içeri girdi ve podyumda durdu. Arkasında polis teşkilatının büyük boy logosu mevcuttu. Julia üniformasını giymişti. Vincent onu daha önce hiç böyle görmemişti. Üniforma ona yakışmıştı. Julia'nın beyaz teni polis üniformasıyla uyum içindeydi ve parlak saçları mavi kumaşın üstünde güzel görünüyordu. Vincent onun vücut dilinde her zaman bir hüzün seziyordu. Sanki etrafında bir hüzün çemberi vardı.

Julia boğazını temizledi ve salondaki uğultu dindi. Vincent birdenbire Mina'nın sağ tarafta, göze çarpmayan bir köşede durduğunu fark etti. Onu şimdiye kadar görmemiş olmasına şaşırdı. Genellikle Mina'yı içerideki herkesten önce fark ederdi. Mina kıpırdamadan durma konusunda başarılıydı.

Julia, "Tek bir saldırgan tarafından işlendiğine inandığımız bir dizi cinayetle ilgili olan basın toplantımıza hoş geldiniz demek istiyorum" diyerek konuşmasma başladı. "Sizden kurallara uymanızı ve sıranız gelene kadar konuşmamanızı rica ediyorum; lütfen söyleyeceklerimi bitirmeme izin verin."

Kimse cevap vermedi ve Julia önündeki masada duran kâğıt yığınına göz attıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Tuva Bengtsson, Agnes Ceci ve Robert Berger cinayetlerinden sorumlu tek bir katili aradığımıza inanmak için geçerli sebeplerimiz var."

Salonda bir uğultu oldu ve Julia sinirlenerek kaşlarını çattı. Devam etmeden önce herkesin susmasını bekledi.

"Bu saldırganın kim olabileceğini belirlemek için halkın yardımına ihtiyacımız var. Şu anda elimizde detayına giremeyeceğimiz bazı kanıtlar var. Geldiğimiz noktada, bu cinayetlerle ilgili olabi-

leceğini düşündüğünüz her türlü bilgiye açığız. Yardıma ihtiyaç duyduğumuz konulardan biri de kurbanlar arasında bir bağlantı olup olmadığı. Ayrıca katilin tekrar saldıracağına inanmak için geçerli sebeplerimiz var."

Salondaki uğultu telaşlı bir kakafoniye dönüştü. Fotoğraf makinelerinin flaşları patladı ve muhabirler bağırarak, ellerini sallayarak sorular sormaya başladılar. Vincent göz ucuyla Mina'nın gazetecilere kaşlarını çatarak baktığını görebiliyordu. Kararlılık ona yakışıyordu.

Julia, "Sessizlik!" diye kükredi ve gazeteciler gönülsüzce susarak devam etmesine izin verdiler. "Bu noktada size cinayetler hakkında söyleyebileceğimiz şey, kasıtlı olarak 'ters giden' sihir illüzyonları şeklinde sahnelendikleri. Ayrıca görünüşe göre kurbanlar bulundukları noktalarda öldürülmemişler; esas olay yerinden buralara taşınmışlar. Bunun için sıradan bir arabadan daha yüksek taşıma kapasitesi olan bir araç –büyük olasılıkla bir kamyonet– gerektiğini düşünüyoruz ama bu sadece bir tahmin. Ayrıca, söz konusu eylemlerin şiddeti göz önüne alındığında, suçun yerine getirilebilmesi için kurbanların uyuşturulduklarından şüpheleniyoruz. Üçüncü olarak gerçekleşen Robert Berger cinayetinin zamanını belirleme konusunda da yardım rica ediyoruz. Robert Mayıs'ın beşinde, Årsta-Stockholm'deki bir toptancı pazarının otoparkında bulundu. Ama ne yazık ki ölüm zamanını tespit edemedik, çünkü ceset bulunmadan önce birkaç gün otoparkta kalmıştı. Bu yüzden birilerinin bir şey görmüş olabileceğini düşünerek bu konuda bilgi toplamak istiyoruz. Bunun için halka açık bir ihbar hattı oluşturduk; telefon numarasını ön taraftaki ekranlarda görebilirsiniz."

Derince içini çekti. Muhabirlerle ve fotoğrafçılarla dolu koltukları gözleriyle taradı ve kırklı yaşlarda, Expressen logolu bir mikrofon tutan bir adama doğru başını salladı.

"Size daha fazla cinayet işleneceğini düşündüren şey tam olarak nedir? Başka bir deyişle, bu bir seri katille karşı karşıya olduğumuzu mu gösteriyor? Kendisi geçmişten tanıdığımız biri mi?"

Julia hemen cevap vermedi; bir süre ne söyleyeceğini düşündü.

Dışarıdan son derece sakin görünüyordu ama Vincent küçük stres sinyallerini algılamakta hiç zorlanmıyordu. Julia ağırlığını her an salondan çıkacakmış gibi sağ ayağına vermişti. Neredeyse hiç göz kırpmıyordu; göz kenarları hafifçe seğiriyordu. Ellerini kürsüde rahat görünen bir şekilde kavuşturmuştu ama bedenindeki kortizol akınını durdurmak için başparmaklarının uçlarını gizlice birbirine sürtüyordu.

"Bu daha fazla detaya giremeyeceğim konulardan biri" dedi. "Ama böyle olduğuna inanmak için güçlü sebeplerimiz var. Söyleyebileceklerim bu kadar."

Daha çok el havaya kalktı. Julia TT muhabiri olan genç bir kadına doğru başını salladı.

"Hangi sihir numaraları kullanılmış? Gröna Lund'da bulunan cesede istinaden bir kutudan bahsedildi mi?"

"O konuya da giremem."

TT muhabiri bir soru daha sordu.

"Sizce bu sihirle kişisel bağlantısı olan biri mi? O çevreden mi?"

Birisi, "Joe Labero'nun bir mazereti olup olmadığını kontrol ettiniz mi?" diye bağırdı ve salonda dağınık gülüşmelere neden oldu.

Başka bir şakacı, "Yoksa Brynolf & Ljung mu?" diye araya girdi.

Julia'nın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Mina kızgın görünüyordu. Vincent bir kez daha onun güzelliğine hayran kaldı. Hatta gözlerini ondan ayırmakta zorluk çekiyordu.

"Halihazırda olası şüpheliler hakkında konuşamayız" dedi Julia. "Ama bir profil oluşturuluyor. Ne var ki Joe Labero'yla, Bay Brynolf'la ya da Bay Ljung'la eşleşeceğinden şüpheliyim."

Anlaşılan gazetecilerin kaba espri anlayışı ona hitap etmiyordu.

GP'den genç bir muhabir, "Belki de İsveçli bir Houdini arıyoruz... Katil Houdini'yi!" diye bağırarak daha fazla bastırılmış gülüşmelere neden oldu.

Ama Vincent gazetecilerin çoğunluğunun hararetle not aldıklarını fark etti. Bu isim kesinlikle akılda kalacaktı. Dördüncü kuvvet

her zaman için seri katillerin nükteli bir isme ihtiyacı olduğunu düşünürdü.

Julia sadece gülümsemeye devam etti. Ancak gülümsemesi giderek katılaşıyordu.

Vincent onu anlıyordu. Gazetecilerle iyi ilişkiler içinde olmak önemliydi. Julia bu espriyi ne kadar tatsız bulmuş olursa olsun kendini sevdirmesi gerekiyordu; hikâyenin kontrolünü elinde tutmasının tek yolu buydu. Aksi halde canları ne isterse onu yazarlardı.

"Artık başka soru almayacağım. Halkın yardımına ihtiyacımız var ve aranması gereken numara ekranlarda mevcut. Emniyet müdürlüğünün internet sitesinde, Instagram ve Facebook hesaplarımızda da yer alacak."

Yine bir kakafoni başladı, eller havaya kalktı ve sorular haykırıldı. Ama Julia gazetecilere sırtını dönmüş, Mina'ya doğru yürüyordu. Sağa doğru gözden kaybolurlarken, Vincent, Mina'yı olabildiğince uzun süre görebilmek için boynunu uzattı. Mina görüş alanından çıkınca Vincent gizlice kapıdan sıvıştı. Aksi halde tanınması an meselesiydi. Ve Julia'nın o tür sorulara maruz kalmasına gerek yoktu. Ayrıca Ruben'le birlikte ihbar hattının başına geçmek için acele etmeliydi.

66

Vincent önündeki bilgisayar ekranında gördüklerini anlamaya çalışarak, "Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu.

Ruben'le içinde bulundukları oda, ne işe yaradıklarını ancak tahmin edebildiği teknik araç gereçlerle doluydu. Ancak önlerindeki ekranda teknik açıdan çok daha az gelişmiş bir tablo vardı; hatta Microsoft Excel'i andırıyordu.

Vincent bu durumdan neredeyse çocuksu bir keyif aldığını gizlemeye çalışarak, "Aramaları bu programla mı izliyoruz?" dedi.

Duvarlardan biri tıpkı filmlerde olduğu gibi gizemli figürler ve insansız gözetleme uçaklarından görüntüler aktaran ekranlarla kaplı olsaydı elbette daha iyi olurdu ama her şeyi bir arada bulmak mümkün değildi.

"Bu bir telefon santrali" dedi Ruben. "İhbar hattını arayan herkes kayıt altına alınıyor ama sen ve ben de konuşmaları eşzamanlı olarak dinliyoruz. Tabii ki aynı anda çok fazla kişi ararsa bu mümkün olmaz ama genellikle büyük bir yığılma yaşanmıyor. Eğer en ufak bir şüphe uyandıran bir şey duyarsak, örneğin arayan kişinin sesini Rask'ınkine benzetirsek, o aramayı işaretliyoruz. Bunun gibi. Şimdilik hiçbir şey yapmayacağız."

Ruben belgedeki sütunlardan birine tıkladı ve sütun kırmızıya dönüştü. Bir telefon santrali. Bir Bourne filmindekine hiç benzemiyordu. Vincent hayal kırıklığını gizlemekte zorlanıyordu.

"Peki, arayanların izini sürmeyecek miyiz?" dedi.

Ruben, "O konuda hukuki açıdan hapı yuttuk" diyerek kapının yanındaki masada duran kahve makinesine doğru yürüdü.

Ruben kendine bir kupa kahve doldurdu ama Vincent'a ikram etmedi; kahvenin kokusuna bakılırsa Vincent muhtemelen hiç içmemeyi tercih ederdi. Bu kahve mutlu bir çocukluk geçirmemişti.

Ruben bir kısmı masaya dökülen kahveyi silerken, "Bir aramanın izini sürme kararı bir mahkeme tarafından alınmış olmalı" diye devam etti. "Ama böyle bir izin alabilmek için, kimi izlemek istediğimizi bildirmeliyiz. Ve bunu bilmiyoruz. Zaten bunu öğrenmek için buradayız. Tabii ki bir şüphelinin aradığını duyduğumuz an hemen izini sürebilmek için savcıyı arayıp geçici bir karar çıkartmasını isteyebiliriz. Ama telefon konuşması bitmeden bu izni alacak zamanımız olacağından şüpheliyim. Aramaların izini sürmemiz mümkün; basit teknik terimlerle ifade edersek aradıkları anda bu bilgiyi alabiliriz ama buna iznimiz yok."

Vincent, "O halde burada olmamızın ne yararı var?" diye sordu.

Ruben onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"Kahretsin, sıcakmış" diyerek kupasına üfledi. "Çünkü daha sonra bütün servis sağlayıcılardan cep telefonu trafiğinin kayıtlarını isteyeceğiz. Bunun için de önce mahkemeden izin almamız gerekecek. Kayıtlara ulaşmak birkaç hafta alacak ama burayı kimlerin aradığını söyleyecekler. Tabii listeyi onlar silmeden önce alabilirsek. Genellikle birkaç ay sonra onları siliyorlar. Hapı yuttuğumuzu söylemiş miydim?"

"Kayıtların cep telefonu trafiğini içerdiğini söyledin" dedi Vincent. "O halde bu bilgiyi edinince numaraların hangi direklere bağlandığını kontrol ederek hangi konumlarda bulunduğunu görebilir misiniz?"

"Biz onlara baz istasyonları diyoruz. Ama tam üstüne bastın, Bay Mentalist. Çok yaklaşabiliriz. Ama bu kayıtlar tam bir kâbus olduğundan onları analiz departmanına bırakıyoruz ve Peder de dişlerini geçirebileceği bir nüsha alıyor.

Telefon trafiği kayıtları. Eğer Vincent onlara erişebilse, Benjamin'e paslayabilirdi. Benjamin buna bayılırdı. Fakat analiz departmanını memnun etmek muhtemelen Ruben'i memnun etmekten daha zordu. Hiç değilse Peder'i ikna edebilirdi. Veya

Peder uyuklarken kayıtları gizlice kopyalayabilirdi. Ama... ama... Kayıtların beklemesi gerekecekti.

"O halde hangi aramaların izini sürmeye değeceğini not etmek üzere buradayız" dedi. "Sonunda kayıtları ele geçirdiğinizde."

"Hurra! Öğreniyor. Evet, dinlemek üzere buradayız. Gerçi madem buradasın, acaba zihinlerini okuyabilir misin? Sanırım Julia da böyle yapacağını umuyor."

Ruben soğuk bir şekilde güldü. Vincent bunun laf olsun diye yöneltilen bir soru olduğunu biliyordu. Ama yine de cevap verecekti. Ruben'in aynı tarafta olduklarını anlaması gerekiyordu.

"Zihinleri okuyamam" dedi. "Ama sadece dinleyerek yakalayabileceğim başka şeyler var. Örneğin, bir psikopatı sözcük seçimlerine dayanarak tespit etmek daha kolaydır. Psikopatlar yüzleriyle ve beden dilleriyle duygularını ifade ediyormuş gibi rol yapmakta iyidirler, ancak kendilerini konuşmalarıyla ele verirler. Tarafsız ve duygu yüklü sözcüklere eşit vurgular yaparlar. Ayrıca ciddi bir suçu anlattıkları bir konuşmanın hemen ardından, o sabah kahvaltıda ne yedikleri gibi önemsiz olayları anlatabilirler. Nadiren kendilerinden başka birinden bahsederler ve kendilerini soyutlamak için geçmiş zaman kullanırlar. Psikopatlar dışında, konuşmalardaki değişikliklere de kulak..."

Ruben elini kaldırarak onu susturdu.

Saate bakarak, "Eminim hallederiz" dedi. "Basın toplantısı şimdiye kadar bütün haber sitelerinde yer almıştır. Sosyal medyada telefon numarasının da yer aldığı kısa bir versiyon paylaşıldı. Artık beklemedeyiz."

"Ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ne kadar gerekirse."

İlk on konuşma, dikkat çekmeye yönelik bariz girişimlerde bulunanların ve gerçekten yardım etmek isteyip de hiçbir katkısı olmayanların bir karışımıydı. Vincent'ın daha yakından incelemeye değer bulduğu hiçbir şey yoktu. Uzun süre çoğunluğu saçmalık olan konuşmaları dinledikten sonra Vincent sonunda pes etti ve kahve makinesinin yanına giderek kendi kupasını doldurdu.

Üç kupa kahvenin ardından telefon dinlemenin şimdiye kadar deneyimlediği en sıkıcı şey olduğuna karar verdi. Ruben başka bir şey söylemedi; çoğunlukla sessizce oturup aramaları beklediler. Sonunda Ruben esneyerek gerindi.

"Ben bir süreliğine kaçacağım" dedi. "Bu iş hiçbir yere varmayacak."

"Kaçacak mısın? Nereye?"

Ruben omuz silkti.

"Belki masa tenisi oynarım. Şu anda spor kulübünde çoğunlukla dar yoga taytı giymiş kızlar vardır, anlarsın ya. Burada oturmak dışında herhangi bir şey yapabilirim."

Ruben ayağa kalktı ve sandalyenin arkasındaki paltosunu aldı.

"Sen tek başına idare edersin" dedi. "Yaklaşık bir saat içinde dönerim. Bir şey olursa beni ara."

Vincent cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Ruben onu odada yalnız bıraktıktan sonra bile kendine gelemedi. Bütün bu hassas araç-gereçlerin başında yalnız kalması söz konusu bile olamazdı. Mina'ya ulaşmalı ve yanına gelmesini istemeliydi. Hem Mina çok daha iyi bir yoldaş olurdu.

Onu aramak üzere telefonunu çıkardığı sırada bilgisayar ekranındaki gelen arama sembolü kırmızıdan yeşile döndü. Arayanın polis ihbar hattına ulaştığına dair kayıtlı mesaj sona erdi ve telefon bağlandı.

Öfkeli bir erkek sesi, "Beceriksizliğiniz beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı" dedi. "Bu düpedüz dikkatsizlik."

Şikâyet etmek isteyen bir dangalak daha. Gelen telefonların yarısı polisin işini yapmakta yetersiz kaldığı hakkındaydı. Vincent favori kişiler listesinde Mina'yı aramaya başladı.

"Robert Mayıs'ın üçünde öldü" dedi karşıdaki. "Bu herkes için yeterince açık. Mayıs'ın üçü."

Vincent'ın başparmağı telefonun üstünde havada kaldı. Adam az önce ne demişti? Diğer aramaların çok azı bu kadar açıktı ve kimse kesin bir tarih vermemişti. Vincent masaya doğru eğildi ve ekranın yanındaki hoparlörün sesini açtı.

"Durumu ele alma becerinizin yetersizliği beni üzdü" diye devam etti. Sesi daha da sinirli geliyordu.

Öfkeli olduğu halde her bir heceyi net bir şekilde telaffuz ediyordu. Sanki yanlış yapmaması çok önemliydi. Sözcük seçimleri ise konuştuğu kişiye tepeden baktığını, kendini ondan üstün gördüğünü gösteriyordu. Muhtemelen narsistik kişilik bozukluğu vardı. Pek çok kişi arayıp katil olduğunu iddia etmişti ama Vincent hepsinin iç yüzünü görmüştü. Bu seferki farklıydı. Beyni hangi sinyalleri yakaladığını açıklamaya gerek duymadan her türlü tehlike işaretini vermişti. Vincent ikna olmuştu. Konuşmakta olduğu kişi gerçek katildi. Aradıkları kişi o kadar yakındaydı ki, nefesini duyabiliyordu. Ama onun Rask olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Adam aniden değişen bir ses tonuyla, "Engelli çocuk biraz zaman almış olabilir" dedi. "Ama ne zaman öldüğünü biliyorsunuz. Paramparça kol saatlerinin ne anlama geldiğini gerçekten anlamadınız mı?"

Vincent'ın telefondaki adama sormak istediği yüzlerce soru vardı. Geri sayım ne anlama geliyordu? Tüm bunlar kimin içindi? Bunca yöntem arasında neden illüzyonları kullanıyordu? Ama dinlemekten başka bir şey yapamadı.

Adam, "Bundan daha iyi bir iş çıkarmanız gerek" dedi ve telefonu kapattı.

Vincent ekrana bakakaldı.

İmleci büyük bir dikkatle tablonun üzerine getirdi ve aramayı kırmızıyla işaretledi. Sonra Ruben'in telefon numarasını bırakmadığım fark etti.

67

Vincent düşünceli bir şekilde, "Başka bir deyişle, tarih düşündüğüm kadar önemli" dedi.

Mina ile Vincent konferans salonunda oturmuşlar, soruşturma sırasında topladıkları her şeyin yer aldığı beyaz tahtaya bakıyorlardı.

Mina eline dezenfektan sıkıp cildine yayarken, "Evet" dedi. "Birisi bütün zamanları ve tarihleri doğru anlamamız konusunda çok hevesliymiş."

Elleri dezenfektan yüzünden pütür pütür olmaya başlamıştı; alkol cildini o kadar fazla kurutuyordu ki, küçük çatlaklar oluşuyordu. Ama bu ödemesi gereken bir bedeldi. Mina şişeyi teklif edercesine Vincent'a uzattı. Vincent ilk başta hayır diyecekmiş gibi göründü ama sonra omuz silkti ve ellerini uzatarak Mina'nın avuçlarına bir miktar dezenfektan dökmesini bekledi.

Avuçlarını birbirine sürterken, "Robert'ın diğerleriyle ne yönden benzeştiğini bir türlü anlayamıyorum" diye devam etti.

Keskin alkol kokusu küçük konferans salonuna yayıldı. Cennetten bir koku gibiydi.

"Ben de anlamıyorum. Tuva ile Agnes arasında doğal bir bağlantı var. Robert'ın ailesiyle derinlemesine görüştük ama hiçbir şey çıkmadı. Hem de hiç. Julia koruma evinin çalışanlarıyla konuştu ve onlar da kayda değer bir şey anlatmadılar. Elbette Julia ve Christer emin olmak için onlarla şahsen konuşacaklar ama haklısın. Robert şablona uymuyor."

"Hımm..."

Vincent doğrudan tahtaya bakacak şekilde sandalyesinde döndü.

"İşte bu vakanın tutarsızlığı da bu" dedi. "Göze batan, kendileriyle çelişen o kadar çok şey var ki... Ben bile bir seri katilin kurbanlarını aynı kategoriden seçtiğini biliyorum. Bunu bilmek için polis olmaya gerek yok; Google yeter de artar bile. Tuva ile Agnes'in arasında pek çok benzerlik olduğu söylenebilir. İki genç kız. Ama Robert... Robert bu kategoriye ait değil. Susam Sokağı'ndaki şarkıdaki gibi. 'Bunlardan biri diğerleri gibi değil.' Bu durumda diğerleri gibi olmayan kesinlikle Robert. Dahası, Robert'm çok sınırlı bir çevresi vardı. Ailesi ve koruma evindeki insanlar dışında hiçbir sosyal hayatı yoktu. Çok sınırlı bir çevrede yaşıyordu. Her gün işinin gereği bir sürü insanla karşılaşan Tuva'nın aksine."

"Sırası gelmişken, Jonas Rask'ın nerede olabileceğine dair bir ipucu aldık. Eski karılarından biri Stockholm'e çok da uzakta olmayan bir karavanda kaldığını duymuş ama henüz yerini tespit edemedik. Birkaç olası yer var fakat kendini bir yere gizlemiş olabilir. Her neyse, giderek yaklaşıyormuşuz gibi geliyor. Yakında onu yakalarız. O zaman ona sorabilirsin."

Vincent bakışlarını tahtadan Mina'ya çevirerek, "Daha önce de söylediğim gibi, olasılıklar Rask'ın bu işe karıştığını gösteriyor" dedi. "Ama yine de bilemiyorum. Kriminal psikoloğunuz Jan Bergsvik'in boş konuştuğunu düşünmeden edemiyorum. Bu hiç mantıklı gelmiyor."

Vincent'ın buz mavisi gözleri sanki Mina'yı delip geçiyordu. Mina başını öne eğdi.

"İnsanlar anlayamadığımız tuhaf şeyler yaparlar" dedi. "Ama polislik çoğu zaman basittir. Basit görünen çözüm çoğunlukla doğru olandır. İki genç kızı öldüren ve onlara tecavüz eden bir adamın, Tuva'nın çalıştığı kafenin yakınlarında görülmesi gerçekten bir rastlantı mı?"

Vincent, "Ama kurbanların hiçbirine tecavüz edilmemiş" diye itiraz etti.

"Kim bilir? Rask yirmi yıldır içerideydi. Belki de artık libidosu bile yoktur. Kurbanları öldürmek ve bedenlerini sakatlamak psikolojik bir alternatif yerine geçebilir."

Vincent şaşkınlıkla ona baktı.

Mina göz kırparak, "Ben de bir iki şey biliyorum" dedi.

Vincent, "Hımm" diye cevap verdi ama Mina onun aynı fikirde olmadığını sezdi. "Jan gibi konuşuyorsun" dedi.

Vincent'ın bacağını tekmeledi.

"Tarihi bildirmek için arayan Jonas Rask olabilir" dedi ama ağzından çıkan her sözcükle, kendini daha da derin bir olasılıksızlık bataklığına sürüklediğini hissedebiliyordu.

"Evet, elbette, bu oldukça mümkün. Bir sonraki telefon gelince ne olacak?"

Bir meyve sineği meyve tabağının üzerinde uçuştu ve Mina, Vincent'a cevap vermeden önce birkaç kez tiksintiyle yutkundu. El dezenfektanını çıkardı ve eline büyük bir parça sıktı. Sineğin üstüne jelden sıkmayı düşündü ama tam üstüne denk getirme şansı muhtemelen düşüktü. Vincent hızlıca ona baktı. Sonra tabağı alıp odadan çıktı. Hiçbir şey olmamış gibi eli boş geri döndü. Mina gözlerinde yaşlar biriktiğini hissetti. Telaşla yutkundu ve boğazını temizledi.

"Ne zaman gitmen gerekiyor?"

Vincent kol saatini kontrol etti.

"İki saat sonra Malmö'ye uçağım var. Yani az sonra gitmeliyim."

Mina henüz gitmesini istemiyordu. Basın toplantısından önce yeteri kadar vakit geçirememişlerdi. Ama bunu nasıl sözcüklere dökecekti? Ne söylerse söylesin, istediğinden daha fazlasını ele verecekti. Tarafsız bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı.

"O halde acele etsek iyi olur" dedi.

68

Kvibille 1982

Annesi, "Artık içeri girebilir miyim? Meraktan ölüyorum" diyerek güldü.

Kapının dışında durduğu halde sesi ahırın içindeymiş gibi netti.

"Dur bir dakika. Az kaldı."

Gömleğini düzeltti ve kaşlarını çattı. Her şeyi düşündüğünü ve işlerin yolunda gideceğini umuyordu. Jane gittiğinden beri annesi çok üzgündü. O zamandan beri, kahvaltı sırasında tostlarını üçgen şeklinde kestiği ve her seferinde aynı şeyi yapmanın ne kadar önemli olduğunu açıkladığı zamanlar dışında onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Diğer zamanlarda yabani otları yolmakla meşguldü. Hatta buzdolabının üstünde bununla ilgili bir plan dahi vardı. Tabii ki telefon rehberinden koparılmış bir sayfaya karakalemle yapılan bir çizimdi ama yine de... Bir çizimdi.

Malla, Sickan ve Lotta bu çizimi görmüşler ve gördükleri en tuhaf şey olduğunu düşünmüşlerdi. Anlaşılan hiçbirinin ebeveyni böyle bir şey yapmıyordu. Ama o detaycı olmanın ne kadar önemli olduğunu anlıyordu. Ve gerçekten böyle olabilmeyi umuyordu. Annesinin ihtiyacı olan tek şey yeniden mutlu olmaktı. Eğer bunun da yararı olmazsa, başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Boğazını temizledi ve bir tören edasıyla kapıyı açtı. Annesi eşikten atlayarak onun sihirli atölyesine ayak basarken gözleri beklentiyle ışıldıyordu. Birkaç adım attı ve oğlunun ne inşa ettiğini görünce durdu.

"Ama, ama... bu resmen... Aaa!"

Bugüne kadar yaptığı en büyük kutu buydu. Neredeyse annesinin beline geliyordu. Kendi etrafında dönebilmesi ve her açıdan görülebilmesi için tekerlekleri vardı.

Tekerleklerden birinin frenini salıverdi ve kutuyu dramatik bir biçimde döndürdü. Koyu mavi boya hâlâ tam kurumamıştı.

Annesi ellerini hayranlıkla ağzına götürdü. Oğlan nefesini verdi. Endişe etmesine gerek kalmamıştı. Üstelik bir sürprizi daha vardı. Kutunun son yüzü göründüğünde, boyasız olduğu ortaya çıktı. Kutunun bu yüzüne, üstünde "Les Vargas için ayrılmıştır" yazan bir kâğıt yapıştırmıştı.

Annesi avuçlarıyla gözlerini silerek, "Önceki hayatımda bir azize olmalıyım" dedi. "Yoksa seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Annesi boyamayı bitirdiğinde, "Peki bu nasıl çalışıyor?" diye sordu. "Bana söyleyecek misin?"

Bu sefer yıldızlar da vardı.

Oğlu kutuyu açarak, "Eğer asistanım olacaksan söylemem gerekiyor" dedi. "Tabii fikrini değiştirmediysen."

"Hayır, hayır, daha çok istediğim bir şey yok. Düşünsene, ben sihir yapacağım!"

Boya kokusu başını döndürüyordu. Belki de kapıyı kapatmamaları gerekirdi. Ama bu onların sırrıydı. Başka kimse görmemeliydi. Ziyaretçileri olduğundan değil ama yine de.

"Önce emekleyerek kutunun içine gireceksin" dedi. "Aslında ellerin kelepçeli olarak bir çuvalda beklemelisin ama çuvalım yok. Kelepçelerim de."

Annesi, "Tanrı'ya şükür" diyerek güldü.

"Sonra kutuya dışarıdan bir asma kilit takacağım ve kapağın üstünde duracağım. Bu arada sen de kutunun arkasındaki gizli kapıdan sıvışacaksın ve arkasına saklanacaksın."

"Ben gizli bir kapı görmedim."

Annesi birdenbire endişelenmişti.

"İşin hilesi bu" dedi gülümseyerek. "Desenlerde gizli."

Annesine kutunun arkasında yer alan, boyadığı damalı desenle kamufle olan kapıyı gösterdi.

"Bu hulahupa bir kumaş astım" diye devam etti. "Ben kutunun üstüne çıkıp halkanın içinde ve kumaş her yerimi kaplayacak şekilde ayakta duracağım. Sen arkadaki kumaşın açıklığından içeriye gireceksin, yanımda duracaksın ve halkayı alacaksın. Ben kumaştaki delikten sıvışacağım ve emekleyerek kutudaki gizli kapıdan içeri gireceğim. Sonra halkayı bırakacaksın. Sen kutunun üstünde dururken ben içinde uzanacağım. Sihirli bir şekilde yer değiştirmişiz gibi görünecek. Ya da birbirimize dönüşmüşüz gibi. Ben anne olacağım. Sen de yedi yaşında bir oğlan olacaksın."

Annesi elini gizli kapının üzerinde gezdirdi.

"Çok sağlam yapılmış" dedi.

"Elimde doğru çizimler vardı. Ama pek çok alıştırma yapmamız gerek; işin sırrı çok hızlı olmakta. Jane hiçbir şey fark etmeyecek."

Annesinin gözlerinden koyu bir gölge geçti. Oğlan dudaklarını ısırdı. Jane'in adını anmamalıydı. Aptal, aptal erkek kardeş. Ablası Dalarna'daki arkadaşının yanına gittiği için annesi hâlâ üzgündü. Gitmesinin üzerinden sadece iki gün geçtiği halde. O iki gün geçmek bilmemişti. Keşke annesi başka bir şeye odaklanmaya başlasaydı. Onunla sihir numaraları denemek gibi.

Annesi aklını okurcasına, "Kutu pek geniş değil" dedi. "Sığacağımdan emin misin?"

"Bu da illüzyonun bir parçası. Kutu göründüğünden daha büyük."

Annesine çizimi gösterirken içinden okudu. J-a-n-e dört harfliydi. Ablası on dört gün boyunca uzakta olacaktı. Dört artı on dört, on sekiz ederdi. Numarayı on sekiz kez prova etmeleri gerekiyordu. Sonra Jane eve dönecekti ve anneleri tekrar mutlu olacaktı.

"Sen emekleyerek dışarı çıkmadan ve ikimiz yer değiştirmeden önce kutuda en fazla otuz saniye kalacaksın" dedi.

"Otuz saniye diyorsun, öyle mi?"

"En fazla."

69

Vincent kulisteki kanepede oturuyordu. Telefondaki ses hâlâ zihninde yankılanıyordu; telefon geldiğinden beri olduğu gibi.

O akşamki performans Malmö'deki konser salonundaydı.

Konser salonlarında gösteri yapmak her zaman için biraz zahmetliydi; seyircilerin sahneden fazla uzak düşmelerini önlemek için çoğunlukla en arkadaki koltukları kapatmaları gerekiyordu. Vincent bütün seyircilerin kendisini doğru dürüst görebilmesini ve kendisi de onları görebilmeyi istiyordu. Ama en arkadaki koltuklar devreden çıkarıldığında bile o geceki performansa altı yüz kişi gelecekti. Mayısın sonu olduğu düşünülürse bu harikaydı. Yaz ayları yaklaşınca en büyük rakibi bira bahçeleri oluyordu.

Aslında altı yüz kişi gelmeyecek, diye düşündü. Beş yüz seksen altı. Zihninin nasıl da bu düşüncenin peşine takılmak istediğini hissedebiliyordu ve ona bu fırsatı tanırken, sehpadaki açılmamış maden suyu şişelerini düzeltmeye başladı. Bütün etiketler aynı yöne bakmalıydı. Umberto'ya #musluksuyu etiketli bir fotoğraf göndermeyi düşündü ama kendini tuttu.

Beş yüz seksen altı.

5+8+6 eşittir 19. 1+9 eşittir 10. 1+0 eşittir 1.

Ayrıca "5 8 6" New Order'ın ikinci albümündeki parçalardan biriydi. New Order'ın tek dinlenebilir parçası olan "Blue Monday"in bazı kısımlarını araya sıkıştırdıkları şu tuhaf şarkıydı. Ve pazartesi haftanın ilk günüydü. Yine 1 sayısı.

Numerolojiye göre 1 yaratıcılığı ve yaradılışı temsil ediyordu. Kendini övecek olursa, performansını oldukça iyi tanımlıyordu. Ancak 1 sayısı erkeksi kabul ediliyordu. Vincent bunun muhte-

melen dik duruşu ve fallik şekli yüzünden olduğunu tahmin etti. Bu da numerolojinin muhtemelen erkekler tarafından geliştirildiğinin kanıtıydı. Daha isabetli bir erkeksi sayı, çok daha yumuşak ve sarkık olan 9 olmalıydı.

9'un başına da 1 gelince elbette ki 5, 8 ve 6'nın toplamı olan 19 oluşuyordu.

Beş yüz seksen altı.

Ama 1 aynı zamanda yalnızlığı, toplumdan ayrışan ve halihazırda Malmö'deki eski püskü siyah bir kanepede tek başına oturan bir bireyi temsil ediyordu. Mina'yı özlüyordu.

Mina'yı mı?

Maria'yı değil mi?

Doğal olarak çocuklarını da özlüyordu. Ailesini. Ama evet, o tuhaf polis memurunu da özlüyordu. Hem de çok. Henüz Rubik küpünü çözüp çözmediğini bile sormamıştı. Kendisi ise katilin ona telefonda sunduğu bilmeceyle boğuşuyordu.

Ama ne zaman öldüğünü biliyorsunuz. Paramparça kol saatlerinin ne anlama geldiğini gerçekten anlamadınız mı?

Elbette, kol saatlerinin ölüm ânını işaret ettiği açıktı. Ama katilin bundan fazlasını kastettiğini düşünmekten kendini alamıyordu. Üç kol saati. Üç kurban. İki kadın. Bir adam. 3321. Vincent güldü. Eğer yanılmıyorsa, bu Nordea'nın şube koduydu. Muhtemelen katilin aklındaki bu değildi. Ama en azından arayan kişinin ses tonuna ve sözcük seçimlerine dayanarak bir değerlendirme yapabilmişti. Stockholm'e döner dönmez bütün ekibi bilgilendireceğine dair Julia'ya söz vermişti. Onların nezaketi sayesinde hâlâ ekibin bir parçası olduğunu biliyordu. En azından kendisini bir kez daha dinleyeceklerini umuyordu.

Ayağa kalktı, lavabonun yanına gitti ve su soğuyana kadar musluğu açık bıraktı. Yüzüne soğuk su çarptı. Bir gece için bu kadar rahatsız edici düşünce yeterliydi. Gösteri sırasında odağını korumak için mücadele etmişti. Seyircilerin arasından bir kadın durup dururken ona Dumbledore deyince salonda kahkahalar kopmuştu. Fakat bu ona sihir denince aklına Harry Potter gelen Daniel'ın sorgusunu düşündürdü. Rask ile kıyaslandığında

Daniel'ın katil olması beklenmedik bir durumdu. Fakat Daniel sorgu sırasında Vincent'ın o sırada kaçırdığı, ancak o zamandan beri zihninin bir köşesinde yer edinen bir şey söylemişti.

Vincent yüzünü bir havluyla sildi ve aynadaki yansımasını kontrol ederken gözlerinin ve kendi zihninin ötesini görmeye çalıştı. Aradığı şey oralarda bir yerdeydi. Önemli bir şeydi. Ne olduğunu bulmalıydı. Muhtemelen Daniel Bargabriel'le tekrar görüşmeleri gerekecekti.

Daniel, Evelyn'in apartman kapısının dışında durmuş, binanın dış cephesine bakıyordu. Vakit geç olmuştu ve sokak karanlıktı, fakat Evelyn'in ikinci kattaki mutfak penceresinden ışık geliyordu. Daniel binanın on dokuzuncu yüzyılın sonundan kalan sarı sıvasıyla ve parıldayan tek penceresiyle bir kartpostal gibi göründüğünü düşündü. Her şeyi batırmıştı. Bunu biliyordu. Ama polisten uzak durması o kadar da tuhaf değildi. İşin iç yüzünü biliyordu. Onlar kadar beyaz olmayanların tutuklanma riski çok daha yüksekti. Samir'e sorsana. Bir şey yapmış ya da yapmamış olması önemli değildi.

Apartman kapısının önünde durduğu noktadaki görüş açısı pencereden içerisini göremeyeceği kadar dardı ama Evelyn'in camın diğer tarafında oturduğunu ve kendisini beklediğini biliyordu. Ondan çok uzun süre uzak kalmıştı. Polisi kendisiyle ilgilenmekten vazgeçirebileceğini düşünmüştü. Ama Vincent denen adam her şeyi fark etmişti. Daniel muhtemelen her zamankinden daha fazla şüphe çekiyordu. Sırf başının derde girmesini istemediği için. Her şey tamamen raydan çıkmadan önce Evelyn'in yardımına ihtiyacı vardı. En büyük suçu korkmaktı. Bunun için kimse onu suçlayamazdı. Samir'e sorsanıza...

Ama Evelyn'in sadece yardımını istemiyordu. Onu istiyordu. Ona özlem duyuyordu. Akşamlarına genellikle mutfakta, çoğunlukla bir kadeh şarap ya da bira eşliğinde her türlü şeyden konuşarak başlarlardı. Evelyn genellikle pencereyi açarak sigara içerdi. Bunun dışında nadiren sigara içerdi ama iki kadeh şaraptan sonra elinde bir sigarayla mutfak penceresinde takılmayı severdi.

Üstünde yakası her an sıyrılıp omzunu çıplak bırakabilirmiş gibi duran o çizgili bluz olurdu.

Evelyn genellikle bu bluzun kendisini boktan ve kuralcı Stockholm'deymiş gibi değil de Paris'teymiş ya da Roma'daymış gibi hissettirdiğini söylerdi. Özellikle de baharda. Bu şehir dışında herhangi bir yerde olmak istiyordu.

Daniel onu hiç anlamıyordu; ona göre Stockholm baharda güzeldi. Öte yandan, Paris'e ya da Roma'ya hiç gitmemişti. Bu konuşmadan sonra genellikle gözlerinde puslu bir bakış belirirdi ve Daniel'ı yatak odasına götürürdü. Bazen mutfakta başlarlardı. Evelyn duman, şarap, bahar ve arzu kokardı. Bu öngörülebilir bir rutindi ama Daniel'ın hoşuna gidiyordu. Ona doğru geliyordu. Romantikti.

Erken yaz akşamı ılıktı. Aslında Paris'te de olabilirlerdi. Neden olmasındı ki? Daniel ortadan kaybolarak kafeyle bütün köprüleri yakmıştı; yani buradan gidebilirdi. Eğer hesaplarını boşaltırsa, Paris'te bir hafta sonu geçirmelerine yetecek kadar parası olurdu. Bunu çok uzun zaman önce yapması gerekirdi. Evelyn çok mutlu olacaktı.

Ama önce açıklaması gereken şeyler vardı. Neden ortadan kaybolduğu, Evelyn'in mesajlarına neden cevap vermediği, Tuva'nın ortadan kaybolduğu gibi. Evelyn'in onunla bağlantıya geçmediği için kendisini affedeceğini, polis geldiğinde korktuğunu anlayacağını ümit ediyordu. Ve onu sevmekten vazgeçmediğini.

Ümit ettiği pek çok şey vardı.

Evelyn endişeli bir şekilde kaşlarını çatacaktı. Hatta belki dudaklarını bükecekti. Ama Daniel ağzının köşesini öpecekti; ah, onun yüzünü ellerinin arasına almayı nasıl da özlemişti! Derin bir nefes aldı, kapıya gitti ve şifreyi girmeye başladığında arkasında bir ses duydu.

"Daniel?"

Arkasında otuzlu yaşlarında, yabancı bir adam vardı. Koyu renk saçlı, mavi takım elbiseli.

"Daniel sensin, değil mi?" dedi adam. "Agnes'le yaşıyordun, doğru mu?"

Daniel cevap vermedi. Şu anda duymak istediği son şey Agnes'in adıydı.

Adam gülümseyerek elini uzattı. "Ben Sebastian" dedi. "Agnes'in bir arkadaşıyım. Daha doğrusu arkadaşıydım. Önceden. Anlarsın ya. Sanırım bir keresinde bir partide karşılaşmıştık."

Daniel duraksayarak, "Olabilir" dedi.

Daha önce hiç karşılaşmadıklarından emindi.

Adam binaya bakarak, "Artık burada mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, kız arkadaşım burada yaşıyor."

Sebastian denen adam güldü. Yüksek sesle.

"Çok hızlısın doğrusu! Agnes öleli kaç ay oldu? Dört mü, yoksa beş mi? Hangi pencere onunki? Yeni kız arkadaşının."

"O yeni değil. Ve Agnes ile ben hiçbir zaman birlikte değildik. Ben sadece dairesini kiralamıştım."

Sebastian göz kırparak, "Yaa, tabii" dedi.

Daniel kaşlarını çattı. Bu hoşuna gitmemişti. Kendisini bu adama karşı savunmak zorunda değildi. Ama bir şeylerle suçlanmaktan bıkmıştı. Neden bu adam kendi işine bakmıyordu? Evelyn yukarıda, mutfaktaydı. Muhtemelen onun için çoktan bir kadeh şarap doldurmuştu. Bir sigara yakmıştı. Paris'i düşünmeye başlamıştı. Belki de onu çok çekici gösteren o çizgili bluzu giymişti. Onun hatırı için. Daniel ise hâlâ sokakta oyalanıyordu.

"Affedersiniz ama geciktim" diyerek tekrar şifreyi girmeye yeltendi.

Sebastian kolunu Daniel'ın omuzlarına doladı ve onu sürükleyerek şifre panelinden uzaklaştırdı.

"Muhtemelen böylesi Agnes için çok daha iyi oldu" dedi sakince.

Daniel'ın bütün vücudu kaskatı kesildi.

Vincent kulisteki kanepeye arkasını yasladı ve gözlerini kapadı. Sorguyu ve Daniel'ın söylediklerini düşündü. Daniel sihir hakkında hiçbir şey bilmiyordu; bu kadarı kesindi. Çifte hamlenin –bir desteden tek kart çekiyormuş gibi görünürken iki kart çek-

menin– bir tür grup seks olduğunu sanmıştı. Vincent gülmemek için kendini zor tutmuştu.

Daniel ayrıca Agnes ve Tuva'yla ne tür bir ilişkisi olduğunu anlattığında ona inanmamalarından korktuğunu açıkça belli etmişti. Elbette, Daniel'ın her ikisini de tamamen rastlantısal olarak tanıması görünüşte o kadar uzak bir ihtimaldi ki, bunun arkasında daha fazlasının yattığına inanmak kolaydı. Ancak tamamen istatistiksel bir açıdan bakıldığında, herhangi bir soruşturmada asla böyle bir rastlantı olmayacak diye bir şey yoktu. Bütün olası değişkenler bir noktada gerçekleşmek zorundaydı. Yıllar sonra ilk kez akıllarına düşen eski bir tanıdıkla sokakta karşılaştıklarında, bunun "bir anlamı olması gerektiğini" iddia eden insanların anlamadığı şey de buydu.

Vincent içini çekti. İnsanın hayatı boyunca kaç kişiyle tanıştığı ve aklından her gün kaç düşünce geçtiği arasında bir bağlantı kurulacak olursa, iki değişkenin yollarının bir noktada kesişmemesi aslında imkânsızdı. Bu tüm insanlar için değil, yeteri kadarı için geçerliydi. "İnanılmaz" değildi, aksine çok olasıydı.

Üstelik Daniel'ın beden dilinde veya yüz kaslarında Tuva ve Agnes hakkında doğruyu söylemediğini belirten hiçbir işaret yoktu.

Vincent gözlerini açtı. Bilmesi gerekeni bu şekilde hatırlayamayacaktı. Beyninin bilinçli olarak ulaşamadığı anılarına dalması gerekiyordu. Varlığından haberdar olmadığı anılara. Onlara ulaşmanın tek bir yolu vardı. Kendini hipnotize etmesi gerekiyordu.

Temizlikçiler kendisini görüp de korkmasınlar diye – Umberto'nun hatırı için– ayağa kalkıp kapıyı kilitledi. Sonra yere uzandı ve gözlerini tavana dikti. Kendini hipnotize etme yöntemini Maria fazla parlak okuma lambasının ışığında, yatakta kitap okurken uykuya dalmak için kullanıyordu, ancak bu sefer uykuya dalamazdı. Bunun yerine bilinçaltının altını üstüne getirmeliydi. Vincent etrafına baktı ve kulis hakkındaki izlenimlerini saymaya başladı.

"Sandalye, kırmızı, metal ayaklı" diye mırıldandı. "Gardırop, çiçekli, korkunç. Bank, mavi, MDF. Havalandırmadan bir uğultu geliyor. Altımdaki halı yumuşak, zemin sert, oda ılık."

Sonra gözlerini kapadı.

Sebastian denen adam yine güldü. Kahkahası dostçaydı ama Daniel'a doladığı kolu aksini söylüyordu.

"Agnes beyaz çekirdek aile kavramının savunucusu sayılmazdı" dedi Sebastian. "Yani bir bakıma bize iyilik yaptın. Onun gibi bir pislikten kurtulmuş olduk. Acaba sende ne buldu? Büyük Suriyeli penisine mi vuruldu?"

Sebastian dalga geçercesine, pantolonunun üstünden bacak arasını dürttü. Daniel omuzlarını kavrayan koldan kurtulmaya çalıştı, fakat Sebastian onu sımsıkı tutuyordu. Boğazı kupkuruydu; istese bile cevap veremezdi. Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Sebastian, "Şimdi de aynı penisle başka bir İsveçli kadını mı kirletiyorsun?" diye devam etti. "Hiç sanmıyorum Daniel. Ya da kahrolası dilinizde nasıl deniyorsa."

Sebastian onu iterek kapıdan uzaklaştırdı. Evelyn'den. Güvenlikten, ışıktan. Daniel az kalsın dengesini kaybedecekti ama çabucak kendini topladı. Eğer düşerse, işi biterdi. Evelyn'in mutfak penceresi birkaç metre ileride, davetkârca ışıldıyordu. Daniel pencereyi zihin gücüyle zorlamayı denedi. Dışarıya bak. Beni gör.

Sokağın karşısındaki gölgelerin arasından birdenbire dört tane siyah montlu adam çıktı. Sağ kollarındaki SF harfleri beyaz şimşekler gibi parlıyordu. Bu harflerin samimi bir aile eğlencesi sunan SF sinema zinciriyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu adamların kollarındaki SF harflerinin farklı bir yazı karakteri vardı ve İsveç'in Geleceği'ni temsil ediyorlardı.

Daniel işte şimdi korkmaya başlamıştı. Onları tanıyordu. İsveç'in Geleceği bir siyasi parti gibi görünüyordu ama aslında sadece logolu bir serseriler topluluğuydu. Josef kuzenine yaptıklarını anlatmıştı. Kuzeni kafasının arkasına aldığı bir darbe yüzünden ömür boyu bir kolostomi torbasına mahkûm olmuştu. On beş yaşındaydı. Ve bunu yapan bu ırkçı ahmaklardan sadece bir tanesiydi. Şimdi beş kişiydiler.

Üstelik sokak da ıssızdı. Ama yine de bağırarak yardım isteyebilirdi. Evelyn kapalı pencerenin ardından onu duyabilirdi.

"Evelyn!" diye bağırdı. "Polisi ara!"

Sebastian burnuna kafa atınca sözleri yarım kaldı. Yüzü saf acıyla zonklayan Daniel çığlığı bastı. Görüş alanında karışık renkli desenler belirdi ve gözleri yaşlarla doldu. Hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey duyamıyordu. Sadece kulaklarında bir inilti vardı. Bir de acı. Sanki biri ona çekiçle vurmuştu. Nefes alamıyordu. Paramparça olan burnundan akan kan ağzını doldurdu ve boğazından geriye aktı.

Sendeledi. Kuş gibi hafifti. Düşme. Ne yaparsan yap düşme. Daniel gözlerini kırpıştırarak yaşlardan kurtuldu ve adamların yanına geldiklerini gördü. İki tanesinin elinde birer demir boru vardı.

Sebastian, "Polisin seni bıraktığını duyduk" diyerek yüzüne sıçrayan kanı bir mendille sildi. "Ama sorun değil. Çoğunlukla arkalarını temizleriz."

Vincent kendi anılarının derinliklerinde yüzüyordu. Sorgu odasına geri dönmüştü. Ancak beyin genellikle farklı izlenimleri sıralayıp önceliklendirirken, burada olan her şey aynı derecede önemliydi. Vincent renklere, sözcüklere ve hareketlere kapılmıştı. İzlenimlerden oluşan bir tsunami onu boğmakla tehdit ediyordu. Vincent onları süzgeçten geçirmeliydi. Neyin ön plana çıktığını bulmalıydı.

Daniel'ın sözleri.

Daniel'ın sözlerine odaklanmalıydı. Özellikle de daha önce dikkat etmediği kısımlara.

"Esas Agnes ve Tuva birbirlerini tanıyorlardı."

Hayır. Bu değildi.

"Agnes'in babası bir ırkçı."

Hayır. Bunlar hatırlayabildiği kısımlardı. Hafızasındaki çatlakları, boşlukları bulmalıydı.

"Her zaman kafası güzel ya da tuhaf insanlar gelir... Elbette aralarında düzenli olarak gelen birkaç kişi var."

Aradığı şey buralarda bir yerdeydi. Daniel o sırada bir şey söylemişti.

Ama düzenli olarak gelenlerin çoğu kafeyi ofisleri veya salonları gibi kullanır... Medyacılar her zaman dizüstü bilgisayarlarıyla gelirler..."

İşte şimdi yaklaşmıştı.

"Düzenli olarak gelenlerden biri sürekli bir dosyadaki çizimlere bakar."

İşte buydu. Çizimler genellikle dosyada saklanmazdı. Bunun için fazla büyüklerdi. Ama Vincent çok yakın zamanda bir dosyada duran çizimler görmüştü. Sains Bergander'in yanındayken.

Kendini hipnozdan usulca çıkarmaya zahmet etmeden gözlerini açtı ve beyninin şu anda çalışmasını talep ettiği hıza erişmek için çabaladığını hissetti.

Daniel kafeye düzenli olarak gelen birinin çizimlere baktığını görmüştü.

Vincent o çizimlerin illüzyon planları olduğuna dair bahse girmeye hazırdı. Şimdi düşününce, bu apaçık ortadaydı. Ruben bir konuda haklıydı: Katil saldırmadan önce Tuva'yı izlemek ve rutinlerini öğrenmek için kafeyi düzenli olarak ziyaret etmişti.

Daniel katilin neye benzediğini, hatta belki adını dahi biliyordu. Vincent paltosunun cebindeki telefonunu kaptı ve bir süre kurcaladıktan sonra favori kişiler listesinin kısa yolunu bularak Mina'nın numarasına bastı. Bu gündüz gösterisinin onu olayların merkezinden bu kadar uzağa gitmeye zorlamasına lanet etti. Bir an önce Daniel'a ulaşmaları gerekiyordu.

Adamlardan biri demir borusunu Daniel'a doğru savurunca Daniel kendini korumak için kollarını istemsizce kaldırarak başına siper etti. Sonuç tam bir faciaydı. Kollarının ön kısımlarına denk gelen darbe, her iki kolundaki kemikleri kırdı. Daniel yüksek sesle haykırdı ve öne doğru eğildi.

Evelyn. Artık polisi aramış olmalıydı. Acaba neler olduğunu görebiliyor muydu? Pencereyi açmaktan çok korktuğu için camın ardında durup izliyor muydu?

"Bu kadar yeter" diye inledi. "Bu kadar yeter. Anladım."

Bir sonraki darbe yan tarafına denk geldi ve en az bir kaburgası kırıldı. Muhtemelen birden fazlası. Artık bağıramıyordu; nefes

almak canını acıtıyordu. Kemik parçaları muhtemelen akciğerini delmişti.

Adamlardan uzaklaşmaya çalıştı, fakat herhangi bir yere koşabilecek durumda değildi. Adamlar neredeyse keyifli görünüyorlardı. Sonra darbeler daha hızlı inmeye başladı, fakat sinir uçlarına çok fazla acı sinyali yüklenmişti. Daniel'ın beyni artık onları alıp işleyemiyordu. Hissettiği tek şey, yanmakta olduğuydu.

Artık bitmeliydi.

Evelyn'le Paris'e gideceklerdi.

Darbeler duraksadı. Belki de artık tatmin olmuşlardı. Mesajlarını iletmişlerdi.

Adamlardan iki tanesi, "Bir, iki, üç!" diye saydı ve her iki boru birden diz kapaklarına çarptı. Daniel öne doğru düşerken feryat etmeye çalıştı ama ağzından sadece bir tıslama çıktı. Kırık kollarının üzerine düştü ve kaşını asfalta çarptı. Beynine milyon voltluk bir şok isabet etti ve gözünün önünde beyaz şimşekler çaktı.

Evelyn sigarasını tuttuğu elini Daniel'ın boynuna doladı ve ağzının içine duman üfleyerek onu öptü.

Adamlar sessizce işlerine devam ederken, Daniel yanmaya devam ediyordu. Botları bedenine çarptıkça çıkan tok sesleri duyuyordu. Bu çok fazlaydı, acı birikiyordu, sırasını bekliyordu.

Evelyn'in penceresi yukarıda ışıldıyordu. Çok yakındı. Daniel bağırmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek ses bir tıslama oldu. Keşke Evelyn dışarıya baksaydı. O sigarayı içseydi. Fakat Daniel biliyordu ki, Evelyn önce onun gelmesini bekliyordu.

Bluzu aşağıya sıyrılınca, daha fazlasını vaat eden çıplak omzu açığa çıkıyordu.

Ben buradayım. Beni gör. Polisi ara.

Paris, Evelyn, Paris.

Karnına çok sert bir tekme yedi ve refleks olarak cenin pozisyonuna büründü. Yediği tekme kırık kaburgalarını ciğerlerinin içine, daha da derine itti. Midesindeki asitli safra önce genzine kadar yükseldi, sonra ağzından çıktı.

Botlu adam diz kapağına vurarak, "Ayakkabımın üstüne mi kusuyorsun seni pislik?" dedi.

Bu temas parçalanmış dizindeki kemik parçalarının hareket emesine neden oldu ve Daniel'ın bilincini kaybetmesine ramak kaldı. Dans eden bir karanlık, görüş alanını ele geçirdi. Oksijensiz kaldığı için düşünceleri bölük pörçüktü.

Polis neden gelmiyordu?

Birdenbire darbeler durdu. Ortamda bir değişiklik oldu. Daniel bunun ne anlama geldiğini, kendisini neyin beklediğini biliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Adamlardan biri, "Sıra sende Sebastian" dedi. "Hadi şu işi bitirelim."

Daniel gözlerini kapadı.

Evelyn'e odaklandı.

Bir elinin işaret ve ortaparmağı arasında kayıtsızca sallanan bir bira şişesi vardı.

Daniel onca acının arasında, Evelyn ona gülümsediğinde başını eğişine yoğunlaştı.

Birlikte çıplak uyandıklarında Evelyn'in nasıl göründüğüne.

Evelyn onu öperken nasıl koktuğuna.

Duman ve şarap.

Paris gibi.

Bu ırkçı alçaklar Evelyn'i asla elinden alamazlardı.

Evelyn'in resmini aklında tutarken, Sebastian havaya sıçradı ve pat diye Daniel'in kafasının üzerine indi.

70

Haziran

"Hoş geldiniz!"

Otuzlu yaşlarda, hippi görünümlü bir adam cam kapıyı açtı. Christer etrafına baktı. İçerisi çok hoş görünüyordu. Aydınlık, temiz ve samimiydi. Görevinin bir parçası olarak ara sıra ziyaret ettiği sarsıcı psikiyatrik koğuşlar gibi değildi. O koğuşlar genellikle çıplaktı, bakımsızdı, endişeyle ve duvarların arasında yankılanan uzak çığlıklarla doluydu. Gerçi burası –Julia'nın arabada titizlikle belirttiği gibi– bir özel yaşam merkeziydi. Psikiyatri hastaları için değildi.

Christer bunu gayet iyi biliyordu. Fakat ara sıra Julia'yı kızdırmanın ve hafif çilli burnunu kırıştırdığını görmenin komik olduğunu düşünüyordu. Julia iyi bir patrondu. Julia muhtemelen ihtimal vermese bile Christer onu seviyordu; gerçi bunu iyi saklıyordu. Julia'nın sadece ara sıra kıçındaki cadı süpürgesini çıkarması gerekiyordu.

Hippi adam onları küçük bir ofise yönlendirdi. Masa derli topluydu, kitaplık düzgünce sıralanmış kitaplarla doluydu. Ders kitaplarıyla. Masanın arkasındaki pencerenin pervazında, göz kamaştırıcı bir saksı bitkisinin yanında bir gökkuşağı bayrağı ve hippi bir adamın kollarını başka bir hippi adama doladığı bir fotoğraf vardı. Tabii ya. Christer'ın eşcinsel radarı iyi çalışırdı ve Hampus Norlén'in kapıyı açtığını gördüğü an onun eşcinsel olduğunu tahmin etmişti.

Ninova

Şahsen, bir yatakta iki penisin ne işe yaradığını hiç anlamıyordu; bu biyolojinin her türlü mantığına tersti. En mantıklısı neydi? İki vida mı yoksa bir vida ve bir somun mu? Söylemeye bile gerek yoktu. Ama Christer herkesin kendi yolunda mutlu olduğunu varsayıyordu. Onur yürüyüşünü izleyen çocuklu ailelerin yüzlerine dildolarını sallamadıkları ve kendi hallerinde yaşadıkları sürece. Tıpkı Lasse'nin yaptığı gibi.

Lasse.

Yüce Tanrım, aradan ne kadar zaman geçmişti? Neredeyse kırk yıl önceydi. Lasse gençlik yılları boyunca en iyi arkadaşı olmuştu. Hatta yirmili yaşlarında bir süre birlikte yaşamışlardı. Birkaç yıl boyunca her şeyi paylaşmışlardı. Bu yüzden Lasse kendi cinsine ilgi duymaya başladığında kimse Christer kadar şaşırmamıştı. Sık sık sarıldıklarını hatırlıyordu. Böyle bir ilişkileri vardı; Lasse tatlı bir adamdı. Ama hiçbir anlamı yoktu. Sonra, Christer onun eşcinsel olduğunu öğrenince bir araya gelmeleri giderek zorlaştı. Sonunda bağlantıyı kaybettiler.

Hampus'un masanın önüne koyduğu iki sandalyeden birine oturan Julia, "Kaybınız için üzgünüz" dedi.

Christer diğer sandalyeye oturdu. Hampus başıyla onayladı ve kendi sandalyesine yerleşti.

"Umudumuzu hiç yitirmedik" derken sözcükler boğazına dizildi. "Sanırım insanı en son terk eden şey umut. En kötüsünden korktuğumuz halde. Ama eğer duyduklarım doğruysa, aklımıza gelen en kötü senaryo bu olanların yanına bile..."

Sesi çatlayan Hampus hemen başını çevirip gözlerini sildi.

"Maalesef soruşturma hakkında herhangi bir yorum yapamayız" dedi Julia usulca.

Odaya sessizlik çöktü. Koca bir sinek bir köşede vızıldıyor, çaresizce camdan geçmeye çalışıyor, kendisiyle özgürlüğü arasında neden bir engel olduğunu anlamıyordu.

"Robert burada ne kadar yaşadı?"

Christer sessizliği bozarak öne doğru eğildi. Sandalye son derece rahatsızdı ve sırtı şimdiden ağrımaya başlamıştı.

"Ona on beş yaşından itibaren geçici konaklama sağladık."

"Ebeveyniyle tanıştık" dedi Julia. "Sizden övgüyle bahsettiler."

Hampus başıyla onayladı. "Evet, onlarla iyi bir işbirliğimiz var. Ve Bobby harika bir çocuk. Yani öyleydi. Sakindi, hiçbir zaman şiddete başvurmazdı. Saldırganlıkla ilgili büyük sorunları olan ve bu yüzden evde yaşayamayan başka sakinlerimiz de var. Bobby için böyle bir durum söz konusu değildi. Fakat Bobby sık sık kaçıyordu ve onu evde de tek başına bırakamıyorlardı. Dolayısıyla hem işi yürütmeleri hem de Bobby'ye göz kulak olmaları uzun vadede mümkün olmadı. İşte biz burada devreye girdik. Bunu Bobby'nin sorumluluğunu ebeveyniyle paylaşmak olarak gördük. Velayeti paylaşmak gibi."

Hampus sakalının arasından gülümsedi. Christer çenesini kaşıdı. Kendisi mutlaka tıraşlı gezerdi. Her zaman. Annesi bunu ona erkenden öğretmişti; hiç kimse sakallı bir adama güvenmezdi. Üstelik yazın sakallı gezmek insanı hem terletirdi hem de deli gibi kaşındırırdı. Böyle gür bir sakalın arasına sıkışıp kalan bütün o yemek artıklarını ise düşünmek bile istemiyordu. Sinirleri bozulan Christer bakışlarını Hampus'un sakalından ayırarak pencerenin köşesindeki sineğe çevirdi. Sinek çok fazla gürültü yapıyordu.

"Bize biraz Robert'tan bahseder misiniz? Veya Bobby'den?" dedi Julia. Sineğin yüksek sesle vızıldamasından etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Evet, Bobby... Onun gibisi yoktu."

Hampus'un yüzü aydınlandı ve gözleri ışıldadı.

"Dünyanın en komik insanıydı" dedi. "Birlikte Jackass'in eski bölümlerini izlerdik. Bobby o diziyi komik bulurdu. Ve yemek yemeye bayılırdı. Onu biraz dizginlememiz gerekmişti, aksi halde iki yüz kilo oluncaya kadar yiyebilirdi. Ağzına yemek koymaktan bu kadar keyif alan birini daha görmedim."

"Konu açılmışken" dedi Christer, "Bobby'nin ebeveyni ağzına yemek dışında şeyler de sokma eğilimi olduğundan bahsettiler."

Christer'ın gözleri istemsizce Hampus ile erkek sevgilisinin fotoğrafına kaydı. Hampus'un ağzına bir şeyler sokma meselesini yanlış anlamayacağını umdu... Önyargılı biriymiş gibi görünmek istemiyordu.

"Evet, bu oldukça tuhaftı. Her zaman Bobby'nin boğazına bir şey kaçıracağından korkardık. Her şeyi ağzına sokardı. Bitkileri. Toprağı. Kil bilyelerini.[20] Çakıl taşlarını. Aklınıza ne gelirse."

Ağza sokulabilecek her türlü şeyden bahsetmek Christer'a hiç yardımcı olmuyordu. Gözünün önüne gelen görüntüye engel olamadı: Diğer adamın penisi Hampus'un ağzındaydı. Bu düşüncelerden kurtulmak için silkelendi.

"Peki ya kaçıp gitmeleri?" dedi Julia.

Oda sıcak ve boğucu olduğu halde sakin ve etkilenmemiş görünüyordu. Christer sırtından ter damlalarının aktığını ve gömleğinin sırtına yapıştığını hissedebiliyordu. Sinek pencereden kaçmak için sesini biraz daha yükseltti.

"Evet, Bobby'le ilgili en büyük sorunumuz buydu" dedi Hampus. "Başını alıp gitmeyi severdi. İçimizden birinin ona her an göz kulak olmasını sağlayan bir sistemimiz vardı ama Bobby kurnaz bir haylazdı; bir şekilde uzaklaşmayı başarırdı. Ve sapanını her zaman yanına alırdı. Bobby nereye giderse gitsin, o sapan da yanında olurdu. O aleti kullanmakta ne kadar usta olduğunu bilemezsiniz. Gösterileriyle diğer sakinleri eğlendirirdi. Bir cam şişeyi devirmeden kapağını vurabilirdi. İnanılmazdı."

Hampus başını iki yana salladı. Sonra arkasına döndü ve elini hızla savurarak sineği ezdi.

"Affedersiniz, daha fazla dayanamadım" dedi.

Christer minnettar bir şekilde başını salladı.

"Peki Bobby bu sefer nasıl kaçtı?" diye sordu. "Ve ortadan kaybolduğunu fark etmeniz ne kadar sürdü?"

"Hemen fark ettik. Sabah saat on sularıydı ve ona benim göz kulak olmam gerekiyordu, fakat diğer sakinlerden biri merdivenlerde kayıp düştüğü için onu kontrol etmek üzere yanına koştum. Her şey yolundaydı ve beş dakika sonra geri dönmüştüm. Ama Bobby çoktan gitmişti. İlk başta endişelenmedim. Dediğim gibi, Bobby her zaman ortadan kaybolurdu ama onu her zaman bulur-

20. Süs bitkilerinde toprak yerine kullanılan, özel niteliğe sahip killerin bir araya getirilerek 1.200°C sıcaklıkta genleştirilmesiyle oluşturulan küçük, kahverengi bilyeler. Maruz kaldıkları yüksek sıcaklık nedeniyle inorganiktir. Özellikle saksı bitkilerinde sineklenme ve böceklenmeye karşı etkilidir. (ç.n.)

duk. Ama... ama bu sefer bulamadık. Hava kararmaya başlayınca ve onu hâlâ bulamayınca ebeveynini aradım. Ve durumu hemen polise bildirmeye karar verdik. Tanrı'ya şükür ki siz de hemen ciddiye aldınız."

"O öğleden sonra sıra dışı bir şey fark ettiniz mi? Yakınlarda buraya ait olmayan birini gördünüz mü? Aklınıza takılan herhangi bir şey oldu mu?

Hampus bu soru üzerine dikkatlice düşündü. Sonra başını yavaşça iki yana salladı ve ellerini kaldırdı.

"Hayır... Hayır, her şey normaldi. Ters gelen bir şey yoktu. Sanırım dışarıdan geçen çok sayıda insan ve araba vardı ama her zaman olur. Dikkatimi çeken hiçbir şey ya da hiç kimse olmadı."

Julia, "Bobby bir yabancıyla gider miydi?" diye sordu. Sonunda üst dudağı terlemeye başlamıştı.

Christer onun da insan olduğunu, kendinden soğutmalı bir robot olmadığını gösteren bu işareti memnuniyetle karşıladı.

"Evet, memnuniyetle. Bobby herkesi severdi. Herkesin iyi niyetli olduğunu düşünürdü. Bobby'yi sevmeyen kimseyle tanışmadım. Onu sevmemek imkânsızdı."

Sözcükler yine boğazına dizildi. Hampus gözlerini kucağına indirdi ve ellerini masanın üzerinde kenetledi. Julia ayağa kalktı.

"Şu anda başka bir bilgiye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Ama başka sorularımız olursa geri gelmek isteriz."

Hampus ellerini sıkmak üzere ayağa kalkarak, "Aramanız yeterli" dedi.

Christer duraksadı. Hampus'un ellerinin genellikle neyi kavradığını gözünün önüne getirdi. Kapalı kapılar ardında. Ama yine de elini sıktı. Ne de olsa eşcinsellik bulaşıcı değildi. Hampus şaşılacak derecede güçlü bir şekilde el sıkışıyordu; hem de eli yumuşak ve pürüzsüz olduğu halde. Christer bunun kendisi için ne kadar küçük bir endişe kaynağı olduğunu göstermek için biraz daha oyalandı.

71

Odanın sadece yarısı doluydu. Hava insanların gün ortasında bir toplantı odasına girip günahlarını itiraf etmek istemeyecekleri kadar güzeldi. Veya yüklerini. Adına her ne denirse. Kendisi de az kalsın gelmeyecekti. Ama çoğunlukla tam da o sırada, gitmesine gerek yokmuş gibi hissetmeye başladığında, artık dayanacak gücü kalmadığını ve en çok buna ihtiyacı olduğunu fark ediyordu. Ve yine buraya geliyordu.

Mina etrafına baktı. Yunuslu kız her zamanki yerindeydi. Dövmesinin üstündeki streç film çıkmıştı ve kolundaki kurt figürü açıkça seçiliyor, üstünde Uçlarda yaşa yazıyordu. Carpe diem[21] de yeterince anlamlı gelmiş olacak ki, ön kolunu tamamen kaplayacak şekilde, kargacık burgacık bir yazıyla kazınmıştı. Tabii ya. Ne kadar orijinaldi! Belki de Mina artık ona yunuslu ve kurtlu kız demeliydi, veya klişe kız.

Kenneth ve tekerlekli sandalyeye mahkûm olan karısı da oradalardı. Ve köpekleri. Basse miydi? Yoksa Bosse mi? Evet, Bosse. Köpek tekerlekli sandalyenin yanında yattığı yerden Mina'yı ilgiyle izliyordu ve Mina'yla göz göze gelince hevesle doğruldu. Mina hemen başını çevirdi. Köpeğin ilgisini çekmek istemiyordu ve bu sefer tasma kayışının bir yere bağlı olduğunu, böylece köpeğin yanına gelemeyeceğini umuyordu. O tüylerin arasında nelerin dolaştığını düşünmek bile istemiyordu.

Daha haziranın başı olduğu halde boğucu bir sıcak vardı. Erken bastıran sıcak hava dalgasının gitmeye niyeti yoktu. Ter damlaları sırtından beline doğru akıyordu.

---

21. Anı yaşa. (ç.n.)

Mina ayağa kalkma, dışarı çıkma, eve gitme ve doğruca duşa girme dürtüsüne direndi. Cildi ter yüzünden karıncalanıyordu; sanki içerideki kirler zorla dışarı çıkmaya çalışıyordu. Yazın kışa kıyasla iki kat daha sık duş yapıyordu. Hava sıcak olduğunda en az saat başı duş yapmak isterdi ama bu başka şeyler yapmasını zorlaştırırdı.

Kenneth biraz dalgınca el salladı. Karısı da onu başıyla selamladı. Mina kadının adını bilmediğini fark etti. Belki de sorması gerekirdi. Kibar olmalıydı. Ama burada bir araya gelen insanların pek çoğuyla tanışmaktan kaçınıyordu. Köpek Bosse de sayılacak olursa, şimdiden çok fazla tanıdığı vardı.

Tekerlekli sandalyedeki kadın yorgun görünüyordu. Solgundu. Ve hava sıcaktı; ter damlaları saçlarının bitiminden doğruca gözlerine akıyordu. Kadm gözlerini kırpıştırıyor ve ara sıra elini kaldırıp tuzlu ter damlalarını siliyordu.

Konuşanların ses tonları uyku getiriyordu. Arka arkaya paylaşımlar yapıyorlardı. İçlerini döküyorlardı. İlerleme. Yenilgi. Trajedi. Zafer. Kimileri yolculuklarının başındaydı, kimileri uzun bir yol almıştı. Bazılarının gözlerinde dinini yeni değiştirenlerin ışıltısı vardı. Hâlâ ilk engelleriyle karşılaşmamışlardı. Önlerinde uzanan yolun başlangıçta göründüğü kadar düz olmadığını henüz bilmiyorlardı.

Mina onlara imreniyordu. Şahsen, kendini daha çok kıdemlilerin yorgun kararlılığıyla özdeşleştiriyordu. Daha öncekilerin deneyimlerine bakılırsa bu daha gerçekçiydi. Onlar çoktan çuvallamışlardı. Ve yeniden toparlanmışlardı. Ve çuvallamışlardı. Ve yeniden toparlanmışlardı. Bu önünde dar ve dolambaçlı bir yolun uzandığını gören, fakat izlemesi gereken yolun bu olduğunu kabullenen birinin bakış açısıydı.

Mina'nın başı istemsizce öne düştü ve farkına varmadan kapattığı gözlerini açtı. Sıcak hava yüzünden fark etmeden içi geçmişti. Uyuklayarak oturduğunu fark eden kimse olup olmadığını görmek için etrafına baktı.

İrkildi. Kenneth'ın karısında bir terslik vardı. Teni solgun ve sünger gibi ıslak görünen kadın kısa ve sık nefesler alıyordu. Ken-

neth da onda bir terslik olduğunu anladı ve alçak sesle ona bir şey söyledi, fakat karısı sadece başını iki yana salladı.

Mina duraksadı. Sonra aralarındaki kısa mesafeyi aşarak kadının önünde çömeldi. Bosse sevinçle ayağa kalktı ve Mina'nın yanına gitmek için kayışını çekiştirmeye başladı. Mina içgüdüsel olarak geri çekildi.

Hızlıca Kenneth'a bakarak, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" dedi.

Kenneth panik dolu bir sesle, "Ambulans çağırmamı istemiyor" dedi.

Görünüşe bakılırsa karısı kendi adına cevap veremeyecek kadar zor nefes alıyordu. Ama başını bir kez daha iki yana salladı. Mina telefonunu çıkardı.

"Bunun bir önemi yok. Karınız bir hastaneye gitmeli. Hemen. Ben telefon ederim."

Kenneth rahatlamış görünüyordu ama karısı başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. Mina ona aldırış etmedi. Bosse sıcaktan dilini sarkıtmış ve nefes nefese kalmıştı, fakat sahibinde bir terslik olduğunu anlamamış gibi görünüyordu; bu yüzden bütün hevesini Mina'ya yöneltiyordu. Mina telefonda az ve öz konuştu. Kendini bir polis memuru olarak tanıttı, mekânın adresini verdi ve durumu tarif etti. Yardıma ihtiyacı olan kadının tekerlekli sandalyede olduğunu da söyledi.

Grubun diğer üyeleri de artık bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Yunuslu kız ellerini ovuşturarak endişeyle Mina'ya baktı.

Mina telefonu kapattı. "Yoldalar" dedi.

"Teşekkürler" dedi Kenneth. "Genellikle böyle değildir, her zaman..."

Sesi bulanıklaştı ama kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Herhalde şok geçiriyordu. Mina onu teselli etmek için elini omuzuna koymayı düşündü ama vazgeçti. Kenneth tıpkı kendisi gibi terli görünüyordu. Kenneth'ın karısı paniğe kapılmıştı ve nefes alışı giderek zorlaşıyordu. Bosse bile her şeyin yolunda olmadığını anlamış gibi görünüyordu. Başını sahibinin kucağına koydu ve iniltiler çıkarmaya başladı. Kenneth'ın karısı güçlükle nefes almaya çalışırken sarsakça Bosse'nin başını okşadı.

Mina sakince konuşurken, bir yandan da siren seslerine kulak kesildi. Çok geçmeden ambulansın yaklaştığını duydu ve sağlık görevlilerini karşılamak üzere dışarı çıktı. Sonra her şey çabucak olup bitti. Ambulans ekibi bir sedye ve başka gereçlerle içeriye daldılar ve odadaki herkes ayağa kalktı. Kıpırdamadan, ne yapacaklarını bilemez bir halde durdular ve olan biteni izlediler. Sağlık görevlileri Kenneth'ın karısını sedyeye yatırdılar. Kenneth karısının elini tutmaya devam etti. Mina onlarla dışarıya çıkınca, sedyeyi hızlıca ve ustaca ambulansa soktuklarını gördü. Kenneth da karısının elini bırakmadan ambulansın içine atladı. Tam kapılar kapanmadan önce Mina'ya seslendi.

"Bosse! Lütfen bizim için Bosse'yle ilgilenin."

Mina sirenlerini çalarak tam gaz uzaklaşan ambulansa bakakaldı. Arkasındaki binada, içeride bekleyen Bosse'nin coşkuyla havladığını duyabiliyordu.

72

Çalışma odasından gelen ilkel, kontrolsüz bir çığlık yüzünden Rebecka o kadar korktu ki, elindeki su bardağını düşürdü. Vincent bardağı yakalamaya çalıştı ama cam yere düştü ve seramiklere çarparak paramparça oldu. Yerde cam parçalarıyla karışık bir su birikintisi oluştu. Vincent Malmö'den yeni dönmüştü ve her şey eskisi gibiydi.

Maria bir hışım çalışma odasından çıkarak, "Vincent!" diye çığlık attı. "Bu saçmalıktan kurtulacaktın."

Salonda Legolarıyla oynayan Aston annesinin ne kadar kızgın olduğunu duyunca ağlamaya başladı.

Maria sakinleşmeye çalışarak, "Anne kızgın değil" dedi. "En azından sana kızmadım, tatlım. Sadece saldırıya uğramak üzere olduğunu düşünen annene kalp krizi geçirttiği için babanı boğacağım."

Vincent tam o sırada çıkmak üzereydi. İlk defa bir ekip toplantısı talep etmişti ve trafiğe takılıp geç kalmak istemiyordu. Daniel'la çoktan bağlantı kurduklarını ümit etti. Önceki gece Mina'nın telefonu kapalıydı. Muhtemelen erken yatmıştı, fakat Vincent ona mesaj atarak Daniel'la tekrar konuşmaları gerektiğini ve konuşacakları zaman –o gün ya da Daniel oraya gelir gelmez– yanlarında olmak istediğini yazmıştı. Vincent, Sains Bergander'e de mesaj atmış ve illüzyon planlarından birkaç tanesini fotoğraflayıp kendisine göndermesini istemişti; böylece onları Daniel'a gösterebilecekti. Kafede oturan müşterinin önünde ne tür çizimler olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu. Daniel çizimlerin tanıdık gelip gelmediğini görebilecekti. Eğer müşterinin bir fotoğrafını

da ayarlayabilirlerse, adamın Jonas Rask olup olmadığını da teyit edebilecekti. Bu çok heyecan verici bir fikirdi. "Özel dedektif Vincent Walder" da öyle.

Çalışma odasında Maria'ya ne olduğunu biliyordu. Yapım şirketi son televizyon programı için tam boy bir karton reklam kestirmişti. Kendisinin karton reklamım. Vincent onu eve getirince, Maria onu derhal saçmalık olarak nitelendirmişti. Aslında Vincent oldukça hoş göründüğünü düşünmüştü. Maria'ya kartonu atacağına dair söz vermişti ama gönlü buna elvermemişti. Kendi boyutlarında bir kopyasının olmasıyla övünebilen kaç kişi vardı ki? Açıkçası Vincent bu reklamın çok havalı olduğunu düşünmüştü. Onu nasıl yok edecekti? Ne de olsa o kendi reklamıydı. Psikolojik açıdan, kendisini kaldırıp bir kenara atma düşüncesinin çok rahatsız edici bir yanı vardı. Yakın zamanda kişi odaklı psikoterapi hakkında inanılmaz sürükleyici bir tez okumuştu. Tezde sürekli tekrarlanan bir tema, Ovid'in Narkissos hakkındaki hikâyesiydi. Öz-sevgi ve kişinin kendi benliğine duyduğu hayranlık, insan psikolojisine derinden kök salmış. Freud'un da kişinin kendine duyduğu bu hayranlığa yönelik bir sözü varmış: *Verliebtheit*.[22]

Maria korkutucu bir hızla kendisine yaklaşırken, "Dikkat et, yoksa cam kırıklarına basacaksın" dedi.

"Acaba ne kadar büyük bir egon var?" dedi Maria. "Çalışma odasında bir kopyan bile var! Onunla ne halt ediyorsun? Biz evde yokken birlikte mastürbasyon mu yapıyorsunuz?"

Rebecka dehşete kapılarak, "Maria!" dedi. "Hadi Aston, bunları odanda yapalım."

"Annem kızınca korkuyorum" dedi Aston mutsuzca.

Maria'mn yüzünde kederli bir ifade belirdi. Vincent, Aston yüzünden suçlanacağını da biliyordu. Rebecka dikkatle kırık camların ve su birikintisinin etrafından dolaşarak salona gitti. Göstere göstere erkek kardeşinin elinden tuttu, elinden geldiği kadar çok Lego parçası topladı ve kapıyı kapattı. Babasının ve üvey annesinin-teyzesinin yüzüne bile bakmadı.

22. (Alm.) Karasevda (ç.n.)

"Affedersin" dedi Vincent. "Ama neden her seferinde bu kadar korktuğunu anlamıyorum. Orada olduğunu biliyorsun."

Maria dudaklarını büktü.

"Ben de bu düşkünlüğünü anlamıyorum."

Vincent, "Verliebtheit" dedi.

Maria ona bakakaldı.

Gözlerini Vincent'ınkilere dikerek, "Şunu. Hemen. At" dedi.

Vincent, "Söz" diyerek birkaç bez, bir faraş ve fırça almaya gitti.

Belli ki birkaç dakika geç kalacaktı.

73

Mina gergin bir şekilde köpeğe bakıyordu. Bosse uzun zamandır yıkanmamış gibi duruyordu. Bakterileri öldüren bir solüsyonla şampuanlanmadığı da kesindi. Öte yandan, çok mutlu görünüyordu. Hem de çok. Kuyruğunu ritmik bir şekilde asfalta vurdukça havaya bir sürü pislik kalkıyor ve tüylerinin arasına giriyordu.

Vincent ekipteki herkesi öğle yemeğinden sonra toplantıya çağırmıştı. Daniel'la tekrar konuşmalarını istiyordu, çünkü önemli bir bilgi sahibi olabileceği ortaya çıkmıştı. Mina o sabah Vincent'ın çağrısına ve mesajına cevap verecek zaman bulamamıştı. Bu yüzden hemen işe dönmeliydi.

Tekrar köpeğe baktı.

Hayatta olmazdı.

Bunu başka bir şekilde çözmeliydi. Ama nasıl? Bosse'yi almaları için mekândaki diğer insanlara yalvarmış, dil dökmüş, hatta onları tehdit etmişti. Ama kimse o gün iyilik yapmak istememişti. Bosse'yi terk edemezdi. Her ne kadar kirli ve bakteri yuvası olsa da Bosse canlı bir varlıktı.

Neyse ki emniyet müdürlüğü Adsız Alkolikler'e yürüme mesafesindeydi. Arabasını kullanmak zorunda kalsaydı ne olacağını düşününce dehşete kapıldı. Arabayı selofanla mı kaplardı? Köpeği tavana mı bağlardı? Yoksa köpeği mi selofanla kaplardı? Eğer Bosse arabanın içine atlasaydı, araba geri dönüşü olmayacak şekilde mahvolurdu.

Vincent'ı arayıp biraz gecikeceğini haber vermeliydi. Telefonunu çıkardı ama aramayı yapmaya fırsat bulamadan ekranda bir mesaj belirdi. Adli tabip Milda'dan geliyordu. Meraklanan Mina

mesajı açarken Bosse kuyruğunu yere vurmaya devam etti. Toksikoloji sonuçları gelmişti. Raporu rekor bir hızla çıkarmışlardı ancak Mina'nın tahminine göre, Milda, Agnes'in otopsisi sırasında yaptığı hatayı telafi etmek için UAM'deki bütün tanıdıklarını devreye sokmuştu. Mina mesajı okuduktan sonra telefonu cebine geri koydu. Gerçekten gitmesi gerekiyordu.

Bosse'yle göz göze geldi. Cebinde açılmamış bir dezenfektan şişesi vardı. Eğer Bosse uslu durmazsa şişeyi üstüne dökecekti.

74

Vincent emniyet müdürlüğünün ana girişine yürürken tam gaz kendisine doğru gelen büyük bir golden retriever gördü. Bundan sonra gördüğü şey yüzünden ise adımı havada kaldı. Köpeğin çekiştirdiği tasmayı tutan ve arkasından sürüklenen kişi Mina'ydı.

Vincent'a, "Bir şeyler yapsana" diye bağırdı.

Vincent köpeğin yolunda çömeldi. Köpek yanına gelince koklaması için elini uzattı. Eğer köpek yüzünü yalarsa Mina muhtemelen aralarına bundan sonra pleksiglas koymakta ısrar ederdi. Köpek nihayet bir şey koklama fırsatını yakalayınca sevinçle havladı. Vincent'ın elini iyice inceledikten sonra birer birer parmaklarını yaladı ve görünüşe göre bununla tatmin oldu.

Sıçrayarak yürümekten nefes nefese kalan Mina, "Köpeklerle de konuşuyor musun?" dedi.

Vincent ayağa kalktı ve Mina'nın cebinden çıkarıp kendisine uzattığı el dezenfektanını kabul etti.

"Sanırım belirgin bir aksanım var. Fakat bu köpeği anlamak o kadar da zor görünmüyordu."

Vincent daha ziyade Mina'nın hatırı için ellerini özenle temizledi. Köpek sevinçle ona bakıyordu.

"Bir köpek ha? Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"Adı Bosse, ona göz kulak oluyorum ve bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağız. Daniel'la ilgili mesele nedir?"

Mina yanlarındaki köpeğin varlığını hatırlatmakta ısrar ederse Vincent'ı öldürmeye niyetli olduğunu açıkça belirten bir bakış attı. Vincent, Bosse'ye bakmadan tasmayı Mina'nın elinden aldı ve Bosse sevinçle havladı. Mina daha rahat nefes almaya başladı.

"Daniel sorgu sırasında bir şey söylemişti" dedi Vincent. "Çalıştığı kafedeki bir müşteri orada oturup çizimleri incelermiş. O zaman farkına varamamıştım ama sanırım Daniel katili görmüş olabilir. Muhtemelen sadece bir kez değil, birkaç kez. Bir sonraki cinayet yarın gerçekleşebilir. Veya yazın ortasında. Veya sonbaharda. Hatta on beş dakika sonra. Şifreyi henüz çözemediğim için bilemiyorum. Eğer bir cinayet gerçekleşirse bu benim hatam olur ve bu vicdan azabıyla yaşayabilir miyim bilmiyorum. Ama eğer Daniel'ı bulursak, biraz şansımız varsa katili de bulabiliriz. Tekrar saldırmaya fırsat bulamadan."

Bosse onaylarcasına havladı.

75

"Hayır Bosse! Atık kâğıt sepetini bırak! Hayır Bosse, çörek yiyemezsin! Kes şunu! Otur! Aslında yürü demek istedim! Bu taraftan gidiyoruz! Tanrı aşkına, seni kahrolası melez! Bu taraftan dedim!"

Mina, Bosse'yi toplantı odasına götürmeye çalışıyordu ama iyi sonuç aldığı söylenemezdi. Vincent pes etmiş ve daha binaya bile girmeden tasmayı Mina'ya geri vermişti. Mina, Vincent'ın izlemeyi daha eğlenceli bulduğundan şüpheleniyordu.

Toplantı odasının kapısı açıldı ve Christer şaşkın bir yüz ifadesiyle başını dışarı uzattı. Bosse'yi görünce gözleri açıldı.

Köpek de aynı anda polis memurunu gördü ve kuyruğunu deli gibi sallamaya başladı. Christer tıpkı Vincent'ın yaptığı gibi köpeğin önünde çömeldi. Erkekleri ve köpekleri birbirlerine yaklaştıran tam olarak neydi? Şahsen, Mina kesinlikle bir kedi insanıydı. Gerçi bir hayvan evinden asla içeriye adım atamazdı ama seçmek zorunda kalsaydı... En azından kediler köpeklerin aksine dürüsttü. Örnek vermek gerekirse, Bosse az önce en iyi arkadaşıyla karşılaşmış gibi Christer'ın üstüne atlamıştı.

"Hey, merhaba oğlum!" dedi Christer sevgiyle. "Ne kadar yakışıklı bir oğlansın! Evet, kulaklarının arkasını kaşıtmayı seviyorsun. Evet, işte böyle..."

Köpek Christer'ın yüzünü hevesle yalamaya başladı ve Christer rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Mina onları dehşetle izlerken Vincent genişçe sırıtıyordu. Sonunda Christer güçlükle, dizleri çatırdayarak ayağa kalktı.

Mina şaşırarak, "Sen hayvanlardan nefret etmiyor musun?" dedi.

"Ne? Hayır – kim öyle söyledi?" dedi Christer gülümseyerek. "Bu yeni iş arkadaşımız mı? Yeni Vincent mı? Nasılsa saç renkleri de uyumlu!"

Mina ona ters ters baktı ve etrafı inceledi. Tasma hâlâ elindeydi. Koridorda bir masa vardı. Bosse'yi yerinde tutacak kadar ağır olabilirdi. Mina masanın bir bacağını kaldırdı ve köpek bir yere gidemesin diye tasmayı masanın bacağına doladı.

"Sormayın" dedi. "Bir süreliğine ona bakmam gerekiyor."

Vincent toplantı odasının kapısını açık tuttu ve Mina içeri girdi.

"Christer! Geliyor musun?" dedi.

Köpeği sevmek üzere tekrar çömelen Christer, "Evet, evet, evet. Bu kadar dırdır yeter" dedi.

Bosse'nin altın sarısı tüylerini son bir kez okşadı ve peşlerinden içeri girdi.

"Köpekleri sevmediğimi söyleyenlere inanamıyorum" diye mırıldandı. "Ne kadar güzel olduğunu kendi gözlerinizle görebilirsiniz!"

Mina cam kapıyı kapatıp onu dışarıda bırakınca köpeğin bakışları mahzun ve melankolik bir hal aldı. Başını neler olduğunu anlamadığını belirtecek şekilde bir aşağı bir yukarı salladı ve hüzünlü iniltileri kapının ardından duyuldu. Mina ona aldırış etmedi. Peder ve Ruben toplantı odasında bekliyorlardı. Anlaşılan Julia henüz ortalarda yoktu. Peder ve Ruben belli ki dışarıdaki şamatayı duymuşlardı ve ters ters onlara bakıyorlardı; özellikle de şimdi köpeğe sırıtarak bakan ve el sallayan Peder.

Mina nefesini vererek, "Bir köpek işte" dedi. "Adı Bosse. Yakında ondan kurtulmayı umuyorum. Evet. Başlayalım mı?"

Ruben, "Julia'yı bekliyoruz" dedi.

Mina özellikle Bosse'ye arkasını dönerek oturdu, bir paket antiseptik ıslak mendil çıkardı ve özenle ellerini sildi. Bosse'nin büyük olasılıkla burnunu arkasındaki cama bastırdığını ve ıslak izler bıraktığını düşününce ürperdi. Bir-iki dakika sonra sessizce beklerken, hem Christer hem de Peder camdan Bosse'ye el sallamaya devam ettiler.

Ruben, Peder'e, "Bu arada, Anette biraz daha iyi mi? Burada olduğuna göre" dedi ve göz kırptı.

Peder ona boş boş bakarak, "Ee, evet" dedi.

"Sanırım Ruben, Anette'i bahane ederek maceralara atıldığından şüphelenmişti" dedi Christer.

Ruben, "Ama öyle demedim ki!" diye atıldı.

Christer içini çekerek, "Hayır ama bizler seni tanıdığımız için düşüncelerini duyabiliyoruz" dedi.

Peder elini sandalyesinin yanındaki çantaya soktu ve bir enerji içeceği çıkardı. Kutu açılırken enerjik bir tısss sesi çıkardı.

Kutuyu Ruben'e doğru kaldırarak, "Bugünlerde ancak bu kadar maceraperest olabiliyorum" dedi.

Julia içeri girdi.

"Dışarıda bir köpek var" der demez Mina'nın bakışlarını görünce sustu. "Pekâlâ, başlayalım mı? Bu sabah Christer ve ben Robert'ın kaldığı yeri ziyaret ettik ama hiçbir şey çıkmadı. Bu sabah toplanmamızı isteyen Vincent olduğu için sözü ona bırakıyorum."

Vincent boğazını temizledi.

"Bildiğiniz gibi, basın toplantısından sonra cinayet tarihinin 3 Mayıs olduğunu bildiren bir telefon aldık. Bence arama gerçekti. Daha önce çift kişilikli biriyle karşı karşıya olduğumuzdan bahsetmiştim; deyim yerindeyse bir tür Doktor Jekyll ve Bay Hyde'la. Ve arayan Bay Hyde idi. Gerçekten çok kızgındı; bir metot oyuncusu olmadığınız sürece, sesindeki o tınıyı taklit etmeniz çok zordur. Dahası, telefon edip kibir taslaması, katilin daha önce sergilediği küstahlıkla da örtüşüyor. Bu yüzden arayan kişinin katilin kendisi olduğunu düşünüyorum."

Bosse yüksek sesle inleyerek cama kafa atmaya başladı. Mina ona aldırış etmedi ve Vincent'a başım sallayarak devam etmesi gerektiğini işaret etti.

Peder, "Arayan Rask mıydı?" diye sordu.

"Jonas Rask'a ait kayıtlar bunu kesin olarak söyleyemeyeceğimiz kadar eski" dedi Julia. "Sesler zaman içinde değişir."

"Kelime haznesi Rask olmadığını gösteriyor" dedi Vincent. "Onunla yapılan eski görüşmeleri dinledim ve Rask öyle konuş-

muyor. Gelen aramadaki sözcükler baştan sona dikkatle seçilmişti. Bir senaryosu bile olabilir. Ve senaryoları herhangi biri okuyabilir; Rask bile. Fakat vurguları farklı geldi."

Bosse kafasını cam kapıya öyle sertçe vurdu ki, kapı takırdadı ve inlemeleri, bir kurdun dolunay sırasındaki ulumalarını andıran bir sese dönüştü.

Mina öfkeyle cam kapıya dönerek, "Tanrı aşkına!" diye söylendi.

Christer ayağa kalkarak, "Yüce Tanrım, sadece yanımıza gelmek istiyor" dedi sakince.

"Onu içeri alma."

Christer onu duymamış gibi davrandı ve kapıyı açtı. Bosse tasmayı masanın bacağından kurtardı ve top mermisi gibi içeriye daldı. Derhal masanın etrafında koşarak herkesi selamladı, kokladı ve yaladı. Sonunda Peder ile Christer'ın arasına yerleşti. Mina telaş içinde başka bir ıslak mendil daha çıkarıp ellerini sildi. Köpeğe dokunmayan tek kişi oydu.

"Burası kahrolası bir sirke döndü" diye homurdandı.

"Telefon görüşmesine geri dönelim" dedi Julia. "Arayan kişi bize herhangi bir ipucu verdi mi?"

Vincent durup düşündü.

"Hayır" dedi. "Şey, bir tane vardı. Yakalanmak istemese bile anlaşılmak istediği belli. Tarihleri en başından beri mesajın bir parçası olarak gördüğümü biliyorsunuz. Artık buna dair hiçbir şüphe kalmadı. Katil için bütün parçalara sahip olmamız ve mesajı anlamamız çok önemli. Ancak bunun neden bu kadar önemli olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Mina, Vincent'm az önce söylediklerini anlamaya çalıştı. Bunların çoğunu zaten biliyordu, ancak hepsini tek seferde, grupla dinlemenin etkisi başkaydı. Vincent ile yolda konuşurlarken olası bir teori gözüyle baktığı şey, toplantı odasında gerçeğe dönüşmüştü. Mina diğerlerinin yüzlerine baktığında, artık Vincent Walder'la ilgili en ufak bir şüphelerinin bile kalmadığını görebiliyordu.

"Anlaşılan ihbar hattını kapatabiliriz" dedi Julia. "İhtiyacımız olanı aldık. Gelen diğer aramalar alakasızdı. Ruben? Peder? Ekleyeceğiniz bir şey var mı? Aramanın izini sürebildik mi?

Analiz ettik mi? Listelerden bir şey çıktı mı? Adli tıpçılar arka plan seslerinde işe yarar bir şey buldular mı?"

"Hepsinin üzerinde çalışıyoruz ama şu anda elimde kesin bir şey yok. Gelen aramayı Rask'm kayıtlarıyla karşılaştırmak için mobil ağlardan bilgi gelmesini ve teknik ses analizinin sonuçlanmasını bekliyoruz. Arka plan seslerinin analizi de devam ediyor."

Ruben her zamanki gibi kendisine yöneltilen soru bir suçlamaymış gibi konuşuyordu.

Mina, Ruben'e ölçülü bir biçimde baş sallayarak, "O halde sıra bende" dedi. "Buraya gelirken Milda aradı. Toksikoloji raporları çıkmış. Sadece Agnes'inki değil, Tuva ile Robert'ınkiler de."

Heyecan yaratmak için duraksadı. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek, sözlerinin etkisini pekiştirmek istiyordu.

"Ketamin" dedi.

Ruben kaşlarını çatarak, "Ketamin mi?" diye sordu.

Mina, "Ketamin ameliyatlarda kullanılan bir anestezik ilaç" diye açıkladı. "Toz, tablet ve ampul formları mevcut. Herkesin kolayca uygulayabileceği bir madde."

Christer dalgın dalgın Bosse'nin karnını okşadı. Köpek sırtüstü yatıp patilerini havaya dikmişti; kulakları pervane gibi yayılmıştı ve arsızca sırıtıyordu.

Vincent, "Ketamin ayrıca dissosiyatif bir ilaç olarak da bilinir, tıpkı kahkaha gazı ve PCP gibi" diye ekledi. "Bağımlılar genellikle ona Ket, KitKat veya tahıl gevreği gibi *Special-K*[23] derler. Ama Mina'nın dediği gibi, aynı zamanda bir anestezik ilaçtır; ancak o kadar güçlüdür ki, halüsinasyonlara, hezeyana, taşikardiye ve çift görmeye yol açabilir. Halihazırda ketamin hem insanlar hem de hayvanlar üzerinde tıbbi amaçlar için kullanılıyor."

Vincent sustu. Herkes ona baktı.

Mina, "Konu hakkında bu kadar kapsamlı bilgi sahibi olduğun için endişelenmeli miyim?" diye fısıldadı.

"Kısa versiyonu şöyle; kurbanları uyutmak için ketamin kullanılmış" dedi Ruben.

---

23. Kellogs markasının kahvaltılık tahıl gevreği. (ç.n.)

Vincent, "Bağımlılar buna K-çukuruna düşmek diyor" diye ekledi.

Mina boğazını temizleyerek, "Her neyse, bedenlerinde ketamin bulunan üç kurbanımız var" dedi. "Muhtemelen onları daha rahat kontrol edebilmek için kullanılmış. Veya kendilerini içinde buldukları kâbusvari deneyimin etkisini çoğaltmak için. Belki her ikisi de geçerlidir."

Julia, "Bu maddenin kullanımı ne kadar yaygın?" diye sordu.

Mina, "Buraya yürürken... yoldayken uyuşturucu timinden bir iş arkadaşımı aradım" diyerek Vincent'ın yüzündeki muzip ifadeyi görmezden geldi.

Aslında buna yürüyüş denemezdi. Bosse daha ziyade onu ayakkabılarının tabanları üzerinde sürüklemişti. Eksik olan tek şey bir kızaktı. Vincent muhtemelen Mina'nın telefon görüşmesini ve Bosse'ye saydırdığı küfürlerin kaç tanesinin iş arkadaşının kulağına gittiğini hayal etmeye çalışıyordu.

"Sokaklarda satılıyormuş" dedi Mina. "Ketamini kastediyorum. Muhtemelen en yaygın uyuşturuculardan değil. Sağlık sektöründe bazı doktorlar tarafından antidepresan olarak veriliyormuş, ancak bu alanda da o kadar yaygın değil. Ayrıca veterinerler tarafından bazı hayvanlara yapılan cerrahi müdahaleler sırasında da kullanılıyormuş. Kediler, köpekler, atlar, kemirgenler, maymunlar, sansarlar, avcı kuşlar ve papağanlar üzerinde."

"Uyuşturucu timi hayvanlar hakkında bu kadar şeyi nereden biliyormuş?" dedi Ruben. "Tanrım, ne kadar çok boş vakitleri var."

Mina içini çekti.

"Hayır, bunu Google'dan öğrendim.

Vincent masum bir yüz ifadesiyle, "Yolda yürürken mi?" diye sordu.

"Evet. Yolda yürürken. Yüce Tanrım, sanki bir avuç okul öncesi çocuğuna bir şeyler anlatır gibiyim."

"Çocuklar! Çocukları ben alacağım! Sıra bende!" Peder uykusundan sıçrayarak ayağa fırladı.

Yarısı dolu enerji içeceği kutusunu pat diye devirince önündeki masada bir birikinti oluştu.

"Sanırım Peder vücudunda doğal yoldan ketamin üretiyor" dedi Ruben. "Kim enerji içeceği yudumlarken uyuyakalır ki?"

Mina içini çekerek masanın kenarına oturdu ve "Pes ediyorum" dedi.

Bosse ayağa kalkıp ona yaklaşmaya çalıştı ama Christer tasmayı tutup onu geri çekti. İyi ki üçüncü kattalardı; yoksa Mina köpeğe ilk ve son uçuş dersini vermeye oldukça hazırdı.

"Son bir şey daha var" dedi Vincent. "Daniel'ın sorgu sırasında sözünü ettiği bir şey. Çalıştığı kafedeki bir müşteri orada oturup bazı çizimleri inceliyormuş. "O zaman farkına varamamıştım ama sanırım Daniel katili görmüş olabilir. Belki bir kez de değil, birkaç kez. Daniel katilin kimliğini saptama konusundaki en büyük kozumuz olabilir. Eğer gördüğü kişi Rask ise, o zaman onu tanımakta hiç zorluk çekmez. Bu yüzden Julia'ya Daniel'i hemen buraya getirmenizi önerdim. Bu konu çabucak çözülebilir."

"Daniel sabahtan beri aranıyor" dedi Julia. "Ama başka bir şey yapıp yapamayacağımıza bakarım.

Kapı çalındı ve bir adam başını içeriye uzattı. Mina adamın adından emin olamadı; tek bildiği kurtarma servisinde görevli olduğuydu.

"Affedersiniz, acaba... Tanrım, ne kadar güzel bir köpek!"

Mina soğuk bir şekilde, "Yardımcı olabilir miyiz?" dedi.

"Ah evet, tabii. Acaba Daniel Bargabriel için arama emri çıkarmamış mıydınız?"

"Evet, aslında onun hakkında konuşuyorduk" dedi Julia şaşırarak. "Onu sorgulamak için bir an önce buraya getirmeliyiz."

"Bu biraz zor olacak" dedi adam. "Aslında kendisi burada. Ama soğutucuda."

Vincent boş boş, "Soğutucu mu?" diye sordu.

Mina gözlerini yere çevirdi ve alçak sesle, "O ölmüş" dedi.

Bosse bile bir terslik olduğunu anladı ve inledi.

Adam, "Bilmek istersiniz diye düşündüm" dedi ve kapıyı kapattı.

76

Vincent, Ruben'ın toplantı odasında "polis kahvesi" olarak bahsettiğinden içmek yerine gidip kendine doğru düzgün bir kahve almayı görev edinmişti. Ancak aslına bakılırsa, binadan çıkmak için bir gerekçeye ihtiyacı vardı. Ana kapıdan çıktı, köşeyi döndü ve duvara yaslandı. Derin nefesler aldı. Daniel ölmüş olamazdı. Onunla daha yeni tanışmış, yeni konuşmuştu. Onu sorgulamıştı.

Durumun gerçekliğini fark etmek onu fena halde sarsmıştı. Tuva ile Agnes'in başına gelenler korkunçtu ama onlar her zaman kâğıt üstündeki isimler, bilgisayar ekranındaki fotoğraflar olarak kalmışlardı. Robert haberini gazetelerde okuduğu biriydi. Hiçbiri kanlı canlı bir insan olarak yakınında bulunmamıştı. Vincent onlar karşısında oldukça akılcı ve nesnel kalabilmişti. Ve mesafeli. Ama bu farklıydı. Daniel ona kahve ikram eden biriydi. Lanet olsun. Bedenindeki adrenalin ve kortizol yavaşça dinmeye başlayana kadar nefesini kontrol etmeye devam etti. Sonra güçlükle Julia'nın önerdiği kafenin yolunu tuttu. Kafedekiler ona polis indirimi yaptılar.

Herkes için birer kahvenin yanı sıra Peder'i de hesaba katarak kafede kalan bütün çörekleri satın aldı.

Geri döndüğünde toplantı odasındaki ortam gitmeden önceki kadar kasvetliydi. Bosse burnunu ön patilerinin arasına almış, dümdüz yerde yatıyordu. Başını kaldırmadan, mutsuzca Vincent'a baktı. Köpekler çörek yiyebiliyor muydu? Belki Christer bilirdi.

Vincent kesekâğıtlarını masaya koyup içindekileri boşaltarak, "Ne kaçırdım?" diye sordu.

Herkes memnuniyetle birer kahve aldı. Mis kokulu çörekler ortaya çıkınca yerden özlem dolu bir havlama geldi.

Christer, Bosse için bir parça çörek koparark, "Biraz yiyebilirsin" dedi. Köpekle sanki bir bebekmiş gibi konuşuyordu. "Ama hamur senin için faydalı değil. Bu yüzden azıcık yiyebilirsin. Yoksa karnın ağrır, değil mi oğlum?"

Vincent, "Daniel'ın ölümüyle diğer cinayetler arasında bir bağlantı olduğundan şüpheleniyor musunuz?" diye sordu.

Julia başını iki yana sallayarak, "Elimizde bir tanık beyanı var" dedi. "Az önce kopyası ulaştı. Giysilerinde İsveç'in Geleceği amblemleri bulunan kişiler olay yerinden kaçarken görülmüşler."

"Masum insanlara düşündüğünden daha çok saldırılıyor" dedi Ruben. "Dünya adaletsiz bir yer. Irkçılar gözlerini karartıp sağa sola saldırmazsa, kadınlar saldırır."

Ruben'e öfkeyle bakan Julia sert bir ses tonuyla, "Elbette bunu araştıracağız" dedi. "Ama bence çok fazla ümide kapılmamalıyız. Daniel kimi ve neyi görmüş olursa olsun, muhtemelen asla bilemeyeceğiz. Rask'ı bulma umuduyla yapabileceğimiz şey, bir sonraki cinayet silahını bulmaya çalışmak; yani bir sonraki sihir numarasını. Koşullar göz önüne alınırsa bu herhangi bir şeyi önlememizi sağlamaz. Fakat bunu çözemezsek bizi neyin beklediğini bilmek yararlı olabilir."

Peder enerji içeceğinin dökülmeyen bölümünü midesine indirerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Vincent'ın getirdiği kahveyi çoktan bitirmişti. Boş kutuyu masaya koyar koymaz çantasından bir tane daha çıkardı.

Mina, "Gerçekten kahve ile iki tane..." diyecek oldu ama Peder yorgun yüzünü kendisine çevirince sustu.

Julia, "Demek istediğim, sihirbazlar insanları ölüyormuş gibi göstermek için başka hangi kutulara koyarlar? Gördüklerimizden başka kutular var mı?" diye açıkladı.

Tüm gözler Vincent'a çevrildi. Vincent elini çenesine götürerek düşündü. Eline uzamış sakalları batınca şaşırdı. Tıraş olmayalı birkaç gün geçmişti. Onun için alışılmadık bir durumdu. Bir stres işaretiydi. Eve dönünce tıraş olmayı unutmamalıydı. As-

lında hayır. Eğer akşam tıraş olursa sabah tekrarlamasına gerek kalmazdı; oysa genellikle sabahları tıraş olurdu. Peki bir daha ne zaman tıraş olacaktı? Bütün rutini bozulacaktı.

Daniel ölmüştü.

Düşündükçe midesi ağrıyordu. Yarın sabah tıraş olmayı unutmamalıydı.

Ama Julia güzel bir soru sormuştu. Cevap vermesini bekliyorlardı. Bosse bile gözlerinde beklentiye benzer bir ifadeyle ona bakıyordu. Yoksa sadece bir ödül kazanmayı mı umuyordu?

"Korkarım ki pek çok çeşit var" dedi. "İnsanların ölmüş ya da sakatlanmış gibi göründükleri illüzyonlar nadir değil. Tam tersine. Şimdiye kadar kullanılanlar bize çok tanıdık geliyor. Elbette en klasik numara, bir kadını testereyle ikiye bölmek. Horace Goldin ve P.T. Selbit 1920'lerin başında bunu ilk önce kimin icat ettiği konusunda anlaşmazlığa düşmüşler. Ama bu illüzyonun temeli muhtemelen on sekizinci yüzyılın başlarına dayanıyor. Önceleri asistan bir kutunun içinde ikiye bölünürmüş. Goldin kutuyu kaldırmış ve devasa bir yuvarlak testere kullanmış. Bir sürü de sahte kan. Aslında çok yavan bir numaraymış. Ayrıca iki asistanın ortadan ikiye bölündükleri ve sonra alt bedenlerini değiştirdikleri ya da ikiye değil de dokuz parçaya bölündükleri, sonra da parçaların birbirinden ayrıldığı versiyonlar da varmış. Aşağı yukarı Damien Hirst tarafından kesilen at gibi; belki görmüşsünüzdür. Her neyse, ikiye kesilen kadının bir versiyonunu görmeyi bekleyebiliriz."

Julia, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Vincent'ın kesik atla ilgili benzetmesinden sonra biraz solgun görünüyordu.

"Ee, belki origami kutusu olabilir. Asistan bir kutunun içine girdikten sonra kutu çabucak katlanarak bir insanın sığamayacağı kadar küçülür."

Christer, Bosse'nin kulaklarının arkasını kaşıyarak, "Bu kulağa bir öldürme yöntemi gibi gelmiyor" dedi.

Bosse masaya dökülen enerji içeceğini yalamaya başlamıştı.

"Kutu kafa büyüklüğünde kalıyor" dedi Vincent. "Ve tabii ki kutuya kılıçlar saplanıyor."

"Anlaşılan sahne illüzyonları kadınları şişlemeyi gerektiriyor" dedi Julia. "Bütün müzisyenlerin çükleri gerçekten de o kadar küçük mü?"

Enerji içeceğinden yeni bir yudum alan Peder kutuya doğru püskürdü ve Ruben'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Tam ağzını açıp erkek cinsini savunmak üzereyken, Julia'nın bakışı üzerine ağzını kapadı.

"Veya yaşam ve ölüm üzerinde güç gösterisi yapıyorlardır" dedi Vincent. "Gerçi sanırım ikisi de aynı kapıya çıkıyor. Az kalsın Ezici'yi unutuyordum. Asistanın içinde bulunduğu kutu dümdüz oluncaya kadar bir mengenede eziliyor."

"Büyüleyici" dedi Christer. "Galiba konu netleşmeye başlıyor. Aramamız gereken bir sürü kutu var."

"Hımm, aslında o kadar basit değil" dedi Vincent. "Bütün illüzyonlarda kutular kullanılmıyor. Örneğin Delici illüzyonunda, asistan bir kılıcın ucunda dengede durarak uzanır. Kılıcın üstünde uçuyormuş gibi görünür. Ta ki kılıcın üstüne düşüp kılıç bedenine girene kadar."

"Bu beni çıldırtıyor!" dedi Julia. "Az önce şaka yapıyordum ama bu kadar da fallik sembol fazla!"

Vincent alaycı bir biçimde gülümseyerek, "Öyleyse sihirbazların bu illüzyonu kendilerine uygulamaktan büyük keyif aldıklarını duymak seni eğlendirebilir" dedi. "Bundan ne tür bir sonuç çıkaracağından emin değilim."

Görünüşe bakılırsa enerji içeceği etkisini göstermeye başlamıştı, çünkü Bosse aniden silkelendi ve masanın etrafında güle oynaya iki tur koşarak Mina'yı bariz bir şekilde dehşete düşürdü; Peder'i ise sevindirdi. Üçüncü turunda Christer'ın önünden geçerken Christer onu tüylerinden yakaladı.

Kararlı bir ses tonuyla, "Buraya otur, Bosse. Hemen" dedi.

Köpek hemen ona itaat etti, Christer'ın yanına oturdu ve sevinçle ona baktı.

Vincent içlerinde şimdiye kadar anlattıklarını dinleyen biri olup olmadığını merak etti. Şahsen hâlâ Daniel'ın ölüm haberini sindirmeye çalışıyordu. Fakat polis memurları olarak çalıştıkları için katılaştıklarını varsaydı.

"Delici, Ezici, Zikzak Kız. Origami kutusu. Kılıçlı kutu. Bunların İngilizce isimleri –Impaler, Crusher, Zigzag Girl, Origami Box, Sword Box– çok daha havalı. Kılıçlı kutu aynı etkiyi yaratmıyor" dedi Peter.

Julia, "İllüzyonlar hakkında söyleyeceklerin bu kadar mı Vincent?" diye sordu.

Vincent boğazını temizleyerek, "Pek sayılmaz" dedi. "Bir de sadece sihirbazın başarısız olması durumunda ölüm tehlikesi bulunan illüzyonlar var. Ölüm Masası – yani Table of Death gibi."

İllüzyonun adını duyunca neredeyse çocuksu bir neşeye kapılan Peder'e baktı.

"Sihirbaz bir masaya bağlanır ve üzerine büyük bir kılıçlı panel düşüp onu şişlemeden önce kendini kurtarması gerekir. Veya tehlikeli bir şeyin üzerinde, tercihen yanmakta olan bir ipe bağlı olarak baş aşağı dururken bir deli gömleğinin içinden çıkması gerekir. Ve bir de Houdini'nin gözdesi olan su işkencesi hücresi var. Bu numarada firar kralı ellerinde kelepçelerle bir su tankında baş aşağı bekler. Tank asma kilitle dışardan da kilitlenir. Firar kralının boğulmadan önce dışarı çıkması gerekir."

Peder boş kutuyu diğerinin üstüne koyarak, "Bunu daha çok sevdim" dedi. "İmkânsız ihtimallerin üstesinden gelen kişi."

Peder artık çok daha hızlı konuşuyordu. Üç doz kafein açıkça etkisini göstermeye başlamıştı.

"Kesinlikle" dedi Vincent. "Houdini'nin bu kadar ünlü olmasının sebeplerinden biri de ekonomik açıdan sıkıntılı, insanların geçim derdine düştükleri bir dönemde sahne almasıymış. Kısa boylu, Yahudi bir adam çıkagelmiş ve zincirli, klostrofobik bir düzeneğe meydan okumakla kalmamış, onu gerçek anlamda yenmiş. Bence Houdini'nin numaralarının ilettiği olumlu mesaj, Büyük Buhran'ın başlangıcının hemen ardından pek çok kişinin akıl sağlığını kurtarmış olabilir."

"Vincent, bu kadar bilgi beklediğimden fazlaydı" dedi Julia. "Hayatım boyunca ihtiyaç duymayacağım ya da zaman ayıramayacağım kadar fazla. Ama teşekkürler. Acaba bunları bir e-postada, tercihan daha kısaca özetler misin? Ayrıca bağlantıda olduğun

kişilere bu illüzyonları inşa etmek için gereken özel bir şey olup olmadığını sor. Belirli bir malzeme, özel kancalar gibi şeyler. Olabildiğince çok sayıda ortak payda bulmaya çalış. Sonra bu bilgileri Peder'e iletirsen o da kereste depolarını, toptancıları ya da onun gibi yerleri arayıp bir illüzyon inşa etmek için gerekli malzemeleri satın alan birileri olup olmadığını kontrol edebilir. Mina, lütfen İsveç'in Geleceği'ni soruştur ve Daniel'a yapılan saldırıyı üstlenip üstlenmeyeceklerini öğren. Umarım basın da fail için "Katil Houdini" gibi aptalca bir isim kullanmaktan vazgeçer. Ama sanırım gazete satmak ve tıklama almak gibi ucuz hedefler peşinde koşan medyadan duyarlı olmalarını beklemek yersiz olur."

Odaya bir kez daha sessizlik çöktü. Vincent herkesin aynı şeyi düşündüğünü tahmin etti. Julia'nın planı kulağa umutsuz geliyordu. Kafasında saklambaç oynayan bir düşünce vardı. Vincent tam onu yakaladığını sandığı anda tekrar saklandı. Julia'nın söylediklerivle, bir şey inşa etmekle ilgiliydi...

"Ne düşündüğünüzü biliyorum" dedi Julia. "Bu çok dolambaçlı bir yol. Ve muhtemelen bir şey çıkmayacak. Ama Daniel devre dışı kalmışken ve Jonas Rask'ın bulunmasını beklerken yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Ve sen de samanlıkta iğne arama konusunda iyisin Peder."

İnşa etmek.

Sains Bergander de inşa etmekle ilgili bir şey söylemişti. Ve yapıyı yeniden tasarlamakla ilgili bir şey. Vincent birdenbire bunun ne anlama geldiğini kavradı. Robert'ı buldukları kutunun fotoğrafını çektiğinden beri Sains'le yeni bir görüşme ayarlamaya çalışıyordu. Ama Sains cevap vermemişti. Ayrıca Tuva'nın kılıçlı kutusunu kimin inşa ettiğini bilmediğini söylemişti. Ama Vincent ona yanlış sorular sormuştu. Sains daha fazlasını biliyordu. Vincent telefonunu çıkardı ve hemen Sains'i aradı. Karşısına bir sesli mesaj çıktı. Sains'in telefonu kapalıydı. Kahretsin. Sains'e bir an önce ulaşması gerekiyordu.

77

Daireye yaklaştıkça tedirginliği daha da artıyordu. Bir takside olmak –hem de bir köpekle– Mina'nın hızlı ve sık nefes alıp vermesi için yeterli bir endişe sebebiydi. Vincent yanında oturuyor, nefesini kontrol etmesine yardım ediyordu. Bosse station arabanın en arkasındaydı.

Vincent, "Nefes al ve dörde kadar say" diyerek ona eşlik eti. "Dörde kadar nefesini tut. Şimdi dörde kadar sayarak nefes ver. Tekrar nefesini tut."

Birlikte dört tur nefes alıp verdiler. Mina bir süre sonra kanındaki oksijenin arttığını fark etti ve adrenalin kontrolsüz bir biçimde beyninde dolaşmadığında düşünmesi kolaylaştı.

Gullmarsplan'daki kavşaktan geçtikleri sırada onun için cennetten farksız olan temiz ve bakterisiz dairesine yaklaştıklarını hissedebiliyordu. Orası Mina'nın sığınağıydı; en azından kısa süreliğine temiz hissedebildiği mekânıydı. Artık bu da son bulmuştu. Evi Bosse'nin tüylü bedeninde taşıdığı her türlü parçacık, bakteri, mikroorganizma ve illet tarafından kaçınılmaz bir biçimde istila edilecekti.

Vincent, "Köpek aslında kime ait?" diye sordu. "Çünkü senin köpeğin olmadığını tahmin ediyorum."

Mina başını iki yana salladı.

"Bir... arkadaşın... kendisi hastaneye kaldırıldı. Köpeğe bakmak zorunda kaldım. Her şey çabucak olup bitti."

Duraksadı. Yardım istemek sinirine dokunuyordu. İşini kendi başına halledememek, hayatının her alanında kendi kendine yeten, sarsılmaz bir kale olamamak zayıflık göstergesiydi. Yardım

istemek, birini hayatına sokmak demekti. Bu yüzden hiçbir iş arkadaşından yardım istememişti. Çünkü onlardan yardım istemek, var olmayan bir dostluğa işaret edecekti. Mina hiçbirinin evinde akşam yemeği yemiyordu. Özel hayatları hakkında sorular sormuyordu. Bazen yine de ona kendilerini anlatıyorlardı; sanki Mina'nın onlara hiç cevap vermediğini, hiç yorum yapmadığını ve karşılığında kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadığını fark etmiyorlarmış gibi. Mina bu başlangıcın neye zemin hazırlayabileceğini biliyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

"Acaba... acaba Bosse'yi sen alabilir misin?" dedi. "Teşekkür etmek için çocuklarına bir pasta yapabilirim. Şey, aslında yapamam. Ama adresinize bir tane ulaştırabilirim... hazır yapılmış bir tane."

Şimdi başını iki yana sallama sırası Vincent'taydı.

"Çok isterdim" dedi. "Bosse muhtemelen evimin dışındaki ormana bayılır. Ama Maria'nın alerjisi var. Köpeğin ne kadar tüy döktüğü göz önüne alınırsa muhtemelen sonu iyi olmaz."

Bu Mina'nın duymak isteyeceği son şeydi. Köpeğin üstünden dökülen tüy öbeklerini görmek için arkasını dönmesi gerekmiyordu. Ve muhtemelen o kürkün içinde yaşayan pek çok başka canlı da vardı. Mina gözlerini sımsıkı yumdu ve ürperdi.

"Sorabileceğin başka kimse yok mu?" dedi.

Başını çevirdi.

"Bunu ben de planlamadım" dedi sessizce. "Bir gün durup dururken yalnız kalmaya karar vermedim. İşim... İşim benim ailem."

Mina sustu. Vincent'ın nasıl olup da ona her zaman niyet ettiğinden daha fazlasını anlattırdığını çözemiyordu. Genellikle anlattığından daha fazlasını.

Bir zamanlar arkadaşları olmuştu. Hatta bir ailesi bile vardı. Fakat olaylar inci taneleri gibi sıralanarak, tıpkı Dorothy'nin Oz'a uzanan sarı tuğlalı yolunun yaptığı gibi onu doğruca tek olası çıkışa doğru yönlendirmişlerdi. Mina etrafındaki herkesi birer birer uzaklaştırmıştı. Bunu bilinçli olarak yapıp yapmadığını bilmiyordu. Ama işi ona yeterdi; başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Mina omuz silkti ve taksinin zeminindeki halıya baktı.

"Hayat öylece geçip gitti. Bir kez bile başıma gelenleri kontrol edebileceğim hissine kapıldığımı sanmıyorum..."

Vincent sessizce yanında oturuyordu. Mina o hiçbir şey söylemediği için minnettardı.

Taksi evine giderek yaklaşıyordu ve nabzı daha da hızlanıyordu. Bosse büyük bagajda oturduğu yerden havladı ve şoför dikiz aynasından ters ters ona baktı. Mina elini göğsüne koydu. Kendini bir tutsak gibi hissediyordu. Kapana kısılmıştı. Elinde Bosse'nin sahiplerinin telefon numarası, hatta soyadları bile yoktu. AA'da hep ilk adlarını kullanırlardı; bazen o bile gereksiz gelirdi. Kenneth ve karısı. Hepsi bu kadardı. Kalbinin derinliklerinde kendisini çoktan soruşturduklarını ve Bosse'yi almaya geleceklerini umuyordu. Kenneth'ın karısının çabucak iyileştiğini, eve doğru yola çıktıklarını ve köpeklerine kavuşmak için sabırsızlandıklarını. Ama onlardan hiç ses yoktu. Mina yine de kendisini bulmanın kolay olacağını düşündü. Polis memurluğu yaptığını ve adının Mina olduğunu biliyorlardı. Bu alışılmadık bir addı; Stockholm'de bu ilk ada sahip olan tek kişi kendisiydi. Belki de onu kapısında bekliyorlardı. Ama hayır, taksi köşeyi dönüp de Mina'nın oturduğu adresin önüne yanaştığında sokak kapısında kimse yoktu.

Belki de yunuslu kız onlara nasıl ulaşabileceğini biliyordu ama onu nasıl bulacaktı? Kız hakkında tek bildiği adının Anna olduğuydu.

Paniğe kapıldı. Bosse havladı ve bagajda kıpırdandı.

Mina derhal taksiden indi.

Vincent, "Ben taksiyle eve gideyim" dedi.

Mina ılık ve temiz havaya elinden geldiği kadar içine çekerek, "Borcum ne kadar?" diye sordu.

"Bu yolculuk ShowLife yapım şirketinin hesabına yazıldı. Umberto henüz bilmiyor ama sorun değil."

Taksi şoförü arabadan indi ve bagaj kapağını açarak Bosse'yi serbest bıraktı. Köpek çılgınca ve neşeyle Mina'nın etrafında zıplamaya başlayınca Mina burnunu ona sürtmesin diye siper almaya çalıştı. Kayışı etrafına dolandı ve taksi şoförü alaycı bir yüz ifadesiyle tasmayı alıp Mina'ya uzattı. Mina birkaç saniye bocaladıktan sonra tasmayı aldı.

Ne kadar aptaldı.

Hem de iflah olmaz bir aptaldı.

Ama durumu kabullenmesi ve sonuçlarına katlanması gerekecekti. Mina kapının şifresini girdi, kapıyı açtı ve Vincent'ı taşıyan taksi uzaklaşırken merdivenlere yönelerek dairesine çıktı. Cebinden yavaşça anahtarını çıkardı ve bir süre kilidi kurcaladıktan sonra kapının açıldığını belirten tık sesini duydu. Fikrini değiştirmek için hâlâ zamanı vardı. El değmemiş ortamını koruyabilirdi. Ama gururunu evinin kutsallığından üstün tutmuştu ve artık geriye dönemezdi. Mina kapının koluna bastırdı. Bosse hemen yanına gelerek burnunu aralıktan içeri soktu ve Mina ne olduğunu bile anlamadan kapı Bosse'nin sığabileceği kadar açıldı.

Sanki bu temiz, korunaklı mekânın orta yerine bir bomba düştü. Bosse sadece birkaç saniye içinde salona, yatak odasına, mutfağa ve banyoya girip çıkarak her şeyi kokladı, bütün yüzeylere süründü ve ardında havada uçuşan tüy öbekleri bırakarak usulca yere uzandı. Mina kanepenin kenarına takılan bir avuç tüye bakakaldı. Daha iki gün önce olabildiğince fazla toz zerreciği toplayabilmek için eline yapışkanlı bant dolayıp kanepeyi temizlemişti. Şimdiyse dert edeceği en son şey toz zerrecikleriydi.

Kapıyı kapattı. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve panik yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. Bosse de bir terslik olduğunu anlamış gibiydi. Koşarak yanma geldi, paspasın üstünde duran Mina'mn önüne oturdu ve başını yana yatırdı. Mina onun bedeninden yayılan şeylerin kanepesinde, yerde, yatak örtüsünde, salondaki halısında, mutfak masasında, banyosunun zemininde, duşta, buzdolabında, kahve makinesinde, giysilerinde, kendi üstünde gezindiğini düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu...

Ön kapıyı açtı ve kendini daireden dışarı attı. Bosse de açık duran kapıdan çıkarak onu izledi. Mina hemen kapıyı kapattı, sırtını kapıya yaslayarak yere oturdu ve Bosse'nin tasmasını sımsıkı tuttu. Elleri titreyerek telefonunu çıkardı. Bu durumda gururunu tamamen hiçe sayması gerekecekti.

78

Vincent elinde cep telefonuyla mutfağın orta yerinde dikiliyordu. Az önce gelen telefonu bekliyordu. Düşüncelerini toplamaya çalışarak salona gitti.

Maria kanepede oturduğu yerden, "Neden böyle görünüyorsun?" diye sordu. "Mina artık seninle telefon seksi yapmak istemiyor mu?"

Elindeki paketten jöleli şeker yemekle meşguldü. Maria'ya göre şekerlemeler vegan oldukları sürece zararlı değildi. Kendisi vegan olduğundan değil. Ama bu görünürde daha sağlıklıydı. Vincent ona şekerin de bir bitkiden elde edildiğini söylemeye cesaret edememişti.

"Hayır, sadece Ulrika'yla konuşuyordum" dedi. "Ablanla."

"Kim olduğunu biliyorum."

Maria ağzına bir kırmızı, bir de yeşil şeker attı. Renkleri karıştırınca daha lezzetli olduklarını düşünüyordu.

"Ulrika benimle görüşmek istiyor" dedi Vincent. "Ve Rebecka hakkında konuşmak. Sanırım... önerime gerçekten kulak vermiş. Rebecka'yı bir uzmana götürme konusundaki önerime."

Maria şeker poşetini sinirli bir şekilde hışırdatarak buruşturdu ama hiçbir şey söylemedi.

"Sesi çoğu zamanki kadar sinirli ve dogmatik gelmiyordu" diye devam etti. "Tam tersine. Sanırım bu konuyu gerçekten düşünmüş."

"Ablamla görüşmenden hoşlanmıyorum" dedi Maria. "Seni unutamadığını biliyorsun. Soyadını bile değiştirmedi; hâlâ seninkini kullanıyor."

Vincent düş kırıklığı içinde ellerini iki yana açtı. Böyle olacağını tahmin etmeliydi.

"Soyadımı Rebecka ve Benjamin'e kolaylık olsun diye kullanıyor" dedi. "Bunu biliyorsun. Ve onu ara sıra görmeye mecburum. Ne de olsa Ulrika üç çocuğumdan iki tanesinin annesi. Bazı konularda ortak noktada buluşmamız gerek. Rebecka'ya ve Benjamin'e tutarsız davranılmasını istemiyorum. Bu mesele hem Ulrika'dan hem de benden yazılı onay alınmasını gerektiriyor."

Maria şeker paketini yeniden açtı ve ağzına tek seferde üç tane jöleli şeker attı. Vincent şekerlerin renklerini göremedi.

"Yine de onunla görüşmen hoşuma gitmiyor" dedi. "Üç çocuğundan bir tanesinin annesi olarak. Onunla ne zaman görüşeceksin?"

"Bir ay içinde. Çok meşgul bir avukatmış falan filan. Şehirde görüşeceğiz. Tarafsız sahada. Ulrika bir grup arkadaşıyla akşam yemeği yiyecekmiş; bu yüzden yemekten önce buluşup konuşacağız."

"Ah, sahi mi? Eh, iyi eğlenceler. Eve geldiğinde uyanık olmayacağım."

"Ama saat yedide buluşacağız."

Maria omuz silkti ve kanepenin minderlerinin arasında kaybolan televizyon kumandasını aramaya koyuldu. Belli ki konuşmaları sona ermişti.

Vincent içini çekti. Karısıyla yaptığı bir konuşma daha, bilmeden bir hata yaptığı hissiyle sonuçlanmıştı.

Vincent durup dururken, "Mutlu musun?" diye sordu.

Bunu planlamamıştı; sözcüklerin ağzından çıktığını duyana kadar böyle diyeceğini kendisi de bilmiyordu. Ama artık sözlerini geri almak için çok geçti.

Maria dalgın dalgın, "Ne dedin?" diye sordu.

Gözlerini İlk Bakışta Evlilik programının açılış yazılarının gösterildiği ekrandan ayırmadan, başını yarım yamalak ona doğru çevirdi. Vincent karısının programı SVT Play[24] üzerinden izledi-

24. İsveç televizyonunun seç-izle tabanlı uygulama platformu. (ç.n.)

ğini biliyordu. Onunla gerçekten konuşmak istese, programı her an durdurabilirdi. Ama izlemeye devam etmeyi seçti.

"Hiçbir şey" dedi Vincent.

İşin aslı, başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

79

Mina aradığında Peder evine gidiyordu. Fakat arabayla hemen aksi yöne doğru manevra yaptı. Mina'mn yardım istemesi sık rastlanan bir durum değildi. Hatta hatırlayabildiği kadarıyla, Mina hiç bu kadar kişisel bir konuda yardım istememişti. Sanki Halley kuyrukluyıldızı otuz beş yıl sonra geri dönmüştü. Ama Mina'yı seviyordu ve sesindeki çaresizliği duymuştu. Bu yüzden eve dönmek için ne kadar acele ederse etsin, Peder arabayı aksi yöne doğru çevirdi. Daha önce hiç Mina'nın evine gitmemişti ama navigasyon sayesinde adresi kolayca buldu.

"Selam."

Peder arabadan inerken Mina elini ürkekçe kaldırarak onu selamladı. Kaldırımda oturduğu yerden kalktı, üstünde oturduğu naylon poşeti aldı ve Bosse'nin tasmasını sımsıkı tutarak kararlı bir şekilde ona doğru yürüdü. Köpek Peder'i görünce sevinçle zıpladı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmışçasına ağzını açarak dilini sarkıttı.

Golden retriever'larda Peder'in içinin kıpır kıpır olmasına yol açan bir şeyler vardı. Hayattaki her şeye içten bir coşku besliyorlardı. Eğer Peder bir hayvan olarak yeniden doğabilseydi ve seçme şansı olsaydı, hiç tereddüt etmeden bir golden retriever olarak geri dönerdi.

Mina, "Teşekkürler" diyerek tasmayı ona uzattı.

Peder yalnızca başıyla onayladı. Mina'mn bu yaptığını büyütmemesi gerektiğini biliyordu.

"Sahipleri sana ulaşırlarsa beni ara" dedi ve Bosse arabaya atlayabilsin diye arka kapıyı açtı.

Mina'nın gözlerini arka koltuktaki köpekten ayıramadığını ve ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordu. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Köpeğin tüyleri onu biraz olsun bile rahatsız etmiyordu. Anette'le paylaştıkları Volvo hijyenik olmaktan çıkalı uzun zaman olmuştu. İkisi de pek derli toplu değildi ve üçüzler doğduktan sonra kendilerini tamamen bırakmışlardı. Peder göz ucuyla Bosse'nin koltuğu yaladığını görebiliyordu; tam da Molly'nin iki gün önce kustuğu yeri. Ancak yapılacak en akıllıca şeyin bunu Mina'ya söylememek olduğunu fark etti.

"Aradıkları anda sana haber vereceğim" dedi Mina.

Peder arabaya binmek üzereyken durup, "Bu arada" dedi. "Az kalsın unutuyordum. Hornstull'daki Fab Fika'ya uğradım. Daniel şüpheli birini gördüyse, diğerlerinin de görmüş olabileceği aklıma geldi. Ama kimse önünde çizimler bulunan bir müşteri görmemişti."

"Doğal olarak."

"Nedenini anlayabiliyorum; özellikle de orada çalışanların beni ancak beş dakika sonra gördükleri düşünülürse. Birbirleriyle çene çalmakla meşguldüler. Belli ki müşteriler düşük öncelikliydi."

Peder başını iki yana salladı.

"Zamane gençleri işte" dedi.

Mina gülümseyerek, "Senin üçüzlerin asla öyle olmayacaklar" dedi.

"Hayır, ben eve döndüğümde onlara görgü kurallarını öğreteceğim. Babasına üç dakika içinde kapuçino getirmeyi öğrenemeyenin üstüne köpeği salarım. Ayrıca kapuçinonun köpüğünde babalarının bir portresi olmalı."

Peder arabaya bindi ve Mina ona el sallayarak veda etti.

Peder arabasıyla uzaklaşırken pencereden Mina'ya baktı ve geldiği âna kıyasla hiç kuşkusuz daha dik bir sırtla apartmanının kapısına doğru yürüdüğünü fark etti.

Bir buçuk saat sonra eve vardı. Geri dönerken trafiğin en yoğun olduğu saate denk gelmiş ve eve varması iki kat daha uzun sürmüştü. Bosse arka koltukta kütük gibi uyurken, Peder garaj gi-

rişine yanaşıp arabayı durdurunca doğruldu ve merakla etrafına baktı.

Kapı açılınca koşarak arabadan indi. Firar etmesin diye Peder son anda tasmasını yakaladı. Tam o noktada, garaj girişinde dururken, Peder bunun o kadar da iyi bir fikir olmayabileceğini idrak etmeye başladı. Ön kapıyı açıp da Anette'in banyodan gelen bağırtısını duyunca hislerinde haklı olduğunu anladı.

"Hadi ama! Artık dayanamıyorum. Pes ediyorum; bütün gün bir dakika bile uyumadılar. Şey, aslında bir dakika uyudular ama aynı anda uyumadılar ve ben de dün gece uyumadım; seni uyandırmam gerektiğini biliyorum ama lanet olsun, o kadar derin uyuyordun ki, savaş çıksa uyanmazdın. Ben zaten uyanıktım ve tekrar uyuyamadım; şimdi yirmi saattir ayaktayım ve Molly az önce Meja'nın üstüne kustu. Tam ikisinin de üstünü değiştirmiştim ki, Majken'in kakası bezinden taştığı için onun da üstünü değiştirmem gerekiyor ve Tanrım, ben bunu istemedim. Kolumda tek bir çocuk olacaktı, tek bir tane. Mama dergisinin kapağındaki ünlüler gibi görünecektim. Lattesini yudumlayan ve çiya topları yiyen çekici bir anne olacaktım. Kimse bu kahrolası kakalardan ve kusmuklardan bahsetmemişti; bugün tek bir şey daha ters giderse yemin ederim ki kahrolası Västerbron köprüsünden atlarım; beni duydun mu Peder? Tek bir şey daha olursa atlarım."

Bosse havlayıp tasmasını çekiştirdi ama Peder onu hemen dışarı çıkarıp ön kapıyı kapattı. Telefonunu çıkardı ve Anette'e bir mesaj atarak az önce bir acil durum çağrısı aldıklarım ve tekrar gitmesi gerektiğini yazdı. Sonra bir adresi kontrol etti. Bir an için arayıp aramamak arasında bocaladı. Sonra telefonu cebine koydu.

Önceden uyarıda bulunmamak en iyisiydi.

80

Benjamin'in kapısının ardından boğuk ama tuhaf bir müzik geliyordu. Vincent kapıyı çalmak üzere elini kaldırdı ama sonra vazgeçti. Duyduğu şeyi anlamaya, oğluyla aralarındaki ilişkiyi sürdürebilmek için onunla konuşurken kullanabileceği müzikal referanslar bulmaya çalıştı. Havalı bir baba olmak gibi bir niyeti yoktu. Bu tür insanları anlamakta zorlanıyordu, özellikle de ne kadar "tasasız" ya da "rahat" olduklarını vurgulama gereği duyanları. Hele çocuklarıyla olan ilişkilerinde. Ama üzerinde konuşulacak ortak bir payda olduğunda ciddi meselelerden bahsetmek her zaman daha kolaydı.

Dahası, çocukların ilgi alanları ve müzik zevkleri bir başkaldırı niteliğindeydi. Muhtemelen bu konuya fazla kafa yormuyorlardı ama Vincent onların sayesinde başka türlü yaşayamayacağı deneyimler kazanmıştı. Beyni formda tutmanın en iyi yolu onu düzenli olarak beklenmedik deneyimlere maruz bırakmaktı. Bunun herkes tarafından anlaşılmaması akıl almaz bir durumdu. Çoğu kişi bütün hayatı boyunca aynı şeyi yaparak mutlu oluyordu. Vincent bunu asla anlayamayacaktı.

Kulağını kapıya dayadı ve Benjamin'in o günkü müzik seçimini anlamaya çalıştı. Kulağa kötü gelmiyordu ama Vincent'ın bunu koyabileceği bir bağlamı yoktu. Yapabileceği en yakın benzetme sirk müziğiydi; tabii sirkin tamamı baltalı katillerden oluşuyorsa. Kanlı bir sirk. Zihni ister istemez böyle bir sirkin neye benzeyeceğine, manejin nasıl kokacağına, posterdeki resmin ne olacağına dair hayallerle doldu. Sirkte nasıl sesler çıktığını zaten biliyordu. Kapıya altı defa –üç tane çifte vuruş kullanarak– vurdu ve ahşabın parmak eklemlerini acıtmasıyla gerçekliğe geri döndü. İçeriden

Ninova

bir tepki gelmeyince kapıyı açıp içeri girdi, Benjamin'in masaüstü bilgisayarına hızlıca göz attı ve Spotify'da The Tiger Lillies adında bir müzik grubunun çalmakta olduğunu gördü. Grup üyeleri soluk ve şeytani makyajlı, melon şapkalı, yüzlerini tuhaf şekillere sokmuş üç adamdı. Vincent tahmininde çok da yanılmamıştı.

Benjamin göbeğinde bir dizüstü bilgisayarla yatakta uzanıyordu. Kulaklığını takmış, YouTube'da bir videoya dalmıştı. Büyük olasılıkla müziği duyamıyordu. Vincent yatağının kenarına oturana kadar tepki vermedi. Benjamin videoyu durdurdu ve başını kaldırdı ama kulaklığını çıkarmadı.

Vincent, "Ne izliyorsun?" diye sordu.

"Çok sürükleyici. Düşman tarafından ele geçirilen bir askerî birliğin parçası olduğunu ve tutsak olmaktansa topluca intihar etmeye niyetlendiğini düşün. Ama dini sebepler yüzünden kendini öldüremiyorsun."

Vincent kaşlarını çatarak, "Benjamin, senin için endişelenmem gerekiyor mu?" diye sordu. "Bu kulağa fanatiklik gibi geliyor."

Benjamin içini çekerek, "Ben terörist değilim" dedi. "Bu bir matematik problemi. Anlaşılan Romalılar tarafından esir alınan Yahudi askerlerinin başına gelmiş. O askerlerden biri olduğunu ve bir dairenin içinde oturduğunu düşün. Solunda oturan kişiyi öldürüyorsun. Bir sonraki de kendi solunda oturanı öldürüyor. Ve bu şekilde devam ediyorlar. Sonunda herkes ölür. Hayatta kalmaya zorlanan tek kişi dışında. Diyelim ki hayatta kalan kişi olmak istiyorsun. Eğer öldürmeye kimin başlayacağını ve kaç kişilik yer olduğunu biliyorsan, hayatta kalan kişi olmak için öldürmeye başlayan kişiyle aranda kaç kişilik yer bırakmalısın?"

"Bana soracak daha zor bir bilmecen yok mu?" dedi Vincent. "Sanırım bunun ardında ilginç bir matematik var. Daire içindeki kişilerin sayısı ikinin kuvvetine ulaşır ulaşmaz, hayatta kalan her zaman birinci sırada oturan ve oyunu başlatan kişidir. Yani tek yapman gereken, dairede kaç kişi olursa olsun onları saymak ve bu sayıdan ikinin kuvvetini çıkarmaktır. Örneğin, diyelim ki on dokuz kişi var. O halde bu sayıdan on altı çıkarırsın. Sonra geriye kalan sayıyı – bu durumda üçü alırsın ve oyun her ikinci kişiyi,

yani ölenleri atladığı için bunu kopyalarsın. Sonra da bunları başlangıç pozisyonuna, yani bire eklersin. Bir artı üç artı üç. Eşittir yedi. O halde on dokuz kişinin arasında hayatta kalan yedinci pozisyonda oturandır."

Benjamin omuz silkti. Vincent özenli cevabı karşısında oğlunun biraz daha coşkulu görünmesini beklemişti ama Benjamin bir ergen olduğundan, hâlâ uyanık olmasını bile bir iltifat olarak kabul etmesi gerekirdi.

"Öldürmekten söz açılmışken" dedi Benjamin. "Katil Houdini soruşturması nasıl gidiyor? Bir yere varabildiniz mi?"

Vincent bacaklarını yatağa çekip sırtını duvara yaslayarak, "Lütfen ona böyle hitap etme" dedi. "Cinayetlerin sihirli bir yanı yok. Soruşturmanın kendisi daha da beter. Tam elime somut bir kanıt geçmişti ki, onun da işi bitti."

"Ne oldu?"

"Öldü."

Vincent'ın oğlunun yüzü kireç gibi bembeyaz kesildi. Benjamin dizüstü bilgisayarını kapatıp Vincent'ın yanına oturdu.

"Kutular hakkında Sains'e tekrar ulaşmaya çalıştım" dedi Vincent. "Ama bu aralar telefonuna ya da e-postalarına cevap vermiyor. Büyük bir projenin tam ortasındayken kendi dünyasına çekildiğini biliyorum. Beklemekten başka bir şey yapamam. Eğer çok fazla dırdır edersem bana hiç yardım etmeyebilir. Şu anda elimde kutulardan başka bir şey yok. Gerçi hâlâ cinayetlerin tarihlerinde ve zamanlarında bir mesajın gizli olduğunu düşünüyorum. Önemli olmasalar katil neden geride paramparça olmuş saatler bıraksın ki? Neden Robert'ın ölüm tarihini doğru anlamamızı sağlamak için izinin sürülmesini göze alarak telefon etsin? Hayır, gözden kaçırdığımız bir şey var."

Benjamin masaüstü bilgisayarının yanına gitti ve Spotify'ı durdurdu.

"Bu arada bir sonraki cinayet ne zaman işlenecek? Bunu çözmek için ne kadar zamanın kaldı?"

"Ben de senden fazlasını bilmiyorum; böyle üstünlük taslamayı bırak. Eğer katil sırf ben hızlı düşünemediğim için tekrar harekete geçerse bu hiç de gurur duyulacak bir şey olmaz."

Benjamin birkaç ay önce üstünde çalışmaya başladıkları belgeye tıkladı. Belge temel veriler dışında sinir bozucu bir şekilde boştu. Benjamin sesli düşünmeye başladı.

"Her şeyden önce, şifrenin her biriminde kaç tane sayı bulunduğunu bilmiyoruz. Elimizde tarihler ve saatler var. Ama aynı zamanda numaralı cesetler de var. Bu numaralar şifrenin bir parçası mı? Agnes 13 Ocak'ta, saat 14.00'te öldürülmüş. Yani elimizdeki sayılar 13-1-14. Veya belki de 14-13-1. Ama Agnes ayrıca 4 sayısıyla işaretlenmiş. Bunu da dahil etmeli miyiz? Yani şifre 4-14-13-1 mi? Yoksa dört sonda mı olmalı? Ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu görüyor musun?"

Vincent, Benjamin'in masasındaki ekranı işaret etti. Sert bir şeyin üstünde oturduğunu fark ederek onu oradan çıkarmak için yorganı kaldırdı. Oğlunun yorganın altına özellikle bir şey saklamış olabileceği aklına geldi, fakat eliyle çoktan yatağı yoklamaya başlamıştı ve kendine engel olamadı. Yorganın altında Uygulamalı Kriptografi başlıklı bir kitap vardı. Vincent elinde olmadan gülümsedi. Bu da bir tür pornografi sayılırdı; biraz tuhaf bir tür olsa da.

"Katil bunu çözmemizi istiyor" dedi. "Bizi fazla zorlayacağını sanmam. Tarihler ve saatler aynı türden bilgiler. Takvimsel veriler. Ama numaralandırma öyle değil. Hâlâ bunun bir geri sayımdan başka bir şey olmadığına inanıyorum. Sıralamaya gelince; eğer belirli bir zaman ve tarih verecek olsaydm, bunu nasıl söylerdin? Bana doğum tarihini söylesene."

"On bir kasımda, gece saat 23.03'te doğmuşum... Ah, anladım."

"Kesinlikle. Önce günü ve ayı, sonra saati söylersin. İşte sıralaman."

"Anlaşıldı, Usta Mentalist."

Benjamin son kısmı söylerken kaşlarını abartılı bir biçimde kaldırıp indirdi.

"Usta mıyım bilemem" dedi Vincent. "Çocuklarımın da benim kadar zeki olduklarından şüphelenmeye başlıyorum."

Benjamin öksürüyormuş gibi yaparak, "Daha zekiyiz" dedi.

Belgeye tıkladı ve ekran karardı. Agnes'in, Tuva'nın ve Robert'ın resimleri Yıldız Savaşları teması eşliğinde soluklaştı. Darth Vader'ın müziği. Benjamin sandalyesinde dönerken halinden inanılmaz derecede memnun görünüyordu. Vincent oğlunu PowerPoint sunumu için övmek ile onun için endişelenmek arasında kararsız kaldı. Şimdi de "Katil Houdini'nin Peşinde" başlığına ek olarak resimlerin altında cinayet tarihlerini gösteren kırmızı pırıltılı sayılar belirdi.

"Sence pırıltıya gerek var mı?" dedi Vincent.

"Ne? Bu kırmızı pırıltı! Her neyse baba, sessiz ol. Bana ayak uydurmaya çalış. Elimizde Agnes'in cinayeti var: 13-1-14. Tuva: 20-2-15. Robert: 3-5-14. Tarihleri ve zamanları matematiksel olarak işlemeye çalıştım. Onları topladım, ortada bir sayı dizisi olup olmadığına baktım. Hiçbir şey çıkmadı. Bunun bir şifre olma ihtimalini zaten hemen denemiştik; bu yüzden onu da eledim. Son olarak rakamları ışık, radyasyon veya radyo frekansları, enlemler, koordinatlar gibi başka formatlara çevirmeyi denedim ama hiçbir şey elde edemedim. Sanırım mesaj tamamlanmadığı için. Bulmacanın dördüncü parçası hâlâ eksik; yani önlemeye çalıştığınız cinayet."

Vincent düşünceli bir şekilde, "Hımm" dedi.

Bilgisayarı işaret etti.

"Tarihlerden ve zamanlardan oluşan sayı dizilerini Google'a girsene."

Benjamin söyleneni yaptı.

"Çok tuhaf. Bütün diziler aynı zamanda posta kodları. Yurtdışındaki yerler için."

Vincent hevesle öne eğildi.

"Posta kodları mı? Nereleri için?"

"Blainville, Washington ve New York'taki Meksika kasabası. Muhtemelen sadece rastlantı."

"Üç yer adını da birleşik arama şeklinde Google'a yaz" dedi Vincent.

Midesinde kıpırdanan bir şeyler vardı; bu ister içgüdü, ister altıncı his olsun, ona doğru yolda olduklarını söylüyordu. Benjamin

arama çubuğuna "Meksika Blainville Washington" yazdı ve aramayı başlattı.

"Bir bakalım" dedi. "İlk sırada bir yerden başka bir yere gitmek için gezi planlayıcılar var, ancak otomatik olarak oluşturuldukları için herhalde bunları görmezden gelebiliriz. Sonra üç kitap var. Meksika Körfezinden, Yumuşakçalar falan filan ve Meksika Memelileri. Komik. Son kitabın Google aramasında belli bir sayfaya referans bile verilmiş."

Vincent sonuncu kitabı işaret ederek, "İşte o" dedi. "Öne çıkıyor. Fazla özel. Kontrol etsene."

Bu kitapta tanıdık gelen bir şeyler vardı. Fazlasıyla. Benjamin her üç kitabın da bağlantılarına tıkladı ve onları karşılaştırdı.

Birkaç saniye sonra, "Haklısın" dedi. "Şuna baksana. Diğer kitaplarda metnin her yerinde arama terimleri var gibi görünüyor. Fakat sonuncusunda hepsi tek sayfada. Sayfa 873'te."

Benjamin Meksika Memelileri bağlantısına tıkladı ve Google söz konusu sayfanın PDF'ini üç anahtar sözcük sarıyla vurgulanmış olarak karşılarına çıkardı. Ama Vincent'in aklı başka yerdeydi. Hâlâ Meksikalı memelileri düşünüyordu. Bu ifade inanılmaz tanıdık geliyordu. Sonra bakışları sayfa numarasına takıldı.

"Sayfa 873" diyerek sayıyı işaret etti. "Bu bir tarih. Yedinci ayın sekizinci günü. Yani sekiz temmuz. Diğer cinayetler saat 14.00'te ve 15.00'te işlendiğine göre sonuncu ve sondaki üç rakamı, öğleden sonra 15.00'i işaret edebilir. Bu rastlantı olamaz. Ben de senin gibi, katilin işimizi kolaylaştırmak istediğini düşünüyorum. Bizim hatamız fazla düşünmekti. Oysa tarihi bulmak için tek gereken basit bir Google aramasıymış."

"ABD'deki bir posta kodunu kullanarak. Pekâlâ, kısmen basit sayılır" dedi Benjamin. Vincent tatmin olmuş bir şekilde duvara yaslandı. Hemen Mina'yı aramalıydı. Ama bir şey içini kemiriyordu. Dahası vardı.

Sekiz temmuz.

Hayır, başka bir şeydi.

Vincent genellikle hafızasının derinliklerini yoklayıp aradığını bulmakta zorlanmazdı. Ama bunun için o anıyı ezberlemiş olması

gerekirdi. Sekiz temmuz... bununla ilgili bir şey vardı ama çok eski bir anıydı. Çok eskide kalmıştı. Küçüklüğünde. Meksika'daki hayvanlar...

Ekrandaki leopar Vincent'a dişlerini gösteriyordu. Vincent bu kitabı daha önce görmüştü.

Geçen kış.

Umberto'nun ofisinde.

Çünkü...

Çünkü biri o kitabı kendisine göndermişti.

Vincent oğlunun odasından fırladı ve çalışma odasına koştu.

Benjamin arkasından, "Bunun için ücret alacak mıyım?" diye seslendi. "Çözümü bulmana yardım ettim!"

Vincent'ın hediye gelen, asla okumayı düşünmediği fakat elden çıkarmaya da kıyamadığı kitaplarını sakladığı bir dolabı vardı. Kitaplar atılmazdı; bu bir kuraldı. Aradığını bulması uzun sürmedi. Kapağını bir leoparın süslediği tuğla gibi kalın bir kitap: Gerard Ceballos tarafından yazılan Meksika Memelileri. Bu kitabı az önce Benjamin'in bilgisayar ekranında görmüştü.

Elleri o kadar terliydi ki, kitap az kalsın elinden düşecekti ama Vincent can havliyle kitabı yakalayıp sayfaları çevirmeye başladı. 873. sayfaya gelince nefesi kesildi. Sayfanın her yerinde kırmızı kalemle çizilen çizgiler vardı. Sanki birisi sayfayı kana bulamaya çalışmıştı. Vincent birkaç sayfa geriye ve ileriye gitti ama kitaptaki başka hiçbir sayfa çizilmemişti. Çizgilerin arasında kırmızı mürekkebin belirginleştiği öbekler vardı ama nefesini kesen bunlar değildi. Bitişiğindeki harflerdi. Kırmızı harfler. Belirgin bir el yazısıyla birkaç defa üstünden geçilen harfler. Mesajı birkaç kez okudu.

Merhaba Vincent.

Sekiz temmuzun yeni bir cinayet tarihi olduğunu düşünmen beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Gerçekten hatırlamıyor musun? Eğer beni bulmak istiyorsan dalga geçmeyi bırakıp gerçekten etrafına bakmalısın.

Hava ciğerlerine ulaşamıyordu. Bu kavrayamayacağı kadar büyüktü. Çıldırmamak için bunu kontrol edilebilir parçalara bölmeliydi. Birisi ona içinde mesaj olan bir kitap göndermişti. Üstelik ilk cinayet gerçekleşmeden tam bir ay önce. Gävle'deki tiyatro salonunda Mina ile tanışmadan iki ay önce. Soruşturmaya dahil olmasından çok önce.

Bu mesele bir şekilde kendisiyle ilgiliydi.

En başından beri.

Nedenini anlayamasa da.

Ve bu durum onu dehşete düşürdü.

81

Christer düşünceli bir şekilde kitaplığını izliyordu. "Yeniler rafı"ndaki kitaplardan hangisine başlayacağını düşünüyordu. Anders de la Motte'nin yeni kitabına mı? Yoksa GW'ninkine[25] mi? Kitapçıdaki görevli ona oyuncu Alexander Karim'in ilk polisiye romanının bir nüshasını da yamamıştı. Ama Christer kitabı şöyle bir karıştırdıktan sonra kararsız kalmıştı. Kitap zaman yolculuğu saçmalığı hakkındaydı. Hayır, o geleneksel çizgiye sadık kalan polisiye yazarlarını seviyordu. Peter Robinson gibi. Adam işini çok iyi biliyordu. Ve Håkan Nesser. Bir süredir yeni bir Van Veeteren kitabı çıkmadığından, Christer onları düzenli aralıklarla yaptığı gibi yeniden okumaya hazırdı.

En önemlisi de polisiye romanlarının erkek kahramanlara yer vermesini tercih ediyordu. Polisiye romanlarındaki kadınları çok yorucu buluyordu. Aslında kadın polisiye yazarlarını da yorucu buluyordu. Anlamadıkları her konu hakkında yorum yapıp duruyorlardı. Dürüst olması gerekirse GW de pek çok konu hakkında yorum yapıyordu. Ama o GW'ydi. Üstelik şarabı da iyiydi.

Ancak polisiye romanlarındaki erkek kahramanların çoğu şarap içmiyorlardı. Viski içiyorlardı. Christer sırf bu yüzden viski içmeyi öğrenmeye çalışmıştı. Bir ay boyunca her gece bir kadeh viski içerek acı çekmiş, sonunda viskiyi seyreltmek için buz miktarını giderek artırmıştı. Son defasında bir kadeh buzun içine azıcık viski damlatmıştı. Sonra da pes etmişti.

Fakat boş zamanlarında okuduğu çok sayıdaki polisiye ro-

25. Leif Gustav Willy Persson: İsveçli kriminoloji yazarı (ç.n.)

Ninova

manlarında dedektif komiserlerin ona cazip gelen tarafı aslında viski içmeleri ve alkolikliğe yatkın olmaları değildi. Kasvetli kişilikleriydi. Yalnızlıklarıydı. Düzgün bir ilişki kurmakta yaşadıkları sorunlardı. Kendini onlardan biri gibi hissediyordu. Sanki bir polisiye serisinin kahramanı olarak o kitapların sayfalarında yer alabilirmiş gibi. Sürekli düşünen. Sürekli derine inen. Sürekli akıntının tersine giden bir kahraman. Aslında, doğruyu söylemesi gerekirse, belki de adamlar kendisinden biraz daha fazla çalışıyorlardı. Muhtemelen Evert Bäckström dışında. Ama Kurt Wallander, Van Veeteren, Martin Beck, Alan Banks ve Mikael Blomkvist... Durmadan çalışıp çabalıyorlardı. Çok çalışmaları ve viski içmeleri, Christer'ın kendisine pek uymadığını düşündüğü iki özellikti.

Ancak en büyük idolü Harry Bosch'tu. Michael Connely'nin kahramanının maceralarını okuduğu bunca yıl süresince pek çok ortak noktalarının olduğunu fark etmişti. Bosch'un ilk kitabını okuduğunda polisiye romanlarındaki ikizini, suç edebiyatındaki öteki benliğini bulduğunu hissetmişti. Neredeyse gözleri yaşarmıştı. Tıpkı uzun zaman önce kaybettiği erkek kardeşini bulmuş gibiydi. Elbette aralarında pek çok fark vardı. Harry Bosch'un annesi bir fahişeydi. Christer'ın annesi ise çoğu platonik olan bir avuç ilişkiyi geride bırakmış, bağnaz, yaşlı bir kadındı. Harry'nin annesi vahşice öldürülmüştü. Christer'ın annesi ise uykusunda felç geçirerek ölmüştü. Harry Bosch, Vietnam Savaşı'nda askerdi. Christer askerliğini Arboga'daki K3 birliğinde depocu olarak yapmıştı.

Her neyse.

Aralarındaki benzerlikler, Christer'ın kendini onunla kıyaslarken rahat hissetmesine yetiyordu. Örneğin evi. Çocukluğunun geçtiği ve annesinden miras kalan evi, Skurusundet Boğazı'na bakan dik bir yamaçtaydı. Harry'nin gerçek adı Hieronymus'tu, adını şu Hollandalı ressamdan almıştı. Christer'ın göbek adı annesinin en büyük idolü Engelbert Humperdinck'in şerefine Engelbert'ti. Harry Bosch da tıpkı Christer gibi solaktı; hatta boyları bile aynıydı. Christer tıpkı Harry Bosch gibi cazı severdi. Dürüst olması gerekirse, tam da onun bu müzik türüne olan tutku-

su yüzünden caz dinlemeye başlamış ve sevmeyi öğrenmişti. Bu viski içmeye çalışmaktan çok daha kolay olmuştu. O sırada arka planda Chet Baker'dan "Time after Time" çalıyordu. Christer ve Harry. Çok benziyorlardı. Hem de çok. Christer manzarayı izlerken memnuniyetle bunu düşündü.

Kapı zili çaldı. Acaba kim gelmişti? Christer berjer koltuğundan kalktı.

Kapının önünde Peder ve tasmasından tuttuğu Bosse vardı.

"Ah, sen misin?" dedi Christer şaşırarak. "Köpeği Mina getirecek sanmıştım."

"Neden öyle düşündün ki?" dedi Peder şaşırarak. "Senin nasıl haberin oldu?"

Christer cevap vermedi. Peder'in bu kadar aptalca bir soru sorması bile hataydı... Mina'nın evinde bir köpeğe bakacağına kim inanırdı ki? Yüce Tanrım. Hâlâ her gün bir aptal doğuyordu. Christer kenara çekildi ve içeri girmelerini işaret etti. Büyük bir köpek maması paketi çoktan duvara yaslanmıştı.

"Ona en kaliteli köpek mamasını, iki tane mama tası ve üstüne yatması için bir de minder aldım."

Christer eğildi ve Bosse'nin tasmasındaki kayışı çıkardı. Köpek derhal salona daldı ve her şeyi incelemeye başladı.

Şaşkınlıktan ağzı bir arış açılan Peder, "İyi ama nereden bildin?" dedi.

Christer omuz silkti.

"Tek mantıklı seçenek buydu. Ama her zamanki gibi kimse beni ilk seçenek olarak görmüyor."

Arkasındaki pikap George Cables'dan "Who can I turn to?" parçasına geçti.

82

Kvibille 1982

Hemen önünde bisikletlerine binen üç arkadaşına baktı. Çakıl taşlı yol onları genellikle yüzmeye gittikleri küçük göle götürecekti. Oraya vardıklarında Malla, Sickan ve Lotta çığlık çığlığa suya atlayacaklar, sonra da suya girmediği için ona acımasızca sataşacaklardı. Ama önemli değildi. Ormanın kenarında, her zamanki yerinde otururken ona sataşan ve su sıçratan arkadaşlarının kötü niyetli olmadıklarını biliyordu. Ancak göldeki karanlık son derece tehlikeliydi. Derinliklerde her türlü şey olabilirdi. Üstelik insan dibi göremediği sürece, kendisini aşağıya çeken bir şey olup olmadığını nereden bilebilirdi?

Çakıl taşları bisiklet tekerleklerinin altında gıcırdıyordu. Son zamanlarda kendisini aynen böyle hissediyordu. Sanki karanlığın derinliklerindeki bir şey, kafasının içindeki karanlık bir gölge onu her an dibe çekecekti. Malla, Sickan ve Lotta'ya ihtiyacı vardı. Normal, sıradan şeyler yapan arkadaşlarına. Veya ona normal davranan kişilere.

Lotta, "Hey! Küçük Yoda!" diye ona seslendi. "Elini çabuk tut."

Jane'in gözden çıkardığı yeşil figürlü, eski püskü bir tişörtünü giymişti. Sınıfındaki herkesin dilinde olan Yıldız Savaşları'nı izlememişti ama karakterleri biliyordu ve tişörtünde Luke Skywalker ya da Chewbacca olsaydı çok daha havalı görüneceğini biliyordu. Hatta kötü karakter Darth Vader bile daha iyiydi. Ama Jane en havalı karakterin Yoda olduğunu söylemişti, çünkü en zekileri oydu.

"En azından sizden uzun boyluyum" diye bağırdı ama kızlar çoktan köşeyi dönmüşlerdi.

Onlara yetişmek için pedalları çevirdi. Kızlar geldiği sırada elindeki pelerini bisikletin sepetine tıkıştırmıştı. Yoda embesiller içindi. Bugün Chewbacca'ydı.

Kızlar suya girdikten sonra her biri kurumak için bir havlunun üstüne uzandı. O da yüzmeye hazırlanıyormuş gibi, üstünde sadece külotu kalacak şekilde giysilerini çıkarmıştı ama hepsinin tahmin ettiği gibi son anda vazgeçmişti. Güneş ısıtıyordu ve acıkmaya başlamıştı. Keşke annesinin sandviçlerinden birkaç tanesini yanına alsaydı.

Lotta, "Sence annen gittiğini fark etmiş midir?" diye sordu. "Sessiz olmaya çalıştık ama belki yine de fark etmiştir."

Ah, olamaz. Bütün vücudu buz kesti. Sandviçleri aklından geçirmemeliydi. Eğer geçirmeseydi Lotta muhtemelen bunu sormazdı.

"Annen evde miydi?" dedi Malla. "Onu görmedim."

"Dinleniyor" dedi. "Anlarsın ya. Bu yüzden iyi ki gürültü yapmadık."

En azından bu kadarı doğruydu. Arkadaşları başlarıyla onayladılar. Annesinin bazen böyle günleri olduğunu biliyorlardı. Dinlenmesi gereken, yanlarına gelmemesinin daha iyi olduğu günler. Karanlık gölgenin kendisi olduğu günler.

Sickan, "Bugün bize çaya gelmek ister misiniz?" diye sordu. "Annem her zaman çok fazla şey pişiriyor."

Sickan'ın karnındaki su damlalarında ışıldayan güneş ışığını görebiliyordu. Sayamayacağı kadar çok su damlası olduğunu fark edince rahatladı.

"Ben gelebileceğimi sanmıyorum..."

"Annen gittiğini fark etmez ki" dedi Malla. "Bunu biliyorsun. Bence hepimiz Sickan'ın evine çaya gitmeliyiz!"

Lotta neşeyle bağırdı ve Sickan kahkahalara boğuldu.

"Annem sevinçten ölecek!" diyerek güldü. "Kuruyunca hemen yola çıkalım."

Evdeki yokluğunun cezasız kalmayacağını biliyordu. Bunun sonuçları olacaktı. Annesi onu bekliyordu. Ona sadece bir şey almaya gideceğini söylemişti. Fakat bunun yerine arkadaşlarının peşine takılmıştı. Ama o anda, o küçük gölün yanındaki çimenlere vuran güneş ışığında uzanırken, hayatında ilk defa bunu o kadar da umursamadı. Kısa bir an için, gölün karanlığı gözüne o kadar da koyu görünmedi.

Ninova

83

Kendine birkaç parmak daha Balvenie Portwood doldurdu. Bu üçüncü kadehiydi. Son birkaç yıldır gözdesi olan yirmi bir yıllık viski düpedüz ziyan oluyordu; bu gece tuvalet ispirtosu da içse fark etmezdi. Veya sinirlerini yatıştıracak herhangi bir şey. İçindeki cılız ses alkolün uyandırabileceği paranoya göz önüne alındığında sakinleştirici etkisinin epey önemsiz olduğunu söyledi ama şu anda mantığıyla hareket edemiyordu. Ve ot içemeyecek kadar yaşlıydı.

Meksika Memelileri çalışma odasındaki masanın üstünde duruyordu. Vincent kitabı kapatmıştı; mesajı tekrar görmek gibi bir arzusu yoktu. Maria yatağa giderken ona biraz daha çalışması gerektiğini söylemişti. Rebecka ile Benjamin henüz eve gelmemişlerdi. Anlaşılan büyük çocukları saatler konusunda özgürlüklerini ilan etmişlerdi. Vincent odanın tavandaki ışığını kapatmış, sadece cılız masa lambasını açık bırakmıştı.

Çalışma sandalyesinde dönüp duruyordu. İşin doğrusu, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. İçindeki ses Mina'yla iletişim kur diyordu. Polisi ara. Fakat ne diyebilirdi ki? Katilden sadece bu kadar tuhaf bir beyne sahip olunduğu zaman ortaya çıkarılabilen bir mesaj aldığını mı? Viski kadehini elinde çevirdi ve amber renkli sıvının yavaşça salınmasını izledi. Lagavulin'in aksine, Balvenie'yi buzsuz içiyordu. Fakat buzun tıkırtısını duymak için kadehi çevrime refleksi iyice yer etmişti.

Acaba Ruben'e bu mesajın anlamını açıklasa, katilin ya da en azından cinayetler gerçekleşmeden önce tarihlerini bilen birinin, Vincent'ın haberi bile olmadan önce soruşturmaya dahil olacağını bildiğini söylese, Ruben buna nasıl tepki verirdi? Muhtemelen

mentalistin sonunda kafayı sıyırdığını düşünürdü. Ruben... Kendisi sorunlu bir adamdı. Emniyet müdürlüğünün Kazanova'sının kendi davranışlarından ne kadar haberdar olduğunu merak etti. Vincent'ın bu tür alfa erkekleriyle olan deneyimleri, derinlerde çok hassas bir şeylerin gizli olduğu yönündeydi. Bunu dile getirmek Vincent'ın üstüne vazife değildi. Deneyecek olursa muhtemelen gözü morarırdı. Ama belki de birilerinin Ruben'e bir şeyler anlatmak yerine onu dinlemesinin vakti gelmişti.

Biraz daha viski içince boğazının yumuşadığım ve ısındığını hissetti. Gözlerini kapadı. Bir-iki saniyeliğine yalnızca tat ve koku duyularına odaklanmaya çalıştı. Fakat başaramadı. Gözünün önüne gelen tek şey o kahrolası leoparlı kitaptaki kırmızı yazılar oldu. Yeniden gözlerini açtı.

Bu mesaj elbette ilginç bir soruyu gündeme getiriyordu. Vincent'ın polisle işbirliği yapacağını bilen ya da en azından varsayan kim olabilirdi? Vincent'ın aklına sadece iki kişi geliyordu. Öncelikle Mina'nın onunla iletişim kurmasına onay veren Julia.

Bir de Mina'nın kendisi.

Mina biliyordu. Ona evet dedirtecek kadar meraklanmasını sağlayan da Mina'ydı. O gece Gävle'de yanına gelen Mina değil de bir başkası olsaydı Vincent muhtemelen nazik bir görüşmenin ardından kesinkes hayır derdi. Ama Mina pes etmemişti.

Vincent viskinin kalan kısmını da kafaya dikti ve kadehini yeniden doldurdu.

Mina olamazdı.

Mina olmamalıydı.

Bu ipe sapa gelmez bir düşünceydi. Vincent onu tanıyordu. Şey, aslında pek tanımıyordu. Fakat Mina'nın çalışma şeklini bildiğini farz ediyordu. Tanrı aşkına; Mina yanında değilken bile varlığını hissedebiliyordu. Mina resmen içine sızmıştı.

Kitabı Mina göndermemişti.

Ama ya o gönderdiyse?

Ya kitabı gerçekten Mina gönderdiyse?

Vincent tepeden tırnağa buz kesti ve bu tatsız düşünceyi şimdilik bir kenara itti. Bu üstünde fazla durulmayacak kadar sevim-

siz bir olasılıktı. Çünkü eğer bu doğruysa, her şey tepetaklak olacaktı.

Bu düşünce silsilesiyle daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. Eğer bunu yapan Mina değilse, başka kim olabilirdi? Kitabın Julia'dan geldiğine inanmakta çok zorlanıyordu. O halde geriye... kimse kalmıyordu. Vincent ayağa kalktı ve küçük odada volta atmaya başladı. Daha sağlıklı düşünmek için beynine giden kan akışını hızlandırması gerekiyordu. Ama yerde uzanamayacak kadar huzursuzdu.

Hafızasının derinliklerine dalarak Mina'yla ilk karşılaşmalarına kadar geri gitti.

Gävle'deki o geceye.

Mina karşısında oturuyordu.

Barda Helsingborg'dan gelen konferans katılımcıları vardı.

Mina'nın pipeti.

Kendi hamburgeri.

Patronum bu vakada dışarıdan danışmanlık almamıza onay verdi.

Sizinle konuşmam önerildi.

Önerildi. Ama öneriyi yapanın Julia olduğu kesin değildi. Eğer o değilse kimdi? Vincent'ın Julia'ya sorması gereken bir şey vardı. Ona mesajdan ve kitaptan bahsettiği an, kendini hiç istemediği bir biçimde soruşturmanın içinde bulacaktı. Bunun olabildiğince ertelemeyi tercih ederdi. Ama soruşturmayı engellemek de istemiyordu. Aksine. Durdurması gereken bir cinayet vardı.

Vincent tıpasını taktığı şişeyi mutfak dolabına koydu. İlk olarak Mina'nın kiminle konuştuğunu ve soruşturmaya dahil olmasını kimin önerdiğini bulmalıydı.

Sonra ona kitaptan bahsedebilirdi.

Mina'nın göndermesinin mümkün olmadığı kitaptan.

84

Temmuz

Milda büyükbabasını ziyaret etmeye bolca vakit ayırmanın akıllıca olduğunu daha önceki deneyimlerinden biliyordu. Büyükbabası Mykolas ve annesi Yunanlıydı; babası ise Litvanyalı. Milda, Litvanyalı bir pagan aşk tanrıçasının adıydı. Başka bir deyişle, büyük bir yol ayrımı gibiydi. Litvanyalı-Yunanlıydı; İsveç'te büyümüştü. Alt etmesi zor, tuhaf bir kombinasyondu.

Dahası, adının köklerini biraz ironik buluyordu. Hayatında çok fazla aşk olmamıştı; en azından erkeklerin aşkından söz ediliyorsa. Evliliği de sıradan sayılırdı ve sonrasında başka kimseyle flört etmemişti. Gerçi bir yıldan uzun bir zaman önce, bir akşam evindeki kanepede çok fazla şarap içtiğinde Tinder'da bir profil açmıştı. Ama bir kez bile uygulamaya girmemişti. Tinder hakkında pek de iyi şeyler duymamıştı. Ayrıca çocuklarının babasına denk gelme riski de söz konusuydu.

Eve girip, "Büyükbaba?" diye seslendi ama cevap alamadı.

Ön kapı her zamanki gibi kilitli değildi ama Milda yılların deneyimine dayanarak büyükbabasına öğüt vermenin faydasız olduğunu öğrenmişti. Büyükbabasının insanlığın özünde iyilik olduğuna yönelik inancı övgüye değerdi, ancak potansiyel olarak ölümcüldü. Daha geçen hafta evindeki soygun sırasında öldürülen yaşlı bir adam, Milda'nın otopsi masasındaydı. İki genç delikanlı işkence edercesine, öldüresiye dövmüşlerdi onu; sırf beş yüz yetmiş kron gibi "yüklü" bir meblağ uğruna.

Milda mutfaktan ve salondan geçerek bahçeye çıkan arka kapıya yürüdü. Büyükbabasının büyük olasılıkla çok sevdiği serada olacağını biliyordu.

Küçük ahşap verandaya çıkınca seslenmedi. Birkaç dakikalığına durdu ve büyükbabası varlığını fark etmeden onu gözlemledi. Çocukken burada kaç saat geçirmişti? Enskede'de, ormanın kıyısında bulunan bu küçük, kırmızı evin bahçesinde. Sera, Milda'nın büyükbabasına altmışıncı yaş hediyesiydi. Burası onun için cennetten bir köşeydi.

Milda onun seranın cam duvarları arasında gezindiğini gördü. Bazı bitkilere biraz su veriyor, tecrübeli parmaklarıyla toprağa dokunuyor, dikkatle birkaç kuru yaprağı koparıyor, özenli bakımı sayesinde serpilen bitkileriyle konuşuyordu. Milda serada neler olduğunu biliyordu. Domates, kırmızı biber, yeşil biber ve kabak. Büyükbabası orada karpuz yetiştirmeyi bile denemişti. Büyükbaba Mykolas için hiçbir şey imkânsız değildi.

Sonunda büyükbabası Milda'yı gördü. Yüzü aydınlandı ve ona el sallayarak yanına gelmesini işaret etti. Milda kocaman bir gülümsemenin bütün yüzüne yayıldığını hissetti ve seraya inen küçük eğimden koşarak indi.

"Selam büyükbaba!"

Ona sarıldı, güneşte olgunlaşmış domateslerin, toprağın ve sevginin kokusunu içine çekti. Aslında sevginin bir kokusu olmadığını biliyordu. Ama eğer olsaydı, tıpkı büyükbaba Mykolas gibi kokardı.

Büyükbabası gururla, "Bak!" dedi. "Kabak çiçekleri ne kadar güzel! Biraz toplayıp kızartacağım. Bunlara bayıldığını biliyorum. Geri kalan kabaklar da leziz olacaklar."

Büyükbabası elini sallayarak küçük krallığındaki bitkileri, hangi büyüme evresinde olduklarını anlatırken Milda onu dinledi. Buna bayılıyordu. Büyükbaba Mykolas'ın ölmesi, Enskede'deki evi onlara miras bırakması ve evin derhal satılması için ağabeyinin gün saydığını biliyordu. Büyükbabasının her zaman burada olmayacağını, serasında ufak tefek işlerle oyalanmayacağını düşününce boğazına bir yumru oturdu. Milda ve ağabeyi çok farklılardı.

Büyükbabası aklını okurcasına, "Adi nasıl?" diye sordu.

Adi Litvancada kurt demekti. Ağabeyine uygun bir isimdi.

Milda, "Ah, iyi" diye yalan söyledi.

Adi söz konusu olduğunda hiçbir şey iyi olamazdı. Her zaman zengin olmasını sağlayacağını düşündüğü işlerin peşindeydi. Bunlar çoğunlukla yasa dışı işlerdi. Sigorta dolandırıcılığından bir yıl boyunca hapiste yatmanın ona bir ders vereceği düşünülebilirdi. Ama belli ki öyle olmamıştı. Adi iflah olmaz biriydi. Üstelik en büyük oğlan ve annesi ile babasının göz bebeği olarak kendi mükemmelliğinden kesinlikle emindi.

"Peki Vera ile Conrad nasıllar?"

Milda büyükbabasının bakışlarından, çocuklar konusunda yalan söylemesine gerek olmadığını anladı. Bu yüzden cevap vermedi.

Büyükbabası, "Conrad'ın istediği zaman gelip benimle kalabileceğini biliyorsun" dedi ciddiyetle. "Ortam değişikliği ona iyi gelebilir. Özellikle de şimdi, yaz tatilinde. Dahası, bu evde tek bir damla içki yok. İstediği kadar kalabilir; mahsulüm olgunlaştığında yardıma ihtiyacım olacak."

"Teşekkürler ama Conrad rehabilitasyon merkezinde. Yaz boyunca orada kalmak zorunda. Belki daha sonra gelebilir."

Büyükbabasının yaralı bakışını görünce Milda dudaklarını ısırdı. Ailesinden yardım istemek yerine, oğlu için anonim bir tesis bulmuştu. Bu büyükbaba Mykolas'ın dünyasında yakışıksız bir hareketti.

Milda elini büyükbabasının elinin üstüne koyarak, "Bence Conrad da burada olmak ister" dedi. "Sadece buna hazır olması gerekiyor."

Büyükbabası tekrar gülümsedi.

"Evet. Hadi gel" dedi. "Biraz kahve yapacağım."

Büyükbabası önden giderek seradan çıktı ve eve giden eğimdeki küçük ahşap merdivenleri biraz zorlanarak tırmandı. Onun böyle sendeleyerek yürüdüğünü görmek Milda'ya acı veriyordu. Büyükbabası eskiden güçlü bir adamdı, hep hareket halindeydi, hep aktifti. Gerçi zihninde hiçbir sorun yoktu; son derece keskin

bir zekâsı vardı ve biyoloji profesörü olarak uzun yıllar çalıştığı için tam da Milda'nın konuşması gereken kişiydi.

"Evet, her ne kadar buraya uğraman çok hoşuma gitse ve beni ziyaret etmen için bir sebep olması gerekmese de aklında bir şeyler olduğu belli. Ne derdin var, küçük kız?"

Milda kendini biraz suçlu hissederek bir fincan taze demlenmiş kahve aldıktan sonra yanında getirdiği poşete uzandı. Buraya daha sık gelmeliydi. Büyükbabasını her gördüğünde böyle düşünüyordu. Ama hayat hep aralarına giriyordu.

"Bir süre önce otopsi masamda genç bir oğlan vardı" dedi. "Vahşice öldürülmüştü. Ve midesinde bunu buldum."

Ağzı kilitli poşeti Mykolas'a uzattı ve Mykolas yüzünde ciddi bir ifadeyle onu aldı. Pencerenin önünde duran küçük mutfak masasında Milda'nın karşısına oturdu ve torbanın içindekini dikkatle inceledi.

"Açabilir miyim?"

Milda başıyla onayladı.

Mykolas poşeti açtı, önce kokladı ve sonra içindekileri çıkardı. Bir tutam kıl. Robert'm midesinde olan saçların bir kısmıydı. Milda saçların büyük bir kısmını etiketlemiş ve prosedürleri gereğince incelenmesi için UAM'ye göndermişti. Ama ellerinde çok yavaş ilerleyen bir yığın iş olduğunu biliyordu. Muhtemelen en erken bir ay sonra cevap alabilirdi. Hem bu vakada hem de bu çocukta, İsveç adli makamlarının verebileceğinden daha hızlı bir biçimde cevaba ulaşmak için alışılmadık bir istek duymasına neden olan bir şeyler vardı. Büyükbabasının yaşlılık yıllarındaki en büyük tutkusu serası olabilirdi, fakat Milda kariyeri boyunca ondan daha keskin zekâlı bir biyologla, hatta zoologla karşılaşmamıştı.

"Sanırım bunun ne olduğunu biliyorum. Emin olmak için buna mikroskobun altında bakmalıyım. Burada bekle. Kahveni iç. Az sonra dönerim."

Büyükbaba Mykolas ayağa kalkarken Milda acıyla yüzünü buruşturduğunu gördü. Pencereden dışarıya bakarak kahvesini yudumlamaya başladı. Enskede'ye bayılıyordu. Bagarmossen'de büyümüştü ve bunda hiçbir terslik yoktu, fakat Enskede'nin ona

her zaman cana yakın ve davetkâr gelen eski moda bir cazibesi ve zarafeti vardı. Veya belki de bunun sebebi yörenin kendisi değil, büyükbabasının orada yaşamasıydı. Her neyse. Yıllanmış gül çalılıkları. Yazın gelmesiyle tatlı kokularını yakın çevreye yayan leylaklar. Eskiden olduğu gibi sokakta oynayan çocuklar.

Sokaktan tıknaz bir adam geçiyordu; Milda çocukken onunla oynadığını hatırlar gibi oldu ama emin değildi. Onu selamlamak için elini kaldırana kadar adam çoktan geçip gitmişti.

"Evet, işte bu kadar!"

Büyükbabası memnun bir yüz ifadesiyle geri döndü ve karşısındaki sandalyeye oturdu. Bir kez daha aynı şekilde yüzünü buruşturdu. Milda bu yaşlı ve inatçı adamı bir an önce doktora gitmeye zorlaması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı.

"Tıpkı düşündüğüm gibi. Kıllar Amerikan vizonu cinsinden bir hayvana ait. Vizon sözcüğü bu hayvanın Fransızca adından geliyor."

Büyükbabası heyecan yaratmak için duraksadı. Milda onu aceleye getirmemesi gerektiğini biliyordu. Büyükbabası ilginin odağında olduğu her saniyeden zevk alırdı. Milda'nın onu bu zevkten mahrum etmeye hiç niyeti yoktu. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve ona beklentiyle ama sessizce baktı.

"Bu hayvanın anavatanı Kuzey Amerika. Kordalılar familyasına ait ve bir omurgalı. Memeliler sınıfından. Kuşkusuz. Kuyruğu hariç 30-45 cm. uzunluğa erişebiliyor; kuyruğu ise yaklaşık 13-23 cm. kadar uzuyor. Erkeği 1-1,5 kg. ağırlığında; dişisi ise 0,75 kg. civarında. İnsanlar tarafından yetiştirilenler vahşi doğadakilerden daha ağır olabiliyor."

Milda başıyla onayladı. Büyükbabasının hangi hayvandan söz ettiğini anlamaya başlamıştı. Ama onun konuşmasına izin verdi. Büyükbabası tam formundaydı ve gözleri sevinçle ışıldıyordu.

"Bu hayvan önceden kokarcalarla aynı grupta, genus mustela familyasında konumlandırılıyordu, fakat genetik çalışmalarda o kadar büyük farklılıklar saptandı ki, artık kendi familyasında konumlandırılıyor. Yani bu kıllar bir vizona ait, sevgili Milda!"

Büyükbabası kıl tutamını zafer kazanmışçasına ona doğru kaldırdı. Milda başıyla onayladı. O kadarını zaten anlamıştı.

"Peki bu vizon tüylerinin tam olarak nereden geldiğini saptamak mümkün mü? İsveç'teki bir bölgeye özgü yerel bir tür var mı?"

"Hayır, ne yazık ki yok. Genellikle sözü edilen iki farklı türden var: vahşi vizonlar ve çiftliklerde yetiştirilen vizonlar. Şey, eminim vizon çiftliklerindeki koşullar hakkındaki tartışmalardan haberin vardır. Ama vahşi vizonların ve çiftlik vizonlarının kürkleri arasında hiçbir fark yok."

"Dürüst olmam gerekirse hâlâ faaliyet gösteren vizon çiftlikleri olduğunu bilmiyordum."

Milda ayağa kalktı ve fincanlarını doldurmak için mutfak tezgâhındaki kahve demliğini aldı.

"Ah hayır, hâlâ açıklar. Sayılarını ya da nerede olduklarını bilmiyorum ama eminim ki bu internetten soruşturulacak bir şey."

Milda hafifçe gülümsedi. Büyükbaba Mykolas modern teknoloji konusunda pek hevesli değildi ve terimlerin doğrusunu öğrenmeyi reddediyordu.

Milda, "Vahşi vizonlar nerede yaşarlar? Hangi ortamda?" diye sorarak tekrar yerine oturdu.

Dışarıda birkaç çocuk hokey oynamaya başlamışlardı ve mutlu çığlıkları aralık duran mutfak penceresinden açıkça duyuluyordu.

"Vizonlar suya yakın yerlerde yaşamayı severler. Göl kenarlarında, su kanallarında, sulak arazilerde. Balıklarla, karideslerle, kurbağalarla ve başka küçük hayvanlarla beslenirler."

Milda başıyla onaylarken düşüncelere daldı. Vizon tüyleri. Robert'ın midesinde. Bunun anlamı ne olabilirdi? Önemi neydi? Ah, her neyse... Bunu öğrenmek onun işi değildi. Sadece bulduklarını teslim edebilir ve gerisini başkalarına bırakabilirdi. Büyükbabasına gülümsedi.

"Teşekkür ederim, çok yardımcı oldun. Her neyse, bu yıl serada hangi tuhaf deneyleri yürütüyorsun?"

Büyükbaba Mykolas'ın yüzü aydınlandı. Tüyleri dikkatlice poşete koydu, kilidini kapattı ve dirseklerini masaya dayayarak parmak uçlarını birbirine dayadı.

"Evet! Bu yıl biraz hibrit tohumlarla oynamaya ve iki farklı havuç türünü birleştirebilir miyim diye bakmaya karar verdim.

Chantenay ve Erkenci Nantes tohumları birleşince ortaya iyi bir sonuç çıkacak gibi görünüyor. Ayrıca güllerimden iki tanesini melezlemeyi düşündüm. Bence Rugelda ile Dream Sequence'ı melezleyerek çok güzel bir şey elde etmek mümkün olabilir. Bu tür Astrid Lindgren gülü olarak da biliniyor. Rugelda, eminim ki senin de bildiğin gibi bir rugosa hibritidir ve Dream Sequence ise bir floribunda hibritidir. Yani bana kalırsa..."

Büyükbabası memnuniyetle hibritlerinden bahsederken Mina onu izledi. Kendine bir kez daha onu daha sık ziyaret etmesi gerektiğini hatırlattı. Ve onu Dalen'deki doktora sürüklemesi gerektiğini; mecbur kalırsa zorla.

85

Vincent iki tabak prenses pastasını dengede tutmaya özen göstererek Sains Bergander'in beklediği masaya taşıdı. Tabaklardan birini masaya koyarken pasta dilimi yana doğru devrildi. Vincent dilimi düzeltmeyi düşündü ama sonunu getirmedi. Bunun yerine odanın ortasındaki masada duran kahve makinesinin yanına gitti.

Omzunun üzerinden geriye doğru seslenerek, "Kahveni nasıl alırsın?" diye sordu.

Sains, "Ruhum kadar siyah" diye cevap verdi.

Vincent iki fincan kahveyle masaya dönerken, "Ah evet, sanırım hobi olarak çarmıhlar inşa ettiğin için böyle hissetmeni anlayabiliyorum" dedi. "Benimle görüşmeye zaman ayırdığın için tekrar teşekkürler. Kafanı ütülediğim için özür dilerim."

Henüz Mina'yı aramamıştı. Buna cesaret edememişti. Sains'in şehirde olduğu ortaya çıkınca onunla görüşmek ve kitap dışında bir şeylere odaklanmak cazip gelmişti. Dahası, gerçekten de tasarımcıyla konuşması gerekiyordu.

"Lafı bile olmaz" dedi Sains. "Bana ulaşmakta zorlandığın için kusura bakma; bitirmem gereken büyük bir sipariş vardı. Ama hiç olmazsa yeniden Sundsvall'a gelmek zorunda kalmadın. Erkek kardeşim televizyona çıkmadan önce ona bir illüzyon konusunda yardımcı olmaya geldim. Alevlerin boyutlarını bir türlü ayarlayamadık."

Vincent başını iki yana salladı. Ah bu sihirbazlar!

Sains ile Vetekatten'de – Stockholm şehir merkezindeki büyük kafe ve pastanede oturuyorlardı. Mekânın her zamanki gibi turistlerle dolu olması rahatsız edilmeden konuşmayı kolaylaştı-

nyordu. Her sihirbaz bilirdi ki, bir sır saklamanın en iyi yolu göz önünde olmaktı.

Vincent yana devrilen pasta diliminin katmanlarına baktı. Kekten oluşan tabana. Vanilyalı kremaya. Ahududu reçeline. Beyaz kremaya. Marzipana. Beş katman vardı. Kahretsin. Neyse ki en üstte pudra şekeri vardı.

Vincent nefesini verdi. Pudra şekeri sayesinde altı katman oluyordu.

Yakın zamanda matematikçi Eugenia Cheng'in kategori teorisini açıklamak için pişirme tekniklerini kullandığı bir konferans izlemişti. Cheng muhtemelen bu pasta dilimini matematiksel bir teoreme dönüştürebilirdi. Normalde bu Vincent'ı neşelendirirdi. Fakat o sırada, Robert'ın Zikzak Kız kutusunda üç parçaya ayrılırken enine kesitlerin nasıl göründüğünü merak ediyordu. Yağ dokusu ve kan. Acaba bu katmanlar da prenses pastasını andırıyor muydu? Robert'ın teni marzipan gibi miydi? Vincent pastayı kendinden uzaklaştırdı.

"Memnuniyetle evine gelirdim" dedi Sains. "Gerçi burası da çok güzel."

"Olmaz, bu evde konuşulacak bir konu değil" dedi Vincent. "Burası çok daha iyi. Acelen olduğunu bildiğim için doğrudan konuya gireceğim. Sana daha önce gösterdiğim illüzyonu hatırlıyor musun? Kılıçlı kutuyu?"

Sains başıyla onaylayarak, "Tuhaf bir şekilde inşa edileni" dedi.

Çatalını aldı, pasta dilimine batırdı ve koca bir lokmayı ağzına götürdü. Yağ ve kan katmanları. Vincent gözlerini sımsıkı yumdu. Belli ki Sains mesleğiyle ilgili olmasına rağmen basın toplantısından habersizdi. Sains'in dâhi bir mucit olmasının bedeli, dış dünyayla her zaman yakın bağlantılarının olmamasıydı.

Vincent, "Bilmediğin şey ise bu kutunun bir cinayette kullanılmış olması" diye devam etti. "Daha da kötüsü var. Sahne illüzyonları gibi görünen gereçlerle öldürülen iki kurban daha bulduk."

Sains lokması boğazına takılınca şiddetle öksürmeye başladı. Vincent hemen ona bir bardak su getirdi. Sains suyu minnettar bir

şekilde içti, boş bardağı masaya koydu ve ağzını bir peçeteyle iyice sildi. Düşünmek için zaman kazanır gibi bir hali vardı.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" dedi. "Cinayet mi? Gerçekten mi? Peki 'biz' olarak bahsettiğin kim?"

Vincent, Sains'in öksürük krizinin ardından kendilerine bakan birileri olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettikten sonra fotoğrafları dosyadan çıkardı.

"Bir soruşturmada polise yardım ediyorum" dedi. "Elbette detaylar gizli; yine de medyayı vaka hakkında bilgilendirdik. Görünen o ki, karşımızdaki tam bir deli. Şu fotoğraflara baksana."

Kahve fincanlarını ve bardağı kenara iterek masada yer açtı ve fotoğrafları yaydı. Muhtemelen onları A4 boyutuna getirmemeliydi. Diğer müşterilerin gözünden kaçmayacak kadar büyümüşlerdi. Ama detayların netleşmesi gerekiyordu. Sains pasta tabaklarını bitişikteki masaya koydu. Belli ki iştahı kaçmıştı.

Vincent, "İşte kılıçlı kutu" diyerek fotoğrafı işaret etti. "Bunlar gerçek kılıçlar. Onları sana daha önce gösterdim mi bilmiyorum. Bu dört resimde görünen bıçak ve kutu ise..."

"Zikzak Kız illüzyonu" dedi Sains. "Burada ne olduğunu çözmek zor değil. Korkunç!"

"İnsanların o kutulara girdiklerini görmek bile bende klostrofobiye neden oluyor" dedi Vincent. "Kutunun içinde buldukları oğlanın neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum."

Sains tuhaf bir yüz ifadesiyle ona baktı.

"Bence kutuya kapatıldığında aklına gelen son şey sıkışıklık olmuştur. Ama üç tane illüzyon olduğunu söyledin. Üçüncüsü nedir?"

"Mermi yakalama."

"Ah. Yüce Tanrım. Onun fotoğrafını getirmediğin için teşekkürler."

Sains fotoğraflara baktı, onları evirip çevirdi. İlk bakışta fotoğraflar masum sahne aksesuarlarını resmediyormuş gibi görünüyordu. Ama kutuların ve bıçakların varlığı bile kötülük yayıyordu. Aklı başında olan hiç kimse böyle bir şey yapmazdı.

"Ne söylememi istiyorsun?" dedi Sains. "Geçen seferkinden başka bir katkıda bulunamam."

"Belki. Ama o zaman daha çok herhangi birinin senden veya bir başkasından bir kutu ya da çizimler sipariş edip etmediğine odaklanmıştım. Çözümün illüzyonların yapımında olabileceğini fark etmemiştim. O zaman elimizde sadece bir kutu vardı ve tek söyleyebileceğin özensizce yapılmış olduğuydu. Ama şimdi elimizde iki kutu var. Bunların ileri düzeyde marangozluk becerileri ve engin bir sihirbazlık bilgisi gerektirdiğini söylediğine göre, bu illüzyonları yapabilecek çok fazla insan yok."

Sains düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "Evet, her iki alanda da yetkin olan pek fazla kişi yok" dedi.

"Yanılıyor olabilirim" dedi Vincent. "Ama bir şey inşa eden herkesin kendilerine özgü bir tarzları olduğuna, ne yaparlarsa yapsınlar kendi izlerini bıraktıklarına inanıyorum. Veya bu durumda ne inşa ederlerse etsinler. Bir çizimi örnek alsalar bile yine de 'kendi bildiklerini okurlar'. Öyle değil mi?"

"Kendi imzalarını atarlar." Sains başıyla onayladı. "Bu, inşa sürecini yürüten kişinin kendi imzasını atması olarak tabir edilir."

"Pekâlâ. Bu kutuların bir profesyonel tarafından inşa edilmediklerini zaten kesinleştirmiştik. Dolayısıyla, belki de logo gibi profesyonel bir imzaları yok. Ama yine de ortada bir imza olabilir. Fotoğraflardaki iki illüzyon aynı kişi tarafından inşa edilmiş. Aralarında ortak bir özellik görebiliyor musun? Acaba sadece senin görebileceğin ama kimi aradığımıza dair ipucu verebilecek bir detay olabilir mi? Dediğin gibi, bunu yapabilecek çok fazla kişi yok. Bu kutularda kimin imzası var?"

Masalarının yanından beş kişilik bir grup geçti. Konuştukları dile bakılırsa Hollandalı turistlerdi. Hepsinin üstünde bir örnek baskılı tişörtler vardı. Herkese Avrupa turuna çıktıklarını haber veren sloganlarının baskısı kuşkusuz evde yapılmıştı. Vincent elini hemen fotoğrafların üstüne koydu ama yeterince hızlı değildi. Genç bir kadın fotoğrafları gördü ve durdu.

Kusursuz bir İngilizceyle, "Aman Tanrım!" dedi. "Sizler sihirbazlık numaraları mı yapıyorsunuz? Müthiş!"

Sains gülümseyerek, "Teşekkürler" dedi. "Pek çok kişi bunların ne olduklarını bile anlamazdı."

Sains neyin peşindeydi? Vincent kadını sohbete dahil etmek değil, onu göndermek istiyordu. Sains kadına bir dilim prenses pastası ikram ederse şaşırmazdı. Çok geçmeden bir örnek tişörtlü Hollandalılar da masanın çevresinde toplanacaklardı.

"Eh, sihir ucubeler içindir" dedi kadın. "Gitmem gerek."

Koşarak grubunun yanına gitti ve omzunun üstünden Sains'e seslendi. "Biz ucubeler birlik olmalıyız!"

Vincent kollarını kavuşturdu ve Hollandalıların gitmelerini bekledi.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Kusura bakma. Ama insan elli beş yaşından genç birinden nadiren övgü alıyor. Bu arada, pastanı yiyecek misin?"

Vincent başını iki yana salladı. Sains hem kendi dilimini hem de Vincent'ınkini tekrar önüne alarak midesine indirmeye başladı.

İki lokma arasında, "Her neyse" dedi, "Bir konuda haklısın. Bu iki kutu tanıdığım biri tarafından inşa edilseydi bunu fark ederdim. Ama herhangi bir şey göremiyorum."

Sains düşünceli bir şekilde çiğnemeye devam etti.

"Vincent, bir şeyi gözden kaçırıyorsun" dedi yutkunarak. "Tek bir kişinin hem illüzyonlar hem de marangozluk konusunda becerikli olması hepimizin birbirimizi takip etmesine imkân verecek kadar nadir bir durum olsa bile..."

Vincent, Sains'in nereye varmaya çalıştığını anlamıştı. İçinden kendi alnına bir şaplak atmak geldi. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"...iki kişiden her birinin bir konuda iyi olması hiç de sıra dışı değil" diyerek Sains'in cümlesini bitirdi. Sihirbaz illüzyonlar yapabilir. Marangoz inşa edebilir."

Vincent ellerini yüzüne götürerek kendini bir süreliğine dış dünyadan soyutlamak istedi.

Avuçlarına doğru konuşarak, "İki kişiler" dedi. "Çok küçük düşünmüşüm. Tek bir katil yok. Birlikte çalışan iki kişi var. Bu da cinayetlerde iki tane kişiliğin öne çıktığını hissetmemin sebebini açıklıyor. Bir tanesi mantıklı bir planlamacı; diğeriyse duygusal şiddete meyilli. Her şeyi birleştirip homojen bir katil profili oluş-

turmaya çalıştım ve başarısız oldum. Beklendiği gibi. "Hiçbir zaman tek bir katil yoktu."

Vincent ellerini kucağına koydu ve hâlâ fotoğrafları incelemekte olan Sains'e baktı.

Sains usulca, "Vincent" dedi, "tek bir kişi deli gibi davranabilir. Başkaları tarafından anlaşılmayan, ancak hasta bir zihne tamamen makul görünen mantıksız delilikler yapabilir. Ama ya iki kişi? Bu ikisinin birlikte çalışmaları, aralarında işbölümü yapmaları gerek..."

Sains fotoğrafları çok fazla elleyince hastalık kapacakmış gibi parmak uçlarıyla bir araya getirip özenle dosyaya koydu.

"Tek bir deliyi aramıyorsun" dedi. "İki canavar arıyorsun."

"İkili delilik" dedi Vincent usulca. "Bir psikoz, bir cinneti paylaşan iki kişi. Ve onları bulamıyorum."

Pencereden dışarıya, insanların yazın dondurma yedikleri, vahşi cinayetleri ve çözümsüz şifreleri düşünmek zorunda olmadıkları sıradan dünyaya baktı.

"Çünkü yeterince zeki değildim. Bundan sonraki kişi benim yüzümden ölecek. Bir kişinin aptallığı ve iki kişinin deliliği yüzünden. Üçlü delilik."

Ninova

86

Burun spreyini elinden geldiğince derine çekti. Sonra kendini bir sonraki adım için hazırladı. İğneyi kendi tenine batırmak zorunda kaldığı her seferinde dehşete düşüyordu. Devam etmesini sağlayan tek şey irade gücüydü. Hedefi gözünde canlandırması önerilmişti. Julia her seferinde bunu deniyordu. Gözlerini kapadı. Önünde gerçek bir bebek gördü. Erkek ya da kız olması önemli değildi. Kabarık bebek saçları. Tombik uyluklar. Boğazımn derinliklerinde başlayan, agularla karışık bir gülüş. Julia arzusuyla elinden geldiğince bağlantı kurdu.

Ama faydası olmadı. Hâlâ iğnelerden korkuyordu.

Torkel ona yardım edebilirdi, ancak günün ortasında işini bırakıp ona iğne yapmak için eve gelemezdi. Hemşire neşeli bir şekilde bu iğnelerin ikisine ait olduğunu söylemişti. Julia kendi derisine batan iğnelerin nasıl olup da ikisine ait olduklarını merak ediyordu doğrusu. Bu da son birkaç yıldır içinden geçtikleri sürecin getirdiği binlerce saçmalıktan sadece bir tanesiydi.

Yeniden cesaretini topladı. Göbek derisini hafifçe sıkıştırarak uygun bir nokta ararken iğneyi olabildiğinde sabit tutmaya çalışsa da eli deli gibi titreme eğilimindeydi.

Kapı tıklatılınca sıçradı. Az kalsın iğneyi yanlışlıkla olmadık bir yerine batıracaktı. Hormon iğnesini ve burun spreyini dikkatli bir biçimde masada duran çerçevenin arkasına, Torkel'le evlendikleri gün çekilen fotoğrafın arkasına koydu, gömleğini indirip belinin içine soktu ve kapıyı açmaya gitti.

"Merhaba. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Milda Hjort dışarıda dikiliyordu. Julia seçeneklerini tarttı. İğneyi çok geçmeden yapmalıydı. Ama Milda genellikle lafı uzat-

mazdı ve onu göndermek için geçerli bir sebebi yoktu. Ayrıca konu önemli olabilirdi.

Julia, "Hayır, hem de hiç" diyerek kenara çekildi.

Hızlıca derli toplu çalışma masasına baktı. Neyse ki iğne resim çerçevesinin arkasında görünmüyordu.

"Otursana."

Julia, Milda'ya ziyaretçi sandalyesini işaret etti; sanki başka bir seçenek vardı da.

Sesinin kulağa ne kadar profesyonel geldiğini duyabiliyordu. Sakince. Çocuk özleminden, yıkılmış hayallerden ve bedeninden çıkıp doğruca metal bir kâseyi boylayan ceninlerin anılarından tamamen arınmış. Yaşaması olanaksız. Kullandıkları sözcükler bunlardı.

Julia, Milda'nın kendisine soran gözlerle baktığını fark etti ve bir an için yüz ifadesinin kontrolünü yitirdiğini fark etti. Çalışma koltuğuna oturunca o dalgınlık ânı geçip gitti. Bakışları yeniden keskinleşti ve yüzünde odaklanmış bir ifade belirdi.

Milda'yı dikkatle süzerek, "Elinde bizim için ne var?" diye sordu.

Milda'nın rolü ve işi etkileyiciydi. Julia'nın amacı her zaman ve her şeyden önce birinin hayatta kalmasını sağlamaktı. Cinayet vakalarında bile bunu birincil görevi kabul ediyordu. Faili bulmaktaki amacı, daha fazla insanın katilin elinde can vermesini önlemekti. Buna karşın Milda, ölülerin öncelikli olduğu bir zamanda devreye giriyordu. Zamanının çoğunu yaşayanlarla değil, ölülerle geçiriyordu. Milda'nın hayat odağı haline gelen bu işi kendisinin yapabileceğinden kuşkuluydu Julia. Öte yandan, Milda'nın işine çok büyük bir saygı duyuyordu. Bu işin yapılması gerekiyordu. Ölüler konuşabilirdi. Yıllar boyunca üzerinde çalıştığı vakalarda buna sık sık tanık olmuştu. Adli tabip her soruşturmadaki bulmacanın önemli bir parçasıydı.

"Şey, konu Robert Berger cinayetiyle ilgili. Dolayısıyla Tuva Bengtsson ile Agnes Ceci cinayetleriyle. Ama bu yapbozu çözmemizi sağlayacak kilit parça Robert. Sanırım. Umarım."

Milda sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı.

Julia masada öne doğru eğilerek, "Seni can kulağıyla dinliyorum" dedi.

Kolu yanlışlıkla düğün fotoğrafının çerçevesine değdi ama çerçeveyi çabucak eski yerine koymayı başardı.

Milda boğazını temizledi.

"Bildiğin gibi, Robert ağzına bir şeyler atmaya meyilliymiş" dedi. "Sürekli yenmeyecek şeyleri yiyormuş. Bu sandığın kadar sıra dışı değil. Onu açtığımda, Robert'ın midesinde büyük miktarda kıl buldum."

Julia yüzünü buruşturarak, "İğrenç" dedi.

Kılları tattığım hayal edince midesi bulandı.

"Evet ama bizim açımızdan bir avantaj olabilir. Sonuç çıkarmak bana düşmez, ben sadece bulduklarımı bildiriyorum. Ama belki katilin bir tür... vizon çiftliğiyle bağlantısı olabilir."

Julia ona baktı.

"Vizon çiftliği mi? Hâlâ öyle yerler var mı?"

"Evet, ben de yok zannediyordum. Fakat hayvan hakları örgütleri kapanmaları için mücadele verdikleri halde İsveç'te hâlâ birkaç tane vizon çiftliği var."

Julia suskunlaştı.

Milda sandalyesinde doğrulduktan sonra hevesle açıklamaya devam etti. "Bu varsayımımın iki dayanağı var. Birincisi, bildiğin gibi bütün kurbanlarda ketamin kalıntıları bulduk. İkincisi, Robert'ın midesindeki vizon kıllarıydı. Tabii ki vahşi bir hayvana da ait olabilir ama hiç sanmıyorum. Ketaminin kullanım alanlarından biri de vizonları uyuşturmak. Hatta Robert'ın bir vizon çiftliğinde öldürüldüğünü iddia edecek kadar ileri gidebilirim. Aynısı diğerleri için de geçerli."

Julia, Milda'nın söylediklerini sindirebilmek için arkasına yaslandı. Beyninin farklı bölümleri çeşitli bağlantılar, yollar ve doğrular bulmak için deli gibi çalışıyordu. Ama tüm bunlar çok fazlaydı; tutarsız bir karmaşaydı. Vizon çiftliği fikrinin hâlâ elle tutulur bir yanı yoktu.

Julia ayağa kalkarak, "Anlattıklarını ekibe ileteceğim" dedi.

Bu bekleyemezdi. Milda da ayağa kalktı. Sonra bocalar gibi oldu.

Temkinli bir şekilde, "İğneleri tek başına halledebiliyor musun?" diye sordu.

Neye uğradığını şaşıran Julia, "Efendim?" dedi.

"Bir tür... süreçten geçtiğine dair bir dedikodu duydum. İğneleri kendin yapabiliyor musun, yoksa yardım ister misin? Sana yardım edebilirim."

Julia'nın boğazına bir yumru oturdu. İnsanların bu konuyu bildiklerini ve konuştuklarını bilmekten nefret ediyordu. Ama emniyet müdürlüğünde hiçbir şey sır olarak kalmıyordu. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi. Yavaşça fotoğraf çerçevesinin arkasındaki şıringaya uzandı. Şıringayı Milda'ya uzattı ve gömleğinin ucunu pantolonunun içinden çıkardı. İçi rahatlamıştı.

Milda iğneyi yaparken hiç canı yanmadı.

87

Vincent elinde kumandayla televizyonun karşısında oturuyordu. Kırk yedi yaşında çoktan bir dinozor olduğunu biliyordu. Artık kimse düzenli olarak televizyon izlemiyordu. Ama Vincent programların belirli bir saatte gösterilmesini seviyordu. Eğer programı yayınlandığı sırada izlemediysen kaçırıyordun.

Elbette çoğu program internet üzerinden de yayınlandığı için aslında herhangi bir şeyi kaçırmak imkânsızdı. Ama sorun da buradaydı. Vincent ulaşılabilirlik ilkesinin kurbanı olduğunun tümüyle farkındaydı. Ulaşılmaz olan herhangi bir şey daha heyecan verici ve çekici hale geliyordu. Fakat modern dünya ona bu ilkenin tersinin de geçerli olduğunu göstermişti. Her şey ulaşılabilir olduğunda, hiçbir şey ilginç gelmiyordu. Vincent'ın ilginç olmayan şeylerle ilgilenecek zamanı yoktu.

Evin alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark etti. Benjamin'in sesi kapının ardından hayal meyal duyuluyordu; bu da çevrimiçi olduğunu gösteriyordu. Her ne kadar görünmez olsalar bile, Benjamin'in arkadaşlarının olması şaşırtıcıydı. Aston uyuyordu; halinden memnundu. Rebecka dışarıda bir yerlerdeydi ve Maria... Vincent aslında Maria'nın ne yaptığını bilmiyordu. Yatakta uzandığını ve anlamlı bir yaşam sürmeye dair içgörülerle dolu bir kitap okuduğunu tahmin ediyordu. Maria böyle kitaplara bayılıyordu. Onları bir çırpıda bitiriyordu. Bazı insanlar yemek kitapları okuyup tek bir tarif bile pişirmiyordu. Bazıları da fitness kitapları okuyup yerinden bile kıpırdamıyordu. Maria da kişisel gelişim kitapları konusunda böyleydi. Okuduğu öğütlerin herhangi birini uygulamaktansa, yeni bir kitap açmak daha kolay geliyordu. Sonrasında, değişen bir şey olmadığında hayatı suçluyordu.

Pekâlâ, belki biraz acımasızlık ediyordu. Ama karısının başucundaki kitapları biraz abartılı buluyordu. Hepsi de bir şeyin sırrını ya da anahtarını sunmayı vaat ediyordu. Vincent tıksırdı. Bu kitapları yazan insanlar şifreler ya da gerçek hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Bir ses düşüncelerini böldü. Salon penceresinin dışından geliyordu. Başını kaldırınca pencerenin dışında gözüne ilişen siluet ânında ortadan kayboldu. Gerçekten birini görmüş müydü? Aydınlık bir akşamdı fakat evin köşesindeki ağaçlar pencerenin dışındaki çimlere gölge düşürüyordu. Vincent'ın kapıya kadar uzanan çakıl taşlı yolun kenarlarına yerleştirdiği güneş enerjili lambalar ön bahçenin tamamını aydınlatmakta yetersizdi. Vincent televizyonu kapattı, pencereye gitti ve dışarıya baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Çimlerin köşesindeki çalılıklardan bir tanesi, sanki biri ya da bir şey ormana doğru giderken içinden geçmiş gibi sallanıyordu. Muhtemelen bir geyikti. Kırsala taşındıklarında Vincent doğadaki canlıların insanlardan hiç korkmadığını çabucak öğrenmişti. Vincent geyiğin ne kadar zamandır pencerede durup kendisini izlediğini merak etti. Muhtemelen geyik de kendi ormanının orta yerinde Vincent'ın ne işinin olduğunu merak ediyordu.

Vincent camda, göz hizasında iki tane yağ izi gördü ve onları gömleğinin koluyla silmeye çalıştı ama izler dışarıdaydı. Yarım ay şeklindelerdi. Vincent ellerini gözlerinin kenarlarına siper ederek izlerin üstüne koydu. Elleri izlere birebire uydu. Sanki içeriden dışarıya bakacakmış gibi. Ya da dışarıdan içeriye. Birisi pencerenin dışında, aynı pozisyonda durmuştu. Birisi orada durmuş ve pencereden içeriye bakmıştı. Ve bu kesinlikle bir geyik değildi.

O sırada kapı çalınınca Vincent bu ani yüksek ses yüzünden az kalsın çığlık atacaktı. Kapı tekrar çalındı. Vincent gidip temkinli bir biçimde, ne beklemesi gerektiğini bilmeden kapıyı açtı.

Mina dışarıda duruyordu.

Sesindeki şaşkınlığı gizleyemeden, "Ah, merhaba" dedi. "Demek beni gözetleyen sendin, öyle mi?"

"Gözetlemek mi?" dedi Mina. "Hayır, sadece Aston uyuyor olabilir diye zili çalmak istemedim."

"Hayır, yani dışarıda birisi vardı..."

Ormanı işaret edecek oldu ama Mina'nın yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti.

"Bir şey mi oldu?" dedi.

Vincent dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Mina, "Hayır, ben sadece düşündüm ki..." diye lafa girdi ama ne diyeceğine tam olarak karar verememiş gibi sesi kısıldı. "Bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm."

Vincent ne diyeceğini bilemedi. Karşısındaki kadına baktı. Mina tuhaf olabilirdi. Ama hiç olmazsa çoğu insana karşı yaptığı gibi rol yapmıyordu. Vincent bunu takdir ediyordu. Evine gelmek Mina için muazzam bir cesaret gerektirmiş olmalıydı. Hayır cevabını göze almak. Özellikle de takside Vincent'a söyledikleri düşünüldüğünde. Vincent kitabı onun gönderdiğini nasıl düşünebilirdi? Onun kim olduğunu ve neyle mücadele ettiğini bildiği halde. Kendine kızdı. Nasıl bu kadar duyarsız olabilmişti? Bir ses duyunca hemen kapıdaki aralıktan içeriye baktı. Eğer Maria Mina'yı görürse kıyameti koparırdı.

"Ailene merhaba derim diye düşündüm" dedi Mina. "Madem birlikte bu kadar çok çalışıyoruz."

"Bu iyi bir fikir değil" dedi Vincent. "Bu akşam olmaz."

Mina ondan bir adım uzaklaştı. Vincent artık onun yüzünü net olarak göremiyordu ama düşük omuzları, bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Onu fena halde incitmişti. Mina az önce korktuğu hayır cevabını almıştı.

Telaşla, "Yani birlikte bir şeyler yapmamız iyi bir fikir" diye ekledi. "Harika bir fikir. Ben ailemi kastettim. Maria bugün biraz dengesiz ve normal bir günde bile çok kıskanç olabiliyor. Kendisiyle pek de barışık olmadığı bir günde seni burada, bu şekilde görürse..."

"'Bu şekilde' derken ne kastediyorsun?" dedi Mina. "Ortada yanlış bir şey mi var?"

Vincent, Mina'ya baktı. Hayır, ortada kesinlikle yanlış bir şey yoktu. Sıkıca atkuyruğu yaptığı siyah saçları ve beyaz polo yaka tişörtü hem hatlarını hem de kişiliğini vurguluyordu. Dış görü-

nüşü onu meydana getiren parçaların toplamından Vincent'ın nefesini kesecek kadar etkileyiciydi. Vincent ondan ne kadar etkilendiğini belli etmediğini umdu ve Mina konuşurken onun kırmızı dudaklarına bakmaktan kaçınmak için elinden geleni yaptı. Dahası, belli ki bir arkadaşa sandığından daha çok ihtiyacı vardı. Özellikle de az önce birinin kendisini gözetlediğine dair bir halüsinasyon gördüğü için. Belli ki penceredeki bir geyikti.

Mina, "Sence Maria'nın kıskanması için herhangi bir sebep var mı?" diye devam etti.

Dudaklarının köşesi kıpırdandı ve Mina gülümser gibi oldu. Ama Vincent emin olamadı. Bu bir gölge de olabilirdi.

Vincent, "Seni kıskanması için mi?" derken kızardığını fark etti. "Şey, o..."

Mina sözünü keserek, "Tabii ki beni değil" dedi. "Biz hiç tanışmadık ki... Genel anlamda kıskanç olması için geçerli bir sebebi var mı demek istedim. Genellikle başka kadınlarla ilişki yaşar mısın?"

İşte yine karşısındaydı: Gävle'deki o ilk akşam merakını uyandıran Mina. Neredeyse patavatsızlığa varacak kadar dürüsttü ve toplumun beklediği sosyal duyarlılıktan uzaktı, çünkü bu büyük bir çaba gerektiriyordu. Özellikle de Vincent gibi, sosyal çarkların dönmesini sağlayan becerilere doğuştan sahip olmayanlar için. Mina, Vincent'ın –büyük olasılıkla ilk defa– kendisi gibi hissetmesini sağlıyordu. Rol yapmasına gerek kalmıyordu. Oysa diğerlerinin ondan istedikleri buydu. Mina'nın ellerine baktı. Kuru görünmüyorlardı. Herhalde nemlendirici sürmüştü. Burun deliklerine hafif bir vanilya kokusu ulaştı.

"Kimseyle ilişki yaşamıyorum" dedi Vincent. "Şey, evliyken bir defa bir ilişki yaşadım. Ama onunla. Maria'yla. Sonra boşandım ve onunla evlendim."

Mina onu anlamış gibi yavaşça başıyla onayladı.

Vincent kapıyı kapatarak, "Hadi gidelim" dedi. "Maria muhtemelen dünyanın en iyi annesi; onu Aston'la görmelisin. Ama bu evde iletişim kurmak genellikle biraz... zorlayıcı olabilir. Maria'ya mesaj atıp beni çağırdığını söyleyeceğim. Zaten bu bir bakıma doğru."

Mina "Gerçi işten bahsetmeyeceğimize söz vermelisin; aylardır işten başka bir şey düşünmüyorum" diyerek onun koluna girdi. "Normal insanlar şu anda tatildeler. Bu gece bir ara verelim."

Mina'nın kolu kaskatıydı ve kolunu tutma şekli hiç de rahat değildi. Belli ki bu alışık olmadığı bir hareketti. Ama Vincent onun çabasını takdir etti.

"Anlaştık. O zaman benim sözde kaçamaklarım ve kıskanç karım gibi havadan sudan şeylerden bahsedelim."

Evin önündeki küçük çimenlikten geçen çakıl taşlı yolda yürüdüler ve dolambaçlı sokağa çıktılar. Aydınlık bir akşamdı ve yaz sıcağı hâlâ etkisini gösteriyordu.

Vincent posta kutusunun yanında durdu. Bir şey eksikti. Geçmiş gösterilerinden birinin öncesinde, Umberto bir reklam kampanyasının parçası olarak "Zihin okumak yasaktır" yazılı, kendinden yapışkanlı metal levhalar yaptırmıştı. Vincent buraya taşındığında bunlardan bir tanesini posta kutusuna yapıştırmıştı. Ama şimdi levha yerinde yoktu. Muhtemelen çimlerin arasında bir yerdeydi. Vincent levhayı birinin almış olabileceğini düşünmekte zorlanıyordu. O levhayı hâlâ komik bulan tek kişi muhtemelen kendisiydi. Ama levha olmayınca posta kutusu daha da tekdüzeydi.

"Tyresö çok sakin bir yer" dedi Mina. "İnsan kendini kırsaldaymış gibi hissediyor. Kaybolmamak için navigasyonumu kullanmak zorunda kaldım. Sanki medeniyet kilometrelerce geride kalmış gibi."

Vincent güldü.

"Gizlemenin anlamı yok, gerçekten de kırsaldasın. Ama mutluyum. Yani mutluyuz, demek istedim. Turnedeyken pek çok insanla karşılaşıyorum. Sonrasında bir sonraki komşuyla aranda iki yüz metre olan bu yere geri dönmek harika bir his. Aslında komşumuzla tanıştın. Kepçeci Ove. Aston da dışarıda dilediği kadar vakit geçirebiliyor ve çocukların okul otobüsü yolun biraz ilerisinde duruyor. Ama bu kadar yeter. Peki ya sen? **Årsta'daki** dairende mutlu musun?"

Beş aydır birlikte çalıştıkları halde Mina hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Ve ne kadar çok şey öğrenmek istediğini.

Erişilebilirlik hakkındaki şu psikolojik ilke neydi? "Erişilemeyen herhangi bir şey daha heyecan verici ve çekici hale gelir." Bu kadarı yeterliydi. Vincent böyle değildi. Elbette Mina inanılmaz etkileyici biriydi ve ayrıca çok çekiciydi. Mina hayatına girdiği için mutluydu. Ama aralarında yetişkinlere özgü, profesyonel bir iş ilişkisi vardı. Belki de bu ilişki arkadaşlığa dönüşme yolunda ilerliyordu. Ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Maria zaten kıskanç biriydi. Bu kaçınılmazdı. Ama süpermarkete gittiklerinde, kasiyer Liv'le konuşmasını bile kıskanıyordu. Liv elli beşinde ve mandıra bölümünde çalışan Corinne'le evli olsa da. Hiçbir şey fark etmiyordu. Keşke Maria biraz özfarkındalık sahibi olsaydı. Hiç olmazsa o kitaplardan bir tanesinin ona faydası dokunsaydı. Açıkçası kendisi bu konuda hepten başarısız olmuştu.

Mina, "Evet, çok mutluyum" deyince Vincent ne sorduğunu hatırlamak için biraz düşünmek zorunda kaldı.

"Aslında işle ilgili bir sorum var" dedi tereddütle. "Ama söz veriyorum, tek bir tane. Gävle'de tanıştığımızda, birinin benimle bağlantı kurmanı önerdiğini söylemiştin. O kimdi?"

Mina aniden durdu ve Vincent'a döndü.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" dedi.

"Söz veriyorum neden sorduğumu açıklayacağım. Sadece şimdi değil. Ama önemli olabilir."

Mina uzunca bir süre ona bakmaya devam etti. Ne söyleyeceğini ölçüp biçer gibiydi.

"Ben... bir arkadaşımla Adsız Alkolikler'e gidiyordum" dedi. "Destek için."

Vincent bunu beklemiyordu. Ama topladığı her türlü bilgi önemliydi. Sadece başını sallamakla yetindi.

"Onunla orada tanıştım. Adı Anna. Bana senin hakkında tüyo veren oydu. Onun hakkında tek bildiğim –seni tanıyor olması dışında– baldırında bir yunus dövmesi olduğu. Kolunda da bir kurt figürü ve birkaç tane daha dövmesi var. Ona ulaşmak istersen, Kungsholmen'deki toplantı yerinin dışında sapık gibi beklemen gerekecek. Sana adresi verebilirim."

Mina, Vincent'ın ne diyeceğini duymayı beklercesine, göz temasını birkaç saniye daha sürdürdü.

"Anna" dedi Vincent gülümseyerek. "Yunus. Kungsholmen. Teşekkürler. Artık işten bahsetmek yok. Şerefim üzerine söz veriyorum."

Mina bir elinin işaretparmağını havaya kaldırıp diğer elini cebine soktu. Telefonunu çıkardı. Vincent telefonun titreştiğini bile duymamıştı.

Mina ekranı ona göstererek, "Julia arıyor" dedi. "Açsam iyi olur. İş peşimizi bırakmayacak gibi görünüyor. Selam Julia!"

Mina hemen sustu ve Julia'yı can kulağıyla dinlemeye koyuldu.

Mina bir süre sonra, "Vizon çiftlikleri mi? Gerçekten mi?" dedi. "Tamam, bilgi için teşekkürler."

Mina telefonu kapatıp cebine koydu ama Vincent, Mina'nın titreşimi kapatıp sesi kıstığını gördü.

"Çalışsak nasıl olur?" dedi. "Telefon önemli gibiydi."

Mina başını iki yana salladı.

"Bir sonraki cinayetin ne zaman olacağı konusunda ben de senin kadar bıkkın ve endişeliyim" dedi. "Ama katili bu gece yakalayacak halimiz yok. Adli tabip Milda cinayetlerle vizon çiftlikleri arasında bir bağlantı bulmuş. Buraya gelirken, ortada muhtemelen tek bir katil yerine birlikte çalışan iki kişi olduğu hakkındaki e-postanı gördüm."

"Evet. Bu durum bireysel psikolojik özellikleri değiştirmiyor" dedi Vincent. "Onları daha anlaşılabilir kılıyor. Ama ortada iki kişi varsa, o durumda belki de çok uzun bir zamana yayılan saldırıları akılcı bir şekilde planlama konusunda fena halde yetenekliler.

Mina başıyla onayladı.

"Ama bu tespit onları bulmaya daha da yaklaşmamızı sağlamıyor" dedi Mina. "En azından bu akşam."

Vincent başıyla onayladı ve Mina'nın kol saatine baktı. Kol saati kullanması hoşuna gitti. Bugünlerde saati öğrenmek için bir cep telefonu kullanmak çok yaygındı. Hem kol saatleri daha şıktı hem de Vincent insanlar saate bakmak istedikleri her seferinde

otomatik olarak sosyal medyaya takılıp kalmalarıyla kendini gösteren oto kontrol eksikliğine tahammül edemiyordu.

"Bu akşam vizon çiftliklerini kontrol edecek birini göndermek için çok geç oldu" dedi Mina. "Orada kimseyi bulamayız. Bunu yarın sabah hallederiz. Ruben gidebilir. Bu gece sen ve ben bir kerecik başka bir şey düşünmeyi deneyelim."

"Julia, Ruben'le yatmıştı, değil mi?"

"Şşt, bunu kimse bilmiyor" dedi Mina. "Noel devriyesi sırasında emniyet müdürlüğünde bulunanlar hariç. Ama aradan beş yıl falan geçti. Belki de daha fazla. Neden sordun?"

"Ruben merakımı uyandırıyor. Tanrı'nın kadınlara Björn Ranelid'den bile büyük bir hediyesiymiş gibi tavırlar sergilemesi. Bunun altında yatan bir şeyler var."

Mina yüzünü buruşturdu.

"Boş versene" dedi. "Bu arada, nereye gidiyoruz?"

Vincent bir çamur birikintisinden kaçarak, "Bilmiyorum ama hava çok güzel" dedi. "Aklımda ne vardı?"

"Ben de bilmiyorum" dedi Mina. "Beni görmek isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum. Ama tercihen ormandan uzak olmak isterim. Özellikle de orayı gördükten sonra."

Vincent, Mina'nın ağaçların ve yaprakların altında gezinen ürkütücü böcekleri düşünmemek için elinden geleni yaptığını tahmin etti. En iyisi az önce yanından geçtikleri karınca yuvasından bahsetmemekti.

İlk aklına geleni söyleyerek, "Şey, eğer çalışmayacaksak acaba... sinemaya gitsek mi?" dedi.

Mina güldü ve alaycı bir biçimde gülümseyerek ona baktı. Bu sefer kesinlikle gülümsemişti.

"Sinemaya mı? Bir buluşmada olduğu gibi mi?"

Vincent yine kızardı. Lanet olsun. Bu kadar derin düşünmemişti.

"Hayır, elbette öyle değil. Affedersin. O halde neler yapmaktan hoşlanırsın?"

"Spor yapmaktan" dedi Mina. "Ve bilardo oynamaktan. Bilardoda çok iyiyimdir. Ama seninle memnuniyetle sinemaya gelirim. Bir film izlemeyeli uzun zaman oldu."

Mina dirseğiyle Vincent'ı dürttü.

"Madem Maria dehşete düşecek, bari ona bir gerekçe verelim."

Mina'nın arabasına binip Söderhallarna'daki sinema kompleksine gittiler. Vincent arabadayken fazla konuşmadı. Mina'nın yanında oturup da yüz ifadesini görmeden konuşmak zordu. Sessizce yolculuk ettiler. Vincent park uygulamasını kullanarak ödeme yaparken, saati tek sayı değil çift sayı olacak şekilde denk getirmemek için kendini zorladı. Tuhaf görünecek herhangi bir şey yapmak istemiyordu.

Sinemaya girince ikisinin de adını duymadığı bir filme bilet aldılar ve fuayeye yöneldiler. Tezgâhların arkasında, patlamış mısırlarla dolu karton kutuların bulunduğu cam dolaplar vardı. Vincent en yakındaki kasaya gitti ama sonra durdu. İçecek ve atıştıracak bir şeyler almalı mıydı? Yoksa almamalı mıydı? Bu bir buluşmada mı yapılıyordu? Kurallar konusunda emin değildi.

Sormak için Mina'ya doğru dönünce artık yanında durmadığını fark etti. Mina birkaç metre geride duruyordu. Sanki olduğu yerde donup kalmış, bakışlarını patlamış mısır kutularına dikmişti. Yüzü kireç gibiydi. Sonra gözleri yan tarafa, içecek makinelerinin ve kamışların yığın halinde durduğu yere doğru kaydı. İrileşen gözbebekleri ve gergin çenesi, içinde büyüyen paniğin habercisiydi.

Vincent aptalın tekiydi.

Ağzı açık duran patlamış mısırlara herhangi bir çalışanın ve sayısız müşterinin eli değmiş olabilirdi. Yüzlerce insan yıkanmamış elleriyle o pipetleri karıştırmıştı. Daha önce başkalarının oturduğu koltuklarda oturacak olmaları veya yere dökülen içecekler yüzünden ayakkabı tabanlarının yapış yapış bir hale gelecek olması da cabasıydı. Vincent nasıl olmuştu da Mina'nın bundan hoşlanacağını düşünmüştü?

Usulca dirseğine dokunarak, "Mina" dedi. "Hadi gidelim."

Mina kendisine dokunulmasına ürpererek karşılık verdi ama patlamış mısır dolaplarına bakmaya devam etti.

"Ama filmin parasını ödedik" dedi.

Ellerini yıkarcasına birbirine sürtmeye başladı. Elleri yine kurumuş ve çatlamıştı.

"Gidemeyiz" dedi. "Para ödemişken olmaz."

"Elbette gidebiliriz. İstediğimizi yapmak için para ödedik. Sırf yemeğini seçtin diye yiyip bitirmek zorunda değilsin. Her zaman bir seçeneğin var. Bütün anne babalar yanılıyorlar."

Vincent usulca Mina'nın dirseğini kavradı ve onu sinemadan çıkardı. Fuayeye sırtlarını döndükleri anda Mina daha rahat nefes almaya başladı. Söderhallarna'daki sinemanın bitişiğindeki restoranlar labirentine girdiler.

Vincent en yakındaki kafeyi işaret ederek, "Burada otur" dedi. "İçecek bir şey sipariş et. Buna ihtiyacın var. Az sonra yanında olurum."

Mina'nın cevap vermesini beklemeden koşarak Söderhallarna'dan çıktı ve düşüncesizliğine söverek hemen yandaki süpermarkete girdi.

Üç dakika sonra geri döndü. Mina en arkadaki masalardan birinde oturuyordu. Vincent'm oturacağı yerin önünde bir bira vardı. Mina'nın önünde ise bir Cola Zero. Dokunulmamış gibi görünüyordu.

Vincent ona biraz önce aldığı paketli pipetleri uzatarak, "Al" dedi. "Sanırım bugün yanında pipet getirmedin."

Mina gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm" dedi. "Deli olduğumu düşünmemi istemiyorum. Deniyorum ama bu çok..."

Eğer ağlarsa Vincent ne yapacağını bilmiyordu. Pakette beş tane pipet vardı. Rafta yedi tane paket vardı. Toplamda otuz beş pipet. Mina muhtemelen otuz üç yaşından fazla değildi. Otuz beşle otuz üç arasındaki fark ikiydi. Her biri için birer pipet. İki ederdi. Vincent gerçekten onun ağlamasını istemiyordu.

"Ben konuya şu açıdan bakıyorum" dedi. "Sen dünya üzerinde gribe yakalanacak en son kişisin. Bu kötü bir şey olamaz."

Mina minnettarca gülümsedi, pipet paketini açtı ve bir tanesini gazlı içeceğine soktu. Vincent'a minnetle baktı ve onun birasına da bir pipet soktu.

Vincent eve döndüğünde çok geç olmamıştı ama ailesi çoktan uyumuştu. Aston genellikle saat sekiz sularında yorgunluktan

uyuyakalıyordu. Maria saat dokuz buçuktan geçe kalmayı sevmezdi; gençler de muhtemelen bir saat kadar sonra uyumuşlardı. Şahsen, Vincent'ın en yaratıcı saatleri gece on ile sabahın ikisi arasıydı; dolayısıyla bu şekilde gece yarısı olduğunda eve gelmek idealdi. Dikkatinin keskin olacağı ve verimli çalışabileceği iki saati daha vardı.

Ama bu gece çalışmayacaktı. Zihni hâlâ Mina'yla ve konuştuklarıyla doluydu. Dişlerini fırçaladı ve Maria'yı uyandırmamaya özen göstererek yatak odasına süzüldü. Eğer Maria uyanırsa en suçlayıcı ses tonuyla neden eve gecenin bir yarısı geldiğini soracaktı ve Vincent'm kendini savunacak gücü yoktu.

Işığı açmadan giysilerini çıkardı. Çoraplarını ve iç çamaşırını yerde bıraktı. Bunlar kirlenmişti. Hâlâ temiz olan giysileri şifonyerin üstündeydi. Gözleri karanlığa alışmaya başlayınca, Maria'nın başucunda bir gölge gördü. Bu Maria'nın kitap yığınıydı. Tıpkı karısı gibi, Vincent da hayat hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Ve tıpkı karısı gibi, bunu kitaplardan öğrenemeyecekti. Aralarındaki fark sadece Vincent'ın bunu biliyor olmasıydı.

Ama öğrenmeye başlamıştı.

Mina ona öğretmeye başlamıştı.

88

Mora 1982

Jane, Ylva'nın holündeki bir sandalyede oturuyordu. Yanındaki şifonyerin üstünde ev telefonu duruyordu. Jane elini gri ahizenin üstüne koymuş, ancak yerinden kaldıramamıştı. Evi arasa mıydı yoksa aramasa mıydı? Bir türlü karar veremiyordu. Arkadaşında kalırken annesinin her gün, hatta günde birkaç kez arayacağından, neler yaptığını ve ne zaman eve döneceğini soracağından korkmuştu. Ylva'nın ebeveynine annesinin bazen taşkınlıklar yapabildiğini söylemiş ve olacağını düşündüğü şeyler için önceden özür dilemişti.

Ama annesi kendini şaşılacak kadar iyi frenlemişti. Sadece ilk gün, Jane'in gideceği yere vardığından ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aramıştı. Bu onun için inanılmaz derecede zor olsa da o zamandan beri hiç temas kurmamıştı. Ama bu iyi bir şeydi. Belki de annesi kendi başına da idare edebileceğini anlamıştı. Nasıl ki Jane erkek kardeşinin numaralarını çözmek için tersine mühendislik yaparak geriye doğru düşünebiliyorsa, belki de annesi her şeye rağmen kendisini ayakta tutanın Jane olmadığını fark etmişti. Belki de evden taşınması hiçbir soruna neden olmayacaktı.

Yine de elinde ahizeyle oturuyor ve gri plastiği kavrayan eli giderek daha fazla terliyordu. Çünkü bir yanlışlık olduğunu hissediyordu. Büyük bir yanlışlık. Nedenini açıklayamıyordu; bu mantığa sığacak bir his değildi. Galiba saçmalıyordu. Muhtemelen vicdan azabı peşini bırakmıyordu. Aslında annesi her zamanki

Ninova

yerleşik tavırlarını sergilemeyip onu takip etmediği için endişeleneceği yerde mutlu olması gerekirdi.

Ama yine de... içindeki his bir şeyin gerektiği gibi olmadığını söylüyordu. Evle ilgili bir şeyin. Ahizeden telefona giden kordonu parmaklarına doladı. Eğer eve telefon edip endişesini dile getirirse, annesi derhal eve gelmesini söyleyecekti. Eğer aramazsa, midesinde yersiz bir yumru taşımaya devam edecekti.

Ahizeyi diğer eline aldı, avucundaki teri pantolonuna sildi ve evin numarasını çevirdi. Birkaç saniye süren cızırtıların ve hışırtıların ardından bağlantı kuruldu. Ev telefonu çalmaya başladığında duyduğu ses o kadar zayıf ve derinden geliyordu ki, sanki Jane dünyanın öbür ucuna telefon etmişti. Telefon beş kez çaldıktan sonra açıldı.

"Ben Boman. Alo?"

"Merhaba, kardeşim! Ben Jane!"

Sessizlik. Jane erkek kardeşinin telefonda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Konuşmayı yönlendirmek ona kalmıştı.

"Nasılsınız?" dedi.

"İyiyiz. Kahvaltı ediyoruz."

Jane kendi kendine gülümsedi. Her şey yolundaydı. Midesindeki yumrunun rafa kalkması gerekecekti.

"Dur tahmin edeyim" dedi. "Annemin tostlarını üçgen şeklinde mi kestiniz?"

"Evet, kenarlarını ayıklayarak. Dilimlenmiş yumurtalı. Biliyorsun işte..."

"Rutinler önemlidir."

"...rutinler önemlidir."

Aynı anda güldüler.

"Annemle konuşabilir miyim?" dedi Jane. "Senin sandviçini yaptı mı?"

"Hayır, annem şu anda konuşamaz."

"Yoksa... o günlerden birinde mi?" dedi Jane sesini alçaltarak. "İyi misin?"

"Hayır, sadece şu anda burada değil. Ben de iyiyim."

Demek ki anneleri en azından kahvaltı hazırlayacak kadar

iyiydi. Peki o zaman. İçindeki endişenin sebebi vicdan azabından başka bir şey değildi. Erkek kardeşinden başkasıyla konuşmadığı sürece annesi eve dönmesini isteyemezdi.

"Ben gitmeden önce gizli bir sihirbazlık numarası üstünde çalışmıyor muydun?" dedi. "Annem bir şekilde numaraya dahil olabileceğini söylemişti. Eve döndüğüm zaman bana da göstere-cek misin?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Jane kardeşinin hâlâ orada olup olmadığını anlamak için ahizeyi kulağına bastırdı. Derinden gelen bir soluk sesi duydu. Erkek kardeşi sırları hakkında konuşmaya isteksizdi. Her zaman dediği gibi, o zaman işin büyüsü bozuluyordu. Ama bu kadar da hassas olmasına gerek yoktu.

"Merak etme" dedi. "Annem bana hiçbir şey anlatmadı."

"Artık daha fazla konuşmak istemiyorum. Yemek yemek istiyorum. Tostlarım soğuyor."

"Tamam, kardeşim. Bir hafta sonra görüşürüz. Anneme sevgilerimi ilet."

Jane cümlesini bitirmeden kardeşi telefonu kapattı. Jane parmaklarını telefon kablosundan kurtardı ve ahizeyi yerine koydu. Konuşurlarken her şey yolundaymış gibi hissetmişti. Ama şimdi endişesi geri dönmüştü. Erkek kardeşi konuşmanın sonuna doğru tuhaflaşmıştı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için eve dönmeliydi.

Yüksek sesle, "Kes şunu Jane" diyerek başını iki yana salladı.

Annesi bugüne kadar tanıdığı en manipülatif insandı. Pençelerini başkalarına geçirip bütün enerjilerini sömürme konusunda uzmandı. Belli ki o pençeler Jane'in fark ettiğinden çok daha derine inmişlerdi. Annesi neredeyse hiçbir şey yapmadan onu eve döndürecekti. Ama bu kez değil. Bu kez Jane kazanacaktı.

Önceki gün kullandığı yüzme çantasını aldı ve arka bahçeye çıktı. Ylva çimenlerin üstündeki bir örtüye uzanmış, kitap okuyordu.

"Ylva" dedi. "Acaba havuza mı gitsek?"

Ylva, "Çoook geciktin" diyerek ayağa kalktı.

Çoktan bikinisini giymişti.

Jane bisikletlere doğru koşarak, "Son varan yedi metrelik tramplenden atlar!" diye bağırdı.

Canı isteyene kadar eve dönmek gibi bir niyeti yoktu.

Ninova

89

Ruben belki yüzüncü kez vites koluna uzandı ve orada hiçbir şey olmadığını fark etti. Ve yüzüncü kez, kendi Chevrolet Camaro'sunu almadığı için pişman oldu. Otomatik vites mi? Ne saçmalık! Engelli falan değildi ki... Ama vizon çiftlikleri ona çamurlu, her yerde endüstriyel atıkların ve hayvan tüylerinin bulunduğu mekânları çağrıştırıyordu. Ellinor adını verdiği arabasını böyle bir yere götürmeye hiç niyeti yoktu. Biri ne zaman bu adı soracak olsa, Nicolas Cage'in başrol oynadığı eski bir aksiyon filmine gönderme yapardı. Gerçek sebebi ise sadece Ruben'i ilgilendiriyordu.

Ellinor daha yeni servisten gelmişti ve yeraltı otoparkında, brandanın altında yeniymiş gibi gıcırdıyordu. Otoparkı paylaştığı komşuları branda yüzünden Ruben'le dalga geçmeden duramıyorlardı ama kendi arabalarının ne kadar pis olduğu düşünülürse, hiç konuşmamaları gerekirdi. Ruben'in yeraltı otoparkının kapalı havasında uçuşan gres yağı zerreciklerini beyaz boyasına yaklaştırmaya hiç niyeti yoktu.

Bu yüzden bugün bir devriye arabası almıştı. Ayrıca bir yere davetsiz gittiğinde arabanın üstünde POLİS yazması işine geliyordu. Ruben arabanın yarattığı gerginlikten hemen faydalanırdı. Ama buna rağmen çok verimsiz bir gün geçiriyordu. Tıpkı tahmin ettiği gibi. Şimdiye kadar üç tane vizon çiftliği gezmişti ve dördüncüsüne de uğradıktan sonra paydos edecekti.

Amacı sadece etrafa şöyle bir göz atmaktı. Vizon çiftliklerinin gerçekten insanları tutsak etmek, hatta onları fark edilmeden öldürmek için uygun yerler olup olmadığına dair fikir edinmeye

çalışmaktı. Ama ziyaret ettiği yerlerde tek bir santimetrekarelik bile boşluk yoktu. Her yerde vizonlar vardı. Binlercesi otomatik sistemlerin içinde sıkışıp kalmıştı. Bin tane vizonla tek bir kişi ilgileniyordu. Bırakın gizli ve kanlı bir marangozluk atölyesini, hayvanların kendilerine bile yer yoktu.

Günün son çiftliği Norrtälje takımadasındaki Lidön adasındaydı; yani Ruben'in arabalı vapura binmesi gerekecekti. Ruben vapura biner binmez motoru kapattı ve arabadan indi. Rüzgâr ceketini ve saçlarını hareketlendirdi. Ruben kendini rüzgâra bıraktı. Temiz havaya çok ihtiyacı vardı. O çiftlikler gerçekten de berbat kokuyordu. Ruben pek çok kişinin hayvanlara kötü davranıldığı için tedirgin olduğunu biliyordu. Vizon sektörü kendilerini bilgili sayanlar arasında revaçta bir iş kolu değildi. Bir bakıma onların bakış açısını da anlıyordu. Gün boyunca gördüklerinin içini neşeyle doldurduğu söylenemezdi.

Öte yandan, acı çeken canlılar konusunda şikâyet edilecekse, iş hayvanlara gelmeden önce yardıma ihtiyacı olan bir sürü insan vardı. Yardım etmek isteyen seçmesini bilmeliydi. Mesela insan polis olup bir fark yaratabilirdi. Ya da solcu olup gösteriler yapabilirdi.

Arabalı vapur on beş dakika sonra kıyıya vardı ve Ruben arabaya döndüğünde telefonu çaldı.

Arabanın hoparlör sisteminden konuşarak, "Ruben Höök" diye cevap verdi.

"Selam Ruben, ben Vincent. Nasıl gidiyor? Vizon çiftlikleriyle ilgili bir bağlantıyı araştırmak için iz sürdüğünü duydum."

Vincent mı? Doğrusu kendisini arayabilecek kişiler listesinin başında değildi. Mina boşboğazlık etmiş olmalıydı. Anlaşılan sihirbazın polislerden daha iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. Muhtemelen sadece onunla yatmak istiyordu. Streç filme sarılmış olarak. Ruben gözünde canlanan bu sahneye güldü.

Motoru çalıştırarak, "Dürüst olmam gerekirse tam bir zaman kaybı" dedi. "Şu anda sonuncu çiftliğe gidiyorum. Tabii Robert'ın midesindeki diğer içeriklere dayanarak başka saha ziyaretleri yapmazsak. Yoksa bir sürü McDonald's şubesi gezmemiz gerekecek."

Vapur rıhtıma değince araba sarsıldı.

Ruben kıyıya çıkmasını sağlayacak bariyer yükselirken, "Neden aramıştın?" diye sordu.

"Seninle bir konu hakkında, ekipteki başka kimse duymadan konuşmak istedim."

Vapurda sadece iki araba daha vardı. Ruben telefonundaki haritayı kontrol ederek onların önüne geçti. Vizon çiftliği rıhtımdan çok da uzak değildi. Günün gerçekten bitmesini istiyordu.

Vincent, "Birbirimizi tanımıyoruz" diye devam etti. "Ama seni gözlemledim. Nasıl konuştuğunu dinledim. Kadınlara olan tavrını gördüm. Seni terk edeli ne kadar oldu?"

Ruben ıslık çaldı ve kenara yanaştı. Az önce önüne geçtiği iki arabanın şoförü sinirlenerek kornalarına bastılar. Ruben daha durmadan önce, cebindeki Airpod'larını aramaya başlamıştı. Bu konuşma başkasının kazara duymasını istemeyeceği kadar kişiseldi. Gerçi arabada sadece kendisi vardı ama yine de...

Kablosuz kulaklıklarım takar takmaz, "Bu nasıl bir soru böyle?" dedi. "Birincisi, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ve ikincisi, bu fazlasıyla özel bir konu. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Hayatına burnunu sokmaya niyeyim yok" dedi Vincent. "Ama kırık bir kalbi gördüğüm yerde tanırım. Bunu tamamen nesnel olarak söylüyorum."

Ruben ne diyeceğini bilemedi. Bunu kendisine ya da bir başkasına itiraf etmek istemiyordu. Ama bu kahrolası mentalist sosyal nezaketten tamamen yoksun olsa da haklıydı. Ruben bu konu hakkında düşünmek istemiyordu. Ne şimdi, ne de sonra. Kadınlara güven olmazdı, işte bu kadar basitti.

Vincent neyse ki yufka yüreklilikten uzak bir ses tonuyla, "Bu kadar direkt olduğum için kusura bakma" dedi. "Ama herhangi birinin seninle başka şekilde konuşmasını istediğini sanmıyorum. Kendini bu kadar kötü hissettiğini görmektense yanılmayı ve duyarsız bir aptal olarak azar işitmeyi tercih ederim. Haklı olduğumu ve kendini kötü hissettiğini varsayarak."

Ruben, "Sanırım benimle evlenmek istiyorsun" diye kıkırdayarak arabayı tekrar çalıştırdı. "Nasıl hissettiğimle neden ilgileniyorsun? Bunu umursamana gerek yok ki..."

Biraz ötedeki vizon çiftliğini görmüştü. Muhtemelen şu anda bulunduğu yoldan ana binanın önündeki otoparka giden bir tali yol vardı. Bir dakikadan kısa bir sürede orada olacaktı.

"Umursamıyorum. Daha doğrusu ben..."

Ruben sözünü keserek, "O halde terapistim mi olacaksın?" dedi.

"Hiç de değil" dedi Vincent. "Haklı olup olmadığımı bile öğrenmek istemiyorum. Ama Ruben... İyi olduğun zaman, iyisin. O kadarını meslektaşlarından öğrendim. Bu diğer şey seni rahatsız ediyor gibi. Yeteneklerine zarar veriyor."

Ruben polis arabasını park edip dışarı çıktı. Diğer çiftliklerde otoparktayken bile tüm hızıyla süren faaliyetlerin sesleri açıkça duyuluyordu. Besleme sistemlerinin, havalandırmanın, taşıyıcı bantların sesleri. Ayrıca hayvanların sesleri. Tüm bunlar gürültü çıkarıyordu. Burası ise tamamen sessizdi. Ruben çiftliğin askıya alındığını tahmin etti. Anladığı kadarıyla gittikçe daha fazla çiftlik aynı sonu paylaşıyordu. Tahmini binanın terk edilmiş görünümüyle de bağdaşıyordu. Çiftliğin onlarca metre gerisinde açık denizi görebiliyordu. Şu koku da olmasaydı huzurlu bir yer olabilirdi. Buradaki koku diğer çiftliklerden bile beterdi. Burada şu anda hayvanlar olmasa bile, yakın zamana kadar olduğu kesindi. Şimdiye kadar ziyaret ettiği çiftlikler arasında, burası gözlerden uzak bir cinayet mahallinin koşullarını en azından teorik olarak karşılayan ilk yerdi.

Vincent, "Ama her şeyden önce, davranışların meslektaşlarının becerilerini de olumsuz etkiliyor" diye devam ederek düşüncelerini böldü. "Az sonra söyleyeceğim şeyi hiçbir yargıda bulunmadan söyleyeceğim. Ama yorumların ve bakışların... Başkaları bunlara tepki gösteriyor. Bunun komik bir jargon olduğunu düşünebilirsin. Ben ne anlarım, belki de öyledir. Ama başkalarının ayarını kaçırdığını görebiliyorum. Bu tutumun hata yapmalarına neden oluyor. Hiçbir yargıda bulunmuyorum. Sadece nesnel bir gözlemde bulunuyorum."

Nesnel bir gözlem mi? Kim böyle saçma sapan konuşurdu ki?

Ruben, "Mina'yı mı kastediyorsun?" dedi.

Çiftliğin arkasındaki konuta benzeyen binadan emeklilik yaşlarında sakallı bir adam çıktı. Yüce Tanrım, bu herif burada mı yaşıyordu? Bir vizon çiftliğinde mi? Ruben adamın koku duyusunu uzun zaman önce yitirdiğini umdu.

"Dediğim gibi üstüme vazife değil" dedi Vincent. "Ama bence bir ekip olarak tam performans gösterememeniz çok üzücü, özellikle de soruşturmanın hangi aşamasında olduğunuz düşünülürse."

En azından Vincent kendisini ekibe dahil etmemişti ve "soruşturmanın hangi aşamasında olduğumuz" demişti. Bu da bir şeydi. Adamın yaklaşmakta olduğu evin yanındaki çimlerde beyaz renkli ahşap bahçe mobilyaları vardı. Ruben durduğu yerden mobilyaların boyalarının soyulmakta olduğunu görebiliyordu. Sandalyelerden birinde bir kadın oturuyordu. Adam Ruben'i görünce yolunu değiştirerek ona doğru yürümeye başladı.

Polis arabasının yanına gelince, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Ruben adama bir telefon görüşmesinin ortasında olduğunu anlatmak için kulaklıklarını işaret etti.

"Dahası Ruben, şahsen seni çok daha iyi bir yerde görmek isterim" diyerek cümlesini bitirdi.

Ruben, "Bir saniye Vincent" diyerek adama döndü. "Burası sizin çiftliğiniz mi?"

"Karımın ve benim."

Adam kadını işaret etti.

"Daha doğrusu öyleydi. Korkarım ki geriye fazla bir şey kalmadı. Aktivistler zorla içeriye girdiler ve vizonları 'özgürlüklerine kavuşturdular'. Onları yakalamayı başaramadık. Çalışanlarımız Göran ve Martin'i işten çıkarmak ve faaliyeti durdurmak zorunda kaldık. Bu adadaki ve civardaki ormanlarda hâlâ alışılmadık yoğunlukta bir vizon nüfusu var. Vizonlar çok iyi yüzücülerdir" dedi gülerek. "Durumu polise bildirdik ama hiçbir şey olmadı. Bunun için mi buraya geldiniz? Polisin bu işle ilgilenmesinin vakti geldi de geçiyor. O aktivistlerin bir bedel ödediklerini gerçekten görmek isterdim."

Ruben başıyla onayladı.

"Buraya gelen başka davetsiz misafirler olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu. "Aktivistler dışında."

Adam gözlerini fal taşı gibi açarak, "Buraya mı?" diye güldü. "Burası küçük bir ada. Buraya sadece bindiğiniz arabalı vapurla ulaşım sağlanıyor. Tabii kendi tekneniz yoksa. Başka biri buraya gelseydi duyardık. Yani hayır, aklınızda ne var bilmiyorum ama burada çılgın partiler olmadı."

Adam kıkırdadı.

"Vizonlar olmayınca artık aktivistlerin de ilgisini çekmiyoruz" diye devam etti. "Kimse işi olmadığı sürece buraya gelmiyor. Burayı satıp Herrljunga'ya taşınmayı düşünüyoruz. Ailemizin yanına."

Ruben mırıldanarak onu onayladı ve notlar aldı. Yine çıkmaza girmişlerdi. Bu adadaki en heyecan verici şey, evin dış cephesinden yavaşça soyulan boyalar olabilirdi. Ama koku konusunda gerçekten bir şeyler yapmaları gerekiyordu.

"Eğer buraya gelen birilerini hatırlarsanız lütfen beni arayın" diyerek adama kartını verdi.

Adam başıyla onayladı ve kartviziti aldı. Sonra arkasını dönerek bahçe mobilyalarına ve karısına doğru yürüdü. Kadın Ruben'e el salladı.

Ruben arabaya bindi ve kulaklıklarını yeniden devreye soktu. Yaşlı çifte el salladı, küçük otoparktan çıktı ve yola doğru hareket etti.

"Vincent, geri döndüm" dedi. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?"

Sesinde hiçbir öfke tınısı olmamasına şaşırdı. Genellikle duygular hakkındaki saçmalıklara ve özel hayatına burnunu sokmaya çalışan insanlara dayanamazdı. Ama şu mentalist işini biliyordu, hakkını vermeliydi. Ruben'in bir yanı onunla konuşmayı sürdürmekten başka bir şey istemiyordu.

"Ben de kapattığını düşünmeye başlamıştım" dedi Vincent. "Aklımdakini söyleyeceğim. Sana bir telefon numarası göndereceğim. Bunun gibi konular hakkında konuşmak için uzman biri-

nın numarası. En iyilerinden. Kadını ara. Ya da arama. Kararını bilemeyeceğim ve bilmek de istemiyorum. Ama meslektaşların tarafından takdir edildiğini ve sevildiğini bilmelisin. Seni önemsiyorlar. Bir aptal gibi davranmadığında."

Ruben arabalı vapura geri dönerken sessizdi. Vincent'ın yumuşak sesi içinde bir yere dokunmuştu. Anlatmak istiyordu. Ruben. Olanları. Anlatmak. İstiyordu.

"Neredeyse on bir yıl oldu" dedi. "Adı Ellinor'du. En son ona güvenmiştim. Üstüne vazife olmasa da."

Son kısmı ağzından kaçırmıştı. Her zamanki Ruben içinde debelenmiş, tüm varlığına ters düşen bu konuşmaya karşı çıkmıştı. Öte yandan, daha ileriye de gidemedi. Bir şey yıkılmak üzereydi. Kendini korumak için on yıl harcadığı bir şey.

Ruben telefonu kapattı ve arabayla vapura doğru ilerledi. Kafası Vincent'ın tetiklediği düşüncelerle, bir zamanlar olup bitenlerle doluydu. Aklına getirmeye bile cesaret edemediği düşünceler, şimdi durdurmasının mümkün olmadığı bir biçimde üzerine hücum ediyordu. Ellinor. El-li-nor. O dayanak noktası, güvencesi ve sığınağıydı. Kusursuzdu. Ama Ruben gençti ve onun kıymetini bilememişti. Sahip olduğu güzelliği dikkatsizce kaybetmişti. İşte bütün mesele buydu. On yıldır bastırmaya çalıştığı gerçek. Çünkü Ellinor'dan sonra Isabella, Jannika ve Melissa'yla gönül eğlendirmişti. Sanna'dan sonra kadınlara duyduğu nefret pekişmişti. Haksız da sayılmazdı. Eğer bu deneyim ona bir şey öğrettiyse, o da kadınların tek bir şey istedikleriydi: banka hesabının sunduğu imkânlar. Polis memuru olarak görev yaptığı düşünülürse, imkânları oldukça kısıtlıydı. Ama istedikleri buysa, Ruben'in onlarla işi bitince şikâyet edemezlerdi. Yavaş yavaş kadınların bu yeni ve hoyrat Ruben'i sevdiklerini öğrenmişti. Bu hali onları tahrik ediyordu. Eğlenceli ve arsız olduğu, hesabı ödediği ve onları kocalarından daha iyi becerdiği sürece kimse neden böyle davrandığını sormuyordu. Kimse bu vitrinin ardında ne olduğunu öğrenmek istememişti.

Ellinor.

Vincent ortaya çıkana dek. Alçak herif! Ruben dikiz aynasını düzeltirken bir saniyeliğine kendini inceledi. Gülümsediğini fark

edince şaşırdı. Belli belirsiz olsa da gülümsüyordu. Tuhaf bir rahatlama hissetti. Telefonu çınladı. Ruben bu sesin ne anlama geldiğini kavradı. Vincent'ın mesajını silmeden önce bir süre saklamaya karar verdi.

90

Mina pamuklu eldivenlerini çıkardı, onları çöpe attı ve kutudan yeni bir çift aldı. İşyerinde bütün gün bilgisayarın başında, eldivenlerini değiştirmeden oturmuştu. Çöplerin arasında biriken bakteri kalabalığını düşünmek bile istemiyordu. Sabah kahvesinden beri çöpü boşaltmamıştı. Çöpleri ateşe vermeyi her şeyden çok isterdi. Alevlerin çöp kovasındaki her şeyi sterilize ettiğini gözünde canlandırdı. Ama bu muhtemelen yangın alarmını devreye sokardı. Yeni eldivenleri giydi ve başım ellerine yasladığı anda, alnına doğrudan temas eden eldivenlerin kullanılmaz hale geldiğini fark etti. Onları da eski eldivenlerin üstüne attı ve başka bir çift aldı.

Sonra ayağa kalkıp bir şişe temizleme spreyi çıkardı. Odanın duvarlarını temizlemeyeli tam bir hafta olmuştu, artık zamanı gelmişti. Üstelik temizlik yapmak odaklanmasına yardımcı oluyordu. Ama temizleme spreyinin kokusu ona birdenbire Büyükanne Ellen'ı anımsattı. Sığınağını, güvencesini. Mariatorget'teki tek odalı daire her zaman yeni temizlenmiş olurdu. Sıvı sabunun kokusu, fırından yeni çıkmış taze pandispanya kokusuyla karışırdı. Mina her gün okuldan sonra boş evlerine değil, büyükannesine giderdi. O dairede, büyükannesinin kucağında büyümüştü. Bazen kademeli bir şekilde yalnızlığa gömülmesinin on beş yaşındayken, Büyükanne Ellen beklenmedik bir şekilde felç geçirerek öldüğünde başladığını düşünüyordu. O zamandan beri hiç kimseye yakınlık duymamıştı. Birlikte yaşadığı adama bile. Şimdiye kadar. Vincent'a yakınlık duyuyordu. Elindeki sprey şişesine baktı, içini çekti ve şişeyi çekmeceye geri koydu.

Ninova

Dışarıda yazın en sıcak zamanı yaşanıyordu; güneş doğrudan içeriye giriyor ve odayı dayanılmaz derecede ısıtıyordu. Ama Mina pencereyi açmayı reddediyordu. Havanın içeriye sadece serinlik değil, aynı zamanda polen, kir, asfalt parçacıkları, sigara dumanı ve sokakta oluşan türlü pislikleri getireceğini biliyordu. Tehlikeli maddelere karşı koruyucu bir giysi giymeyi tercih ederdi ama bu muhtemelen hoş karşılanmazdı. Bunun yerine terlemeye katlanması gerekecekti. Giysiler yıkanabilirdi; külotlar ve çoraplar çöpe atılabilirdi.

Mina hiçbir yere varamamıştı. Üç kurban vardı. Aynı kişi tarafından öldürülen üç kişi. Mina onların rastgele seçildiklerine inanamıyordu. Bunun için çok farklıydılar. Aralarında ortak bir payda olmalıydı. Ama Robert'tan beri hiçbir şey olmamıştı. Ortada ne yeni bir cinayet vardı, ne bir itiraf ne de başka bir şey. Bu şekilde bitemezdi. Mina bunun bir son olmadığını biliyordu. Geri sayım henüz bitmemişti.

Mina sandalyesiyle yarım tur dönerek Agnes'in, Tuva'nın, Robert'ın ve öldürüldükleri cinayet silahlarının fotoğraflarını astığı duvara baktı. İllüzyonlar. Kutular. Duvarda Daniel'ın bir fotoğrafı ve Agnes'in babası Jesper hakkında bir gazete kupürü de vardı. Jesper, Daniel'ın cinayetinde parmağı olduğunu reddetmişti. Olay yerindeki görgü tanıkları tarafından teşhis edilen iki şüpheli gözaltına alınmıştı. Önceden sabıkaları bulunduğu için polisin suçluları bulması zor olmamıştı. Gözaltındaki adamlar kendi başlarına hareket ettikleri konusunda ısrar ettiler. Mina, Jesper Ceci'nin olası bağlantısı konusunda neyin doğru, neyin yanlış olduğunu asla öğrenemeyecekti. Ancak İsveç'in Geleceği'nin diğer cinayetlerle herhangi bir ilgisi olduğunu hayal etmekte zorlanıyordu. Kuşkusuz Tuva Yahudiydi ve Robert'ın öğrenme güçlüğü vardı. İsveç'in Geleceği'nin inşa etmek istediği dünyada ikisine de yer yoktu. Ancak parlamentoya girmeye çalışan bir siyasi partinin sistematik olarak bir dizi cinayet planlayacağına inanmakta zorlanıyordu. Daniel muhtemelen dürtüleriyle hareket eden, testosteronla beslenen ırkçı serserilerin kurbanı olmuştu. Bunun altında bir komplo aramaya gerek yoktu.

Duvarda, Tuva'nın büyükanne ve büyükbabası sayesinde, Londra'daki eski erkek arkadaşının da bir fotoğrafı vardı. Onu henüz aramamışlardı; Mina bunun en yüksek öncelikleri olmadığı konusunda Julia'yla hemfikirdi. Gerçeği daha yakında bulacaklardı.

Vincent katilin Hornstull'daki kafeyi muhtemelen birkaç kez ziyaret ettiğini açıklamıştı. Daniel kafede birini görmüştü. Başka bir deyişle, katil kurbanlarını özenle seçmişti. Jonas Rask'ın yaptığı gibi sokaktan rastgele kaçırılmamışlardı. Rask hâlâ serbestti ve onu bulamamışlardı.

Mina ayağa kalktı, duvara yaklaştı ve yüzleri inceledi; sanki onları cevap vermeye zorluyordu. Neden onlar seçilmişlerdi? Onları birleştiren neydi?

Tekrar dizüstü bilgisayarının başına geçti ve dokunmatik fareyi kullanabilmek için sağ elindeki eldivenin işaret parmağının ucunu dikkatle keserek bir delik açtı. Bu bir fedakârlıktı ama aksi halde bilgisayarı kullanamazdı. Her zaman tavizler veriyor, her zaman istisnalar yapıyordu. Bunlar zırhında her türlü kirin içeri sızabileceği çatlaklar yaratıyordu.

Mina derin bir nefes aldı ve ucu açık olan parmağıyla dokunmatik fareye dokundu. Kayıtlarda Agnes, Tuva ve Robert'la ilgili her türlü bilgiyi araştırarak aileleri ve arkadaşlarıyla yapılan görüşmelerin raporlarını yazdırdı. Baştan başlaması ve her şeyi gözden geçirmesi gerekiyordu. Bir yerlerde bir bağlantı vardı. Tek yapması gereken onu bulmaktı. Hem de acilen – çünkü katil henüz işini bitirmemişti.

Ayrıca Vincent bir şey daha biliyor ama ne olduğunu söylemiyordu. Ona yunuslu kızı sormuştu ve Mina konunun önemli olduğu hissine kapılmıştı. Vincent'ın ondan bir şeyler saklaması hoşuna gitmiyordu ama ilk fırsatta açıklama yapacağına güvenmek zorundaydı.

Bugün ya da yarın başka bir masum insan, Vincent'ın onlara anlattığı korkunç düzeneklerden birinin içinde sıkışıp kalabilirdi. Elini çabuk tutmalıydı.

91

Vincent üst geçitten geçerek Gondolen restoranına doğru ilerledi. İçeri girdiğinde restoran neredeyse doluydu; saat henüz yedi buçuk olmasına rağmen turistlerden ve tatilci Stockholm sakinlerinden oluşan bir kalabalık masaların etrafında dolaşıyordu. Ulrika hiçbir yerde yoktu.

Vincent'ı gören baş garson, "Merhaba, rezervasyonunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır, fazla kalmayacağım. Barda otururum."

Biraz şansı varsa Ulrika'yla yapacağı konuşma hızlıca sona erecekti. Sadece Rebecka'nın ihtiyaçlarına odaklanacaktı, kendi evliliği ve Ulrika'nın kız kardeşi hakkındaki tüm sataşmaları göz ardı edecekti. Ayrıca Maria'ya bir restoranın tarafsız bir buluşma mekânı olduğunu söylemişti ve bu doğru olsa da Ulrika'nın halka açık bir ortamda herhangi bir şey deneyemeyeceği de doğruydu. Son karşılaşmalarının tekrarlanmasını istemiyordu.

Barda oturdu ve bir fincan filtre kahve sipariş etti. Aslında midesinin ihtiyacı olan şey kahve değildi. Açlıktan midesi kazınıyordu; kahvaltıdan beri yemek yememişti. Ama gereğinden fazla kalmaya niyeti yoktu. Ulrika'yla yapacakları konuşma biter bitmez köşedeki büfeden ayaküstü bir kebap yemek zorunda kalacaktı.

Önüne kırmızı şarapla dolu bir kadeh konduğunda yarım fincan kahve içmişti. Ağzına kadar doldurulmuş başka bir kadehle yanında dikilen Ulrika idi. Vincent soran gözlerle ona baktı.

Ulrika açıklama yaparcasına, "İhtiyacın olacak" dedi.

Vincent, "Ah, konu birdenbire ciddiye mi bindi?" dedi ve kadehi çevirince şarabın dışarıya sıçramasına neden oldu. "Arkadaşların ne zaman geliyorlar?"

Şarabın gitgide daha yavaş girdaplar çizerek dönmesini ve penceredeki yağmur damlaları gibi bardağa geri akmasını pürdikkat izledi.

Ulrika yanına oturdu ve başıyla kadehi işaret ederek, "Gelmelerine bir saat var" dedi. "Şarabın alkol oranını falan mı kontrol ediyorsun?"

Vincent içini çekti. Bir saat. 60 dakika. 3.600 saniye. Kebabın biraz daha beklemesi gerekecekti. Şaraptan büyük bir yudum aldı.

"Alkol oranını çıplak gözle değerlendirme becerisi bir şehir efsanesi" dedi. "Alkol sudan daha hızlı buharlaşır; bu da yüzey geriliminin arttığı ve camın iç kısmında damlalar oluşturduğu anlamına gelir. Çıplak gözle görülen budur. Kimyasal bir olgu. Ama elbette bu bize şarabın kalitesi ya da tadı hakkında hiçbir şey söylemez. Şarap genel anlamda iyi görünüyor."

3.510 saniye kalmıştı.

"Bir şarap uzmanına dönüşeceğini hiç tahmin etmezdim" dedi Ulrika kısaca.

"Hayır, şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama sıvılarla ilgili prensipleri biliyorum. Pekâlâ, arkadaşların geldiğinde burada olmamayı tercih ederim, o yüzden hadi konuşalım."

Ulrika usulca, "Acelemiz yok" dedi. "Evde durumlar nasıl? Rebecka ve Benjamin sizin yanınızdayken nasıl davranıyorlar?"

Vincent'ın beklediği en son şey buydu. Ulrika çocuklarından bahsetme konusunda isteksiz olurdu. Muhtemelen iki gencin annesi olması, kariyer odaklı yaşam tarzına uymuyordu. Hele yakınmasını gerektiren bir gerekçesi olduğu zamanlar dışında, çocukların Vincent'ın yanındayken neler yaptıklarını hiç sormazdı. Çocuklarını kız kardeşiyle paylaşmak zorunda kalması asla iyileşmeyecek bir yaraydı.

Vincent ona bakarak aklında ne olduğunu, bu sorunun ardındaki niyeti görmeye çalıştı. Fakat eğik duran başı ve beklenti dolu bakışları, ortada gizli bir plan olmadığını gösteriyordu. Vincent'ın anladığı kadarıyla Ulrika gerçekten meraklanmıştı. Bu, yazdan önce gördüğü saldırgan Ulrika'ya hiç benzemiyordu. Vincent bir parça rahatladı. Belki de medeni bir konuşma yapabilirlerdi.

"Şey, öncelikle kız kardeşine sürekli 'teyze' diye hitap ediyorlar" dedi.

Şarabından içmek üzere kadehini kaldıran Ulrika kadehin içine püskürdü ve şarabın kadehten taşmasına ramak kaldı. Bu başkalarının mutsuzluğundan keyif aldığını gösteren çiğ bir kahkahaydı ama kısık sesi onu yine de ilginç kılıyordu. Ulrika'nın en sinir bozucu yanı da buydu. Her şeye sahipti. Güzelliğe, paraya, güce. İnsanda inanılmaz bir rekabet içgüdüsü uyandırıyordu. Gülerken bile Vincent'ın gözlerini kamaştırıyordu.

Vincent sadece onun gerçekten duyguları olup olmadığından emin olamıyordu.

"Üzgünüm" dedi. "Ama gerçek bu. Kendisi bir teyze."

Vincent yıllar geçtikçe eski karısında empati bozukluğu bulunduğuna giderek daha fazla ikna olmuştu. İlk başta sadece soğuk mizaçlı olduğunu düşünmüştü. Başkalarıyla ilgilenmediğini. Fakat bunun çok daha kemikleşmiş bir alışkanlık olduğunu fark etmişti. Ulrika kendini başkalarının yerine koymaktan veya duygularını anlamaktan acizdi. Öte yandan iyi bir aktördü. İhtiyacı olduğunda, başkalarını kendi tarafına çekmek için tamı tamına ne demesi gerektiğini biliyordu. Herhalde baş döndürücü bir avukat olmasının sebebi de buydu.

"Bence hâlâ Maria olarak anılmayı tercih ediyor" dedi Vincent. "Bunun dışında, Benjamin yaklaşık iki haftadır odasından çıkmadı ve odasındaki kirli çamaşır yığınlarına küçük trollerin mağaralar inşa ettiklerinden şüphelenmeye başladım. Rebecka'nın bir sürü arkadaşı var ve her şeyin harika olduğunu söylüyor, dolayısıyla kendini korkunç hissettiği kesin. Hâlâ kollarının ön kısımlarını göstermiyor..."

"Belki de sadece kollarının şişkin olduğunu düşünüyordur?"

Vincent sustu. İşte buydu. Sonunda Ulrika'yla yaşamanın imkânsız olmasının nedeni... Ulrika'nın kendisi hakkında mantıksız, hatta sağlıksız isteklerinin olması onun bileceği işti. O yetişkin bir kadındı. Bu Vincent'ı ilgilendirmezdi. Ancak Ulrika etrafındaki herkesten aynı kriterleri talep ettiğinde, bu bir sorun haline geliyordu. Ulrika sonunda çocuklardan da aynı taleplerde bulun-

maya, ne kadar para kazanmaları ya da kabul görmek için nasıl görünmeleri gerektiğini anlatmaya başladığında Vincent'ın sabrı taşmıştı. Tartışmalar da o zaman başlamıştı.

"Eğer Rebecka'nın vücuduyla ilgili bir kompleksi varsa o zaman bunu senden almıştır" dedi sertçe. "Ama durum daha da kötü. Geçen sefer söyleme fırsatım olmadı. Ama sanırım kızımız kollarına kesikler atıyor. Bir jiletle ya da bıçakla. Kollarını kanatana dek. Anladın mı?"

Vincent şarabı bir dikişte içti. Ulrika artık gülmüyordu. O da şarap kadehini kafasına dikti. Sonra barmene el salladı ve iki tane sert cin-tonik sipariş etti. Görünüşe bakılırsa Rebecka hakkında söylediklerini ciddiye alıyordu. Kendi tarzında.

"Benim evimdeyken kendini kesmiyor" dedi. "Bu sizin evinizdeyken tetiklenen bir durum olsa gerek. Benim evimdeyken çoğunlukla mutlu."

Vincent eski karısına bakarak, "Yüce Tanrım" dedi. "Ne kadar dikkatsizsin! Kızın hakkında tam olarak ne biliyorsun ki? Rebecka'yla en son ne zaman doğru dürüst konuştun?"

Ulrika, "Ne? Tabii ki konuşuyoruz..." diye karşı çıktı ve bar tezgâhında, tam önünde duran cin-toniği yudumladı.

Vincent öfkeyle kendi bardağındaki karıştırıcıyla oynadı. Eğer konuşma böyle devam edecekse, içki için minnettardı.

"Peki madem, Rebecka'nın en iyi arkadaşının adı ne?" diye sordu. "Sakın kendini sayma. Ergen kızlarının en iyi arkadaşları olmak isteyen annelerden daha kötüsü olamaz."

"Hımm, Emma değil mi?"

Vincent bar taburesinde Ulrika'ya bakacak şekilde döndü.

"Rebecka'nın en iyi arkadaşı yok" dedi ciddiyetle. "Bir sürü tanıdığı var ama gerçek arkadaşı yok. Dudaklarında gördüğün o gülümseme gerçek bir gülümseme değil. Asla gözlerine ulaşmıyor. Bunu nasıl göremezsin? Yoksa mükemmel çocukları olan başarılı ve formda imajına uymadığı için görmek istemiyor musun?"

Vincent'ın bardağı boşalmak üzereydi. Öfkelenince içkisini çok çabuk içmişti. Dikkatli olmalıydı. Yemek yemediğini hatırlamalıydı.

Ulrika, "Tanrım, Vincent" diye tısladı. "Bu kadar yeter. Ama sanırım başarılı ve formda olduğumu düşündüğünü söylediğin için teşekkür etmeliyim."

Vincent içini çekti. Ulrika her zamanki gibi tartışmayı tersine döndürmeyi başarmıştı.

"Sen neler olup bittiğini görmediğin için ben mi suçlu oluyorum?" dedi Vincent. "Hazır konu açılmışken, Rebecka'nın bu durumda olması da benim suçum mu? Bazen gerçek olup olmadığını merak ediyorum."

Ulrika karıştırıcıyı boş bardağında gezdirip buz küplerini tıngırdatarak, "Hayır" dedi. "Hayal gücünün bir ürünüyüm. Aslında burada oturup içki içerek kendi kendine konuşuyorsun. Arkamızdaki masalardaki insanlar çoktan neler döndüğünü merak etmeye başladılar bile."

Ulrika kendi bardağını ve Vincent'ınkini işaret ederek barmenle göz teması kurdu ve barmen hemen iki içki daha hazırlamaya başladı.

Vincent, "Bakar mısınız, bademiniz ya da yiyebileceğim bir şeyiniz var mı?' diye sordu.

Barmen başıyla onayladı, bir dakikalığına ortadan kayboldu ve geri döndüğünde Vincent'ın önüne bir tabak dolusu sıcak badem koydu. Bu bir öğünün yerine geçemeyecek kadar küçük bir porsiyondu ama Vincent şimdilik bununla idare edecekti. Ağzına bir avuç dolusu badem attı. Alkolün neden olduğu mide yanması biraz yatışmıştı.

Ulrika'nın telefonu çınladı.

Ulrika mesajı okuduktan sonra "Arkadaşlarım gecikeceklermiş" dedi. Bana bir süre daha eşlik etmen gerekecek."

Vincent kol saatine baktı. Sadece 840 saniyesi kalmıştı.

"Bir yetişkinle çocuksuz bir akşam geçirdiğini düşün" diye ekledi. "Eminim bunu pek sık yaşamıyorsundur. Barışalım mı?"

Vincent başıyla onayladı. Ulrika haklıydı. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmemesi için bir neden yoktu. Ancak Rebecka hakkında düzgün bir konuşma yapıp yapamayacaklarını merak ediyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde bar yavaş yavaş doldu. Ulrika içki sipariş etmeyi sürdürdü. Bara oturan diğerleri yavaş yavaş onları sıkıştırdığı için şimdi omuz omuza oturuyorlardı. Vincent artık konuşurken onu göremiyordu. Eğer başını çevirirse, yüzünün Ulrika'nın yüzünden sadece bir santim uzakta olduğunu görürdü. Fazlasıyla yakınlardı. Vincent'ın kişisel alanını korumak için etrafında en az yarım metre bırakması gerekiyordu. Ama ağzına kadar dolu barda böyle bir şansı yoktu. Üçüncü badem kâsesine geçmişti. Ağzına birkaç tane daha attı.

Ulrika, "Vincent, Vincent," dedi. Adının ilk harfini biraz yuvarlayarak telaffuz etmişti.

Barmen önüne bir kadeh Cava, Vincent'in önüne ise bir kadeh viski koyduğunda gülümsedi. Cin tonikleri çok önce geride bırakmışlardı.

Ulrika omuzunu Vincent'ın omuzuna bastırarak, "Sana tam olarak ne oldu?" diye devam etti.

"Bana ne mi oldu?" dedi Vincent içini çekerek. "Bilmiyorum Ulrika. Peki sana ne oldu? Orada kusursuz bir oyuncak bebek gibi oturuyorsun, kendinden başkasına bakmak istemiyorsun. Her zaman böyle miydin?"

"Mükemmel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Vincent başını yana çevirdi ve tatminkâr bir gülümseme gördüğünü düşündü. Birbirlerine bu kadar yakın otururlarken yüzünü net bir şekilde görmek zordu. Dahası, Vincent'ın görüşü de, tıpkı Ulrika'nın konuşması gibi alkolden etkilenmişe benziyordu.

"Kes şunu" dedi. "Tabii ki güzelsin, yani tamamen nesnel anlamda. Bunu zaten biliyorsun. Sorun o değil, sorun..."

Ulrika ona doğru döndü. Nefesi kulağını ısıtacak kadar yakındı.

"Beni öpmek istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Kahretsin" dedi ve pes edercesine kollarını havaya kaldırdı; tabii kalabalığın elverdiği kadar. "İşte tam da bunu kastediyorum. Çekilmez birisin."

Vincent viskinin geri kalanını bir dikişte içti ve boş kadehini Ulrika'nınkinin yanına koydu. Ulrika'nın Cava'sının ne zaman bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. İçkilerinin daha yeni geldiğini

sanıyordu. Belli ki yanılıyordu. Sakin olacağına dair kendine söz vermişti. Bu konuda iyi gidiyordu.

Yüzü hâlâ Vincent'ın kulağına dönük duran Ulrika, "Maria'yla en son ne zaman seviştiniz?" dedi. "Kaç ay önce?"

Vincent bu yemi yutmaması gerektiğini biliyordu. Ulrika kendi cinsel yaşamlarının çok daha iyi olduğu hakkında konuşmaya başlamanın yolunu arıyordu. Sanki düzenli olarak gerçekleşen bir saatlik seks seansları, günün kalan saatlerinde herhangi bir sorun yaşamadıkları anlamına geliyormuş gibi.

Vincent, "Peki sen en son ne zaman seks yaptın?" diyerek karşı atağa geçti. "Anladığım kadarıyla yeni biriyle tanışmamışsın. Yoksa kapanış saatlerinde barlardan adam kaldırmaya mı odaklanıyorsun?"

Ulrika, Vincent'ın geldiğini bile görmediği yeni içkisinin yarısını kafasına dikerek, "Peki bu kimin suçu?" dedi.

Bunun mantıklı bir cevabı yoktu. Vincent restoranın cam duvarlarından dışarıya baktı. Gondolen yüksek konumu sayesinde şehrin tamamına hâkim olan muhteşem bir manzaraya sahipti. Vincent geceleri Stockholm'ü izlemeyi severdi, özellikle de uçaklardan. Bir gösterinin ardından eve dönerken, her zaman aşağıdaki ışık noktalarının görünümünü inceleyerek hangi mahallelerin üzerinde uçtuğunu anlamaya çalışırdı.

Restorandaki konumundan Skeppsholmen ve Djurgården adalarına doğru baktığını biliyordu, ancak beyni ışık noktalarından oluşan bulmacanın parçalarını bir araya getirmeyi reddediyordu. Şehrin gece ışıkları gözlerinin önünde dans ediyordu. Fazlasıyla sarhoştu. Vincent boş kadehine baktı. Bu yeniden doldurulmamış mıydı? Eğer öyleyse birisi içini boşaltmış olmalıydı, çünkü Vincent bir içki daha içtiğini hatırlamıyordu. Ama altında dans eden ışıklar başka bir şeyi ima ediyordu. Kahvaltıdan beri bir şeyler yemeliydi.

Bakışlarını yaz gecesinden ayırmadan, "Peki şimdi ne yapacağız?" dedi.

Kelimeleri doğru şekillendirmek için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Buna rağmen ağzından çıkan sözler istediği gibi değildi.

Ulrika, "Rebecka'yı mı kastediyorsun?" diye sordu. "Yoksa bizi mi?"

Vincent elbette Rebecka'yı kastetmişti. Ama artık hiçbir şey net değildi. Bir şey söylemeye cesaret edemedi; ağzını açarsa ne çıkacağını kestiremiyordu.

"Vincent, acınacak haldesin" dedi. "Seni hâlâ istediğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Vincent, "Hislerimiz karşılıklı" diyerek boş kadehi kaldırdı. 'İşemem gerek.'

Bar taburesinden kalktı ve dünyanın döndüğünü hissetti. Lanet olsun. Gerçekten fena halde sarhoş olmuştu. Her neyse. Artık pişman olmanın bir anlamı yoktu. Zaten ertesi gün vicdan azabı çekecekti. O anki hedefi, utanç konusu haline gelmeden tuvalete gitmekti. Biraz şansı varsa kimse onu tanımayacaktı. Sonra Ulrika'yla vedalaşıp taksiyle eve dönecekti. Rebecka hakkındaki konuşmayı başka bir gün yapmaları gerekecekti ve tamamen çığrından çıkmadan önce midesine biraz yemek girmeliydi.

Sendeleyerek tuvalete girdi, lavabonun yanında durdu ve musluğu açtı. Su yeterince soğuyunca yüzüne çarptı. Hiçbir işe yaramadı. Gömleğini ıslatmak dışında. Arkasından düzgün yürümekte zorlanan biri geldi.

Ulrika'nın, "Seni aşağılık herif" dediğini duydu.

Vincent'ın tepki göstermesine fırsat vermeden yakasından tuttuğu gibi arkadaki tuvalet kapılarından birine doğru itti ve üzerine abandı. Dudaklarını onunkilere bastırdı ve Vincent karşılık verdi. Dilleri buluştu ve iki aç, vahşi hayvan gibi öpüştüler. Vincent iki eliyle Ulrika'nın saçlarından tuttu ve başını geriye doğru çekerek kendinden uzaklaştırdı. Vincent saçını çekince Ulrika hafifçe inledi.

"Lanet olsun sana" dedi.

Sonra tuvaletin kapısını açtı, geriye doğru sendeledi ve Ulrika kapıyı kilitledi. Vincent'ın pantolonunun düğmelerini açarken Vincent da sarsakça onun bluzunun düğmeleri açmaya çalışıyordu ama Ulrika ondan hızlı davrandı.

"Otur" dedi ve Vincent pantolonunu ve külotunu dizlerine indirerek, tüm ağırlığıyla klozet kapağına oturdu.

Ulrika eteğini kaldırdı, külotunu yana doğru sıyırdı ve çabucak üstüne çıktı. Vincent onun içine girerken bu kadar sertleşme-

sine şaşırdı. Hem onu sabit tutmak hem de çok fazla yaklaşmadığından emin olmak için kalçalarını kavradı. Ulrika çok uzun zamandır hayal kırıklığı ve öfke yaşadığı için kendini başka nasıl ifade edeceğini bilemeyen birinin taşkınlığıyla üstünde zıplamaya başladı. Vincent'ın üstünde gidip gelirken içinde aşk yoktu, sadece öfke vardı. Vincent onun kızdığı kişinin kendisi mi yoksa başka biri mi olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Başını kaldırmadı, Ulrika'nın yüzünü görmek istemiyordu. Tek gördüğü onun kalçaları ve inip kalkışıydı. Sahip oldukları, iyi olan her şeyin içine edecekler, affedilmez ve kaçınılmaz bir şekilde kırılacaklardı ve ikisi de bunu biliyordu.

Ulrika aniden hareket etmeyi bıraktı. Bir kez ağırca öksürdü ve üstünden indi.

Ulrika, Vincent'a bakmadı, Vincent da ona bakmadı.

Ulrika külotunu düzeltti, eteğini indirdi ve bluzunu iliklerken, Vincent da bayrağı yarıya indiren penisine baktı. Ulrika'nın tuvaletten çıkıp kapıyı kapattığını duydu.

Vincent orada öylece, pantolonu ayak bileklerinin etrafında oturup kaldı.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

92

Telefon çaldığında yatmaya hazırlanıyordu. O gün giydiği pamuklu külotu çöpe atıp gece için yeni bir tane giymiş, banyoda dikiliyordu. Bir an önce yeni yıkanmış çarşafların arasına süzülmek istiyordu. Eğer çok oyalanırsa yatmadan önce yeni külotunun kirlendiğini hissedebilir ve sonra onu tekrar değiştirmek zorunda kalırdı.

İlk önce cevap vermemeyi düşündü. Saat gece yarısını geçiyordu. Ama telefon çalmaya devam ediyordu. Mina cep telefonunun şarj olduğu yatak odasına girdi ve ekrana baktı. Arayan Vincent'tı. Bu kadar geç saatte araması alışılmadık bir durumdu. Herhalde bir şey olmuştu.

Mina kablosuz kulaklıklarını taktı ve telefonu açtı.

"Merhaba Vincent, nasılsın?"

Hızlı ve çok yüksek sesle, "Selam Mina" dedi.

Konuşurken dili dolaşıyordu. Mina onun sarhoş olduğunu hemen anladı.

Trafiğin sesi Vincent'ın sözlerine karıştı. Vincent dışarıda bir yerlerdeydi. Sanki bir yol kenarında yürüyor gibiydi.

"Üzgünüm, seni uyandırmak istemedim" diye devam etti. "Sadece kimi arayacağımı bilemedim."

Sözleri güçlükle anlaşılıyordu, ağzında bir parça pamuk varmış gibi konuşuyordu. Mina onun ünsüz harfleri telaffuz etmek için çabaladığını fark etti. Vincent belli ki çok ama çok sarhoştu. Mina onun arka plandaki arabaların çok yakınında yürümediğini umdu.

Kaşlarını çatarak, "Bir şey mi oldu?" dedi.

Vincent gerçekten kendinde değil gibiydi. Vincent her zaman kontrollüydü.

"Öyle de denebilir" dedi. "Çok aptalca bir şey yaptım. Çok ama çok aptalca."

Uzunca bir süre duraksadı.

Mina sabahlığına sarındı ve yatağın kenarına oturarak Vincent'ın tekrar konuşmaya başlamasını bekledi. Arka plandaki trafik sesi biraz hafifledi. Vincent ayakta duracak daha iyi bir yer bulmuş olmalıydı.

"Maria'yı aldattım" dedi. "Ablasıyla. Eski karımla."

Mina, "Eski karınla mı?" diye bağırdı.

Birdenbire, bu konuşmanın bir parçası olmak isteyip istemediğini bilemedi. Bu yakınlık, bu samimiyet çok fazlaydı. Çok karmaşıktı. Vincent'la profesyonel bir ilişkileri vardı. Aralarındaki mesafe tam da olması gerektiği kadardı. Mina ondan hoşlanıyordu ve hayatına uzun zamandır başka kimseyi almadığı halde ona kapılarını açmıştı ama bu kadarı yeterliydi. Şimdi Vincent kendi hayatından duymak istemediği bir kısmı anlatıyordu. Üstelik çok çalkantılı bir kişisel hayatı varmış gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda... Özellikle onu aramıştı. Çünkü ona güveniyordu. Başka birini arayabilirdi, herhangi birini. Fakat öyle yapmamıştı. Onca insanın içinde ona güvenmeyi seçmişti. Bunun bir değeri olmalıydı. Mina kendisiyle hararetli bir iç konuşma yaptı. Kendini bunun iyi bir konuşma olduğuna ikna etmeye çalıştı. Arkadaşlar arasında. Ama içten içe gerçeği biliyordu. İçinde bir kıskançlık ateşi yanıyordu.

"Vincent" dedi sertçe. "Eski karınla seviştiğini mi söylüyorsun?" Sesini kontrol etmeye çalışıyordu ama telefonu mengene gibi tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Buna sevişmek denebilir mi bilmiyorum" dedi Vincent. "Daha ziyade kavga ediyormuşuz gibi hissettim. Sadece... öfkeydi. Çok, çok aptalcaydı. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Trafiğin uğultusu son sözlerini yuttu ve sesi ağlamaklı çıkıyormuş gibi geldi.

"Maria biliyor mu?"

"Hayır, hayır, bilseydi şimdiye kadar beni döverek öldürürdü. Eve gitmeye cesaret edemem. Her şeyi mahvettim."

Mina kuru ellerine baktı ve kendi yaptığı seçimleri düşündü. Arkadaşlarını kaybetmesine neden olan seçimleri. Ailesini. Onu yalnız bırakan seçimleri, her hafta AA'ya gitmesini ve güvenecek kimsesinin olmamasını. Vincent'ın başka neleri mahvettiğinden korktu. Belki de ailesinden daha fazla.

"Eski karın hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu.

Soğukkanlı bir tavırla. Duygusuzca. Avuçları terlemeye başladı.

"Ne mi hissediyorum?" Vincent biraz daha ayılmış gibi konuşuyordu. "Bir süre ondan nefret ettiğimi sandım. Ama aslında... hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece pişmanlık. Bence bu his karşılıklı. Bir karmaşanın içine düştük. Büyük bir karmaşanın. Çok uzun sürdü. Şey, aslında işler hâlâ karışık. Ama eski karımın küçük kız kardeşine âşık olmayı planlamamıştım... Birdenbire oluverdi... Ulrika ve ben iyi geçinemiyorduk, artık birbirimizle zar zor konuşuyorduk, bu yüzden bunu neden umursadığını gerçekten bilmiyorum. Ama sanırım onu kız kardeşiyle aldatmam biraz talihsiz bir durum. Ben..."

Vincent'ın sesi kısıldı. Sonra tüm kuvvetiyle geri döndü.

"On yıl sürdü ama sonunda Ulrika intikamını aldı. Siktir... Böylesine nefret etmenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Mina yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Sabahlığının altında temiz çarşaflar hışırdıyordu. İçten içe Vincent'ı anlıyordu. Kendi seçimleri de kasıtlı değildi. Sadece olaylar o şekilde gelişmişti. En azından sonradan kendini buna ikna etmişti. O halde hangi hakla Vincent'ı yargılıyordu? Yatakta uzanırken, hangi hakla kendisine ait olmayan biri yüzünden karın ağrısı çekiyordu? Birbirlerine hiçbir söz vermemişlerdi. Aralarında hiçbir şey yoktu. Aslında vardı. Mina boğazını temizledi. Gözlerini sımsıkı yumdu.

"Evine git Vincent. Sen ve eski karın yetişkinsiniz. Aptalca bir şey yapmışsınız. Bazen hepimiz bunu yaparız. Yetişkinler bile. Hiç kimse kusursuz değildir. Önemli olan bunun yanlış olduğunu ve bir daha olmayacağını bilmen. Söylemek zorunda değilsin. Sadece akışına bırak."

Eğer Mina'nın AA'da öğrendiği bir şey varsa, o da hayatın ileriye doğru birkaç adım atmaktan ve sonra geriye doğru tökezlemekten ibaret olduğuydu. Aksine inanan herkes düş kırıklığına uğramaya mahkûmdu. Hepsi insandı, bu da mükemmel olmadıkları anlamına geliyordu. Mina bu mantranın gerçekliğini hatırlamak istemediği kadar çok kez deneyimlemişti.

"Öğrendiğin için çok utanıyorum" dedi Vincent usulca. "Benden nefret etmeni istemiyorum. Ben böyle biri değilim. Ben... Ben senden çok hoşlanıyorum Mina."

Mina yeniden gözlerini açtı. Şehrin telefondan gelen uğultusunu dinledi. Yumuşak yatağının sıcaklığında yatmaya devam etti. Vincent dışarıda, karanlıkta bir yerdeydi. Ama birlikte nefes alıyorlardı. İkisi de bir süre hiçbir şey söylemedi.

Vincent sessizliği bozarak, "Teşekkürler Mina" dedi. "Aradığım için tekrar özür dilerim."

Sonra telefonu kapattı. Mina gözleri kapalı halde, telefonu elinde tutarak yerinde yatmaya devam etti. Karnındaki kıskançlık ateşi dinmişti. Ama yalnızlık birdenbire çok bunaltıcı olmaya başlamıştı. Yan yatarak cenin pozisyonu aldı.

93

Vincent, Kungsholmen'deki binanın dışında duruyordu. Gondolen'deki olaydan sonra oraya gitmeye kalkışmadan önce, içki kokmadığından emin olmak için iki gün beklemişti. Sanki vücudunu alkole yatırmış gibiydi. Ama alkol içini temizlememiş, tam tersini yapmıştı. Gondolen'de yaşananların utancını taşımak ve hazmetmek kendi sorumluluğuydu. Başkasını suçlayamazdı. Ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. Şu anda neden burada olduğuna odaklanmalıydı.

Bina bölgedeki diğer yapılara benziyordu. Adsız Alkolikler'in birinci katta olduğunu sadece kapı zilinin yanındaki küçük levha ele veriyordu. Elbette bu durumda büyük bir neon levha uygun değildi. Asıl soru şu anda ne yapması gerektiğiydi. Kapıda durup hayvan dövmeleri bulunan şu Anna'yı görmeyi mi umacaktı? Yoksa içeri mi girmeliydi? Bağımlılıkla ilgili sorunları olmasa bile hoş karşılanır mıydı? Tabii ki her zaman numara yapabilirdi ama bunu doğru bulmuyordu.

Bunu düşünürken, beyni küçük plaketin üzerindeki harflerle oynuyordu. Adsız Alkolikler birkaç saniye sonra Alkolik Adsızlar oldu. Keyfi yerine gelmişti. Ama bu Anna'yı bulmasına yardımcı olmayacaktı. İçeri girmekten başka seçeneği yoktu.

Mekânın dışındaki koridorda, üzerinde kahve termosu olan bir masa vardı. Vincent kapıdan baktı. İçerisi tam da beklediği gibi görünüyordu: Sandalyelerin çember şeklinde dizildiği geniş bir oda. Bazı klişelerin hâlâ geçerli olması güven vericiydi. Sandalyeler boştu. Vincent kol saatine baktı. Hâlâ on dakika vardı. Ellili yaşlarında bir kadın yan kapıdan içeriye girdi. Vincent'ı görünce içeriye girmesini işaret etti.

"Henüz tam olarak başlamadık" dedi. "Ama kendinize bir kahve alıp oturabilirsiniz. Bu ilk gelişiniz mi?"

Onlardan biri olmadığını söylemek üzereydi ama bunun kulağa nasıl geleceğini fark edince vazgeçti. Bunun yerine, bir karton bardağı kahveyle doldurdu ve içeri girdi.

Kadın elini sıkarak, "Ben Lena" dedi. "Hakkımızda ne duyduğunu bilmiyorum ama istediğinden fazlasını söylemene gerek yok. Adını bile. Benim kadar başkalarının da seni televizyondan tanıma riski olduğu ortada ama eğer buradaysan, aklında daha önemli şeyler var demektir."

Vincent sadece, "Hımm, tamam, teşekkürler" diyebildi.

Plastik sandalyelerden birine oturarak ne söylemesi gerektiğini düşündü ama aklına bir şey gelmedi. Aynı zamanda, belki de burada bir oturuma katılmak dünyanın en çılgınca planı değildi. Böylece diğer katılımcıları rahatça gözlemleyebilecekti. Anna'nın düşünme şeklini bilmek faydalı olabilirdi.

Oda, çemberdeki sandalyelere oturan insanlarla dolmaya başladı. Ama Vincent baldırında yunus dövmesi olan genç bir kadın görmedi. Toplantı başladığında Anna hâlâ gelmemişti.

Katılımcıların kaybedilen ve yeniden kazanılan umuda, cesarete ve güce dair hikâyelerinin yanı sıra dibe vurma hikâyelerini de dinledi. Görünüşe bakılırsa Anna gelmeyecekti.

Bir süre sonra Lena, "Birkaç dakika ara vereceğiz" dedi. "Masada her zamanki gibi kahve ve kek var."

Vincent ayağa kalktı ve fuayeye gitti. Tek umudu, kendisini tanıyabilecek olan kişilerin magazin gazeteleri için çalışmamasıydı. Ancak Lena haklıydı. Burada bulunması, düşünmesi gereken daha önemli şeyler olduğu anlamına geliyordu. Lena ziyaretinin sebebini yanlış anlamış olsa bile.

"Kahve alır mısınız?"

Sakallı bir adam önünde durdu ve masayı işaret etti.

"Hayır teşekkürler, gidiyorum" dedi Vincent gülümseyerek.

"Mantıklı bir karar. Gitmenizi değil, kahveyi kastediyorum. Her zaman kendi kahvemi getiririm. Adım Kenneth."

Adam elini uzattı.

Özür dilercesine, "Alışkanlık işte" dedi. "Eğer istemezseniz adınızı söylemenize gerek yok. Galiba bu ilk ziyaretiniz. Sanırım ben ilk gelişimde toplantının yarısında çıkmıştım. İnsan bunalabiliyor."

Vincent kendini tanıtmadan Kenneth'ın elini sıktı.

"Birini arıyorum" dedi. "Yunus dövmesi var."

Adam gülerek, "Anna'yı kastediyor olmalısınız" dedi. "Sanırım o yunusa son zamanlarda küçük bir hayvanat bahçesi katıldı."

Portmantodan plastik bir poşet ve bir termos çıkardı.

"Anna her toplantıya gelmez' dedi. "Arkadaş mısınız?"

"Hayır, kendisi bir işe girmeme aracı oldu diyebiliriz. Dolaylı olarak. Sadece ona teşekkür etmek istedim."

Mor şallı, yaşlı bir hanımefendi kahve masasına yaklaştı. Sanki bir toplantı odasında değil de büyük bir salonda yürüyormuş gibi zarafetle hareket ediyordu.

Kenneth hanımefendiye, "Olga" diye seslendi. "Anna'nın genellikle ne zaman geldiğini biliyor musun?"

Ağır bir Rus aksanıyla, "Da.[26] Perşembe günleri" dedi.

Vincent aksanın gerçek olduğuna inanmadı.

Kenneth başıyla onayladı.

"Perşembe günleri. O halde şansınızı deneyebilirsiniz" dedi. "Biraz kahve istemediğinizden emin misiniz?"

Vincent elinden geldiği kadar kibarca gülümsedi. Bu konuşmanın bir yere varacağı yoktu.

"Bir dahaki sefere" dedi.

Yine Mina'dan yardım istemek zorunda kalacaktı. Ona derhal söylemesi gerekirdi.

---

26. (Rus.) Evet. (ç.n.)

94

Sara Temeric şakaklarını ovuşturdu. Neredeyse on yıldır polis teşkilatı için çalışıyordu. Önce Ulusal Kriminal Polis için, sonra da bu birimin yerini alan Ulusal Operasyon Departmanı UOD'de. UOD'de terör finansmanını araştırmış ve ulusal görev gücünden sorumlu ekipte bulunmuştu. Bunlar otuz yaşını henüz doldurmuş biri için ağır görevlerdi ama işinde iyiydi. Hatta o kadar iyiydi ki, dört yıl önce UOD'den yeni bir unvanla ve geçici bir görevle New York'a gitmesi için yeni bir iş teklifi almıştı. Operasyon uzmanı olacaktı; bu her ne demekse.

Bir saniye bile tereddüt etmeden ABD'ye taşınmıştı ve elbette bir erkekle tanışmıştı. Michael'la iki çocuk sahibi olmuşlardı. Leah ve Zachary, Sara'nın göz bebekleriydi. Fakat çocukların Amerika'da değil, İsveç'te büyümeleri Sara için bir ön koşuldu. Michael'ın buna bir itirazı olmamıştı. Aralarındaki anlaşmaya göre çocuklar çok küçükken ve Michael'ın bir oyun geliştiricisi olarak kendini kanıtlama şansı varken birkaç yıl ABD'de kalacaklar, sonra da ailecek İsveç'e taşınacaklardı. Sara onlardan önce gelmişti ve ailesi için yeni bir ev, Michael için de bir ofis bulma görevini yerine getirirken, aynı zamanda polis teşkilatındaki yeni işine alışıyordu.

İşini seviyordu ve ev aramak çok hoşuna gidiyordu. Tekrar İsveç'te olmaktan büyük keyif alıyordu. Ama her gün ailesini özlüyordu ve yanına gelecekleri günü iple çekiyordu.

Yazın ortasında buraya döndüğünden beri öncelikle operasyon analistlerinin yükünü hafifletmişti. Aslında bu maaş seviyesinin altında bir görevdi, ancak işiyle ilgili koşulların netleşmesini

beklerken uygulamalı operasyonlara dahil olmak kendini iyi hissettiriyordu.

Ne yazık ki bu aynı zamanda Ruben Höök'e bir gözetim analizi sunmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. ABD'ye gitmeden önce onunla daha önce sadece bir kez karşılaşmıştı. Ama bu kadarı bile yeterli olmuştu. Ruben hızlıca ona bakmış ve "Soygun daha çok yakışırdı" gibi bir şey söylemişti. Ancak Sara daha sonra, "Soygun"un bazı vücut kısımlarını sıkılaştırması veya kaldırması gereken kadınlara yönelik bir iç çamaşırı markası olduğunu öğrenmişti.

Kadınsı vücuduyla her zaman gurur duymuştu ancak Ruben'le karşılaştıktan sonra günün geri kalanını herkesin ona baktığını ve fazla kilolu olduğunu hissederek geçirmişti. O zamanki erkek arkadaşı bütün akşam boyunca Sara'nın ne kadar güzel olduğunu ve Ruben'in muhtemelen anoreksik okul kızlarından tahrik olan bir aptal olduğunu anlatmak zorunda kalmıştı.

Bazı iğneleyici sözleri unutmak zordu. Ruben Höök sadece dört kelimeyle kendisini şişman ve çirkin hissettirmeyi başarmıştı. Sara bu yüzden onu hiç affetmemişti. Şimdi de onunla tekrar karşılaşmak zorundaydı. Bu sefer hiç olmazsa Google'da erkek iç çamaşırlarını araştırmıştı ve Addicted adında, hem önü hem de arkası dolgulu külotlar üreten bir marka bulmuştu. Reklamlarda, Erkekliğinizi vurgulamak için diyordu. Eğer Ruben hoşuna gitmeyen bir şekilde ağzını açacak olursa onun adına beş paket Addicted marka külot sipariş edecekti.

Toplantı odasına ulaştığında Julia'nın sunuma ekibin geri kalanını da çağırdığını görünce rahatladı. Julia'yı severdi. Julia uyanık ve zekiydi. Babası sayesinde polis memuru olmadığı çok açıktı, çünkü en az onun kadar yetenekliydi. Ruben'le nasıl başa çıkacağını biliyordu. Sara sırayla herkesi selamladı. Ruben'in elini sıkarken bakışlarını son anda Ruben'in hemen arkasındaki Peder'e kaydırdı. Elini sıktığı adamla göz teması kurmamak ve onun yerine başkasına bakmak çirkin bir güç oyunuydu ama Ruben bunu hak ediyordu. Muhtemelen daha önce tanıştıklarını bile hatırlamıyordu. Dahası, Peder gerektiğinde trafik verilerini ayık-

lamasına yardım etmişti. Sara, Ruben'in kendisine herhangi bir konuda yardım ettiğini hatırlayamıyordu.

Bilgisayarını toplantı odasındaki ekrana bağladı ve slayt gösterisini başlattı. Monitörde şekiller ve sütunlar içeren bir tablo belirdi.

"Benimle daha önce tanışmamış olanlarınız için kendimi tanıtayım: Adım Sara" dedi. "Telefon görüşmenizin izini bulmanız için analiz departmanına yardımcı oluyorum. Şebeke operatörlerinin trafik listeleri tam bir karmaşa. Ama şanslıyız ki Peder'in jilet gibi bir zekâsı var."

Peder gözlerinin altındaki halkalara rağmen gururla gülümsedi. Sara fareyi tıkladı ve veri noktalarından biri kare şeklinde vurgulandı.

"Size gelen arama bu."

"Bana gelen" dedi Ruben.

"Ah, sahi mi?" dedi Mina. "Bildiğim kadarıyla telefon geldiğinde odada bile değildin. Badminton oynuyordun, değil mi?"

"Her duyduğuna inanmamalısın" dedi Ruben dişlerini sıkarak. "Padel tenisi oynuyordum."

Sara, Julia'ya dönerek, "Bu arada içerikten bir şey çıktı mı?" diye sordu. "İkincil gürültüleri ve arka plan gürültüsünü analiz ettirdiniz mi?"

"Evet ama ilgimizi çeken bir şey duymadık. Arka plan akustiği, arayanın muhtemelen çok fazla mobilyanın bulunmadığı, orta büyüklükte bir odada olduğunu gösteriyor. Hafif bir trafik uğultusu vardı, yani başka bir deyişle burası bir yerleşim alanı. Ama özgün bir arka plan sesi yok. Ayrıca harici bir danışmanın yaptığı psikolojik analize göre, arayan kişi gerçekten de katilin kendisiymiş" dedi Julia.

Ruben abartılı bir biçimde gözlerini devirerek, "Katillerden biri" dedi.

Julia, "Kuşkusuz. Şu anda iki tane katil olabileceği teorisinin üzerinde duruyoruz. Bunlardan biri Jonas Rask olabilir" diye açıkladı.

Sara ekrana bir harita getirerek, "Bunun yardımı olur mu bilmiyorum" dedi. "Ama aramayı yapan cep telefonu bu şehirdeki

bir baz istasyonuna bağlıydı. Tam olarak Kungsholmen'deki bir istasyona. Ses analizinin size ortamın nasıl bir yer olduğu hakkında daha fazla bilgi vermemiş olması üzücü."

"Herhalde telefon numarasının kime kayıtlı olduğunu kontrol ettiniz, değil mi?" dedi Mina.

Peder'in kahvesini yudumladığı kupanın üzerinde Dünyanın en iyi babası yazıyordu, ancak en iyi sözcüklerinin üstü çizilmiş ve yanına en uykulu eklenmişti. Görünüşe bakılırsa bunu Peder yapmıştı. Ya da karısı.

Sara rakam sütunlarına tekrar dönerek, "Üzgünüm, arama kontörlü telefondan yapılmış" dedi. "Ancak bunu zaten tahmin ediyordum. Telefon açıkken, hangi baz istasyonlarına bağlandığını görerek hareket kalıplarını izleyebiliyoruz. Son iki aydır nerede olduğunu kontrol ettik. Ne yazık ki şebeke operatörleri verileri bundan daha uzun süre saklamıyor. Ama bu telefonun sahibi aramadan önce ya da sonra hiçbir yere gitmemiş."

Julia, "Telefon tek kullanımlık mı?" diye sordu. Toplantı özetinin daha sonra e-postayla gönderileceğini bilmesine rağmen Sara konuşurken notlar alıyordu.

Sara, Julia'nın bu şekilde düşündüğünü tahmin etti.

Başıyla onaylayarak, "Muhtemelen" dedi. "Arayan kişi izlenebilir bir geçmişi olmadan sizin hattınızı arayabilmek için ucuz bir telefon ve bir SIM kartı satın almış."

Mina rakamları işaret ederek, "Herhalde bunun için izin almak zorunda kaldınız" dedi.

Sara başıyla onaylayarak, "EİGG'ye başvurduk" dedi. "Elektronik İletişimin Gizli Gözetimi'ne. Aslında çok büyük bir prosedür. Savcımız bunun için mahkemeye dilekçe vermek zorunda kaldı ama işimiz çabucak halloldu. Muhtemelen koşullar nedeniyle."

"Telefon numarasının tekrar kullanılıp kullanılmadığını görebilmeniz için izleme etkin kalabilir mi?" diye sordu Mina. "İki aylık listelerde değil, gerçek zamanlı takip edelim. Ne olacağı hiç belli olmaz."

"Savcıyla konuşacağım. Bu davanın ne kadar özel olduğu göz önüne alındığında, bu bir sorun olmamalı. Ama bu telefonun çok-

tan paramparça olmuş bir halde çöpü boyladığını varsaymalısınız."

Sara sunumunu kapattı ve gitmeye hazırlandı. Ancak Ruben'in bulunduğu odayı terk edene kadar rahat bir nefes almayı düşünmüyordu.

Tam onu aklından geçirdiği sırada Ruben ölçülü bir ses tonuyla, "Vay, vay" dedi. "Başka bir deyişle, Sara'nın küçük PowerPoint sunumu bize hiçbir şey katmadı. Kungsholmen'de yaşayan ya da çalışan biriyle de karşı karşıya olabiliriz; oradan geçmekte olan ama Norveç'te yaşayan biriyle de."

Christer neredeyse neşeli bir ses tonuyla, "Şu anda Kungsholmen'de olduğumuzun farkındasın, değil mi?" dedi. "Aradığımız kişi bu binada bir meslektaşımız olabilir. Bu çok büyük bir sürpriz olmaz mıydı?"

95

Mina fazlasıyla tanıdık odaya girdi. Bundan sıkılmaya başlamıştı. Sadece mekândan değil, her şeyden. Her seferinde aynı insanlar, aynı bağımlılık hikâyelerini anlatıyor, aynı daire içinde aym plastik sandalyelerde oturuyor, pompalı termostan aynı bayat kahveyi içiyor ve aym yavan, kuru, unlu mamulleri yiyorlardı.

Bugün masanın üzerindeki teneke kutuya baktığında ahududu reçelli kurabiyeleri gördü. En azından bu bir gelişmeydi. Alkoliklerden biri biraz hamur işi yapmış olabilirdi. Mina beyaz renkli kâğıt masa örtüsünü çoktan kaplayan kırıntılara tiksinerek baktı. Ondan önce gelen yedi kişi muhtemelen istedikleri kurabiyeyi seçene kadar her birine dokunmuşlardı. Onlan pürmüzle yakma imkânı olsa bile geriye kalanların hiçbirini yiyemezdi.

Bugün birkaç yeni yüz vardı. Vincent'ın sorduğu yunuslu kız Anna'dan iz yoktu. Kenneth kapıdan içeri girdi ve Mina'yı başıyla selamladı. Mina zoraki havadan sudan konuşma zamanının geldiğini biliyordu ve hazırlıklı gelmişti.

"Karın nasıl?" diye sorarak termosu işaret etti. "Kahve ister misin?"

"Sorduğun için teşekkür ederim. Şu an daha iyi durumda. Ve hayır, teşekkürler" dedi Kenneth. Yüzünde muzip bir ifade vardı. "Bugün çok konuşkansın."

Mina cevap olarak omuz silkti.

Kenneth kendi termosunu çıkararak, "Karımdan söz açılmışken, kendisi birkaç hafta daha hastanede kalacak ve ben evdeki her şeyle ilgilenecek durumda değilim. Çok şey istediğimi biliyo-

rum ama zaten bir aydır Bosse'ye bakıyordum; acaba Bosse yaz sonuna kadar seninle kalabilir mi? Ödeme yapabilirim."

Mina durdu ve ona baktı.

Kenneth yalvaran gözlerle ona karşılık verdi. Bu bakış Bosse'nin en gözde ifadesinden çok da farklı değildi.

Bunu sineye çekmek zordu. Kenneth, Bosse'nin şu anda Christer'ın yanında, Mina'nın sunabileceğinden çok daha iyi bir evde olduğunu bilmiyordu. Ve bundan bahsetmek için doğru bir zaman olmadığı kesindi. Ne diyebilirdi ki? "Şey, köpeğini başkasına mı ödünç verdim" mi diyecekti?

"Ah bir saniye, iş telefonum çalıyor" diyerek özür dilercesine, telaşla uzaklaştı.

Kenneth arkasından, "Dediğim gibi, ödeme yapabilirim" diye seslendi.

Mina kadınlar tuvaletine koştu ve kapıyı kilitledi. Sonra Christer'ı aradı. Telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı.

"Merhaba Mina, nasıl gidiyor? Masanda bir şey mi bıraktın? Az önce odanın önünden geçtim, mutfağa gidiyorduk, istersen geri..."

Mina onun sözünü keserek, "Hayır" dedi. "Bosse için aramıştım."

"Kendisi yanımda" dedi Christer mutlulukla. "Zaten bu yüzden mutfağa gidiyorduk. Bu arada, galiba sana merhaba diyor. Ee Mina, neden fısıldıyorsun?"

Mina yalnızca fısıldadığım değil, aynı zamanda klozetin yanına çömelerek köşeye sindiğini de fark etti. Ayağa kalktı ve sesini biraz yükselterek, yine de dışarıdan duyulmayacak şekilde konuşmaya devam etti.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum" dedi. "Ama az önce Bosse'nin sahibiyle konuştum."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

Christer, "Ah hayır" dedi. Belli ki kederlenmişti. "Onu geri istiyor, değil mi? Tam da bugün kasabaya gidip kürkü için güzel fırçalar bulacağımız zaman. Belki şu ipek kurdelelerden de."

Mina gözlerini kapadı. Bosse hayat dolu bakışlarıyla ve salla-

nan diliyle kocaman, oyuncu bir golden retriever'dı. Mina'nın o köpekle ilişkilendireceği son şey tüy fırçaları ve ipek kurdeleler-di. Ama bunu Christer'a söylemenin sırası değildi. Eğer kendini Bosse'nin bir gösteri kanişi olduğuna inandırdıysa, bu onun bileceği işti. Az sonra söyleyeceği düşünüldüğünde mutlu olduğu sürece.

"Kulağa harika geliyor" dedi. "Çünkü aslında düşündüğün gibi olmadı, tam tersine. Sahibi ona yaz sonuna kadar bakıp bakamayacağımı sordu. Eminim başka planların vardır ama belki ikimiz bir görev paylaşımı..."

Christer, Mina'mn sözünü keserek, "Muhteşem!" dedi.

Mina, Christer gibi ketum bir polis memurunun ağzından bir sevinç nidasına bu kadar yakın bir söz duymamıştı.

"Bosse ve ben eşsiz bir yaz geçireceğiz" dedi. "Sahibine en iyi dileklerimi ve şükranlarımı ilet!"

Mina tuvaletten çıktığında Kenneth hâlâ kahve masasının yanındaydı. Ona daha önceki aynı muzip ifadeyle baktı.

"Tuvaletteyken de işyerinden gelen bütün telefonlara cevap veriyor musun?" dedi Kenneth.

Mina kayıtsızca gülümsemeye çalışarak, "Bu gizli bir konu" diye yanıtladı.

Sesi biraz sert çıkmıştı.

"Ama onu alabilirim. Bosse'yi. Sorun değil. Onu geri istediğinde haber vermen yeterli. Ne de olsa burada görüşüyoruz. Bana doğru düzgün bir kahve ikram edecek misin?"

Kenneth ona tekrar tekrar teşekkür etti ve temiz bir kupaya kendi termosundaki kahveden doldurdu. Mina bardağı aldı ama kahveye dokunmaya niyeti yoktu. Bu Kenneth'in gözüne girmek için önemli bir jestti. Konuşmanın odağım Bosse'den uzaklaştırmanın da bir yoluydu.

Mina elinde kupayla toplantı odasına geri döndü ve kapıyı görebileceği sandalyelerden birine oturdu. Belki de bir şeyleri değiştirmenin zamanıydı. Madem oradayken her şeyin aynı olmasından bıkmıştı, o zaman bu sefer akışta bir değişiklik olmasını sağlayabilirdi.

Bunu düşünürken az kalsın kupadaki kahveyi yudumluyordu ama son anda ne yapmak üzere olduğunu fark etti. Kupayı çabucak sandalyenin altına, yere koyarken Kenneth'in bunu görmeyeceğini umdu.

Az önce dahil olduğu dostça sohbet ısınma turu sayılabilirdi. Belki de bugün paylaşma sırası ondaydı.

Herkes yerini aldığında kararını vermişti. Başlamak istediğini belli etmek için başını salladı. Herkes ona baktı. Merakla. Beklentiyle. Mina şimdiden pişman olmuştu. Ama artık fikrini değiştirmek için çok geçti. Tren çoktan platformdan ayrılmıştı ve ilerliyordu.

Ayağa kalktı ve boğazını temizledi.

Sonra tekrar yerine oturdu.

Trendeki yolcular acil durum frenini çekmişlerdi. Bunu yapamazdı.

Kenneth pür dikkat ona bakıyordu.

Mina başını çevirdi. Sorunları yalnızca ona aitti. Başka kimseye değil.

96

Södermalm'daki Tantolunden Parkı piknik örtüleriyle, voleybol oynayan gençlerle ve yaz güneşinin tadını çıkaran çocuklu ailelerle doluydu. Kıyı şeridindeki gezinti yolu üzerindeki sosisli sandviç ve burger stantlarından yiyecek kokuları yükseliyordu ve parkın çeşitli yerlerinden en az beş tane farklı türde müzik yayılıyordu. Vincent buna bayılıyordu. Bunun gibi bir insan selinin içinde olmak bütün enerjisini tüketeceği yerde, kendini turp gibi hissetmesini sağlıyordu. Kalabalığın içindeyken oraya aitmiş gibi hissedebiliyordu. O da onlardan biriydi. Sepetini çilek, şampanya, bisküvi, meyve suyu, bira ya da yanlarında her ne getirdilerse onunla dolduran profesyonel bir piknikçiydi. Aslında o sepetlerde ne olduğunu bilmiyordu.

Yanında yürüyen Mina, "Burası klostrofobik polis karargâhından çok daha iyi bir çalışma ortamı" dedi.

Tanto'dan geçerek suya doğru ilerliyorlardı. Vincent, Hornstull'daki sahil üzerinden Skanstull'a doğru yürümelerini önermişti. Her zaman suyun hem güzel olduğunu hem de yaratıcılığı beslediğini düşünmüştü. Ve Stockholm'de bol miktarda su vardı.

Ayrıca bu sayede bugün açık renkli bir pantolon ve mavi yelek giyen Mina dışında bir şeye odaklanabilirdi. Bakışlarını Mina'mn boynundan ayırmakta güçlük çekiyordu. Mina yazlık giysilere rağmen hâlâ her zamanki gibi kontrollü görünmeyi başarıyordu. Yelek yepyeni ve üzerine göre dikilmiş gibi görünüyordu; keten pantolonunda tek bir kırışıklık yoktu. Sportif giyinmiş olsa da görünüşünde hiçbir sıradanlık yoktu. Tam da Mina'nın istediği gibi.

"Hareket ederken daha iyi düşünüyorum" dedi Vincent. "Hareket etmek endorfin salgılanmasına ve nabzın yükselmesine neden olur, bu da beyne daha fazla kaynak sağlar. Bunun üzerine güzel bir manzara, beyin hücreleri arasındaki sinapslar için doğrudan yağlayıcı işlevi gören serotonin ve dopamin üretir. Saniye başına daha fazla düşünce, problem çözmek için daha fazla fırsat anlamına gelir."

Sahildeki yürüyüş yoluna döndüler. Ara sıra bir motorlu tekne neşeyle kanaldan çıkıyor, güneş gövdedeki reflektörlere vuruyordu.

"Teşekkürler" dedi Mina. "Sanırım öyle. Ama bu kulağa biraz eski moda geliyor, Vincent."

"Ne?"

Belli ki bir şeyi kaçırmıştı. Herhalde Mina konuşurken onu dinlememişti. Az önce söylediklerinin üzerinden geçti ama beyin hücreleri veya serotonin hakkında "eski moda" gelen hiçbir şey göremedi. Belki de yanlış duymuştu.

"Bana güzel bir manzara dedin" dedi. "Kırk yedi yaşında olduğunu biliyorum ama bu düpedüz nesneleştirme!"

Vincent yüzünün kızardığını hissetti ve ansızın işeme ihtiyacı duydu.

"Gerçekten seni kastetmedim..." diye kekeledi. "Demek istediğim... yanı başımızdaki denizden bahsediyordum... senden değil..."

Yer yarılsa da içine girseydi. Kendini ne kadar zor bir duruma sokmuştu! Kendini bir türlü ifade edemiyordu...

Mina keskin bir şekilde, "Vincent" dedi.

Vincent gözlerini kırptı.

"Şaka yapıyordum Vincent."

Vincent istemsiz bir kahkaha attı. Biraz fazla yüksek sesle. Fakat bu ne kadar rahatladığını gösteriyordu.

Yanlarından hızla geçen bisikletlerden uzak durarak gezinti yolunda yürümeye devam ettiler.

"Üstelik sana asla manzara demezdim" dedi. "Sen göz alıcı bir mücevhersin."

Mina, Vincent'ın kolunu yumruklayarak, "Of!" dedi. "Tanrım, bir aile kurabilmiş olman inanılmaz."

"Kolay olmadı. Ama zorda kalırsan kiralayabilirsin."

"Aileden söz açılmışken... Maria ve... Ulrika'yla durumlar nasıl?"

Aslında bu tartışmak istediği bir konu değildi. Ama gecenin bir yarısı Mina'yı aradığı düşünülürse, ona bir cevap borcu vardı.

"Ulrika açısından hiçbir şey olmadığını düşünüyorum" dedi. "Maria da hiçbir şey bilmiyor. Postayı almak için dışarı çıksam bile kıskanır. Asla anlamayacaktır. Seni o halde aradığım için tekrar özür dilerim."

Mina başını sallamakla yetindi. Vincent onun yüzünü dikkatle inceledi. Biraz sert görünüyordu ama bu sefer yüz ifadesini çözemedi.

Bir süre sonra konuyu değiştirerek, "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordu. "Doğada olmakla."

Mina parmaklarını sallayarak, "Bir şeye dokunduğumu gördün mü?" dedi. "En yakın ağaç bile birkaç metre uzaklıkta. Zaten bildiğin gibi, çok zorlandığım durumlar için cebimde her zaman plastik eldivenler bulundururum."

Parlak renklere boyanmış ve kafeye dönüştürülmüş bir karavanın önünden geçtiler ve yolun ortasında duran şezlongların etrafından dolaşmak zorunda kaldılar. Etraf plastik palmiyelerle, renkli ışıklarla donatılmıştı ve cızırdayan bir hoparlörden Çingene müziği yayılıyordu. Bir süre sonra artık İsveç'te değil de bir yurtdışı tatilindeymiş gibi hissetmeye başladılar. O ve Mina.

"Peki büyük mentalist bu sefer ne hakkında konuşmak istiyor?" dedi Mina.

Vincent birkaç saniye sessiz kaldı, nasıl konuya gireceğini bilemedi.

"Sana beni kimin önerdiğini sormuştum ya" dedi. "Bunun bir sebebi vardı. Aslında Anna'ya ulaşmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Onunla kendim konuşmayı tercih ederdim ama önemli olan ona ulaşmamız. Birisi bana bir mesaj gönderdi. Ancak cinayet tarihlerini bilen birinin bulabileceği bir mesaj. Benimki kadar tuhaf bir beyni olan birinin."

"Evet, birtakım... tuhaf... hayranların olduğunu hayal edebiliyorum" dedi. Ama basın toplantısından sonra bu tarihleri internette bulmak zor olamaz. Muhtemelen hepsi Flashback'teki bir forumdadır."

"Tam olarak anlatamadım. Mesaj ben soruşturmaya yardım etmeye başlamadan önce gönderildi."

Mina ona bakakaldı.

"Anlamıyorum. Ne... ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Noel'den önce, Agnes bankta bulunmadan yaklaşık bir ay önce birisi menajerime bana iletmesi için şifreli bir mesaj göndermiş. Noel hediyesi olarak. Ama menajerim mesajı unutmuş. Ben de çok sonra aldım. Ve yakın zamana kadar mesajı anlayamadım."

Mina, "Yüce Tanrım" dedi ve eliyle ağzını kapadı.

Denizin üstündeki iskeleye giden yolu takip ettiler. Vincent, Mina'nın yoğun bir şekilde düşündüğünü görebiliyordu.

"Yani... Mesajı gönderen kişi ben sana sormadan önce bizimle çalışacağını mı tahmin etmiş? Şimdi neden Anna'nın izini sürmek istediğini anlıyorum. Vincent, bunu ekibin geri kalanına anlatmalıyız."

Vincent elini Mina'nın çıplak koluna koymak üzereyken son anda durdu. Mina'nın kolunu yıkamak zorunda kalmasını istemedi. İskele korkuluğunun önünde durdu ve ışıltılı dalgalara baktı.

"Bilmiyorum" dedi. "Olaya bir şekilde dahil olduğum ortaya çıkarsa beni tekrar gruptan çıkarmak isteyeceklerinden korkuyorum."

"Her şey yoluna girecek" dedi Mina. "Seni seviyorlar."

Ama pek inandırıcı değildi.

"Kalmak istiyorum" dedi. "Kungsholmen'deki emniyet müdürlüğünün... çok sevdiğim bir manzarası var."

"İşte şimdi gururumu okşadın, Vincent.'

97

Vincent diğerlerine cinayet tarihlerinin kendisini kitaptaki mesaja nasıl yönlendirdiğini anlatırken, Mina toplantı odasına sırtını dönmüştü. Çünkü Vincent verileri sundukça Mina da beyaz tahtaya notlar alıyordu. Ama duygusal açıdan, kendini toplamak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Eli hafifçe titredi ve yüzünü ekibe dönmeden önce kendini birkaç kez derin nefes almaya zorladı. Kitap masanın ortasında duruyordu, kırmızı çizgilerin ve mesajın olduğu sayfa açılmıştı.

"Vincent ve ben, onu soruşturmaya dahil etmemi öneren kişinin aynı zamanda kitabı gönderen kişi olabileceği konusunda hemfikiriz."

Masaya oturdu ama diğerleriyle göz göze gelmekten kaçındı. Hâlâ elinin titrediğini görebiliyordu.

Ruben başını şüpheyle iki yana sallayarak, "Bence kulağa tamamen psikopatça geliyor" dedi soğukça. "Jonas Rask'tan çok uzaklaştık. Üzgünüm ama gerçek dünyada yaşadığımızı anlıyorsunuz, değil mi? Kahrolası bir filmde ya da yırtık pırtık bir polisiye romanında değiliz. Gerçek dünya bu kadar karmaşık değil. İnsanlar birbirlerini tereddütsüz öldürürler. Leoparlarla ilgili gizemli kitaplara sakladıkları şifrelerle karmaşık ve kanlı planlar peşinde koşmazlar. Böyle hisseden sadece ben miyim, yoksa hepiniz aynı tarikata mı katıldınız?"

Ruben kalemini hayal kırıklığı içinde masanın üzerine attı, arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Julia ölçülü bir ses tonuyla, "Mantıklı katkıların için teşekkürler, Ruben" dedikten sonra Mina'ya döndü. "Sana Vincent hakkında tüyo veren tam olarak kimdi?"

Mina masanın üzerindeki eline baktı. Diğerleri ne kadar titrediğini fark etmesinler diye dua etti. Başını kaldırdı. Vincent doğal olarak eline bakıyordu. Onu görmezden geldi ve yapmacık bir sakinlikle Julia'ya cevap verdi.

"Bir arkadaşıma destek olmak için... Onunla Kungsholmen'deki Adsız Alkolikler'e gidiyordum. Muhbirimizle orada tanıştım. Adı Anna."

Ruben, "Hadi canım, senin arkadaşların var mı?" diyerek kahkahalara boğuldu.

Peder ona öfkeli bir bakış attı ve Mina, Vincent'ın bakışlarının karardığını görünce memnun oldu. Christer bile Ruben'e ters ters baktı.

"Devam et Mina" dedi Julia.

Ruben **tıksırdı.**

"Anna oradaydı ve... şey... bana geldi."

Peder merakla öne eğilerek, "Durup dururken mi? Kim olduğunu nereden biliyordu?" dedi.

Mina avuçlarının terlediğini hissedebiliyordu. Vincent'a bakmaya cesaret edemedi ama bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Kollarını ileriye uzattı ve omuz silkti.

"Telefonda vaka hakkında konuştuğumu duydu. Bazen iş görüşmeleri için sakin bir köşe bulmak zor olabiliyor. Anna çoğunlukla etrafa dolanıyor."

Julia, "O halde kitabı Vincent'a Anna'nın gönderdiğine inanmak mantıklı" dedi. "Çünkü Anna onu vakaya dahil etmede belirleyici bir faktördü.'

"Ya da Anna mesajdan sorumlu kişiyi tanıyor" dedi Vincent.

Julia, "Hangisi doğru olursa olsun, Anna'yı hemen bulmalıyız" dedi.

Mina sırtının terlediğini hissedebiliyordu. Meslektaşlarının hiçbiriyle AA'ya gidemezdi. İşte o zaman foyası ortaya çıkardı. Ya bu işi kimsenin desteği olmadan kendisi üstlenecekti ama bu pek mümkün görünmüyordu. Ya da bunu başka birinin yapması gerekecekti...

"Peder" dedi Julia, ona doğru dönerek. "Bu işi sen alabilir misin? Mina sana detaylı bir açıklama yapabilir. AA'yı ziyaret et

ve Anna hakkında olabildiğince çok şey öğren. Ev adresini almaya çalış. Dikkatli ol. Onu orada görürsen, yanına yaklaşmadan önce destek kuvvet iste. Eğer Anna işin içindeyse polise nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz."

"Mina gitse daha iyi olmaz mı?" dedi Peder. "Oraya aşina birisi."

"Evet öyle. Ama destekçi olarak orada bulunduğu düşünülürse Mina'nın görev başındayken oraya gitmesi uygun düşmez. Arkadaşını huzursuz etmek istemeyiz."

Mina, Julia'nın aklındakilerden tamamen farklı sebeplerle olsa da içtenlikle, "Teşekkürler" dedi. "Teşekkürler.

Sonunda ellerinin titremesi durdu ve bluzunun sırtında biriken ter damlacıklarını emmesi için arkasına yaslandı. Vincent'a baktı. Vincent ona gülümsedi.

"Vincent, adli tıp ekibimizin kitabı incelemesini istiyorum" dedi Julia.

"Elbette." Vincent başını kitaba doğru salladı. "Ben de aynısını önerecektim. Ancak kitabı mümkün olan en kısa sürede geri almak istiyorum. Elimde kitap olmadan mesajın ne anlama geldiğini çözemeyeceğim. Çünkü henüz bilmiyorum."

"Kitabın kanıt olabileceği düşünüldüğünde bu standart bir prosedür değil" dedi Julia.

Sonra içini çekti.

"Gerçi bu vakada herhangi bir standart da yok. Daha önce kaç tane protokol ihlali yaptığımızı düşünemiyorum. Her ne haltsa. Kitabı en kısa zamanda geri alacağından emin olmak için UAM ile konuşacağım. Christer, bir çift eldiven giy ve kitabın adli tıbba mümkün olan en büyük özenle ulaşmasını sağla. Tamam mı?"

Christer'ın yüzü karardı.

"Mola vermek üzereydim, yapamam..." diye mırıldanacak oldu ama Julia sözünü kesti.

"Bunun derhal teslim edilmesi gerekiyor. Senin tarafından. Öğle tatilinin beş dakikasını bu işe ayırmak sana hiçbir zarar vermez. Genellikle her gün öğle yemeğinden en az on dakika geç dönüyorsun, dolayısıyla yaklaşık olarak..." Julia dramatik bir etki

yaratmak için kol saatine baktı. "...bir yıl, dört ay, bir hafta ve üç gün içerdesin."

Peder kıkırdamamak için kendini tuttu.

Christer tıksırdı ve ayağa kalktı.

"Kabalaşmana gerek yok, yapacağım. Bak, gidiyorum..."

Kitaba uzandı ama Julia ona bağırınca geri çekildi.

"Eldivenler, Christer!"

"Tamam, tamam, tamam."

Christer arkasını döndü ve bir çift eldiven almaya gitti.

"Anlamıyorum" dedi Vincent.

Ruben, "Yine ne oldu?" diyerek tıksırdı. "Yoksa başka gizemler mi var?"

"Hayır ama eğer Christer her öğle tatilinden on dakika geç döndüyse ve böylece yaklaşık bir yıl ve dört aya karşılık gelen olağanüstü bir borç biriktirmişse bu... yuvarlak hesapla... yetmiş bin öğle tatili eder. Bir yılda yaklaşık iki yüz elli iş günü olduğuna göre, Christer'ın iki yüz seksen yıl boyunca öğle yemeğinden geç gelmesi gerekirdi."

Vincent masumca Ruben'e baktı. Mina gülmemek için dudağını ısırdı. Vincent'ın şaka yaptığından tam olarak emin değildi ama yaptığından şüpheleniyordu.

Peder, "Bahsettiğimiz kişi Christer olduğu için bu kulağa doğru geliyor" dedi.

Ama Ruben, tıpkı Christer gibi yüzünü asarak ayağa kalktı.

"Hepiniz kafayı yediniz" dedi. "Hâlâ tüm bunların kulağa Da Vinci Şifresi'nden fırlamış gibi geldiğini düşünüyorum. Basit çözüm her zaman doğru olandır, öyle değil mi?"

"Occam'ın usturası" dedi Vincent.

Ruben ona baktı.

Peder esneyerek, "Kimin?" dedi. "Tıraşın bununla ne ilgisi var?"

"Bu adamı tımarhaneye gönderin..."

Ruben başını iki yana sallayarak toplantı odasından çıktı. Mina'nın sinirlenmek için bile hali yoktu. Sırrı en azından bir süre daha güvende olacağı için çok rahatlamıştı.

Ancak tekrar Anna'yı düşünmeye başlayınca bu histen eser kalmadı. Dövmeli Anna. Her zaman çok zararsız görünen Anna. Ama belki de hiç tahmin etmedikleri daha tehlikeliydi....

Ninova

98

Ağustos

Aydınlık ve sıcak bir yaz akşamıydı. Hiç rüzgâr yoktu. Ilık hava insanı bir örtü gibi sarmalıyordu. Stockholm'ün üzerindeki gökyüzünde pembenin binlerce tonu vardı. Mina gökyüzünün hava kirliliği nedeniyle pembe rengini aldığını duymuştu ama sebebi her ne olursa olsun, bu görülmeye değer bir manzaraydı.

Kız az ötede oturuyordu, bacakları rıhtımın kenarından sarkıyordu. Hem çok yakındı hem de çok uzak. Yalnızdı. Çoğunlukla olduğu gibi. Bir kuğu ailesi telaşsız bir ihtişamla süzülürken bir kayık kendilerine biraz fazla yaklaşınca, ebeveyn kuğular yüksek sesle tısladılar. Kraliyet sarayı yukarıdaydı. Eski Kent'te yer alan ve bir hapishaneyi andıran bu bina, yeteri kadar kulesi ve zirvesi olmadığı için Amerikalı turistleri her zaman hayal kırıklığına uğratıyordu.

Olta balıkçıları makarayla çektikleri avlarını yıpranmış plastik kovalara koyuyorlardı. Mina kıza yaklaştı. Kız sokak kapısından çıktığından beri güvenli bir mesafeden onu takip ediyordu. Ama şimdi biraz daha yaklaşmak cazip geldi.

Koyu saçları onu son gördüğünden daha kısaydı. Kız onları en az birkaç santim kestirince omuz hizasına gelmişlerdi. Kalın telli, parlak, düz saçlar. Yüzüne düşen perçemleri vardı. Kız onu duymuş gibi elini kaldırdı ve saçlarını kulağının arkasına attı. Bir balıkçı büyük bir levrek yakaladı ve kovasına koydu. Sonra biraz taze yem eklediği oltasını tekrar denize savurdu. Kuğu ailesi balıkçıya tıslayarak süzülmeye devam etti.

Mina birkaç adım daha yaklaştı. Kaşlarını çattı. Durdu. İki genç çocuk ortaya çıktı ve kızın iki yanına oturdu. Mina ne dediklerini duyamayacak kadar uzaktaydı ve bunlar tabii ki kızın buluşmayı kararlaştırdığı arkadaşları olabilirlerdi. Ama vücut dilleri durumun böyle olmadığını ele veriyordu. Mina tereddüt ederek birkaç adım daha attı. Ne konuştuklarını duymak için yeterince yaklaşması gerekiyordu.

Kıza daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Arkasındayken bile omuzlarının nasıl dikleştiğini ve katılaştığını açıkça görebiliyordu. Bu tipik bir savunma tepkisiydi. Oğlanlardan birinin elleri sırt çantasına doğru uzandı. Mina durumu hızlıca analiz etti ve onlara yaklaştı.

Otoriter bir ses tonuyla, "Burada her şey yolunda mı?" diyerek polis kimliğini gösterdi.

Çocuklar başlarını kaldırıp önce kimliğine, sonra Mina'ya baktılar ve hemen ayağa kalktılar. Koşarak Kungsträdgården'a doğru gittiler. Kız ona minnetle gülümsedi. Sırt çantasını aldı ve sıkıca kollarının arasında tuttu.

"Çantamı onlara vermemi istediler" dedi.

Mina, "Ben de ondan şüphelenmiştim" dedi ve tüm vücudunun önce buz kestiğini, sonra da alev alev yandığını hissetti.

"Teşekkürler."

Kız yüzünü ona çevirip Mina'yla göz göze geldi.

Mina kısaca, "Görevim" diyerek gitmeye hazırlandı. Ama sonra kendine hâkim olamadı ve "Sana bir gazoz alayım mı?" diye sordu.

Kızın bocaladığını gördü.

"Bu aralar polis teşkilatında gençlerle temas kurmaya teşvik edildiğimiz bir programımız var. Temelden iyi ilişkiler kurmamız için. Senin neslin bize domuz demesin diye... Ee, ne diyorsun? Vergi mükellefleri ödeyecek."

Kız ayağa kalkarak, "Ben gazlı içecekler içmem" dedi. "Ama bir kapuçino alabilirim."

Mina kalbinin gerginlikle ve tanımlayamadığı binlerce hisle dolup taşarak çarpmaya başladığını hissetti. Bunu yapmamalıydı.

Kıza bir şey içmek isteyip istemediğini sormamalıydı. Ama olan olmuştu.

Kız Kungsträdgården yönünü işaret ederek, "Oradaki kafede iyi kahve yapıyorlar" dedi.

Oğlanlar da aynı yöne kaçmışlardı. Mina başıyla onayladı. Oğlanlar muhtemelen çoktan gitmişlerdi. Telefonuna baktı. Peder ya da Julia'dan yeni bir haber gelmemişti. Kendine ayıracak zamanı vardı.

İnsanlarla dolu kafeye doğru yürüdüler ama şansları vardı ki, geldikleri sırada iki kişilik küçük bir masa boşaldı. Mina masanın bir kez olsun düzgün bir şekilde silinmemesini ya da sandalyelerin yıllardır temizlenmemiş gibi görünmesini umursamadı. Hiçbiri önemli değildi. Kız masaya otururken Mina iki kapuçino almaya gitti. Alışkanlıktan karton bardak istedi; oysa kahvelerini orada içeceklerdi. Fincan istemek aklına bile gelmedi.

Mina kahvelerle döndüğünde yüzü aydınlanan kız, "Teşekkürler" dedi.

Kahvelerden birini aldı ve ilk yudumunu içerken gözlerini kapattı.

"Kahve sevmek için biraz genç değil misin?" dedi Mina.

"Ben küçükken İtalya'da yaşıyorduk. Çocuklar daha küçükken orada kahve içmeyi öğrenirler. Kapuçinoyu severim ama çok uzun süre demlenen iğrenç filtre kahveden nefret ederim. Siz polisler gün boyu filtre kahve içmiyor musunuz?"

Kız güldü ama nahoş olmayan bir şekilde.

Mina, "Önyargının haklı gerekçeleri olduğunu itiraf etmeliyim" dedi.

Gözünün feri sönmüş bir garson, masalarında bırakılan kirli bulaşıkları kayıtsızca topladı.

Kız, "Ben de polis olmayı düşünüyorum" deyince Mina'nın boğazına koca bir yudum sıcak kahve kaçtı.

Kıza baktı.

"Neden?"

Kız tereddüt etti.

"Şey... Ben küçükken annem bir vur-kaç kazasında öldürüldü.

Babama göre şoför muhtemelen alkollüydü. Ve bunu yapan kişiyi asla yakalayamadılar. Bu haksızlık. Bunun gibi şeyler üzerinde çalışmak istiyorum."

Mina, "Üzüldüm" dedi.

Kız, "Gerçi henüz ne olacağıma karar vermek zorunda değilim" diye devam etti. "Ama üzerinde durduğum seçeneklerden biri de bu. Ya da belki sadece bir sosyal medya fenomeni olurum. Kungsträdgården'daki kiraz çiçeklerinin en kusursuz fotoğrafını çekmek için saatler harcarım."

Kız parlak pembe renklerini uzun zaman önce kaybetmiş, gayet sıradan, hiç de fotojenik olmayan ağaçları işaret etti. Sırt çantasından bir cep telefonu çıkardı. Hızlıca bir şeyi kontrol etti ve telefonu çantasına geri koydu.

"Seni merak eden biri mi var?" dedi Mina.

"Aman, sadece babam. O, şey, biraz... aşırı korumacı. Ama rahatlaması gerekiyor."

"Benim işimi seçersen ebeveyninin neden aşırı korumacı olduklarını anlarsın."

Kız soğukkanlılıkla, "Evet, bir sürü pislik görüyor olmalısınız" diyerek biraz daha kapuçino içti.

Köpüğün bir kısmı üst dudağına yapıştı ve Mina öne eğilerek köpüğü silme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

Kıza adını sormadı. Zaten biliyordu. Ama kendinden ödün vermemek için ona kafasında her zaman "kız" diyordu.

"En çok da soruşturmalar yürüten polislerden biri olmak istiyorum. Şehirde polis arabasıyla uyuşturucu arayan biri değil. Ama önce sokakta birkaç yıl geçirmek gerektiğini duydum. Bu doğru mu? Açıkçası buna cesaret edip edemeyeceğimden emin değilim."

Mina başıyla onaylayarak, "Evet, evet. Şu anda sistem böyle" dedi. "Ama değiştirmeyi düşünüyorlar. Tam da bu sebeple. Polis teşkilatı soruşturma konusunda iyi olan, ancak sokaktaki yaşamla ilgilenmeyen ya da buna uygun olmayan kişileri kaçırma riskiyle karşı karşıya."

Kız merakla ona bakarak, "Peki siz bu dönemi atlatabildiniz mi?" dedi.

Mina nasıl cevap vereceğini düşündü. Sokakta çalışmanın nasıl bir şey olduğundan dürüstçe bahsetmeli miydi? Ama yeni mezunların mücadele ettikleri zorluklar, çalışma saatleri ya da korku hissi gibi şeylerden değil. Kendi şeytanlarından. Kirden, kontrol edemediği ortamlardan, garip görünmemek için kendi özelliklerini meslektaşlarından gizleme baskısından. Ait olmak önemliydi. Saniyelik kararlar alınması gerektiğinde, yaşam ve ölüm arasındaki farkı yaratabilecek olan grup meslektaşlardı.

Sadece, "Atlattım" dedi.

Açıklamak zorunda kalacağı çok şey vardı. Hiçbir şey açıklamamak daha kolaydı.

Kız durup dururken, "Size bir şey vermek istiyorum" dedi ve boynundaki sayısız kolyeden birini çıkardı. "Bir teşekkür hediyesi olarak."

Mina, "Buna gerek yok, sadece işimi yapıyordum" diye karşı çıktı.

Kız ucunda siyah bir süs bulunan bir kolye uzattı.

"Ama iyi birisiniz" dedi. "Dünyadaki herkes böyle değil. Bu kolye manyetiktir."

"Manyetik mi?"

"Anlaşılan vücuda iyi geliyor. Kırmızı kan hücreleriyle ilgili. Şey, bilmiyorum. Ama bunu sizin almanızı istiyorum."

Mina kolyeyi kabul etmekten başka bir şey istemiyordu ama henüz tüm kuralları çiğnememiş bile olsa, bunu yapmasına ramak kalmıştı. Öte yandan, ona hayır diyemezdi. Hiç olmazsa kolye çok pahalıymış gibi durmuyordu.

"Manyetik, öyle mi?" diyerek kolyeyi aldı. "Teşekkür ederim. Bu benim için tahmin edemeyeceğin kadar anlamlı."

Kolyeyi boynuna takarken neredeyse ağlamak üzere olduğunu gizlemeye çalıştı. Muhtemelen sadece onun hayal gücü devreye girmişti ama kolyenin göğüs kafesini küçük bir güneş gibi ısıttığını hissetti. Elini kolyenin üstüne koydu.

"O halde polis memuru olmak için eğitim almaya ne dersin?" dedi.

Kız, "Bilemiyorum" dedi ve kapuçinosunun kalanını bitirdi. "Dediğim gibi, hâlâ zamanım var."

Mina göz ucuyla bir hareket gördü. Bir adam masalarına geldi ve kızın kolunu sıkıca kavradı. Kız direnmedi, sadece ayağa kalktı. Ama Mina'ya teslimiyet içinde baktı.

"Hoşça kalın, sizinle tanıştığıma memnun oldum" dedi, arkasını döndü ve adamla çıkıp gitti.

Mina da ayağa kalkmaya yeltendi ama sıkıca omzuna bastıran bir el onu tekrar oturmaya zorladı. Arkasından başka bir adam yaklaşmıştı. Masanın etrafından dolaştı ve kızın kalktığı yere oturdu. Sıradan bir görünüşü vardı. Üstünde bir şort ve tişört, ayağında her yerde bulunan Nike logolu spor ayakkabılar, kolunda Daniel Wellington marka bir saat vardı. Fakat Mina dış görünüşe aldanmaması gerektiğini biliyordu.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece bir iPhone çıkarıp Mina'ya uzattı. Mina hattın diğer ucunda kimin olacağını, uzun yıllar sonra ilk defa kimin sesini duyacağını biliyordu. Temas kurmanın doğuracağı sonuçları da biliyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Ne de olsa bir polis memuruydu.

Hattın ucundaki kişiyi sessizce dinledi.

Hiçbir şey söylemedi, cevap vermedi.

Telefonu geri verirken eli fena halde titriyordu. Adam tek kelime etmeden telefonu aldı ve gitti. Mina oturduğu yerde kaldı. O kadar fazla titriyordu ki, ayağa kalkarsa düşeceğinden korkuyordu.

99

Kvibille 1982

Üst kattan yeni inmişti ve ön kapı çalındığında mutfağa gidiyordu. Kapıya iki kez vuruldu. Tam adım atmak üzereyken durdu ve olduğu yerde kalakaldı. İlk başta kulaklarının kendisini yanıltıp yanıltmadığını merak etti. Neredeyse hiçbir zaman kapılarını çalan olmazdı. Ama ön kapının yanındaki buzlu camdan bir insanın gölgesini görebiliyordu.

Bu annesi değildi, bunu biliyordu. Jane de bir süre daha eve dönmeyecekti. Endişelendi. Kapıdaki her kimse gitmesini söylemeyi düşündü. Kimseye ihtiyacı yoktu. Belki de hiç kıpırdamazsa kapıdaki pes eder ve çekip giderdi.

Yine kapıya vuruldu. Bu sefer üç kez. Ve sonra bir adam seslendi.

"Merhaba?"

Belli ki basamaklardan indiği sırada adam merdivenlerden gelen gıcırtıları duymuştu. Kapıyı açmaktan başka çaresi yoktu. Kapıyı gereğinden fazla açmamaya dikkat ederek açıklığın önünde durdu.

Verandanın merdivenlerinde dikilen Allan, "Merhaba genç adam" dedi. "Beni duyup duymadığını bilmiyordum."

Bu kereste deposundaki Allan'dı. Annesinin arkadaşıydı. Bir saat önce onu aramış ve bu konuşmayı tamamen unutmuştu. Yoksa bu iki hafta önce miydi? Zaman alışılageldiği gibi işlemiyordu.

Allan üzerinde BP logosu olan yeşilli-sarılı şapkasını çıkardı ve terli alnını sildi. Yanındaki basamakta yiyeceklerle dolu iki süpermarket poşeti vardı.

"Sanırım istediğin her şey burada" dedi Allan. "Bir sürü şey istedin. Demek annen o kadar hasta, öyle mi?"

"Evet, zar zor konuşabiliyor. Bu yüzden aramak zorunda kaldım. Alın. Sanırım bu masrafları karşılar."

İki yüz kronluk banknot verdi ve Allan paraları pantolonunun cebine koydu.

Endişeli bir yüz ifadesiyle, "Peki sana kim bakacak?" dedi. "Doktoru arayıp buraya gelmesini istedin mi? Belki de annenin nasıl olduğuna baksam iyi olur. Halmstad'daki eczaneden bir şey lazım olup olmadığını kontrol ederim."

Allan elini kapı koluna koyunca Boman ayağını kapıya dayadı.

"Annem şu anda uyuyor" diyerek öksürdü. "Ya size de bulaşırsa? Bana da yaklaşmamalısınız."

Allan başıyla onayladı ve elini kapı kolundan çekti. Tekrar alnını sildi.

"Aslında çok haklısın" dedi. "Bu hafta bahçede tek başımayım ve yapmam gereken bir sürü iş var. Hastalanmayı göze alamam. Ama en azından torbaları içeriye taşımama izin ver. Bunu kendin yapmak zorunda olmamalısın."

Boman kenara çekilerek, "Teşekkürler" dedi. "Torbaları şuraya koyabilirsiniz."

Boman mutfağı işaret etti ve Allan homurdanarak ağzına kadar dolu poşetleri yerden kaldırdı. Birinden yeşil bir elma düştü ve holün zemininde yuvarlandı. Boman elmaya baktı ve ellerini karnına koyarak gurultuların duyulmasını önlemeye çalıştı. Bir şey yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Allan hole döndü, elmayı aldı ve merdivenlerin dibinde durdu.

"Annenin yukarıda uyuduğundan emin misin?'

Boman elini karnından çekmeden başıyla onayladı.

Allan, "Pekâlâ" diyerek elmayı ona verdi. "Annene yakında iyileşeceğini umduğumu söyle. Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Boman, Allan'ın gitmesini izlerken geri dönmeyeceğinden emin olana kadar kapıda kaldı. Ancak o zaman dişlerini elmaya sapladı. Sonra içeri girdi ve kapıyı kilitledi.

Allan'dan almasını istediği şeylerden iki tanesi diş macunu ve diş ipiydi. Kutuları çıkarıp masanın üstüne koydu. Annesi her zaman dişlerini iki dakika boyunca fırçalaması konusunda titizlenirdi. Boman saniyeleri sayabilmek için Noel'de kendisine hediye edilen saati takmıştı.

İki dakika. Dişlerini çok uzun süre fırçalarsa ne olduğunu bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Diş ipi daha karmaşıktı. Boman onu dişlerini fırçalamadan önce mi yoksa sonra mı kullanması gerektiğini hatırlayamıyordu. Annesi ne demişti?

Diş ipini önce kullanmak daha makul görünüyordu.

Yoksa sonra kullanmak mı gerekirdi?

Ah, olamaz. Başını belaya sokmuştu. Çok dikkatli olmasına rağmen. Ama iki dakika yüz yirmi saniyeydi. 12 artı 0, 12 ederdi. Yatmadan önce on iki santimetrelik diş ipi kullanacaktı. O zaman her şey düzelecekti.

Annesinin rutinleri önemliydi.

Annesi her zaman, genellikle yaptığımız şeylere dönüşürüz derdi.

Annesinin genellikle ne yaptığını hatırlaması gerekiyordu.

100

Aston elinde bir cep telefonuyla koşarak içeri girdi.

"Baba, telefon çalınca yarışta kaza yapıyorum!" diye sızlandı.

Vincent kepçeyi kaynamakta olan makarna tenceresine attı ve Aston telefonu mutfağın karşı köşesine fırlatmadan önce onu elinden aldı.

"Kapatın şunu" diye bağırdı Aston. "Telefonda Asphalt 9 oynuyorum!"

Vincent, "Artık oynamıyorsun" dedi ve oğluna gidip annesini rahatsız etmesi gerektiğini işaret etti.

Ekranda Mina'nın adı vardı. Sonunda. Vincent bütün hafta sonu boyunca ona ulaşamamıştı. Mina hiçbir mesajına cevap vermemişti. Vincent herkesi gerçekte olduğundan çok daha fazla olayın sebebi olduğuna inandıran psikolojik spot ışığı etkisinin kendisi için de geçerli olduğunu bir kez daha kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı. Ama yine de Mina'nın bilerek ondan kaçtığı düşüncesinden kurtulamamıştı.

"Merhaba Mina" derken, Aston'un kahkahalarla gülerek Maria'nın üstüne atladığını duydu.

Oğlu hiç vakit kaybetmeden annesiyle yerde bir gıdıklama yarışı yapmaya başladı. Anlaşılan üstünlük Aston'daydı.

Vincent ocağın başına geri döndü ve makarnayı tekrar karıştırırken, bir yandan da tavadaki dilimlenmiş sosisleri çevirdi. Sosisler az kalsın tavaya yapışacaklardı. Hattın diğer ucunda mutlak bir sessizlik vardı.

"Mina, orada mısın?"

Onun soluk aldığını duyabiliyordu. Ama kesik kesik. Neredeyse... Yoksa ağlıyor muydu? Vincent neredeyse davlumba-

zın sesini bastıracağı kadar kısık sesle ve temkinli bir şekilde, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Artık Mina'nın ağladığı belliydi. Fakat ani hıçkırıklar, sesinin kontrolünü yeniden kazanmak için mücadele ettiğini gösteriyordu. Vincent onun kendini toparlamasına izin vererek bekledi. Makarna tenceresi taşınca tepki vermedi.

"Buradayım" dedi. "Acele etme."

Mina'nın ağladığını duymak inanılmaz derecede rahatsız ediciydi. Vincent her zaman bu kadar güçlü duygu ifadeleriyle başa çıkmak için mücadele etmişti. Böyle anlarda nasıl davranacağını hiçbir zaman bilememişti. Ama bu her zamankinden daha kötüydü. Mina her zaman son derece aklı başında, son derece ölçülüydü. Netti. Onun kontrolünü kaybettiğini duymak, çok özel bir şeyi gizlice gözetlemek gibiydi. Kimsenin görmemesi gereken bir şeyi. Buna rağmen aramış olması durumun ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu.

Tencereden taşan su indüksiyonlu ocağın üzerine yayılıyordu. Emniyet mekanizması devreye girdi ve halkalara giden elektriği kesti. Kızartma tavasındaki sosislerin yanık kokmaya başladığı göz önüne alındığında Vincent şanslı sayılırdı.

Mina sonunda, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum" dedi. Ağzından çıkan sözcükler de tıpkı hıçkırıkları gibi kesik kesikti. "Bütün hafta sonu boyunca ne uyuyabildim ne de yemek yiyebildim."

"Gerçekten mi yoksa mecazi anlamda mı?"

"Gerçekten. Yetmiş iki saattir uyanığım. Belki de daha uzun zamandır. O kadar üzgünüm ki... Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

Ocaktan yere süzülen su Vincent'ın ayaklarına damladı. Vincent akşam yemeğinin küçük bir felakete dönüştüğünü ancak ayakları haşlanınca anladı. Sosislere bakmaya bile cesaret edemedi. Ama şu an dert edeceği en son şey akşam yemeğiydi.

"Hemen geliyorum" dedi. "Evde misin? Yarım saat içinde orada olurum. Şu an için hiçbir şey yapma. Olduğun yerde kal ve o noktadan ayrılma."

Nedenini açıklamadı, oraya varmadan önce Mina'nın neler yapmasından korktuğunu söylemedi.

Mina cılız bir sesle, "Tamam" dedi.

Karşı çıkacak hali yoktu. Vincent ondan kapı şifresini öğrenmeyi başardı.

Vincent ıslak zemine baktı. Gerçekten ortalığı temizlemeliydi. Ama sonra yapmak zorunda kalacaktı.

Rebecka kafasını odasından dışarıya uzattı.

"Baba, ne halt ediyorsun sen?" dedi. "Yanık kokusu odama kadar geliyor."

Vincent bir bez alıp hızlıca ocağı silerek, "Pekâlâ Rebecka" dedi. "Akşam yemeğini senin hazırlaman gerekecek. Benim halletmem gereken bir şey var."

"Ama ben... Offf!"

Rebecka isyan edercesine ellerini kaldırdı ama yine de mutfağa geldi.

Felaketi inceledikten sonra, "Pizza alacağım" dedi. "Parasını bana gönder. Yerlerin ıslak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Vincent cep telefonunu çıkardı ve parayı Rebecka'ya gönderdi. Sonra dizüstü bilgisayarını aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Maria. Yerden kalkarken Aston bacaklarına yapıştı. "Arayan kimdi?"

Vincent duraksadı. Sonra derin bir nefes aldı. Bu hoş karşılanmayacaktı.

"Arayan Mina'ydı. Bir şey olmuş. Oraya gidip onu avutmalıyım."

Vincent Google'ı açtı ve hızlıca bir arama yaptı.

"Şaka yapıyor olmalısın. Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" dedi Maria tiz bir sesle. "Avutmak mı? Arayabileceği başka biri yok mu? Bu kahrolası bir pazar gecesi, Vincent!"

Vincent bilgisayara odaklandı.

Maria, Mina'nın nasıl konuştuğunu duymamıştı.

"Ama beni aradı" dedi. "Yani bu benim sorumluluğum."

Kollarını manidar bir biçimde kavuşturan karısına baktı.

"Maria, gerçekten endişelendim" dedi. "Sesini duymalıydın."

"Eh, madem öyle, neden gitmiyorsun? Tabii Mina'nın beyaz atlı, parlak zırhlı şövalyesi olmakta ısrar ediyorsan."

"Beyaz mı? Ama Toyota kırmızı..."

"Tanrı aşkına. Bazen..." Maria başını iki yana sallayarak bir şeyler mırıldandı.

"Bunun şövalyelikle hiçbir ilgisi yok" dedi. "Bana yakın biri fiziksel ve zihinsel açıdan tehlike altında olabilir. Bunu bilen tek kişi benim gibi görünüyor ve bu da yardım edebilecek tek kişinin ben olduğum anlamına geliyor. Yani tamamen rasyonel bir açıdan bakıldığında, gitmem şart. Sadece yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmak için şunu okumam gerekiyor" dedi ve dizüstü bilgisayarı Maria'ya çevirdi.

Arkadaşınızı avutmanın yolları başlıklı bir Vikipedi sayfasına tıkladı.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Maria tiksintiyle. "Aspergerin nasıl bu noktaya geldi? Birini nasıl avutacağını anlamak için Google'da arama yapman mı gerekiyor? İnsan bu tür şeyleri kendiliğinden bilir. 'Bir şeye ihtiyacın olursa yanındayım' dersin. En önemlisi bu. Gerçekten hiç empati yeteneğin yok mu?"

Maria yanlış anlamıştı. Her zamanki gibi. İnternette arama yapmasının sebebi sağduyulu gibi görünmek değildi; gerçekten sağduyulu olmasıydı. İnsanın "kendiliğinden" bildiği şeylerin her zaman doğru olduğuna hiç inanmıyordu. Bunların arasında o kadar çok aptalca şey vardı ki... Herkes, çocukların yemek yedikten sonra bir saat boyunca yüzmemeleri gerektiğini "biliyordu", çünkü midelerine kramp girerdi. Oysa bu bir saat boyunca rahat etmek isteyen anne ve babaların uydurdukları kuyruklu bir yalandı. Ve herkes, mikrodalgada yiyeceklerin besin değerinin azaldığını "biliyordu". Ve daha bir sürü saçmalık. Elbette, Vincent da bu mantıksızlıklardan nasibini alıyordu. Mina onun için riske giremeyeceği kadar değerliydi. Ama bunu Maria'ya nasıl açıklayabilirdi ki?

"Yetişkinleri avutmaya alışkın değilim" dedi. "Ve durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bu yüzden kaçınmam gereken hatalar olup olmadığını görmek istedim. Bunun gibi."

Vincent internet sitesindeki yazıyı yüksek sesle okudu:

"En yaygın hatalardan biri de 'Ben buradayım, bir şeye ihtiyacın olursa söyle' demektir. Bununla ilgili sorun, çok genel olmasıdır. Birdenbire avuttuğunuz kişinin ona nasıl yardım edebileceğinizi tek başına çözmesi gerekir. Bunun yerine daha açık olmalısınız. Ona nasıl yardım edebileceğinizi açıklayın ve temizlik yapmayı, yemek pişirmeyi ya da gece yanında kalmayı teklif edin."

Maria dudaklarını bükerek, "Gece yanında kalmak mı?" dedi. "Hiç şaşırmadım."

Vincent içini çekti. Maria her zamanki gibi konunun özünü kaçırmıştı.

"Bak ne diyeceğim" dedi Maria sitemkârca. "Sonrasında eve gelme zahmetine girme."

Vincent kaşlarını çattı. Maria orada kalmasını istemiyordu. Ama eve gelmesini de istemiyordu. Yüce Tanrım. Kadınların mantığını anlamayı nasıl öğrenecekti?

101

Mina'nın dairesinin kapısı kilitli değildi. Kapının hemen iç tarafındaki paspas, yere basmaya gerek kalmadan ayakkabıları çıkarmaya yetecek kadar büyüktü. En azından dengesini sağlayacak kadar çevik olanlar için. Vincent her ihtimale karşı ayakkabılarını kapının dışında çıkardı ve dikkatlice paspasın üzerine koydu. Mina'yı çağırmaya gerek duymadan, doğruca içeri girdi.

Mina salondaki kanepede oturuyordu. Telefon hâlâ elindeydi. Görünüşü dikkate alındığında, uyumadığını ya da yemek yemediğini söylerken muhtemelen ciddiydi. Bir ceset kadar beyazdı. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Duruşu havası sönmüş bir balonu andırıyordu. Kalan enerjisini de sarsılarak ağlarken harcamıştı.

Vincent satın aldıklarının bulunduğu kesekâğıdını sehpanın üzerine koydu. Sonra mutfağa girdi ve bir bardak buldu. Döndüğünde, poşetten bir şişe meyve suyu aldı ve bardağa birkaç santim döktü. Mina'nın kendi bardaklarından içerken pipete ihtiyacı olmadığını tahmin etti.

Diğer aldıklarını da çıkararak, "Meyve suyu, yoğurt, sandviç" dedi. "Sandviç çok havalı. Avokadolu."

Sehpanın üstüne birkaç kırıntı düştü ama Mina'nın şu anda bunu umursadığını sanmıyordu. Başını sadece iki yana salladı.

"Biliyorum" dedi Vincent. "Yiyemiyorsun. Sana yemeni söylemeyeceğim. Sadece yiyebileceğini hissettiğinde, bu burada duruyor. Şu anda sadece bir şeyler içmeni istiyorum. Ama bunun acelesi de yok."

Vincent bardağı Mina'ya olabildiğince yaklaştırdıktan sonra yemeğin kendisi için ne kadar önemsiz olduğunu göstermek için

geri çekildi. Konuşurken aslında bir şeyler yemesinin ne kadar önemli olduğunu belli etmediğini umdu. Mina her an yere yığılabilirmiş gibi görünüyordu.

Vincent onun yanındaki kanepeye oturdu ve bir an bocaladıktan sonra kolunu omuzlarına doladı. Mina ona izin verdi ve başını göğsüne yasladı; hem de gömleği hâlâ yanık sosis ve fazla pişmiş makarna koktuğu halde.

Mina sessizce ağlarken Vincent onun başını okşadı. Arkadaşınızı avutmanın yolları yazısına eşlik eden resimlerden biri, ona ne yapması gerektiğini göstermişti. Ama muhtemelen bunu kendisi de akıl ederdi. Bu hareket kendini iyi hissettiriyordu. Doğal geliyordu.

Mina'nın yatışmasını beklerken evini incelemeye koyuldu. Her şeyin beyaz olmasını bekliyordu. Beyaz mobilyalar, beyaz duvarlar ve beyaz tablolar. Kirler saklanacak hiçbir yer bulamasın diye. Fakat Mina'nın dairesinin duvarları soluk griydi ve en azından buradan görebildiği kadarıyla salon ve mutfak mobilyaları soluk ahşaptan yapılmıştı. Vincent onun bu kadar zevkli olmasına şaşırdı. Minimalist tarzı sayesinde her nesnenin simetrik olarak ve rahatça toz alınacak şekilde konumlandırılması hiç de tuhaf görünmüyordu. Eğer Mina'yı tanımasaydı, steril bir hayattan ziyade bir iç mimari sergisine denk geldiğini düşünebilirdi. Anladığı kadarıyla, evde başka insanlarla etkileşimde olduğunu gösteren herhangi bir işaret yoktu. Akraba ve arkadaş fotoğrafları, üstünde yemek ya da kahve randevularının işaretli olduğu bir duvar takvimi gibi.

Birkaç dakika sonra Mina'nın nefes alıp verişi biraz sakinleşti. Vincent bunun üzerine bardağı aldı ve ona uzattı. Mina bardağı iki eliyle tutarak birkaç yudum içti. Duraksadı ve bir an için onu geri vermeyi düşündü ama sonra vazgeçti ve gerisini içti. Vincent nefesini verdi. Şimdi en azından Mina'nın bedeninde birkaç damla vitamin ve şeker vardı. Bu kadarı iştahının açılması için de yeterliydi.

Vincent, "Ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

Mina alçak sesle, "Sorman şart mı?" dedi.

Ninova

"Şart değil. Bana ihtiyacın olduğunu düşündüğün sürece burada olacağım. Yemene ve uyumana izin vereceğim. Ama sadece istediğin zaman. Konuşmak zorunda değiliz."

Sonuncusu internet sitesinde yoktu. Bunu kendisi bulmuştu. Anlaşılan doğru bir şey söylemişti, çünkü Mina sessizce başını salladı. Yine başını göğsüne yasladı. Gözyaşları hâlâ akıyordu ama az önceki kadar şiddetli değildi.

"Bu arada, buraya gelmek üzere çıkarken Maria ne dedi?" diye sordu. "Kıskandı mı?"

"Sence? Aptalın teki olduğumu ve bana teşhis konması gerektiğini düşünüyor."

Mina güldü.

"Sanırım son kısım hakkında aynı fikirdeyiz" dedi. "Üstüne sosis kokusu sindiğini biliyor musun?"

Gülme sırası Vincent'taydı. Sonra ikisi de sustu. Belli ki Mina çok yorgundu. Onu uyumaya ikna edebilirse iyi olurdu. Kendi nefesini Mina'nınkine uydurdu ve aynı ritimde, senkronize olarak nefes alıp vermeye başladılar. Mina'nın bedeni daha da gevşedi. Vincent bir süre onunla nefes almaya devam etti ve biriyle fiziksel olarak senkronize olmanın tadını çıkarmaya çalıştı. Bu çok sık olmazdı. Ve bunu yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Sonra kendi nefesinin temposunu yavaşlattı ve Mina'nın da bilinçsizce aynı şeyi yaptığını fark etti. Onunla yavaşça nefes almaya devam etti ve bedeni duruma uyum sağlayabilsin diye tempoyu azar azar düşürdü. Mina beş dakika boyunca yavaş yavaş nefes aldıktan sonra derin bir uykuya daldı.

Vincent derin bir nefes aldı. Maria'yı ya da Ulrika'yı avutmaya asla cesaret edemezdi. Deneseydi kesinlikle yüzüne gülerlerdi. Ama Mina'yla her şey iyi, hatta çok iyi gitmişti. Her şey çok doğaldı.

Bir sonraki adımın ne olduğunu bilmeden onu dikkatlice kanepeye yatırdı. Salonda etrafına baktı. Bir ev her zaman sahibi hakkındaki detayları ortaya çıkarırdı. Gerçi bu artık daha zordu, çünkü insanların müzik koleksiyonlarını ve kütüphanelerini incelemek mümkün değildi. Birinin Spotify'da veya Kindle'da neler kaydettiğini kontrol etmek tam olarak aynı şey değildi. Ancak

Vincent en ilginç bilgilerin, insanların iz bıraktıklarını fark etmedikleri yerlerde bulunduğunu öğrenmişti. Bir kontrol randevusunu hatırlatan bir not kâğıdında. Buzdolabında cümleler oluşturan manyetik kelimelerde. Sehpanın alt rafında unutulmuş eşyalarda.

Ancak Mina'nın salonu ve mutfağı böyle izler taşımıyordu. Duvardaki tablolar hiçbir şey ele vermiyordu. Vincent'm anladığı kadarıyla IKEA'dan satın alınmışlardı. Yatak odasına girmek gibi bir niyeti yoktu; özellikle de Mina uyurken. Bu onun özel hayatına fazlasıyla burnunu sokmak demekti. Salondaki çalışma masasının üzerinde bir Rubik küpü vardı. Muhtemelen ilk karşılaştıklarında Mina'nın cebinde gördüğü küptü.

Küpü aldı ve başparmağı ile ortaparmağıyla alt kenarından tuttu, bu sayede işaret ve yüzük parmaklarını kullanarak sıraları döndürmeye başladı. Sıralar neredeyse hiç direnç göstermeden hareket ediyordu. Vincent haklı çıkmıştı: Bu tek el kullanarak çözülebilecek kadar az sürtünen bir hız küpüydü. Mina'nın küpü çözmeden bırakmasına şaşırdı. Şahsen kendisi eski kafalıydı; her zaman çarpı tekniğiyle başlardı. Daha hızlı yöntemler olduğunu biliyordu ama çarpı tekniği kas hafızasındaydı. Etrafına bakmaya devam ederken küpü bir eliyle dalgın dalgın çevirdi.

Masada tanıdık gelen belgeler de vardı. Hepsi soruşturmayla ilgiliydi. Masanın en ucundaki küçük, çerçeveli bir fotoğraf gözüne takıldı. Çerçevenin kenarından sarkan bir kolye vardı. Vincent onun manyetik mücevherlerden biri olduğunu anladı. Bu onu şaşırttı. Mina içi boş new age saçmalıklarına inanacak biri gibi görünmüyordu. Gerçi bu Vincent'm üstüne vazife değildi.

Mina kanepede huzursuzca kıpırdandı. Bir şeyler mırıldandı ama Vincent ne dediğini duyamadı. Çerçevede genç bir kızın stüdyoda çekilmiş bir vesikalık fotoğrafı vardı. Sadece birkaç santim kadardı ve Vincent'a okulda çekilen, anne ve babaların büyükanne, büyükbaba ve ailenin geri kalanının bu yıl da çocuklarının vesikalıklarını almaktan heyecan duyacağı umuduyla çok sayıda baskı yapılması için para ödedikleri fotoğrafları hatırlattı. Anne ve babalar genellikle bu heyecanın boyutunu yanlış hesaplardı.

Mina, "Natti" diye mırıldandı.

Vincent bu sefer net bir şekilde duydu.

"Nighty night"[27] dedi usulca. "Uyuman gerek."

"Natti, tatlım. Buradayım" dedi yine kaşlarını çatarak. "Beni göremiyor musun?"

Nighty night mı? Vincent kızardığını hissetti. Birbirlerine o kadar yakın değillerdi. Mina hâlâ uyuyor gibiydi ama şimdi daha huzursuzdu. Vincent fotoğraftaki kıza tekrar baktı. Sonra dikkatlice çerçevenin arkasını çevirdi. Arkasında, Nathalie, 10 yaşında yazıyordu. Bunun üzerine daha da kızardı. Mina onu kastetmemişti. Natti diye biri vardı. Çerçeveyi yerine koydu, daha önce durduğu gibi yerleştirmeye özen gösterdi ve kolyeyi ayarladı. Bir kalem buldu ve Agnes hakkındaki raporun ilk sayfasını çevirdi.

Kâğıdın arkasına, Sormayacağım. Ama konuşmaya hazır olduğunda, seni dinleyeceğim yazdı.

Ancak o zaman hâlâ elinde tuttuğu Rubik küpünü çözdüğünü fark etti. Bunu hiç düşünmeden yapmıştı.

Not: Küp için özür dilerim diye ekledi ve kâğıt ile küpü sehpanın üzerine, sandviçin yanına koydu.

Kanepenin bir ucunda kusursuzca katlanmış bir örtü vardı. Vincent yumuşak örtüyü açtı ve Mina'nın üzerine örttü. Sonra ayakkabılarını aldı ve dikkatlice daireden dışarıya süzüldü.

27. (İng.) İyi geceler. (ç.n.)

Ninova

102

Vincent uyuyamıyordu. Genelde kullandığı kendi kendine hipnoz egzersizi işe yaramıyordu. Bu daha önce hiç olmamıştı. Düşünceleri hâlâ karmakarışıktı. Yeni aldığı mektup onu şaşırtmıştı. Hayatlarına yön vermek için ya da sadece bir iş görüşmesi için yardımını isteyen insanlardan gelen hayran mektuplarına ya da e-postalara alışkındı. İlkbaharda aldığı tehdit mektuplarının da üzerinde fazla durmamıştı. Ama şimdi aynı kişi tekrar yazmıştı.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak oturdu ve cep telefonunun fenerini açtı. Maria'yı boşu boşuna rahatsız edecekti. Mektubu beşinci kez açtı.

Sen ve ben birlikte olacağız, diyordu. Ama bunu karına söyleyemeyeceğini anlıyorum. Orasını ben halledeceğim.

Vincent mektubu her okuduğunda tüyleri ürperiyordu. Bu geç saatte net düşünemiyordu. Görünüşe göre beyninin büyük bir kargaşaya düşen duygusal merkezinin kontrolünü yeniden kazanması gerekiyordu. Eğer bu kargaşayı besleyen yakıtı keserse, endişe yatışmak zorunda kalacaktı. Bunun en kolay yolu soyut bir problem çözmekti. Ya da karmaşık bir kitap okumak. Ama bütün kitapları çalışma odasındaydı. İçinden aşağıya inip oraya gitmek gelmiyordu. Ne de olsa gecenin bir yarısıydı.

Yatağın diğer tarafındaki karanlık şekle baktı. Karısı uyurken örtüyü vücuduna dolama yeteneğine sahipti. Kendini bir Yunan dolması gibi sarmalamıştı. Vincent, Maria'nın da kitapları olduğunu biliyordu. Kabul etmeliydi ki kapaklarında gökkuşakları vardı ama belki de bu sefer o kadar da kibirli olmamalıydı. Küçükken sihrin gerçek olmasını isterdi. Onu bulmak için elinden gelen her

şeyi yapmıştı. Artık gece vaktiydi; dünya kurallarının normal şekilde işlemediği saatlerdi. Maria'nın kitaplarında ilginç bir şeyler bulacağı bir an varsa, o da şimdiydi.

Yatağın etrafından dolaştı ve Maria'nın komodinindeki küçük lambayı açtı. Lamba ay biçiminde, ışıldayan bir küreydi. Tabii ki... Karısı homurdandı ve ışığa sırtını döndü.

Vincent'ın tahmin ettiği gibi, masanın üstünde dört kitap vardı. Kim ne derse desin, Maria kişisel gelişimi ciddiye alıyordu. En azından teorik olarak. Yığının en üstündeki kitabın adı Azim: Pes Etmemenin Gücü ve Tutkusu'ydu. Bunu es geçebilirdi. Aslında kitabı okumuştu ve yazarı Angela Duckworth keskin zekâlı, aklı başında bir kadındı. Vincent'm daha uçuk kaçık bir şeye, kavga edebileceği fikirlere ihtiyacı vardı.

Sonraki kitabın adı Herkesi Koşulsuz Sevmenin Yolları – Hayatın Sihri'ydi. Kapakta güneşten çıkan yeşil bir filizin olduğu bir çizim vardı; filizin kendisi, ortasında başka bir güneş olan bir kalp şeklindeydi. Herhangi bir yazar adı yoktu. Sadece bir internet sitesine referans yapılmıştı. Bu kitap daha uygundu. Burada dişine göre bir şeyler bulabilirdi. Ama belki de daha iyisi vardı.

Üçüncü kitabın başlığı Sahip Olduklarınızı Sevmeyi Öğrenin'di, sonuncusunun ise O Bir Aptal Ama O Sizin Aptalınız'dı. Vincent elinde son üç kitapla dikildi.

Sevmeyi öğren.

O bir aptal.

Herkesi koşulsuz sev.

Bir aydınlanma anı yaşadığında, kaygıyla karışık bir baş dönmesi hissetti. Maria'nın yoğun kitap tüketiminin "kendini tanımak" ya da "ruhsal benliğini bulmak" gibi başka bir bencil şeyle ilgili olduğunu düşünmüştü. Bu konuda onunla hatırlayamadığı kadar çok dalga geçmişti.

Ama durum hiç de öyle görünmüyordu. Karısının kitapları onu anlamaya çalışmakla ilgiliydi. Maria iki çocuğun kendine ait olmadığı bir aileye girmenin yolunu bulmaya çalışıyordu. Vincent her şeyi yanlış anlamıştı. Karısı haklıydı. Kendisi aptalın tekiydi. Tam bir aptaldı. Maria'nın bambaşka bir gezegenden gelen

bir kocası vardı. Ve bu adam aslında sevilmeyi hak edip etmediğini bilmiyordu.

Maria uykulu bir şekilde, "Vincent" dedi. "Ne yapıyorsun?"

Vincent kitapları yerine koydu ve yığını düzeltti. Sonra gözlerini sildi ve Maria'nın gözyaşlarını fark etmeyeceğini umdu. Maria başını kaldırdı ve gözlerini kısarak ona baktı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Vincent ne kadar utandığını görmemesi için ay lambasını kapattı.

Cılız bir sesle, "Âşık olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

"Hımm... Ne?"

"Sana benimle yaşamanın zor olduğunu söylemiştim. Sadece ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar uğraştığın hakkında."

"Elbette yorucu bir deneyim" diye esnedi. "Özellikle gecenin bir yarısında. Yatağa dönmeyecek misin?"

"Ama buna değer mi?"

Maria gözlerini tamamen açtı.

"Seninle yaşamayı mı kastediyorsun?"

Vincent, Maria'nın karanlıkta onu görüp göremeyeceğinden emin olamadan, sessizce başını salladı.

"Sanırım bu sana bağlı" dedi Maria. "Buna değmesini ister misin?"

Vincent yine başıyla onayladı; daha çok kendisi için.

"Üzgünüm" dedi. "Aptalca davrandım."

"Evet, biliyorum" dedi Maria gülümseyerek. "Bazen seni çay yapraklarıyla boğmak istiyorum. Ama sen benim aptalımsın. Hadi artık yatağa gel. İstersen sana arkandan sarılabilirim."

"Ama ne yaptığımı bilmiyorsun..."

Maria ay lambasının altındaki dijital saate bakarak, "Sabahın iki buçuğu olduğunu biliyorum" dedi. "Ve eğer seni terk etmemi istemiyorsan, yatağa gel. Alarm dört saat sonra çalacak."

Maria uzandı, yana döndü ve yatakta bir süre kıpırdanarak en rahat pozisyonu aradı. Bir süre sonra nefesi ağırlaştı ve yavaşladı.

Vincent öylece durup karısının siluetine bakıı. En küçük oğlunun annesine. İlişkilerinden vazgeçmekle kalmamış, onu yok etmek için elinden geleni yapmıştı. Ama Maria asla pes etmemişti. Ondan çok daha fazla çaba göstermişti. Bundan böyle bu değişecekti. Vincent bunu hak ettiği için değil. Ama eğer evliliklerinden kurtarılabilecek küçük bir parça hâlâ kaldıysa, bunu yapmaya niyetlendi. Eğer Maria ona izin verirse.

Ninova

103

Mina hafif bir tıkırtı duyunca sıçradı. Julia masanın köşesine usulca vurana kadar onun odaya girdiğini fark etmemişti.

"Birkaç kez adını söyledim ama aklın başka yerde olmalı" dedi. "Peder şu Anna denen kıza ulaşabildi mi?"

Mina ofis sandalyesinde yarım tur döndü. Sandalyesi tamamen çelik ve kromdan yapılmıştı; diğerleri gibi dolgulu bir minderi yoktu. Kumaş akıl almaz bir bakteri yuvasıydı. Özellikle günün büyük bir kısmı boyunca üstüne oturulan bir kumaş. Çelik silinebilirdi. Veya gerekirse yıkanırdı.

"Hayır ama bir adres bulmuş" dedi Mina ayağa kalkarak. "Az önce haber verdi."

Peder bir kez daha üçüzlere bakmak zorunda kalmıştı. Ama bebek kusmuğu dünyasında kaybolmadan önce ona bulduğu bilgileri içeren bir kısa mesaj göndermişti.

"Ben de Vincent'ı alıp oraya gitmek üzereydim. Benimle gelmeyi hak ediyor."

İçindeki ses, sırrının açığa çıkma riskine rağmen Vincent'ı yanına alması gerektiğini söylüyordu. Vincent'in sırrını öğrenmesi fikrini bu kadar doğal karşılamasına kendisi de şaşırıyordu.

"Vincent'ı götürmek gerçekten de iyi bir fikir mi?" dedi Julia. "Kitap meselesinden sonra konuya şahsen dahil oldu. Christer'ı götürsen daha iyi olmaz mıydı?"

Mina başını kararlı bir biçimde iki yana salladı.

"Hayır, Vincent'ı götürmek istiyorum. En azından bu kadarını yapalım. Aslında onun sayesinde bu kadar ilerledik. Anna bir şey yapmaya kalkışırsa onunla rahatlıkla başa çıkabilirim."

Julia muzipçe gülümsedi.

"Elbette ama işin bir kısmını da meslektaşların yaptılar. Romantik hayallere kapılmadan önce bunu hatırla."

"Romantik hayaller mi?" Mina gülerek burun kıvırdı ama kızardığını fark edince kendine çok kızdı.

"Vincent'ın yetenekleri göz önüne alındığında onu götürmenin en mantıklı seçenek olduğunu düşünüyorum. Başka hiçbir sebebi..."

"Evet, evet, açıklamaya çalışmana gerek yok. Vincent'ı götür. Ama dikkatli olun."

Julia alaycı bir şekilde gülümsedi ve arkasını dönüp gitti. Mina'nın bir yanı onu geri çağırmak ve açıklamaya devam etmek istedi ama yalnızca kendi çukurunu kazacağını biliyordu.

Bunun yerine antiseptik ıslak mendillerini çıkardı ve Julia'nın masayı tıklattığı noktada oluşan lekeyi dikkatlice sildi.

104

Mina park ederken Vincent merakla, "Peder onunla karşılaşmamış mı?" diye sordu. "Anna neden AA toplantısına gitmemiş?"

"Peder nedenini kimsenin bilmediğini söyledi. Sadece gelmemiş."

"Adresleri vermeleri yasak, değil mi? AA'nın bütün amacı bu. Anonimlik."

Mina başıyla onayladı, el frenini çekti ve motoru kapattı.

"AA adresleri vermiyor ama katılımcılardan biri Anna'nın nerede yaşadığını biliyordu. Anlaşılan komşu sayılıyorlarmış. AA'ya sık sık birlikte geliyorlarmış."

Arabadan inip etrafa baktılar. Gri bir gündü ve hava yağmur bulutlarıyla yüklüydü. Navigasyon sistemi onları bir zamanlar rekor hızda büyüyen Stockholm şehrine hızlı bir şekilde konut sağlama amacını yerine getirmiş olan, sevimsiz bir beton ve çelik kombinasyonundan oluşan bloklarla dolu, kasvetli bir yere getirmişti.

Vincent gözlerini kısarak apartmana bakıp, "Kaçıncı kat?" diye sordu.

Mina kapının yanındaki giriş sisteminde Anna'nın adını bularak, "Üçüncü" dedi.

Birkaç saniye sonra kapıdan bir tak sesi geldi ve içeri girebildiler. Mina burnunu büzdü. Merdiven boşluğunda nahoş bir koku vardı. Mina bunun beklemiş idrar ve bina inşa edilirken kullanılan bazı sağlıksız malzemelerin keskin kokusunun karışımından oluştuğunu tahmin etti.

Vincent, "Biliyorum, biliyorum, asansöre binmeyeceğiz" diyerek merdivenlere yöneldi.

Duvarlarda dökülmekte olan donuk, açık yeşil bir boya vardı. Mina görev başındayken tamı tamına aynı boyanın kullanıldığı kaç tane merdiven boşluğunu gezdiğini ve tamı tamına aynı kokuyu duyduğunu hatırlayamadı.

Merdivenleri çıktıklarında Vincent kapının üstünde Anna'nın adının yazılı olduğu çiçek motifli bir levhayı işaret ederek, "İşte burası" dedi.

Kapının önüne Kahrolası her şeyin kraliçesi yazılı bir paspas yerleştirilmişti.

Mina başıyla onayladı ve isteksizce, "Tamam o zaman, hadi başlayalım" dedi.

Vincent'm zili çalmasına izin verdi. Bir de bakteri istilasına uğramış bir kapı zili yüzünden kaygılanmak istemiyordu. Hâlâ midesine kramplar giriyordu. Vincent muhtemelen yakında sırrını öğrenecekti. Mina ya batacaktı ya da çıkacaktı.

Kapı açıldı. Yunuslu kız onlara baktı. İçinde pek çok duyguyu deneyimlerken, birkaç saniyeliğine tarafsız bir yüz ifadesi takındı. Sonra Mina'nın sıçramasına neden olacak şekilde bağırdı.

"VINCENT!"

Anna kollarını Vincent'ın boynuna dolayınca Vincent geriye doğru sendeledi. Mina'nın ağzı açık kaldı. Anna çığlık çığlığa boynuna asılırken, Vincent öylece durdu. Mina neler olduğunu anlayamadı. Tabii ki Anna'nın Vincent'a aşina olduğunu biliyordu –orada olmalarının nedeni buydu– ama böyle bir karşılama beklemiyordu. Görünüşe göre Vincent da beklemiyordu. Kafası karışmış gibi görünüyordu. Sanki hafızasını yokluyordu.

Şaşkınlıkla, "Ee, merhaba..." diyerek kendisini bırakmak istemeyen Anna'nın elinden kurtuldu.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Mina. "Seninle bir şey hakkında konuşmamız gerek."

Sesinin ne kadar sert çıktığının farkındaydı ama Anna Vincent'm boynuna atladıktan sonra hâlâ aklını başına toplamaya çalışıyordu. Bu en hafif tabirle cinayete karışmış olabilecek birinden beklenmeyecek, tuhaf bir davranıştı.

"Tabii, tabii, içeri gelin! Üzgünüm. Tanrım, şu halime bakın; ortalığı da toplayamadım. Keşke bugün geleceğinden haberim olsaydı Vincent. Hem hazırlanırdım hem de etrafı güzelleştirirdim."

Anna onları içeri almak için kenara çekilirken tedirgince mırıldandı. Vincent hâlâ düşünceli görünüyordu ve içeri girmekte tereddüt eder gibiydi ama sonunda Anna'nın peşinden içeri girdi.

"Ben de Ingo için biraz kıyma kavuruyordum. Affedersiniz, sadece yanıp yanmadığını kontrol etmem gerek; yandığı zaman hoşuna gitmiyor. Tabii ki çiğ olmasını tercih ederdi ama içinde ne olacağı hiç belli olmaz; bu yüzden yine de kavurmak istiyorum..."

Anna durdu ve sanki Vincent'ın yalnız olmadığını yeni fark etmiş gibi Mina'ya baktı.

"Adın Mina'ydı değil mi?" dedi. "Birbirimizi genellikle..."

Mina onun cümlesini "Kungsholmen'de görüyoruz" diyerek bitirdi ve yunuslu kıza anlamlı bir bakış attı. "Birkaç kez destekçi olarak gelmiştim."

Görünüşe göre Anna mesajı almıştı veya belki de Vincent'tan başka bir şey düşünemiyordu. Başını hızlıca salladı ve daireye girip gözden kayboldu. Mina neyle karşılaşacaklarından emin olamadan, Vincent'ın peşinden hole girdi.

Hol temizdi ve Anna'nın bahsettiği kadar dağınık değildi fakat çok fazla dekore edilmişti. Etrafta bilgece sözler içeren duvar halıları, alıntılar içeren resimler, Carpe diem ve bir tane daha kahrolası her şeyin kraliçesi sloganlı iki emaye levha, aynalar, yapay çiçekler ve bir sürü ıvır zıvır vardı. Kanaviçe işi bir nakışta, Büyük bir horoz, yoksul bir evde küçük bir tesellidir yazılıydı. Anna mutfaktan konuşmaya devam etti. Mina ile Vincent yavaşça o yöne doğru yürüdüler.

"Sadece Ingo'ya yemeğini vermem gerekiyor. Sonra size kahve yapacağım; sanırım biraz bisküvim de var. Sonunda geldiğine inanamıyorum Vincent. Bakalım Lindsy onu arayıp haber verdiğimde ne diyecek? Çok fazla negatif enerji gönderiyor ve bunun asla olmayacağını, sadece bir şeyler hayal ettiğimi ve o aptal mektupları yazmamam gerektiğini, hepsinin sadece kafamda olduğunu söyledi! Hah! Hiç bu kadar aptalca bir şey duydun mu Vincent, özellikle de tam karşımda durduğunu düşünürsek?"

Anna güneş gibi parlıyordu. Kızartma tavasının cızırdadığı ocağa gitti. Mina ancak o zaman ocağın yanında oturan ve sabırla bekleyen büyük, tüylü ragdoll kedisini fark etti. Mina'nın gözleri kaşınmaya başladı ve kediyi görünce bile nefes almakta zorlandı. Aslında alerjisi yoktu ama evine götürmek istediği son şey kedi tüyüydü. Kedi ona ve Vincent'a baktı ama sonra onları görmezden geldi. Belli ki kızartma tavasının içeriği çok daha fazla ilgisini çekiyordu.

"İşte bebeğim, yemek zamanın geldi. Annen sana yardım edecek, tadına bayılacaksın, değil mi bebeğim?"

Anna mırıldanarak kediyle konuşmaya devam etti ve kızartma tavasını ateşten alıp masanın üzerindeki altlığın üzerine koyarak, uzanıp bir kaşık aldı. Bir sandalyeye oturdu ve kedi ona dönerek kuyruğuyla yıpranmış mutfak zeminini süpürmeye koyuldu. Mina muhtemelen Vincent'ın da kendisi gibi şoke olduğunu görmemek için ona bakmaya cesaret edemiyordu. Yunuslu kız kediyi kaşıkla besliyordu. Mina daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Anna'yla her perşembe AA'da karşılaşmış, ara sıra gönülsüzce sohbet etmiş, onun anlattıklarını dinlemişti. Ama yine de Anna'nın oldukça normal biri olduğu izlenimini edinmişti. Belki biraz yabani olabilirdi. Ama böyle biri olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Kendine hâkim olamayarak başını iki yana salladı ve sonra oturacak bir yer aradı. Bu biraz zaman alabilirdi. Neyse ki dairenin çok temiz ve düzenli göründüğünü fark edince rahatladı. Mutfak masasının kenarına oturabilirdi. Elbette önce sandalyeyi ve masayı silmek için ıslak mendillerini çıkarmayı tercih ederdi ama görev başındayken dürtülerine hâkim olabiliyordu.

Vincent yanındaki sandalyeye oturdu ve Mina nihayet ona bakmaya cesaret etti. Vincent kedinin kaşıkla beslenmesini ilgiyle izliyordu ve aklı bir şeye takılmış gibiydi. Başını çevirdi ve Mina'yla göz göze geldi. Mina başıyla onayladı.

"Anna" dedi Vincent. "Seninle ilgili açıklığa kavuşturmak istediğimiz bir konu var. Mina'ya benden bahsetmişsin. Bunu hatırlıyor musun?"

"Tanrım, elbette Vincent! Herkese senden bahsediyorum! Ama bunu zaten biliyorsun!"

"Öyle mi?"

Vincent boğazını temizledi. Anna'nın kaçmaya çalışması ihtimaline karşı en azından ilk başta kitaptan bahsetmeme konusunda anlaşmışlardı. Fakat Mina her geçen saniye Anna'nın kitapla ya da mesajla hiçbir ilgisi olmadığına giderek daha fazla ikna oluyordu. Bunu anlamak için mentalist olmak gerekmiyordu.

"Ama neden? Neden özellikle Mina'ya benden bahsettin? Ona beni önermek nereden aklına geldi?"

Anna konuşurken bir yandan da tavadaki kavrulmuş kıymayı kaşıkla kediye yedirmeye devam etti.

"Bu o kadar da şaşırtıcı değil. Birkaçımız Mina'ya gelen telefona kulak misafiri olduk ve yardıma ihtiyacı olduğu izlenimine kapıldım. Aklıma hemen seni önermek geldi."

Yunus kız, Mina'dan orada değilmiş gibi bahsediyordu. Anlaşılan Vincent'ın varlığı o kadar inanılmazdı ki, odadaki başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Anna'nın gözleri Vincent'a bakarken pek de sağlıklı görünmeyen bir şekilde ışıl ışıl parlıyordu. Anna kıymanın dibini sıyırdı.

Mina, "Neden aklına hemen Vincent geldi?" diye sordu.

Anna genişçe gülümsedi.

"Vincent her zaman aklımda" dedi.

Mina şaşkınlıkla mentaliste baktı. Çok tuhaf bir konuşma oluyordu. Burada anlamadığı başka bir şeyler dönüyordu. Ama olumlu yanından bakınca, en azından Anna Mina'yla nasıl tanıştıklarını anlatmakla ilgilenmiyor gibiydi.

"Benimle gel! Sana bir şey göstermeliyim Vincent!"

Anna yerinden fırladı ve kızartma tavası ile kaşığı ocağa koydu. Hızla koridorun diğer tarafındaki kapalı bir kapıya yöneldi ve Vincent'a peşinden gelmesini işaret etti. Hem Vincent hem de Mina ayağa kalkıp isteksizce Anna'nın peşine takıldılar.

"Bak! Ne güzel değil mi?"

Anna kapıyı ardına kadar açtı. Koluyla odayı işaret ederek olduğu yerde coşkuyla zıpladı. Mina merakla Vincent'ın peşinden geliyordu. Sonra aniden durdu.

Odanın her yeri Vincent'ın fotoğraflarıyla kaplıydı. Ama Vincent fotoğrafların çoğunda yalnız değildi. Vincent ve Anna hep

yan yanaydı. Bazı fotoğraflar imza etkinliklerinde veya konferanslarda çekilen selfilerdi; Anna ön planda mutlulukla gülümsüyordu ve Vincent arka planda zar zor seçiliyordu. Diğerleriyse Anna'nın kendi fotoğraflarını Vincent'ın fotoğraflarıyla birleştirdiği, kendi kendine yaptığı kolajlardı. Bunlardan bazıları, "Ünlü bir aşk doğuyor", "Yazın düğünü" gibi gazete manşeti kupürleriyle ve elle çizilmiş kalplerle süslenmişti. Duvarların her santimi resimlerle kaplıydı.

Etrafına bakarken Mina'mn ensesindeki tüyler diken diken oldu. Şimdiye kadar Anna'nın biraz kaçık fakat eğlenceli olduğunu düşünmüştü ama duvarlardaki şeyler çılgıncaydı. Bu tür şeyleri yapan insanlara ilaç veriliyordu.

Odanın dibinde Vincent'ın en son gösterisinden çerçeveli bir fotoğrafının bulunduğu küçük bir masa vardı. Fotoğrafın önünde, "Zihin okumak yasak" yazılı küçük bir metal levha vardı. Levhanın bir köşesi sanki bir yerden çıkarılmış gibi bükülmüştü.

Bu bir sunaktı.

Mina, Vincent'a baktı. Vincent'ın çenesi düşmüş, ağzı ardına kadar açılmıştı.

Vincent, "O sensin" dedi usulca. "Gösterilerimden sonra sahneye çıkan sensin..."

"Tabii ki benim! Bunu biliyorsun!"

Anna neşeyle güldü ve Vincent'ı odanın içine çekti. Vincent direnmeye çalıştı ama Anna kolunu sıkıca kavramıştı.

Mina temkinli bir şekilde, "Görünüşe bakılırsa Vincent'ın her zaman aklında olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun" dedi.

Etraf Vincent'la doluydu. Her yerde Vincent vardı. Resimler dolusu...

"Anna, bilmem gereken bir şey var" dedi Vincent. "Bana bir kitap gönderdin mi? Kapağında bir leopar olan? Veya birine göndermesini söyledin mi?"

Şimdi de Anna'nın kafası karışmıştı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi sahte değildi. Mina bile bunu kolaylıkla anladı. Mina'nın içgüdüleri doğru çıkmıştı.

"Kitap mı?" diye sordu Anna. "Leopar mı? Hayır, kedileri severim ama sana sadece mektup yazdım. Onları aldın, değil mi?"

"Evet, teşekkürler. Beni ve ailemi tehdit ettiğin mektupları."

Anna kitap hakkında hiçbir şey bilmiyordu; bu kadarı çok açıktı. Ama Vincent çok solgunlaşmıştı. Mina'nın onu buradan çıkarması gerekiyordu. Tercihen o kedi sırnaşmaya karar vermeden önce. Bosse şu an için Mina'nın hayvan kotasını doldurmuştu.

Vincent, Mina'ya, "Bu bir hataydı" dedi.

Mina dostane ama kararlı bir sesle, "Seni ziyaret etmek güzeldi Anna" dedi. "Vincent'ın sana başka sorusu yoksa, sanırım artık gitme zamanımız geldi."

Anna şaşkınlıkla Mina'ya baktı. Sonra Vincent'a döndü.

"Ne? Kalmıyor musun? Sonunda buradasın – sonunda geldin! Çünkü mektuplarımı okudun. Artık burada olacaksın, benimle! Onunla değil."

Anna, Mina'yı işaret etti.

"Yani, Tyresö'de çok güzel bir yerin var" dedi. "Ama bizim o büyük ve boş eve ihtiyacımız yok."

Vincent, "Sen benim nerede..." diye lafa girdi.

Sonra gözleri sonuna kadar açıldı.

"Bu levha... benim posta kutumdan, öyle değil mi?"

Anna birdenbire sustu ve parmaklarını metal levhanın üzerinde gezdirdi. Sonra başıyla onayladı.

"Seni izlemek hoşuma gidiyor" dedi. Sonra Mina'ya bakarak, "Gerçi o ortaya çıkınca saklanmak zorunda kaldım. Ama sizi gördüm. Her zaman birliktesiniz."

Ensesindeki tüylerin yeniden diken diken olduğunu hisseden Mina, "O neden bahsediyor Vincent?" dedi.

Vincent cevap vermedi. Bunun yerine duvarlardaki fotoğrafları inceledi. Özellikle ikisinin selfilerine yakından baktı. Kendisinin Anna'yı göremediği ama Anna'mn dibinde olduğu, istediği her şey yapabileceği bütün karşılaşmalara.

Mina da fotoğraflara baktı ve bakışları Anna'mn yüzükoyun ve üstsüz olarak bir kanepede uzandığı kareye takıldı. Birisi sırtına bir şey yapıyordu. Ah, olamaz. Fotoğraf net değildi ama Mina yunuslu kızı fotoğrafın ne anlama geldiğini kaçırmayacak kadar iyi tanıyordu.

Anna onun neye baktığını gördü, neşeyle cıvıldayarak arkasını döndü ve sırtını görebilmeleri için bluzunu yukarıya doğru sıyırdı. Omurgasının dibinde kocaman, pembe bir kalp dövmesi vardı. Kalbin yanında kendisinin ve Vincent'ın bir portresi vardı. Birlikte çok mutlu görünüyorlardı.

Anna, "Sonunda sıra bizde Vincent!" diye cıvıldadı.

Mina dövmeye bakakaldı. Vincent yavaşça Anna'nın çıplak sırtından uzaklaştı. Sonra arkasını döndü ve daireden dışarı fırlayarak merdivenlerden aşağıya koştu.

105

Orman tam olarak beklediği gibi değildi. Daha önce hiç ormana gitmemişti. O halde ormanın nemli, hatta tamamen ıslak olduğunu nereden bilebilirdi? İnsan yere uzanıp seks bile yapamazdı.

Kıza dönerek, "Biraz daha ilerleyelim" dedi.

Bir dal yüzüne çarpınca elini yanağına dayadı.

Kız ona sıkkınca baktı ve gönülsüzce başını salladı.

"Olur ama daha fazla uzaklaşmayalım. Yeni Reebok'larımı giydim ve mahvolmalarını istemiyorum."

Kız yumuşacık ve çamurlu yeri işaret etti. Kesinlikle yeni ve parlak beyaz ayakkabılar için uygun bir yüzey değildi.

Kızı yeteri kadar motive edebilmek için, "Parasını ben ödedim" dedi.

Spor ayakkabıları umurunda bile değildi. Sadece penisini içine sokmak, şu işi bir an önce bitirmek istiyordu. Etrafına baktı. Hemen kuru bir yer bulması gerekiyordu. Kız fikrini değiştirmeden. Tallkorgen'deki marketin yanında takılan motosikletli arkadaşları onu bekliyorlardı. Düzüşmeden geri dönemezdi; bu söz konusu bile olamazdı. Arkadaşlarının sık sık sataşırcasına dile getirdikleri gibi, aralarında hâlâ bakir olan tek kişi oydu.

"Şurada bir açıklık var gibi görünüyor; muhtemelen biraz daha kurudur."

İşaret ettiği yere doğru yürümeye başladı.

Kız isteksizce peşinden geldi. Yüksek sesle ve anlamlı bir biçimde içini çekti.

"Bil diye söylüyorum, sadece normal misyoner pozisyonu için para ödedin. Başka bir şey için değil. Yani oral seks ya da onun gibi şeyler yok. Bu konuda anlaşalım."

Sesi bezgin geliyordu. Hava durumundan bahseder gibiydi.

Onun kaç kişiyle yattığını merak etti. Bu düşünce onu hem tiksindirdi hem de aynı zamanda garip bir şekilde tahrik etti.

Fena halde sertleşmişti ve kot pantolonuna sürtünen penisini hemen birkaç milimetre yana kaydırdı.

Arkasından çapraz adımlarla yürüyen kız titredikçe kot ceketine daha da sıkı sarınıyordu.

Kızı internette bulmuştu. Arkadaşları seçmesine yardım etmişlerdi. Bütün bir öğleden sonra Adde'nin evindeydiler. Onun becerebileceği birini arıyorlardı. Çok fazla para harcamadan. Cebinde sadece büyükannesinin Noel'de verdiği beş yüz kron vardı. Lizette'le normal bir sevişme için bu kadarı yeterliydi. Aslında internet sitesinde bin kron yazıyordu ama pazarlık konusunda iyi olan Mehmet fiyatı onun adına beş yüz krona indirmişti.

"Hey, bak! Açıklığın karşısına park etmiş bir karavanı işaret ederek, rahatladığını belli eden tiz bir sesle, "Bir karavan!" dedi.

Açıklığa yaklaştıkça ağaçlar seyrekleşiyordu ve zemin de umduğu gibi daha kuruydu.

Penisi artık çok sertti. Nefesi daha yüzeysel ve hızlıydı. Nasıl bir his olduğunu merak ediyordu. Binlerce porno video izlediği ve neler olduğunu, ne tür sesler çıktığını bildiği halde penisini bir vajinaya sokmanın nasıl bir his olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ama... yakında öğrenecekti.

Lizette, "Evet ama ya karavanda yaşayan biri varsa?" dedi ve ayağı bir dala takılıp tökezleyince küfretti.

"Ortalık sakin görünüyor; kontrol ederiz" dedi ve parmaklarını çaprazlarken o kadar sıktı ki, eklemleri bembeyaz oldu.

Yakında... Yakında düzüşecekti.

Karavana vardıklarında elini havada salladı. Burnuna tuhaf bir koku geldi. Muhtemelen küf veya kırık bir borudan yayılan nemin kokusuydu. Ama şu anda bunu önemsemiyordu. Penisi kotunun içinde kaya gibi sertleşmişti ve mekânın kötü kokup kokmaması umurunda bile değildi. Sadece birkaç saniye sonra Lizette altında olacaktı.

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Sonra dışarı fırladı ve kustu. Gözünün ucuyla Lizette'in ormana doğru kaçtığını ve bağırarak polis

hakkında bir şeyler söylediğini duydu. Yepyeni Reebok'ları ağaçların arasındaki karanlıkta parlıyordu. Kahretsin. Düzüşme hayali suya düşmüştü.

Ninova

106

"Yüce Tanrım!"

Christer yere tükürdü ve olay yerindeki adli tıp ekibinden biri ona ters ters baktı. Christer özür dilercesine ellerini kaldırdı.

Ruben karamsarca, "Hımm, pek taze görünmüyordu..." dedi.

Christer, "Bay Rask'ın son birkaç aydır insanları öldürdüğüne inanmakta güçlük çekiyorum. Ne Robert'ı ne de bir başkasını" diyerek usulca geğirdi.

Karavanın kapısı açıktı ve çürük kokusu küçük açıklığa yavaş yavaş yayılıyordu.

"Onu bulamamamız şaşırtıcı değil" dedi Ruben başını iki yana sallayarak. "Ama..."

Gözlerinde bir umut ışığı belirdi.

"Ama Rask diğer katil tarafından öldürülmüş olabilir!"

"Basit çözümler konusunda ahkâm kesen sen değil miydin?"

Christer hışırdayan tulumları içindeki olay yeri görevlilerinin önünü kapatmamak için birkaç adım uzaklaştı. Çamurlu bir su birikintisine bastı ve dehşet içinde ayakkabılarına baktı. Ayakkabıları ona annesi tarafından hediye edilmişti ve Christer'a iyi hizmet etmişlerdi. İkinci on yıllarına girerken fazla yıpranmış gibi görünmüyorlardı. Annesi her zaman en dayanıklı, en kaliteli ürünü satın alırdı. Ama ayakkabıları bu kahrolası ormanda jübile yapacaklardı.

"Sanırım neden öldüğünü görmemiz gerekecek" dedi Ruben, hâlâ umutlanarak.

Elektrik mavisi saçlı genç ve güzel bir kadın memur durdu.

"Milda otopsiyi yapana kadar kesin olarak bilemeyiz" dedi.

"Ama görünüşe bakılırsa Jonas Rask geçen kış bir tür aşırı dozdan ölmüş."

Ruben, "Başka bir deyişle, kesinlikle Robert öldürülmeden önce" diye mırıldandı ve boğazını temizledi. "Ölüm sebebi konusunda ne kadar eminsiniz?"

Mavi saçlı kadın, "Kanül hâlâ kolundaydı" dedi.

"Jonas hapisteyken böyle alışkanlıklar edindi" dedi Christer.

Hâlâ ayakkabılarının yasını tutuyordu; nem artık içlerine, hatta çoraplarına kadar sızmaya başlamıştı. Burası daha önce bulunduğu en güzel açık alandı. Ama yine de içinde geri dönme isteği uyandırmıyordu.

"Hapiste bu alışkanlığı edinmeyen var mı, söylesene? Üstelik Rask yirmi yıl yattı" dedi Ruben. Soğuktan dişleri takırdıyordu.

Aslında sıcak bir gündü ama ormandaki rutubet ve kasvet sıcaklığı düşürüyordu. Ancak karavan bütün yaz boyunca kavurucu güneşin altında kalmıştı ve bu da içeride karşılaştıkları manzaraya büyük ölçüde katkıda bulunmuştu.

Ceset şimdi siyah, fermuarlı bir torbada taşınıyordu. Fermuardan bir miktar sıvı damladı ve koku tüm keskinliğiyle burunlarına ulaştı. Christer iki parmağıyla burun deliklerini sıktı ama yine de mide bulantısıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Ruben'in yüzünün bile yeşil-beyaz bir renk aldığını görünce memnun oldu. Ormandaki açıklığa bir araba sokmak mümkün olmadığından ceset torbası sedyeyle taşınıyordu. Milda'yı bekleyen görev pek de hoş değildi. Olay yerindeki ekibin de yapması gereken pek çok iş vardı.

Ruben, "İşte oldu" dedi ve polis arabalarını bıraktıkları yola doğru büyük adımlarla ilerledi.

Bosse onları arabada bekliyordu. Arabamn camı bir miktar açıktı ve yerde büyük bir kâse dolusu su vardı. En azından döndüklerinde mutlu olacaktı. Christer bu duruma iç çekti. Mahvolmuş ayakkabılar, ıslak çoraplar ve hiçbir yere varmayan bir iz daha.

107

Tanrım, tatillerden nefret ediyordu. İsveççede bu kadar tiksindiği çok az sözcük ve aynı şevkle nefret ettiği çok az mecburiyet vardı. Tatiller.

Şefleri, "Herkes gibi dinlenmen gerek" demişlerdi. "Ağustos ayındayız. Gidip yorgunluğunu at. Binada bir iki haftalığına yerine bakabilecek başka dedektifler de var."

Mina konuya bu açıdan bakmıyordu. Ekipleri bir amaç uğruna oluşturulmuştu. İzin alsınlar diye değil. Ancak şeflerin izin konusundaki bu ısrarının ekibi aşamalı olarak dağıtma ve kapatma yolundaki ilk adım olduğundan fena halde şüpheleniyordu. Buna izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Bütün çalışmalarına rağmen Jonas Rask'ın yerini bile bulamamışlardı. Oysa bu basit bir işti. Yıllarca hapiste kaldıktan sonra dışarı çıkmış birini bulmak bu kadar zor olmamalıydı. Polisten kaçmak kaynak ve beceri gerektiriyordu. İnsanların alışkanlıklarının olması polis için her zaman avantajlıydı. Ancak Rask'ın eski uğrak yerlerinden hiçbir şey çıkmamıştı ve karavanını da bulamamışlardı. Bunu on beş yaşındaki azgın bir ergen başarmıştı.

Bu tam bir faciaydı.

Mina daha iyisini yapmak zorundaydı. Somut bir şeye ihtiyacı vardı. Bir adım geriye atıp eserini inceledi. Onu izin almaya zorlamalarının tek olumlu yanı, vakayla ilgili her şeyi meslektaşlarının onu rahatsız etmesine katlanmak zorunda kalmadan, sakince bir araya getirebilmesiydi. Vincent'ı görmemek canını sıksa da. Son iki haftadır, çoğu İsveç'te bile olmayan bir dizi konferansı vardı. Yunuslu kız Anna'nın evindeki son görüşmelerinden beri Vincent

hep ülke dışındaydı. Belki de en iyisi buydu. Hem Anna parasının çoğunu yeni dövmelere ayırdığı için yurtdışına gidip Vincent'ı taciz edemezdi hem de Mina, Vincent evine geldiğinde olanlar hakkında konuşmaya hazır olup olmadığını bilmiyordu. Belki yakında hazır olurdu. Belki de olmazdı.

Salondaki uzun duvarlardan biri raptiyelerle tutturulmuş kâğıt parçalarıyla ve fotoğraflarla kaplıydı. Mina keçeli kalemlerle doğrudan duvara yazıp çizmeyi bile göze almıştı. Daha sonra yeni bir kat boyayla hepsini kolayca örterdi. Keçeli kalem izlerini örtmek için üç kat boya gerektiğini duymuş olmasına rağmen... Nasılsa her sonbaharda dairenin tamamını yeni, berrak bir açık griye boyardı, çünkü ne kadar silerse silsin, bir yıl sonra biraz daha koyu bir renk almaya başlayan duvarlar üstlerine yapışan kire çok açık bir şekilde tanıklık ederlerdi.

Duvarların karardığını görebilecek tek kişinin kendisi olması umurunda değildi. Aslında dürüst olması gerekirse kirleri gerçekten görmüyordu ama orada olduklarını biliyordu. Ayrıca boyama eyleminin sağaltıcı bir etkisi olduğunu düşünüyordu. Doğal olarak boyama işini kendisi yapıyordu. Kirli ayakkabıları olan bir boyacının dairesine girmesine izin veremezdi.

Tuva. Agnes. Robert.

Salonunda boşluğa bakıyorlardı. Fotoğraflar emniyet müdürlüğündekilerle aynıydı – Mina ellerindeki her şeyi alıp kopyalamış, sonra yerine koymuştu. O zamandan beri evde daha fazla parça birikmişti. Daha fazla not. Daha fazla resim. Çizgiler çizmiş, bazı şeyleri daire içine almış ve özellikle önemli olduğunu düşündüklerini işaretlemişti.

Bir köşede kurbanlar arasındaki olanaklı ve olanaksız bağlantıların listesini yapmıştı. Doğrudan duvara yazılmış çok sayıda rastgele sözcük ve bağlam vardı. Dişçi. Okul. Market. İlişkili. Yaklaşık on kelime daha. Keşke insanlar günlük alışkanlıklarını saptamamn ne kadar kolay olduğunu bilselerdi. Facebook. Instagram. Bazı durumlarda, birkaç tahmin yürütmek ve bunları teyit etmek için birkaç telefon görüşmesi yeterli olurdu. Mina onları neyin birleştirdiğini çözebilirse gerçeğe daha da yaklaşabilirdi; o kadarını biliyordu.

Ama çabaları şimdiye kadar hiçbir sonuç vermemişti. Görünüşe bakılırsa kurbanlar arasında hiçbir bağlantı yoktu. Sıfır.

Mina hayal kırıklığı içinde atkuyruğunu çekiştirdi. Bunu yaptığına hemen pişman oldu ve el dezenfektanına uzandı. Avucuna büyük bir miktar döktü ve ellerine hızla sürtmeye başladı. Bir adım geriye gitti. Tüm kolajı bir bütün olarak inceledikten sonra bakışlarını sağa kaydırdı. Vincent'ın köşesine. Belli ki onun hakkında da her şeyi kontrol etmişti. Özellikle de Vincent soruşturmaya dahil olduğundan beri. Ancak mart ayında, onun hakkında Vikipedi'de belirtilenden daha fazlasını bilmeden, hassas bir cinayet soruşturmasındaki yargılarına güvenmeyi seçmişti. İyi ki de öyle yapmıştı ama şimdi geriye dönüp bakınca, bunun biraz sorumsuzca bir davranış olduğunu görebiliyordu. Vincent Walder hakkındaki boşlukları ancak son haftalarda doldurabilmişti. Duvarındaki diğer kişilere kıyasla onun hakkında hâlâ pek fazla bilgiye sahip değildi ama Vincent ne bir cinayet kurbanıydı ne de şüpheliydi.

Yine de...

Vincent'ın portresine, gösterilerinden birinin reklam afişine baktı. Onu sadece altı aydır tanıyordu ama bundan çok daha fazlası varmış gibi geliyordu. Başka biriyle böyle bir bağlantı hissetmesi nadir rastlanan bir durumdu. O zamandan beri olmamıştı...

Mina bu düşünceyi hızla bir kenara attı ve beynini Vincent'a odaklanmaya zorladı. Fotoğrafı tam karşısındaydı. Bazen Vincent'ın gözleri kendisini takip ediyormuş gibi hissediyordu.

Diğerleri için göz önüne aldığı faktörler Vincent için de geçerliydi. Duvara yazdığı sözcükleri, diğerleri için yaptığı kadar dikkatli bir şekilde, titizlikle incelemişti. Bu da onun hakkında daha çok şey öğrendiği anlamına geliyordu. Mesela hangi dişçiye gittiğini. Hangi marketten alışveriş yaptığını. Nerede büyüdüğünü. Eski sınıf fotoğraflarını dijitalleştirme ve internette yayınlama konusunda uzmanlaşmış bir şirket sayesinde Vincent'ın ilkokuldayken çekilmiş sınıf fotoğraflarından birini ele geçirmeyi bile başarmıştı! Fotoğraf masanın üzerinde duruyordu. Vincent fotoğrafta ağzı kulaklarına vararak gülümsediğinden, aralıklı dişleriyle inanılmaz derecede şirin görünüyordu.

Mina okul fotoğraflarından nefret ederdi. Sınıf arkadaşlarından da. En yakın arkadaşı Pia dışında hepsinden. En kötüsü de lise yıllarıydı. Mina diğerlerinin yüzlerini ve adlarını karalardı.

Tüm isimler, öğrencilerin durdukları yere göre resmin altında listelenirdi. Ve her zaman birinin adı eksik olurdu. Mina ve Vincent İsveç'in bambaşka bölgelerinden geliyorlardı ve aralarında on yıldan fazla bir fark vardı. Yine de sınıf fotoğrafları birbirine çok benziyordu. Mina bir an Pia'nın ne yaptığını merak etti. Dostlukları uzun sürmüş, yetişkinlik yıllarına kadar uzanmıştı. Ama Pia, Mina'nın yaptığı seçimleri anlayamamıştı. Böylece kendi yollarına gitmişlerdi. Mina'nın da o zamandan beri pek yeni arkadaşı olmamıştı. Arkadaşlar yorucuydu. Çok fazla şey istiyorlardı. Çok fazla soru soruyorlardı. Onlara önem vermeni, onlarla ilgilenmeni istiyorlardı. Mina başka birine emek verecek gücü kendinde bulamamıştı; Vincent'la tanışana kadar. Asıl soru, onu gerçekten hayatında isteyip istemediğiydi. İşe yarayan bir düzen kurmuştu. Tüm parçalar yerli yerindeydi. Vincent bu parçaları yerinden oynatarak zorla hayatına sızmıştı. Mina'nın masasında bunu kanıtlayan, tamamlanmış bir Rubik küpü vardı.

Mina içini çekti, arkasını döndü ve kahve almak için salondan çıkmak üzereyken cep telefonu çaldı. Ekranda Christer'ın adı vardı.

"Merhaba! Bosse ve ben sadece hatırını sormak istedik. Nasıl gidiyor... yani tatilin?" Christer son sözcüğü biraz sinirlenerek söyledi. "Bosse bugün biraz keyifsiz olduğu için evde kalıyoruz."

Görünüşe göre Mina'ya dayatılan bu izinden pek memnun değildi. Mina hâlâ bu yeni, mutlu ve hayvansever Christer'a alışmaya çalışıyordu. Christer emniyet müdürlüğüne geldiğinden beri onu tamyordu ve bir akvaryum balığına bile gülümsediğini görmemişti.

"Her şeyi o köpekle mi yapıyorsun?" dedi.

"Ne tuhaf! Ruben de aynı şeyi sordu. Bosse yalnız kalmaktan hoşlanmıyor. Varlığımın verdiği güvenliğe ve tutarlılığa ihtiyacı var. Ama sanırım yuka palmiyesinden daha gelişmiş bir şeyle ilgilenmek zorunda kalmayan birinin bunu anlaması zor."

"Ne?"

Christer çabucak, "Ruben'den bahsediyorum" diye ekledi. "O kütükten. Senden değil."

Tüm resimlerin ve notların bulunduğu duvara baktı. Tatiline. Christer'a yalan söyleyip Toskana'da bir bağda, New York'ta bir alışveriş macerasında ya da Las Palmas'ta bir plajda olduğunu mu söyleyecekti?

Christer, "Tatil derken aslında soruşturmayı kastediyorum" diye ekledi.

Mina sanki elinde kurabiye kavanozuyla yakalanmış gibi hissetti.

"O kadar bariz miyim?" dedi.

"Sadece bakmayı bilenler için. Ben de denize açılıp takımadaları gezmiyorum."

Mina, "Açıkçası hiçbir yere varamıyorum" diye içini çekti. "Kurbanların annelerini ve babalarını araştırmaya bile başladım. Ama yine de bir şey bulamıyorum. Farklı yerlerde yaşıyorlar. Farklı meslekleri var. Aralarında bir bağlantı yok. Her türlü büyük ya da küçük detayı araştırdım. Ama onları birbirine bağlayan herhangi bir etken bulamıyorum. Şu anda daha çok katilin pes ettiğini umuyorum."

Masanın üzerine oturdu ve Vincent'ın sınıf fotoğrafını kırıştırmamak için kenara çekti.

Christer, "Peki ya Halland bağlantısı? Ondan da bir şey çıkmadı mı?" diye sorarken Bosse arka planda havladı. "Affedersin, Bosse'yi besleyip geleceğim."

Mina metal bir kâseye düşen kuru mamaların yüksek sesli tıkırtısı yüzünden telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Ardından mutlu bir golden retriever'ın telaşla bir şeyleri çiğnediğini duydu. Bosse zaten her zaman fazlasıyla mutluydu. Mina onun beslendiğinde ne kadar sevindiğini hayal bile edemiyordu.

Bosse'nin çiğneme hızı biraz yavaşlayınca Mina, "Hangi Halland bağlantısı?" diye sordu.

"Ah, şey. Bağlantı derken... Bu abartılı bir sözcük olabilir ama bunun komik bir rastlantı olduğunu kabul etmelisin."

"Neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok."

Christer'ın hattın diğer ucunda iç çektiği açıkça duyuldu.

"Tanrı aşkına. Şey, benim de bu bağlantıyı yapmam biraz zaman aldı ama bir kere farkına varınca... Eminim bahsetmişimdir, yoksa bahsetmedim mi?"

"Christer" dedi Mina sabırsızlıkla. "Sadede gel. Neden bahsediyorsun?"

"Şey, Agnes'in babası Hallandlı. Lehçesinden hemen anlaşılıyor" dedi. "Robert'ın ebeveyni de ailenin babasının peynir sektöründe geçmişi olduğunu söylemişti. Bu da Halland'daki Kvibille peynirini akla getiriyor. Tuva'ya gelince, büyükbabası bir kuş gözlemcisi ve evinin duvarında gökdoğan şahininin büyük bir posteri vardı. Bu da Halland bölgesinin kuşu. Hepsi raporlarımda yazıyor. Bağlantının gayet açık olduğunu ve kimsenin bunu gözden kaçırmayacağını düşünmüştüm."

Mina, Christer'ın halinden ne kadar memnun olduğunu hayal etti. Ne yazık ki fiyakasını bozmak zorunda kalacaktı.

"Tuva'nın büyükbabasının duvarlarında başka kuş posteri var mıydı?"

Christer isteksizce, "Olabilir" dedi.

"Peki İsveç'te başka kaç tane peynir üreticisi var? Herhalde peynir üretilen tek yer Kvibille değildir."

"Tamam o zaman. Hadi durma, vur beni. Bağlantı çok net olmayabilir. Ama içimde bir his var. Hallandlı olduklarını düşünüyorum. Eğer bunun bir anlamı varsa. Her neyse, artık gitmeliyim. Bosse televizyon izlemek istiyor."

Mina, Christer'ın bunu nereden bildiğini ya da bir köpeğin televizyonda ne izlemek isteyebileceğini sormaya niyetli değildi. Acaba Hayvan Hastanesi'ni mi izliyordu? Doğada belgeselini mi? Ya da Richard Gere'ın başrol oynadığı şu Hachi filmini mi? Mina, Christer'ı Richard Gere olarak hayal etmekte çok zorlandı.

Christer aradığında ne yapmak üzereydi? Tamam. Kahve. Masadan aşağıya atladı, cep telefonunu bir kenara koydu ve mutfağa doğru bir adım attı. Sonra gerisin geriye döndü. Kolaja baktı. Yeni astığı, başka kimsenin görmediği fotoğraflara. Masasında duran

fotoğrafı eline aldı. Sınıf fotoğrafının altındaki isim listesine baktı. Sonra fotoğrafın arkasını çevirdi ve okudu.

İçinden Christer'ı öpmek geldi. Christer Halland konusunda haklı çıkmıştı. Ama sadece erkeklere odaklanarak erkeklere özgü bir hata yapmıştı. Çözüm aslında bambaşka bir yerdeydi.

Mina bağlantının ne olduğunu biliyordu.

Sonunda bağlantının ne olduğunu anlamıştı.

108

Mina'nın evinin antresindeki halı en son oraya gittiğinden beri büyümemişti. Bir ayakkabısını çıkarmış, diğerini çıkarmaya çalışırken tek bacağının üstünde dengesini sağlamaya çalışıyordu. Vincent karo zeminde ayak izi bırakan ilk kişi olmaya cesaret edemedi. Sendeledi ve destek almak için elini kapıya koydu.

Mina onun eline baktı ama Vincent'ın bunu gördüğünü fark edince bakışlarını kaçırdı. Parmak uçlarının kapıda bıraktığı yağlı izleri Mina'nın çoktan takıntı haline getirdiğini biliyordu ve onları dezenfekte etmeden kendini ne kadar tutabileceğini merak ediyordu. Ondan erken davranarak cebinden bir paket tek kullanımlık mendil çıkardı ve kapıyı sildi. Sonra mendil paketine baktı ve kaygılanıyormuş gibi numara yaptı.

"Dur biraz" dedi. "Bunlar kullanılmış mendiller. Metrodaki tutacakları silmek için kullandıklarım."

Mina'nın yüzünde bir an katıksız bir dehşet ifadesi belirdi.

"Ha ha" diyerek Vincent'ın omuzuna bunu hiç de komik bulmadığını belirten sertlikte bir yumruk attı. "İsveç'e hoş geldin. Tacizcin Anna'nın yakın temasından kurtulabildin mi? Varlığını unutması için onu hipnotize etmeye falan çalışmadığını fark ettim. Acaba birazcık egonu okşamış olabilir mi?"

Vincent ona baktı. Belli ki Mina bu hikâyeyi kendisinden çok daha komik buluyordu. Vincent'ın unutmak için elinden geleni yaptığı kalpli dövme en olmadık zamanlarda gözünde canlanmaya devam ediyordu.

Eliyle yüzünü sıvazladı ve Mina'nın peşinden salona gitti. Daire tıpkı son gelişindeki gibi titizlikle temizlenmişti. Düzeni

bozan tek şey salonun duvarındaki karmaşaydı. İşte bu yeniydi. Yerde birkaç tablo duruyordu. Vincent bunların duvarı kaplayan şeylere yer açmak için indirildiklerini tahmin etti. Mina'nın soruşturmanın parçası olduğu için erişebildiği tüm belgeler ve fotoğraflar duvardaymış gibi görünüyordu. Vincent'ın daha önce görmediği bazı şeyler bile vardı. Her şey jelatinle kaplanmıştı.

"Daha önce de başıma geldi" dedi Vincent. "Tacizcilerden bahsediyorum. Sadece bu kadar aşırısına denk gelmemiştim. Genellikle sıkılmış ev hanımları ya da kimlikleri konusunda kafa karışıklığı yaşayan genç erkekler her nedense benimle birlikte olurlarsa tüm sorunlarının çözüleceğine inanırlar."

"Şu işe bak, seni Kazanova."

"Hiç de bile. Eğer beni bulmasalardı bu duygularını başka birine ya da bir şeye yansıtacaklardı. Ama Anna biraz farklı. Diğerlerinin aksine, bunun bir fantezi olmasıyla yetinmek onu tatmin etmiyor. Yardımı dokunacak gibi görünen tek şey, aramıza olabildiğince büyük bir mesafe koymak. Gerekirse polisin yardımıyla."

"Benden seni korumamı mı istiyorsun?" dedi Mina gülümseyerek.

"Bunu zaten yapıyorsun."

Mina, "Ruben, Anna'nın haberini alsaydı çok memnun olurdu" diyerek güldü.

Vincent tekrar duvara baktı. Tüm polisiye filmlerinde neden her şeyi duvara astıklarını hiç anlamamıştı; kamerada iyi görünmesi dışında. Ama Mina'nın duvarını görünce birdenbire nedenini anladı. Bu tersten zihin haritası yapmaya benziyordu. Bir ana fikirden yola çıkmak ve onu dallandırıp budaklandırmak yerine, Mina mevcut dalları bir araya getirmişti ve onları neyin birbirine bağladığını arıyordu. Bu eserin ortasında bir fotoğraf vardı. Duvara yaklaştı ve başıyla fotoğrafı işaret etti.

"Yoksa bu..."

"Ben de bu yüzden aradım" dedi Mina.

Sesi biraz titrekçe çıkıyordu. Vincent'ın nasıl tepki vereceğinden korkar gibi bir hali vardı. Vincent fotoğrafı anlamak için

yakından incelemeye gerek duymadı; onu daha önce pek çok kez görmüştü. Üstünden çok uzun bir zaman geçmiş olsa bile. Hem de çok uzun bir zaman. Jelatinli fotoğrafı duvardan çıkarmak için elini uzattı ama Mina'nın keskince nefes alışını duyunca durdu. Bunu akıl etmesi gerekirdi. Arkalarındaki masanın üzerinde bir kutu dolusu tek kullanımlık pamuklu eldiven duruyordu. Vincent kutudan bir çift eldiven aldı, ellerine geçirdi ve tekrar fotoğrafa uzandı. Mina bu sefer tepki vermedi.

Bu bir sınıf fotoğrafıydı. Vincent fotoğrafın arkasını çevirdi.

Kvibille İlköğretim Okulu, 1B Sınıfı yazıyordu. Tekrar fotoğrafın ön yüzünü çevirdi. Giysilerden 1980'lerin başları olduğu anlaşılıyordu.

Mina gülümseyen, ön dişleri ayrık, tıknaz bir okul müdiresinin arkasına gizlenmeye çalışan bir çocuğu işaret ederek, "Arka sırada duran sensin, değil mi?" dedi.

Vincent başıyla onayladı ve güçlükle yutkundu. Bu taşınmadan ve okul değiştirmeden önce Kvibille İlkokulu'nda çekilen ve içinde bulunduğu tek fotoğraftı. Ama resimdeki oğlanla bugünkü hali arasında hiçbir benzerlik göremedi. O oğlan nasıl kendisine dönüşebilmişti? Kendini tanımaması iyi miydi kötü mü? Kendini tanımak istemiyor muydu?

Mina, "Adının Boman olduğunu bilmiyordum" deyince Vincent fotoğrafın altındaki isim listesini okudu.

Vincent Adrian Boman.

Boman. Bu adı duymayalı uzun zaman olmuştu.

"Walderlar benim koruyucu ailemdi" dedi kendi kendine başını sallayarak. "Onların soyadını aldım. Daha önce soyadım Boman'dı. Peki ama eski sınıf fotoğrafımı nasıl buldun?"

"Dürüstçe polislik yaptım. Walderları nüfus kayıtlarında bulmak kolay oldu. Onlardan sadece birkaç tane var ve içlerinden sadece bir aile Vincent adında bir yetimi almıştı. Sosyal hizmetler evraklarında çocuğun asıl soyadının Boman olduğu ve senin Kvibille'de yaşadığın yazıyordu. Gerisi kolay oldu. Ama fotoğrafı sana gösterme sebebim bu değil."

Mina onun sınıf arkadaşlarından birini işaret etti.

"Bu kızın adı Jessica Widergård. Kendisi Robert'ın annesi. Aynı görünüyor. Bobby'le ilgili haberlere bakınca onu hemen tanıdım."

Vincent'ın benzi soldu. Uzunca bir süre fotoğrafa baktı. Sonra Jessica'nın yanında oturan diğer iki kızı işaret etti.

"Üç kişilerdi. Jessica, Malin ve Charlotte. Sickan, Malla ve Lotta."

Gözleri sonuna kadar açılan Mina, "İyi arkadaşlar mıydı?" dedi.

"Evet, öyle de denebilir. Her zaman birlikte takılırlardı. Kız kardeşler gibi. Neden sordun?"

"Çünkü Malin Bengtsson ve Charlotte Hamberg, Agnes ve Tuva'nın anneleri."

Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi.

Mina sonunda, "Onları tanıyor muydun?" diye sordu.

"Sickan, Malla ve Lotta'yı mı?" dedi Vincent ruhsuzca. "Kesinlikle. Bu fotoğraf çekildikten sonraki yaz dördümüz birlikte çok zaman geçirdik. Ben okulumu değiştirmeden önce."

Hayatının büyük bir bölümü boyunca bastırdığı anılar bir anda bir hızlı trenin ivmesiyle üzerine doğru gelmeye başladı. Ahırdaki sihir atölyesi. Kendi yaptığı ve üzerinde yıldızlar olan kutu.

Jane'e sürpriz yapacaklardı.

Annesi o gün çok mutluydu.

Sınıf fotoğrafının her sırasında yedi çocuk ve toplamda üç sıra vardı. 7+ 3, 10 ederdi. Fotoğraf 1982 baharında çekilmişti. 1 + 9, 10 ederdi. 8 + 2 de 10 ederdi. 10+10+10. Bir eşkenar üçgenin üç kenarı. Annesinin kesilmiş tostları gibi. Kenarların eşit olması önemliydi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın aklına hep annesi geliyordu.

En fazla yarım dakika.

Bisikletlerine binip yüzmeye gitmişlerdi.

"Anlamıyorum. İsimleri herhangi bir raporda geçseydi hemen tepki göstermem gerekirdi ama bildiğim kadarıyla isimlerini hiçbir yerde görmedim. Anlamıyorum."

"Çünkü soruşturmaya dahil değillerdi. Charlotte, Agnes'i doğurduktan kısa bir süre sonra vefat etmiş. Tuva'nın annesi Ma-

lın. Tuva on altı yaşına geldiğinde kocasıyla Fransa'ya gitmiş. O zamandan beri de ülkeye geri dönmemiş. Bobby'nin annesi Jessica'nın adını ise raporda okumuştun. Ama buna dikkat etmemiş olman şaşırtıcı değil, çünkü artık Widergård soyadını kullanmıyor. Evlenince o da diğerleri gibi soyadını değiştirmiş. Tıpkı senin gibi. Soyadını değiştirmeni kastediyorum."

Vincent fotoğrafa baktı. Eski arkadaşlarına. O yaz yüzmeye gitmişlerdi. Diğerleri. O yüzmemişti. Orada öylece oturup göle bakmıştı. O karanlık, derin gölgenin bugüne kadar uzanıp onu yutacak kadar büyük olduğunu hissetti.

Mina, "Her neyse" diye devam etti, "bu sınıf fotoğrafı kurbanların annelerinin birbirlerini tanıdıklarını kanıtlıyor. Ve şimdi seni de tanıdıklarını söylüyorsun. Birlikte oynadığınızı. Bu rastlantı olamaz."

Mina tam önünde durdu ve inanılmaz bir şekilde ellerini tuttu. Şu anda çok ciddiydi.

"Vincent, senin bu meseleyle ne ilgin var?" diye sordu.

"Benim mi? Ama... İlgim olmak zorunda mı? Onları tanıyan başka insanların da olduğu kesin. Bana on dakika verirsen, Malin, Jessica ve Charlotte'un aynı dükkândan tatlı aldıklarını kanıtlayabilirim. Ya da gençliklerinde aynı oğlanla öpüştüklerini. Ya da yetişkinliklerinde aynı yerde çalıştıklarını. Üçüyle de tanışmış olabilecek herhangi birini çapraz sorguya mı çekeceksin?"

Mina bu savunma karşısında şaşkına dönerek ellerini çekti. Vincent onu incitmek istememişti. Sadece bu söylediklerine çok hazırlıksız yakalanmıştı. Ve henüz söylemediklerine.

Elini ona uzatarak, "Üzgünüm" dedi.

Mina elini tutmadı.

"Haklısın" dedi Vincent. "Bunun bir rastlantı olması pek olası değil. Hele soruşturmaya yardımcı olduğum düşünülürse. Diğer ortak arkadaşlarının hiçbiri bunu yapmıyor. Sadece bir şekilde bu işin içinde olduğumu, sana söylemediğim bir şey bildiğimi düşünmeni istemiyorum. Özellikle de kitaptaki mesaj göz önüne alındığında. Tüm bunların ne anlama geldiğini gerçekten anlamıyorum."

Vincent sınıf fotoğrafını işaret etti.

"Yoksa... Sence dördüncü kurban ben miyim? Ya da oğlum Benjamin mi? Onu da alnına bir sayı oyulmuş halde, bir origami kutusuna sıkıştırılmış olarak mı bulacaksınız?"

Vincent sanki bedeninin dışında durmuş, kendini izliyormuş gibi hissediyordu. Sanki tüm bunlar bir filmmiş gibi. Ama Mina başını iki yana salladı.

"Bence buradaki rolün bambaşka" dedi ve masaya doğru yürüdü. Masadan jelatinle kaplı bir kâğıt alıp ona uzattı. Bu Hallandsposten gazetesinin eski sayılarından birinde yayımlanan bir haberdi. Haber bütün sayfayı kaplamış, ünlem işaretleriyle biten sansasyonel bir başlıkla kullanılmıştı. Ancak sayfanın büyük bir kısmını kaplayan bir fotoğraf vardı. Vincent bu haberi sadece bir kez, koruyucu ailesi gazeteyi fırlatıp atmadan önce görmüştü. Ama bunu asla unutmayacaktı. Fotoğrafta, bir çiftliğin bahçesinde duran genç bir oğlan vardı. Buranın hangi çiftlik olduğunu söylemek imkânsızdı ama Vincent biliyordu. Daha büyük bir gazete muhtemelen farklı bir fotoğraf seçerdi ya da hiçbir fotoğrafı yayımlamazdı. Ancak Hallandsposten'deki editör çocukların fotoğraflarını yayımlamakta sakınca görmemişti. Seksenli yıllar farklı bir dönemdi.

Oğlanın arkasındaki çizgili polis kordonu, güvenlik çemberine alınmış bir alanı işaret ediyordu. Ve polis kordonunun arkasmda, bir ahırın önünde, üzerinde yıldızlar bulunan bir kutu seçiliyordu.

Oğlan doğrudan kameraya bakıyordu. Bakışları dünyadaki bütün kederi ve acıyı içeriyordu. Vincent bu bakışı tanımakta hiç zorlanmadı. Her sabah banyo aynasına baktığında hâlâ aynı bakışı görüyordu.

"Kaç meslektaşın biliyor?" diye fısıldadı.

"Henüz hiçbiri" dedi Mina.

Vincent uzunca bir süre duraksadı.

Mina, "Neden bir şey söylemedin?" dedi. "Cidden, lanet olsun."

Başını geriye doğru attı ve gözlerini kırpıştırdı ama Vincent sesindeki duygu yüklü tınıyı duymuştu.

"Ne düşünmem gerekiyor Vincent? Sana güvenmiştim."

"Daha çocuktum, Mina."

Mina'nın gözyaşları açıkça yanaklarından süzülüyordu. Mina kazağının koluyla yüzünü sildi.

"Kimseye güvenmemeyi prensip edinmiştim" dedi. "Ama senin için bir istisna yaptım. Diğerlerinin de sana güvenmelerini sağladım. Haklı olduğumu gösterdiğin için lanet olsun sana. Herhalde diğerlerine söylediğim an baş şüphelimiz olacağının farkındasın, değil mi?"

Vincent yere baktı.

"Peki ne yaptığımdan şüpheleniyorsun?" dedi. "Onları benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

Mina burnunu çekti ve kendini topladı. Onu tamamen profesyonel bir bakışla inceledi.

"Bu güzel bir soru" dedi açıkça. "Öldürdün mü?"

109

Yaz akşamı olması gerekenden daha karanlıktı. Arabayla Mina'ya giderken ortada olmayan bulutlar şimdi gökyüzünü kaplıyordu. Her an yağmur yağabilirmiş gibi görünüyordu. Vincent eve dönüş yolunda dikkatini toplamakta zorlanıyordu ama neyse ki yollarda çok fazla araba yoktu. İnsanlar henüz yaz tatillerinden dönmemişlerdi. Vincent'ın arabayı nasıl kullandığı göz önüne alınırsa şanslı sayılırlardı.

Diğer yandan, Vincent hemen eve dönmek istemiyordu. Eve döndüğünde, Mina'nın söylediği her şeyi sindirmek için ihtiyaç duyduğu süreye sahip olmayacaktı. Maria çoktan bir kısa mesaj göndermiş ve Aston'un "devasa bir Lego uzay gemisi" inşa etmek istediğini ve bu görevi cömertçe Vincent'a devrettiğini bildirmişti. Ya da Maria'nın deyimiyle; "bu erkeklerin işi"ydi. Maria sık sık kendini eşit hissetmesinin önemli olduğunu söylerdi. Belli ki oğluyla Lego yapmak, eşit hissetmesini sağlayan etkinliklere dahil değildi. Aslında bu durum Vincent'ı rahatsız etmiyordu. Sadece Maria ne kaçırdığını bilmiyordu.

Ancak Vincent bu sefer, önce kafasını boşaltmak için eve uzun yoldan gitmeye karar verdi. Belki de Robert'ı buldukları Partihallerna otoparkının önünden geçerdi. Bunun zihnini hızlandırıp hızlandırmadığını görebilirdi. Öte yandan, cinayet zanlısı olma yolunda ilerlediğine göre, bir olay yerini ziyaret etmesi hoş karşılanmayabilirdi. Mina muhtemelen çoktan Julia'yı aramış ve ona her şeyi anlatmıştı. Kendisini gözaltına almak için kimi göndereceklerini merak etti. Christer'ı mı? Hayır. Christer'ı göndermezlerdi. Ruben. Elbette Ruben'i gönderirlerdi. Kaportanın üzerine hafif bir yağmur çiselemeye başlayınca silecekleri çalıştırdı.

Mina'nın bilgileri, doğru sırayla açılması gereken bir kutuydu. En baştan başlamalıydı. Sınıf arkadaşlarından. Malin, Jessica ve Charlotte'tan. Ya da Malla, Sickan ve Lotta'dan. Küçüklük arkadaşlarından. Daha sonra Tuva, Robert ve Agnes'in anneleri olan arkadaşlarından. Ama bu olanlar mutlaka kendisiyle ilgili olmak zorunda değildi. Öyle değil mi?

Yağmur şiddetini artırdı ve Vincent silecekleri hızlandırdı. Arabanın çatısındaki pıtırtı biraz hipnotik bir etki yaratıyordu; düşünceleri uçup gitmek isterken, Vincent onları mantıklı bir sıraya dizmek için çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Mina'nın keşfi özellikle onunla ilgili değilse bu ne anlama geliyordu? Biri bütün eski sınıf arkadaşlarının çocuklarını mı öldürüyordu? Neden özellikle onların çocuklarını? Neden aynı yıl mezun olan diğer sınıftakilerin çocukları seçilmemişti?

Hayır, hedef hepsinin çocukları değildi. Geri sayımın kendine özgü bir dili vardı. Sadece dört cinayet işlenecekti ve geri sayım sıfıra ulaştığında özel bir şey olacaktı. Vincent bundan emindi. Özellikle Malin, Jessica ve Charlotte'u birbirlerine bağlayan bir şey. Ortak bir düşmanları mı vardı? Ama ortak bir düşmanları olsaydı, o zaman öldürülenler kendileri olmalıydı; birbirleriyle hiç karşılaşmamış olan çocukları değil.

Ve dördüncü kişi – yani bir numaralı kurban kendisi değilse kimdi? Çünkü katilin mesajını içeren kitaba rağmen, ortak payda olan Vincent hâlâ kurbanın kendisi olabileceğini kabul etmeye hazır değildi. Kuşkusuz, dördü kısa bir süre için ayrılmaz bir grup olmuşlardı. Yaz boyunca. Ama oradan uzaklaştığında, herhalde başka birini bulmuşlardı. Dördüncü kişi kendisi olabilirdi ama bu kesin değildi. Başka bir arkadaşları da olabilirdi. Ne de olsa onunla sadece kısa bir zaman, onsuz uzun bir zaman geçirmişlerdi. Birlikteyken o kadar da önemli bir grup değillerdi. Bu hiç mantıklı değildi.

Dahası, şu anda geçmişini bilen hiç kimse yoktu. Gazetedeki makalenin ardından koruyucu ebeveyni olanları örtbas etmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Ve iyi bir iş çıkarmışlardı. Vincent, Mina'nın gerçeği ortaya çıkarmayı başarmasına gerçekten şaşır-

mıştı. O zamanlar Vincent Walder diye biri yoktu. Kvibille'deyken sadece Vincent Boman'dı.

Boman.

Bo-man.

Bekle

bekle

bekle

Gaz pedalına bastı ve hızla bir kavşağa girdi. Biri öfkeyle ona korna çaldı. Sonra gök yarıldı ve yağmur tüm gücüyle yağmaya başladı. Önemli değildi. Hiçbir şey önemli değildi. Tarihler dışında. Ne demek istediklerini biliyordu. Benjamin'le tekrar üzerinden geçmesi gerekiyordu ama şifreyi kırmıştı. Sayıların tam karşısında, kaportanın birkaç santim üzerinde uçuştuklarını ve yağmurda ışıldayarak harflere dönüştüklerini gördü. Ve açığa vurdukları şey onu dehşete düşürdü.

110

Mina soğuk zeminde oturmuş, duvarına bakıyordu. Vincent'ın fotoğrafı da ona bakıyordu. Gazete haberini, inşa ettiği örümcek ağının ortasındaki sınıf fotoğrafının üstüne yapıştırmıştı. Elinde Rubik küpü vardı. Vincent'ın onun için çözdüğü küp. Küpü iki eli arasında atıp tutmaya başladı. Küpü çevirmeye niyetlendi ama cesaret edemedi. Onu tekrar bitmiş haline getirip getiremeyeceğinden emin değildi. Sanki onu usulca çevirmekle durdurulamaz bir zincirleme reaksiyonu tetikleyecek ve eski haline getirmek için yapılan her girişim sadece daha fazla düzensizlik yaratacaktı. Tıpkı hayatı gibi.

Yedi yaşındaki Vincent Boman kederli gözlerle duvardan ona bakıyordu.

Mina ona güvenmişti. Tanrım, Mina uyurken Vincent buradaydı.

Küp bir elinden diğerine geçti.

Onun en derindeki benliğinin bir kısmını tanımasına izin vermişti. Vincent ise başından beri ona yalan söylemişti.

Küp havada bir yay çizerek diğer eline geri döndü.

Keşke Vincent bu konuda bir şey söyleseydi. Annesine olanlar hakkında. Bu anıyı bastırdığını iddia etmişti. Hatırlayamadığını. Mina ona inanmak istiyordu ama bunu bir daha yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

Neden yalnızlığıyla yetinmemişti?

Tekrar küpe baktı. Sonra olanca gücüyle duvara fırlattı. Küp genç Vincent'ın alnına çarptı ve parçalara ayrıldı. Mina kollarını bacaklarına doladı ve sessizce ağlarken, oturduğu yerde ileri-geri sallanmaya başladı.

111

Vincent kapıyı çalmadan Benjamin'in odasına daldı. Oğlu her zamanki gibi kulaklıklarını takmış, yatakta uzanıyordu ve dizüstü bilgisayarı göğüs kafesinde duruyordu. Vincent içeri dalınca sıçradı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Benjamin, dizüstü bilgisayarını kapatarak. "Yerdeki kitaplarıma dikkat et. Üstünden sular damlıyor!"

Benjamin haklıydı. Vincent'ın altındaki zemine su akıyordu. Vincent üzerindekileri çıkarmaya zahmet etmeden, doğruca Benjamin'in odasına koşmuştu. Garaj ile ön kapı arasındaki kısa yolda yağmurdan sırılsıklam olmuştu ve burnunun ucundan damlayan suyu hissedebiliyordu. Çalışma sandalyesinin arkasına asılmış bir havluya uzandı ama Benjamin ona engel oldu.

"Onu kullanmasan iyi olur."

Vincent elini çekti. Nedenini sormayacaktı.

"Cinayetler" dedi, ceketini çıkararak. "Tarihleri açsana."

Benjamin yavaşça yataktan kalkıp bilgisayarın bulunduğu masaya doğru ilerleyerek içini çekti. "Yine mi?" dedi. "Bu hafta üniversite yeniden başlıyor, biliyorsun değil mi? Yoğunlaşmam gereken bir sürü ders var."

Vincent oğlunun itirazını umursamadan, "Bütün tarihleri önümde görmem gerekiyor" dedi.

Benjamin öfkeyle, "Lütfen kurulanır mısın?" dedi ve yeni boyanmış birkaç Warhammer figürünü güvenli bir yere taşıdı. "Her şeyi sırılsıklam ediyorsun."

Benjamin Excel sayfasını açarken Vincent hemen banyodan bir havlu aldı.

Geri dönünce, "Şifreyi kırmak için bir şeyler yapmaya çalıştığımız ilk seferi hatırlıyor musun?" dedi.

"Tarihleri harflere çevirmemizi mi kastediyorsun? 1 A, 2 B falan gibi mi? Dünyanın en basit şifresi. Onunla hiçbir yere varamadık."

Vincent havluyu saçlarına sürterek, "Hadi tekrar yapalım" dedi. "Sayısal sırayı takip ederek."

"Tamam, eğer sakinleşmeni sağlayacaksa yapalım. Ama nedenini anlamıyorum."

Benjamin, Agnes, Tuva ve Robert'ın tarih ve saatlerini gösteren resimlerini açtı.

"İlk cinayet, Agnes'in sözde intiharı, on üç Ocak saat 14.00'te gerçekleşmiş" dedi. "13-1-14. Bunun karşılığı M-A-N."

Konuşurken resmin altındaki rakamları harflerle değiştirdi.

"Tuva, yirmi Şubat saat 15.00'te kılıçlı kutuda öldürülmüş. 20-2-15. Bunun karşılığı da T-B-O. İsimsiz muhbire göre Robert üç Mayıs'ta saat 14.00'te parçalara ayrılmış. Bu da 3-5-14 eder. Bunun karşılığı da C-E-N."

Son rakamları harflerle değiştirdi ve Vincent'ın ekranı rahatça görebilmesi için sandalyesini masadan uzaklaştırdı.

"M-A-N-T-B-O-C-E-N. Hâlâ bir şey ifade etmiyor. Ama bunu zaten biliyorduk."

Vincent, yere olabildiğince az su damlatmak için havlunun üzerinde durarak, "Hiçbir anlamı yok, çünkü cinayetlerin sırası bu" dedi. "Kronolojik sıra. Ama sayısal sıra diğer türlü. Agnes'in üzerine dört rakamı oyulmuştu. Tuva üçü temsil ediyor. Robert ikiyi. Onları sayısal sıraya dizelim, yani iki-üç-dört şeklinde. Robert-Tuva-Agnes."

Benjamin ekranda Robert ve Agnes'in yerlerini değiştirdi ve yeni harf kombinasyonuna baktı.

"C-E-N-T-B-O-M-A-N. Hâlâ anlamıyorum" dedi kaşlarını çatarak. "Hâlâ saçmalık gibi geliyor."

"Hiç de değil" dedi Vincent. "Bu bize bir sonraki cinayetin – yani bir numaralı cinayetin– ne zaman gerçekleşeceğini anlatıyor. Yirmi iki Eylül günü saat 14.00'te. Bir ay sonra."

Benjamin şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu sonuca nasıl varıyorsun?" dedi.

"Çünkü yirmi iki Eylül'ün ve saat 14.00'ün şifresi 22-9-14. Yani V-I-N harfleri. Bir numaralı cinayet ilk sırada olmalı, diğerlerinden önce. Görmüyor musun?"

Vincent hayal kırıklığı içinde Benjamin'in üzerine eğilerek klavyeye uzandı ve diğer harflerin önüne V-I-N harflerini yazdı. Klavye ıslandı ama yapacak bir şey yoktu.

"Bir, iki, üç ve dört. Dört cinayet" dedi.

Ekranda V-I-N-C-E-N-T-B-O-M-A-N yazıyordu.

"Vincent Boman benim gerçek adım. Cinayetler en başından beri bana bir mesaj vermek için işlenmiş."

112

Essingeleden'de araba kullanan kahrolası pazar şoförleri neden kenara çekilmeyi öğrenemiyorlardı? Ruben ikinci vitese geçti. Aslında günlerden perşembeydi ama Ruben yine de haklıydı. Bu kadar insanın yollarda ne işi vardı? Tekrar üçüncü vitese geçti ve eğer şansını zorlarsa dördüncüye geçip geçemeyeceğini merak etti. Ama yolun ilerisi pek de iyi görünmüyordu. Beyaz bir Toyota Auris şerit değiştirmiş ve önüne çıkmıştı.

"Tamam, tamam Ellinor" dedi arabayla konuşarak. "Sakinleş."

Motorun hayal kırıklığı içinde homurdandığını hayal etti. Arabası gerçek Ellinor'un aksine onu asla yarı yolda bırakmazdı; asla ondan bıktığını söylemezdi. Ruben parmaklarını kontrol panelinin üstünde gezdirdi ve biriken tozu fark etti. Onu temizlemeliydi.

Sonra fikrini değiştirdi. Aslında şu anda otobanda olması gerekiyordu. Ama bunun yerine emniyet müdürlüğüne gidiyordu. Cinayet soruşturması çok uzun süredir durma noktasma gelmişti. Tüm ipuçları onları çıkmaz yollara sokmuştu. Görünüşe göre şimdi ne kadar az şey bulduklarına bakan başkaları da vardı. Ruben sözde ekiplerinin hâlâ resmî olarak var olup olmadığını bile bilmiyordu. Meslektaşları muhtemelen beceriksizliğine gülüyorlardı. Yakın gelecekte adı çıkmış ama çözülmemiş bir seri cinayet çılgınlığıyla ilişkilendirilecek olması epey utanç vericiydi. Ama az önceki gelişme, bardağı taşıran son damlaydı. Vincent Walder denen sihirbaz bozuntusu yine bir toplantı talep etmişti. Vincent bir sivildi ve koca bir sahtekârdan başka bir şey değildi. Ekibi bu şekilde çağırmaya hakkı yoktu. Hem de tatilin ortasında.

Ruben elini yan koltuktaki kahverengi zarfın üzerine koyarak hâlâ orada durduğundan emin oldu. Zarf postayla gelmişti. Gönderenin adresi yoktu. Zarfın içindekiler ilk başta Ruben'in nefesini kesmiş, sonra gülmeye başlamış ve son olarak sinirlenmişti. Bunu her kim gönderdiyse, Vincent'ın soruşturmaya karıştığını bilen biri olduğu aşikârdı.

Zarfın içeriği mentalistin yepyeni bir yüzünü ortaya koyuyordu. Ruben artık Vincent'ın hepsini kandırdığını biliyordu. Ama belli ki mentalist bunun yeterli olmadığını düşünmüş ve yüzlerine karşı yalan söylemek istemişti. Toplantının amacı buydu. Ruben bundan kesinlikle emindi. Kahrolası Vincent Walder. Ruben onun iyi biri olduğunu düşünmeye bile başlamıştı. Vincent'ın ona yardım etmek istediğini sanmıştı. Bunun için onu asla affetmeyecekti.

Yanındaki zarfa tekrar dokundu.

Zalimce, "Sonun yaklaşıyor Vincent Walder" dedi ve gaza bastı.

Az ilerideki Toyota yoldan çekilmek zorunda kalacaktı.

113

Ruben toplantı odasına ilk gelen kişiydi. Vincent'ın sunumunu yapacağını tahmin ettiği beyaz tahtanın karşısında bir sandalye seçti. Ruben onu her zaman gözünün önünde bulundurmak istiyordu.

Peder az sonra aylak aylak içeri girdi. Sakalları uzamıştı. Görünüşe göre tatilinin başından beri jileti eline almamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde bronzlaşmış ve uyanık görünüyordu. Ruben'in sürprizi yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Peder ona göz kırptı.

"İki haftadır ailemin yanında kalıyoruz" dedi mutlu bir şekilde gülümseyerek. "Rüyada gibiyiz. Altmış yaşındaki iki enerjik insanın ruh sağlığında bu kadar büyük bir fark yaratmaları inanılmaz. Hem benim hem de Anette'in. Birkaç yıl boyunca geri dönmemize izin vermeyebilirler. Babam son bez değişiminde biraz bitkin görünüyordu. Ama bir kitap okumaya bile başladım. Yani, neredeyse. En azından hangi kitabı okumaya başlayacağımı düşündüm."

Peder memnuniyetle içini çekerek Ruben'in yanına otururken, Christer ile Mina içeri girdiler. Bir konuşmanın ortasındalardı. Mina ağlamış gibi görünüyordu; gözlerinin çevresi kızarmıştı. Belki de cildini kurutan dezenfektan jelden yüzüne de sürmüştü; bu Ruben'i hiç şaşırtmazdı.

"Söz veriyorum" dedi Christer. "Hiç sorun değil. Daha önce de söylediğim gibi, yanımda olduğu için çok mutluyum. Bosse'ye taşlarla süslü daha güzel bir tasma bile aldım. Açıkçası elmaslar gerçek değil ama yürüyüşe çıktığımızda güzelce parlıyorlar."

Mina, "Bundan sonra sana bir yıllık maaş borcum olacak" diye iç çekerek Peder'in yanına oturdu.

Christer güldü ve Ruben'in diğer tarafına oturdu.

"Güzel kolyeymiş Mina" dedi Peder durup dururken. "Sanırım televizyonda reklamlarını görmüştüm. Şu manyetik şeylerden biri, değil mi?"

"Vay be, ne kadar dikkatlisin!" dedi Christer gülerek. "Biraz uyudun mu bari?"

"Evet, konsantrasyonumu geri kazanmak için sadece birkaç saat boyunca komada kalmam yeterli oldu."

"Hediye" dedi Mina ters bir şekilde.

Ruben onun bir sebepten dolayı bu konu hakkında konuşmak istemediğini fark etti. Fakat Peder görünüşe göre yeni bulduğu zihinsel çevikliğinden o kadar mutluydu ki, işaretleri fark edemedi.

Ruben, Peder'in kolyeyle ilgili başka bir şey sormasına fırsat vermeden konuyu değiştirerek, "Vincent'ın seninle geleceğini düşünmüştüm" dedi.

Mina az önceki gibi sertçe, "Neden?" dedi. "Birlikte yaşamıyoruz ki."

"Bazen merak ediyorum."

Mina kaşlarını çattı ve dik dik Ruben'e baktı. Belli ki Vincent gözden düşmüştü. Eh, bu da bir şeydi. Ruben tam mentalist hakkında birkaç seçkin söz edecekken Julia ile Vincent içeri girdiler.

"Güzel, hepiniz buradasınız" dedi Julia. "Hemen başlayalım."

Julia dizinin hemen üstünde biten yazlık bir elbise giymişti. Bu bir polis soruşturmasının başındaki kişi için en uygun kıyafet olmayabilirdi ama Julia da izin almak zorunda kalmıştı. Ve Ruben'in bu durumla ilgili hiçbir şikâyeti yoktu. O biçimli bacakların kalçalara kadar uzanan devamını kolayca hayal edebiliyordu. Elbisenin altının nasıl göründüğünü çok iyi biliyordu. Kahretsin, eğer yanılmıyorsa Julia bugün tanga giymişti. Toplantının geri kalanı boyunca çok hoş bir fantezi kurması için bu kadarı yeterliydi ama Vincent her şeyi mahvetti. İşte oradaydı, gergin görünmeye çalışıyordu. Kendini beğenmiş alçak. Ama Ruben'in acelesi yoktu. Doğru anı bekleyecekti. Daha önce aralarında geçen konuşma muhtemelen bir tuzaktı. Vincent içeriye

sızmanın ve polisin gerçekte ne kadarını bildiğini öğrenmenin bir yolunu arıyordu.

"Şu anda soruşturmayı yöneten sersemleri de çağırmamız gerekmez mi?" dedi. "Çünkü 'tatilimizden' resmî olarak dönmedik."

Vincent huzursuzlanarak, "Aslında bunu önce sizlere anlatmak istiyorum" dedi. "Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

Ruben, "AA muhbiriyle mi ilgili?" diye sordu.

"Oradan hiçbir şey çıkmadı" dedi Julia. "Kızın Vincent'ın hayranı olduğu anlaşıldı. Kitap hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

"Tanrı aşkına."

Vincent, "Konuyu nasıl toparlayacağımı bilmiyorum" diyerek boğazını temizledi. "Başından beri, cinayetlerle ilgili bilgilerde bir şifre ya da mesaj bulunduğunu iddia ettim. Artık o şifreyi bulduk. Başından beri gözümüzün önündeymiş."

Vincent beyaz tahtaya Agnes-Tuva-Robert yazdı.

İsimleri işaret ederek, "Cinayetlerin işlendiği sıra bu" dedi. "Ama bunun yerine cesetlere oyulmuş sayıları hesaba katarsak, sıra şöyle olur."

İsimleri sildi ve bu sefer Robert-Tuva-Agnes yazdı. Sonra Robert'ın önüne bir soru işareti koydu.

"Soru işareti bir numaralı cinayeti temsil ediyor. Geri sayımın sonunu. Ama bu serinin başlangıcını. Elimizdeki üç cinayetin gününü, ayını ve zamanını bir A'ya, iki B'ye karşılık gelecek şekilde harflere çevirirsek, şunu elde ediyoruz."

Vincent isimlerin altına bir ok çizdi ve hemen aşağıya, yeni bir satıra CEN-TBO-MAN yazdı.

"Bu bize iki önemli bilgi veriyor" diye devam etti. "Bize bir sonraki cinayetin tarihini veriyor. Bu iyi bir şey. Ama eğer bu doğruysa, o halde korkarım ki açıklayamayacağım bir şekilde beni de ilgilendiriyor."

Vincent boğazını temizledi. Tedirgin olduğu anlaşılıyordu. İyi bir aktördü. Ruben bu konuda hakkını teslim etmeliydi. Vincent'ın küçük gösterisine bir süre daha devam etmesine izin verecekti.

"Bir şey daha var" dedi Vincent. "Benim adım Boman'dı."

Bir numaranın altına, diğer harflerin önüne gelecek şekilde VIN- yazdı.

VIN-CEN-TBO-MAN. Ruben alçak sesle güldü. Etkilendiğini kendisine itiraf etmek zorunda kaldı. Vincent'ın bu kadar ileri gitmeye cesaret edeceğini düşünmemişti. Vincent ya fazlasıyla cüretkârdı ya da kendini dev aynasında görüyordu. Ruben hangisinin doğru olduğunu biliyordu.

Christer odadaki herkes aynı şeyi fark ettikten bir saniye sonra, "Ama orada Vincent Boman yazıyor!" diye haykırdı. "Nasıl olur?"

Vincent, Christer'a aldırış etmeden, "Haklı olduğumu varsayarsak, son cinayet bu nedenle yirmi iki Eylül'de saat 14.00'te gerçekleşecek. Çünkü 22-9-14 bize V-I-N harflerini veriyor" dedi.

Peder, "Anette'in doğum günü!" Peder bağırdı. Yeni uyanmış gibi bir hali vardı.

Anlaşılan iki haftalık dinlenmeden elde ettiği enerjiyi tüketmişti.

Diğerleri ona baktılar.

"Şey, evet. Yirmi iki Eylül. Karımın doğum günü" dedi Peder kızararak.

"Ve aynı güne önemli bir doktor randevum var" dedi Julia alaycı bir biçimde.

Peder, "Ama anlamıyorum" diye devam etti. "Cinayetlerde neden senin adın heceleniyor?"

"Ruben, sanırım resmî olarak göreve geri döndük" dedi Julia. "Hem de ne görev. Şeflere haber veririm."

Mina gergin ama tarafsız bir ses tonuyla, "Vincent ile cinayetler arasındaki tek bağlantı isim değil" dedi. "Kurbanlarımızın anneleri Vincent'ın eski oyun arkadaşları."

Ruben, Vincent'ın yüzünün ne kadar kızardığını görünce gülümsedi. Vincent muhtemelen yerin yarılarak kendisini yutmasını istiyordu. Ne kadar iyi bir oyuncu olursa olsun, bu açıklama planının bir parçası olamazdı. Bu fazlasıyla uygunsuzdu. Vincent'ın arkadaşları ha? Yüce Tanrım! Aferin, Mina. Vincent şimdi boku yemişti. Ve Ruben henüz ağzını bile açmamıştı.

Vincent kimseyle göz göze gelmeden, "İnanın bana bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok" dedi. "Her nasılsa bu cinayetler benimle ilgili. Kitap sadece başlangıçtı. Kimin bu şekilde peşime düşebileceğini bulmaya çalışıyorum ama aklıma kimse gelmiyor. En fazla konferanslar sayesinde tanıştığım birkaç kıskanç meslektaşım var ama düşmanım yok. Bu ancak kitaplarda veya filmlerde olacak türden bir şey. Gerçek hayatta değil."

Ruben alt dudağını büzerek, "Birileri seni sebepsiz yere tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi görünüyor" dedi. "Zavallı Vincent.'

Sonra zarfı çantasından çıkardı ve masaya koydu.

"Gerçi başka bir açıklamam var" dedi. "O da cinayetleri Vincent'ın kendisinin işlediği. Egosu o kadar büyük ki, cinayet tarihlerine adını gizlemiş; oyun oynar gibi. Ama mesajı bulamadığımızda onun kadar zeki olmadığımız gerçeğinden rahatsız oldu ve bunu bize göstermek zorunda kaldı."

Christer dehşet içinde ona bakarak, "Ruben!" dedi. "Ne diyorsun sen?"

Ruben, "Ben de sihir hakkında bir şeyler okudum" dedi. "Ve öğrendim ki, en iyi sihir numarası, bir şeyi herkesin görebileceği bir yere saklamak. Vincent, onlara Al Koran'ı ve yüzüğünü anlatsana."

Ruben, Vincent'ın kendisini anladığını görebiliyordu. Onu şimdi avucunun içine almıştı.

Vincent yavaş yavaş anlatmaya başladı. "Al Koran ünlü bir sihirbazdı. Ödünç alyansları birbirine bağladığı bir numarayla tanınıyordu. Ancak yüzüklerden biri kendisine aitti. Efsaneye göre numaraya gizli bir açıklığı olan hileli bir yüzüğü göstererek başlardı ve numaranın eskiden böyle olduğunu, ancak kendisinin asla böyle bir hile yapmayacağını söylerdi. Sonra tam olarak bu yöntemi kullanmaya devam ederdi. Ve hiç kimse, yöntemi az önce ifşa etmiş olmasına rağmen –ya da belki de tam da bu yüzden– numaranın nasıl işlediğini bir türlü anlayamazdı. Ama bunun soruşturmayla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Elbette anlıyorsun" dedi Ruben meslektaşlarına dönerek. "Sanırım Vincent az önce bize bir Al Koran numarası çekti. Nu-

marasının mantığını ifşa etti ve bu yüzden cinayetlerin onun tarafından işlendiğine inanmayacağımıza güveniyor. Aksini işaret eden onca kanıta rağmen."

"Ruben, bu yaptıkların çok rahatsız edici suçlamalar" dedi Julia. "Hangi kanıttan bahsediyorsun? Umarım bir yüzük numarasından daha fazlasını sunabilirsin."

"Hadi ama, balık hafızalı mısınız?"

Ruben hayal kırıklığı içinde sesini yükseltti ve işaretparmağını Vincent'a, bir diğerini de beyaz tahtadaki harflere doğrulttu.

"Dostumuz Vincent'ın insanları manipüle ederken kendi adını kullanmaktan daha fazla hoşlandığı bir şey yok. 'Bir sanatçı her zaman eserlerini imzalar.' Bu size bir şey çağrıştırıyor mu? Mesela sırf Vincent'm egosunu okşamak için duvarlara yüzlerce kez VINCENT WALDER yazan ama bunu hatırlamayan adamı."

Vincent'ın yüzü kireç gibi olmuştu.

Cılız bir ses tonuyla, "O deney fanatizmi açıklamak içindi" diye açıklamaya girişti ama diğerlerinin kendisine nasıl baktığını görünce durdu.

Ruben buna bayılıyordu.

Ve henüz işi bitmemişti.

En iyisini sona saklamıştı.

Zarfı açtı ve içindekileri masanın ortasına, herkesin görebileceği bir yere koydu.

"Bu bana postayla gönderildi" dedi. "Belli ki Vincent'ın tuzağına düşmemizi açıkça istemeyen isimsiz bir gönderici tarafından. Siz sormadan söyleyeyim: Evet, doğruluğunu kontrol ettim ve haber gerçek."

Hallandsposten'in eski sayılarından birindeki haberin başlığı, SİHİR TRAJEDİYLE SONUÇLANDI! şeklindeydi. Christer, Peder ve Julia merakla öne eğildiler. Ruben, Mina'nın kısa bir an için Vincent'a baktığını gözden kaçırmadı. Görünüşe göre bu haber onun için yeni değildi. Mina işinde çok iyiydi.

Ruben haberin ilk paragrafını yüksek sesle okudu: "Kvibille yakınlarındaki bir çiftlikte, eğlenceli bir illüzyon birdenbire ölümcül bir gerçekliğe dönüştü."

Sonra bakışlarını tekrar Vincent'a dikti.

"Vincent'ın insanları illüzyonlarla öldürme yöntemleri hakkında bu kadar bilgili olmasına şaşırmamak gerek. Meğer dostumuz Vincent Boman, insanları kutularda öldürme konusunda deneyimliymiş."

114

Kvibille 1982

Sabah erkenden mutfağa inmişti. Annesinin kahvaltısını hazırlamak zordu ve bu sefer daha uzun sürdü. Her şeyin eksiksiz olması gerektiğini biliyordu. Annesi bunun bir ritüel olduğunu söylerdi. Ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu, ayar düğmesinin 3,5'ta durduğundan emin oldu ve bekledi. Mutfak penceresinin ötesinde güneş şimdiden parlıyordu. Ancak birkaç hafta öncesine göre yaklaşık on iki dakika sonra yükselmişti. Yaz tatili bitmek üzereydi. Ve bugün Jane eve dönüyordu. Bugün her şeyin eksiksiz olması gerekiyordu.

Ekmek fırladığında elini yakmamak için bir et şişi kullanarak dilimi dikkatlice makineden çıkardı. Sonra annesinin ona gösterdiği gibi bıçakla dikkatlice bastırarak kenardaki kabuğu titizlikle kesti. Sonra diğer kenarı. Üçüncü kenardaki kabuğu keserken ekmek dilimi çatırdadı. Bıçağı havaya kaldırarak durdu. Kızarmış ekmek dilimi kırılmıştı. Ve çatlak bir santimetre uzunluğundaydı. Bu işe yaramazdı. Ekmeği çöpe attı ve baştan başladı. Ekmek kızartma makinesinde iki dilim ekmek, 3,5'a ayarlandı. Birkaç saniye düşündükten sonra ayarı 3'e indirdi. Tost makinesi çoktan ısınmıştı. Yeni dilimleri yakmak istemiyordu.

Üç denemeden sonra dilimlerden birini kusursuz üçgenlere ayırdı. Sonunda. Birinci adım tamamlanmıştı. Önünde duran yarımlardan birini attı.

Üç sandviç.

Bir üçgenin üç kenarı.

Üçüncü kenar çatlamıştı.

Üç kere üç 9 ederdi.

Ama üç kere üç kere üç 27 ederdi. Ve 2 artı 7 de 9 ederdi.

Ne kadar sayarsa saysın, 9 sayısı her zaman bir üçgeni çağrıştırıyordu.

Başını ellerinin arasına koydu ve parmaklarını şakaklarına bastırdı. Dokuz ile kendi yaşını toplayınca on altı ediyordu, bu da Jane'in yaşıydı. Kendisiyle Jane arasındaki fark dokuzdu. Bir üçgen daha. O, Jane, anneleri. Bu onların üçgeniydi.

Üçüncü kenarı çatlamış bir üçgen.

Dur. Dur. Dur.

Annesinin ritüellerinin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıştı. Her şeyi aynı şekilde yaptığın sürece, düşünceler kontrolü ele geçiremezdi. Unuttuğu bir şey vardı. O da...

Kahveydi. Annesinin kahve makinesini açmayı unutmuştu. Cam demliği suyla doldurup sıcak levhanın üstüne koyarken, annesinin aklına önce hangisinin geldiğini merak etti. Ritüeller mi yoksa ritüellerin durdurmaya çalıştığı düşünceler mi? Acaba ikisi de aynı şey miydi?

Jane akşam çiftliğe vardığında, saat planladığından çok daha geçti. Öte yandan, kimse ona yardım etmeye çalışmamıştı. Bu da aslında annesinin kendisinden başka kimseyi önemsemediğinin göstergelerinden biriydi. Jane gitmeden annesi her türlü tehdidi savurmuştu. Jane bunun ardından onunla iletişim kurma zahmetine bile girmemişti.

Veranda merdivenlerini çıktı ve kapı kolunu indirdi. Kapı kilitliydi. Ne zamandan beri ön kapıyı kilitliyorlardı? Öfkeyle zili çaldı. Bu kadarı çok fazlaydı. Evde yoklarsa küplere binecekti. O gece yine çıkıp gidecekti.

Kapı içeriden açıldı. Erkek kardeşi üstünde pijamalarıyla karşısında duruyordu.

Jane sırt çantasını pat diye yere koyarak, "Neden telefona cevap vermiyorsunuz?" dedi.

Küçük kardeşi tuhaf görünüyordu.

"Telefon mu?" dedi.

Jane ellerini beline koyup geriye doğru esnedi. Yolun son kısmını yürümek zorunda kalmıştı ve çok yorgundu. Sırt çantası uzun süre taşınmaya uygun değildi.

"Trene binmeden önce istasyondan aradım" dedi. "Ve Halmstad'da indiğimde tekrar aradım. Ve sonra Kvibille'deki otobüs durağından. Belki gelip beni karşılamak istersin diye düşündüm. Bunu taşımama yardım etseydin çok memnun olurdum."

Erkek kardeşi mutfağa baktı ve Jane onun bakışlarını takip etti. Telefonun ahizesi yuvasından çıkarılmış, mutfak tezgâhında duruyordu.

"Senin derdin ne?" dedi Jane.

Kardeşi sesi titreyerek, "Telefonu kapatmayı unutmuş olmalıyım" dedi.

"Tanrım. Görüyorum ki burada değişen hiçbir şey yok."

Jane başını iki yana salladı ve mutfağa doğru yürüdü.

"Eh, artık evdeyim" dedi. "Sadece birkaç günlüğüne olsa da. Herhalde annem anlatmıştır, değil mi?"

Jane buzdolabını açtı ve bulabildiği her şeyi çıkardı. Ylva'nın babası trende yemesi için iki sandviç yapmıştı. Yediği son şey onlardı. Çok uzun zaman önce.

"Neyi anlatacaktı ki?"

Jane içini çekti ve mutfak masasının yanındaki sandalyeyi işaret etti. Erkek kardeşi oturdu. Jane onun yanındaki sandalyeye yerleşti, buzdolabında bulduklarını masaya koydu ve kardeşinin elini tuttu. Eli soğuk ve biraz nemliydi.

"Ben taşımyorum" dedi. "Mora'da liseye gideceğim. Orası Stockholm'de değil; aslında oraya gitmeyi çok istiyordum ama Mora en azından... burası gibi değil. Üç T'mi hatırlıyor musun?"

Kardeşi kaşlarını çatarak, "Tiyatro, Tivoli ve trafik mi?"

"Mora'da en azından bu üçünden iki tanesi var" dedi. "Ve oralı değilsen okulda yatılı öğrenci olabiliyorsun. Ylva'nın babası tüm detayları halletmeme yardım etti. Sadece annemin orada yaşamama izin verdiğine dair bir belge imzalaması gerekiyor."

Kardeşinin gözleri yaşlarla doldu. Jane kahrolası annesi yüzünden bu haberi kendisi vermek zorunda kalmıştı. Keşke eve dön-

meden önce annesi kardeşine her şeyi anlatma cesaretini gösterebilseydi. Kardeşi değişime alışma konusunda iyi değildi. Çok önceden hazırlıklı olması gerekiyordu.

Kardeşi, "Kaç yıl sonra taşınıyorsun?" diye fısıldadı.

"Yıllar sonra değil. Hemen. Evde sadece dört gün kalacağım. Sonra yine gideceğim."

"Ama Jane, gidemezsin!"

Kardeşi kollarını boynuna doladı.

Yüzünü yanağına dayayıp, "Bir üçgenin sadece bir kenarı olamaz" diyerek ağladı. O zaman sadece bir çizgi olur. Sonra devrilip düşer. Ben düşmek istemiyorum, Jane. Lütfen, lütfen. Düşmek istemiyorum."

Jane onu kendinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu.

Kardeşi, "Üçgenden" diye hıçkırdı. "Sen. Ben. Annem. Biz ayrılamayız. Sen daha büyüksün, ne yapmak gerektiğini biliyorsun ama ben... Ben... tüm ritüelleri eksiksiz uygulayacağıma söz veriyorum. Eksiksiz. Çok çalışıyorum. Lütfen gitme."

Jane yaklaşık iki hafta önce evi aradığında midesinde beliren yumru geri döndü. Evde bir sorun olduğundan şüphelenmişti. Sonra kendini endişelenecek bir şey olmadığına ikna etmişti. Ama gerçekten de bir sorun vardı. Bunun da ötesinde, tehlikeli bir şekilde ters giden bir şeyler vardı. Kardeşi onu korkutuyordu.

Jane kardeşini usulca bırakarak, "Annem nerde?" diye sordu.

Kardeşi ona bakmadan mutfak tezgâhını işaret etti. Tüm tezgâh dikkatlice kesilmiş üçgen sandviçlerle kaplıydı. Yüzlercesiyle. Mükemmel kızarmış.

"Bunlar annemin sandviçleri" dedi Jane. "Annem nerede?"

Gerçekten korkmaya başlamıştı. Karnındaki yumru kara bir deliğe dönüşmüştü.

"Tezgâhta" dedi. "Hatırlıyor musun? 'Yaptığımız şeylere dönüşürüz.' Annemin her zaman dediği gibi. Bunu defalarca yaptım. Eksiksiz olarak. Her seferinde. Bu yüzden annem orada."

Jane ensesinde böcekler sürünüyormuş gibi hissetti. Ayağa kalktı ve hâlâ yere bakan kardeşinden uzaklaştı.

Hole doğru, "Anne?" diye seslendi ama cevap alamadı.

Panik içinde yukarıya koştu ve tüm yatak odalarının kapılarını açtı. Annesi hiçbirinde yoktu.

Aşağıya, ön kapıya doğru koştu. Kardeşi hâlâ mutfaktaydı, ağlıyordu. Durmalı, ona sarılmalı, her şeyin yolunda olduğunu söylemeliydi ama buna zaman yoktu. Her şey yolunda değildi.

Bilmek zorundaydı.

Dışarısı alacakaranlıktı. Verandada ve ahırın dışında sadece elektrikli aydınlatma vardı. Yeni görünmeye başlayan yıldızlar karanlığı hafifletiyordu; bu sayede üstüne gölgelerin düştüğü büyük çimenlik alanı seçebiliyordu. Ama orası da boş gibi görünüyordu. Annesi yoktu.

Çimenliğin bitimindeki orman korkutucu bir şekilde kapkaranlıktı. Hava aydınlanana kadar oraya giremezdi.

"Anne!"

Yine bağırdı. Annesi elbette Allan'a gitmiş olabilirdi. Onun evinde olmayı severdi. Belki de bugün kızının eve döneceğini unutmuştu. Ama eğer öyleyse neden kardeşi bir şey söylememişti? Peki telefonun ahizesi neden yuvasında değildi?

Neyin peşindelerdi?

En kötü ihtimalle annesi panik atak geçirmişti ve karanlıkta bir yerde yatıyordu, tek başına kalkamıyordu. Annesinin yardıma ihtiyacı olabilirdi. Annesi atak geçirdiyse kardeşinin korkması doğaldı. Belli ki kardeşi şoktaydı. Bu da neden tuhaf davrandığını açıklıyordu. Ne de olsa o kadar büyük değildi.

Jane ahıra koştu. Dışarıdaki ışıkta durdu ve derin bir nefes aldı. Burnuna bir koku geldi. Tatlı ve... boğucu bir koku. Geçen yaz kardeşi paket yapılmış öğle yemeğini ahırda yemişti ve yiyeceklerin bir kısmını yaz sıcağında yavaşça kavrulmaya bırakmıştı. Yiyecekleri bulduklarında koku inanılmaz derecede iğrençti. Bu koku da ona benziyordu. Ama daha kötüydü.

Çok daha kötü.

Jane ahırın kapısını açtı ve hemen eliyle burnunu ve ağzını kapattı. Koku gözlerini yaşarttı. İdrar, ter, çürük ve ölüm kokuyordu. Işık içeride sadece kısa bir mesafeye ulaştı; ahırın büyük bir kısmı karanlıktaydı.

Jane yaşlarla dolan gözlerini kırpıştırdı ve karanlığın hareket ettiğini fark etti.

Karanlık ses çıkarıyordu.

Gölgeler olduğunu sandığı şey aslında kocaman, koyu bir sinek sürüsüydü. Binlerce şişman kurt sineği birbirlerini geçmeye çalışarak, telaşla vızıldıyorlardı. Sinek sürüsü Jane'den büyüktü. Ağzının içi asitli safrayla doldu. Kusmadan önce oradan çıkması gerekiyordu. Kendini ahırın kapısından dışarıya atarken sinek bulutu hafifçe seyreldi ve etrafında uçuşup durdukları şeyin hatlarını görmesini sağladı.

Bu bir kutuydu.

Üzerine büyük bir asma kilit asılmış ve yıldızlar boyanmış, büyük, mavi bir kutu.

115

Dolu başının üstündeki brandaya çarpıyordu. Gallerian alışveriş merkezinin çatısındaki açık hava restoranı TAK'ta buluşmalarını önermişti. O kadar yüksekte olmanın farklı bir yanı vardı. Havayı solumak daha kolaydı. Kirler aşağıda kalmış gibiydi.

Ama dolu yağmaya başlayınca eriştelerini paket servis kutularına koymuşlardı. Diğer müşteriler gibi telaşla, restoranın mutfak ve bar alanını kaplayan brandanın altına sığınmışlardı. Beyaz dolu taneleri sanki çok uzun süre bekletilen birinin öfkesiyle yağıyordu. Mina ürperdi ve çıplak kollarına baktı. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Neredeyse Vincent'ın ceketini kendisine vermesini dileyecekti ama bunu yapmayacağını biliyordu. Özellikle de araları bu kadar gerginken. Polis merkezindeki toplantıda tam olarak Vincent'ın yanında yer almamıştı. Vincent'ın ortaya döktükleri karşısında fazlasıyla şoke olmuştu.

"Vincent, bilmek zorundayım" dedi.

Vincent dolu sağanağına hayranlıkla bakmayı bıraktı ve ona doğru döndü.

Mina, "Bunu sadece bir kez soracağım" diye devam etti. "Ama dürüst olmalısın. Bununla bir ilgin var mı? Nasıl bir ilgin olduğunu söylemek zorunda değilsin, sadece... şey, var mı?"

Sözlerinin Vincent'ı ne kadar yaraladığını görebiliyordu. Vincent'ın her zamanki dik duran omuzları düştü ve gözlerindeki ışıltı kayboldu. Ama bilmek zorundaydı. Kesin olarak. Vincent başını çevirdi, uzun süre sessiz kaldı. Sonra doluya doğru bir adım attı. Mina'dan uzaklaştı.

"Bir ilgim olsaydı" dedi, "sence geçen kış soruşturmaya katılmayı kabul eder miydim? Yoksa Gävle'de seninle tanıştığım o ilk

akşam arkama bakmadan aksi yöne mi koşardım? Tabii ki bu olanlarla hiçbir ilgim yok."

Vincent'ın sarı saçlarına ve omuzlarına düşen dolu taneleri eridi ve sırtından sular akmaya başladı.

"Üzgünüm" dedi Mina. "Sormak zorundaydım."

Vincent ona doğru döndü ve gözlerinin içine baktı.

"Öyle mi?" dedi. "Gerçekten sormak zorunda mıydın? Birbirimizi bundan daha iyi tanıdığımızı sanıyordum. Düşündüm ki biz... biz..."

Mina başını sallayarak devam etmesini işaret etti ancak mentalist sessiz kaldı. Mina dolunun altına gitti ve onun yanında durdu. Hiç kimse biraz donmuş sudan ölmezdi. Islak çatıları birlikte izlediler. Mina elini Vincent'ın eline doladı. Ne yaptığının farkına vardığında artık çok geçti. Lanet olsun. Bunu yapmak istememişti. Vincent'ın tepkisini beklerken nefesini tuttu ama Vincent elini çekmedi. Bunun yerine Mina'nın elini sıktı.

Mina onun yarım bıraktığı cümleyi tamamlayarak, "Birbirimizi anlıyoruz" dedi.

Vincent sessizce başını salladı.

Sonra gözlerini kısarak doluya baktı ve olduğu yerde sıçradı.

"Tanrım!" dedi. "Bir an için orada Anna'yı gördüğümü sandım."

Mina aynı yöne baktı, ancak dolu nedeniyle diğer müşterileri seçmek zorlaşmıştı.

Vincent başını iki yana sallayarak, "O değildi" dedi. "Anlaşılan şimdi de tacizcilerimle ilgili halüsinasyonlar görüyorum. Harika."

Dolu başladığı gibi çabucak durdu. Müşteriler çekinerek tentenin altından çıkmaya başladılar ve Mina ile Vincent ellerini bıraktılar.

Mina diğer elinde tuttuğu, sudan zarar görmüş karton erişte kutusuna bakarak, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Şimdi ters yöne mi koşmak istiyorsun?"

Vincent öğle yemeklerinden geriye kalanları atabilecekleri bir çöp kutusu buldu. Sonra cebinden bir şişe el dezenfektanı çıkardı ve Mina'ya uzattı. Bakışları hâlâ yaralıydı.

"Senin söylediğin yere koşacağım" dedi. "Bunu bildiğini sanıyordum."

116

"Vincent'm teorisine göre, elimizde bir sonraki cinayetin gerçekleşeceği bir tarih bulunuyor. Diğer cinayetler Stockholm'de gerçekleştiğine göre yine burada gerçekleşeceğine inanmak için nedenlerimiz var."

Julia durunca Ruben ona kuşkuyla baktı.

"Vincent'ın teorisiymiş" dedi. "Onu içeri atmamız gerektiğini kaç kez söylemem gerekiyor? Onu baş şüpheli olarak hücreye tıkmalı ve ayın yirmi ikisine kadar birkaç hafta beklemeliyiz. Bilmediğimiz suç ortakları olabilir; ona bunu sordunuz mu? Mesela Rask'ı tanıyıp tanımadığını? Hâlâ hiçbir şey bilmiyoruz. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey bu. Ve bir şey bilen tek kişiyi sorgulamak istemiyorsun. Neler olup bittiğini görebilen tek kişi ben miyim? Daha ne kadar kanıta ihtiyacınız var?"

Mina ters ters Ruben'e baktı. Ruben'in tavrı, içindeki umutsuzluğu daha da körüklüyordu.

Kendini tutsak gibi hissediyordu. Dışarıda bir yerlerde kanlı canlı, günlük aktiviteleriyle, arkadaşlarıyla, işleriyle meşgul olan, önündeki yaşamın sonsuz bir ufka doğru uzandığına ikna olmuş bir insan vardı. O ve meslektaşları bu cinayeti önlemeyi başaramazlarsa, her şeyin birkaç hafta içinde biteceğinden habersiz, mutlu biri. En kötüsü de Ruben'in haklı çıkma ihtimaliydi.

Ama Mina, Vincent'ı tanıyordu. Zekiydi ama her şeyi düzgün yaptığından emin olmak için bağcıklarını bağlaması bile on dakika sürüyordu. Vincent masum olduğuna dair söz vermişti.

En azından kendisine yöneltilen şüphelerin ciddiyetini anlamıştı. Aym geri kalanındaki bütün gösterilerini iptal etmiş ve

şehirden ayrılmayacağına söz vermişti. Artık soruşturmanın bir parçası da değildi.

Julia sakince anlatmaya devam etti.

Mina'nın patronu hakkında takdir ettiği şeylerden biri de buydu. Julia her durumda soğukkanlılığını korurdu. Ruben sersemce davranırken bile.

"Polis şefiyle şahsen konuştum ve eylül ayının yirmi ikisinde fazladan destek sağlayacaklarına söz verdi" dedi Julia. "Cinayetin nerede gerçekleşeceğini bilmiyoruz, bu konuda haklısın. Ancak bugüne kadar kurbanlar Stockholm'de belirli yerlerde bulundu. Bunlar rastgele seçilmiş arka sokaklardan ziyade iyi bilinen, halka açık yerlerdi."

Peder elini kaldırdı ve Julia başıyla onayladı.

"Her seferinde farklı yerlerdi" dedi. "Belki şansımızı deneyip daha önce tercih edilmiş olan yerleri eleyebiliriz. Demek istediğim, kaynaklarımızı Gröna Lund'u, Çin Tiyatrosu'nun dışındaki parkı veya Partihallarna'yı izlemek için kullanmasak da olur."

"İyi düşünmüşsün ve bence haklısın. Bu elbette bir risk, yanılıyor olabiliriz ama bence bu riski almaya değer. O yerleri izlemeyeceğiz. O zaman geriye Stockholm'e özgü hangi yerler kalıyor? Bilinen mekânları düşünelim."

Julia önerileri beyaz tahtaya yazmaya başlamak için kalemi hazırladı.

Mina, "Kaknäs Kulesi, Stureplan'daki mantar, Humlegården'deki park" dedi.

Julia güçlükle okunan el yazısıyla notlar aldı.

"Sergel Meydanı, saray" dedi Ruben coşkusuzca.

Julia önerileri yazmaya devam ederken Peder, "Junibacken, Djurgården, Vasa Müzesi" diye ekledi.

"Bir de Hornstull" dedi.

Ruben tıksırdı.

"Hornstull mu? Södermalm'daki mi?"

Södermalm'ı kirli bir sözcükmüş gibi telaffuz etmişti.

Julia tahtaya not alırken, "Horns... tull" diye yüksek sesle heceledi.

"Neden Söder'e aldırış etmememiz gerekiyor?" dedi Peder.

"Söder kimin umurunda ki? Ya da Hornstull? Orada ne var ki?" dedi Ruben.

Julia sertçe, "Hey, sınıf, kendinize gelin" dedi.

Mina gözlerini kapadı. Ruben tam bir züppeydi. Mina onun iddia ettiği gibi Stockholm'de, yeşillikler içindeki Vasastan'da değil de Rimbo'nun bir taşrasında doğup büyüdüğünü bildiğinden, bundan daha ironik bir durum olamazdı.

Christer kendi kendine başını sallayarak, "Kraliyet Drama Tiyatrosu" dedi. "İçimde tiyatroyla ilgili güçlü bir his var. Eğer katil olsaydım, kesinlikle oradaki merdivenlere bir ceset bırakırdım. Çok etkili."

"Katilin etki peşinde koşup koşmadığını veya bu mekânlarla kişisel bir bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz."

Mina araya girerek, "Ya da bu mekânların bir çeşit şifrenin parçası olup olmadığını" dedi.

Ruben yeniden içini çekti.

"Lanet olsun, bu kadar yeter" dedi. "Vincent bize gizli bir mesaj gösterdi. Kendisinin gizlediği bir mesaj. Ama her şey bir şifre, mors kodu ya da gizli mesaj değildir. İşleri bir avuç hokus pokusla berbat etmek yerine biraz eski moda polislik yapalım."

Julia tahtaya, "Kraliyet Drama Tiyatrosu" yazarak bir adım geriye gitti.

"Hatırlamamız gereken bir şey var" dedi Mina. "Kurbanları bulduğumuz yerler ikincil olay yerleriydi. Cinayetler başka bir yerde işlenmişti. Bu gözetlemenin katilleri bulma şansını artıracağına katılıyorum. Ama ancak cinayet gerçekleştikten sonra. Hâlâ önlememiz gereken bir cinayet var."

Julia, "Ve bunu yapmak için elimizdeki her türlü imkânı kullanacağız" dedi. "Ama en azından bu bir başlangıç. Ben kaynakları tahsis etme, bir rota belirleme gibi detaylar üzerinde çalışacağım. Eğer aklınıza memurları görevlendirmemiz gereken daha fazla yer gelirse, buradaki tahtaya not edin. Ayrıca analiz birimindeki Sara Temeric'ten bundan sonra mobil ağın daha aktif olarak izlenmesi sürecini başlatmasını isteyeceğim. Elbette, şehrin sokak-

larında daha geniş bir polis ağına da sahip olacağız. Bu liste devreye girmeden önce neler yapabileceğimize dair her türlü fikre açığım."

Ruben, "Dediğim gibi, samanlıkta iğne arıyoruz" diye mırıldandı. "Adı Vincent Walder."

Julia, Ruben'e döndü ve öfkeyle baktı.

"Bu tavrın hiçbir işe yaramıyor! Vincent'ı gözaltına almaya yönelik dahiyane fikrinden başka ne gibi önerilerin var? Gerisini boş mu verelim? Yerimizde oturup başparmaklarımızı çevirerek telefonun çalmasını mı bekleyelim? Senin yapmak istediğin bu mu?"

Ruben, "Eski öğretmenleriyle ve sınıf arkadaşlarıyla görüşebilirdik" diye mırıldandı. Robert'm annesi Jessica denen kadm da Vincent'ın oyun arkadaşlarından biriydi. Neden onunla tekrar konuşmuyoruz?"

Julia, "Çünkü Vincent önemli bir şüpheli değil!" diye tiz bir çığlık attı. "Onu cinayetlere bağlayan somut bir şey yok. Bu konuyla ilgili anlamadığın şey nedir?"

Yanakları kızaran Ruben, Julia'yla göz göze gelmekten kaçındı.

Mina yanında patlamış mısır olmasım diledi. Ruben'in azarlandığını görmek en sevdiği eğlencelerden biriydi.

Christer, "Belki Södermalm'ın gözetimine Ruben'i atayabilirsin" dedi ve Peder kıkırdamamak için kendini tuttu.

Ruben, "Bir avuç şakacı" diye mırıldandı.

Diğerleri ayağa kalkarken hızla odadan çıktı. Mina bir süre oyalandı, tahtaya ve uzamaya devam edecek olan listeye baktı. Ruben bir konuda haklıydı. Bu samanlıkta iğne aramak gibiydi.

117

Eylül

Uzun zamandan beri ilk kez ailedeki kimse evde değildi. Aston okuldaydı. Benjamin'in Kista'daki kampüste bir dersi vardı. Rebecka bir arkadaşıyla buluşmuştu ve Maria yogadaydı. İyi ki... Bu sayede evi ve garaj girişini görecek şekilde sokağın karşısına park etmiş olan polis arabasını görmek zorunda kalmamışlardı. Vincent resmî olarak şüpheli değildi ama Ruben ısrar edince, yine de izlenmeyi kabul etmişti. O gün, bir sonraki cinayetin gerçekleşeceğini iddia ettiği gündü. Eylül ayının yirmi ikisi. Hiçbir şey olmasa bile günün sonunda aslında kimseyi öldürmediği anlaşıldığında masumiyetini kanıtlayabilirdi; Ruben muhtemelen büyük bir hüsrana uğrasa da.

Ruben sivil bir araba seçebilirdi. Vincent gözetim işlerinde sivil araba kullanmanın yaygın olduğunu tahmin ediyordu. Ama hayır, Ruben görünür olmak istiyordu. Hatta mavi ve sarı logolu beyaz polis arabası yeni yıkanmış gibi görünüyordu. Ruben, Vincent'ın hiç komşusu olmadığını öğrenince büyük bir hayal kırıklığı yaşamış olmalıydı. Vincent mutfak penceresinden ona el salladı. Ruben sırtını dönünce, Vincent ona orta parmağıyla hareket çekti.

Evde kimsenin olmaması, koca evin kendine ait olduğu anlamına geliyordu. Benjamin'in bilgisayarında porno izleyebilir, Aston'un Lego modellerini inşa etmeyi bitirebilir, Rebecka için kurabiye pişirebilir ya da kimsenin umurunda olmadan oturma odasında çıplak dans edebilirdi. Veya hiçbirini yapmayabilirdi. En azından sonuncusunu. Çıplak dans etmek daha çok Maria'nın

ışıydı. Elbette gerçekte değil ama Maria muhtemelen öyle olmasını dilerdi.

Gary Numan'ın Telekon albümünü çıkardı ve oturma odasındaki plakçalara koydu. Küçükken çocuk şarkılarının dışında ilk kez bir şeyler dinlediğinde bunlar, Gary Numan, Kim Wilde ve İngiliz Yeni Dalga akımındaki diğer sanatçıların şarkılarıydı. Bu şarkıları İsveç radyosunda çalmaya yeni başlamışlardı. Beş yaşında bir çocuk olarak "Ölüyorum: Ölüyorsun" şarkısını ilk kez duyduğunda, bütün gece kâbuslar görmüştü. Şarkı, bildiği hiçbir enstrümandan gelmeyen seslerden oluşuyordu. Hiç de tatlı ve tanıdık olmayan notalardan ve armonilerden. İlk başta onu korkutmuştu. Sonra onu büyülemişti. Beş yaşındaki bir çocuğun kapsamlı yaşam deneyimine dayanarak oluşturduğu, müziğin ne olduğuna dair mutlak görüşü tamamen yanlış çıkmıştı. Ve eğer müzikte durum buysa, acaba başka hangi konularda yanılıyordu? Dünya onun düşündüğünden tamamen farklıydı. Her şey mümkündü. Hiçbir güvence de yoktu.

O müziği duyduğunda hâlâ aynı ruh haline bürünüyordu. Şu anda ihtiyacı olan şey tam olarak da buydu. Yaratıcı olması gerekiyordu. Alışılmışın dışına çıkmalıydı. Çünkü bugün cinayet işlemeyerek Ruben'i hayal kırıklığına uğratacak olsa dahi birisi bunu yapacaktı. Birileri, diye düşünerek kendini düzeltti. Rask'ın katillerden biri olduğuna bir an bile inanmamıştı. Anna da muhtemelen işin içinde değildi.

Akvaryumun önüne eğildi ama çamur golyanları ondan uzak durdular. Sanki bir şeyler döndüğünü biliyorlardı.

Müziğin sesini açtı ve çalışma odasına girdi. Bütün ev onun emrindeyken, hâlâ çalışma odasında vakit geçirmeyi tercih ediyordu. Bunda şaşıracak bir şey yoktu. Her şeyin tam olarak nerede olduğunu ve ne için olduğunu biliyordu.

En önemlisi, burası ona aitti. Kitaplıktaki kitapların alfabetik sıraya göre değil, renge göre sıralanmış olmasından kimse rahatsız olmazdı. Ya da ünlü bir karikatürist hayranının hediye ettiği, kendisinin bir zombi olarak resmedildiği portrenin rafta, aldığı diğer süslü ödüllerin arasında durması kimseyi rahatsız etmezdi.

Vincent düşünmek için kalın, yeşil halının üzerine uzandı. Salonda şarkı söyleyen Gary Numan, düşerken seni uyaracağım diyordu. Vincent tüm parçaları gözden geçirmeye ve bulmacanın neresinde yer aldığını görmeye çalışmıştı ama ne yaparsa yapsın bir türlü sonuca ulaşamamıştı. Zihni bir girdap gibiydi ve düşüncelerini kontrol altında tutmak artık mümkün değildi. Düşünceleri o kadar şiddetli bir şekilde dönüyordu ki, uzanmış olmasına rağmen düşecekmiş gibi hissediyordu. Baş dönmesini yatıştırmak için kollarını esnetti ve nefesine odaklanırken, halının liflerini ellerinin altında hissetti. Baş dönmesi yavaş yavaş yok oldu. Bulmacanın tüm parçaları tanımlanmıştı. Ama yine de hiçbir şey anlamıyordu.

Diğer dedektiflerden hiçbiri onun suçlu olduğuna Ruben kadar ikna olmadığı için çok şanslıydı. Ruben'i suçlamıyordu. Muhtemelen kendisi olsa aynı şekilde düşünürdü. Ancak bunun tek faydası ona biraz zaman kazandırmak olmuştu. Er ya da geç, bu işle ilgisi olduğu medyada yer alacaktı. O zaman ne kadar masum olursa olsun Mina ve diğerleri onu daha fazla koruyamayacaklardı.

Üstündeki tavan lambasından gelen zayıf, sarı ışığa odaklandı. Yere uzanmadan önce ışığı kısmıştı. Şimdi lamba, tavanda yüzen altın sarısı bir küre gibi görünüyordu.

Medya onu çiğ çiğ yiyecekti. Katil Houdini, mentalist Vincent Walder'dı. Kesinlikle suçlu ilan edilecekti. Üç cinayetten. Ya da gün bitmeden sonuncusu da işlenirse, dört cinayetten. Başka çareleri olmayacaktı. Suçlu ilan edilmesi sadece zaman meselesiydi. Ve muhtemelen pek fazla zamanı kalmamıştı. Peki tam olarak neyi vardı?

Bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığından emin olmak için birinci defa en başından başladı.

Gözlerini kapattı ve düşünceler diyarında üç kutu seçti. Her kutunun içinde birkaç akıl yürütme katmanı, olası sonuçlar ve potansiyel kalıplar vardı. Ama şimdilik kutunun etiketlerine bakmakla yetindi.

Birinci kutu: Kurbanların anneleri: eski oyun arkadaşları. Başka bir deyişle, katiller nerede büyüdüğünü ve kimlerle zaman geçirdiğini biliyorlardı.

İkinci kutu: Kurbanlar hatalı illüzyonlarda öldü: tıpkı annem gibi. Yani katiller annesine ne olduğunu biliyorlardı.

Üçüncü kutu: Cinayet tarihleri onun çocukluk adını heceliyordu. Birinci kutuya bakın.

Tekrar gözlerini açtı ve bakışlarını altın küreye sabitledi.

Her şey çocukluğunu işaret ediyor gibiydi.

Katillerin onu tanıması gerektiği sonucunu çıkarmak kolaydı. Hatta belki de onunla büyümüşlerdi. Ama bu psikolojik bir düşünce tuzağıydı. Her şeyin kendi etrafında döndüğüne inanmak çok kolaydı. Olan her şeyin kökeninin sen olduğuna inanmak. Herkes bir yere kadar böyle düşünürdü. Bundan kaçınmak imkânsızdı, çünkü tüm insanlar kendi evrenlerinin merkez noktaları olduğunu düşünürlerdi. Ama böyle düşünmeleri, bunun gerçek olduğu anlamına gelmiyordu.

Çocukluğuyla ilgili tüm bilgiler internette mevcuttu. Bulması zor bile değildi. Sadece nereye bakacağınızı bilmeniz gerekiyordu. Katillerin onunla herhangi bir kişisel bağı olması gerekmiyordu; sadece işleyen bir internet bağlantısı yeterliydi.

Ama eğer katiller onu tanımıyorsa, o zaman Vincent bir gerekçe göremiyordu. Bir yabancı neden tüm bunları yapsındı? Gururunu okşamak için mi? Ona meydan okumak için mi? Egosu büyük olabilirdi ama böyle bir açıklamaya ciddi olarak inanacak kadar büyük değildi. Tacizcilerin çılgınlıkları genelde Anna'nınki gibi fantezilerden öteye gitmezdi. Moriarty, Sherlock Holmes için cinayet gizemleri yaratmıştı; sırf onları çözüp çözemeyeceğini görmek için. Ama bu bir kurgu eserdi. Agnes, Tuva ve Robert'm başına gelenlerin ardında, hafif bir sis perdesiyle örtülü bir gizem vardı.

Altın küre titredi ve birdenbire ışığın yoğunluğu arttı. Işık ayar anahtarının mutlaka değiştirilmesi gerekiyordu. Halının üstünde doğrularak bacaklarını önüne uzattı. Taktik değiştirdi ve katillerin onu gerçekten tanıdığı fikriyle oynamaya başladı. Gerçi çevresinde bu tür şeyler yapabilecek kimse yoktu ama yine de... Ya varsa? Gary Numan salonda "Ölüyorum: Ölüyorsun" nakaratını söylerken tuhaf bir şekilde ona katılıyordu.

Peki ya katilleri tanıyorsa? Hâlâ bir sebep bulamamıştı. Dördüncü cinayet de bugün işlenecekti.

Kafasında aniden dördüncü bir fikir kutusu belirdi. Bunu inşa ettiğini hatırlayamıyordu. Ama işte oradaydı, diğer üçünün yanında açıkça görülebiliyordu. Gözlerini kapatıp yeni kutunun içine baktı. İçi bomboştu. Belli ki bilinçaltı ona bir şey anlatmaya çalışıyordu. Bulmacanın dört parçasını içeren kutulardan biri boştu.

Aha.

Tabii ki.

Bulmaca her şeye rağmen tamamlanmamıştı. Gözden kaçırdığı önemli bilgiler vardı. Her şeyi ortaya çıkaracak olan, bulmacanın son ve dördüncü parçasıydı. Oturma odasındaki plak bitti. İğne plağın kenarına sürttükçe çıkan sesi duyabiliyordu. Plağı olduğu gibi bıraktı.

Bulmacanın dördüncü parçası, düşündüğü gibi son cinayet değildi. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Evindeydi.

Duzenleme
Ny.ozlem

118

Kapı zili çaldığında Mina temiz kıyafetler giymiş ve Nathalie'nin kolyesini takmıştı. Sıçradı. Kapı zili hiç çalmazdı. Kimse onu ziyaret etmezdi. Asla. Acaba Vincent gelmiş olabilir miydi? Acaba ilişkilerinde farkında olmadan yeni bir aşamaya mı girmişlerdi? Vincent habersiz uğrayabileceğini mi hissetmişti? Hayır. Özellikle de bugün, Ruben ensesindeyken. Bu Vincent'ın zil çalışına benzemiyordu. Bir satış elemanı gelmiş olmalıydı. Veya futbol çorabı ya da lale satmak isteyen bir çocuk.

Ya da Yehova Şahitleri. Beyaz gömlekli, siyah kravatlı, boş bakışları Tanrı'nın yüceliğiyle aydınlanan derli toplu genç adamlar. Beyni yıkanmış küçük, sevimsiz robotlar.

Mina kapıyı açtı. Karşısında Kenneth duruyordu.

Mina şaşkınlıkla, "Merhaba!" dedi. "Burada ne işin var?"

"Sana da merhaba! Bosse'yi geri alırım diye düşündüm. Kusura bakma. Uzun zaman oldu. Şans eseri, telefon rehberindeki adresine denk geldim. Dost canlısı bir komşu beni içeri aldı."

Rahatlama suçluluk duygusuyla karışmıştı. Mina sonunda Bosse'nin sahibiyle temasa geçebildiği için rahatlamıştı. Ama Kenneth köpeğinin orada olduğunu sandığı için suçluluk duyuyordu.

Mina biraz zaman kazanmaya çalışarak, "Yer altına indiğini düşünmeye başlamıştım" dedi. "Seni yazdan beri AA'da gördüğümü sanmıyorum."

"Herhalde farklı günlerde uğradık" dedi Kenneth. "Bosse'yle her şey yolunda gitti mi?"

Kenneth ona hevesle baktı ve etrafta köpeği aramaya başladı. Mina cevap verirken yüz hatlarının gerildiğini hissetti.

"Hımm, şey. Bosse iyi. Ama burada değil..."

"Peki, öyleyse nerede?"

Kenneth'ın kafa karışıklığı yüzüne yansımıştı. Mina özür dilercesine omuz silkti.

"Programım nedeniyle ona bakamıyordum. Bunu gerçekten istemiştim. Ama korkarım ki mümkün olmadı. Harika bir meslektaşım yardım etmeyi teklif etti. Yani Bosse, Christer'ın evinde."

"Ah tamam, Christer'ın evinde" dedi Kenneth. Kafa karışıklığı hâlâ yüzünden okunuyordu.

Mina telaşla, "Karın nasıl oldu?" diye sordu.

"Bunu sorman çok hoş. Evet, durumu bir süreliğine inişli çıkışlıydı ama sadece hafif bir felç geçirdiği anlaşıldı. Ona hemen müdahale ettiler, ardından yaz boyunca ve sonbaharın başında evde dinlendi. Artık Bosse'yle tekrar ilgilenebileceğim kadar iyi durumda."

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi Mina. Ciddiydi.

Kenneth ve karısı arasındaki bariz sevgi onu etkilemişti ve son birkaç aydır birçok defa nasıl olduklarını merak etmişti.

Kenneth bir kaşını kaldırarak, "Christer'ı nerede bulabilirim?" diye sordu.

Mina telefonunu çıkardı ve rehberinde gezinmeye başladı.

"Skurusundet kıyısında yaşıyor. Värmdövägen'e doğru gidersen yaklaşık on kilometre sonra boğazı göreceksin. Kavşaktan hemen sonra sağa dön ve beş yüz metre daha ilerle. Sağda kahverengi ev, av kulübesine benziyor."

Adresi bilmesinin tek sebebi yakın zamanda, vicdan azabı çektiği bir sırada kocaman bir köpek maması torbasıyla Christer'a gitmesi ve torbayı ön kapısının önüne bırakmasıydı.

"İşte numarası. Adresi sormak için onu arayabilirsin ve..."

"Aklımda tutmam gereken çok şey var. Neden benimle gelip göstermiyorsun?"

Kenneth'ın sesi yalvarır gibi çıkıyordu ve gözleri Bosse'ninkiler kadar büyüktü. Mina pencereden sokağa baktı. Ana kapının dışında yıpranmış bir kamyonet duruyordu. Pek iyi durumda değildi. Mina içerideki hijyen düzeyinin nasıl olduğunu hayal edebiliyordu.

"Gelirsen gerçekten çok memnun olurum. Bosse'yi sana bıraktık ve bizim için onunla ilgileneceğini söylemiştin..."

Mina huzursuzca kıvrandı. Bunun için tamamen yanlış bir gündü. Ama Christer daha sonra onu polis merkezine götürebilirdi. Kenneth doğrudan suçlu vicdanına sesleniyordu. Tüm bedeni ve ruhu o kirli kamyonete binmemek için dirense de ondan bu iyiliği nasıl esirgeyeceğini bilmiyordu. Kot ceketine uzandı.

"Tamam, seninle gelip evi göstereceğim."

Kapıyı kilitledi, Kenneth'ın yanından geçti, merdivenlerden inip sokak kapısından çıktı ve fikrini değiştirmeye vakti olmadan hızla kamyonete doğru yürüdü. Kenneth telaşla peşinden geldi ve kamyonetin kilidini açarak sürücü tarafına yöneldi. Mina yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve derin bir nefes aldı. İçerisi korktuğu gibiydi. Bir nefes daha aldı. Ve sonra içeri girdi.

119

Vincent halıdan kalktı ve kitabı aldı. Birinin sadece aldığından emin olmak için Noel'den önce ShowLife Prodüksiyon'dan Umberto'ya gönderdiği büyük kitabı. Kapağında leopar resmi olanı. Kitabı bir hafta sonra polisten geri almıştı. Muhtemelen kitabı daha uzun süre incelemek istemişlerdi ama Vincent çözümün kitabın sayfalarında kimyasal testler yapmaktan geçtiğini düşünmüyordu. Muhtemelen kendisinin ve Umberto'nun parmak izlerinden başka bir şey bulamazlardı. Bir çözüm varsa, o da mesajın kendisinde gizliydi.

Mesaj kesin olarak katillerden gelmişti ama yapbozun diğer parçalarıyla bağlantısı olmadığından, Vincent geçen sefer fazla üzerinde durmamıştı. Ona göre bu katillerin kendisiyle dalga geçmelerinden başka bir şey değildi. Belki de mesaja gerektiği gibi bakmamıştı. Benjamin'in bulduğu 873 numaralı sayfayı açtı. Vincent sekiz Temmuz, saat 15.00'in ne anlama geldiğini hâlâ çözememişti. Tabii eğer bir anlamı varsa. Tıpkı daha önce olduğu gibi bir çağrışım yapıyordu ama bu çağrışım o kadar zayıftı ki, onu hayal etmiş olabilirdi. Bazen ortada hiçbir kalıp olmazdı; insan onu gördüğüne ikna olsa bile.

Sayfadaki mesaj ona geçen seferki kadar gizemli bir şekilde baktı.

Merhaba Vincent.

Sekiz temmuzun yeni bir cinayet tarihi olduğunu düşünmen beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Gerçekten hatırlamıyor musun? Eğer beni bulmak istiyorsan dalga geçmeyi bırakıp gerçekten etrafına bakmalısın.

"Dalga geçmek." Mesajın geri kalanına kıyasla garip bir şekilde argoydu. Bunu gönderen neden sadece "oyalanmak" ya da "zaman kaybetmek" dememişti? Mesajı görmezden geldi, bunun yerine sayfanın geri kalanını inceledi. Agresif çizgiler ve renkli kırmızı kümeler. Şimdi, ikincisinin aslında kümelerden daha yapılandırılmış olduğunu fark etti. Kenarları açıktı ama şekilleri garipti. Kafasındaki kasırga somut bir şekil almaya başladı. Uzun yıllardır düşünmediği bir yaz anısı aklına geldi. O yaz daha sonra olanlar tarafından gizlenmiş ve bastırılmıştı. Çimlerin üzerindeki bir örtünün hatırası.

Annesinin doğum günü.

Adının Vincent Boman olduğu zaman.

Annesinin en sevdiği elbise.

Bir kart.

Yine sayfadaki çizgilere baktı. Bazıları düz değildi, kesik kesikti. İmkânsızdı... Olamazdı. Olmamalıydı. Kitabın sayfasını dikkatlice yırtarken elleri o kadar çok titriyordu ki, az kalsın sayfaları mahvedecekti.

Kâğıdı uçak gibi katlayın.

Kafasının içinde şekillenen figürü görmek istemedi ve ondan kurtulmak için başını iki yana salladı ama çıkış yolu yoktu. Bilmek zorundaydı.

Annesinin en sevdiği elbise leopar desenliydi.

Kitabın ön kapağında bir leopar vardı.

Elinde bir deste kart vardı.

Kesik çizgileri içe ve düz olanları dışa doğru katladı ve her katla birlikte kırmızı şekiller birleşmeye başladı.

"Bugünü hatırlayın: Sekiz temmuz, öğleden sonra saat üç" dedi dramatik bir şekilde. "Çünkü bunu torunlarınıza anlatacaksınız."

Söylediği şey buydu. Sekiz temmuzda, saat üçte. 873. Annesinin doğum günü. Neredeyse kırk yıldır o günü kutlamamıştı.

Katlamayı bitirdiğinde sonuca baktı. Aynı kalın, kan kırmızısı harfler üç kez tekrarlandı.

T T T.

Bağırdı ve sayfayı buruşturarak top haline getirdi. Sonra kitabı alıp rafa atınca, ödülleri takırdayarak yere devrildi. Zombi portresi düştü ve cam çerçevesinden çıktı. T T T. O harflerin ne anlama geldiklerini çocukluğunda o kadar çok duymuştu ki, unutmasına imkân yoktu.

Ayrıca Agnes, Tuva ve Robert'ı buldukları yerlerdi. Agnes, Çin Tiyatrosu'nun yanındaki Berzelii Parkı'nda bulunmuştu. Tuva, Gröna Lund'daki Tivoli'nin dışında. Robert bir otoparkta. Tiyatro, Tivoli, Trafik.

Jane.

Katil ablasıydı. Çok saçmaydı ama aynı zamanda tek açıklamaydı. Mina'ya ulaşması gerekiyordu. Hemen.

120

"Affedersin, ben... Ben sana haber vermeliydim. Bosse..."

Mina doğru sözcükleri bulmak için uğraşıyordu. Özür dilemek onun en zayıf becerilerinden biriydi ve mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştığı bir şeydi. Sonuç olarak cümleler ağzında büyüyor, kendini tuhaf hissediyordu. Ama Kenneth yardımına koştu.

"Merak etme" dedi. "Bosse'ye bakıldı, önemli olan bu."

Mina, "Teşekkürler" dedi. Sesinin bu kadar küstahça çıkmasını planlamamıştı.

İşleri düzeltmek için genelde kaçınmaya çalıştığı bir şeye kalkıştı. Gevezeliğe. Belirli bir amacı olmadan konuşmak zorunda kalmak kadar nefret ettiği çok az şey vardı. Ama şu anda bir amaca hizmet ediyordu. Kamyonetteki pislikler üzerinde geziniyordu. Elbette mecazi anlamda ama ne fark ederdi ki? Görünmez parçacıklar derisinde yürüyormuş gibi hissediyordu. Sessizliği doldurmak için, en azından odağının bir kısmını içinde yavaş yavaş yükselen panik duygusundan uzaklaştırabilirdi.

"Acaba... Karınla nasıl tanıştınız? Pardon, birden karının adını bilmediğimi fark ettim."

"Jane. Adı Jane."

"Jane. Çok hoş. Ee, Jane'le nasıl tanıştınız?"

Mina havadan sudan konuşmalarda ne kadar sarsak ve acemi olduğunun farkındaydı. Çoğu insan bu konuda ustalaşmıştı. Mina kendisinin de bunu yapabileceğini sanmıştı. Sadece daha önce hiç alıştırma yapma gereği duymamıştı.

"En dipteyken tanıştık."

"En dipteyken mi?"

Mina, Kenneth'e baktı. Beklediği cevap bu değildi. Bu da sohbeti devam ettirme konusundaki hevesinin derhal kesildiği anlamına geliyordu. Kenneth gözlerini yoldan ayırmadan cevap verdi.

"Onu sokakta buldum. Ölesiye dövülmüştü. Jane'in... sorunları vardı. Hayatı kolay olmamıştı. Benimki de. Benim de sorunlarım vardı. Ama iki eksinin bir artı yaptığı gibi, onu orada yatarken gördüğümde bir şey oldu. Çenesi yerinden çıkmıştı. Bir gözü o kadar şişmişti ki, görünmüyordu bile. Üç kaburgası ve bacağı kırılmıştı. Sağ kolu çatlamıştı. Birisi sırtına öyle bir tekme atmıştı ki, omurgası hasar görmüştü."

Mina başıyla onayladı.

"O halde skolyoz değil" dedi.

Kenneth başını iki yana salladı.

Mina, "Az sonra sağa döneceğiz" dedi ve Kenneth sinyal verdi.

"İnsanlar genellikle gerçeği duymak istemezler. Bu yüzden yalan söylüyoruz. Böylesi daha kolay" dedi.

Mina pencereden dışarı bakarak, "Ne demek istediğini anlıyorum" dedi

O da aynısını yapıyordu. Yalan söylüyordu. Herkese. Böylesi her zaman daha kolay olmuştu.

"Bir ambulans çağırdım. Onunla hastaneye gittim. O zamandan beri birlikteyiz."

"Ve yolunuz AA'ya düştü... Size yardımı oluyor mu? Sorunlarınızı... çözmeniz konusunda?"

"Evet, yardımı oluyor. Hem AA'nın hem de kendi çabamızın. Bazen proaktif olmalısın. Öylece oturup bir şeyler olmasını bekleyemezsin. Bir şeyleri değiştirmek için, bazen işleri ele almak zorundasın."

"Ne demek istediğini anlıyorum" dedi Mina. Gerçekten anlıyordu. "Buralı mısın? Stockholmlü müsün?'

"Evet. Ve hayır."

Kenneth başka bir şey söylemedi. Mina da sormadı.

Konuyu değiştirerek, "Ne kadar zamanın kaldı?" diye sordu.

Kenneth ürpermedi bile. Mina soruyu sorduğu anda pişman oldu. Ama sanki başkalarının sahip olduğu beyinleri ve ağızları

arasındaki filtreden yoksundu. Konuşmaktan kaçınmasının bir nedeni de buydu. Genelde insanlar bunu kötü karşılardı.

Kenneth bakışlarını yoldan ayırmadan, "Nereden anladın?" dedi.

"Sen şimdi teyit edene kadar emin değildim. Ama iyi bir tahmindi. Gözlerinin beyazı sararmış ve teninde sarı bir renk var. Tıpkı karaciğer kanserinden ölen büyükbabam gibi. Yerde boş bir Nexavar kavanozu var. Büyükbabam da bundan kullanırdı."

Mina yerde yatan boş bir hap kavanozunu ayak ucuyla usulca itti.

"Şanslıysam birkaç ay" dedi. Kenneth. "Çok fazla metastaz var. Artık Nexavar kullanmıyorum."

Mina, "Üzgünüm" dedi.

Bir süre sessiz kaldılar.

"Jane için her şeyi yapmak zorundayım" dedi. "Ona verebileceğim tek şey bu. Yapabileceğim tek şey bu. Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek."

Mina, "Harika" dedi.

Koltuğunda savrulunca elinden destek aldı. Bu konuşma fazla kişisel ve insani olmaya başlamıştı. Eline bir şeyin yapıştığını hissetti. Bir şeker kâğıdı. Tiksinerek onu çıkarmaya çalıştı ama kâğıt parmaklarına yapışmıştı ve bulantısının arttığını hissetti. Sonunda ambalajı çıkardı. Başını kaldırdı.

Az önce geçtikleri çıkışı işaret ederek, "Oradan dönmen gerekiyordu" dedi.

Ama kamyonet yavaşlayacağına daha da hızlandı.

Mina kaşlarını çatarak ona doğru döndü ve "Çıkışı kaçırdın" dedi.

Kenneth cevap vermedi. Sadece ayağını gaz pedalına daha da bastırdı, hız göstergesi şimdi saatte yüz elli kilometre yaptıklarını gösteriyordu.

Mina ona bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Kenneth sonunda başını yavaşça ona doğru çevirdi ve sakince konuştu.

"Benimle eve geliyorsun."

Sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. Mina birkaç saniye hareketsiz oturdu, sonra telefonunu cebinden çıkardı. Kenneth'ın telefonu elinden alarak pencerenin üstündeki boşluktan dışarıya atmasına engel olamadı. O anda Mina hata yaptığını anladı.

Büyük bir hata.

121

Kvibille 1982

Küçük kardeşi dizlerini kendine çekmiş, salondaki kanepede oturuyordu. Kollarını bacaklarının etrafına dolamıştı ve ağlıyordu. Gözyaşları üstünü ve altındaki koltuk minderini lekeliyordu. Jane onun ne dediğini zar zor duyabiliyordu.

"Kutuya girdi" diye hıçkırdı. "Üstüne asma kilidi taktım. Sadece pelerinimi almaya gidecektim. Benim için yaptığın pelerini. Eve koştum. Sonra karnım acıktı. Her birinde bir dilim peynir ve yarım dilim jambon bulunan üç sandviç yedim. Ve bir şeyler içtim..."

Jane kendine hâkim olamayıp, "Ne yiyip içtiğin önemli değil!" diye bağırdı.

Kardeşi, "Evet, önemli!" diye bağırdı. "Mutfakta radyo açıktı. Program man... manik depresyon hakkındaydı. Annemin bazı halleri gibi. Programı dinledim. Sonra Malla, Sickan ve Lotta geldi. Yanlarında piknik malzemeleri vardı. Bisikletle göle, yüzmeye gittik. Sonra Sickan'ın evinde akşam yemeği yedik."

Jane tekrar kusacakmış gibi hissetti.

Şu lanet pelerin. Eğer o pelerini kardeşine vermemiş olsaydı, o zaman ahırda kalırdı. Hiçbir şey olmazdı. Hepsi onun hatasıydı. Aslında hayır. Bu düşünce eski Jane'e aitti. Bu sefer bunu yapmayacaktı. Artık dayanamıyordu.

"Arkadaşların annenin nerede olduğunu merak etmediler mi?"

"Evet, onu sordular ve ahırda olduğunu hatırladım ama o bizi görmeden sıvışmamız gerektiğini düşündüler. Yaramazlık yapalım dediler."

Yaramazlık. Jane o kızları öldürebilirdi.

Kendini sakinleştirmeye zorlayarak, "Onu kutuda bıraktığını ne zaman hatırladın?" diye sordu.

Kanepeye, kardeşinin yanına oturdu ve kardeşi alnını dizlerine dayadı.

"Akşam" dedi sessizce. "Yatma zamanım geldiğinde."

"Akşam mı? Ama böyle bir şeyi nasıl unutursun? Hem de sen?"

"Ama unutmadım! Dışarısı karanlıktı! Korkunçtu."

Birdenbire meydan okurcasına Jane'e baktı.

"Hem zaten dışarı çıkabilirdi! Bir şey vardı... Aslında söyleyemem. Bir sihirbaz asla sırlarını açığa vurmaz ama..."

"Şimdi sana vuracağım."

"Gizli bir kapı vardı. Numara onun arkadan gizlice kaçabilmesine dayanıyordu. Kutudan çıktığını sandım. Ben geri dönmeyince emekleyerek çıktığını ve sonra bir arkadaşına falan gittiğini düşündüm. Ya da karahindibaları ayıkladığım. Bilmiyorum."

Jane güçlükle yutkundu. Kardeşi yedi yaşındaydı ve diğer yedi yaşındakiler gibi değildi. Bunu hatırlaması gerekiyordu. Ama yine de. Bazı sınırlar olmalıydı.

"Annem eve gelmeyince neden gidip kontrol etmedin?" dedi.

"Korktum. Kızmasından. Ya da kutuda çok uzun süre bekledikten sonra çıkmış olmasından. Beni azarlamasını istemedim. Ama Jane, anlamıyorum. Neden kutuda kaldı?"

"Çünkü kahrolası gizli kapın işe yaramadı!"

Küçük kardeşi sertçe geri çekildi. Sonra kaşlarını çattı.

"İşe yaramadı mı?" dedi. "Hesaplamalarımı yanlış yaptığımı sanmıyorum... Ama o zaman kapıyı çalmaz mıydı?"

Kardeşi bazen çok aptal oluyordu. Pelerinini ahırın kapısına sıkıştırıp kendini boğmamış olması bir mucizeydi.

"Kapıyı çalmadığını nereden biliyorsun?" dedi. "Gitmiştin. Sonra da gidip kontrol etmedin! Neredeyse iki hafta boyunca ahır-

dan kaçtın. Çünkü azarlanmak istemedin. Ne olduğunu sandın? Belki de annem saatlerce kapıyı çaldı. Ya da günlerce!"

Küçük bir yanı hâlâ bütünüyle tatmin olmamıştı. Belki de durum göstermek istediği kadar basit değildi. Bunun bütünüyle kardeşinin suçu olduğundan gerçekten de o kadar emin miydi? Annesinin çimlerdeki görüntüsü hâlâ tüm berraklığıyla aklındaydı. O sözleri birkaç saniye önce söylenmiş gibi net bir şekilde duyabiliyordu.

Eğer gidersen kendimi öldürürüm.

Ama hiç kimse kendini açlıktan öldürerek öldürmezdi ya da saunaya benzeyen sıcak bir tahta kutuda yavaş yavaş pişmeye bırakmazdı, değil mi? Hayır. En azından kasıtlı olarak değil. Annem muhtemelen kapıyı bilerek sabote etmemişti. Kapana kısıldığını fark ettiğinde... Acaba bir yanı pes mi etmişti? İç sesi en iyisinin bu olduğunu mu söylemişti? Onsuz daha iyi olacaklarını mı? Ve sonra öylece... beklemiş miydi?

Jane başını öyle sertçe iki yana salladı ki, canı yandı. Bu ipe sapa gelmez bir düşünceydi. Bunu yapmak imkânsızdı. İmkânsız. Değil mi? Kanepede yanında oturan çocuğa baktı ve kararını verdi. Bu düpedüz onun suçuydu. Annesini kontrol etmeye bile gitmemiş olan kaçık kardeşinin. Kardeşi bu kadar aptal olmasaydı her şey farklı olurdu. Başka bir şekilde değil, böyleydi.

Kapı zili çaldı.

Kardeşi, "Sence kim gelmiş olabilir?" diye hıçkırarak ağladı.

Jane tavana bakıp gözyaşlarının akmasını engelledi. Kardeşi hayatını mahvetmişti. Artık Mora'da liseye gidemeyecekti. Annesi olmayınca onu bir koruyucu ailenin yanına verirlerdi ve bunun nasıl sonuçlanacağını gayet iyi biliyordu. Kvibille'de geçirdiği yılların ona öğrettiği bir şey varsa, o da diğerleri gibi olmadığıydı. İşini çabucak bitirdiğinde veya anlaşılmaz sorular sorduğunda öğretmenleri gözlerini devirirlerdi. Sınıftaki çocukların hiçbiri onu sevmezdi. Görünüşe göre kimse bu kadar fazla düşünebilen biriyle vakit geçirmek istemiyordu. İçeri girdiğinde sınıftaki kızlar bile hangi dilde konuşacaklarını bilmiyorlarmış gibi sessiz kalırlardı. Üstelik bu kadar aptal olmaları onun suçu değildi.

Ama Mora'da her şey farklı olacaktı. Orada onun gibi başka insanlar da vardı. Başka akıllı insanlar. Ylva ona böyle söylemişti. Orada normal olacaktı. Sessiz kalmasına gerek olmayacaktı; aksine çiçek gibi açacaktı.

Yeni bir hayat.

Kanepeden indi ve polise kapıyı açmaya gitti. Onları bir saat önce aramıştı. Yeni hayatı daha başlamadan bitmişti. Küçük kardeşinden nefret ediyordu. Çok ama çok fazla. Ve lanet arkadaşlarından.

122

Kenneth kamyoneti büyük, gri bir binanın önündeki çakıl taşlı alana doğru sürdü. Mina bu binayı ketamin hakkında araştırma yaparken gördüğü fotoğraflardan tanıdı. Haklı çıkmışlardı. Bu bir vizon çiftliğiydi. Kenneth motoru kapatıp ona döndü.

Durup dururken ona bir tokat attı. Bu bir korkutma taktiğiydi. Kurbanları uysallaştırmanın ve yönetmeyi kolaylaştırmanın etkili bir yoluydu, çünkü kurbanlar bu davranışın bir daha ne zaman tekrarlanacağını tahmin edemiyorlardı. Mina tüm bunları biliyordu. Ama bilmesi hiçbir işe yaramıyordu. Yaşlı adamın bu kadar güçlü bir tokat atabilmesine çok şaşırdı. Damarlarına hücum eden kortizol ve adrenalin vücudunda gezinmeye başladı ve onu mutlak bir dehşete düşürdü.

Kenneth, "Orada bekle" dedi ve kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktı.

Mina sağlıklı düşünmesini engelleyen adrenaline ve korkuya karşı koymaya çalıştı. İçgüdülerine ve yıllarca süren polislik eğitiminin hayatta kalmasını sağlayacak refleksleri kazandırdığına güvenmek zorundaydı.

Kenneth onun kapısını açmak için kaportanın etrafından dolandı. Kenneth kamyonetin tam önündeyken, Mina kendini şoför kapısından dışarı atmaya değip değmeyeceğini düşündü ama muhtemelen kaçmayı başaramadan önce Kenneth onu yakalardı. Bunun yerine çabucak emniyet kemerini çözdü ve bacaklarını kendine çekti. Kenneth kapı koluna dokunduğunda, elinden geldiğince sert bir tekme savurdu. Kapı Kenneth'ın başına ve gövdesine vurarak açıldı. Kenneth haykırarak geriye doğru, çakıl taşlarının içine düştü. Mina canının yandığını umuyordu.

Kendini kamyonetten dışarıya attı ve sersemlemiş Kenneth'ın yanından geçti. Yüzüne çarpan koku çok baskındı. Mina hayvan kokusu almayı bekliyordu ama bu... Bu başka bir şeydi. Hastalıklı bir şey. Mina elini ağzına götürdü.

Çakıl taşlı alandan dışarıya uzanan sadece bir yol varmış gibi görünüyordu ve bu da geldikleri yoldu. Yola doğru koşmaya başladı sadece birkaç adım atmıştı ki, ağaçların arasında yüksek sesli bir patlama yankılandı. Mina arkasına döndü. Gri binanın önünde, tekerlekli sandalyesinde oturan kişi Jane'di. Mina'ya tabancasıyla nişan aldı. Mina kendi aptallığına sövdü. Jane'in orada olacağını nasıl düşünememişti?

Ellerini yavaşça havaya kaldırarak, "Aptalca bir şey yapma" dedi.

Jane'in tabancayı deneyimli bir şekilde tutuşu, onu ilk defa eline almadığını gösteriyordu. Jane yaşlı ve tekerlekli sandalyede olabilirdi ama gözleri iyi görüyordu.

"Ben de sana aynısını söyleyebilirim" dedi Jane ciddiyetle. "Bunlardan biriyle neler yapabileceğimi gördün."

"Agnes'i mi kastediyorsun?"

Jane memnuniyetle başını salladı.

"İyi tespit, memur hanım. Tam ağzına nişan aldım. Ne kadar şaşırdığını görmeliydin."

Mina'nın Jane'i bir an önce etkisiz hale getirmesi gerekiyordu. Belli ki Jane iyi bir nişancıydı. Ama sabit bir hedefe ateş etmekle hareketli bir hedefi vurmak arasında fark vardı. Özellikle de üzerine doğru hareket eden bir hedefi vurmak daha zordu. Mina'nın tek seçeneği zikzak çizerek Jane'e doğru koşmak ve onun kendisine ayak uyduramayacağını ummaktı. Koluna ateş edilmesi tam olarak dört gözle beklediği bir şey değildi ama buna katlanabilirdi. Silahı Jane'den aldığı sürece.

Jane'le göz temasını korurken yavaşça kollarını indirdi. Bacaklarında veya karnında hiçbir gerginlik, ağırlık merkezinde bir kayma olmamalıydı. Koşmaya hazırlandığını belli edecek hiçbir hareket yapmamalıydı. Koşmaya başlaması ile bitmesi bir olmalıydı.

Sırtına inen sert bir darbe onu aniden öne doğru fırlattı. Yere düşerken mıcırlar dizlerini sıyırdı ve yüzü küçük taşlara gömüldü. Ciğerleri havasız kaldı ve tekrar nefes almaya çalıştığında sadece kulak tırmalayan bir ses çıkarabildi. Birinin adım attığını duydu ve gözlerinin önünde bir çift ayak belirdi. Ayakların kime ait olduklarını görmek için kafasını kaldırması imkânsızdı. Ciğerlerine hava doldurmaya çalışmakla meşguldü. Gerçi görmesine gerek yoktu. Bu ayakların kime ait olduklarını biliyordu. Çok aptaldı.

Kenneth tepesinde durarak, "Bence bu diğerlerinden biraz daha hareketli" diye kıkırdadı.

123

Beşinci kez aradığında, ilk dört denemesinde çıkan mesajın aynısını duydu. Dostane bir ses aranan numaraya bağlanmanın mümkün olmadığını açıkladı. Mina'nın telefonu kapalıydı.

Kuşkusuz Mina mahremiyetine çok önem veren bir insandı ama telefonunu ancak kimsenin haberinin olmadığını sandığı o toplantılarına giderken kapattığını biliyordu. Hatta oraya giderken bile sık sık telefonunu kapatmayı unuttuğu oluyordu. Diğer zamanlarda hep ulaşılabilir biriydi. İşine neredeyse demode denebilecek bir şekilde sadıktı. Elbette o toplantılardan birine gitmiş ve bu yüzden telefonunu kapatmış olabilirdi. Ama bugün değil. Eğer katilleri zamanında durduramazlarsa vahşi bir cinayetle bitecek bir günde Mina telefonunu kapatmazdı.

Ama yine de cevap vermiyordu.

Vincent'ın içini kemiren bu his için mantıklı bir açıklaması yoktu; bu yüzden onu görmezden gelebilmeliydi. Ama bu his inatla beyninin amigdalasına girdi ve akılcı ön lobları istila etti.

Diğerlerinden birini araması gerekiyordu. Sorun şu ki, Mina dışında sadece Ruben'in ve Julia'nın numaralarını biliyordu. Ruben sadece birkaç metre ötede, arabasında oturuyordu. Ona asla inanmaz ve Vincent'ın evi terk etmek için numara yapmaya çalıştığını varsayardı.

Onun yerine Julia'yı aradı ama sesli mesajla karşılaştı. Sesli mesaj sona ermeden Vincent telefonu kapattı. Pencereden Ruben'in arabasına baktı. Bu Mina'yla ilgiliydi. Ona bir şey olursa kendini asla affetmezdi. Elinden gelse Mina'mn başının ağrımasına bile izin vermezdi. Ruben'in ona inanmasını sağlamak zorundaydı.

Ön kapıyı açmaya vakit bulamadan telefonu çaldı. Tanımadığı bir numaraydı. Görüntülü görüşme talep ediyordu. Tanıdıkları arasında görüntülü görüşmeleri seven tek kişi Aston'du ama oğlunun kendi telefonu yoktu. Bocaladıktan sonra cevap verdi.

"Evet? Alo?"

Telefonunda beliren görüntü nefesini kesti. Arayan Mina'ydı. Tekerlekli sandalyedeydi, elleri sandalyeye bağlanmıştı. Her zaman derli toplu görünen saçları tutamlar halinde sarkıyordu ve yüzü kirliydi. Masasında gördüğü kolyeyi takmıştı ve beyaz boğazlı yaka kazağı kirden simsiyah olmuştu. Kazağın bir kolunda uzun bir yırtık vardı. Biriyle kavga etmişti. Görünüşe bakılırsa şiddetli bir kavga olmuştu. Ve Mina kaybetmişti.

Yanında yaşlıca bir adam duruyordu. Mina kameranın çalıştığını fark eder etmez hemen konuşmaya başladı.

"Vincent" dedi. "Nerede olduğumu bilmiyorum ama burası leş gibi kokuyor..."

Adamın sert bir tokat savurmasıyla konuşması kesildi. Vincent adamı daha önce gördüğünü fark etti. Bu AA toplantısında tanıştığı adamdı. Kenneth.

Mina, "Bir polise vurmanın ne kadar aptalca olduğunu biliyor musun?" diye bağırarak kendisini sandalyeye bağlayan iplere asıldı. "Seni ömrünün sonuna kadar hapse tıkabilirim!"

Kenneth sadece kıkırdadı. Sonra tekerlekli sandalyeye bağlı bir ipi çekti ve Mina'nın gövdesinin doladı. İp gerginleştikçe Mina sızlandı, belli ki baskı yüzünden çok canı yanıyordu ve hareket etmeyi bıraktı. Telefonu tutan kişi ön kameraya geçti ve Vincent doğrudan yaşlı bir kadının gözlerinin içine baktı. Kadın hasta görünüyordu. Yüzü buruş buruştu ve olması gerekenden daha küçüktü. Cildi sertleşmiş ve çatlamıştı. Sanki ona pek de nazik davranmayan hayatının büyük bir bölümünü açık havada geçirmiş gibiydi.

Sonra bakışlarını gördü ve tanıdı. Bakışları her zamanki gibi derindi. Kime baktığını anlayınca Vincent'ın gözleri açıldı. Ablası nasıl bu kadar yaşlanmıştı?

"Merhaba kardeşim" dedi Jane. "Nasılsın bakalım?"

Vincent, "Mina'ya ne yaptınız?" diye bağırdı.

"Şişt... Ne kadar ayıp!" Jane tıksırdı. "Merhaba desen iyi olurdu. Ama beni gördüğüne şaşırmamış gibisin. Sanırım sonunda kitaptaki bulmacayı çözdün. Kabul et, bu detayı takdir ettin!"

Kız kardeşi halinden memnun bir şekilde kıkır kıkır güldü.

"Bu arada, AA'da duyduğumuza göre hayranın Anna'yı rahatsız etmişsin" dedi. "Bu çok zalimce. Anna her zaman 'muhteşem Vincent Walder'dan bahsederdi. Kolayca kandırılan insanlar için ideal bir eşleşme. Kenneth sadece birisinin Mina'yı doğru yola koyması gerekebileceğini söyledi Anna bizim işimizi üstlenerek ona seni önerdi. Oysa biz seni bu işe nasıl dahil edeceğimize dair koca bir plan hazırlamıştık; meğer tamamen gereksizmiş. Bu kadar kolay olması hiç eğlenceli değildi."

Vincent dişlerinin arasından, "Mina'yı bırak" diye tısladı.

Kız kardeşinin yüzü hâlâ ekranın tamamını kaplıyordu. Mina'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için onu tekrar görmesi gerekiyordu.

"Anlıyorum" dedi Jane. "Hemen başlamak istiyorsun. Bana uyar. Havadan sudan konuşmak için zamanımız olacak. Ama öncelikle, oyunun birkaç kuralı var. Anladığından eminim."

"Neden bahsediyorsun sen? Ne..."

Jane, "Yetişkinler konuşurken sözünü kesme!" diye tısladı. "Daima böylesin. Her zaman ilgi odağı olmak zorundasın. Mina'yla ilgili bir sürü sorun olduğunu biliyorum. Nerede olduğu, nasıl hissettiği ve bunun gibi şeyler. Ama sana söz veriyorum, bir soru daha sorarsan hemen ölür. Mina, aynısı senin için de geçerli. Tek bir kelime daha edersen bu iş başlamadan biter."

Vincent sustu. Jane ciddiymiş gibi geldi. Ablasına ne olmuştu? Eskiden çok zekiydi. Şimdiyse psikotik bir haldeydi. Deliydi. Telefondaki kadının bir zamanlar örtünün üstünde kâğıt numaralarıyla eğlendirdiği kız olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Jane, Mina'nın çenesini sıkıca kavrayan adamı görebilmek için kameraları tekrar değiştirdi. Mina adamın ellerinden kurtulmak için başını ileri geri oynattı ama işe yaramadı. Adam yanaklarını sıkıştırdı.

"Anlaşıldı mı?" dedi Jane.

Adam elini yukarı ve aşağı hareket ettirerek Mina'ya başını sallattı. Ama Mina'mn gözlerindeki paniği fark etmemek mümkün değildi. Aynı zamanda Mina'nın pes etmediğinin bir işaretiydi bu.

"Sorun yok Mina" derken şu mesajı vermeye çalıştı: Seni görüyorum, acı çektiğini görebiliyorum ama onların arasında bizimki gibi bir bağ yok. Dediklerini yapacağız.

Mina'mn gözleri onunkilerle buluştu.

Buradan kurtulacağız. Sana güveniyorum. Bize.

"Ama şimdi saklanıyorum. Ne büyük kabalık" dedi Jane. "Bir de seni nezaketsizlikle suçluyorum. Kenneth'la daha önce tanışmıştın. Kocam ve ortağımla."

Hâlâ Mina'nın yüzünü tutan adam kameraya doğru eğilerek gülümsedi. Jane geri çekildi ve manzara ortaya çıktı. Mina bir çalışma tezgâhının arkasında oturuyor gibiydi. Tezgâhın üzerinde bir kılıç vardı. Vincent kılıcın türünü hemen tanıdı. Bir Condor Grosse Messer. Tuva'ya saplanan kılıçla aynı türden. Kılıcın sapı bir mengeneye, mengene de bir delici çekice tutturulmuştu. Bu, UAK'yi ziyaret ettiğinde kılıç kulplarında gördüğü izleri açıklıyordu. Delici çekiç asfaltı yollardan sökmek için kullanılana benziyordu, ancak daha küçüktü. Yüce Tanrım. Kılıçları Tuva'ya bir çekiç kullanarak saplamışlardı. Vincent onun ne kadar acı çektiğini tahmin bile edemiyordu.

Ama en çok dikkatini çeken kılıç ve delici çekiç değildi.

Mina'nın önünde ters çevrilmiş duran beş tane numaralandırılmış kesekâğıdı bulunuyordu. Her biri, altında yirmi santimetre uzunluğunda, dik duran bir çiviyi barındıracak kadar büyüktü. Vincent'ın her yanı buz kesti.

"Ben kalpsiz değilim" dedi ablası. "Mina'nın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ah, bu kadar şaşırma. Anna sizi şehirde ne kadar sık gördüğünü anlattı. Görünüşe göre ona her yerde kur yapıyormuşsun. Rålambshovsparken'de. Fjällgatan'da. Çatıdaki restoranda. Hatta onun evinde. Bu yüzden umursamıyormuşsun numarası yapma. Şu anda senin için ondan

daha önemli biri olduğunu sanmıyorum. Bir şey diyeyim mi? Onu kurtarmak için şansın olacak."

Kenneth kıkırdadı.

Buz gibi gülümseyerek, "Veya onu öldürmek için" dedi.

"Her zaman en kötüsüne asistanın katlanması ne büyük haksızlık değil mi?" dedi Jane, Vincent'ın gözlerine bakarak. "Sıkışık yerlere kapatılıp işkence görmek sevimli asistanın işidir. Ama sen zaten bunu biliyorsun, kardeşim. Bu arada, Mina'yla nasıl tanıştığımızı biliyor musun? Onun küçük probleminden haberin var mı?"

Jane gözlerini Mina'ya dikti. Mina onunla göz göze gelmedi.

"O korkağın teki. Bunu biliyor musun? Mina'nın ne kadar korkak olduğunu biliyor musun?"

Soru retorikti ve Jane bir cevap beklemiyor gibiydi.

"Öylece yerinde oturdu" diye devam etti. "Defalarca. Haftalarca. Herkesin hikâyesini dinledi. Diğer herkesin anlattıklarını duydu. Acılarına, mücadelelerine, hikâyelerine ortak oldu. Peki ya kendisi? Kendisi hiçbir halt paylaşmadı. Eh, al sana şans, Mina. Ne demek istersin? Ne paylaşacaksın? İşte seyircin. Bu son şansın olabilir. Kim bilir? Bu yüzden şansını kullansan iyi edersin."

Mina'nın yüz ifadesi hiç değişmedi.

"Kesekâğıtlarından birini kaldıracağım. Altında çivi olmayan bir tanesini. Sen bir şey paylaşmadığın sürece."

Jane'in sesi sakindi. Tamamen duygulardan arınmıştı. Kenneth'ın eli kesekâğıtlarının bulunduğu masaya doğru ilerledi.

Vincent kendini sakin olmaya zorlayarak, "Mina. Dediklerini yap" dedi.

Beş kesekâğıdı, hangisi seçilirse seçilsin çiviye denk gelme riskinin yüzde yirmi olduğu anlamına geliyordu. Bir kesekâğıdı eksilince, risk yüzde yirmi beşe yükselecekti. Vincent'ın her bir yüzdeye ihtiyacı vardı.

Mina yavaşça başını kaldırdı. Doğruca Vincent'a baktı ve derin bir nefes aldı. Korktuğu şey Vincent'ın tepkisiyse, gerginliği ve endişesi boşunaydı. Vincent onun ne söyleyeceğini zaten biliyordu.

"Benim... Benim adım Mina. Ve ben... bir hap bağımlısıyım."

"İşte. O kadar da zor değildi, haksız mıyım?"

Jane gülümsedi. Şaşırtıcı derecede sıcak ve açık bir gülümsemeydi.

"Ne hoştu değil mi Vincent? Neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Mina o kadar da özel biri değil. O seanslara katılan diğer insanlardan daha iyi olamaz. Öyle değil mi Vincent? Sıradan bir uyuşturucu bağımlısı... burnunu havaya dikip öylece..."

Vincent ablasının sözünü keserek, "Zaten biliyordum" dedi.

Jane'in başkalarının mutsuzluğundan aldığı keyif sekteye uğradı, yüzü ekşidi ve Mina şaşkınlıkla Vincent'a baktı. Jane başka bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu ama Vincent artık onu dinlemiyordu. Kesekâğıtlarına baktı ve vücudunun her yerinden ter fışkırdığını hissetti. Mina'ya baktı. Sonra Jane'e. Düşünceler kafatasına çarpıp sektiler, serbest kaldılar ve çığlıklar atarak kaçıştılar. O, Jane ve Mina bir üçgenin üç kenarıydı, tostun ekmeğinin çatlamadığı mükemmel bir üçgendi, aksi halde annesi onu atmak zorunda kalırdı ama aynı zamanda beş kesekâğıdı vardı, üç artı beş sekiz ederdi, bu da hiçbir sonuç vermiyordu.

kes şunu

Ama sekiz artı Kenneth (neden kız kardeşinin kocasına Kenneth deniyordu ki, böyle bir adı ilk defa duyuyordu) dokuz ediyordu ve dokuz santimetre 3,5 inç'ti

kes şunu, kes şunu

Ve 3,5 ekmeklerin çıtır çıtır olması için tost makinesi önceden ısınmadığı zaman kullandıkları ayardı ama kenarları hep kırılıyordu; tıpkı kendisi gibi ve-ve-ve-

KES ŞUNU.

"Yedi yaşındaydım Jane" dedi. "O bir kazaydı."

Ablasının bakışları sertleşti.

"Sence bu sadece annemle mi ilgili?" Tısladı. "Bir çocuk kadar bencilsin kardeşim; her zamanki gibi. Bu kadar konuşma yeterli. Artık zamanı geldi."

Jane ortadan kayboldu. Vincent, Mina'yı ve kesekâğıtlarını tekrar net bir şekilde görebildi.

"İşleri kendiniz için daha da zorlaştırıyorsunuz" dedi Mina, ipleri tekrar çekerek.

Tıpkı geçen seferki gibi, ona aldırış etmediler. Kenneth yine kafasını tuttu, bu sefer arkasından.

"Kuralları biliyorsun kardeşim" dedi Jane. "Her şeyden önce, bu senin en sevdiğin numara. Bir sayı seç."

Vincent güçlükle yutkundu ve düşüncelerinin tekrar kendi kontrolünde olduğunu hissedene kadar nefesine odaklandı. Ablasının dediğini yapmak zorundaydı. Kendini kaybetmeyi göze alamazdı. Talimatlarına uymadığı anda Mina'yı öldüreceklerinden en ufak bir şüphe bile duymuyordu. Ama öte yandan, nasıl seçim yapması gerekiyordu?

"Bütün kesekâğıtlarının altına çiviler koymadığını nereden bileceğim?" dedi.

"Şimdi bir sayı seç" dedi Jane tehditkâr bir şekilde. "Aksi halde ben seçerim."

Vincent yoğunlaştı. Beş kesekâğıdı. Beş konum. İnsanlardan üst üste beş nesne seçmeleri istendiğinde, çoğunlukla dördüncü konumdaki nesneyi seçerlerdi ve ardından iki numaralı konum gelirdi. Bunun nedeniyle ilgili psikolojik teoriler çoktu, ancak herkes bunun doğru olduğunu kabul ediyordu. Eğer Jane bu olgunun farkında değilse ve çiviyi özel bir kriteri olmadan yerleştirdiyse, o zaman çivinin ikinci ya da dördüncü konumda olma olasılığı yüksekti.

Ama eğer bu olguyu biliyorsa, o zaman Vincent'ın çiviyi seçme ihtimalini artırmak için diğer konumlardan birine koyardı, çünkü Vincent çivinin ikinci veya dördüncü konumda olduğunu düşünürse onlardan kaçınırdı.

Tabii Vincent'ın blöfünü görmesini ve çivinin iki ya da dördün altında durmayacağını anlamasını beklemiyorsa... O zaman çiviyi ikinin ya da dördün altına bilerek koymuş olabilirdi. Vincent'ın çivinin diğer üçünden birinin altında olduğuna inanarak onlardan birini seçeceğine güvenebilirdi.

Tabii daha fazla çivi olmaması şartıyla.

Lanet olsun.

Vincent küçüklüğünden beri ablasını görmemişti. Ama o her zaman akıllıydı. Her şekilde. Öte yandan, Jane onu hiç zeki biri olarak görmemişti. Bu yüzden çocukken onun yaptığı numaralara şaşırıp kalırdı. Sonrasında onları her zaman çözdüğünü iddia etse bile. Kardeşinin kendisini alt edebileceğine asla inanmazdı. Muhtemelen şimdi de inanmıyordu.

Vincent nefesini tutarak, "İkinci kesekâğıdını seçiyorum" dedi.

Jane, "Bundan sonra olacaklar tamamen ve her yönüyle senin suçun" dedi. "Bunu bilmeni istiyorum."

Kenneth, Mina'nın kafasını iki numaralı torbanın üzerine sertçe vurdu. Mina'nın başı tezgâha çarpınca, seçilen kesekâğıdı buruştu.

Mina, "Ah!" diye bağırdı.

Kenneth saçlarına asılarak başını yukarı kaldırdı. Mina'nın alnında parlak bir iz vardı. Ama çivi yoktu. Vincent nefesini verdi.

"Acemi şansı" dedi ablası. "Tekrar seç."

Vincent cesaretini toplayıp bir soru sordu.

"Mina, iyi misin?"

Mina başını iki yana salladı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Yüz kasları gerilmişti.

"Çivinin nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Vincent.

Mina başım vurgulu bir biçimde iki yana salladı. Gözlerindeki direniş ışığı dönmek üzereydi.

"Seni uyarıyorum Vincent!" dedi Jane. "Kenneth'ın çivi yerine kılıcı kullanmasını istemiyorsan soru sorma. Seç. Hemen."

"Tamam, tamam. Bekle. Birinci kesekâğıdını seçiyorum" dedi Vincent.

Hiçbir fikri yoktu, bilmesinin imkânı yoktu. İstatistiklerin onun yanında olmasının dışında. Geriye dört kesekâğıdı kaldığında, seçtiğinin boş çıkma olasılığı yüzde yetmiş beşti. Öte yandan, Mina'yı öldürmüş olma ihtimali yüzde yirmi beşti.

Mina, kafası tekrar tezgâha çarpınca çığlık attı. Alnı tahtaya çarptığında çıkan ses telefonda yankılandı. Kenneth kafasını hemen geriye çekerek dikleştirdi. Mina'nın bütün vücudu tir tir titriyordu. Kontrolsüzce ağlıyordu ve artık Vincent'a bakmıyordu. Alnındaki iz koyu kırmızıydı. Ama hâlâ çivi yoktu.

"Eğleniyor musun Vincent?" Jane güldü. "Şimdi heyecan verici olmaya başlıyor! Geriye üç tane kaldı. Seyirci nefesini tutuyor! Seç."

"Kes şunu" dedi Vincent usulca. "Bu kadar yeter. Ona beyin sarsıntısı geçirteceksin. Ne istersen yaparım. Ama lütfen dur. Artık buna katlanamıyorum."

Gözlerini kırpıştırdı ve yanaklarından yaşlar süzüldüğünü hissetti.

Ablası, "Seç!" diye kükredi.

Vincent, "Hayır!" diye karşılık verdi.

"Nasıl istersen."

Jane, Kenneth'e el salladı ve Kenneth birdenbire Mina'nın kafasını beşinci kesekâğıdının üzerine indirdi. Mina sadece hafifçe inleyebildi. Bir kez daha, Kenneth başını geri çekerek dikleştirdi. Bu sefer alnından sızan kanlar tezgâhta bir leke bıraktı. Mina bilincini yitirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Ağlamayı bırakmış, omuzları çökmüştü. Mina dosdoğru karşıya bakıyordu ama gözleri odağını kaybetmişti. Bakışlarında hâlâ orada olup olmadığını ya da Vincent'ın onu takip edemediği bir yere kaçıp kaçmadığını gösterecek hiçbir belirti yoktu. Alnında yaradan akan kanlar o karanlık, güzel gözlerine damlıyordu. Ama yine de sadece bir yaraydı. Kafasında çivi yoktu.

Vincent geriye kalan iki kesekâğıdına baktı. Üç ve dört numaraya. Yüzde elli şans. Şu anda, Mina'nın ölü ve diri olma olasılığı yarı yarıyaydı.

Vincent elinde olmadan; Schrödinger'in asistanını düşündü. Mina'nın varlığı belirsizdi. Ta ki seçimini yapıp onu iki olası gelecekten birine mahkûm edene kadar. O, Vincent. Bu güce sahip olamazdı –Mina'nın hayatı onun elinde olamazdı– bu çok fazlaydı.

Ona, herkesten daha iyi tanıdığı polise baktı. Onu kendini tanıdığından bile daha iyi tanıyordu. Koyu saçlarını, güzel hatlarını ve belirgin burnunu. Dolgun dudaklarını ve çatlamış, bağlı duran ellerini. Mina hâlâ ifadesiz bir şekilde boşluğa bakıyordu ama gördüğü en zeki bakışlara sahipti.

Mina onun birasına pipet koymuştu.

Elini tutmuştu.

Omuzunda ağlamıştı.

Ona güvenmişti.

Ve şimdi onu yarı yolda bırakacaktı.

Gerçekliğe tutunmak için ona ihtiyacı vardı. Gerçek gerçekliğe. Mina hayatına girdiğinde her şey değişmişti. Mina'nın bildiğinden, Vincent'ın açıklayabileceğinden çok daha fazlası. Mina yanındayken içindeki derin gölge, kendi beyninin gölgesi bütün gücünü yitiriyordu. Mina olmadan o... Bunu düşünmek bile istemiyordu.

İki kesekâğıdı. Bir seçim.

Mina yaşayacaktı.

Ya da ölecekti.

Bu imkânsızdı. Çivinin nerede olduğunu bilmenin, anlamanın bir yolunu bulmalıydı.

"Ve şimdi, davul sesi gelsin" dedi Jane dramatik bir şekilde. "Büyük mentalist son seçimini beş saniye içinde yapacak."

Mina gözlerini kırptı, gerçeğe dönüyor gibiydi. Önündeki kesekâğıtlarına baktı ve durumu kavrayınca başını iki yana salladı. Gözleri Vincent'ın gözleriyle buluştu. Vincent da muhtemelen onun kadar paniğe kapılmış görünüyordu.

Mina defalarca, "Hayır" diye mırıldandı. "Hayır, hayır, hayır."

Vincent her zamankinden daha hızlı düşündü. Jane, büyük mentalist demişti. Ama bir mentalist aynı zamanda bir illüzyonistti. Ve elinde seyircilerin bildiğinden daha fazla numara vardı. Görünmez kablolar. Kopyalar. Aynalar. Ve... Evet. EVET!

Ne kadar sevindiğini belli etmemek için yanağını ısırdı. Bu işe yarayabilirdi. Elindeki tek koz buydu.

Elinden geldiği kadar tarafsızca, "Kesekâğıtlarına biraz daha yaklaşsam olur mu?" diye sordu.

"Ah, biraz heyecan yaratalım. Neden olmasın?" Jane güldü. "Mina'nın beyin dokusunu yakından göreceğiz!"

"Vincent" dedi Mina şaşkınlıkla, "Bunu neden isteyeyim ki...?"

Sonra sessizliğe büründü.

Bunu birlikte başaracağız. Birbirimize güvenmek zorundayız. Başaracağız.

"Öne eğil, üçüncü torbaya doğru."

Mina, Vincent'm söylediğini yaptı.

"Güzel. Şimdi de dördüncü torbaya doğru eğil.'

Mina yine öne eğildi. *İşte.* Vincent yüzüne hiçbir duygu yansıtmamak için çaba sarf ediyordu. Mina konumu sebebiyle ne olduğunu görmemişti. Jane ve Kenneth hiçbir şey fark etmemiş gibi görünüyorlardı ama Vincent, Mina'nın kolyesindeki manyetik ucun dördüncü kesekâğıdına yaklaştığında bir milimetre hareket ettiğini açıkça görmüştü.

Metale tepki veriyormuş gibi.

Örneğin yirmi santimetrelik bir çiviye.

"Üç!" diye bağırdı. "Üçüncü kesekâğıdını seçiyorum!"

"Seçenin sen olduğunu unutma kardeşim" dedi ablası. "Hoşça kal Mina."

Mina derin bir nefes aldı ve gözlerini sımsıkı yumdu. Tüm gücüyle direndi ama Kenneth daha güçlüydü. Mina'nın alnını üçüncü kesekâğıdının tepesine yaslayana kadar başını öne doğru itti. Sonra yavaş ama adım adım, başını aşağıya doğru itmeye devam etti. Kesekâğıdı Mina'nın kafasının ağırlığı altında ezildi. Kenneth zorla kafatasına sokulması gereken bir çiviye doğru bastırırcasına, her iki elini de Mina'nın başının arkasına dayadı. Mina'nın ağzından tükürükle karışık bir gurultu geldi ve spazmlar yüzünden her yeri titredi. Kenneth sonunda başını bıraktığında, Mina alnı masaya dayalı olarak, öylece yatmaya devam etti. Kafası masaya yapıştırılmış gibi görünüyordu. Mina tamamen hareketsizdi.

Çok ama çok hareketsizdi.

124

Sara emniyet müdürlüğünün koridorunda koşuyordu. Sonunda bir şeyler oluyordu. Michael ve çocuklar ağustos başında New York'tan gelmişlerdi. Üç haftalık tatillerini birlikte geçirmişler ve İsveç'te bir karayolu seyahatine çıkmışlardı. Sonra çocuklar okula başlamışlardı. Sara Stockholm'deki yaşama çabucak alışacaklarını düşünmüştü ama yanılmıştı.

Uzun merdiveni ikişer ikişer inerek avluya geçti ve ileriye doğru koştu. Julia'yı arayarak zaman kaybetmek istemiyordu. Bu kişisel algılanmayacak kadar önemli bir meseleydi.

Geri döndüğü Stockholm, cıvıl cıvıl New York şehrine kıyasla fazlasıyla durgundu. Çocuklar hâlâ Amerikalı arkadaşlarını özlüyorlardı ve Michael California'ya taşınmaktan bahsediyordu, çünkü çalıştığı oyun şirketinin orada ekipleri vardı. Bu gittikçe daha iyi bir fikir gibi gelmeye başlamıştı. Ama en azından polis teşkilatından ayrılmadan önce son bir şey yapabilirdi.

Sara asansörün hemen gelmesini beklemeye cesaret edemedi ve Julia'nın ofisinin bulunduğu kata ulaşmak için üç kat merdiven çıktı.

Artık eve döndüğüne göre yeni rolünün ne olacağını öğrenmek için sabırla bekliyordu ama anlaşılan bu konuda henüz net bir fikri olan yoktu. Julia ilkbaharda ondan yardım istediğinde Sara minnetle kabul etmişti. En azından onu meşgul edecek bir işi olmuştu. Aynı sebepten dolayı, Julia isteğini yenilediğinde tekrar evet demişti. Bu sefer işler daha yoğundu. Geçen haftanın her gününü, sabahtan akşama kadar mobil ağdaki trafiği gerçek zamanlı olarak izleyerek geçirmişti. Başlangıçta Peder'den yardım almıştı.

Peder'in keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Elbette açık olduklarında. Gözetleme çalışmalarının ortasında iki kez sızıp kaldıktan sonra, görevi Sara'nın devralmasının daha iyi olacağı konusunda anlaşmışlardı. Doğal olarak, ağ üzerinden anlamlı bir şekilde sıralayamayacağı kadar çok bilgi geçiyordu. Ama şimdi onun adına bunu yapacak, neyi aradığını bilen, akıllı bir yazılımı vardı. Gerçi Sara bu yazılımın bir şeyi ortaya çıkaracağını sanmıyordu. Deneyimlerine göre, telefonlar böyle durumlarda yalnızca bir kez kullanılıyordu. Onları kullananlar, izlenmediklerinden emin olmak için telefonları bir köşeye fırlatıp atıyorlardı. Sara işi söz konusu olduğunda nadiren yanılırdı. Hata yapmayacak kadar titizdi. Ama bu sefer gerçekten yanılmıştı. Ve bu başlarına gelebilecek en iyi şeydi.

Aylar süren sessizliğin ardından katil telefonunu kullanmıştı.

125

Vincent ekranda cansız bir Mina'ya bakıyordu. Eli o kadar titriyordu ki, neler olduğunu doğru düzgün göremiyordu. Mina'nın manyetik kolyesinin çiviye tepki vereceğini ummuştu. Ve öyle olmuştu. Belki. Hareket o kadar küçüktü ki, Mina belli belirsiz hareket etmiş ve kolyesini oynatmış olabilirdi. Belki de çivi manyetik bile değildi. Çoğu çivi değildi.

Ama ne yapabilirdi ki? İkide bir şansı vardı. Yanlış kesekâğıdının yerine doğrusunu seçmiş olabilirdi. Bu korkunç bir haksızlıktı. Gerçekten denemişti.

Mina'nın başı tezgâhın solgun ahşabına yaslanmıştı. Solgun ahşaba yaslanmıştı çünkü... çünkü kan yoktu.

Hiç kan yoktu.

Kalbi duracak gibi oldu.

Mina yavaşça başını kaldırdı. Bakışları kamerada Vincent'ın bakışlarıyla buluştu.

Kazanmışlardı. Ama Vincent öyle hissetmiyordu. Hem de hiç.

Jane, "Aman Tanrım" diyerek güldü. "Asistanlarını kurtarmak hiç sana göre değil, kardeşim."

"Sen hastasın" dedi Vincent. "İğrençsin. Çivi falan yoktu, değil mi?"

Buna karşılık Kenneth son kesekâğıdını açtı. Dört numaralı olanı. En yaygın olarak seçileni. Ahşap bir levhanın üzerinde, ucu parlayacak kadar sivriltilmiş, dimdik duran bir çivi vardı. Mina çiviyi görünce tezgâhın üzerine kustu.

Jane, Vincent'ın atölyenin geri kalanını görebilmesi için telefonu tezgâhtan ve Mina'dan uzaklaştırdı. Odanın ortasında dik duran dev bir akvaryuma benzeyen bir şey vardı.

"Bunu senin için sakladık" dedi Jane. "Bugün için. Mina'nın hayatta kalacağını hiç sanmıyordum. Şimdi onu bunun içine koyacağız."

"Dur bir dakika, istediğini yaptım!" diye bağırdı Vincent. "Bırak onu."

"Tabii ki. Eğer gelip onun yerini alırsan. Adresi mesaj atarım. Feribota zamanında yetişirsen buraya gelmen normal şartlarda bir saat kırk dakika sürer. Arkadaşını şimdi tanka koyacağız. Doksan beş dakika sonra içini suyla doldurmaya başlayacağız. En tepeye kadar doldurmak beş dakika sürüyor. Feribotu kaçırmamanı tavsiye ederim."

Kenneth, Mina'yı taşıyan tekerlekli sandalyeyi su tankına doğru itmeye başladı. Mina ipleri çekiştirerek kurtulmaya çalıştı ama yararı olmadı.

"Vincent" dedi ablası ona bakarak, "senden başka birinin geldiğine dair tek bir işaret bile olursa, ya da yalnız gelmezsen, o zaman onu yüzünden vururum."

Vincent, Mina'nın adını olabildiğince yüksek sesle haykırdı ama Jane telefonu çoktan kapatmıştı. Mutfak penceresinden dışarıya baktı. Ruben hâlâ çimlerin bitimindeki yola park ettiği arabasındaydı. Vincent'ın kendi arabası garajın girişindeydi. Ruben tarafından fark edilmeden arabasına ulaşamazdı. Peki, bunu nasıl başaracaktı? Ruben'in evden ayrıldığını anlamasına izin veremezdi. Polis onu takip ederse, her şey felaketle sonuçlanırdı. Kendini bir dumanın içinde yok edebilmeyi diledi ama bu daha çok Tom Presto'nun işiydi. Eğer hünerli elleri olsaydı şapka ve palto kullanarak kendi siluetini yapıp perdelerin arkasına bırakabilirdi. Bu fikre acımasızca güldü. Bu muhtemelen sadece televizyonda işe yarayan bir numaraydı.

Kendisinin bir kopyası.

Aslında elinde bu vardı.

Vincent çalışma odasına koştu. Kendi boyutundaki karton kopyasını bulmak zor olmadı. Birkaç kutunun arkasındaki duvara yaslanmıştı. Yapım ekibi onu şahsen katılamadığı bir bar etkinliğine götürdükten sonra biraz kirlenmişti. Ama şapka ve paltodan çok daha iyiydi. Ta kendisiydi. Karasevda.

En azından beş saniye için; Ruben hareket etmediğini anlayana kadar.

İllüzyonu güçlendirmesi gerekiyordu. Vincent kol saatine baktı. Telefon görüşmesinden bu yana iki dakika geçmişti. En fazla üç dakika içinde arabasında olması gerekiyordu. Karton versiyonunun üstündeki kıyafetleri giymek için otuz saniye harcadı. Sonra koşarak evden çıktı, çim alanı geçti ve Ruben'in yanına gitti. Ruben onu görünce polis arabasının camını indirdi.

Vincent, "Merhaba Ruben" dedi ve işaret parmağını havaya, Ruben'in bakması için yeterince yükseğe kaldırdı. Ruben'in gözleri otomatik olarak parmağa çevrildi.

"Şimdi yapman gereken... bu" dedi ve "bu" derken sesini bir oktav düşürerek, parmağını hızla aşağı indirdi.

Ruben'in bakışları aşağıya doğru inen parmağın hareketini izledi; ta ki gözleri kendiliğinden kapanana dek. Vincent elini hızla Ruben'in boynuna dayayarak başını hafifçe öne eğmesini sağladı. Bunu yaptığı için Ruben onu asla affetmeyecekti.

"Rahatla ve derin nefes al" dedi Vincent. "Aldığın her nefesle kendini daha rahat hissediyorsun. Daha derin, daha derin."

Ruben'in derin ve ritmik nefes aldığını duyana kadar birkaç saniye bekledi.

"Birkaç saniye içinde beni mutfak penceresinde göreceksin" diye devam etti. "Kızgın oyununu oynayacağız. Anlıyor musun?"

"Evet. Kızgın oyunu." Ruben kolayca hipnotize olan birinin monoton ses tonuyla mırıldandı.

Vincent, "Tamamen hareketsiz kalacağız ve birbirimize bakacağız" dedi. "İlk göz kırpan kaybeder. Benim kadar hareketsiz kalabilen birini hiç görmedin. Ama ben ne kadar kalırsam kalayım, kazanma konusunda o kadar kararlı olacaksın. Anlıyor musun?"

Ruben, "Hareketsiz kalacaksın" diye mırıldandı. "Ama ben kazanacağım."

Vincent, Ruben'in başını kaldırdı ve elini çekti. Ruben'in gözleri hâlâ kapalıydı. Ruben'in gözlerini açmasını ve oyuna başlamasını sağlamak için parmaklarını şıklatabilirdi ama bundan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Parmak şaklatmak fazlasıyla... sıradandı.

Bunu yerine, komut verircesine, "Ruben, bana bak" dedi.

Ruben gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla ona baktı.

Vincent, "Tamam, anlaştık o zaman" dedi. "Güzel bir sohbetti. Dediklerini düşüneceğim. Benim için sakin bir gece olacak."

Ruben'in beyninin az önce ne olduğunu anlamaya çalışmasını önlemek için, bir telkin verdikten hemen sonra konuşmaya devam etmek önemliydi.

Ruben kendini toplamaya çalışarak, "Hımm, evet" dedi. "Gözüm üstünde olacak, Vincent. Sakın bir şey denemeye kalkışma."

Vincent eve koşup saati kontrol etti. Her şey doksan saniye sürmüştü. Bir dakika kalmıştı. İçeri girdikten sonra mutfak penceresinin altına çömeldi, karton kopyasını pencerenin önüne koydu ve polis arabasına bakacak şekilde çevirdi. Ruben'in daha dik oturduğunu gördü.

Benjamin'e öğleden sonra kardeşini okuldan almasını isteyen bir mesaj gönderirken, teras kapısından arka bahçeye doğru süzüldü.

Evin köşesine geldi ve duvar kenarından yürüyerek garajın önüne park ettiği arabasına doğru ilerledi. Araba onunla Ruben arasındaydı. Ruben o tarafa bakacak olursa kendisini görmesin diye arabanın arkasına çömeldi. Ruben'in tüm dikkatini bir süreliğine mutfak penceresine yönelteceğini umuyordu ama dikkatli olmakta yarar vardı.

Vincent dikkatlice arabanın kilidini açtı, yolcu tarafındaki kapıdan arabaya girdi ve kıvrıla kıvrıla sürücü koltuğuna yerleşti. Sonra sessizce geri manevra yaparak polis arabasına sadece birkaç metre mesafedeki sokağa indi. Lastiklerinin altında mıcırlar eziliyordu ama Ruben tepki vermiyor gibiydi. Vincent polis arabasının yanından geçerek Ruben'in görüş alanını bozmaya cesaret edemedi. Diğer taraftan gitmesi gerekecekti. Köşeyi döner dönmez, Ruben'in kendisini göremeyeceğinden emin olunca gazı kökledi. Hareket halindeyken rotasını Google'da aramak zorunda kaldı. Şimdi soğukkanlılığını yitiremezdi. Odaklanmak zorundaydı. Her seferinde tek bir şey düşünmeliydi. Sadece bir şey.

Mina.

Jane.

O daracık su tankını düşünemezdi. Ablasının onu suyla dolu bir cam kutuya kilitlemesi için elinden geldiğince hızlı sürdüğü gerçeğini düşünemezdi. Jane'in onun boğulmasına göz yumacağı gerçeğini düşünemezdi. Gaz pedalını kökleyerek ölüme koştuğu gerçeğini de düşünemezdi. Neredeyse kaportasını sıyıracak kadar yakınlarından geçerek solladığı arabaların şoförleri ona korna çalıp duruyorlardı. Gaz pedalına daha da yüklendi.

Mina.

Jane.

126

Sara, Julia'nın kapısının önünde birkaç saniye boyunca nefesini tuttu. Sonra kapıyı çaldı ve içeri girdi. Oda boştu. Bunu beklemiyordu. Böyle bir günde herkesin yerinde olacağını düşünmüştü. Özellikle de her türlü hazırlığı yapmışlarken. Christer'ın ofisinin koridorun ilerisinde olduğunu bildiği için oraya gitti. Kapı açıktı ama onun ofisi de boştu. Neler oluyordu? Belki de göreve çağrılmışlardı. Eğer öyleyse, onun vereceği bilgiye daha çok ihtiyaçları vardı.

Birkaç oda ileriden neşeli kahkahalar ve müzik sesi –Bob Marley'in kendine özgü ritimleri– geliyordu. Orada neler oluyordu? Sesin geldiği odaya koştu ve karşılaştığı manzara karşısında donup kaldı.

Peder "No Woman No Cry" eşliğinde reggae dansı yapıyordu, geriye yaslanıp dizlerini kaldırıyordu. Göğsünde bir bebek taşıyıcısı, içinde de halinden memnun, gevezelik eden bir bebek vardı. Yerde, kalın bir örtünün üzerinde iki bebek daha yatıyordu. Aşırı heyecanlı bir golden retriever onları ıslak öpücüklere boğdukça hem keyif alıyorlar hem de korkuyorlardı. Christer köpeğin tasmasını elinde tutuyordu ve çocukları gerçekten yemediğinden emin olmak için elinden geleni yapıyordu. Peder, Sara'yı gördü, fazlasıyla coşkulu bir bacak kaldırma hareketini yarım bıraktı ve kulaklarına kadar kızardı.

Utanç içinde, "Ee... bugün karımın doğum günü de" dedi.

Sara cevap vermedi. Gördüklerini anlamaya çalışıyordu.

Peder dile getirilmemiş soruya yanıt olarak, "Hediyesi ya da daha doğrusu talebi, öğle yemeğine çıkmaktı" diye devam etti.

"Yalnız başına. Sonra da saçını yaptırmaktı. "Yalnız başına. Sonra da bir kafenin köşesinde uykuya dalmaktı. Bu uzun zamandır gündemdeydi. İşte böyle. Hımm."

Başıyla üçüzleri işaret etti; sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Sara, "Julia bugünün önemli olduğunu söylemişti" dedi. "Genel seferberlik varmış. Karınızın doğum gününden bahsetmiş olamaz."

Daha da utanan Peder boğazını temizledi ve bilgisayarda çalan Bob Marley şarkısını kapattı. Christer golden retriever'ı örtünün üzerinde kahkahalara boğulan bebeklerden uzaklaştırdı. Köpek birdenbire derin bir mutsuzluğa kapıldı.

"Bu doğru, bugün hepimiz tetikteyiz" dedi Christer. "Dediğin gibi, beklemedeyiz. Vincent'a göre... Yani elimizde bugün başka bir cinayetin işlenebileceğini gösteren bilgiler var. Sokaklardaki ekip arabaları en yüksek alarm durumunda. Ama şimdilik elimizde başka bir bilgi olmadığı için Peder ve ben burada kaleyi koruyoruz. Hemen harekete geçmemizi gerektiren bir gelişme olursa diye."

"O zaman bu hoşunuza gidecek" dedi Sara. "İlkbaharda izini sürdüğümüz telefonu hatırlıyor musunuz? Kungsholmen'den arayan kişiyi? Muhtemelen katilin kendisi olduğunu düşünmüştünüz."

Peder ve Christer dikkatle başlarını salladılar. Üçüzler ve köpek, odada ciddi bir şeyler döndüğünü sezmişçesine, aynı anda sustular.

"Julia bu hafta bu numarayı izlememi istedi, belki yeniden kullanılır diye. Ve az önce kullanıldı. Telefon on dakika boyunca açık kaldı ve bir arama yapıldı. Ama bu sefer arama Norrtälje takımadalarından."

Peder'in göğüs askısındaki bebek endişeyle sızlanmaya başladı. Peder onun küçük, tombul ellerini dikkatlice sarmaladı.

"Norrtälje mi?" dedi. "Arama neyle ilgiliydi?"

"Bilmiyorum. Konuşmaları dinleyemeyiz; bunun için farklı bir izin gerekiyor. Julia benden böyle bir izin almamı istemedi."

Sara birden kendini aptal durumuna düşürdüğü için paniğe kapıldı. Julia'ya neye ihtiyaçları olduğunu söylemeliydi. İzin

çıkarmak zaman alan bir işti; önceden plan yapmak gerekiyordu. Ama insanın her gün üzerinde çalışmadığı prosedürlerle başa çıkması kolay değildi. Elbette daha dikkatli olmalıydı. Yeni işine başlamasına üç ay kalmıştı ve hâlâ bir çaylak gibiydi.

Christer düşüncelerini okumuş gibi, "Bu senin suçun değil" dedi. "Julia sana söylemeliydi ama gündeminde başka şeyler de vardı. Çağrının takımadalardan gelmesi dışında bir şey biliyor muyuz?"

Sara rahatlayarak, "Çok daha fazlasını biliyoruz" dedi. "Mesela kime telefon edildiğini. Victor diye birine... ah, üzgünüm, Vincent Walder'a."

Peder ve Christer şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sara buna bir anlam veremedi; bu kadar güçlü bir tepki vermelerini beklemiyordu. Ya da dürüst olması gerekirse, herhangi bir tepki vermelerini de beklemiyordu. Ortada Julia'nın anlattığından çok daha fazlası olduğu belliydi.

Peder usulca, "Kahretsin" dedi ve Sara'ya döndü. "Onu tanıyoruz."

"Hemen özel görev timini arayacağım ve uçuş ekibini göndermelerini isteyeceğim" dedi. "Hadi Bosse, yapmamız gereken işler var."

"Ruben zaten Vincent'ın evinde" dedi Peder. "Onunla iletişime geçeceğim, sonra da Julia'ya ulaşmaya çalışacağım. Teşekkürler Sara. İyi iş çıkardın."

Peder ve Christer görevlerini yerine getirmek için ortadan kaybolduklarında, Sara istemsizce gülümsedi. İşte bu anlar için yaşıyordu. Bir fark yarattığını bildiği anlar için. Saatlerini alan bir angaryanın birdenbire gerçek dünyada sonuçlar doğurduğunu görmek için. O ve Michael California'ya taşınmayı bir süre daha erteleyebilirlerdi.

127

Yatağın üzerindeki çantaya teslimiyetle baktı. Birkaç kez, oldukça açık bir şekilde, yurtdışına gider gibi eşya hazırlamalarına gerek olmadığını söylemişti. Uppsala sadece bir saat kadar uzaktaydı. Gerekenden daha uzun süre de kalmayacaklardı. Ama Torkel hazırlıklı olmayı severdi. O kadar iyi hazırlanmıştı ki, Julia'nın Netflix'teki belgesellerde izlediği hayatta kalma ustalarından biri olmaya çok yaklaşmıştı. Julia çantayı bile açmadan, içindekilerin ikisini küçük bir savaşta hayatta tutmaya yeteceğinden şüphelendi. Ve eğer evde kalırlarsa, birkaç yıllık geçimlerini sağlayabilirlerdi. Hepsinden önemlisi, bütün bir ilçeye makul bir süre boyunca yetecek kadar tuvalet kâğıdı vardı. Ne tür bir şapşal tuvalet kâğıdı istiflerdi? Torkel de onun şapşalıydı.

Gerçekten düşününce, Torkel'in bu aşamada yapabileceği fazla bir şey yoktu. Vücuduna elektrikli süpürge hortumu sokulacak olan, kullanılabilir iki ya da üç tane yumurtası olup olmadığını görmek için düzinelerce yumurtası toplanacak olan o değildi.

Yapabileceği tek anlamlı şey çanta toplamaktı. Böyle yaptığı için onu suçlayamazdı.

Ancak Torkel'in şu anki tavrından rahatsızdı. O sadece Torkel'in karısı ve gelecekteki çocuklarının potansiyel annesi değildi. Torkel onun da yapacak bir işi olduğunu kabul etmeyi reddediyordu.

Koridordan, "Sensiz de idare edebilirler" diye seslendi. "Hadi."

Julia onun kapının yanındaki kancadan arabanın anahtarını aldığını duydu.

"Bunu daha açık nasıl söyleyebilirim bilmiyorum" diye tısladı. "Sadece bir soruşturma üzerinde çalışmıyorum, onu yönetiyorum.

Koca bir ekibin başındayım. Her parçasına dahil olduğum eşsiz bir ekibin. Bugün yeni bir cinayeti durdurmaya çalıştığımız gün. Orada olmazsam nasıl görüneceğini anlamıyor musun?"

Julia ağlamak üzereydi. Torkel nasıl bu kadar dar görüşlü ve anlayışsız olabiliyordu? Aynı zamanda, karnına daha da fazla iğne saplamış ve o kahrolası spreyi sayamadığı kadar çok kez içine çekmişti. Bu artık son bulmalıydı. Torkel yatak odasına geldi. Yüzünden açıkça okunan hayal kırıklığını göstermemek için mücadele ediyordu.

"Kendin söyledin" dedi. "Soruşturmada yalnız değilsin. Diğerleri hallederler. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlar. Herhalde cinayeti şahsen durduracak halin yok, öyle değil mi?"

Julia ondan uzaklaşarak, "Güvenoyun için teşekkürler" dedi.

Torkel içini çekti ve yatağa oturdu. Düşük östrojenin karısını daha sinirli yaptığını biliyordu ama bazen koca bir aptal gibi davranıyordu.

"Ama yapabileceğin bir şey var" dedi. "O da şu. Bize bir şans ver. En son denediğimizde işe yaramadı. Zamanlamanın felâket olduğunu biliyorum. Ancak bu tarih uzun zamandır ajandada işaretli. Eğer bugün Uppsala Üniversitesi Hastanesi'ne gitmezsek enjeksiyonlara ve bütün bu saçmalıklara baştan başlaman ve birkaç hafta boyunca sürdürmen gerekecek. Sırf bu noktaya geri dönebilmek için. Buna değer mi?"

Julia onun yanına oturdu ve gözlerini koluyla sildi. Sonra teslimiyet içinde omuzlarını düşürdü.

"Hayır, buna değmez" dedi. "Ama benden belki de hiç var olmayacak bir hayat yaratmakla, kesinlikle var olan başka bir hayatın sona ermesini engellemeye çalışmak arasında bir seçim yapmamı istiyorsun. Bu haksızlık."

Poposunun altında bir şey titredi. Julia telefonunun üstüne oturmuştu. Ayağa kalktı ve telefonunu çıkardı. Ekranda Peder'den bir mesaj vardı. İki kelimelik. Onun adına karar veren iki çelimsiz kelime.

"Hemen gitmem lazım" dedi. "Arabanın anahtarını ver."

Torkel tartışmadan anahtarı ona verdi.

Julia ceketini giyerken, "Öpüyorum tatlım. Daha sonra konuşuruz" dedi.

Julia arabaya giderken mesajı tekrar okudu.

Mesaj Vincent'tan gelmişti.

Ninova

128

Rahatsız edici, boğuk bir zil sesi konsantrasyonunu bozdu. Sanki birisi uzakta bir alarm çalıştırmıştı. Geçen hafta falan. Ruben kaşlarını çattı.

Rahatsız edilmek istemiyordu; bir santim bile hareket ederse Vincent kazanırdı.

Vincent o kadar hareketsiz duruyordu ki... Ruben gerçekten çok uğraşıyordu.

O mentalistin penceresinde yaptığı gibi hareketsiz durmanın nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordu.

Ama Ruben kaybetmeyi planlamıyordu.

Bakışlarını tamamen Vincent'a sabitledi.

Ses tekrar duyuldu, bu sefer çok daha keskindi. Ne garipti!0 Buna karşılık, geçen sefer pamuğa sarılmış gibi boğuk çıkıyordu. Şimdiyse daha çok kulak tırmalayan keskin bir bıçak gibiydi.

Ruben gözlerini kısarak Vincent'a baktı.

Bir şey farklı görünüyordu.

Ters giden bir şey vardı.

Zil üçüncü kez çaldı. Ruben uykudan uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sanki derin bir uykudan uyanmaya çalışıyordu.

Gerçi uyumadığını biliyordu. Gözünü bile kırpmamıştı.

Bunca zamandır ona bakıyordu ve Vincent bir saniye bile başını sallamamıştı.

Ama Vincent'ın mutfak penceresindeki yüzündeki gölgelerde bir tuhaflık vardı.

Acaba neydi?

Telefon dördüncü kez çaldı ve Ruben yanındaki koltukta duran telefonu bulmak için bakışlarını camdan ayırmak zorunda kaldı. Cevap verirken telefonu hoparlöre aldı.

Öfkeyle, "Ruben Höök, konu nedir?" dedi.

"Ben Peder. Katil az önce Vincent'ı aramış. Onu şüpheli olarak gördüğünü biliyorum ve bu açıkça o yönü işaret ediyor. Ama aynı zamanda başı dertte olabilir. Christer uçuş ekibini görevlendirdi - sıkı dur ve onlar gelene kadar hiçbir şey yapma."

Sonra telefonu kapattı. Ruben bir an için düşündü. Caddenin karşısındaki eve doğru baktı. Sonra arabadan indi. Tereddüt etti ve arabanın kapısına yaslanarak birkaç saniye orada durdu. Sonra çimlerde koşarak pencereye doğru ilerledi. Vincent'ın karton kopyası uysalca ona bakıyordu. Ruben onun gülümsediğine yemin edebilirdi.

129

Vizon çiftliğinin önündeki çakıl taşlı alanda durdu. Kenneth onu bekliyordu. Hatta serseri ona el salladı. Vincent ondan nefret ediyordu. Park edip arabadan indi. Çürük kokusu çok güçlüydü. Ana binadan geliyor gibiydi. Çiftlikte bir şey olmuştu; bu çok açıktı. Ama şu anda bunu hiç umursamıyordu. Kenneth'ı öldürmek, Mina'ya yaptıklarından dolayı onu yeryüzünden silmek istiyordu. Ama o sakallı emeklinin üzerine saldırmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Eğer saldırırsa Mina'yı bir daha asla göremezdi.

"Mina nerede?" diye sordu.

Kenneth ona sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Vincent'ın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Binanın en ucunda, adamın içinden geçip gözden kaybolduğu küçük bir kapı vardı. Vincent elini ağzına dayayarak kapıda durdu. Dışarıdaki güneş ışığı içeriyi karartıyordu. İçeride her şey olabilirdi. Bu bir tuzak da olabilirdi. Ama Mina oradaydı.

İçerideki oda bir atölyeydi, görüntülü görüşmeleri sırasında gördüğü atölye. Su tankı zeminin ortasında duruyordu. Mina dibinde oturuyordu. Vincent ona doğru koştu ve tankın duvarına vurdu. Onu daha iyi görebilmek için çömeldi. Mina'nın alnındaki kan kurumaya başlamıştı. Orada çok büyük bir çürük olacaktı. Vincent'ın anlayabildiği kadarıyla başka bir yara almamış gibi görünüyordu. Ama Mina hareket etmiyordu.

Vincent ağzını cama dayayarak, "Mina" diye bağırdı.

Kenneth kapıyı kapatırken, "Ona uyuması için bir şey verdik" diye açıkladı. "Çok direndi."

Dışarıdaki rahatlatıcı sonbahar güneşi kayboldu ve yerini floresan şeritlerin soğuk ışıltısı aldı. Bir yerlerde bir jeneratör uğulduyordu.

Ninova

Kenneth,0 Vincent'a elini uzatarak, "Ama eminim tankı suyla doldurmaya başladığımızda kendine gelecektir" dedi. "Telefonunu ver."

Vincent ayağa kalktı. Tankı telefonda gördüğünden emin olamamıştı ama artık hiç şüphesi kalmamıştı. Camdan yapılmış bu tank Houdini'nin su işkencesi hücresinin birebir kopyasıydı, sadece bir kişiyi barındıracak şekilde inşa edilmişti. Sadece daracık olmakla kalmıyordu – orijinalinde, Houdini de ayak bileklerinden baş aşağı asılmıştı. Yakında aynı şeyi yapma sırası kendisinde olacaktı. Bu imkânsızdı. Ama başka çaresi yoktu.

Nefesini kontrol etmeye çalıştı. Gerçekte ne kadar korktuğunu gösteremezdi. Telefonunu Kenneth'e uzattı, o da köşede duran büyük bir konteynere götürdü.

Vincent ona, "Su doldurmanıza gerek yok" diye seslendi. "Artık buradayım. Tıpkı istediğiniz gibi. Çıkarın onu."

Su tankı, kurbanları buldukları diğer kutulardan kesinlikle daha iyi inşa edilmişti. Hatta gerçekmiş gibi görünüyordu.

"Kendi başımıza inşa etmediğimiz tek şey bu" dedi ablası.

Gölgelerden çıkıp geldi, tekerlekli sandalyesinde tanka doğru ilerledi ve cam duvarları sıvazladı.

"Bunu en sona sakladık" dedi. "Sen en iyisine layıksın."

"Ama nasıl...?"

"Aslında diğerlerini senden aldık" diye devam ederek, ayaklarının dibine bir şeyler fırlattı.

Bu Vincent'm yedi yaşından beri görmediği ince bir kitaptı. Hobi Serisi 12: Kendi Sihrinizi Yaratın! başlıklı bir kitap.

"Bu çizimler hiçbir işe yaramıyor" dedi Jane acı acı gülerek. İşe yaramalarım istediğimizden değil ama yine de. Her neyse, bunu o illüzyonistten aldık, adı neydi? Tomas Pesto mu? Presto?"

Vincent'ın midesinde büyük bir yumru oluştu. Umberto, Presto'nun su deposu hakkında, "O tankın şimdi nerede toz topladığını bilmiyorum" demişti. Vincent ondan daha fazla araştırmasını istememişti. Ne kadar aptaldı! Keşke bilseydi, o zaman Mina şu tankın dibinde yatıyor olmazdı.

"Ama endişelenme" diye devam etti ablası. "Presto illüzyonun nasıl çalıştığını açıkladı. Kapağın, kilidin ve onu kapalı tutacak

şekilde ayarlanabilen tüm cıvataların aslında büyük bir kapak gibi kaldırılabileceğini, böylece dışarı çıkılabildiğini söyledi. İnanılmaz derecede zeki. Her neyse, Kenneth kaynak yaptı. Çıkış yolu olmadığını garanti ederim."

Vincent ablasına baktı. Tekerlekli sandalyesinde otururken çok yaşlı ve kırılgan görünüyordu. Teni solgun ve griydi, hareket ederken hafifçe titriyordu. Kendisinden sadece dokuz yaş büyük olduğuna inanmak zordu.

"Ama neden Jane?" dedi.

Jane tıpkı çocukluklarındaki gibi için için yanan gözlerle ona baktı.

"Hayatımı elimden aldın" dedi. "Annemi öldürdüğün yaz. En son o zaman hayattaydım. Ondan sonra kaç tane koruyucu ailede kaldığımı biliyor musun? Karısı izlerken beni radyo anteniyle kırbaçlayan adamdan bahsetmeli miyim? Peki ya kaçmak için tuvalete saklandığımız sarhoş babadan? Ya da arkadaşları bana tecavüz edebilsinler diye beni bir partiye götüren ilk erkek arkadaşımdan? Haplardan? İğnelerden? O yazdan beri cehennemde yaşıyorum. Ama sen –her şeyin sebebi, annemizi öldüren kişi– hayatına devam edip mutlu bir hayat yaşayabildin. Bir kariyerin var. Adalet bunun neresinde?"

Vincent'ın beyni ağrıyacak kadar çok çalışıyordu. Jane'in söylediklerini algılayamadı. Daha önce söylediği başka bir şeye takılıp kalmıştı.

"O çizimler hiç işe yaramıyor."

Kitabı yerden aldı. Vincent onu ilk ziyaret ettiğinde Sains bir şey söylemişti. Ne söylemişti...? İşte.

"Klasik tasarımların pek çoğu kasten yanlış çizilmiştir. Eğer bir illüzyon inşa edeceksen, çizimi işe yarayacak şekilde değiştirmenin yöntemini de kavramalısın. Aksi halde tuzak kapısı açılmaz. İllüzyon her neyse gerektiği gibi çalışmaz."

Demek ki yedi yaşındayken bir hata yapmamıştı. Sadece kitapta söyleneni yapmıştı. Bir çocuktu. Annesinin kızacağından korkmuştu. Ama bu yeterli değildi. Artık dayanamıyordu. Jane'in nefreti o kadar uzun yıllar boyunca körüklenmişti ki, Vincent bu

yangını saf gerçeklikle söndüremezdi. Üstelik Jane haklıydı. Eğer o kutuları yapmamış olsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

Jane, "Orada, o an yemin ettim" dedi, "yaptığım son şey olsa bile benden aldığın şeyi senden alacağıma dair. Ama bunu tek başıma yapacak kadar güçlü olamadım. Kenneth hayatıma girene kadar. Beni anlayan ilk kişi o oldu."

Kenneth eliyle ona uzandı ve Jane şefkatle elini tuttu. Vincent göz ucuyla Mina'nın hareket ettiğini gördü. Eğer ona bilincini geri kazanması için yeteri kadar zaman kazandırırsa, belki bu durumu birlikte çözebilirlerdi.

"Peki ya diğerleri?" dedi. "Madem intikam almak istediğin kişi bendim, o zaman neden Agnes'i, Tuva'yı ve Robert'ı öldürdünüz?"

Vincent bir silah bulup bulamayacağını anlamak için belli etmeden etrafa bakmaya çalıştı. Jane ve Kenneth'ı durdurmak için kullanabileceği bir şey. Karşıdaki duvarın yanında Mina'ya işkence ettikleri tezgâh vardı. Ama orası da boş gibi görünüyordu. Kılıç yoktu. Hiçbir risk almamışlardı.

"Annelerinin kim olduğunu biliyorsun" dedi Kenneth. "Jane bana arkadaşlarından bahsetti. Annenin ölümünden onlar da suçluydu. Dördünüz bu suçu paylaşıyorsunuz. Sadece en büyük pay sana ait. Jane'in annesini ondan aldılar. Biz de onların çocuklarını aldık. Karma."

"Dahası" dedi Jane kıkırdayarak, "orta yaşlı kadınları öldürseydik kimsenin umurunda olmazdı. Ama çocuklar... Ah Vincent. Onların çocukları. Genç kadınlar ve engelli oğlanlar. Medya buna bayılıyor. Gençleri ve masumları öldürmek yapabileceğin en kötü şeydi Vincent."

Vincent irkildi. Yanlış duymuş olmalıydı.

Başını iki yana sallayarak, "Ben mi?" dedi.

Jane, "Benden aldığın şeyin aynısını senden alacağımı söylemiştim" dedi. "Sahip olabileceğim hayatı benden aldın. Bu yüzden ben de seninkini sileceğim. Seni su deposunda ölü bulduklarında bir mektup da bulacaklar. Senden. Mektupta dünyayı haşeratlardan arındırarak daha iyi bir yer haline getirdiğini açıklayacaksın."

Vincent hâlâ anlamamıştı. Belli ki Jane delirmişti.

"Hadi, her zamanki kadar yavaş olma" dedi Jane öfkelenerek. "Agnes ırkları karıştırmakla meşguldü. Tuva Yahudiydi. Ve Robert'ın özel ihtiyaçları vardı. Nefret ettiğin her özelliği taşıyorlardı. En azından mektuba göre. Cinayet tarihlerinde ipucu olarak kendi adını bırakman ve bu itiraf, seni mahkûm etmek ve gelecek nesillerin senden nefret etmesini sağlamak için yeterli olacaktır. Kimse adını bile anmak istemeyecek. Tarih kitaplarından iğrenç bir utanç lekesi olarak çıkarılacaksın. Hiç var olmamışsın gibi."

"Polis adımla ilgili ipucunu bulamadı" dedi. "Onlara göstermek zorunda kaldım."

Jane daha fazla gülmeye başladı.

"Ah, kardeşim! İşimi benim için yapıyorsun! Masum olduğunu söylediğinde sana inandılar mı?"

"Pek sayılmaz."

Jane'in gözlerinde çılgın bir mutluluk parıltısı belirdi ve Vincent yere baktı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

"Elbette, gazete kupürünü Ruben'e bu yüzden gönderdin" dedi. "Polisin şifreyi çözmesine yardım etmek için."

"Gazete kupürü mü?" Jane ona boş boş baktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ama bazen kanunu ve düzeni sağlayan güçleri biraz dürtmek gerektiği konusunda haklısın. Örneğin, fanatik bir hayranın polise seninle çalışmalarını önermesini sağlayarak."

"Yunuslu kız."

Jane tatmin olmuşçasma tıksırdı.

"Evet, bazen şans yüzüne güler" dedi. "Mina patronuyla konuşurken Kenneth ile Anna onu duymuşlar. Bunun bizim için ne kadar mükemmel bir fırsat olduğunu fark ettik. Kenneth bunu Mina'ya anlatmak zorunda bile kalmadı. Anna'ya bahsetmesi yeterli oldu... Tanrım. Demek ki bazı şeylerin gerçekten olacağı varmış."

Mina. Vincent yine ona doğru baktı. Mina hareket etmeyi bırakmıştı. Vincent'ın daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

"Peki Mina'yı çiviyle öldürseydin bunu nasıl açıklayacaktın?" diye sordu.

"Mektuba göre, 'büyük işin' kendi canını almanla son buluyor" dedi. "Ama Anna bize Mina'nın senin için ne kadar önemli olduğunu söylediğinde kendimize engel olamadık. Her neyse, Dabiri gibi bir soyadı, bu kalıba kusursuz bir şekilde uyuyordu. Sen de Müslümanlardan nefret ediyorsun."

Ortamda bir değişiklik oldu. Bir şey farklılaşmıştı. Vincent konuşmanın sona ermek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

"Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum" dedi Jane. "Seni aradığım telefonun izinin sürüldüğünü düşünüyorsun. Polislerin nerede olduğunu bildiğini ve yolda olduklarını. Bu doğru. Bilmelerini istiyorum. Hatta geldiklerinden emin olmak için telefon bile edebilirim. Son performansınızın ve öbür dünyaya geçişinizin tadına olabildiğince çok varabilmek için. Siz son nefesinizi verdikten hemen sonra gelecekler."

Bu son şanslarıydı.

Vincent tüm gücüyle cama vurarak, "Mina, uyan!" diye bağırdı.

Mina'nın göz kapakları titredi ve bir şey söyler gibi oldu. Sonra yine hareketsizleşti.

Kenneth, Vincent'ı omuzlarından kavradı ve su tankından uzaklaştırdı.

"Kendine gel" dedi.

Jane, "Bu kadar konuşma yeter" dedi ve sandalyesinin tekerleklerini çevirerek kutunun bir tarafına yaslanmış merdivene doğru ilerledi. "Zamanı geldi kardeşim."

Vincent merdivene baktı. Cam kutuya baktı. Su tankı bir kişi için yapılmıştı.

"Önce Mina'yı çıkarın" dedi.

"Bunun için yardımına ihtiyacım var" dedi Kenneth. "Sen içeri gir ve onu alttan destekle, ben üstten çekerim."

Başka seçeneği yoktu. Korktuğu başına gelecekti. Kimse gelip onları kurtarmayacaktı. Merdivenin üzerinde durdu. Cam tanktaki açıklık onu bir çırpıda yutacakmış gibi görünüyordu. İçerisi çok sıkışıktı. Fazlasıyla sıkışıktı. Dahası da vardı. Maria mektuba inanacaktı. Benjamin, Rebecka ve Aston ondan sonsuza kadar nefret edeceklerdi. Soyadlarını değiştirmek zorunda kalacaklardı. Mina

onun masum olduğunu söylese de basın onu dinleyemeyecekti. Hele deliller bu kadar kuvvetliyken. Ama ailesi dinleyebilirdi. Geriye kalan tek umudu buydu. Ailesinin onu dinleyeceği.

Son adımlarını atıp tanka tırmanırken Rebecka, Benjamin, Aston ve Maria'ya odaklandı. Ondan nefret etmeyebilirlerdi. Belki. Cam tanka girdikten sonra çömeldi ve Mina'nın yüzündeki saçları kenara itti. Zorlanıyordu, öne eğilmek için yeterli alan yoktu. Mina'ya ulaşmanın tek yolu, üst bedenini dik tutarken dizlerini bükmekti.

Yanağını okşayarak şefkatle, "Mina" dedi. "Artık uyanman gerek. Eğer dışarı çıkacaksak bana yardım etmelisin."

Mina yine mırıldandı, uyku sersemiydi. Ona tam olarak ne vermişlerdi? Ketamin vermediklerini umuyordu.

"Uyan artık Mina."

Başının üstünden bir sıyrık sesi gelince yukarıya baktı. Kenneth tankın kapağını kapatmıştı. Kapağın üstünde bir tıngırtı duydu. Bir zincir. Tabii ki. Jane dikkatini çekmek için cama vurdu.

"Yaşamasına izin verilemeyeceğini anladığından emin misin kardeşim? Her şeyi mahvedebilirdi."

Jane bir kalem ve katlanmış bir kâğıt çıkardı.

"Mektuba bir satır eklemem gerekecek" dedi. "Neden onunla ölmeyi seçtiğin hakkında. Mina'nın ölümden sonra bile Müslüman cennetine falan giremeyeceğinden emin olmak için. İronik olan şu ki, Mina benim hayatımı kurtardı. AA'da bayıldığımda ambulans çağırmasaydı bugün burada olmazdık. Benim adıma ona teşekkür etmelisin."

Jane birkaç satır yazdı, kâğıdı tekrar katladı ve bir zarfa koydu.

Vincent tüm gücüyle camı yumruklayarak, "Jane!" diye bağırdı. "Sen benim ablamsın! Bir anlaşma yaptık. Mina yaşayacaktı!"

Jane donuk ve derin gözleriyle ona bakarak, "Ablan mı?" dedi. "O Jane otuz yıl önce öldü. Kardeşi de bugün ölecek."

Vincent başının üzerindeki kapağa vurdu ama boş yere uğraşıyordu. Kenneth merdivenden indi ve musluğa bağlı bir hortumun olduğu duvara gitti. Hortum yerden su tankına doğru uzanıyordu. Kenneth musluğu çevirirken hortum mırıldandı. Birkaç saniye

sonra Vincent'ın ayaklarında su belirmeye başladı. Beyni kuru kalmanın imkânsız olduğunu anlamadan önce refleks olarak bir ayağını kaldırdı. Ama suyun bir delikten dolması gerekiyordu. Biraz şansı varsa deliği kapatabilirdi. Telaşla kutunun dibinde bir delik aradı ama hiçbir şey bulamadı. Muhtemelen bir vananın arkasına gizlenmişti. İyi bir tasarımdı.

Jane camın ardından, "Ödeştik Vincent" dedi. "Yani yakında ödeşeceğiz. Şimdi polisi arayacağız. Norrtälje'den tekneyle buraya gelmeleri yarım saat sürer. Senin ve Mina'nın cesedini ve şaşırtıcı itirafını bulduklarında, sonunda her şey bitecek. O zamana kadar yanınızda kalamayacağımız için bizi mazur görmelisin."

Jane hafifçe gülümsedi ve mektubu açıkça görebilmesi için yüz hizasında camın dışına yapıştırdı. Sanki üzerinden ağır bir yükü atmış gibi içini çekti ve Kenneth'ın onu atölyeden dışarı çıkarmasına izin verdi. Eğer bu bir film olsaydı, ayrılırken esprili, iyi düşünülmüş bir replik söylerdi ve Vincent son anda tanktan kaçmanın ustaca bir yolunu bulurdu ya da tam da tüm umutlar kaybolmaya başladığında birileri gelip camı kırardı.

Ama bunların hiçbiri olmadı.

Sadece yavaşça yükselen suyun fokurtusu duyuldu, biri ablasının adını söyledi ve yaşlı bir adam tekerlekli sandalyedeki kadını bir kapıdan dışarıya iterek güneş ışığına çıkardı.

130

Vincent'm karton kopyası ikiye katlanmıştı; onu arabaya sığdırmanın tek yolu buydu. Christer ona neden ihtiyacı olduğunu sorduğunda, Ruben sadece kanıtlarla ilgili bir şeyler mırıldanmış ve onu arka koltuğa sokmaya devam etmişti.

Dürüst olması gerekirse, Ruben karton kopyayı neden yanında götürdüğünü gerçekten bilmiyordu. Karton kopyanın Vincent'ın kibirli yüzünü hatırlatmaktan, vücudundaki adrenalin miktarını yükselterek onu öfkeden çıldırtmaktan başka bir işlevi yoktu. Vincent'ın ona yaptığı şey affedilemezdi. Vincent, Ruben'in ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlayıp pantolonunu indirmiş de olabilirdi.

Meslektaşlarının hiçbiri gülmeye cesaret edememişti –en azından duyabileceği şekilde– ama bakışlarından bunu komik buldukları anlaşılıyordu. Büyük Ruben Höök. Aptal bir mentalist tarafından bahçeye sürüklenen adam. Ruben kimsenin kendisine bakmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti, sonra arka kapıyı kapatmadan önce karton kopyanın yüzüne vurdu. Kahrolası Vincent Walder. Ruben karton kopyaya tekrar vurdu.

Yolun biraz ilerisindeki uçuş ekibi kamyonetinin yanında duran Christer'la konuşmaya gitti.

"Bütün uçuş ekibini getirmek zorunda mıydın?" dedi sertçe. "Yarına kadar bütün polis merkezi bunu öğrenecek.'

"Neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk" dedi Christer. "Elimizdeki bilgilere göre, Vincent'ın bir sonraki kurban olması çok yüksek bir olasılıktı."

"Bizi köşeye sıkıştırdığını anlamıyor musun? Başından beri Vincent'ı içeriye tıkmamız gerektiğini söyledim. Eğer beni dinle-

seydiniz böyle bir şey olmazdı. Bir sonraki kurbanını bulduğunuzda bunu hatırlayın."

Peder ve analiz birimindeki kadın, Sara bilmem kim, sivil bir arabadan indiler. Peder üçüzleri karısına bırakmış olmalıydı. Anette'in doğum günü buraya kadardı.

Ruben, Sara'yla son karşılaştığında Sara ona hiç kimseymiş gibi davranmıştı. Ruben nedenini bilmiyordu; daha önce tanıştıklarını hatırlayamıyordu. Sara muhtemelen lezbiyendi. Eğer öyleyse Ruben hiç şaşırmazdı.

Peder'e, "Vincent'ın şu anda nerede olduğu hakkında bir fikrimiz var mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil" dedi Sara. "Bir mobil arama en yakın baz istasyonuna bağlanır. Vincent'a Norrtälje takımadalarındaki Gräddö adasındaki bir baz istasyonuna kadar izlediğimiz bir çağrı geldi. Yani orada bir yerde olduğunu tahmin ediyoruz. Ama sorun şu ki, takımadalardaki baz istasyonları buradakinden çok daha büyük alanları kapsıyor. Şehirde olsaydı, hangi sokakta olduğunu bilirdik. Şu anda aralarından seçim yapabileceğimiz bir sürü ada var. Tjockö, Edsgarn, Lidön...'

Ruben araya girerek, "Lidön mü?" dedi. "Bu bir rastlantı olamaz. Ben oraya gitmiştim – vizon çiftliğine."

Ruben sırayla Peder'e ve Sara'ya baktı.

"Tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

131

Su ayakkabı bağcıklarının üstüne ulaşmıştı. Çoraplarını ıslatıp ayakkabılarının içine doluyordu. Bunu düşünme. Suyun cam tankı doldurmasının sadece beş dakika süreceğini düşünme. Tankın dört yüzü vardı –tabanı ve kapağı da sayarsa altı– içerisi çok sıkışıktı, orada kalamazdı, orada Mina'yla kalamazdı.

Mina'ya yardım etmeliydi.

Dört artı altı on eder, bir ve sıfır, erkek ve kadın, o ve Mina. Su deposunun matematiksel bir fonksiyonu. Serbest kalmaları gerekiyordu. Suyun dolmasına beş dakika vardı. Beşinci tekerlek.[28] Her elinde beş parmak. Birbiri etrafında dönen iki gök cismi arasında, cisimlerin çekim kuvvetiyle bir cismin kusursuz bir dengede kalabileceği, her ikisinin de çekim gücünün eşit olduğu ve dolayısıyla hareketin olmadığı beş nokta vardır. İki ceset. O ve Mina. Aralarında kusursuz bir denge vardı. İki kişi oldukları sürece.

Mina oturduğu için su pantolonunu, bacaklarını ve sırtını ıslatıyordu. Gözlerini açmadan kaşlarını çattı ve bir şeyler mırıldandı.

"Mina, uyanmalısın!"

Vincent dizlerini büktü, içerisi çok sıkışık olduğu için üst vücudu dimdik duruyordu; onu kaldırmak için kollarını omuzlarının etrafına sarmaya çalışıyordu ama tutamıyordu. Bu imkânsızdı. Tank dip dibe dursalar bile her ikisinin de aynı anda ayağa kalkamayacağı kadar sıkışıktı. Biri diğerinin altında olmalıydı.

Biri daha önce suya gömülmeliydi.

Biri daha önce ölmeliydi.

---

28. Gereksiz kişi veya şey anlamındaki argo ifade. (ç.n.)

Mina birdenbire derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. Gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Vincent! Neredeyiz? Neler oluyor? Neden?..."

Yukarıya bakmak için boynunu bükünce başının arkasını cama vurdu.

Refleks olarak, "Ah!" diye bağırdı ve nefesi kesildi.

Vincent kendine engel olamadan, "Dört cam duvar" dedi. "Kilitli bir oda. Dört numaralı harf D. beş dakika. Beş numaralı harf E. Dört artı beş dokuz eder. Dokuz numaralı harf I. D, E, I. Yerlerini değiştir. D, I, E. Öl."[29]

Beyni serbest düşüşteydi. Düşünceleri hummalı bir şekilde duvarlara çarpıyordu, tuzağa düşmüştü ama tek yaptığı talimatları izlemekti, onları harfiyen yerine getirmişti, bu onun suçu değildi, sadece yedi yaşındaydı...

Mina, "Vincent!" diye bağırdı ve kalçasına sertçe vurdu. "Kes şunu!"

Vincent, "Özür dilerim" dedi. "Her şey için özür dilerim."

Jane suya ve takımadalara bakarken, Kenneth onu vizon çiftliğinin arkasındaki patikaya götürüyordu. Ada çok güzeldi – özellikle de bugün.

Jane ona minnettardı. İyi bir hayatı olduğunu iddia edemezdi. Ama Kenneth en azından sonuna doğru hayatını anlamlı kılmıştı. Onu önemsemek zorunda değildi. Ama önemsemişti. Belki de tanıştıklarında sona çok yaklaştığı için. Kenneth iyileşmesine yardım etmişti. Jane'in herhangi birinden duyabileceği en büyük aşk ilanı buydu.

İskeleye ulaştılar ve Kenneth durdu. Su iskeleyi destekleyen ahşap direklerin arasından huzur içinde akıyordu ve bir martı uzaktaki arkadaşlarına sesleniyordu. Elini Jane'in omuzuna koydu ve Jane arkasına dönmeden, elini sevgiyle okşadı.

"Yakında bitecek" dedi Kenneth.

Jane, "Biliyorum" diye cevap verdi. "Teşekkür ederim. Sen olmasaydın kasvet içinde yaşamaya devam ederdim."

29. İngilizcedeki "Die" fiili "Öl" anlamındadır. (ç.n.)

Artık konuşmalarına gerek yoktu. Kenneth'ın Jane'e bunu gerçekten isteyip istemediğini sormasına gerek yoktu. Uzun zamandır bu soruyu sormamıştı. Tüm bunları geride bırakmışlardı. Zaten artık başka seçenekleri de kalmamıştı.

Gümüş renkli bir bant rulosu çıkardı ve sol eliyle, tekerlekli sandalyenin etrafına doladı. Birkaç tur. Elinin bağlı kalması gerekiyordu. Jane sağ elini bantlamasına yardım etti. Kenneth işini bitirince Jane yüzüne baktı. Ama Kenneth onun bakışlarına karşılık vermedi; çoktan ufka dalmıştı. Önlerinde çok uzun bir yol vardı. Belki martı da onlara eşlik ederdi.

Jane'in tekerlekli sandalyesini iskele boyunca itmeye başladı. İlk başta yavaşça. Ahşap plakalar tekerleklerin altında gıcırdıyordu. Kenneth ilerledikçe hızlandı. Jane düşmemek için sandalyeye tutundu. İskelenin sonuna geldiklerinde Kenneth durmadı. Bunun yerine ileriye doğru atıldı ve tekerlekli sandalyeyi boşluğa yuvarladı.

Ninova

Kvibille 1982

"Vincent? Kapı gerektiği gibi çalışmıyor."

Oğlunun ona gösterdiği gizli kapıya yükleniyordu ama kapı sıkışmıştı. Yerinden kıpırdamıyordu. Veya belki de yanlış yapıyordu, belki de garip bir açıdan bastırıyordu, iki büklüm dururken ne yaptığını tam olarak göremiyordu. Anlaşılan bir sihirbaz asistanının hem zayıf hem de menteşe kadar esnek olması gerekiyordu.

Tekrar, "Vincent, neredesin?" diye seslendi.

Kapağı açmaya çalıştı ama o da sıkışmıştı. Belli ki üstünde asma kilit vardı. Vincent gidip bir şeyler getireceğini söylemişti. Muhtemelen onun için bir sürpriz hazırlamıştı. Tabii ki. Kapının açılamayacağını biliyordu. Kendince şaka yapıyordu. Her an kapağın kilidini açacak ve onun için hazırladığı gökkuşağı renklerindeki asistan kostümünü verecekti. Ya da başka bir şey. Ona çok fazla bağırmaması gerektiğini hatırlamalıydı.

Ama geri dönmesi çok uzun zaman alıyordu. Hele kutunun içinde iki büklüm oturmanın ne kadar konforsuz olduğu düşünülürse. Fikrini değiştirdi. Kutudan çıkınca onu bir güzel azarlayacaktı. Bu Vincent'ın en iyi fikirlerinden biri değil.

Sonunda bir ses duydu. Sesler. Henüz ahırda değillerdi. Dışarıdalardı. Vincent'ı kesinlikle duyabiliyordu. Vincent yalnız değildi. Birkaç ses vardı. Kız sesleri. Gülüyorlardı. Vincent da öyle. Sonra birbirlerini susturdular. Yaramazlık yapıyorlarmış gibi.

Bir tanesi, "Yüzmekten bu kadar korkma Vincent!" diye bağırdı. "Hadi!"

Sonra sesler azalmaya başladı.

Kutunun önüne denk gelen köşesine tüm gücüyle vurarak, "Vincent!" diye bağırdı.

Ninova

Bu sefer çok daha vahşice.

"Geri döndün mü Vincent?"

Mina ona keskin bir bakış attı. Vincent başıyla onaylamakla yetindi. Bir şey söylemeye utamyordu. Mina ayağa kalkmaya çalıştı ve tanka sığabilmeleri için Vincent'ın üstüne abanmak zorunda kaldı. Zar zor yan yana durabildiler. Su kalçalarına ulaşmıştı. Göğüs kafesleri birbirine dayanmıştı. Ciğerlerindeki hava sıkışıyordu. Vincent ona bakamıyordu. Mina çok yakınındaydı. Ama orada olduğunu hissedebiliyordu. Sadece dip dibe durdukları için değil, aynı zamanda... orada olduğu için. Dört artı altı on eder, bir ve sıfır, o ve Mina. Aym yörüngede iki beden. Aralarında kırılgan bir anlayış, kusursuz bir denge bulunan küçük bir varoluş. Ama Vincent böyle demedi. Aptal değildi.

Vincent konuşmakta zorlanarak, "Böyle durursak hareket edemeyiz" dedi. "Ve bu da dışarıya çıkamayız demektir."

Mina da onun gibi çaba sarf ederek, "Bana nasıl çıkabileceğimizi bildiğini söyle" dedi.

"Nasıl çıkabileceğimizi biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, camı içeriden parçalayacak kadar gücümüzün olmadığı. Bu sadece televizyonda işe yarar. Başka bir çözüm bulmalıyız."

"Çok fazla su var Vincent."

"Biliyorum. Üzgünüm.

"Özür dilemeyi bırak ve düşün. Bu konuda iyisin. Bazen."

Su midelerinin hizasına ulaşmıştı. En fazla iki dakikaları kalmıştı. Ama Mina haklıydı. Vincent düşüncelerinin kontrolünü yeniden ele aldı. Suya ve cam tanka aldırış etmeden düşünmeye çalıştı.

Dur bir saniye. Bir adım geri git.

Cam tank. Agnes'in, Tuva'nın ve Robert'm kutularının aksine, bu tank ev yapımı değildi. Profesyonel bir su illüzyonu içindelerdi. Bu illüzyonların her zaman katman katman sırları olurdu.

Presto, Jane'e her şeyi açıklamamış olabilirdi. Dışarı çıkmanın yolları olduğu gibi... Hava almanın da yolları vardı.

Şnorkeller.

Bir su illüzyonu her zaman sihirbazın nefes alabileceği, dışarıya açılan gizli tüplere sahipti. Vincent düş kırıklığına kapılarak alnını sertçe cama vurdu.

Mina, "Vincent?" dedi. Vincent onun sesindeki endişeyi duydu.

Ama kendini affedemiyordu. Bunu çok daha önce akıl etmeliydi. Bu tank hâlâ beyninin gerektiği gibi çalışmasını engelliyordu. O kadar sıkışıktı ki... Bir dakika içinde hava bitecekti ve tüpleri hemen bulması gerekiyordu.

Tabii Jane ve Kenneth onları yerlerinden çıkarmadıysa.

Bir an için uçuyormuş gibi hissetti. Sanki hafifleşmiş ya da yukarıya doğru düşüyormuş gibi. Sonra tekerlekli sandalye büyük bir gürültüyle suya çarptı. Soğuk su Jane'in nefesini kesti. Soğuk olacağını biliyordu ama bu kadarını beklemiyordu. Batmaya başladıklarında hâlâ sandalyeye sıkıca tutunuyordu.

Güneş ışığı neredeyse kaybolmuştu. Deniz suyu karanlıktı ve hiçbir şey göremiyordu. Böyle olmamalıydı. Tekerlekli sandalyeye tutunmayı bıraktı, arkasına döndü ve karanlıkta Kenneth'ın kollarını aradı. Kenneth hâlâ batmakta olan tekerlekli sandalyeye bantlanmıştı ve dokunuşlarına cevap veremiyordu. Kenneth'ın koluna tutunarak kendini yukarıya çekti ve tekerlekli sandalyeden uzaklaşarak ona sarıldı. Kenneth kollarının üst kısmını sarsakça Jane'e doladı.

Sonlarını birlikte karşılayacaklardı.

Birbirlerine sarılarak maviliğe gömüleceklerdi.

Onurluca ve sakince.

Ama su zifiri karanlıktı, soğuktu ve çok can yakıyordu.

Hem de çok.

Soğuktan etkilenen gözlerini kıstı ve Kenneth'ı çekiştirerek onu yukarı çekmeye, karanlıktan çıkarmaya çalıştı. Kenneth'ın ellerini çaresizce tekerlekli sandalyeden kurtarmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama yapışkanlı bant yüzünden denizin dibinde mahsur kalmışlardı.

Kenneth'ın bileklerine defalarca doladıkları yapışkanlı bant yüzünden.

Sandalye onları dibe doğru çekmeye devam ediyordu. Jane düşünmeye çalıştı. Artık hangi yöne doğru hareket ettiklerini, hatta hareket edip etmediklerini bile anlayamadığını fark edince paniğe kapıldı. Suyun karanlığı onları yutmuştu. Geriye neyin yukarıda, neyin aşağıda olduğunu belli eden hiçbir şey kalmamıştı.

Ninova

Kvibille 1982

Dudaklarını tahtaya bastırarak, "Vincent, Vincent, Vincent" diye fısıldadı.

İlk başta sesi kısılana kadar bağırmış, seslerin geri gelmesini beklemişti. Ama hiç geri gelmemişlerdi. Şimdi sadece tıslayabiliyordu. Vincent'ın adını fısıldıyordu; ta ki onu da yapamayacak hale gelene kadar.

Kutunun içi sauna gibi sıcaktı; saçlarını darmadağın eden ter burnunun ucundan damlıyordu. Elleriyle sırtına dokunup kontrol edemese bile sırtının ne kadar ıslandığını hissedebiliyordu.

Kutu ince suntadan yapılmış olsaydı, onu içeriden parçalayabilir ve kırabilirdi. Ama Vincent ödevini yapmıştı. Allan ona kereste deposundan kaliteli malzemeler vermiş olmalıydı. Ek yerleri hem yapıştırılmış hem de çivilenmişti.

Uzuvlarında biriken laktik asit yüzünden bacakları cayır cayır yanıyordu. Eğer çok geçmeden bacaklarını doğrultamazsa gerçekten aklını yitirecekti. Saatlerce bu şekilde oturmak insanlık dışı bir histi. Ya da aradan ne kadar zaman geçtiyse. Belki günler. Belki yıllar.

"Biri bana yardım etsin" dedi.

Bunu bağırarak da söyleyecekti. Az sonra. Gücünü toplar toplamaz.

Vincent derin bir nefes aldı ve dizlerini elinden geldiğince büktü. Sonra dibe uzandı. Ellerini suyun altında, tankın kenarla-

Ninova

rında gezdirdi. Zeminde hiçbir şey yoktu. Serçeparmağının ucu bir köşede, yaklaşık bir santimetre yukarıda duran bir şeye takıldı. İşte buydu. *İşte buydu.* Demek ki Jane tüpü bulamamıştı.

Vincent dikkatlice açtı. Tabii ki şnorkel en alttaydı. Sihirbaz kutuda ters olarak durduğu için kafası zemine en yakın konumda oluyordu. Vincent tekrar ayağa kalktı ve su püskürterek tükürdü. Şimdi ağzını kullanma sırası Mina'daydı.

Su dudaklarına çarparken Mina hızlıca, "Camı kırmanın mümkün olmadığından emin misin?" dedi.

Sesinden çaresizliğe kapılmak üzere olduğu anlaşılıyordu. Vincent başıyla onaylayarak cevap verdi ve Jane'in yazdığı ve camın dışına iliştirdiği, gelecek nesiller için son mesajını içeren mektuba baktı. Camı parçalamak ve mektubu küçük parçalara ayırmak için her şeyi yapardı. Ailesinin ondan nefret etmesini istemiyordu.

"Aşağıda bir şnorkel var" dedi. "Onu almak zorundasın."

"Parlak zırhlı şövalyeyi oynamana gerek yok, polis memuru olan benim" dedi ve tekrar suya doğru öksürdü.

"Sen benden daha kısasın" dedi Vincent. "Bir çözüm bulmaya çalışmak için muhtemelen yarım dakikam daha var. Sonra aşağıya inerim. Ardından hangimizin daha güçlü olduğunu görmemiz gerekecek."

"Ha ha ha."

Ama Mina onun dediğini yaptı ve su burnuna ulaşmadan hemen önce şnorkele doğru daldı. Mina'nın hareketi suyun sıçramasına neden olunca Vincent ağzını ve gözlerini kapattı. Daha önce hiç nefesini tutma alıştırması yapma zahmetine girmemişti. Elbette şnorkeli Mina'yla paylaşabilirdi. Tabii yer değiştirme manevrası, akciğerlerindeki nefesi tutabilecekleri süreden daha uzun sürmeseydi. Ve hemen tekrar yer değiştirmeleri gerekecekti. Vincent nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Su dudaklarını gıdıklıyordu. Ağzını kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı. Burnundan kesik kesik nefes almaya başladı. Şimdiden hava alamıyormuş gibi hissediyordu. Tankta hava kalmamıştı. Başının hemen üstündeki kapağa sertçe vurdu. Dışarı çıkalım, lütfen dışarı çıkalım. Bu kadar yeter. Metal kapağı yumruklayınca

çıkan ses dışarıdaki boşlukta yankılandı ama ortalık sessizdi. Vincent bununla baş edemiyordu. Artık dayanamıyordu. Bu küçücük yerde boğulamazdı. Su üst dudağını geçince paniğe kapılıp cam duvarlara vurmaya başladı. Paniğe yenik düşemezdi, eğer düşerse kaybetmiş olurdu ama artık kendini dizginleyemiyordu.

Panik.

Panikle ilgili bir şey.

Su burun deliklerine ulaştı, Vincent yukarı doğru sıçradı ve son nefesi içine çektiğini fark etti. Ciğerleri ne kadar dayanırsa o kadar zamanı kalmıştı. Biri pantolonuna asılıyordu. Aşağıya baktı, Mina'nın şnorkeli işaret ettiğini gördü ama başını iki yana salladı. Buna zaman yoktu. Vücudu şimdiden iflas etmek üzereydi. Nefesini tutmak için alıştırma yapması gerekirdi. Bütün dikkatini ağzını açmamaya odakladı. Su yüzünden net göremiyor, gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Eğer son anda kendini bırakırsa, her şey biterdi. Vücudu yanıyordu, beyni yanıyordu, artık durmak istiyordu

panik

panik...

...kolu.

Umberto. Umberto ne demişti? Görüş alanı bulanıklaşmaya başladı. Umberto bir koldan bahsetmişti. Su kulaklarına dolunca tüm sesler yok oldu. Orada olmayan bir koldan. Bir panik kolundan. Suda mahsur kalmıştı. Her yanı sarılmıştı. Camın diğer tarafında boş bir oda vardı. Hava. Hayat. Panik kolu orada değildi, çünkü Tom Presto risk almıştı. Vincent elini cama dayadı. Kurtuluş diğer taraftaydı. Onun tarafında ise ölümden başka bir şey yoktu. Ama Vincent'm tanıştığı Tom Presto ölümle oyun oynamazdı. Aksine. Kendi hayatını bir başkasının ellerine bırakmayı reddederdi. Vincent artık düşünemiyordu. Beyni kapanıyordu, ilkel bir karanlığa gömülüyordu. Etrafa yumruklar savuruyordu ama hareketleri donuk ve güçsüzdü. Yanak kaslarını gevşetti, vücudu refleks olarak ciğerlerine su çekti. Umberto'nun Fransız koleksiyoncusu yanılıyordu. Tom'un kesinlikle bir panik kolu olurdu. Sadece dışarıda değil. Tankın... içinde.

İki cisim yörüngelerini tamamladıklarında, aralarındaki kusursuz denge bozularak milyonlarca parçaya ayrılırdı.

Fazla uzun sürmedi.

Sadece saniyelik bir baş dönmesine benziyordu.

Gerisi uykuya dalmak gibiydi.

Jane'in tutunduğu beden şiddetli spazmlarla sarsılıyordu. Jane artık ölmek istemiyordu. Yaşamak istiyordu. Böyle olmamalıydı.

Kenneth'ı bıraktı ve yukarıya doğru yüzmeye çalıştı. Kenneth'ı denizin dibinde kaderiyle baş başa bıraktı. Çok derinde olduğunu ve bacaklarının işe yaramadığını biliyordu. Sadece kollarıyla yüzebilirdi.

Çok uzun sürüyordu. Belki de doğru yöne doğru bile yüzmüyordu. Belki daha da derine iniyordu. Ama ölmek istemiyordu.

Üç kulaçtan sonra ciğerleri iflas etti.

Ölüm böyle bir şey değildi.

Tam da böyle bir şeydi.

Kvibille 1982

Artık kim olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, çok uzun zamandır acı çektiğiydi. Uzuvları cayır cayır yanıyordu. Sıcak. Susuzluk. Biraz sıvı alabilmek için kanlı parmaklarını emdi. Tırnaklarını onu tutsak eden tahtaları kazırken kaybedeli çok olmuştu. Sanki çok uzun zaman önceydi. Dünyayı lanetledi. Sonra bağışlanmak için yalvardı.

"Vincent, Jane. Böylesi daha iyi. Artık size bağırmayacağım. Bensiz daha iyi olacaksınız. Bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum."

Farkında değildi ama bunları muhtemelen yüksek sesle söylemiyordu.

Sonra başka bir şey söylemedi.

132

Kvibille 1982

"Kutuyu sen mi yaptın?"

Yabancı bir kadın elinde bir not defteri ve kalemle karşısında duruyordu. Hevesli, neredeyse açgözlü bir ses tonuyla konuşuyordu. Vincent cevap vermedi. Kadın cevabı zaten biliyormuş gibi geldi. Zaten onu tanımıyordu. Tekrar ellerine baktı. Kalem bir çizgiydi. Bir boyut. Not defteri kareydi. İki boyut. Yaptığı kutu bir küptü. Üç boyut. Dördüncü boyut zamandı. Ama şu anda zamanın dışına çıkmak üzereydi. Çok uzun zamandır çiftliğin bahçesinde duruyordu. Veya bir saniyedir. Biri onunla konuşmuştu. Veya belki de konuşmamıştı.

Daha önce tanıştığını düşündüğü bir polis memuru –muhtemelen arabaları dükkânın önünde bozulduğunda annesine yardım eden de aynı memurdu– kadını kolundan tutup yanından uzaklaştırdı.

"Çocuğu rahat bırak" dedi polis. "Hâlâ burada olması bile gerekmiyor. Ama sosyal hizmetlerden gelecek kadm gecikti."

Ahırın kapısı polis kordonuyla kapatılmıştı ve yıldızlarla kaplı kutu avluya taşınarak ilk kez görücüye çıkarılmıştı. Neyse ki tabanına tekerlekler koymuştu; aksi halde kutu taşıyamayacakları kadar ağır olurdu. Ama şimdi atölyesine nasıl geri döneceğini kestiremiyordu. Bütün sırları oradaydı. Eşyalarını karıştırmaya başlamadıkları sürece sorun yoktu. Bunu yaparlarsa gerçekten çok üzülürdü.

Kadın, polisin elinden kurtularak, "Ben Hallandsposten'den geliyorum" diyerek onu tersledi. "Halkın bilmeye hakkı var."

Vincent mıcırların üzerindeki gölgesine baktı. Gölgesi uzamaya başlamıştı. O sadece gölgesiydi. Işığın asla nüfuz etmediği çekirdek gölge. Tek boyutluydu. Yandan görünmüyordu. Kadın ona doğru eğildi.

Kalemiyle not almaya hazırlanarak, "Artık bir annenin olmaması nasıl bir duygu?" dedi.

Vincent kadının onu nasıl gördüğünü anlayamadı. Yana döndü. Annenin olmaması derken neyi kastetmişti? Annesi oradaydı, mutfaktaydı. Dişlerini fırçalama biçimindeydi. Annesi her zaman, yaptığımız şeylere dönüşürüz, derdi. Canı ne zaman isterse annesi olabilirdi.

"Tanrım, bu kadar yeter" dedi polis, kadına öfkeyle. "Ya olay yerinden ayrılırsın ya da polisin işini engellediğin için seni içeri tıkarım."

Kadın çabucak bir fotoğraf makinesi çıkardı ve polisin tepki göstermesine fırsat vermeden bir fotoğraf çekti. Flaş gözlerini kamaştırdı.

"Gülümsemeyi unuttun" dedi. "Ama böylesi de iyi. Ciddi çocuklar fotoğraflarda iyi çıkarlar. Bir de ablan yok muydu? Belki o daha konuşkandır."

Kadın bahçenin diğer ucuna giderek gözden kayboldu. Polis memuru önünde durdu ve ellerini omuzlarına koydu. Güneşin önünü kapattı.

"Bir kazaydı" dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi? Kimse seni suçlamıyor. Her şey düzelecek. Sen ve ablan yeni evlere yerleştirileceksiniz ama esas önemli olan kimsenin olanların senin suçun olduğunu düşünmediğini anlaman."

Endişeyle, "Birlikte mi yaşayacağız?" diye sordu. "Ben ve Jane?"

"Bilmiyorum Vincent. Bu birinin hem seni hem de ablanı almak isteyip istemediğine bağlı. Belki de aynı evlerde yaşamazsınız. Ama muhtemelen yine de birbirinize yakın yerlerde yaşayacaksınız. Eminim birbirinizi istediğiniz kadar sık görebileceksiniz. Bu sadece geçici bir dönem. Şu anda her şey garip geliyorsa, seni anlayabiliyorum. Ama siz zeki, çabuk kavrayan çocuklarsınız. Her ikiniz de büyüyüp güçlenecek ve bunu geride bırakacaksınız. Birbirinize sahipsiniz. Bir ailesiniz. Her şey bağışlanacak."

133

Mina, Houdini'nin su işkencesi hücresinin dibinde oturmuş, kafasını toplamaya çalışıyordu. Su aniden tanktan fışkırmış ve etrafa saçılmıştı; sanki tankın tabanı yerinden çıkmıştı. Su hortumdan tankın içine akmaya devam etse de aynı hızla boşalıyordu.

Vincent yukarıda, hareket etmeden duruyordu. Alnını ve dizlerini cama dayayarak yere yığılmıştı ama kapalı alan onu dik tutuyordu. Havası bittiğinde onun can havliyle çırpındığını görmüştü. Vincent az kalsın kafasına tekme atacaktı. Etrafa tekmeler ve yumruklar savururken tankı boşaltan bir kol ya da düğme bulmuş olmalıydı.

Ama yine de bu kahrolası akvaryumdan çıkmaları gerekiyordu. Vincent'ın ölüp ölmediğini bilmiyordu ama ona derhal suni teneffüs yapmazsa çok geçmeden öleceği kesindi. Vincent camı kırmanın mümkün olmadığını söylemişti. Ama Mina'nın pes etmeye niyeti yoktu. Ayakkabısını çıkardı ve topuğuyla tekrar tekrar cama vurmaya başladı. Her darbenin aynı noktaya denk gelmesini sağladı. On beş sert darbe yeterli oldu. Vincent haklıydı, bunu suda yapmak mümkün olmazdı. Cam kırılırken Mina refleks olarak kollarını başına siper aldı. Vincent öne doğru düştü ama Mina'nın üstüne kapaklandığı için yüzü cam kırıklarının içine gömülmedi.

Mina su tankından dışarıya tırmandı, Vincent'ı çekerek oradan uzaklaştırdı ve dikkatlice camsız bir yere koydu. Vincent göründüğünden daha hafifti. Veya belki de Mina gücünü toplamıştı. Vincent'a baktı. Mentaliste. Onu tüm bunların ortasına sürükleyen kendisiydi. Çünkü Kenneth, Anna'nın onu önermesini sağlamıştı. Mina yemi, kancayı, oltayı ve kurşunu tek seferde yutmuştu.

Vincent'ın ablası az kalsın onu öldürecekti ve şimdi Vincent da ölmüş olabilirdi. Mina bunun yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. Su muhtemelen bu aşamada Vincent'ın üzerindeki tüm bakterileri temizlemişti. Mina, Vincent'ın hava yolunu açmak için boynunu kaldırdı, derin bir nefes aldı ve ağzını onunkinin üzerine koydu.

134

Vincent hâlâ ona yardım edemeyecek kadar bitkindi. Sırtüstü yatıyor, tankın içindeyken mahrum kaldığı havayı ciğerlerine doldurmaya çalışıyordu. Mina'nın Jane ile Kenneth'm nerede oldukları ve ne zaman dönecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisinin ve Vincent'ın öldüğünü görmek için kalmamış olmaları onu şaşırtmıştı ama belki de buna gerek görmemişlerdi. Hedeflerine ulaştıklarını düşünmüşlerdi ve belki de bu kadarı yeterliydi. Esas mesele kaçıp kaçmadıkları ya da hâlâ yakınlarda olup olmadıklarıydı.

Mina sağlıklı düşünmeye çalıştı.

Beyni savaş veya kaç modundaydı ve içindeki kaçıp gitme arzusuna karşı koymak zorundaydı. Hem Vincent'ı terk edemezdi. Az önce Vincent'm hayatını kurtarmıştı. Eski bir Çin atasözüne göre, artık ondan sorumlu olduğunu hatırlıyor gibiydi. Hem de eğer düşüncesizce kaçarsa Jane ile Kenneth'm kollarına doğru koşabileceğini biliyordu.

Etrafına baktı. Hâlâ havayı dolduran çürük, tatlı kokunun tetiklediği mide bulantısıyla savaşıyordu. Yardım çağırması gerekiyordu. Bu da bir telefon bulması gerektiği anlamına geliyordu. Kenneth onunkini kamyonetin camından dışarıya atmıştı – telefonu buradan çok uzakta binlerce parçaya bölünmüştü. Muhtemelen Vincent'ınkini de almışlardı ama eğer almadılarsa o zaman telefon mutlaka buralarda bir yerde olmalıydı. İçerideki tek mobilya olan atölye tezgâhının üzerini ve çevresini aradı, ancak hiçbir şey bulamadı.

Telaşla, "Vincent" diyerek ona doğru döndü.

Vincent hâlâ sırt üstü yatıyordu, gözleri dönmüş, beyazları ortaya çıkmıştı. Nefesi sığdı, kekeliyordu ve bilincini yeniden kazanmak için mücadele ediyor gibiydi.

Mina daha sertçe, "Vincent!" dedi. "Telefonunu nereye koyduklarını gördün mü? Buradaki tezgâhın üstünde yok ve onu başka hiçbir yerde bulamıyorum. Yanlarında götürmüş olabilirler mi?"

Bütün umudunu yitirdiğini hissetti. Tabii ki götürmüşlerdi.

Ama Vincent güç bela sağ kolunu kaldırdı ve odanın köşesini işaret etti. Orada büyük bir konteyner duruyordu. İçine çöp doldurulup götürülen türden. Mina onun farkına bile varmamıştı. Asla temizlenemeyen bir konteyner, Mina'da varlığını kabullenemeyeceği kadar çok sayıda his uyandırıyordu. Ama Vincent onu işaret etmeye devam etti.

Mina isteksizce konteynerin yanına gitti. Yaklaştıkça çürük kokusu daha da güçlendi. Midesindekiler boğazına kadar geldi ve geriye gitmeden önce mide asidi ağzını yaktı. Attığı her adımda panik duygusu onu kıskıvrak yakalıyordu. Konteynerde ne olduğunu görmek istemiyordu. Yanından geçmek bile istemiyordu. Konteynerle aynı odada olmak istemiyordu.

Arkasına döndü ve yalvarırcasına Vincent'a baktı. Vincent'ın konuşmaya çalıştığını gördü ama hâlâ gücü yoktu. Vincent bunun yerine elini tekrar kaldırdı ve üçüncü kez konteyneri işaret etti. Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun.

Mina dışarıdan gelen bir ses duyduğunu sandı. Hiç kıpırdamadan durup dinledi ama sessizlikten başka bir şey duyamadı. Kimse onlara yardım etmeye gelmiyordu. Ne olacağı ona kalmıştı.

Konteyner yüksekti – fazlasıyla yüksek. İçinde ne olduğuna bakmak için tek başına yukarıya tırmanmasının imkânı yoktu. Etrafına baktı. Camı kırdığı sırada, su tankına yaslı olan merdiven yere düşmüştü. Şimdi ıslak ve kaygandı, ayrıca camla kaplıydı. Kullanılamaz durumdaydı. Karşıdaki duvara yaslanmış başka bir merdiven vardı. Sanki yıllardır kullanılmamış gibi çok daha eski görünüyordu ama en azından üzeri ışıldayan cam parçalarıyla kaplı değildi. Mina kapıya doğru özlem dolu bir bakış daha attıktan sonra eski merdivenin yanına gitti.

Merdiven örümcek ağlarıyla kaplıydı. Sadece ağlarla değil, örümceklerle de kaplı olduğunu fark ederek tiksindi. Örümcekler. Bir sürü küçük örümcek merdivenin üzerinde sürünüyor ve karmaşık ağların etrafında geziniyordu. Yapışkan beyaz ipliklerle bezenmemiş birkaç santimetre bulunca, korku ve dehşet içinde o kısmı kavradı. Merdiveni duvardan uzaklaştırdığında, tüm küçük örümceklerin kaynağını keşfetti. Tahta çerçevenin arkasında oturan iri, şişman ve kıllı bir anne örümcek, Mina'nın elinde gezinmeye başladı.

Mina yüksek sesle çığlık attı. Kendine hâkim olamadı. Çığlığı duvarların arasında yankılandı ve kalbinin dehşet içinde çarptığını hissederek kapıya baktı. Acaba çığlığını duymuşlar mıydı? Jane ve Kenneth şimdi geri gelip Vincent'la su tankında ölmediklerini keşfederler miydi?

Ama hiçbir şey olmadı.

Kimse gelmedi.

Ortalık sessizdi.

Hâlâ kalbi çarparken merdiveni kaldırdı ve konteynerin yanına taşıdı. Saç diplerinden ayaklarına kadar her yeri kaşınıyordu ve tüm vücudunun, derisinin altına yumurtalarını ya da onun kadar korkunç bir şey bırakacak ufacık örümceklerle kaplı olduğunu hayal ediyordu.

Ruben'in bir keresinde –muhtemelen onu tiksindirmek için– gösterdiği bir YouTube videosunu düşündü. Video bot sineği denen, derinin altına yumurta bırakan ve daha sonra larvalara dönüşen bir Güney Amerika sineğiyle ilgiliydi. Videoda, birinin başka birinin kafa derisinden büyük, çırpınan bir larva çıkardığı görülüyordu.

Mina kusmanın eşiğine gelmiş ama Ruben'e bu memnuniyeti yaşatmak istememişti. Bu yüzden kendine hâkim olmuştu. Tıpkı şimdi yaptığı gibi bütün iradesini kullanarak.

Merdiveni dikkatlice konteynere dayadı ve ahşabın metale çarpması sırasında mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştı. Merdiveni taşırken küçük örümceklerden birkaçı onunla gelmişti ve ağlardan birkaçı gevşeyince telaş içinde koşuşturmaya başladılar.

Ama Mina artık ağları düşünecek durumda değildi. Konteynere bu kadar yakın olunca koku dayanılmaz bir hal aldı. Gözlerinde

yaşlar birikti ve koku burun deliklerini acıttı. Ne olduğu önemli değildi; böyle kokan bir şey havayı bakterilerle ve mikroorganizmalarla dolduruyor olmalıydı. Bunlar şimdi etrafında, arkasında ve üzerinde geziniyorlardı. Hatta içinde.

Kendini elindeki göreve, amacına odaklanmaya zorladı. Vincent'a baktığında dik oturmayı başardığını gördü. Vincent ağlamaya başladı. Sonra yuttuğu suyun geri kalanı ağzına geldi ve yere kustu.

Mina ağzının tekrar safrayla dolduğunu hissetti. Peş peşe yutkundu. Tekrar kusamazdı, şimdi sırası değildi. Eğer kusarsa, yapması gereken şeyi yapamazdı. Başına gelebilecek en kötü şey kusmaktı. Bot sineklerinden bile daha kötüydü. Uyanık olduğu her an bastırmaya çalıştığı o düşünce –midesindeki tüm pislikleri gözlerinin önünde görmek– ona tam bir panik atak yaşatıyordu. Bir kez fazlasıyla yeterliydi. Grip mevsiminde kendini her zamankinden üç kat daha sık sterilize ederdi ve kendini garantiye almak için her gün on tane beyaz karabiber tanesi yutardı. Karabiberin etkisi bilimsel açıdan kanıtlanmamış olsa da annesi her zaman bu yöntemi uygulamıştı ve Mina son on yıldır mide virüslerinden korunmayı başarmıştı.

Merdivenin ilk üç basamağını tırmandı. Başının tepesi konteynerin kenarıyla aynı hizadaydı. İçinde ne olduğunu henüz göremiyordu. Ancak koku daha da güçlendi ve keskinleşti. Mina kazağının yakasıyla burnunu örttü ama kokuyu önlemek için yetersiz bir kalkandı bu. Elinin üstünde birkaç yavru örümcek gezindi ama bu ağır çürük kokusunun yanında, onları kolaylıkla görmezden gelebildi.

Bir basamak daha tırmandı.

Sonra bir tane daha ve içeriye baktı.

Konteyner kadavralarla doluydu.

Vizonlarla.

Çürümenin farklı aşamalarından geçen binlerce ölü vizon ona bakıyordu. Ve hareket ediyorlardı. Mina nedenini biliyordu. Bunca gaz, solucan ve yapışkan sinek, kadavraların hareket etmesine neden oluyordu. Mina kendine hâkim olamadı ve geçen sefer kusmamayı başardığı kahvaltılık gevrekleri beton zemine fışkırttı.

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Kalbi deli gibi atıyordu ve avuçlarının terden yapış yapış olduğunu hissediyordu. Panik atak onu tamamen teslim almak üzereydi, ancak bu hissi bir milisaniye için bile olsa kabullenirse kontrolü yitireceğini biliyordu.

Vincent'a baktı. Daha dengeli görünüyordu. Oturmuş ona bakıyordu. Yanaklarına biraz daha renk gelmişti. Acaba yürüyebilir miydi? Acaba Kenneth ve Jane'in uzaklaşmış olma ihtimaline güvenerek kaçabilirler miydi?

Ama Mina kaçamayacaklarını biliyordu. Vincent'ın hızlı hareket edebilmesi biraz zaman alacaktı ve eğer kendilerini savunmaları gerekirse hiçbir direniş gösteremeyecekti.

Desteğe ihtiyaçları vardı.

Mina'nın o telefona ihtiyacı vardı.

Bir ayağını konteynerin kenarına koydu. Aşağıdaki gazlı, çürük hayvan cesetlerini görmezden gelmeye çalıştı. Milyonlarca leş böceğini ve sinek yumurtasını düşünmeyi reddetti. Çaresizce gökkuşaklarının ve tek boynuzlu atların, yaz çayırlarının ve sevimli yavru kedilerin bulunduğu hayaller kurmaya çalıştı.

Sonra atladı.

135

Norrtälje polisi geldiğinde, Mina ve Vincent'ı atölyenin zemininde buldular. Mina kendini temizlemek için cam tanka giden hortumu kullanmıştı. Ama düşünmek bile istemediği kan ve hayvan leşi kalıntıları hâlâ saçlarının arasındaydı. Keskin bir şey bulur bulmaz saçlarını kesecekti.

Kullanılamaz hale gelen giysileri bir köşede yatıyordu. Onları çığlıklar atarak, lime lime yırtıp çıkarmıştı. Ama en azından Vincent'ın kana bulanmış telefonunu bulmuştu ve telefon çalışmıştı. Aramayı bitirir bitirmez onu tiksintiyle yere fırlatıp hortumla yıkamıştı.

Vincent bu konuda hiçbir şey söylememişti. Mina'ya kendi giysilerini vermişti. Vincent'ın giysileri çok bol ve ıslaktı, ama en azından üzerinde örümcekler, solucanlar ve hayvan leşi parçacıkları yoktu. Vincent yerde iç çamaşırıyla oturuyordu. Mina ister istemez, onun Hawaii baskılı bir Björn Borg giydiğini fark etmişti.

Norrtälje polis teşkilatı iki memur göndermişti, ikisi de kadındı. Mina ve Vincent'ı görünce içlerinden biri kapıda durup arkasına doğru seslendi.

Bahçedeki birine, "Örtülere ihtiyacımız var! Çabuk!" diye bağırdı.

Diğer kadın polis, "Buradan bir telefon geldi" dedi. "Ve hemen ardından Stockholm polisi de aradı."

Endişeli bir bakışla Mina'nın yanına çömeldi.

"Evet, buradan telefon eden bendim" dedi Mina, burnunu çekerek. "Gerçekten çabuk geldiniz."

"Siz mi?" dedi memur. Şaşırmış görünüyordu. "Telefondaki sesin çok daha yaşlı birine ait olduğunu sanmıştım. Stockholm'dekilerin kafası oldukça karışıktı ama konuştuğum kişiye göre orta-

da iki ceset olması gerekiyormuş. Bir çeşit nefret suçundan ve intihardan bahsetti. Bir de mektuptan. Bunlar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Mina ne diyeceğini bilemedi. Vincent'a baktı.

"Jane ve Kenneth gitmeden önce polisi aradılar" dedi özür dilercesine. "Bunu sana söyleyecek zamanım olmadı."

Ninova

136

Arlanda Havaalanı çıkışından geçip kuzeye doğru devam ettiler. Arlanda'dan sonra trafik hep azalırdı. Şu anda otoyolda yalnız sayılırlardı. Ama Julia, Uppsala'ya yaklaştıkça trafiğin çok daha yoğun olacağını biliyordu. Julia arabadayken Christer telefon etmiş, polisin Vincent'ı aradığını, ancak vakanın Norrtälje polisine devrolduğunu bildirmişti. Vaka artık onların değildi. Julia'nın görev başında olmasma gerek yoktu.

Christer elbette neden evde olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını son derece manidar bir şekilde söylemiş ve bu özel günde yapacak daha önemli bir işi olabileceğini eklemişti. Julia hemen Torkel'i arayıp geri dönmüştü. Emniyet müdürlüğündeki meslektaşları sır saklama konusunda dünyanın en başarısız insanları olduğu için minnettardı.

Julia, Torkel'in direksiyondaki elini sıktı. Torkel de gözlerini yoldan ayırmadan onun elini sıktı.

"Teşekkür ederim" dedi Julia. "Bana katlandığın için. Kahrolası hormonlar."

"Hey, sen ateşli bir dedektifsin" dedi Torkel gülümseyerek. "Bugün zor bir seçim yaptın. İşini kolaylaştırmadığım için üzgünüm. Ama bilmen gereken bir şey var."

Gözlerinin içine bakmak için bakışlarını bir saniyeliğine yoldan ayırdı.

"Seni seviyorum. Ve bence doğru seçimi yaptın. Çocuk sahibi olmak için başka fırsatlarımız olabilirdi. Ama dışarıdaki birini, bir başkasının çocuğunu korumana izin vermeseydim nasıl bir baba olurdum? Üzgünüm, çok aptalca davrandım."

Julia elini Torkel'in bacağına koyarak, "Sorun değil" dedi. "Zaten seni zekân için seçmedim."

Torkel kahkahalara boğuldu ve Julia da onunla güldü. Kahkahaları kabına sığamayan bir sel gibiydi. Julia hormon tedavisine başladığından beri vücudunda biriken tüm gerginlikler sonunda bedenini terk ediyordu. Torkel de aynı şekilde hissediyor gibiydi. Yeni bir başlangıç yapıyorlardı. Birlikte. Julia serin eylül havasını içeri almak için yan camı araladı. Rüzgâr yüzünün ve saçlarının etrafında dans ediyordu. Taşkın ve oyuncuydu. Julia gülümsedi ve gözlerini yumdu. Rüzgâr hayat doluydu.

137

Ekim

Vincent basın toplantısına gelmemişti. Mina ona hak veriyordu. Medya Vincent'ın cinayetlerle bağlantılı olduğu haberinin üstüne, nehirde ölü bir inekle karşılaşan piranalar gibi coşkuyla atlamıştı. En iyisi Vincent'ın göz önünde olmamasıydı.

Julia kürsüye çıktı. Ayrıntıların bir kısmı çoktan sızdırılmıştı; medya bağımsız gerçeklerle, gazetecilerin kendi hayal güçlerine dayanarak eklediklerini birbirine karıştırmıştı. Bunu "olası bir senaryo" olarak nitelendiriyorlardı.

Şamata dinmeye başladı ve herkesin bakışları umutla Julia'ya döndü. Mina sahnenin kenarında durmuş, perdenin arkasına gizlenmişti. O bile basından kaçmıştı. Fotoğrafları nereden bulduklarını anlayamamıştı. Her zaman halkın gözünden uzak durmaya özen göstermişti. Özel hayatında bile kamera karşısında durmaktan hoşlanmazdı. Yine de fotoğrafçının varlığından bile haberdar olmadığı bir baskından kalan, korkunç göründüğü bazı eski siyah-beyaz fotoğrafları bulmayı başarmışlardı.

"Katillerin yerini hâlâ bulamadık ama Jane Boman ve Kenneth Bengtsson olarak tanımlandılar. Basın mensuplarının daha önce de belirttiği gibi, Jane mentalist Vincent Walder'ın ablası."

"Vincent failin ablası olduğunu ne zamandır biliyor?"

Expressen'in en önde gelen muhabirlerinden biri soruyu doğrudan sormuştu.

"Lütfen elinizi kaldırın ve size söz verilmesini bekleyin" dedi Julia ters bir şekilde. "Aksi takdirde kaos olur."

Ninova

Mina, Julia'nın Stockholm emniyet müdürü olan babasının odanın arkasında durduğunu ve kızını podyumda izlediğini daha yeni fark ediyordu. Babası gururlu görünüyordu. Mina, Julia ve ekibin onun için karmaşık bir konu olduğunu ve Julia'nın, emniyet müdürüyle yakın ilişkisi nedeniyle her zaman herkesten iki kat daha fazla çalışmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden emniyet müdürünün gururlu ifadesi Mina'nın moralini yükseltti. Julia bunu hak ediyordu.

"Ama sorunuza cevap vermem gerekirse" dedi Julia. "Vincent, kendisi ve meslektaşımız Mina Dabiri rehin alınana kadar failin ablası olduğunun farkında değildi."

"Neden rehin alınmışlar? Failin gerekçesi neymiş?"

Yine aynı muhabir, yine elini kaldırmadan soru sormuştu. Mina, Julia'nın sabrının tükenmek üzere olduğunu görebiliyordu.

"Lütfen elinizi kaldırın. Rehin alınmalarının gerekçesinin son günlerde basında didik didik ettiğiniz olayla bağlantılı olduğu doğru. Vincent ve Jane'in çocukluğu sırasında meydana gelen kazadan bahsediyorum. Anneleri Gabriella Boman trajik koşullarda ölmüş ve Jane çeşitli nedenlerle Vincent'ı hem annelerinin ölümünden hem de hayatının kazadan sonraki gidişatından sorumlu tutmuş."

Başka bir muhabir elini kaldırıp havada salladı.

"Neden illüzyon teması kullanılmış? Gereksiz yere karmaşık değil mi?"

"Ne diyebilirim ki? Deneyimlerime göre katiller yöntemleri konusunda her zaman mantıklı değillerdir. Dediğim gibi, cinayetlerin ardındaki sebep ve bunların gerçekleştirilme biçimi Gabriella Boman'ın ölümüyle ilgili koşullarla bağlantılı."

"Daniel Bargabriel'in ölümünün bununla herhangi bir bağlantısı var mı?"

"Daniel'in ölümü, kurbanlardan ikisini tanımasının dışında bu vakayla bağlantılı değil. Öte yandan, bugün Daniel'in ölümüyle ilgili olduğuna inandığımız iki faili gözaltına aldığımızı ve savcılığa göre suçlamaların kısa sürede yapılmasını beklemek için yeterli gerekçelerimiz olduğunu söyleyebilirim."

Mina, onu öldüren Jane olmasa bile, Jane'in intikam arzusunun sonucu olarak ölen genç adam için büyük bir üzüntü duydu. Bu o kadar gereksizdi ki... Çok yazık olmuştu. Ancak neyse ki İsveç'in Geleceği bu skandal yüzünden fena halde sarsılacak ve bir sonraki seçimlerde dibe vuracaktı.

Julia yağmur gibi yağan hararetli soruları cevaplandırmaya devam etti. Mina yavaşça geri çekildi ve Julia'nın tüm cevapları yanıtlayan sesini arka planda bıraktı.

138

Kuru köpek maması tıkırdayarak metal kâseye doldu. Bosse sesi duyar duymaz koşarak geldi ve küçük bir deprem yaratan sofra adabıyla yemeye başladı.

"Aferin oğlum" dedi Christer.

Christer masanın kenarından destek alarak yere oturdu. Bu onun için basit bir hareket değildi ama yine de eskisi kadar zorlanmıyordu. Bosse'yle yaptıkları yürüyüşlerin epey faydasını görmeye başlamıştı. Sırtını mutfak çekmecelerine yasladı ve köpeğin tüylerini okşadı. İşine bak Harry Bosch.

"Sahiplerin hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş gibi görünüyorlar" dedi Christer. "Adanın hiçbir yerinde bulunamadılar. Bir tekneyle gittiklerini gören olmamış. Feribota binmedikleri de kesin. Her şey baştan sona bir gizem. Elbette Norrtälje polisi cesetleri arıyor ama muhtemelen hiçbir şey bulamayacaklar. Deniz çok derin."

Bosse yemek yemeyi bıraktı ve şaşkın bir ifadeyle Christer'a baktı. Ses tonundan bir şeylerin farklı olduğunu anlamış olmalıydı.

"Üzgün olduğunu biliyorum" dedi Christer kulaklarının arkasını kaşıyarak. Ama yemeğin bitince uzun bir yürüyüşe çıkarız diye düşündüm, sonra da çiğnemeyi sevdiğin şu gıcırtılı toplardan yeni bir tane alırız. Parlak bir tane. Geri geleceklerini sanmıyorum, anlıyor musun? Sanırım artık ikimiz baş başayız."

Bosse kısaca havladı ve sonra Christer'ın çenesinden başlayarak alnına kadar yaladı. Köpeğin nefesine kuru mamanın kokusu sinmişti. Küçük bir can yoldaşı kötü bir şey değil, diye düşündü

Christer. Aklına bilmem kaçıncı kez gençliği geldi. Lasse'nin hayatında olduğu zamanlar. Açıkçası, Lasse'nin o zamandan beri neler yaptığından haberi olmaması tam bir skandaldı. Bir zamanlar çok iyi tanıdığı biri, o zamandan bu yana Christer'ın hakkında hiçbir şey bilmediği koca bir hayat yaşamış ve deneyimler edinmişti. Christer'ın onu kıskandığı bile söylenebilirdi. Gerçi tam olarak neyi kıskandığını da bilmiyordu. Ama bunu değiştirmek için çok geç değildi. Ne de olsa bir polis memuruydu. Ve artık sosyal medya vardı. Lasse'nin neler yaptığını bulmak o kadar da zor olmazdı.

Christer, Bosse'nin tüylerini okşayarak yerde otururken içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Başlangıçta belli belirsizdi, hatta Christer onun varlığından bile emin değildi. Ama büyüdükçe giderek daha fazla ikna oldu. Bu yepyeni bir histi. Daha önce hiç hissetmediği bir şeydi. Emin değildi ama bunun ancak mutluluk olabileceğini düşündü.

139

Milda hâlâ yemek masasının başında oturuyordu. Vera ve Conrad her zamanki gibi hızla yemek yemişlerdi. Sonra Vera Playstation'ın önüne yerleşmişti ve Conrad ödevini almaya gitmişti. Şimdi Conrad, Milda'nın karşısında oturuyordu, sosyal bilgiler hakkında bir kitaba dalmıştı ve bilgisayarda özenle notlar alıyordu.

Onun Conrad'ı. Conrad için zor bir yaz olmuştu. Ancak yatılı tedavi merkezinin neredeyse büyülü bir etkisi olmuş gibi görünüyordu. Döndüğünden beri yalnızca eski yaramazlıklarından kaçınmakla kalmamıştı, aynı zamanda hem hayata hem de okula karşı yeni bir tutum geliştirmişti. Vera da Conrad'ın sonbaharda çok daha mutlu olduğunu fark etmişti. Şimdi Conrad ödevini bile kendi isteğiyle yapıyordu.

Elbette Milda çok fazla umutlanmaması gerektiğini biliyordu. Geçmişte de Conrad'ın hayatını düzene soktuğunu düşünmüştü. Bir ay sonra da eski haline dönmüştü. Ama bu sefer... farklıydı. Milda düşünmeye bile cesaret edemiyordu, düşünmemesi gerektiğini biliyordu ama bu seferki değişimi kalıcı olabilirdi. Hepsi bunu hak etmişlerdi.

Özellikle de şimdi.

Adi'nin mektubunda neler yazdığını hatırlamak için onu eline almasına gerek yoktu. Mektup aslında kardeşinden değil, avukatından gelmişti. Milda tıksırdı. Mektup Adi'nin şaibeli işleri sırasında, hatta hapishanede tanıştığı bir arkadaşından bile gelmiş olabilirdi. Avukat mı? Evet, tabii. Conrad'ın aksine, Adi hiç değişmemişti. Hâlâ kendi yolunda gidiyordu ve önem verdiği tek şey paraydı.

Şu anki mesele de parayla ilgiliydi. Milda'nın yaşadığı ev ikisine miras kalmıştı. Çocukların işe yaramaz babası gerekeni yapmayınca, Adi hiç beklenmedik bir cömertlik yaparak Milda'nın Vera ve Conrad'la orada yaşamasına izin vermişti. Ancak Milda bu cömertliğin gerçek olmadığını biliyordu. Adi hem daha büyük hem de daha iyi bir konumda olduğu için Büyükbaba Mykolas'ın Enskede'deki evinin peşindeydi. Büyükbaba öldüğünde Adi, Milda'nın yaşadığı evdeki payını ona hibe ettiği için büyükbabasının evinin kendisine ait olduğunu iddia edecekti.

Ama görünüşe göre bu sahte cömertliğin sonuna gelmişlerdi. Adi'yi suçlayamazdı, kanunlar ondan yanaydı. Fakat her şey çok ani olmuştu. Milda önce bunu konuşacaklarını düşünmüştü. Ama Adi ona –o avukat aracılığıyla– eğer evde kalmak istiyorsa onun hissesini satın alması gerektiğini bildirmişti. Aksi halde evi satmak zorunda kalacaklardı. Ya da hissenin bedeli, büyükbabalarının mirasından Milda'nın alacağı paydan mahsup edilecekti. Ödemeyi yapmak için fazla zamanı yoktu.

Evin satılması söz konusu bile olamazdı. Parası doğru düzgün bir ev almaya yetmezdi, çocuklarına bunu yaşatamazdı. Şu anki maddi durumu göz önüne alındığında, asla Adi'ye ödeme yapacak kadar büyük bir ipotek kredisi alamazdı. Conrad'ın yaz boyunca süren tedavisi özel olarak yürütülmüş ve çok pahalıya patlamıştı.

Öte yandan, banka soymak istemediği sürece bu parayı bulmak için başka çaresi de yoktu. Conrad'ın ders kitabının üzerine eğilmiş kafasına baktı. Milda ile ailesinin bir mucizeye ihtiyaçları vardı.

140

Ruben duraksadı. Konfor alanının o kadar dışındaydı ki, sınırı geçmek için pasaportunu yanına almasının dışında bir de aşı olması gerekecekti. Bir an için boş vermeyi düşündü. Ne de olsa iyi bir hayatı vardı.

Acaba gerçekten öyle miydi?

Evet, öyle düşünüyordu. Omuzlarına kabul ettiğinden daha fazla yük bindirmeyen bir işi vardı. Özellikle de yeni ekip uzmanlığını kanıtlamış ve devam etme izni almışken. Ruben bu ekibin bir parçası olarak, daha önce onu çok rahatsız eden kısıtlamalara artık boyun eğmek zorunda değildi. Bekâr olduğu için de istediği şeyi yapma özgürlüğüne sahipti. Öğle yemeğinden sonra kreşten alması gereken ve bütün kış boyunca hasta olduklarında bakması gereken çocukları yoktu. Ruben tıksırdı. Hasta çocuklara bakmak için ücretli izin almak ne saçma bir buluştu! Üçüzler yürümeyi öğrenir öğrenmez Peder işi bırakmak zorunda kalacaktı.

Ruben her şeye sahipti. İstekli, azgın fıstıklarla dolup taşan bir şehir, penisi için günün her saati tam donanımlı hizmet veren bir otopark gibiydi. Sonrasında yanında kalarak işleri mahveden hiç kimse yoktu.

Bulaşıkları yıkamadığı, temizlik yapmadığı ya da Sevgililer Günü'nde yeteri kadar çiçek almadığı için dırdır eden hiç kimse yoktu.

Televizyonun karşısında akşam yemeği yiyeceği, akşamları kucaklaşacağı, sarı saçlı, her zaman çayırotu kokan ve yazın her yerinde minik çiller çıkan hiç kimse yoktu...

Hiç kimse...

Hiç kimse Ellinor gibi değildi.

Ruben fikrini değiştirmeden önce telefon numarasını karaladığı not kâğıdını bulup çıkardı. Derin bir nefes aldı.

"Merhaba. Adım Ruben Höök ve randevu almak istiyorum."

Ninova

141

Anette uzun zamandır görmediği bir ifadeyle ona baktı. Peder otomatik olarak onun şaka yaptığını varsaydı. Ciddi olduğunu ancak gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında anladı.

"Üçüzlerin uyuduklarını fark ettin mi?' dedi Anette usulca. "Üçü birden. Aynı anda."

Peder sehpanın üzerindeki uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu kapattıktan sonra tekrar kanepeye gömüldü. Anette elini gömleğinin içine soktu ve tenini okşamaya başladı.

Peder sessizliği dinleyerek, "Haklısın" dedi. "Gerçekten de üçü aynı anda uyuyorlar. Bunun ne kadar nadiren yaşandığını düşünürsek piyango bileti falan almalıyız."

Anette kulağına, "Ya da zamanımızı başka bir şey yaparak geçirebiliriz" diye fısıldadı.

Ayağa kalktı ve elini ona uzattı. Peder elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü.

Anette onu soymaya devam ederken, "Emin misin?" diye sordu.

Anette ilk önce cevap vermedi. Peder üstünde sadece iç çamaşırıyla kaldığında Anette yatağa süzüldü. Örtünün altını kolaçan ettikten sonra Peder'in üstünü ve pantolonunu bulup ona fırlattı. Sonra Peder'in yastığını sıvazladı.

"Kesinlikle eminim" dedi. "Eğer şimdi yatarsak, onlar uyanmadan yarım saat kadar uyuyabiliriz."

Peder önce yastığa, sonra da karısına baktı. Ne kadar solgun olduğunu, gözlerinin altındaki torbaları görmedi. Tek gördüğü onu ne kadar sevdiğiydi. Peder neredeyse kafası yastığa değmeden uyuyakaldı.

142

Nathalie'nin küçük fotoğrafı cep telefonundaki harita üzerinde yavaşça ilerliyordu. Mina masasındaki çerçeveli fotoğrafın görüntüsünü ikon olarak kullanmıştı. Kızın bugünkü haline pek benzemiyordu ama elindeki en yakın tarihli fotoğraf buydu. Birkaç kez Nathalie'yi uzaktan fotoğraflamayı düşünmüştü, ancak her seferinde kendine hâkim olmayı başarmıştı. Yakalanırsa neler olabileceğini düşünmeye cesaret edememişti.

Mina bunu yapana kadar, Nathalie'nin sırt çantasına GPS takip cihazı yerleştirmeyi planladığını bilmiyordu. Ama Kungsträdgården'de kahve içtikleri zaman, yıllar sonra ilk kez kıza bu kadar yakın olmuştu ve bunun bir daha ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordu.

İlk başta Nathalie'yi koruyan adamlar ne yaptığını gördüler sanmıştı. Kızı almaya geldiklerinde Mina az kalsın korkudan altına yapacaktı. Gerçekten. Ama takip cihazını bulmuş olsalardı telefon görüşmelerindeki tehditler çok daha kötü olurdu. Muhtemelen Nathalie'yi son görüşü olurdu.

Ancak bu, Mina'nın bir süre kızla yakınlaşmaya cesaret edemeyeceği anlamına da geliyordu. Blåsut'taki metro istasyonunun platformunda durup Nathalie'nin okula gitmesini izleyemezdi. Onu Östermalm'daki kapının önünde bekleyemezdi ya da kasabadaki hareketlerini takip edemezdi. Mina'nın onu gerçek hayatta tekrar görmesi biraz zaman alacaktı.

Ama önemli değildi.

Kızı önünde, elindeydi.

Uygulama sayesinde Nathalie'nin tam olarak nerede olduğunu görebiliyor, ne yaptığını ve kiminle birlikte olduğunu hayal edebi-

Ninova

liyordu. Küçük portre şu anda sabitti ve harita onun Östermalm'da olduğunu gösteriyordu, bu da muhtemelen Nathalie'nin evde olduğu anlamına geliyordu. Eğer Mina haritayı yakınlaştırırsa adresi görebilirdi ama zaten biliyordu.

Elbette casusluk yapmayacaktı. Natti'nin kendi hayatını yaşamaya hakkı vardı. Sadece arada bir kontrol edecekti.

Her şey yolunda mı diye. Güneş gözlüklü adamların ona iyi baktığından emin olmak için.

"Merhaba tatlım" dedi parmak uçlarıyla ekranı okşayarak. "Başına bir şey gelmeyeceğinden emin olacağım."

143

Vincent Parlak pisicik kupasını dolaptan çıkardı, süzgeci çay yapraklarıyla doldurdu ve üstüne çaydanlıktaki sudan döktü. Sonra buğulanmış kupayı karısının önündeki mutfak masasına koydu.

"Al bakalım hayatım" dedi. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Maria, "Yeşil çay mı?" diye sordu.

Vincent bir an için duraksadı.

"Hayır" diye itiraf etti. "Siyah çay."

"Tanrıya şükür" dedi Maria, kupayı üfleyerek. "O bulaşık suyundan bıkmıştım. Sanırım midemi ağrıtıyor."

Bir süre sonra akşam yemeği masadaydı. Chorizo ile sosis stroganoff ve pul biberli sos, esmer pirinç pilavı, salata ve lahana cipsleri. Lahana cipsleri diğerleriyle pek uyuşmuyordu ama Vincent, Benjamin'in onları sevdiğini biliyordu. Rebecka kızartma tavasının yakınına oturunca Vincent onun cep telefonuna biraz sos dökmüş gibi yaptı.

Rebecka telefonunu yarım santim yana çekerek, "*Çok banal*" dedi.

Sonra ekrandan başını kaldırdı ve güldü.

"İyi ki yakınlarda yaşayan komşularımız yok. Arkadaşlarım seni sırılsıklam bir halde, polis arabasıyla eve gelirken görselerdi utancımdan ölürdüm! Bazen beni hayrete düşürüyorsun baba."

Vincent gülümsedi.

"Evet, biraz tuhaftı. Bir dahaki sefere rıhtımın bu kadar dibinden yürümeyeceğim."

Maria kupanın üstünden ona baktı. Vincent evde soruşturmadan pek bahsetmemişti ama ailedeki hiç kimse gazete manşetlerinden kaçamamıştı. Ama Maria hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine sıcak çay kupasını masaya koydu ve yemeğe koyuldu.

"Ne dersin hayatım?" dedi Vincent. "Gelecek hafta aileni yemeğe davet edelim mi? Baban için gecikmiş bir doğum günü hediyem var."

Maria şiddetli bir biçimde öksürmeye başladı ve stroganoffu püskürtmemek için ağzını peçeteyle kapattı.

Öksürüklerden fırsat bulunca, "Kafanı bir yere mi çarptın?" diye sordu.

Ama Vincent onun peçetenin ardında gülümsediğini görebiliyordu.

Bakışlarını masada gezdirerek ailesini inceledi. Rebecka bir eliyle yemek yerken diğeriyle mesajlaşıyordu. Çoklu görev becerilerinin gerçekten etkileyici olduğu söylenebilirdi. Aston her zamanki gibi Maria'nın onun için kestiği yiyecek parçalarını sayıyordu. Annesi bunu yapmamasını söylediği halde. Vincent, Aston'un bu huyunu kimden aldığını çok iyi biliyordu. Oğlunu suçlayamazdı. Benjamin yemek yerken bakışları başka bir âlemdeydi. Öncelikli odağının kızlar ya da erkekler olması gereken yaştaydı. Fakat Vincent, Benjamin'in yeni bir matematik problemi hakkında düşünmesinin daha muhtemel olduğunu biliyordu. Belki de YouTube'da gördüğü bir problemi düşünüyordu. Bu seferkinin daha az ölüm içerdiğini umdu.

Aston durup dururken, "Anne, seni seviyorum" dedi.

"Annen de seni seviyor" dedi Maria gülümseyerek.

Aston ciddiyetle Vincent'a bakarak, "Ama seni de seviyorum babacığım" diye devam etti.

Benjamin, "Şimdi özel dedektif falan mı oldun?" dedi. Gerçekliğe geri dönmüş gibiydi.

Vincent hemen, "Aftonbladet internet sitesinde okuduğunuz her şeye inanmamalısınız" diye yanıtladı.

"Peki o gerçekten senin ablan mıydı?" dedi Rebecka. "Bir halam olduğunu bile bilmiyordum."

Vincent başını iki yana salladı ve ağzını bir peçeteyle sildi.

"O cinayetler benimle ilgili değildi" dedi. "Uzun zamandır buralarda olmayan insanlarla ilgiliydi."

Aston endişeyle, "Peki biz ne kadar buralarda olacağız?" diye sordu.

Vincent, Aston'un hoşlanmadığını bilmesine rağmen onun saçlarını karıştırmaktan kendini alamadı.

"Bu aile biz istediğimiz sürece buralarda olacak" dedi. "Ne olursa olsun."

144

Julia masasındaki kâğıtları topladı ve plastik bir dosyaya koydu. Ayağa kalkınca Mina ve Vincent da ayağa kalktılar.

"Son bir kez geldiğin için teşekkürler" dedi Julia, Vincent'ın elini sıkarak. "Medya olmadan resmen vedalaşmak güzel. Ama sana söz veriyorum, bundan böyle bizden kurtulacaksın."

Vincent güldü. Mina bu gülüşün kulağa pek de mutlu gelmediğini düşündü. Julia, Vincent'a elini uzattı.

"Geçiş kartını bana bırakabilirsin."

"Ah evet, tabii. Şey, teşekkürler" dedi Vincent, plastik kartı ona uzatarak. "Bu... baş döndürücü bir deneyimdi."

"Ben Vincent'ı geçireyim" dedi Mina. "Bariyerlerden geçebilmesi için."

Julia'nın ofisinden çıktılar ve koridorda sessizce yan yana yürüdüler. Mina bir şey söyleyen ilk kişi olmak niyetinde değildi. Bu tür şeyleri nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Dahası, sesinin çatlamayacağından emin değildi.

Vincent sonunda, "Demek buraya kadarmış" dedi.

"Evet. Sanırım öyle" dedi Mina.

Duraksadı.

"Jane haklıydı" dedi. "Benim korkağın teki olmam konusunda."

"Sen korkak değilsin."

Mina göz ucuyla Vincent'a bakarak, "Nereden... nereden anladın?" dedi. "Beden dilimden mi yoksa benimle ilgili başka bir gözlemin mi oldu?"

Vincent burnunu ovuşturdu.

"Yürürken sağ ayağını biraz sürüklüyorsun ve sonra sol omuzunu hafifçe kaldırıyorsun. Ayrıca normal bir insandan iki kat

daha fazla göz kırpıyorsun. Bunlar hap bağımlılığından kaynaklanan nörolojik hasarın açık belirtileri."

Mina durdu.

"Ne?! Öyle mi yapıyorum?" dedi.

Şoke olmuş bir halde sağ ayağına baktı. Vincent güldü.

"Hayır, sadece şaka yapıyorum. Endişelenme. Dairendeyken ayıklık jetonunu[30] gördüm. Açıkçası hap bağımlısı olduğundan emin değildim ama Cola Zero tutkunu hesaba katınca, alkol sana hitap etmiyormuş gibi geldi. Tabii yüzde seksen beş oranında alkol içeren el dezenfektanını saymazsak. Yoksa ara sıra bir tek atıyor musun?"

"Of, kes şunu!"

Mina onu hafifçe yumrukladı. Yine sessizliğe büründüler. Merdivenlerden fuayeye indiler ve Mina onu resepsiyona bırakmak için kendi geçiş kartını kullandı. Ona bariyerlere kadar eşlik etti. Polis merkezinden çıkışı resepsiyonun diğer tarafında, sadece birkaç metre önlerindeydi. Her şeyin bitmesine sadece birkaç metre kalmıştı. Vincent birdenbire durup ona baktı.

"Üzgünüm" dedi. "Ablam seni incittiği için. O zamandan beri doğru dürüst uyuyamıyorum. Gözlerimi her kapattığımda seni o tankın içinde kapana kısılmış halde görüyorum. Hepsi benim hatamdı. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama hiçbiri yeterli görünmüyor."

Sonra hafifçe gülümsedi.

"En azından kısa saç sana yakışmış" dedi.

Mina elini istemsizce yeni kesilmiş saçlarının içinden geçirdi ve parmaklarını mikrop kapmışçasına kot pantolonuna sürttü. Saç onun için hâlâ bir enfeksiyon bölgesiydi. O konteynere girdiğinden beri saçlarını defalarca yıkamış olmasının bir önemi yoktu.

"Evet, polisin zaten yolda olduğu gibi ufak bir detayı atlamasaydın hem travma yaşamaktan hem de saçımı kestirmekten kurtulabilirdim..."

Mina ters ters ona baktı ama bakışlarında gerçek bir öfke yoktu. Vincent utançla gülümsedi ve ellerini özür dilercesine iki yana açtı.

---

30. Anonim Alkolikler gibi grup üyelerine verilen ve üyenin ayık kaldığı süreyi temsil eden bir jeton. (ç.n.)

"Eh, bilincim yarı kapalıydı" dedi. "Ve o iğrenç konteynere atlayacağına hayatta inanmazdım. Üzgünüm. Ama dediğim gibi, bu saç kesimi sana yakışmış."

Mina ona son bir bakış attı ve sonra gözlerini kaçırdı.

Olan olmuştu. Dürüst olması gerekirse, yeni saçlarından oldukça memnundu. Mina, Vincent'ın ablası hakkında söylediklerini düşündü ve başını iki yana salladı.

"Şu anda buradayız" dedi. "Hayatta kaldık. Onlar muhtemelen kalamadılar. Daha fazla masum insanı öldüremeyecekler."

Vincent sessizce başıyla onayladı. Sonra çıkışa baktı.

"Bu konuda haklısın. Julia'nın da dediği gibi, artık benden kurtuldunuz."

Vincent vedalaşmak için elini uzattı. Mina'nın istediği son şey buydu. Yaşadıkları onca şeyden sonra, kuru bir el sıkışmayla veda edemezlerdi. Mina varlığının bir kısmını Vincent'a vermişti. Muhtemelen gerçekte kim olduğunu bilen tek kişi oydu. İnsan böyle bir durumda el sıkışmazdı. Bu sonsuza kadar bağlandıkları anlamına geliyordu.

Ama yine de...

Romantik bir piyeste değillerdi ve Mina da on beş yaşında değildi. Ekim ayının sıradan bir çarşamba gününde Kungsholmen'deki emniyet müdürlüğünün resepsiyonunda duruyorlardı ve Mina görev başındaydı. Vincent gittikten sonra yukarı çıkması ve ihmal ettiği gelen kutusuyla ilgilenmesi gerekecekti.

Kimseyle bir bağlantısı yoktu.

"Aynı şekilde. Julia'nın dediği gibi" diyerek Vincent'ın elini sıktı.

Ne kadar süre el sıkıştıklarını bilmiyordu. On dakika, bir yıl, yarım saniye.

Sonra Vincent elini çekti ve çıkışa doğru döndü.

Mina bariyerlere doğru yürümeye başladı.

Vincent birdenbire, "Mina, bekle" diye seslendi ve cebini karıştırarak ona doğru koştu.

Ona tek kullanımlık pipetlerle dolu, hiç açılmamış bir paket uzattı. Mina paketi alırken gülümsedi ve ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. Sonra paketi kendi cebine koydu.

Rubik küpünü Vincent'a atarak, "Bu da senin için" dedi. "Dikkatli ol, parçalar oldukça gevşek."

Gözleri buluştuğunda Vincent da ona gülümsedi.

Sonra arkasını döndü ve elindeki rengârenk oyuncakla kapılardan geçti.

Mina el dezenfektanını çıkarıp kullanmak için anlık bir dürtü hisseti. Ama sonra vazgeçti.

Teşekkürler

İnsan böyle bir kitabı tek başına yazamaz. Hatta iki kişi bile yeterli değildir. Çevremizde bizi teknik konularda büyük hatalar yapmaktan alıkoyan son derece yetkin insanların bulunması bizi çok mutlu etti. Bu insanlardan bazıları şiddetle alkışlanmayı hak ediyor.

Stockholm Bölgesi Polis Teşkilatı'nda bir olay yeri araştırmacısı olan Kelda Stagg (MSc), adli tıp bilimi ve bulunan cesetlerin bir soruşturma sırasında nasıl ele alındığı hakkındaki önyargılarımızı giderdi. Bir otopside kimlerin bulunduğundan tutun da, göz sıvısının aslmda ne işe yaradığına varıncaya kadar pek çok şey öğrendik.

Ayrıca İsveç Polis Teşkilatı Ulusal Operasyonlar Dairesi (NOA) Soruşturma Birimi'nde görevli bir uzman olan Teresa Maric'in büyük yardımlarından da faydalandık. Kendisi telefon takibi ve bilgi analizi süreçlerini bize o kadar büyüleyici bir ayrıntı düzeyinde açıkladı ki, sadece bunun üzerine bile bir kitap yazabilirdik. Polis faaliyet alanlarıyla ilgili tüm doğru tanımlar Kelda ve Teresa'ya, tüm hatalar ise bize aittir.

Sihir tarihi ve illüzyonların nasıl inşa edileceği söz konusu olduğunda, mucit ve sihir üreticisi Andreas Sebring'in özveriyle bizimle paylaştığı uzmanlığın önünde eğiliyoruz. Andreas için gerçek hayattaki Sains Bergander denebilir; hatta kitapta bahsi geçen atölye aslında Andreas'ın kendi tarifine dayanıyor.

Sihirbaz ve kaçış düzeneklerinin kralı Andreas Sebring, içinden çıkamayacağınız yerlerden kurtulmanın yollarıyla ilgili anlattıkları sebebiyle özel teşekkürlerimizi hak ediyor.

Ninova

Gerçeğe mümkün olduğunca sadık kalmaya çalışmamıza rağmen, anlatının daha iyi akmasına yardımcı olmak için yazarlar olarak bilinçli bir şekilde, birkaç yaratıcı özgürlüğe başvurduk. Örneğin Lidön adasındaki vizon çiftliğini hem dönem açısından hem de coğrafi açıdan yeniden konumlandırdık. Çiftlik yıllar önce kapandı ve su kenarında da değildi. Aslında Gävle Tiyatrosu'nda altı balkon var, sekiz değil. Kitapta gerçeklere biraz özgürce ve serbestçe yaklaştığımız birkaç benzer örnek daha var. Ama eğer her adımda gerçekleri anlatsaydık, kitap zaten olduğundan çok daha uzun ve biraz da sıkıcı olurdu.

En büyük mecazi çiçek buketi Bokförlaget Forum'daki muhteşem ekibimize gidiyor: yayıncımız Ebba Östberg'e, taslak danışmanımız John Häggblom'a ve editörümüz Kerstin Ödeen'e. Birlikte hayal kırıklığı içinde güldük ve ağladık ama biz buna hazır olduğumuzda bile asla pes etmediler. Forum ekibinin her bir üyesi böyle özverili olmasaydı, bu kitap bugünkü halinin yarısına bile yaklaşamazdı.

En başından beri bu seriye inanan ve tüm dünyayı neredeyse sihirli bir şekilde meziyetlerine inandıran Joakim Hansson, Anna Frankl, Signe Lundgren ve Nordin Agency'deki tüm ekibin yanı sıra Lili Assefa ve Assefa İletişim ekibine defalarca teşekkür ederiz. Bunu nasıl başardıklarından tam olarak emin değiliz. Ama şaşkınlık ve hayranlık içindeyiz. İşin içinde ninja kılıçları olabileceğini düşünüyoruz.

Camilla'nın kişisel teşekkürleri

Bir yazar olarak, evde muazzam bir destek olmadan kitap yazmak imkânsızdır. Muhteşem kocam Simon insanın isteyebileceği en iyi eş ve özellikle de en iyi yazar eşi. Aynca çocuklarımın, arkadaşlarımın ve ailemin geri kalanının eksiksiz desteği için de minnettarım. Beni her zaman bitiş çizgisine ulaştıran amigoluğunuz için teşekkür ederim.

Henrik'in kişisel teşekkürleri

Sevgili eşim Linda, kitabın en eksik olduğu dönemde taslakla ilgili paha biçilmez geri bildirimlerin için, Vincent ve Mina hakkında konuşup durduğum iki yıl boyunca beni dinlediğin ve hevesimi kırmadığın için, hepsinden önemlisi bana olan inancını asla kaybetmediğin ve hak etmediğim zamanlarda bile bana katlandığın için teşekkür ederim. Oğullarım Sebastian, Nemo ve Milo'ya da teşekkürler. Siz olmasaydınız yaptıklarımın hiçbiri anlamlı olmazdı.

Son olarak, bu seriye bir şans veren tüm okurlarımıza teşekkür etmek istiyorum. Hepinizi seviyoruz. Umarız bu ilk bölümü okuduktan sonra gelecekte Vincent ve Mina'yla tekrar karşılaşacağınız için bizim kadar heyecanlanırsınız.

